Bách Lý Tiểu Kê Lịch Hiểm Ký - Khánh Trúc Nan Thư

Contents

Bách Lý Tiểu Kê Lịch Hiểm Ký - Khánh Trúc Nan Thư **3**

1. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 1: Khánh Trúc Nan Thư Chi Phi Tặc Tiểu Lan Hoa (thượng) . . . 3
2. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 2 . . . 13
3. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 3 . . . 21
4. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 4 . . . 29
5. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 5 . . . 33
6. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 6 . . . 37
7. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 7 . . . 42
8. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 8 . . . 46
9. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 9 . . . 50
10. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 10 . . . 56
11. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 11 . . . 59
12. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 12 . . . 63
13. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 13 . . . 68
14. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 14 . . . 71
15. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 15 . . . 75
16. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 16 . . . 79
17. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 17 . . . 84
18. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 18: Khánh Trúc Nan Thư Chi Phi Tặc Tiểu Lan Hoa (hạ) . . . 86
19. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 19 . . . 91
20. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 20 . . . 95
21. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 21 . . . 99
22. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 22 . . . 103
23. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 23 . . . 107
24. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 24 . . . 112
25. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 25 . . . 117
26. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 26 . . . 121
27. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 27 . . . 125
28. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 28 . . . 128
29. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 29 . . . 133
30. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 30 . . . 138
31. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 31 . . . 142
32. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 32 . . . 146
33. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 33 . . . 149
34. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 34 . . . 152
35. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 35 . . . 157
36. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 36 . . . 161
37. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 37 . . . 166
38. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 38: Phiên Ngoại: Tiểu Kê Thành Thân Ký . . . 169

39. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 1: Khánh Trúc Nan Thư Chi Nguyệt Hạ Mỹ Nhân (thượng) . . . 173
40. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 2 . . . 173
41. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 3 . . . 179
42. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 4 . . . 184
43. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 5 . . . 189
44. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 6 . . . 194
45. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 7 . . . 197
46. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 8 . . . 201
47. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 9 . . . 205
48. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 10 . . . 209
49. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 11 . . . 214
50. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 12 . . . 220
51. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 13 . . . 223
52. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 14 . . . 228
53. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 15 . . . 231
54. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 16 . . . 236
55. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 17 . . . 240
56. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 18 . . . 245
57. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 19 . . . 248
58. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 20 . . . 252
59. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 21: Phiên Ngoại : Khất Cái Oa Ký Sự . . . 258
60. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 22: Khánh Trúc Nan Thư Chi Nguyệt Hạ Mỹ Nhân (hạ) . . . 260
61. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 23 . . . 265
62. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 24 . . . 269
63. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 25 . . . 275
64. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 26 . . . 281
65. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 27 . . . 286
66. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 28 . . . 290
67. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 29 . . . 301
68. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 30 . . . 305
69. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 31 . . . 308
70. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 32 . . . 312
71. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 33 . . . 317
72. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 34 . . . 322
73. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 35 . . . 326
74. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 36 . . . 330
75. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 37 . . . 334
76. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 38 . . . 337
77. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 39 . . . 339
78. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 40: Phiên Ngoại: Tiểu Điểu Nhi Ký Sự . . . 345
79. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 1: Khánh Trúc Nan Thư Chi Bích Hải Thanh Thiên (thượng) . . . 347
80. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 2 . . . 360
81. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 3 . . . 370
82. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 4 . . . 379
83. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 5 . . . 387
84. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 6 . . . 395
85. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 7 . . . 402
86. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 8 . . . 409
87. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 9 . . . 417
88. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 10 . . . 429
89. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 11: Phiên Ngoại : Nha Môn Ký Sự . . . 439

90. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 12: Khánh Trúc Nan Thư Chi Bích Hải Thanh Thiên (hạ) 443
91. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 13 461
92. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 14 474
93. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 15 486
94. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 16 497
95. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 17 509
96. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 18 522
97. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 19 538
98. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 20 549
99. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 21 563
100. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 22: Phiên Ngoại: Tiểu Kê Thành Thân Ký 573
101. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 23: Phiên Ngoại Tiểu Kê Sinh Đản Ký (1) 580
102. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 24: Phiên Ngoại Tiểu Kê Sinh Đản Ký (2) 593

Bách Lý Tiểu Kê Lịch Hiểm Ký - Khánh Trúc Nan Thư

Giới thiệu
Thể loại: đam mỹ, nhất thụ nhất công, cổ trangEdit: Sa VũBeta: redfoxBách Lý Thất chính là hắn, hắn lại cảm thấy m

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/bach-ly-tieu-ke-lich-hiem-ky-khanh-truc-nan-thu

1. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 1: Khánh Trúc Nan Thư Chi Phi Tặc Tiểu Lan Hoa (thượng)

Tiểu Thất nằm trên nóc khách điếm, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, trên cao sao trời chi chít, hào quang bé nhỏ đẹp đến lu mờ ánh trăng bạc.

Bên cạnh hắn là vò Hoàng Tửu lâu năm đã hết phân nửa, ánh mắt sáng ngời, song hai gò má trên khuôn mặt ẩn sau lớp nhân bì mỏng như cánh ve kia đã ửng hồng, lộ ra hắn đã sớm chuếnh choáng say.

Tiểu Thất cũng không hiểu được vì sao hôm nay lại uống nhiều đến vậy.

Có lẽ vì mấy trận truy tìm trân quý dược liệu khiến hắn quá mệt mỏi, có lẽ vì bên cạnh chỉ có rượu bầu bạn, hay bởi bóng đêm quá sâu, quá cao, khiến hắn từng ngụm từng ngụm cứ thế nuốt xuống, uống đến trước mắt sao trời cùng ánh trăng hòa quyện thành vô vàn bông hoa nhỏ bé lấp lóe ngân quang.

Cố gắng xua đi men rượu, một chút ý thức minh bạch còn sót lại chậm rãi nghĩ nên làm gì kế tiếp.

Trước đó vài ngày, nhị sư huynh gửi đến một bức thư, gọi hắn quay về Thần Tiên Cốc, tiện đem theo dược liệu thu thập được trở về; tứ sư tỷ yêu cầu hắn lập tức trở về Phù Hoa Cung hoàn thành mấy việc vặt, mặt khác còn có một tòa thanh lâu chờ hắn xử lý; hơn nữa giáo chúng Ô Y Giáo dù đã cải tà quy chính vẫn hy vọng hắn có thể tìm thấy tiền giáo chủ Lan Khánh hiện không rõ sống chết ra sao, đặng còn phục hưng Ô Y Giáo.

Hắn a, tiền danh đã có chữ "nguyệt", là một tiểu khất cái an phận thủ thường, về sau bị đưa vào hoàng cung. Bởi lẽ ở trong cung cùng đại sư huynh cũng tính là chung nguồn gốc, vì thế năm ấy hắn và đại sư huynh, vốn bị tiên hoàng giam cầm, được sư phụ một lượt cứu ra, mang về Thần Tiên Cốc.

Vì mong muốn hắn quên đi chuyện không vui trước kia, sư phụ đặt cho hắn cái tên Bách Lý Thất, hắn cũng từ sư phụ học được công phu lừa dối, Dịch Dung Thuật, nhờ thế mà mấy năm nay hắn vẫn ung dung bôn tẩu giang hồ.

Chính bởi ở cùng đại sư huynh từ trong cung ra tới ngoài cốc tương đối khó xử, hắn đã sớm rời khỏi cốc.

Ai ngờ bởi vì không chịu trợn to mắt, bất cẩn hại chết Lâm Ương, phó thủ của ác nhân-tứ sư tỷ, liền bị tứ sư tỷ bức thượng Lương Sơn*, bắt dịch dung thành Lâm Ương, mạo danh hắn ở Phù Hoa Cung làm phó cung chủ.

Nói cho cùng mang danh là phó cung chủ, kỳ thực hắn toàn bị sai đi đánh loạn khắp nơi. Lên núi xuống biển, không biết bao lần bầm dập, chỉ cần sư tỷ nói một câu, hắn cái gì cũng phải làm.

Không bao lâu sau, hắn gặp lại nghĩa phụ Tô Giải Dung, nguyên là hộ pháp dưới trướng ma giáo giáo chủ, ai nghe đến cũng đều sợ mất mật. Trước khi chết, nghĩa phụ yêu cầu hắn kế thừa di chí, chỉ cần ma giáo gặp nạn phải dốc toàn lực hộ giáo. Nghĩa phụ nhờ cậy, hắn đương nhiên không nói đến câu thứ hai, liền gật đầu đồng ý. Hắn dịch dung thành nghĩa phụ, trà trộn vào Ô Y Giáo.

Vốn tưởng sự tình sẽ không quá khó khăn, chỉ một cái ma giáo cỏn con, hắn đây tứ sư tỷ còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ người trong ma giáo sao?

Ai ngờ ma giáo giáo chủ, yêu nghiệt lớn nhất, lại chính là đại sư huynh của hắn – Lan Khánh.

Hắn vì trốn người này mới sa chân nơi giang hồ, không lường được lại có ngày tương phùng như vậy.

Lão nhân gia gọi cái này là hữu duyên, riêng với Bách Lý Thất hắn, đây rõ ràng là nghiệt duyên mà!

Sợ bị Lan Khánh phát hiện mình kỳ thật là Bách Lý Thất giả trang nghĩa phụ, hắn ở ma giáo tìm cơ hội, vài năm sau liền từ Hữu hộ pháp vị, rời khỏi Ô Y Giáo đến nơi khác tiêu dao.

Chẳng qua, lời đã hứa nhất nhất không thể thay đổi.

Sau bát sư đệ đại phá ma giáo, hỏa thiêu ma giáo tổng đàn -Yến Đãng Sơn. Đại sư huynh biến mất giữa biển lửa.

Cũng vì ma giáo chúng cùng sư phụ và các sư huynh đệ tha thiết mong mỏi, hắn đành phải lãnh lấy trách nhiệm tìm tung tích đại sư huynh.

Cho dù không muốn gặp lại, vẫn phải cố gắng tìm kiếm người này.

Kỳ thật, Tiểu Thất tâm niệm rằng làm người phải biết an phận thủ thường, tuy sống một đời lang bạt giang hồ, nhưng xuất môn nếu không đa sự sẽ không có phiền hà, ánh mắt nếu bất loạn phiêu sẽ không phiêu loạn. Thế nhưng, phiền toái đều đã tới cửa tìm hắn.

"… Thôi ngủ, ngủ!" Tiểu Thất trên nóc nhà trở mình, mông hướng lên trên, mặt quay xuống dưới.

Cảm giác men say xâm chiếm, hắn cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Dù sao mỗi ngày thái dương đều lên, phiền não ngày mai để ngày mai tính. Hắn mấy ngày nay không có lúc chợp mắt, giờ tối trọng yếu là ngủ cho no, cái gì cũng không bận tâm.

Đêm hè gió mát trăng thanh, thật thích hợp để nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, hô hấp chầm chậm đều đặn, khóe miệng Tiểu Thất tự nhiên gợi lên ý cười, ý thức cũng dần mông lung, phiêu dạt. Đột nhiên từ khách điếm truyền đến tiếng tiểu nhị kêu to:

"A a a a….có người chết… sát nhân… có người chết…"

Âm thanh vô cùng thảm thiết một cước bước vào trong mộng Tiểu Thất, hù hắn sợ tới mức thiếu chút nữa rơi khỏi nóc nhà.

"Nãi nãi cá hùng*, nửa đêm không ngủ lại ầm ĩ cái gì… có để cho người khác ngủ hay không a?" Tiểu Thất xoa xoa vùng ngực, hung tợn gào hét.

Hắn nhảy xuống, vừa vặn nhìn thấy một hắc y trên ngực còn ôm đồ vật gì đó từ trong viện phóng ra, liền sau đó tiểu nhị lại tiếp tục hô hào: "Phi tặc Tiểu Lan Hoa… Phi tặc Tiểu Lan Hoa giết người rồi!"

Tiểu Thất ngây người một chút, phi tặc Tiểu Lan Hoa gì gì đó, trên giang hồ từ khi nào có người như vậy?

Trong tên còn có chữ "lan", phải chăng là đại sư huynh?

Nhưng lại nghĩ, giang hồ rộng lớn không phải nơi nào hắn cũng đặt chân đến, nơi này lại là một thôn quê hẻo lánh, có người hắn chưa từng nghe qua cũng không phải kỳ quái.

Tái nhìn lại, bóng đen đã tháo chạy ra sau khách điếm, lại xuất hiện một dao động khác, một vài thân ảnh lén lút nơi góc tường lập tức đi theo, mục tiêu chính là Tiểu Lan Hoa kia.

"…" Tiểu Thất quay người lại, cái đầu không minh mẫn lắm nghĩ nghĩ. Chính là, thế gian này nhiều việc không phải cứ nhúng tay vào liền có thể giải quyết, xem ra vẫn là nên quên đi, khỏi rước họa vào thân.

Nằm trên mái ngói trở mình mấy bận, rốt cuộc hắn vẫn không nhìn được, quay đầu nhìn hướng người đã chết.

Trong sương phòng không có dấu vết ẩu đả, trên giường là một người trung niên miệng phun máu tươi đỏ ối, một đao cắm sâu vào ngực, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt không hề biểu hiện trạng thái kinh ngạc quá mức.

Tiểu Thất chăm chú quan sát vết đâm, suy đoán người này là bị một đao lấy mạng trong tức khắc, không để ý trên nóc nhà có động tĩnh.

Ngoài cửa ồn ào tiếng người truyền đến, chắc là tiểu nhị vừa nãy đã gọi người đến.

Quan phủ bộ khoái lập tức ùa tới, lưu lại nơi này thật không ổn, Tiểu Thất vịn lấy hiên nhà, nhảy lên nóc, nhẹ nhàng đạp cước ly khai.

Tiểu Thất dùng khinh công đi đến vùng ngoại thành, rời xa khách điếm.

Hắn tùy ý tìm một miếu thờ đổ nát, nhìn quanh quất, liền hoan hỉ chạy đến phía sau đại phật, ngả đầu yên giấc.

Không ngờ chưa ngủ được bao lâu, bên ngoài lại truyền đến một hồi tiếng chân bước tập tễnh.

Tiểu Thất cau mày, cố gắng mở to đôi mắt buồn ngủ, từ sau tượng phật nhìn hướng cửa miếu, phát giác một người vận y phục dạ hành.

Người nọ khập khiễng, vừa đi vừa ngoái lại đằng sau, trên khuôn mặt được che đậy hiện rõ đôi mắt đen láy, dáng người thướt tha mà hoạt bát linh lợi, vạt áo thêu một gốc lan.

"…" Hắn cúi đầu, nhắm mắt lại không để ý tới.

Mới vừa rồi cũng bởi những người đó hô to cái gì Tiểu Lan Hoa, cùng một chữ "lan" với đại sư huynh, hắn mới chú ý, nay người này ngó tới ngó lui rõ ràng là nữ nhân, có ngực, khẳng định không phải đại sư huynh, càng làm hắn không buồn để ý.

Ai ngờ Tiểu Lan Hoa mới bước vào trong miếu không bao lâu, phía sau hai hắc y nam nhân như vũ báo tiến vào, không ngừng hướng nàng tung sát chiêu.

Tiểu Lan Hoa vội quát: "Các ngươi rốt cuộc là ai, vì sao cứ bám riết lấy ta?"

Một trong hai gã nam nhân thâm độc nói: "Ngươi mới vừa rồi lẻn vào khách điếm, thừa dịp mọi người đang ngủ, ăn cắp nhất phẩm tài vật của Thẩm lão bản, Thẩm lão bừng tỉnh tìm cách ngăn cản ngươi ngược lại bị ngươi giết chết. Phi tặc Tiểu Lan Hoa giết người cướp của, người trong giang hồ kiến nghĩa dũng vi, ta nay thay mặt bá tánh trừ hại."

Tiểu Lan Hoa phẫn nộ: "Dối trá! Lúc ta đến người đã chết rồi!"

Hai gã nam tử không đợi Tiểu Lan Hoa giải thích, hướng nàng tấn công. Tiểu Lan Hoa tuy nói là phi tặc, nhưng công phu lại không bằng hai kẻ kia, Tiểu Thất dỏng tai lắng nghe, càng nghe càng thấy không ổn. Tiểu Lan Hoa liên tiếp thối lui, trên người bị đại đao chém vài nhát, từng tiếng từng tiếng rên rỉ, nhưng vẫn nghiến răng kiên cường đối chọi.

"Thẩm Đại Lang kia không phải do ta giết, huống hồ Tiểu Lan Hoa ta cũng có trộm đạo, chỉ lấy thứ đáng lấy. Huyết Ngọc Trạc* trên đời chỉ có một đôi, vốn là gia bảo nhà ta. Ta không biết tại sao người nọ lại chết, cũng không phải do ta giết chết, cho nên căn bản không hề có việc giết người cướp của. Các ngươi đừng ngậm máu phun người." Tiểu Lan Hoa quát to.

Hai gã kia nghe Tiểu Lan Hoa nói chỉ lạnh lùng đáp lại một câu "Không cần nói nhiều", tựa hồ sớm biết nàng sẽ nói vậy.

Chúng thẳng tay vung đao chém xuống cảnh tử* mềm mại, hội tách rời đầu cùng thân mình thiếu nữ, Tiểu Thất không kịp suy nghĩ, cầm lấy lư hương trên phật bàn hướng chuôi đao ném tới.

Lập tức, thanh đao gãy làm đôi, nhưng tro tàn cũng vì thế ngập tràn ngôi miếu đổ nát, hai gã kia khụ khụ ho khan, rống lên: "Kẻ nào ở trong này giả thần giả quỷ, còn không mau ra mặt!"

Tiểu Thất xử trí nhạy bén, lập tức đem bụi tro thổi tung lên, lại nhặt lấy dây hương rụng trên mặt bàn, dùng hương tâm màu đỏ chà xát ở bên miệng tạo thành vết máu, cởi áo khoác, chỉ mặc đôc một cái tiết y, tóc tai bù xù, từ sau tượng phật thong thả đứng lên.

Hắn một bên vận kình lực tạo ra cơn gió lạnh buốt giá tận xương, một bên dùng tông giọng trầm trầm u ám nói: "Ta không giả thần giả quỷ… Ta thật sự là quỷ… là Thẩm Đại Lang chết oan ức tại khách điếm kia a…"

Nửa đêm, một trận khói hương mù mịt không biết từ đâu bay tới cùng con gió lãnh lẽo khuấy đảo, và giọng nói âm trầm sẵn có của Tiểu Thất khiến chính hắn cũng nổi da gà.

"Hừ… ăn nói hàm hồ… trên đời này làm gì có ma có quỷ." Một gã nam tử lớn gan hướng Tiểu Thất quát.

Đôi chân Tiểu Thất di chuyển huyễn ảo, đấy là do hắn sử dụng khinh công cao siêu, khiến cho hắn phiêu không phiêu địa, từ từ bay tới trước mặt nam tử kia. Hắn trừng mắt, nhếch miệng hướng đối phương cười lớn, răng nanh sâm bạch còn lưu lại vết máu hồng hồng khiến người ta không rét mà run.

Hai gã hắc y nhân đều run lẩy bẩy, quỷ kêu một tiếng, vội ném đại đao, ngay cả liếc cũng không dám liếc, quay đầu ra sau, hướng cửa miếu kinh hoàng bỏ chạy.

"Hừ!" Tiểu Thất nhìn hai kẻ kia chạy xa, mới phất phơ tay áo, bĩu môi nói: "Chuyện gì ta cũng có thể đuối lý, chứ không tin các ngươi không sợ quỷ."

Hai kẻ kia lén lút ngồi bên góc tường khách điếm, lại vừa mở miệng liền chỉ điểm Tiểu Lan Hoa giết người họ Thẩm, nếu không phải sớm lập mưu, làm sao cứ mặc kệ Tiểu Lan Hoa giải thích, nhất quyết hạ thủ nàng?

Tiểu Thất đi đến bên bàn thờ, nhặt lấy bố sam sờn rách mặc vào, sau lại cầm đại đao đang nằm dưới mặt đất lên xem xét, hảo đao, dù mặt trên mặt dưới đều không có ấn ký đặc biệt, nhưng có thể nhìn ra không phải loại đao người bình thường có thể sử dụng.

"Ân công!" Tiểu Lan Hoa đột nhiên hướng Tiểu Thất quỳ gối.

"Há, chuyện gì cũng từ từ, đại gia ta họ Trần tên Thất, không phải ân công". Tiểu Thất nhảy tránh sang bên cạnh, không để Tiểu Lan Hoa kịp phủ phục. Hắn thuận miệng nói ra một cái tên tầm thường, kẻ hành tẩu giang hồ mà dùng tên thật thì quá ngu ngốc.

"Trần Thất ân công!" Tiểu Lan Hoa xúc động, nước mắt liền lã chã rơi.

"Ngươi… ngươi… ngươi thế nào lại khóc?" Tiểu Thất thấy nước mắt Tiểu Lan Hoa thành ra chân tay luống cuống. "Là bởi hai kẻ vừa rồi cố ý đổ oan cho ngươi sao? Ai da, cứ xem hai kẻ vừa rồi gấp gáp lấy tính mạng ngươi cũng có thể suy đoán, Thẩm Đại Lang tám phần là bị chúng giết hại. Ta không biết ngươi thế nào lại đắc tội chúng, làm chúng dùng loại thủ đoạn hạ cấp này giá họa cho ngươi. Hoặc giả giết người cướp của đều do bọn chúng làm, chỉ là ngươi vừa vặn vông vào, bọn chúng liền kéo ngươi "xuống bùn".

Tiểu Lan Hoa cắn chặt răng, gạt lệ chắp tay nói: "Cho nên ân công là sợ Tiểu Lan Hoa gặp nguy hiểm mới lập tức ứng cứu. Tiểu Lan Hoa tạ ơn ân công cứu mạng."

"…" Tiểu Thất cứng họng, cũng khó mà nói chính mình vốn tính toán lánh xa khỏi việc này, ai ngờ vận khí không tốt, một đêm gặp nàng đến hai lần.

Tiểu Lan Hoa nhặt thanh đao còn lại lên, nhìn một chút, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, sau đó trấn tĩnh, quay sang Tiểu Thất nói: "Ân công có ơn cứu giúp, Tiểu Lan Hoa cũng không giấu diếm nữa…"

Tiểu Thất vốn định nói: "Không cần không cần, ngươi giấu cái gì cứ tiếp tục giấu diếm, ta chỉ là nhất thời đi ngang qua, rất nhanh liền sẽ bước xa". Nhưng hắn vừa mở miệng liền cắn phải đầu lưỡi, đau đến nước mắt đều chảy ra.

Tiểu Lan Hoa nói: "Tiểu nữ họ Tang tên Lan Hoa, nhà ở An Dương thành, tổ tiên nhiều thế hệ đều làm ăn buôn bán. Trong nhà già trẻ đều an phận thủ thường. Ai ngờ tám năm trước, trong một đêm tối trời lại gặp phải tai ương khó lường, một đám cường đạo vận hắc y che mặt phá gia, không chỉ giết người phóng hỏa, còn cướp đi Tang gia tổ truyền thất kiện trân bảo. Lúc ấy ta mới mười tuổi được vú nuôi giấu trong mật thất vì vậy mà thoát nạn, nhưng phụ mẫu, vú nuôi cùng tôi tớ đều bị giết sạch."

Tiểu Lan Hoa đôi mắt đỏ au nhìn chăm chăm thanh đao trong tay, siết chặt chuôi đao, nói: "Quan phủ tra không ra là người phương nào gây nên, lại nhân năm đó ta chỉ là một tiểu hài đồng, diệt môn chi án vì vậy mà thành!"

Nàng lấy từ trong ngực ra đôi vòng ngọc vấy máu. "Cầu người không bằng cầu mình, sau ta cố gắng bái sư học nghệ, xuất môn liền cố gắng tìm về ngũ kiện bảo vật, cũng bởi vậy nên bị quan phủ truy nã, liệt vào hàng đạo tặc. Nhưng ta một người cũng không giết, ta chỉ muốn lấy lại đồ thuộc về Tang gia, cũng muốn hướng những người đó hỏi cho rõ, bảo vật này là từ đâu mà có, bọn họ cùng đạo tặc năm đó tiêu hủy gia môn có can hệ gì."

Tiểu Lan Hoa càng nói càng tức giận, nói xong mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Tiểu Thất. "May mắn hôm nay gặp được cao nhân, cao nhân gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, cứu Tiểu Lan Hoa một mạng. Tiểu Lan Hoa khẩn cầu cao nhân giúp Tiểu Lan Hoa, thay Tang gia chủ trì chính nghĩa, đem lại công đạo cho môn nội mười ba nhân mạng."

"…" Tiểu Thất há miệng, nhất thời cái gì cũng không thốt ra được.

Hắn xem bản thân ăn mặc rách nát, tóc tai bù xù, lại lâu ngày không tắm, thật sự là môt tên diện mục khả tăng*. Cứ để như vậy ra ngoài, mười người thì hết chín người trực tiếp coi hắn là một tên khất cái, người còn lại không có động tĩnh ắt hẳn là dạng đui mù. Nhưng Tiểu Lan Hoa này rốt cuộc có bị trúng tà không lại hướng hắn nói nhiều như vậy, còn từ ân nhân biến thành cao nhân, liệu có phải vừa rồi đầu bị đánh đến hư mất rồi không?

Tiểu Thất hắng giọng một cái, hướng nàng chắp tay. "Tại hạ họ Trần tên Thất, nhà là ngôi miếu đổ nát ở huyện lân cận, bất quá tòa miếu tháng trước đổ sụp, vì thế tìm tìm kiếm kiếm rốt cuộc là tìm tới nơi này để ngủ cho tốt. Tổ tiên nhiều thế hệ… cũng không biết làm cái gì… trong nhà già trẻ… chỉ có mình ta, căn bản coi như là an phận thủ thường đi. Vừa nãy chỉ là giở trò giả ma giả quỷ giúp ngươi, không cần kêu ân công cao nhân, Trần Thất ta nhân thối nát mệnh hèn hạ, bị kêu vài tiếng như vậy chỉ sợ giảm thọ mất."

Tiểu Thất nói xong vỗ vỗ mông tính kế chạy lấy người, Tiểu Lan Hoa "A" lên một tiếng gọi hắn, Tiểu Thất quay đầu lại, khẩn khoản nói: "Có oan khuất gì thì đi báo quan, tiểu cô nương a! Có tìm thì tìm vị thanh thiên đại lão gia nào đó giúp ngươi, đừng hồ đồ tìm kiếm lung tung, lại tìm trúng tên tiểu khất cái ta a. Đại gia đi rồi, ngày sau không còn gặp gỡ, ngươi bảo trọng. Cáo từ!" Tiểu Thất chắp tay.

"Ân công!" Tiểu Lan Hoa kêu lên.

"Bất cứ ai đều không được rời đi!" Bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận sấm rền.

Chân Tiểu Thất mới vừa nâng lên đặt ở cạnh cửa, nghe thấy tiếng hô kia, cái đầu đã chuếch choáng men sau lại càng quay cuồng.

Lúc này, bốn gã mặc quan phục màu đen, trước ngực còn một khối bổ tử xấu xí, dấu hiệu của nha môn bổ khoái, nhanh chóng chạy tới trước mặt Tiểu Thất.

"…A?" Tiểu Thất cẩn thận hỏi han: "Quan gia, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Phúc Lai khách điếm phát sinh án mạng, phi tặc Tiểu Lan Hoa cùng đồng lõa có liên quan, hai ngươi đều phải cùng ta quay về nha môn, chờ huyện thái gia khai đường thẩm án!"

"A!" Tiểu Thất kêu thảm một tiếng. Làm sao lại đảo lộn thành cớ sự này.

Hắn cúi đầu nhìn bàn chân đặt ở bậu cửa. Khó trách người đời đều nói ra vào nhà không được phép giẫm lên bậu cửa, giẫm một cái liền sinh sự, cái tốt chưa đến cái xấu đã đến nơi.

Tiểu Thất không ngờ lại rước lấy phiền toái, hắn nở nụ cười nịnh nọt hướng quan sai, từng bước lại gần, mở miệng nói: "Hắc hắc hắc, các vị quan sai đại nhân, tiểu nhân chỉ là ở trong này ngủ thôi, cái gì cũng không biết, các người muốn bắt thì cứ bắt tiểu cô nương kia, nàng chính là phi tặc Tiểu Lan Hoa, tiểu nhân cùng hoa cái gì hoa đều không có quan hệ, chỉ là một khiếu hóa tử, các vị đại nhân giơ cao đánh khẽ, đừng bắt giữ tiểu nhân."

Khuôn mặt Tiểu Thất dịch dung ngũ quan tầm thường, hành vi cử chỉ phỏng theo đám người phố chợ cũng bảy phần tương tự, bốn gã bộ khoái xem một chút, tựa hồ cũng thấy tên khất cái rách nát nói chí lý, toan mở miệng ưng thuận, nhưng một âm thanh khiến người ta xương cốt đều mềm nhũn từ từ truyền đến.

"Hai người các ngươi ai cũng không thể đi, hết thảy mọi việc chờ quay về nha môn nghe huyện thái gia định đoạt. Nếu đại nhân nói ngươi có thể đi ngươi mới được đi."

Thanh âm vang lên, Tiểu Thất không biết tại sao lại đột ngột rùng mình một cái.

Thanh âm kia như biết phát nhiệt.

Hắn ngoái đầu nhìn lại nơi âm thanh phát ra, trước mặt hắn hiện lên một gã thanh niên nam tử như tòng thiên nhi hàng*, vận hắc sam bằng lụa phấp phới như mây, hoa văn ngọn lửa được thêu từ ngân tuyến như vì sao ánh chói lòa, trường kiếm chạm trổ tinh vi nhắm thẳng vào lồng ngực hắn.

Tiểu Thất vừa thấy, đôi mắt trợn to.

Người thanh niên này sinh ra đã tuyệt mỹ, đôi phượng mâu mảnh dài hàm chứa ngụ ý, mày liễu hững hờ cong lên, đôi môi đỏ mọng tiên diễm như máu đoạt hồn đoạt phách, ngũ quan so với nữ tử còn tinh tế hơn nhưng khuôn mặt vẫn nhuộm đầy anh khí nam nhi.

Người này xinh đẹp như một đóa hắc mẫu đơn phóng túng, khoảnh khắc hắn xuất hiện khiến mọi người không chế ngự được nhân tâm để mặc tư tình phiêu diêu lang bạt.

Người này… người này… người này rõ ràng là…

"Đại, đại, đại, đại…" Tiểu Thất sợ tới mắc lắp ba lắm bắp.

"Tiểu Đầu Nhi!" Bốn gã bộ khoái cùng hướng người nọ kêu lên.

Nhưng người nọ đôi mắt nhấp nháy tinh tế, nhìn chằm chằm Tiểu Thất. "Đại đại, đại cái gì đại?"

Tiểu Thất hút sâu một hơi, kêu to: "Đại sư huynh xuất hiện… a a a…"

Người nọ như bị âm thanh sát trư của Tiểu Thất chấn động màng nhĩ, mi mắt nhíu lại, tay phải che tai, tay trái vung lên, Tiểu Thất chỉ cảm thấy một trận kình phong tập kích, cả người bị tát bay đập vào đại trụ trước cửa miếu.

"Ộc ặc…" Hắn rên một tiếng, rơi xuống đất, ý thức dần dần mất đi…

Hắn khi đó đáp ứng tìm đại sư huynh vốn cũng chỉ là tùy tiện tìm xem, yêu nghiệt này không phải dễ đối phó a. Hiện giờ quả nhiên vừa thấy mặt liền chào hỏi hắn bằng màn đập cột, thật sự là…

Nãi nãi a…

***

"…"

Tiểu Thất cả người bị vây hãm bên trong song gỗ, ngây ngây ngô ngô, không còn lời nào vấn trời xanh.

Ai tới nói cho hắn biết tột cùng chuyện gì đã xảy ra, như thế nào mà hắn mới ngà ngà say, đụng phải cây cột ngất đi, đến lúc tỉnh lại đã ở trong nha môn lao tù?

Hiện giờ cũng không biết giờ nào, có lẽ ngày cũng đã qua.

Tiểu Lan Hoa ngồi tựa vào vách tường trong lao phòng bên cạnh hắn, môi mím chặt, lộ ra vẻ mặt thấy chết không sờn.

Tiểu Thất thở dài. Một nữ hài tử từ nhỏ nhà cửa tan nát, tới được như vậy cũng coi như không dễ dàng. Huống hồ bộ dáng nàng ngây thơ còn chưa quá mười tám, thật không hiểu mấy năm nay chịu đựng những gì.

Tiểu Thất tròng mắt lay chuyển không ngừng, nhìn ngắm kỹ càng lao phòng này.

Trước lối vào có một cái bàn, trên bàn một gã lao đầu thần tình hung tợn đang ăn đậu phộng uống rượu. Tiểu Thất nuốt nước miếng, thử hỏi: "Vị đại nhân kia, tiểu nhân yết hầu thật khát đến cháy bỏng, có thể hay không cho tiểu nhân chút nước?"

Gã lao đầu bộ dáng hung ác kia không nhìn, chỉ lầm bầm hai tiếng liền bưng bát nước trong lại gần.

"Cầm lấy, ban đêm đừng có ồn ào!" Lao đầu đặt nước vào sau song gỗ, liền trở về uống rượu của hắn.

"Đa tạ, đa tạ!" Tiểu Thất vội vàng gật đầu cám ơn, sau đó tròng mắt lại xoay chuyển, hỏi: "Đại nhân có biết nhóm bộ khoái đã bắt giữ ta hiện đang ở đâu không?"

"Trễ như thế, khoái ban bắt hết phạm nhân rồi cư nhiên là về nghỉ ngơi, sao có thể kêu huyện lão gia khai đường tra hỏi các ngươi?" Lao đầu nhai đậu phộng rôm rốp.

"Trong đó có người bộ dáng rất được, bốn bộ khoái kia kêu vị kia là Tiểu Đầu Nhi, lao đầu đại ca có biết vị kia tên gọi là gì không?" Tiểu Thất hỏi.

Lao đầu hấp háy mắt, hừ một tiếng: "Tiểu tử ngươi thật to gan, dám hỏi vấn đề này. Đó là đứa con duy nhất của huyện lão gia, Tiểu Đầu Nhi Tiểu Hắc, bộ dáng đúng là đẹp thật, song là một nam tử hán đại trượng phu, nếu ngươi dám động sắc tâm, cẩn thận sai dịch phủ nha không đợi huyện lão gia khai đường, liền trực tiếp ở trong này xử ngươi."

"Không, không, không, tiểu nhân nào dám động sắc tâm." Tiểu Thất vội vàng đáp. "Tiểu nhân chỉ cảm thấy Tiểu Hắc đại nhân kỳ thực rất giống một vị thân nhân thất lạc đã lâu, nên mới mở miệng hỏi một chút."

"Không phải là tốt rồi!"

Tiểu Thất dừng một chút, nói: "… Xin hỏi, Tiểu Hắc đại nhân năm nay bao nhiêu tuổi?"

Lao đầu hớp một hớp rượu trả lời: "Hai mươi"

"Hai mươi?" Tiểu Thất nhíu mày, thầm nghĩ: "Có tên có họ, năm nay hai mươi, còn có cha làm quan sai… Chẳng lẽ thật là ta nhìn lầm, người kia không phải đại sư huynh? Nhưng nếu không phải đại sư huynh, ai lại có năng lực một chưởng đem đại gia ta đánh bay không biết phương hướng gì. Huống hồ dung mạo tuyệt thế yêu nghiệt kia là độc nhất vô nhị quốc sắc thiên hương, như thế nào mà tồn tại trên mặt một người thứ hai… Chỉ là… hắn giống như không nhận ra ta… Ai, ta quên mất còn đang mang mặt nạ da người… Nhưng vẫn phi thường khả nghi…"

Tiểu Thất cào cào mái tóc, quay đầu, phát hiện Tiểu Lan Hoa nghi hoặc nhìn hắn.

"Hắc hắc…" Tiểu Thất cười cười. "Không có việc gì, không có việc gì, ta chỉ lầm bà lầm bầm thôi, ngươi đã mệt nhọc rồi, ngủ đi."

Tiểu Thất suy nghĩ, dù sao cũng đến tận đây, trước phải làm rõ tên Tiểu Hắc kia có phải đại sư huynh không, sau mới quyết định làm gì kế tiếp.

***

Khóa ở đại lao tầm thường sao có thể giữ chân Bách Lý Thất, đại lao Quy Nghĩa trấn đương nhiên cũng thế.

Lao đầu kia rốt cuộc cũng say bí tỉ, Tiểu Lan Hoa cũng vì chống đỡ không được mệt mỏi cùng đao thương mà hôn mê, Tiểu Thất liền mở đại khóa lao phòng, dự định là đi trước nói sau.

Đi qua lao phòng Tiểu Lan Hoa, nhìn tiểu cô nương đang ngủ sắc mặt trắng bệch, Tiểu Thất đi đến một bước rồi lại lùi hai bước, cuối cùng vẫn là mở lao khóa đi vào phòng giam, lấy từ trong ngực thương dược đặc chế của sư môn cho Tiểu Lan Hoa ăn, sau đó gột rửa vết thương ở miệng nàng.

Dược này tên là "Huyến kiến sầu", là do thần y sư đệ Triệu Tiểu Xuân, vốn được giang hồ xưng tụng "Diệu thủ hồi xuân diêm vương địch", sở chế. Thuốc uống trị nội thương, thuốc xoa ngoài da trị đao thương, miệng vết thương dù là đứt tay đứt chân hay lớn thế nào gặp thuốc này cũng vài ngày có thể khỏi, thứ này chính là liệu thương thánh phẩm khiến bao kẻ trong giang hồ mơ ước.

Tiểu Thất nhìn Tiểu Lan Hoa thấp giọng: "Nha môn này xem ra không phải hắc môn, bộ khoái cùng lao đầu không có lệ tiễn giống địa phương khác, không có tiền liền đánh người cho hả giận. Huyện thái gia ngự tại nơi này đối nhân xử thế cũng sẽ không tồi. Ngươi cứ cáo quan thử xem, nếu thực gặp gỡ được thanh thiên đại lão gia, tìm ra hung thủ, huyết án diệt môn của ngươi có lẽ sẽ tra ra manh mối. Bên ngoài còn có người muốn giết ngươi, ta sẽ không mang ngươi ra ngoài, ngươi trước hãy tạm ở trong này trốn tránh. Nếu huyện lệnh vẫn hồ đồ gán cho ngươi tội trạng, niệm tình quen biết hồi lâu, còn cùng bị nhốt trong lao tù, ta chắc chắn sẽ mang ngươi rời khỏi nơi này."

Dứt lời, hắn vỗ vỗ y phục, xoay người khóa cửa lao lại,dùng khinh công nhẹ nhàng bay khỏi nha môn Lục Phiến môn.

Đối với thân phận Tiểu Hắc còn nhiều nghi vấn, vì thế sau khi rời khỏi nha môn, Tiểu Thất ở chợ sớm ăn bánh quẩy nhúng đậu tương, cố ý đối nhóm huyện dân Quy Nghĩa huyện dò la về phụ tử gia.

Lão nương bán đậu tương vui vẻ nói: "Nói đến Thi đại nhân này, thật đúng là đại đại thanh quan. Ngài công chính nghiêm minh, dưới trướng không có thủ hạ nào mang thói xấu, bình thường vô luận là án tử nào đều tuyệt không tư lợi, như là, trước có chuyện nàng dâu Hồng Hạnh nhà Đại Cẩu Tử vượt tường hại chết trượng phu, Thi đại nhân chưa hết hai ngày hai đêm đã đem vụ án tra ra manh mối, hơn nữa còn đem bọn ác bá cường hào lớn nhỏ bên phố lân cận tất thẩy chém hết. Thật sự là đại khoái nhân tâm a…"

"Thực lợi hại như vậy?" Tiểu Thất cắn bánh quẩy cười nói.

Bên cạnh hàng đồ ăn, một gã bán hàng rong xen mồm vào: "Cái gì? Vị tiểu đệ là người từ bên ngoài đến nên không biết. Nói đến Thi đại nhân a, ta về huyện này mới nửa năm thôi, bên trong huyện lúc nào cũng bình yên, ta ban đêm cũng không lo phải đóng cửa đi ngủ."

"Thật hay giả vậy? Ngươi đừng lừa gạt ta!" Tiểu Thất lộ ra vẻ mặt không tin tưởng. "Ta xem huyện lân cận kẻ trộm đầy rẫy, hơn nữa bọn bộ khoái mỗi ngày đều cao chân bắt chéo ngồi trong trà quán không làm việc, tất thảy rối loạn muốn chết. Quy Nghĩa huyện cùng huyện kia cũng chỉ cách nhau mấy lý mà thôi, làm sao có thể khác xa như vậy?"

Nghe Tiểu Thất nói vậy, lập tức có người cướp lời: "Thật là không nói ngươi không biết, chúng ta ở Quy Nghĩa huyện ngoại trừ Thi đại nhân thanh liêm, dưới trướng ngài còn có tứ đại kim cương, lưỡng đại hộ pháp!"

Tiểu Thất nghe thấy một hơi sữa đậu liền phun ra, làm cho tiểu cô nương bàn bên cạnh tỏ vẻ xem thường.

Tiểu Thất lấy tay áo lau lau, thì thà thì thầm: "Tứ đại kim cương lưỡng đại hộ pháp, Ô Y Giáo cũng có bát đại tiên nhị hộ pháp. Hắn phải chăng chính là đại sư huynh nên mới đem Ô Y Giáo bộ bàn đến quan nha này?

Đối phương nói: "Thủ hạ của Thi đại nhân, tứ đại kim cương "Kim Trung Báo Quốc", chính là Đinh Kim, Lý Trung, Trần Báo, An Quốc, võ công đều là thiên hạ vô địch, bất cứ kẻ nào cũng không phải đối thủ của bọn họ."

Tiếp theo lại có người chen vào: "Còn có còn có một người vô cùng mưu trí, sư gia Nam Hương Nam đại nhân, thông minh tuyệt đỉnh, vô luận là mánh khóe tiểu nhân nào không thể qua được pháp nhãn của ngài."

"Lại có nhi tử của Thi đại nhân, Thi Tiểu Hắc, Tiểu Đầu Nhi này có phương pháp khám nghiệm tử thi độc nhất vô nhị, vô luận ngươi chết chìm, ngã tử, lặc tử, thắt cổ, hay sặc nước miếng mà chết, hắn chỉ cần ngắm liếc một cái, liền biết tường tận là chết thế nào, ai cũng không thể làm giả."

Cũng bởi sự tích nha môn, quán đậu tương nho nhỏ đột nhiên xôm tụ hẳn lên, ai ai cùng tán dương Thi đại nhân cùng Tứ đại kim cương nghĩa bạc vân thiên, trừng gian trừ ác, cuối cùng tất thảy hùa cùng nhau hát ca kính ngưỡng: "Được Thi đại nhân cùng Nam Hương tiên sinh cai trị, Quy Nghĩa huyện ta thật sự là thiên- hạ- thái- bình a…"

Tiểu Thất nghe được không khỏi choáng voáng.

Như… như thế là đại hảo nhân được người người kính ngưỡng, hắn không thể nào là tiền ma giáo giáo chủ Lan Khánh, Lan đại sư huynh, vô tác bất ác, thấy người là giết.

"Hắn hẳn không phải." Tiểu Thất xì một tiếng.

Có lẽ trên đời thật sự có chuyện trùng hợp, hắn chỉ là một tiểu hỏa tử trẻ tuổi mang bộ dáng giống hệt đại sư huynh.

Huống chi sư huynh năm nay cũng… Tiểu Thất bấm chỉ tay tính toán…

Kẻ kia hơn hắn hai tuổi, năm nay cũng hai mươi chín, da mặt hẳn phải lỏng lẻo nhão nhão, không thể mịn màng như Thi Tiểu Hắc tối qua được.

Lúc này giữa đám người đi đi lại lại bỗng truyền đến một tiếng hét lớn: "Đứng lại, đạo tặc Ngô Tam, theo ta quay về nha môn!"

Thanh âm quen thuộc làm cho Tiểu Thất vội vàng quay đầu lại, kết quả liền thấy một mảnh hắc vân lay động sượt qua mắt.

Tất cả phố chợ hưng phấn gieo hò: "Tiểu Hắc đại nhân đi bắt kẻ trộm"

"A, đó là kẻ chuyên đả kiếp cùng nhân, đạo tặc Ngô Tam. Tiểu Hắc đại nhân, ngài đem tên ác tặc này trói về nha môn." Có người bắt đầu vỗ tay cổ vũ.

Đầu bánh quẩy trong tay Tiểu Thất rụng xuống mặt đất, hắn mông lung suy nghĩ, như thế nào trùng hợp đến vậy, vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Tiểu Thất mục kích bộ dáng cùng đại sư huynh mười phần tương tựa kia dụng khinh công trác tuyệt lẻn đến phía sau một gã đại hán, vươn tay túm lấy áo đối phương, kéo ngược trở lại, khiến gã đại hán ngã ngửa xuống đất, tiếp theo hắn lấy sợi dây thừng quấn quanh thắt lưng, thoăn thoắt trói gô đối phương, buộc thành khối nhục tống, dường như không cách chi nhúc nhích.

Cái người giống đại sư huynh kia vừa ngẩng mặt lên, mày liễu khiêu một cái, đôi mắt phượng tinh mảnh hướng Tiểu Thất nhìn lại.

Tiểu Hắc nhìn Tiểu Thất đến sững sờ, trong mắt còn lóe lên vẻ nghi hoặc, tựa hồ suy nghĩ xem vì cái gì tù nhân trong đại lao hảo quan cư nhiên chạy ra đường cái, còn ngang nhiên ăn đậu tương.

Tiểu Thất hít sâu một hơi, lập tức từ trong người lấy ra mấy đồng tiền bỏ trên bàn, sau đó quay đầu trở lại.

"Người bên kia, đứng lại cho ta!" Đối phương lập tức vọt đến chỗ hắn.

"Nãi nãi cá hùng, ngốc mới đứng lại cho ngươi bắt." Tiểu Thất chạy về hướng cửa thành. Cứ trốn thoát khỏi tình hình này rồi nói sau, nếu không lại bị bắt về cái lao phòng không thấy ánh mặt trời kia, lại bị tra xét cực khổ.

***

Mặc dù Tiểu Hắc đại nhân khinh công không thấp, nhưng Tiểu Thất nào có kém gì.

Hai người bọn họ một trước một sau chạy dọc con đê ngoại thành, Tiểu Thất liều mạng đào tẩu, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, nhưng Tiểu Hắc vẫn đuổi sát phía sau hắn không ngừng nghỉ.

Tiểu Thất chạy suốt nửa canh giờ, nghĩ thầm, cứ như vậy không mệt chết thì cũng gãy chân. Hắn tròng mắt đảo quanh, đột ngột tự lấy chân trái vấp chân phải, sau đó "ai nha" một tiếng ngã nhào xuống đất.

Tiểu Hắc đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, lập tức liền hướng sau gáy Tiểu Thất đánh một chưởng.

Ai ngờ, Tiểu Thất đột nhiên xoay người đối mặt Tiểu Hắc, rồi sau đó vươn chân mãnh mẽ đá tới, đạp trúng giữa ngực Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc không kịp đề phòng cả người bay xa vài thước, lộn hai vòng, nhất thời không đứng dậy được.

Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm cuối cùng có thể trốn thoát, không nghĩ tới mới xoay người chạy hai bước, sau lưng đã truyền đến một tràng cười xa lạ don ngót.

"Hách hách hách, lão tử may mắn cởi được dây thừng, liền mau chóng bám theo ngươi, Thi Tiểu Hắc, ngươi ở Quy Nghĩa huyện nhiều lần phá hư chuyện tốt của ta, lúc này lại chết trong tay ta."

Tên đạo tặc Ngô Tam mới vừa rồi trên đường cái bị Tiểu Hắc buộc gô thành bánh chưng, không biết như thế nào lại thoát ra được, trên tay cầm một thanh đại đao toan chém ngang cổ Tiểu Hắc.

Đại đao kia vung lên tỏa lam quang, không biết là bôi cái gì lên, Tiểu Thất trông thấy, lập tức bổ nhào tới ngăn hắn lại.

Kết quả người nọ thật không giống với dáng vẻ bên ngoài, đao pháp mau lẹ sắc bén, vẽ lên bên mặt Tiểu Thất một vết chém chuẩn xác, lập tức máu tươi rầm rập tuôn ra.

"Tiểu tử, đường ngươi ngươi cứ đi, đừng làm vướng bận ta!" Ngô Tam quát lớn.

Tiểu Thất lau vết máu trên mặt, thấy huyết sắc biến thành màu đen, hoảng loạn, yếu ớt nói: "Ta là một tên khất cái, nói cái gì cũng không phải. Nhưng ngươi là loại đạo tặc gì mà trên đao còn có độc?" Nãi nãi cá hùng, cư nhiên lại như vậy trúng chiêu.

"Tên khất cái, ngươi là người của Cái Bang?" Ngô Tam ngẩn người.

Tiểu Thất nhổ một miếng, tính nhẫn nại đều bay biến. "Ngươi lại sai rồi. Đại gia ta làm khất cái, ai nói tên khất cái nào cũng nhất định là Cái Bang, ăn mặc rách rưới không có nghĩa đại gia là Cái Bang, đại gia ta không thể là một tên tiểu khất cái đơn thuần sao?"

Lúc này Tiểu Hắc đã xoa ngực gượng đứng dậy, Tiểu Thất thấy đối phương vô sự, lập tức đem Ngô Tam trả lại cho hắn, bản thân thì hướng bên cạnh rời đi.

Hắn ở trong ngực móc đông móc tây, phát giác ruốt cuộc không có mang theo giải độc đan, hay là ông trời thật sự phải diệt hắn, không, phải nói là đại sư huynh phải diệt hắn, mỗi lần chạm mặt người này đều không có chuyện gì tốt.

Khi còn nhỏ lần đầu tiên giúp người này liền hại chính mình thua lỗ khuôn mặt, lúc sau không cần phải nói, ghi ra đến một đống thối nát, hiện giờ lại là thay hắn lãnh một đao độc.

"Cũng không biết là độc gì, ép không ra… Quên đi, giờ cứ tìm một chỗ không người chữa thương." Tiểu Thất vừa đi vừa tự nói với mình.

Ngô Tam còn muốn đuổi theo Tiểu Thất, lại phát giác sau lưng một trận gió lạnh ập tới. Ngô Tam sửng sốt, lập tức quay đầu lại phản thủ một đao, nhanh chóng hướng vai Tiểu Hắc hạ xuống.

Tiểu Hắc nghiêng người tránh, đôi môi cong duyên dáng vẽ nên ý cười, tức thì hai ống tay áo bằng hắc trù căng lên, quanh thân khí thế tăng vọt, khí lực từ ngón tay hắn hướng mặt đao bắn ta, "đanh" một tiếng, cây đao gãy thành hai khúc, đoạn đao rơi ra bay lên, trực tiếp xẹt qua cổ Ngô Tam.

Ngay sau đó, Ngô Tam ngã xuống đất run rẩy, bộ mặt dữ tợn đáng sợ trong chốc lát không còn nhúc nhích.

Tiểu Thất quay đầu lại, thấy cảnh này, cả người đều sửng sốt.

Tuy đã chứng kiến nhiều cảnh sinh tử, nhưng trong nháy mắt lấy đi tính mạng người ta mặt vẫn không hề đổi sắc, hắn cho tới bây giờ chỉ biết một người.

"Đại, đại, đại sư huynh…" Tiểu Thất kinh hoàng gào thét.

Người kia đứng trước mặt hắn, lộ ra ý cười thật sâu giống như đúc nhiều năm trước, chăm chăm nhìn hắn.

****

Chú giải:

*hùng: con gấu, nãi nãi: bà nội. Nãi nãi cá hùng: Gấu của bà nội, bà nội gấu

*bức thượng Lương Sơn: bất đắc dĩ phải làm. Câu chuyện những người như Tống Giang, Lâm Xung trong Thuỷ hử, do bị quan phủ áp bức, phải lên Lương Sơn tạo phản. Sau này dùng ví với việc vì bị ép quá nên phải làm một việc gì đó

*cảnh tử: gáy

*diện mục khả tăng: mặt mày khó ưa

*tòng thiên nhi hàng: trên trời giáng xuống

*trạc: vòng tay

*đả kiếp cùng nhân: hiếp đáp người nghèo

*nhục tống: thịt ép. Khi làm bánh chưng thịt bị nhồi trong cùng, bên ngoài là đậu và gạo ép chặt lấy

2. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 2

Một trận ác hàn bủa vây sau lưng Tiểu Thất làm hắn rùng mình một cái.

Hắn hiểu rất rõ cách đối nhân xử thế của đại sư huynh, người này đại khai sát giới, bất cứ kẻ nào cũng trốn không thoát.

Sư huynh hiện giờ mai danh ẩn tính chốn này, nhưng bị hắn tìm thấy, hơn nữa người này cũng đã nhận ra hắn.

Nếu bởi vậy vô ý phá hủy suy tính của người này, Tiểu Thất không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ như thế nào.

Vết thương trên mặt Tiểu Thất hoàn toàn không thấy đau, cảm giác tê liệt dọc theo cơ thể lan tràn đến ngực, làm mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt nhỏ xuống, hắn hiểu, chất độc đang phát tác.

Tiểu Thất xoay người bỏ chạy, cờ hồ có thể đạt danh hiệu "lạc hoang nhi đào". (Trốn vào đồng hoang, chạy vào rừng rú; ý là cắm đầu chạy trối chết, không cần biết điều gì khác nữa)

Bách Lý Thất hắn bôn tẩu giang hồ tới nay dịch dung qua không biết bao nhiêu người, mỗi lần nếu không phải oai phong lẫm liệt thì cũng là phong lưu phóng khoáng, nào ngờ lại có thời điểm thê thảm như hiện tại, run lẩy bẩy đến ngay cả nói cũng không nên lời.

Chỉ là Tiểu Thất chạy chưa xa, Tiểu Hắc ở phía sau hắn ngó đông ngó tây, rồi sau đó nhặt lên một tảng đá ném về phía Tiểu Thất.

Tảng đá bí mật mang theo kình phong từ nắm tay kia, bay vút đập trúng giữa lưng Tiểu Thất, Tiểu Thất "ai ô" một tiếng, lảo đảo vài cái, cố gắng ổn định thân thủ rồi lại tiếp tục chạy.

Tiểu Hắc nhíu mày, lập tức đuổi theo.

Hai người bọn họ một trước một sau chạy dọc theo triền đê. Cuối cùng Tiểu Thất bởi vì kịch độc dần dần khống chế, thân hình càng chạy càng lắc lư mạnh hơn, bước chân cũng chậm lại, Tiểu Hắc sải bước về phía trước, nâng chân đá Tiểu Thất.

"Ô ác…" Hắn bị mãnh lực đá trúng, cả thân mình ngã xuống con sông lớn đang cuồn cuộn chảy.

Ùm một tiếng, Tiểu Thất rơi xuống nước, hắn giãy giụa, hai tay liều mạng múa may, hét lớn: "Nãi nãi cá hùng, sư huynh nỡ nào nhẫn tâm… ùng ục… Ta không… ùng ục… biết bơi…"

Nước sông không ngừng chui vào mũi vào miệng, Tiểu Thất điên cuồng vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy càng được uống nhiều nước hơn.

Từ từ, hắn chìm xuống.

Trong lúc đầu hắn dần chìm nghỉm, qua gợn nước xanh xanh, hắn có thể thấy người cùng hắn quen biết hai mươi mấy năm đang nghiêng đầu, đưa mắt nghi hoặc nhìn chăm chú…

Con ngươi trong suốt xinh đẹp lại mang theo yêu dị kiều mị mở lớn như một đứa nhỏ thuần khiết không hiểu chuyện.

Tiểu Thất dần dần mất đi ý thức, đồng thời cũng mông lung nghĩ… Đây là làm sao… Đại sư huynh vì cái gì dùng ánh mắt như thế nhìn hắn, giống như một người xa lạ chưa từng gặp qua…

A… Hắn như thế nào đã quên…

Thần y bát sư đệ từng nói qua, đại sư huynh luyện công quá độ làm kinh mạch tổn hại, tẩu hỏa nhập ma khiến thần trí hỗn loạn, tâm tình giống như một tiểu hài tử…

Cái này… chính là bộ dáng tẩu hỏa nhập ma…

***

Tiểu Thất từ từ tỉnh lại, trong miệng vẫn còn lưu lại vị mặn nước sông.

Hắn ho khan vài tiếng, nhổ vài cái, đem hương vị trong miệng phun ra ngoài, mới phát hiện có hai con mắt đen nhánh đang theo dõi mình.

Đêm đã khuya, đống lửa bập bùng, lỗ thủng trên quần áo Tiểu Thất cũng không khác biệt lắm so với lúc trước. Hắn bị kéo đến nằm dưới một gốc đại thụ, mà đại sư huynh đang thích thú sờ sờ mặt hắn, miết miết miệng vết thương trên mặt.

"Đại… đại… đại sư huynh!" Tiểu Thất lắp bắp nói.

Tiểu Hắc nhíu mày: "Ta không gọi là đại sư huynh."

Tiểu Thất lập tức nghe lời: "Vậy, ngươi gọi là gì?"

"Tiểu Hắc, Thi Tiểu Hắc". Khóe miệng Lan Khánh hiện lên ý cười, một chút yêu mị, nửa phần khờ dại, bộ hắc y trên thân làm tôn thêm ngọc nhan mỹ miều, thật sự xinh đẹp đến động lòng người.

"Hảo, Tử Tiểu Hắc đại nhân." Tiểu Thất nói.

"Ngươi gọi ta là cái gì?" Lan Khánh mị mị mí mắt, lực đạo tại ngón trỏ đặt trên miệng vết thương tăng mạnh, lập tức làm cho máu đen chảy ra, Tiểu Thất kêu lên đau đớn.

"Thi Tiểu Hắc, Thi Tiểu Hắc, Tiểu Hắc đại nhân tha mạng!" Tiểu Thất lập tức cầu xin tha thứ. Chạm mặt tiền ma giáo giáo chủ, cái gì phẩm chất cứng rắn đều mất tiêu, chỉ có thể nhu nhược như vậy.

"Ngoan!" Lan Khánh nở nụ cười, cất lên tiếng nói quyến rũ: "Ta đã xem qua mạch của ngươi, nội lực của ngươi mạnh hơn Ngô Tam vài phần, cho nên hắn chết ngươi chưa có chết. Chỉ là nếu ngươi không giải độc, tiếp tục để mặc như vậy, ai cũng không thể cứu nổi ngươi."

Tiểu Thất sửng sốt một chút, tiếp thu ý tứ trong lời nói, tròng mắt đảo vòng vo, thật cẩn thận mở miệng: "Ngươi bằng lòng cứu ta?"

Lan Khánh cười cười nói: "Nhân bì diện cụ trên mặt ngươi thực tinh xảo" Dứt lời hắn liền kéo xoạt miếng nhân bì trên mặt Tiểu Thất xuống, rồi sau đó nhìn nhìn khuôn mặt Tiểu Thất, cười nói: "Bộ dạng xấu xí như vậy, khó trách ngươi dùng mặt nạ che lên."

Tiếp theo, hắn vuốt lớp nhân bì mong manh tinh xảo như cánh ve, nói: "Cái này cho ta, ta liền cứu ngươi."

Tiểu Thất trừng mắt nhìn, sau đó nịnh nọt nói: "Cái này đã bị thủng một lỗ lớn, hơn nữa ta còn đeo mấy tháng chưa giặt qua, không được không được. Như vậy đi, chỗ ta còn cái mới, Tiểu Hắc đại nhân nhìn xem có thích không?" Nói giỡn chơi, nhân bì này do hắn sử dụng vật liệu thượng thừa nhất làm ra, tai mắt mũi miệng tối bình thường, lại dùng kỹ xảo không chê vào đâu được hoàn thành, mang vào không bị người thường chú ý, sao có thể tùy tiện cho người ta.

Loại mặt nạ cực phẩm này đương nhiên phải lưu cho mình, với đại sư huynh, chỉ cần cho hắn loại thượng đẳng là được.

Tiểu Thất liền từ trong lồng ngực lấy ra một cái nhân bì còn mới đưa cho Lan Khánh, Lan Khánh vừa lòng nhận lấy, ở trên mặt làm điệu bộ một chút, rồi nhanh chóng dán lên.

Tiểu Thất xoa xoa tay nói: "Như thế nào? Ngươi có hài lòng không?"

Lan Khánh gật đầu mạnh, nói: "Rất mềm, rất mỏng, rất thấu triệt."

Hắn vừa nói vừa vuốt vuốt mặt mình, điều này lại làm Tiểu Thất sửng sốt.

Kẻ thích mang mặt nạ người chỉ có hai loại: một là loại là sống trên giang hồ sợ lấy chân diện phơi ra sẽ chuốc lấy phiền toái; hai là loại chưa bao giờ yêu thích khuôn mặt mình, lúc nào cũng muốn mang gương mặt người khác, để có được một cái tên, một thân phận khác, hoàn toàn không còn là mình nữa.

Lan Khánh cùng hắn đều là loại sau.

Lan Khánh dán nhân bì xong chạy tới bờ sông, bất quá bởi trời đã tối không nhìn rõ diện ảnh đành từ bỏ, lại chạy trở về.

Hắn nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng nhìn hắn, sau đó hắn đột nhiên tiếp cận Tiểu Thất, làm Tiểu Thất sợ tới mức lấy tay chống đỡ, cả người nhắm thẳng gốc cây phía sau dựa vào.

"Ngươi cho ta thứ này, cho nên ta cứu ngươi." Lan Khánh mị mị mắt, sau đó nở nụ cười.

Tiểu Thất lơ mơ, thấy Lan Khánh chậm rãi vươn đầu lưỡi đỏ tươi, sau đó hai tay áp chặt mặt hắn, hướng hắn đè ép lại.

Tiểu Thất trong lòng cả kinh muốn giãy giụa, hắn hoàn toàn không biết Lan Khánh muốn làm gì, chỉ có thể liều mạng quẫy đạp: "Đại sư huynh, không cần, không cần a…"

"Đừng làm ồn!" Lan Khánh điểm á huyệt Tiểu Thất, thuận tay điểm luôn cả ma huyệt, sau đó cả người giữ chặt Tiểu Thất, môi hướng trên mặt Tiểu Thất, nhằm ngay miệng vết thương dùng lực hút lên.

Tiểu Thất lúc này mới phát hiện nguyên lai Lan Khánh thay hắn hút độc huyết, chỉ là hấp độc thì hấp độc, cái đầu lưỡi kia đảo loanh quanh làm gì?

Ô ô ô ô… Không cần phải cắn cổ của hắn a…

Cuối cùng không biết là bởi chịu không nổi "tra tấn" gặm cổ, hay là độc phát tác lần nữa, không bao lâu sau, Tiểu Thất đáng thương lại ngất đi.

"…" Lan Khánh nhìn người nằm dưới hắn hai mắt trợn trắng, vỗ vỗ mấy cái. "Này?"

"Chết?" Hắn nghi hoặc.

Cuối cùng hắn kê đầu lên ngực Tiểu Thất, nghe thấy trái tim trong lồng ngực kia vẫn phăng phăng nhảy loạn, liền từ trong lòng lấy ra một viên giải độc đan mạnh bạo nhét vào miệng Tiểu Thất, dùng sức làm hắn nuốt xuống.

"Nhanh tỉnh lại!" Lan Khánh lắc lắc Tiểu Thất. "Ta còn muốn mang ngươi về hỏi án, ngươi không được chết!" Tiếp theo hắn đập vài cái vào ngực Tiểu Thất.

"Phụt…" Tiểu Thất phun ra một con cá nhỏ, miệng sùi bọt mép.

***

Trải qua mấy khắc ở cùng nhau, hơn nữa lúc sau lại nói cạnh nói khóe, Tiểu Thất rốt cuộc xác định người hiện giờ tại Quy Nghĩa huyện, dùng tên giả nha môn quan sai Thi Tiểu Hắc, đích thực là đại sư huynh hắn.

Hơn nửa năm trước, bát đại phái liên thủ tấn công ma giáo tổng đàn Yến Đãng Sơn, hỏa thiêu Ô Y ma giáo đại điện, cũng chính ngày đấy, ma giáo giáo chủ hung ác Lan Khánh mất tích giữa biển lửa, có người đoán hắn đã táng thân hỏa quật, nhưng cũng có người cho rằng, yêu nghiệt này không dễ dàng bị lão thiên thu hồi như vậy.

Tiểu Thất đoán rằng, có lẽ ngày ấy Lan Khánh may mắn thoát khỏi đám cháy, nhưng trong trận càn đã bị thương, trước đó còn có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, lúc này Lan Khánh kinh mạch nghịch chiều mất đi tâm trí, trở thành bộ dáng ngốc mà không ngốc như bây giờ.

Hiện giờ người tên Thi Tiểu Hắc còn nói, cha hắn tên Thi Vấn, hắn hơn nửa năm trước theo cha nhận chức tại Quy Nghĩa huyện. Chiếu như vậy mà suy đoán, có khả năng lớn là huyện thái gia Thi Vấn trên đường đến đây cứu được Lan Khánh, thu làm nghĩa tử, đưa hắn đi cùng.

Còn bộ dáng tiểu tử của Lan Khánh, Tiểu Thất nghĩ, mười phần là bổn môn Hồi Xuân Công công hiệu.

Hồi Xuân Công là môn võ công kỳ lạ của Thần Tiên cốc, chủ yếu có thế nghịch thiên hồi xuân, làm cho người già trở lại dung mạo cốt cách tuổi trẻ, thậm chí là trở thành trẻ nhỏ, mà bọn sư huynh đệ hắn thường sử dụng công hiệu Súc Cốt Công của môn võ công này, Hồi Xuân Công phối hợp với Dịch Dung Thuật, hành tẩu giang hồ thật sự là sở hướng vô địch, dù có làm chuyện xấu gì về sau cũng không có người nhận ra.

Bất quá… Tiểu Thất chậc chậc lưỡi, có thể thu phục đại sư huynh Lan Khánh, còn khiến hắn ngoan ngoãn theo chính đạo, ra sức vì nha môn, huyện thái gia Thi Vấn rốt cuộc là dạng ba đầu sáu tay thế nào, có năng lực gì, hắn vạn phần tò mò…

Bởi vì không mang mặt nạ giống như không mặc quần áo, Tiểu Thất cầm lấy cực phẩm nhân bì vội vã mang vào.

Còn Lan Khánh đem nhân bì đã tẩy sạch bằng nước trong kia nhét vào lồng ngực hắn, giống như đem báu vật giấu đi.

Biết mình không phải đối thủ người này, nên Tiểu Thất không chống cự vô nghĩa, hắn trực tiếp đưa tay ra cho Lan Khánh trói, kéo về nha môn.

Cũng bởi Lan Khánh tâm tình tựa hồ rất tốt, vô luận Tiểu Thất hỏi gì hắn đều trả lời. Tiểu Thất mới vì thế quy nạp được kết luận trên.

Chỉ là có một chút không biết nên đáng tiếc hay tán thưởng, chính là tiền ma giáo giáo chủ một thời oai phong hiện giờ hoàn toàn mất đi trí nhớ, coi mình là con trai của Quy Nghĩa huyện huyện lệnh, những thức khác gì đều không nhớ rõ.

Như vậy… cũng tốt… Tiểu Thất cảm thấy.

Lan Khánh khi còn trẻ đã trải qua quá nhiều mất mát, bởi vì khuôn mặt kia hợp ý tiên hoàng, liền bị tiên hoàng bắt vào trong cung độc chiếm, một nhà bảy mươi hai người bị giết, tâm tính hắn sau này cũng thay đổi hoàn toàn, lệ khí làm cho người ta hãi hùng.

Hiện giờ tất cả mọi khổ đau toàn bộ đều đã quên, trở thành một người mới, hắn cứ giống như vậy, chỉ cần quơ được một tên trộm liền vui mừng, thật sự là một chuyện tốt.

Chỉ là…

"Đại sư huynh… ngươi thật sư không thể thả ta sao?" Tiểu Thất bị Lan Khánh kéo đi rêu rao khắp phố, đầu cúi thật thấp.

Đại thúc đại thẩm hai bên thấy Lan Khánh liền chào hỏi khen ngợi, còn hắn, thất sư huynh của thần y Triệu Tiểu Xuân hay Phù Hoa Cung phó quan, vốn cũng coi như ngọc thụ lâm phong, chẳng qua là đeo cái nhân bì xấu xí này, trở thành tên trộm bị Lan Khánh bắt.

Lại còn, bên này bị thái phiến ném toàn lá cây thối rữa cùng trái cây hư, bên kia bị một tiểu cô nương đại thẩm thưởng cho mấy câu: "Kẻ xấu!"

"Nói cho ngươi biết, ta không phải đại sư huynh của ngươi!" Lan Khánh quay lại thản nhiên nói một câu như vậy.

Sau đó Tiểu Thất bị Lan Khánh kéo qua khắp phố trở lại quan nha, một cước bị đá nhập công đường.

Hừng đông ửng đỏ, nha môn lúc này thăng đường thẩm án.

Tiểu Thất ngã nhào giữa công đường, hai bên nha dịch cầm mộc côn bắt đầu lấy côn đập địa, một bên hô lớn: "Thăng đường…", một bên lại hô to: "Uy vũ…"

Thanh âm đồng nhịp vang dội dọa người, nếu không phải hay tay bị dây thừng cột chặt, Tiểu Thất khẳng định lấy tay che đi lỗ tai đỡ bị giày vò.

"Kẻ đang quỳ dưới kia là ai?" Cùng với tiếng đường mộc kinh vang, từ trên đài cao truyền đến một thanh âm uy nghiêm trầm thấp.

Tiểu Thất ngẩng đầu, thấy trước tấm bình phong thanh thiên hồng nhật một trung niên nam tử nghiêm nghị, khuôn mặt chữ điền đoan chính, đương ngồi bệ vệ sau bàn xử án bằng gỗ.

Nam tử vận tiểu tạp hoa quan phục màu xanh, đầu đội ô sa cánh chuồn màu đen, chân đi quan ngoa. Mạo sí kia ước chừng dài hơn một thước, nhẹ nhàng lay động cùng động tác của nam tử.

Người này khẳng định là huyện thái gia Thi Vấn, nghe hương lý nói người này là một thanh quan, hiện giờ trông thấy, ôi cha, mặt có hạo nhiên chính khí, còn là chính khí ngút trời xanh. Đương lúc huyện thái gia mở miệng, Tiểu Thất lập tức hô thiên thưởng địa (kêu giời kêu đất): "Thanh thiên đại lão gia, tiểu nhân oan uổng a…"

Cả công đường mọi người đều sửng sốt, huyện thái gia cũng sửng sốt, Lan Khánh bật cười, lúm đồng tiền tuyệt mĩ hợp với dung mạo quốc sắc thiên hương khiến mọi người ngẩn ngơ.

Bao gồm cả cha hắn, huyện lão gia.

Từ bên cạnh Tiểu Thất truyền đến vài tiếng ho khan, sau đó giọng nữ lanh lảnh cất lên: "Dân nữ là Tang Lan Hoa, dân nữ có oan khuất thiên đại, thỉnh thanh thiên đại lão gia làm chủ…"

"Ai…" Tiểu Thất nghiên người nhìn qua bên cạnh, mới phát hiện bên phải hắn một nữ tử đang quỳ, nàng là phi tặc Tiểu Lan Hoa bị hắn để lại ở lao nội.

"Ha ha… nguyên lai là hỏi ngươi." Tiểu Thất xấu hổ nói nhanh, Tiểu Lan Hoa nhẹ nhàng gật đầu.

Nếu người huyện thái gia kêu không phải mình, Tiểu Thất tính toán đứng lên, ai ngờ hắn mới đứng dậy lại bị hai đạn tử đánh cho đầu gối rơi thẳng xuống đất.

Lan Khánh vẫn cười, có điều nụ cười trở nên âm hiểm, ngón tay vẫn giữ dáng bắn đạn, ý là nếu hắn còn gây sự, tiếp theo không biết nơi nào sẽ vinh dự tiếp đón khối đạn tử.

"Thối!" Người này ỷ thế hiếp người, ỷ võ công hảo hạng ép buộc người. Tiểu Thất bất cam bất cố quỳ trên thanh thạch.

Huyện thái gia đập kinh đường mộc một cái, tâm can Tiểu Thất kinh động. Sau hắn nghe được huyện thái gia hỏi: "Tang Lan Hoa, ngươi ở khách điếm đoạt tài vật của Thẩm Đại Lang, sau Thẩm Đại Lang phản kháng liền bị ngươi giết chết, còn dám giảo biện? Người đâu, truyền tiểu nhị Vương A Ngưu của Phúc Lai khách điếm, trình lên vật chứng Huyết Ngọc Trạc."

Tiểu nhị Vương A Ngưu run rẩy được nha dịch dẫn tới, huyện thái gia nói: "Vương A Ngưu, đem ngày đó ngươi chứng kiến hết thảy khai ra!"

Vương A Ngưu run bắn nói: "Tiểu nhân Vương A Ngưu, là tiểu nhị của Phúc Lai khách điếm, chiều hôm trước, tiểu nhân đưa nước trà đến phòng khách quan Thẩm Đại Lang, đã thấy Thẩm công tử bị giết, sau đó hung thủ lấy một cái hòm cho vào trong tay nải, tiếp theo bởi vì bị tiểu nhân phát hiện liền phá cửa sổ tháo chạy."

"Chính là hòm này?" Huyện thái gia nói như vậy, nha dịch đem hộp gỗ cùng Huyết Ngọc Trạc đến trước mặt tiểu nhị.

"Đúng vậy… là… chính là hòm này. Màu đỏ thẫm, tiểu nhân tuyệt không nhận sai." Vương A Ngưu nói.

Kinh đường mộc lại được đập xuống, huyện thái gia đối Tiểu Lan Hoa quát: "Tang Lan Hoa, hộp gỗ cùng vòng tay này đều là từ trên người ngươi lấy ra, hiện nhân chứng vật chứng đã đủ, ngươi còn gì để nói?"

"Đại nhân, dân nữ oan uổng." Tiểu Lan Hoa kích động la to.

"Dân nữ khi ấy đến thì Thẩm Đại Lang đã khí tuyệt từ lâu, dân nữ không biết hắn bị ai giết chết, mà Huyết Ngọc Trạc vốn là gia vật nhà dân nữ, đã bị người cướp đoạt. Nhà dân nữ thuở nhỏ cũng có chút sản nghiệp nhỏ bé, có lưu giữ vài món truyền gia chi bảo, sau lại bị một ác nhân vừa ý, trong một đêm giết cả nhà."

"Về sau dân nữ không ngừng khổ luyện võ nghệ, chính vì muốn tìm ác nhân kia, vất vả lắm mới truy tìm được Thẩm Đại Lang, lại phát giác hắn chết đã lâu. Sau đó dân nữ rời khỏi khách điếm, chẳng biết tại sao lại có vài tên đại hán nói dân nữ giết người cướp của, muốn vì dân trừ hại lấy mạng dân nữ. Đại nhân, dân nữ tuyệt chưa bao giờ giết người, oan uổng a… đại nhân… cầu ngài vì dân nữ một nhà mười ba người uổng mạng phân xử!"

Tiểu Lan Hoa kích động, nói đến hốc mặt điểm hồng, hơn nữa nàng tuổi còn trẻ, trên lưng lại có nợ máu gia môn, đám nam nhân nghe được đều thấy chua xót.

Lan Khánh lúc này ngáp một cái, nhìn trái nhìn phải, có chút nhàm chám. Hắn nghĩ muốn rời đi nhưng bởi vì huyện lão gia còn thẩm án nên đi không được.

Tiểu Thất lại thay Tiểu Lan Hoa suy xét tiền nhân hậu quả.

Huyện thái gia nói: "Ngươi nói ngươi oan uổng, có gì làm chứng?"

"Có, dân nữ cũng có nhân chứng vật chứng!" Tiểu Lan Hoa cắn răng nói.

"Nhân chứng là ai, có trên công đường không, vật chứng ở đâu?" Huyện thái gia khí thế vẫn như cũ, thanh âm rền vang như chuông lớn.

Tiểu Lan Hoa chỉ Tiểu Thất nói: "Nhân chứng là tiểu khất cái Trần Thất, vật chứng là đại đao ngày ấy hai gã đại hán để lại ở ngôi miếu đổ nát."

Tiểu Thất vỗ ngực thầm nghĩ: "Ta còn tưởng ngươi chỉ ta là kẻ chủ mưu phía sau, bảo ta làm kẻ chết thay".

"Trần Thất!" Huyện thái gia đập kinh đường mộc, Tiểu Thất vốn đang trầm tư suy nghĩ sợ tới mức chút nữa nhảy dựng lên. "Còn không mau khai ra hết thảy!"

"Đúng vậy, thanh thiên đại lão gia a…" Tiểu Thất chắp tay cung kính đối bị quan phụ mẫu này vái chào: "Ngày đó tiểu nhân vốn là ở trên nóc khách điếm, ai biết lúc sau tiểu nhị hô hào có người chết, tiểu nhân sợ bị truy tiền thuê ngủ trên nóc khách điếm, cho nên liền rời đi. Lúc đó vừa vặn nhìn thấy một bóng đen từ khách điếm đi ra, sau đó có hai người nhảy ra từ góc tường đi theo bóng đen kia, tiểu nhân lo sợ chuốc họa vào thân, bèn chạy ngay đến ngôi miếu đổ ở ngoại thành ngủ."

"Ai biết trùng hợp thế nào, tiểu nhân mới ngả lưng không bao lâu, cô nương này" Tiểu Thất chỉ chỉ Tiểu Lan Hoa "tập tễnh đi vào trong miếu, tiếp theo hai tên hung thần xông tới làm hại tiểu cô nương. Tiểu nhân tuy rằng từ nhỏ không có cha mẹ dạy dỗ đạo lý, nhưng làm tên khất cái nhiều năm cũng hiểu được gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ. Khi đó tiểu nhân nghĩ làm người ai cũng sợ quỷ, hơn nữa khách điếm lại vừa xảy ra án mạng, cho nên ngựa đã chết làm như còn sống (đây là một cách ví von của Trung Quốc, tôi cũng không chắc có trong binh pháp không nữa), bèn giả ma giả quỷhù dọa hai tên đại hán cầm đao, không ngờ rằng bọn họ bị dọa sợ tới mức chạy trối chết."

Tiểu Thất rõ ràng là một tên khất cái trang phục rách nát, bộ dạng cũng có chút không hợp mắt, nhưng lời nói ra đều có trật tự, không lộn xộn bất loạn, khiến cho những người liên can lấy làm kỳ quái.

Sau đó nha dịch lại trình lên hai thanh đại đao vấy máu cho Tiểu Thất xem, Tiểu Thất tỉ mỉ nhìn ngắm, lại nói: "Đúng vậy, chính là hai thanh này. Tiểu nhân nhớ rất rõ, đại đao thoạt nhìn vừa nặng vừa dày, sống dao còn có chín vòng khuyên, đích thực là hai thanh này."

Tiểu Thất còn nói: "Hơn nữa, lúc hai người kia cầm đao tiền vào miếu đổ, tiểu nhân nhìn rất rõ, mặt trên dính đầy máu là máu, nói cách khác, hai thanh đao này trước lúc đả thương tiểu cô nương đã dính máu. Đại nhân, chắc chắn là hai tên đại hán kia trước dùng dao giết Thẩm Đại Lang, cho nên đao mới có máu, sau đó lại giá họa cho Tiểu Lan Hoa cô nương. Tiểu Lan Hoa cô nương giờ chỉ còn một thân một mình, nhất định kẻ đã giết cả nhà nàng biết Tiểu Lan Hoa cô nương muốn lật lại bản án cũ, cho nên phải tiên hạ thủ vi cường, trừ bỏ Tiểu Lan Hoa cô nương. Thỉnh đại nhân minh xét!"

Huyện lệnh Thi Vấn nghe Tiểu Thất kể đến đây, kinh đường mộc cũng không đập, chỉ trầm mặc nhìn xuống.

“Đại nhân!” Phía sau rèm truyền đến tiếng sư gia nhắc nhở.

“Ngỗ tác!” Huyện thái gia hoàn hồn, gọi huyện nội ngỗ tác (người chuyên khám nghiệm tử thi). “Kết quả khám nghiệm tử thi của ngươi thế nào, Thẩm Đại Lang kia bởi vì cái gì mà chết, mất mạng giờ nào?”

Lúc này Lan Khánh nguyên bản luôn ở bên cạnh ngáp dài với đếm chỉ tay từng bước đi về phía trước, tiến vào công đường, hướng huyện thái gia cha hắn gập thân vái chào, sai nha dịch trình lên kết quả khám nghiệm, nói: “Theo ta xem xét, vết thương ở ngực Thẩm Đại Lang dài một tấc năm, rộng hai phân, hai bên có dấu vết kéo dài, vết thương cùng dấu vết đại đao mang vòng khuyên tương xứng. Ta xem thời điểm Đại Lang từ mềm chuyển sang rắn, không sai biệt lắm chính là khoảng giờ tí.”

“Cái gì?” Tiểu Thất thật sự quá mức chấn kinh rồi, liền như vậy trừng mắt rống lên.

“Cái gì là cái gì?” Lan Khánh thấy bộ dáng Tiểu Thất, nghĩ hắn nghi ngờ năng lực bản thân, tức giận trừng mắt với Tiểu Thất.

“Ngươi là ngỗ tác?” Tiểu Thất hô to. Đảm nhận chức vị của mấy bô lão trung niên?

Nãi nãi cá hùng a, tiểu tâm can của hắn a, thật sự không chịu nổi loại kích thích này!

“Ta không phải ngỗ tác, chẳng lẽ ngươi là ngỗ tác?” Lan Khánh lập tức nổi giận đùng đùng thiếu chút nữa xông vào Tiểu Thất. “Ngươi có thể khám nghiệm tử thi sao? Ta chính là thông thạo người ta khi chết đầu lưỡi duỗi thế nào, mắt nhắm như thế nào, tay nắm như thế nào. Còn có, ta phẫu thuật tử thi rất nhanh, xem qua rất nhiều tử thi, cho nên ta đương nhiên là ngỗ tác.”

“Trần Thất, Thi Tiểu Hắc, công đường không phải nơi các ngươi có thể lộng ngôn.” Huyện thái gia giận dữ đập kinh đường mộc.

Kinh đường mộc âm vang, chấn động đến mức Tiểu Thất đầu váng mắt hoa, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, quả thực sớm sẽ té xỉu.

Mới vừa rồi Tiểu Lan Hoa ở giữa hai người không thể xen mồm vào, nghe được một chút tạm dừng, lập tức liều mạng hô to: “Đại nhân, dân nữ chính là đi vào khách điếm không đúng thời điểm. Dân nữ thật là oan uổng, cầu đại nhân làm chủ!” Sau đó, Tiểu Lan Hoa dập đầu vài cái.

Tiểu Thất thấy huyện thái gia vung cao tay, vẻ mặt nghiêm túc, tỉ mỉ đọc ghi thi đan sở chú.

Đến lúc huyện thái gia ngẩng đầu lên, ánh mắt hắc bạch phân minh mà thâm thúy ngời sáng, khuôn mặt ngăm đen toát lên vẻ hạo nhiên chính khí.

Khí thế hừng hực như thác lũ phun trào, khiến Tiểu Hắc co đầu rụt cổ, mắt nháy nháy, ngoan ngoãn một câu cũng không dám nói thêm.

“Tang Lan Hoa!” Huyện thái gia vỗ kinh đường mộc, quát.

“Có dân nữ.” Tiểu Lan Hoa lập tức lên tiếng trả lời.

“Ngươi đến khách điếm sau khi Thẩm Đại Lang đã chết, vết thương hung thủ lưu lại giống vết hung khí, bản huyện tin tưởng ngươi thực sự bị người ta giá họa, hiện trả lại sự minh bạch cho ngươi.”

Tiểu Thất xem Tiểu Lan Hoa cao hứng thiếu chút sẽ nhảy lên ôm lấy huyện thái gia, nhưng huyện thái gia lại nói tiếp “Tuy nhiên, ngươi vì huyết án diệt môn mà trở thành phi tặc cướp tài vật của ngước khác, việc này có điểm đáng ngờ, vả lại cho dù đáng thương xót nhưng lại trái với luật pháp.”

Tiểu Lan Hoa an phận quỳ xuống, chờ huyện thái gia tiếp tục nói.

Huyện thái gia lại nói: “Bản huyện phạt ngươi một năm lao dịch tại nha môn, một năm không được tùy tiện rời khỏi Quy Nghĩa huyện, cũng không được tái lấy tên phi tặc Tiểu Lan Hoa đi trộm cướp.”

“Dân nữ tạ ơn thanh thiên đại lão gia khai ân.” Tiểu Lan Hoa cho rằng khó tránh được lưu đày ba nghìn lý, không nghĩ tới huyện thái gia chỉ phán nàng lao dịch một năm, thật sự là thanh quan, nước mắt nàng đong đầy hai hốc mắt.

“Về phần ngươi, Trần Thất.” huyện thái gia đem ánh mắt chuyển đến trên người Tiểu Thất.

Tiểu Thất sửng sốt một chút, có điểm ngơ ngẩn hỏi: "Ta?" Không phải trực tiếp thả ra sao? Huống chi đại gia ta còn cứu Tiểu Lan Hoa khỏi chịu tù oan.

"Trần Thất ngươi có biết tội ngươi không?" Kinh đường mộc lại đập xuống, Tiểu Thất không kịp chuẩn bị thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Biết tội gì?" Tiểu Thất chậm rãi hỏi.

"Ngươi ở trong lao phòng, chưa được bản huyện cho phép đã lén vượt ngục, căn cứ pháp luật bản triều, đánh ba mươi trượng, lưu đày biên cương." Huyện thái gia quát.

"Cái gì?" Tiểu Thất kêu lên. "Đại gia ta chính là liều mạng đến cái mệnh cũng không cần, mới cùng Tiểu Lan Hoa cáo quan. Ngươimuốn đánh thì đánh Tiểu Lan Hoa mới đúng, như thế nào lại đánh ta còn lưu đày ta?"

Huyện thái gia trong mắt chợt lóe tinh quang, Tiểu Thất rùng mình một cái, thu hồi âm lượng gào thét, thấp giọng nói: "Thanh thiên đại lão gia… Dân nam cũng oan uổng… Ngài như thế nào lại để dân nữ kia ngay cả đánh cũng không đánh, lại đánh người có thái độ chính trực, dựa vào cái gì lại đánh dân nam ba mươi trượng… Mông dân nam từ khi sinh ra đến người cha quy tiên cũng chưa một lần chạm đến… Dân nam oan uổng a…"

Thanh âm lo lắng kia làm cho Lan Khánh đứng một bên cùng nha dịch đều nở nụ cười.

Hơn nữa, Lan Khánh cười đến run rẩy cả người.

Tiểu Thất hé mắt nhìn lại, thật sự là hận đến nghiến răng kèn kẹt. Đại sư huynh, nếu hắn không bị người này bắt giữ trở về, thì đâu phải chịu tội, hai đầu gối cũng đâu phải chấm đất trong đây.

Nam nhân dưới trướng có hoàng kim, chỉ quỳ lạy thiên địa phụ mẫu, cái khác không quỳ.

Huyện thái gia này lại làm đại gia hắn quỳ lâu như vậy, không sợ giảm thọ sao?

"Đại nhân…" Phía sau rèm truyền đến động tĩnh, một đôi bàn tay trắng nõn vén liêm man, sư gia Nam Hương được người dân Quy Nghĩa huyện tôn xưng nha môn nhị gia từ phía sau lên tiếng.

Huyện thái gia hơi hơi cúi người, cẩn thận nghe xong ý kiến của sư gia.

Sau đó, kinh đường mộc lại đập, huyện thái gia quát: "Trần Thất, niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, hơn nữa lại có thái độ trượng nghĩa, bản huyện giảm cho ngươi hai mươi trượng, miễn ngươi hình phạt lưu đày. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha. Người đâu, đem hắn đánh mười trượng, sau phải ở lại nha môn, phục ba năm lao dịch!"

"Gì?" Tiểu Thất hét lớn một tiếng.

Ba năm?

Ba năm!

"Huyện thái gia ngài như thế nào lại phán nặng như vậy, dân nam oan uổng. Ngài không phân trần chuyện gì đã đem người bắt vô lao ngục, dân nam tự nhiên phải chạy trốn, như vậy mà đem người đánh mười bản còn phục ba năm lao dịch, thật sự là thất đức quá…"

Lưu đầy cũng tốt, hắn đại khái có thể đi tầm mười dặm liền hạ thủ quan sai áp giải tiếp tục chạy về nhà ngủ, nhưng giờ phải ở lại nha môn này chịu ba năm giáo dưỡng, biết sống thế nào đây?

Huống hồ… huống hồ… huống hồ nơi này có còn đệ nhất thiên hạ tai họa, yêu nghiệt Lan Khánh.

Đây căn bản là niêm phong cửa sống, buộc hắn đi vào tử lộ.

Ngay lúc hắn gào thét thảm thiết hô thiên thưởng địa chà lòng bàn chân xuống đất tìm cơ hội chuồn êm, Lan Khánh đột nhiên hướng hắn đi tới, hé ra lúm đồng tiền như hoa nhìn hắn.

Lan Khánh lãnh chức vị gì nữa, người này cứ như vậy đi ra, Tiểu Thất véo véo diện bì, hắn hoàn toàn không chuyện gì sẽ tiếp diễn, chỉ có thể ngây ngô cười với Lan Khánh.

Lúc này Tiểu Thất chợt thấy mông lành lạnh, nguyên lai quần đã bị nha dịch kéo hạ, hắn bị ép nằm sấp trên đại trúc bản. Từng tiếng từng tiếng trong trẻo vang lên, hắn đau đến kêu gào ầm ĩ.

"A… a… làm gì lại cởi quần ta?" Tiểu Thất quát.

"Đánh bằng bản tử đương nhiên phải cởi quần." Lan Khánh lành lạnh nói. "Trừ khi ngươi là nữ, nữ nhân mới không cần cởi quần."

Huyện thái gia nhìn Tiểu Thất cùng Lan Khánh liếc một cái, đối với nhi tử yêu thương lại không có biện pháp gì, lắc đầu, tiếp theo ra hiệu bãi đường. Hai bên nha dịch đang định hô to, Tiểu Lan Hoa vẫn quỳ đột nhiên lê hai đầu gối về phía trước, lớn tiếng nói: "Thanh thiên đại lão gia, dân nữ còn một việc phải giải oan."

"Chuyện gì?" Huyện thái gia hỏi.

"Cầu thanh thiên đại lão gia làm chủ cho dân nữ cùng một nhà mười ba nhân khẩu, diệt môn thảm án!" Trán Tiểu Lan Hoa đập thật mạnh xuống, truyền ra tiếng vang rầu rĩ.

"Ba…"

"Ai nha… bát nguyệt thập ngũ của lão tử… Thanh thiên đại lão gia… đánh chết người rồi…" (bát nguyệt thập ngũ= trăng rằm tháng tám= cái mông. Chi tiết này xuất phát từ bộ dược sư, khi bạn Xuân tán bạn Khuynh. Về sau cụm này được dùng khá nhiều. Cứ hiểu nó đơn giản là "mông" ^^)

Một bên tiểu khất cái rên rỉ, một bên Tiểu Lan Hoa tỉ mỉ kể: "Nhà dân nữ ngụ tại An Dương thành, tổ tiên nhiều thế hệ kinh thương buôn bán, chưa bao giờ cùng người khác kết thù kết oán. Nhưng tám năm trước, nhà dân nữ bị một bọn cường đạo che mặt cướp sạch tài vật trong nhà, phụ mẫu thân nhân không may mắn thoát khỏi, chỉ còn dân nữ được vú nuôi giấu đi mới tránh khỏi kiếp nạn."

"Dân nữ những năm gần đây phạm pháp cũng vì muốn đem bảo vật gia truyền tìm về, cũng để điều tra rõ hung thủ là ai, mà nay người nọ biết dân nữ là cá lọt lưới, chẳng những không hối hận, càng tìm cách lấy đi tính mạng dân nữ. Cầu huyện thái gia vì dân nữ làm chủ, tra ra kẻ mất nhân tính kia là ai, đem lại công đạo cho Tang gia, để phụ mẫu thân nhân ở nơi cửu tuyền có thể nhắm mắt."

"Ba…Ba…"

"Ách… ách…a …a…"

Huyện thái gia trầm tư suy nghĩ một lát, vuốt vuốt râu, nghiêm nghị nói: "Thiên lý rõ ràng, báo ứng xác đáng, bản huyện tiếp nhận án tử này, nếu lời nói là thật, chắc chắn bản huyện sẽ tận lực tra xét, cho Tang gia công đạo"

"Tạ ơn huyện thái gia!" Tiểu Lan Hoa dập đầu.

"Ô y…"

Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, song ở nơi công đường bị bắt cởi truồng chịu đánh, bên cạnh còn Tiểu Lan Hoa chưa xuất giá, hết thảy làm cho Tiểu Thất mắt ứa lệ, khóc lớn.

3. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 3

Tuy rằng lập tức bị phán phục lao dịch, nhưng bởi thương thế ở mông không nhẹ, huyện thái gia vẫn đặc biệt ân chuẩn cho hắn nghỉ ngơi vài ngày.

Chỉ là trong mấy ngày nay, có lần hắn đang nhìn tường vây nha môn suy tính nhảy ra, Lan Khanh liền như quỷ dị xuất hiện, nhẹ giọng nói với hắn: "Ngươi không nghe lời cha ta nói sao? Hậu quả thế nào chắc ngươi biết!"

Nói xong, Lan Khánh còn đối hắn cười.

Lông tơ trên người Tiểu Thất toàn bộ dựng đứng lên.

Không nghe lời huyện thái gia sẽ có hậu quả gì Tiểu Thất không rảnh rỗi để nghĩ, nhưng không nghe đại sư huynh hậu quả thế nào, Tiểu Thất tuyệt đối không dám nghĩ đến.

Vì thế hắnmiễn cưỡng tự mình đánh bay ý niệm rời đi.

Lan Khánh lúc này thâmsâu không lường được, Tiểu Thất không dám vọng động. Chờ hắn thăm dò rõ người này hư thực ra sao, đến lúc đó sẽ không đắn đo nữa!

Thời gian trôi qua, mấy ngày sau, Tiểu Thất cũng tới tam ban nha dịch báo danh, chuỗi ngày dài đằng đẵng hắn ở quan nha thủ vệ bắt đầu …

Đúng… thủ vệ…

Võ công của hắn không tính vô địch thiên hạ, nhưng khinh công tạm cho không ai bằng, hơn nữa về thuật Dịch Dung còn được tôn xưng là "Quỷ tượng bất tri danh" thiên hạ vô song, cư nhiên lại bị người ta phái đi thủ vệ.

Giận hơn cả hắn không phải thủ đại môn, mà chỉ là trông chừng một phòng khách nho nhỏ.

Ban đầu (người đứng đầu một trong ba ban của nha môn) còn nói, nếu các đại nhân tiến vào nghị sự, hắn phải dâng nước bưng trà, chờ xem họ còn yêu cầu gì không, sau đó mới được lui ra ngoài tiếp tục thủ vệ.

Tiểu Thất thầm than, oan a, thực sự là oan mà.

Hắn chỉ biết tên phòng cũng có chữ "Lan", tuyệt đối không có gì hay ho.

Phi tặc Tiểu Lan Hoa đáng giận, ngươi ở trù phòng làm chử phạn bà (người nấu bếp), hài lòng thỏa mãn, tự do tự tại, dựa vào cái gì đại gia ta phải làm một gã thủ vệ nha dịch nho nhỏ, còn bị nha môn lão gia sai vặt?

Tiểu Thất trách một tiếng, trong lòng không biết đã gièm pha phê bình Thi Vấn Thi đại huyện lệnh bao lần, sau đó mới dựa cửa lười nhác đứng, trên khuôn mặt hắn, mồm méo mắt vẹo, đủ thấy hắn cực kỳ khó chịu.

Lan Khánh đi qua trước hoa viên, chứng kiến cảnh tượng này.

Tiểu Thất đầu đội tứ phương mạo màu đen, thân mặc quan phục đen thêu cổn hồng, đeo thắt lưng màu đỏ coi như còn có chút tinh tế, ngón cái cứ như vậy cài vào hai bên hông đai lưng.

Tiểu Thất nhích tới nhích lui không yên như thể trên người có con sâu ngọ nguậy, miệng còn ngậm một nhành cỏ, đứng cũng không xong. Hợp với ngũ quan đầy đủ nhưng bình thường đến kinh ngạc, gò má trái phá tan khuôn mặt trái xoan, càng nhìn càng khiến người ta muốn đem gậy gộc đập cho mấy cái.

"…" Lan Khánh không nói gì.

Nghe đâu lưu lại người này là chủ ý của sư gia Nam tiên sinh. Trong nha môn từ trước tới nay, hắn nghe cha hắn, cha hắn nghe Nam tiên sinh, nếu Nam tiên sinh thấy được nghĩa là cha hắn thấy được, cho nên hắn liền không phản đối.

Quên đi, tùy hắn. Một tên tiểu tặc có thể gây ra trò bịp bợm gì? Nhiều lắm chỉ là chướng tai gai mắt.

Lúc này Tiểu Thất thấy Lan Khánh đang nhìn mình, lập tức nhảy dựng lên như bị nước sôi văng trúng, cả người đều thẳng đờ, vội vàng cúi đầu khom lưng hướng đại sư huynh hắn vấn an: "Sớm a, Tiểu Hắc đại nhân! Hắc hắc hắc!"

Lan Khánh bĩu môi, vốn không để ý người này, bất quá người ta hướng hắn chào hỏi, hắn cũng cố gắng đáp một câu: "Sớm!"

Tiểu Thất định nói, thình lình một vật sắc nhọn xé gió phóng tới.

"Ô, có ám khí." Tiểu Thất dễ dàng đón được, phát hiện phi tiêu có cột một tờ giấy. Hắn cảnh giác hướng xung quanh nhìn, không thấy người nào, mới cẩn thận mở ra xem, trên mặt tờ giấy có viết…

"Ân công… đêm nay… Phúc Lai khách điếm… Tiểu Lan Hoa."

Tiểu Thất tự mình đọc lên mấy chữ, trầm ngâm một lúc, mới lẩm nhẩm vài tiếng: "Tìm người tìm người, chỉ cần nói là được, cần gì phi tiêu. Nếu đại gia ta đón chậm một chút, khuôn mặt tuấn tú này bị ngươi bắn thủng một lỗ rồi."

Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn đại sư huynh, cười nói: "Cái kia… Tiểu Hắc đại nhân tìm ta có chuyện gì?" Người này không cho hắn gọi là đại sư huynh, hắn cũng chỉ có thể thuận theo nha môn xưng hô hắn một tiếng Thi Tiểu Hắc, Tiểu Hắc đại nhân.

Lan Khánh khóe miệng cong lên, lộ ra khuôn mặt cười mà không cười, nói: "Hoa viên, phòng khách cùng thư phòng, ngươi quét sạch sẽ cho ta mới có thể đến Phúc Lai khách điếm uống rượu!" Sau đó, Lan Khánh liền khoát tay tiêu sái rời đi.

Tiểu Thất nghe thấy, mặt mày suy sụp: "Đại sư huynh ngươi tẩu hỏa nhập ma thật hay giả, sao cứ ưa thích làm khổ người khác như thế? Phòng khách, hoa viên, thư phòng, nhiều lắm. Huống chi ta là trông cửa, không phải người quét dọn. Đại gia ta đã ngoan ngoãn nghe lời ngươi lưu lại, ngươi còn sai ta làm tạp dịch. Ngươi… ngươi là kẻ hẹp hòi bạc tình, thật sự không có lương tâm."

"Nói thêm câu nữa, ngay cả quan khố, kho lúa, chuồng ngựa đều để ngươi quét hết." Lan Khánh không quay đầu lại, nói.

Tiểu Thất lập tức ngậm miệng.

Đôi khi hắn tự hỏi, làm chi mà từ nhỏ tới lớn hắn đều sợ đại sư huynh đến vậy? Rõ ràng Lan Khánh không phải ba đầu sáu tay, cũng không có mặt mày hung tợn.

Sau ngẫm lại, kỳ thực không chỉ hắn, toàn bộ sư huynh đệ Thần Tiên Cốc tám người, trừ Lan Khánh, trừ mình, còn lại sáu người ngày trước cùng Lan Khánh ăn chung một bàn cũng toàn bị dọa khóc, chân tay run rẩy, cho nên hắn cũng không phải kỳ lạ gì.

Hắn lúc trước đâu ngờ có ngày Lan Khánh làm bộ khoái.

Nhìn bóng dáng đại sư huynh ngày càng xa, Tiểu Thất cảm thấy người này tựa hồ bớt gầy hơn*, gương mặt cũng mượt mà thêm vài phần, không giống thân ảnh buồn bã cô độc ở Yến Đãng Sơn ngày trước.

Cũng là người trong nha môn, nhưng quan phục bất đồng, lụa đen phiêu mỏng nhẹ nhàng gợn lên như sương mai, bên hông thêu ngọn lửa bất diệt, quang ảnh lưu động, thỉnh thoảng điểm một ánh ngân quang.

Trước ngực không hề thêu bộ tự đỏ thẫm của bộ khoái, mà hình thức đơn giản vô cùng.

Trên người lộ ra nửa phần tà khí, nửa điểm chính khí, lại mang ngạo khí cùng một tia khờ khí.

Hoàn toàn không có lệ khí (tàn ác).

Tựa hồ đây mới là bộ dáng ban đầu của người tên Lan Khánh, đơn thuần thiện lương.

Hơn nữa… làm ngỗ tác so với bộ khoái càng thích hợp với hắn…

***

Đúng hẹn, buổi tối Tiểu Thất đến Phúc Lai khách điếm, Tiểu Lan Hoa đã gọi một bàn rượu cùng thức ăn chờ hắn.

"Ân công!" Tiểu Lan Hoa thấy Tiểu Thất xuất hiện, lập tức đứng lên, hướng hắn cười.

"Ừm!" Tiểu Thất hai tay ngự ở sau lưng, gật đầu, chậm rãi đi đến bên ghế.

"Ân công, mời ngồi!" Tiểu Lan Hoa cung kính nói.

Tiểu Thất ngồi vào ghế, thắt lưng vặn vẹo, dáng vẻ như lung lay đến sắp đổ, khí thế mới rồi giả bộ đều tiêu tan, cả lưng mỏi nhừ còng xuống.

"Ân công, làm sao vậy?" Tiểu Lan Hoa một mặt thay Tiểu Thất rót rượu, một mặt quan tâm hỏi han.

"Đừng kêu ân công, kêu ta Tiểu Thất hay A Thất đều được, những người khác đều gọi ta như vậy." Tiểu Thất uống một hớp rượu, phát giác là loại Hoàng Tửu mình thích nhất, hai mắt sáng rực lên.

Tiểu Thất ừng ực một hơi, rồi lấy tay áo lau đi chút rượu nhạt tràn ra bên môi, lại nói: "Đại sư huynh, không đúng, là Tiểu Hắc đại nhân. Tên kia không biết vì cái gì lại không thoải mái, hôm nay lúc ngươi phi tiêu truyền thư, hắn ở ngay cạnh bên ta, nhưng phi tiêu rõ ràng là bắn ta không bắn hắn, hắn lại kêu ta quét dọn toàn bộ phòng khách, hoa viên, thư phòng ở hậu đường, chỗ kia nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, bắt mình ta quét thật mệt muốn chết."

Tiểu Lan Hoa nói: "Tiểu Thất ngươi không phải có võ công? Huống hồ võ công ngươi lợi hại hơn ta. Như vậy cũng mệt?"

Nghe Tiểu Lan Hoa trực tiếp bỏ qua không kêu A Thất, mà gọi hắn Tiểu Thất vô cùng thân thiết, Tiểu Thất sửng sốt một chút, nhưng cũng tùy nàng. Hắn nói: "Có võ công thì cũng là người, là người ắt sẽ mệt."

"Nói cũng đúng…" Tiểu Lan Hoa cười cười, lại thay Tiểu Thất rót chén rượu thứ hai.

Tiểu Thất tiếp theo hỏi: "Đúng rồi, ngươi hôm nay gọi ta tới là có việc gì?"

"A!" Tiểu Lan Hoa đột nhiên kêu một tiếng, sau đó đứng lên đi đến trước mặt Tiểu Thất, nhanh chóng quỳ xuống. "Tang Lan Hoa tạ ơn ân công cứu mạng, liên lụy ân công phải chịu phạt, Lan Hoa cảm thấy thật hổ thẹn."

Tiểu Thất kinh ngạc, thiếu chút nữa đánh rơi chén rượu trên tay.

Hắn dùng chân cấp bách cản lại hai đầu gối Tiểu Lan Hoa trước khi chúng chạm đất, hai tay nhấc tay nàng, đem cả người đỡ lên.

"Có chuyện thì từ từ nói, chưa được hai câu đã quỳ xuống, ngươi có định để người an tâm dùng bàn hảo thực này không?" Tiểu Thất nói.

"Ân công!" Tiểu Lan Hoa nhìn Tiểu Thất, trên mặt còn vương chút nghiêm túc. "Tiểu Lan Hoa thân cô thế cô, không có gì để đền đáp ân tình ân công, nếu ân công không cho Tiểu Lan Hoa quỳ xuống dập đầu, Tiểu Lan hoa thật sự không biết đáp trả người cái gì."

Tiểu Thất đem thân mình ngả ra ghế, thuận thế rót cho nàng chén rượu, cười cười nói: "Đại gia ta cứu người không phải để người lưu lại ý niệm ân tình, ta một đêm gặp ngươi tới hai lần, đụng một lần không nói, nhưng đụng đến lần hai thì là duyên phận, duyên phận không phải dùng dập đầu hoàn trả."

Tiểu Thất cầm lấy chén rượu, trên mặt lộ dáng cười vô lại, giống như phường lưu manh ăn không ngồi rồi, nói: "Cạn chén này! Coi như nhận nhau là bằng hữu. Vì bằng hữu làm một ít việc thì có gì ngại."

Trong mắt Tiểu Lan Hoa hiện lên lệ quang mỏng manh, lời Tiểu Thất nói lay động lòng nàng, nàng cúi đầu nhìn chén rượu, rồi sau đó nâng lên, cùng Tiểu Thất chạm chén.

Giữa hai chén vang lên âm thanh trong trẻo. Tiểu Lan Hoa nói: "Hảo, ta cùng ngươi là bằng hữu. Về sau nếu có bất cứ việc gì cần ta, Tiểu Lan Hoa dù phải phó thang đạo hỏa (xông pha khói lửa) cùng chẳng từ nan."

"Không cần không cần!" Tiểu Thất nói: "Sau nếu Tiểu Hắc lại bảo ta quét phòng khách, ta tìm ngươi a!"

"Hảo!" Tiểu Lan Hoa cười.

"Đúng vậy, tìm ngươi giúp ta đánh hắn." Tiểu Thất bổ sung. "Tên kia một mình ta đánh không lại."

Tiểu Lan Hoa khí phách giang hồ huynh nữ, chỉ là sửng sốt một chút, liền nói: "Được!"

"Đây đây đây, gắp đồ ăn đi!" Tiểu Thất nói.

Lúc này, từ bên cạnh vọng đến tiếng chén rượu đập vào mặt bàn, nhẹ nhàng một tiếng, nhưng vì quá gần khiến Tiểu Thất chú ý.

Tiểu Thất liếc mắt nhìn, chỉ thấy hắc y viền bạc ở khóe mắt hắn lập lòe tỏa sáng.

"…" Tim hắn co thắt.

Chậm rãi hướng lên trên xem, hắn thấy Thi Tiểu Hắc quốc sắc thiên hương động lòng người không biết từ khi nào ngồi ngay bên bọn họ, hơn nữa chính là dù bận vẫn ung dung thưởng rượu.

"…" Tiểu Thất miệng há hốc, thiếu chút nữa không khép lại được.

Lan Khánh đến đây từ bao giờ, như thế nào xuất quỷ nhập thần đến độ hắn hoàn toàn không phát giác. Thảm, vô cùng thê thảm, mới vừa rồi nói những lời này, kẻ kia không biết nghe được bao nhiêu.

Tiểu Thất nhìn Tiểu Lan Hoa, Tiểu Lan Hoa cũng phát hiện Lan Khánh, dùng ánh mắt dò hỏi: "Bây giờ đánh sao?"

"Muốn chết cũng đừng đùa như vậy!" Tiểu Thất bĩu môi, nói mà vô thanh.

Tiếp theo, hắn cầm lấy một cái chén sạch rót đầy Hoàng Tửu, cẩn thận bưng đến trước mặt Lan Khánh, xoay người quỳ gối lấy lòng: "Hắc hắc hắc, trùng hợp thế nào lại gặp Tiểu Hắc đại nhân ở trong này a, ta đang cùng Tiểu Lan Hoa dùng bữa tối."

Hắn liếc thấy trên bàn Lan Khánh có một bình trà nóng, mấy đĩa thức nhắm, lại nói: "Đại nhân nếu không chê thì cùng chúng ta dùng đi, Tiểu Lan Hoa oa nhi kêu đồ ăn vô cùng phong phú, cùng nhau dùng đi, cùng nhau dùng đi!"

Lan Khánh hơi nghiêng đầu, thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Tìm người đánh ta? A…"

Cái tiếng "A" kia vang lên phải gọi là ma mị tiêu hồn thực cốt động lòng người, Tiểu Thất nghe thấy, lỗ tai bắt đầu tê dại, tê dại đến ngực, rồi lui xuống bụng dưới, sau đó cả người đều run rẩy.

Hắn lập tức nói: "Không không không, tiểu nhân làm sao dám tìm người đánh ngài? Ngài nhất định là nghe lầm! Là tìm ngài đến cùng nhau đánh chén bữa ăn ngon, đúng, là bữa ăn ngon."

Lan Khánh đập bàn đứng lên, Tiểu Thất lập tức bưng chén rượu lùi sau ba bước, hai người kiếm bạt nỗ trương, song phương khí thế tăng vọt, chuẩn bị tư thế đánh đến ngươi chết ta sống. Ai ngờ lúc này một đoàn người từ cửa đi vào, đến giữa đại đường hô to gọi nhỏ, thét tiểu nhị mau tới tiếp đón.

Lan Khánh cùng Tiểu Thất phân tâm nhìn thoáng qua

Chỉ thấy gã cầm đầu tầm hai bảy, hai tám tuổi, diện mạo tạm được, mặc hoa phục công tử ca nhi (trang phục thêu hoa mà các cậu ấm hay mặc) đeo kim ngân, theo sau là một loạt gia đinh.

Tiểu nhị vội vàng tránh qua một bên, không ngờ tầm mắt gã thiếu gia đảo qua nội đường, quét đến Lan Khánh liền dừng lại, há mồm chảy nước miếng.

"Mỹ… mỹ… tiểu mỹ nhân đẹp quá a…" Hoa phục công tử tiến đến gần Lan Khánh, sau mông hắn, gia đinh cũng nhắm mắt theo đuôi.

Hoa phục công tử đẩy Tiểu Thất ra, đứng trước mặt Lan Khánh, sửa sang lại phục trang bắt đầu tự giới thiệu: "Tiểu sinh Sài Lãng, nhà ở huyện Tùng Sơn, phụ thân là huyện lệnh Tùng Sơn, tại hạ là nhi tử huyện lệnh, mỹ nhân hữu lễ!"

"Ta là nam." Lan Khánh nghi hoặc.

"Tất nhiên tất nhiên, tại hạ đương nhiên biết mỹ nhân là nam." Sài Lãng chắp tay thở dài, mắt không giấu được sắc niệm, vẫn không ngừng ngắm nghía Lan Khánh. "Tiểu sinh yêu thích du sơn ngoạn thủy, cũng là trong sơn thủy tìm kiếm giai nhân, nay tiện đường qua Quy Nghĩa huyện lại gặp được mỹ nhân xuất trần thoát tục, chẳng biết tại hạ có được vinh hạnh thỉnh mỹ nhân cùng uống một chén?" Hắn nói xong nước miếng lại chảy xuống.

Tiểu Thất bị Sài Lãng phẩy một cái, lại bị vài tên gia đinh phía sau hô: "Đừng ngáng đường!" Tiểu Thất bị đẩy đến chút nữa ngã nhào, đang suy nghĩ mấy người này thật không biết thế nào là sống chết, hắn đột nhiên phát hiện khóe miệng Lan Khánh gợi lên hàn tiếu lạnh lẽo, lại thấy ngón tay trắng mịn thon dài lóe lên ánh quang lam nhạt, Tiểu Thất kinh hãi.

Đây không phải là chất độc ngày đó đạo tặc Ngô Tam gì đó tẩm trên đại đao sao? Từ khi nào bị đại sư huynh thu vào trong tay?

Vật kia chính là Khổng Tước Đảm (mật chim công) độc tính cực mạnh, nếu dùng trên người không biết võ công, người đó lập tức mất mạng.

"Hừ!" Lan Khánh cười lạnh. "Muốn cùng ta cộng ẩm? Ngươi liệu có năng lực kia không?"

"Có năng lực, có năng lực, tiểu sinh đương nhiên có năng lực." Quỷ háo sắc vội vàng gật đầu, một bàn tay còn hướng đến bàn tay thanh mảnh của Lan Khánh, thuận thế kéo đối phương lại, để hương thơm xông vào mũi, để mỹ nhân tựa vào trong ngực.

Chưởng quầy khách điếm vội vàng gọi tiểu nhị tới, la lên: ""Lại" có mấy kẻ có mắt không tròng chạy tới huyện ta khinh bạc Tiểu Hắc đại nhân, mau đi nha môn báo quan, kêu nha môn phái quan sai đến nghiêm trị ác bá!"

Tiểu nhị gật đầu, nhanh như chớp chạy ra ngoài báo tin.

Chưởng quầy động tác phi thường lanh lẹ, xem ra dung mạo mỹ nhân của Lan Khánh thường thường gây chuyện. Nếu bộ khoái lát nữa tới thì tốt rồi, trước mắt là phải ngăn cản đại sư huynh, làm cho hắn đừng đả thương người khác.

Tiểu Thất nhanh tay với lấy một đôi đũa trong ống trúc trên bàn, sải bước về phía trước, vừa vặn ngăn cản Sài Lãng động thủ. "A, buông móng vuốt của ngươi ra!"

Sài Lãng trừng mắt giận dữ nhìn Tiểu Thất. "Lớn mật, ngươi cũng biết thân phận ta thế nào. Dám ngăn cản ta cùng mỹ nhân thân cận, ngươi muốn chết hay sao?"

"Ngươi mới là muốn chết." Tiểu Thất nhấc cổ tay, dùng xảo kình đánh văng Sài Lãng.

Lan Khánh quát lớn: "Đa sự." Kịch độc trong tay hướng Tiểu Thất tung đến.

Tiểu Thất sợ hãi luôn mồm gào thét: "Đại sư huynh nghĩ lại a, đừng tung độc vào sư đệ ta a!"

Lan Khánh thoáng chút chần chừ, ngay lập tức tay bị Tiểu Thất lấy đũa đánh lên, toái lam phấn nhẹ rơi xuống đất.

"Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!" Tiểu Thất nhìn Khổng Tước Đảm trên mặt đất, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, vừa nhấc đầu đã thấy Lan Khánh tự tiếu phi tiếu nhìn hắn.

"Ngươi đánh ta?" Lan Khánh nhíu mày, thanh âm mềm nhẹ dần dần nâng cao. "Hử?"

"A…" Thảm rồi.

Mồ hôi lạnh trên trán Tiểu Thất lại toát ra mạnh hơn, lùi lại phía sau. Lan Khánh bước vài bước nhanh chóng tới trước mặt hắn.

Tiểu Thất xoay người định giữ lấy tay Lan Khánh, nhưng Lan Khánh lại thuận theo động tác hắn. Tiểu Thất di chuyển hướng nào, Lan Khánh liền di chuyển hướng đó, quần nhau vài vòng, cuối cùng vạt áo Tiểu Thất bị chộp.

Lúc này, tay trái Tiểu Thất cầm lấy cổ tay phải đối phương, theo vạt áo hắn kéo ra, tay phải hóa giải chiêu thức của Lan Khánh. Sãi Lãng ở bên cạnh nhìn Lan Khánh cùng Tiểu Thất đánh nhau, không khỏi hạ lệnh phân phó kẻ dưới: "Mau mau mau, mau đuổi tên tiểu ma-cà-bông này đi, không được để hắn mạo phạm mỹ nhân."

Tiểu Thất một thân một mình ứng phó Lan Khánh đã thực trầy trật lắm, kế tiếp lại bị mười mấy tên gia đinh công kích, hắn tức giận quát to: "Nãi nãi cá hùng, ngươi thật sự là lấy oán trả ơn, lão tử đây chính là cứu ngươi a!"

"Cứu cái gì mà cứu, đại gia ta cần ngươi cứu chắc?" Sài Lãng cái gì cũng không biết ở một bên thét to trợ trận, khinh thường đối Tiểu Thất nói.

"Ai da, thật sự là lòng tốt bị sét đánh." Tiểu Thất lúc này mới lên tiếng, lại vì phân tâm không quan sát, hắn bị Lan khánh một quyền mạnh mẽ đánh vào bụng.

Tiếp theo, Lan Khánh nhanh chóng bắt lấy thắt lưng Tiểu Thất, nâng cả người hắn lên cao, rồi quẳng thật mạnh xuống cái bàn bên cạnh.

Âm thanh đổ vỡ rộ lên, Tiểu Thất "ô ác" một tiếng, đầu óc choáng váng, bàn gỗ bốn phía đều gãy tan, tình thế bi thảm, người xem xung quanh sợ đến ngây người.

"Nãi nãi, bà n.." Tiểu Thất ho ra máu, không đứng dậy được. Một quyền của đại sư huynh nặng a… Trong thiên hạ không có mấy người khả dĩ chịu được.

Lan Khánh hướng Sãi Lãng đi đến, Sài Lãng lui về phía sau, còn chưa kịp bị nắm chắc đã rơi xuống cái bàn bên cạnh Tiểu Thất.

Lại một trận gỗ vỡ mộc vụn kinh tâm động phách cùng với thống khổ rên la.

Sài Lãng đau đến lăn qua lăn lại, lấy chân đạp đối phương vài cái, miệng không ngớt kêu thảm.

Lan Khánh cười nói: "Không phải ngươi nói có năng lực? Mới ngã có một chút, ngươi có năng lực gì chứ?"

Lan Khánh mạnh mẽ nâng chân bước tới, đang lúc ngự tại ngay trên khố Sài Lãng, gia đinh lập tức đuổi đến liều mình hộ chủ, một vài người vây quanh Lan Khánh, một số khác vội vàng tới bên cạnh chủ tử vẫn rống riết như heo bị chọc tiết.

Mười mấy người quây thành một đám, bất quá chỉ là để Lan Khánh đánh đả.

Tiểu Thất sợ không cẩn thận hội tất cả tiểu lâu la đều bị Lan Khánh đánh chết, đành vỗ ngực gia nhập hỗn chiến, hắn ra sức khắc chế tay chân Lan Khánh, tránh Lan Khánh đả thương người vô tội.

"Tiểu Thất ân công!" Thậm chí, ngay cả Tiểu Lan Hoa cũng xông lên phía trước, dựa vào một chút nghĩa khí, dù đánh không lại vẫn phải tương trợ Tiểu Thất.

Nhưng cũng bởi vậy, toàn bộ khách điếm đều rối tung, lộn xộn. Không chỉ nồi niêu xong chảo bồn rượu, gia vị thức ăn bay loạn, trong điếm thứ gì có thể đập đều đã bị đập, cả ván cửa cũng bị Lan Khánh quẳng ngã hai người bể thành từng khối từng khối.

"Lão thiên gia a…" Chưởng quầy tránh ở sau chưởng quỹ, kẻ thì đau lòng, kẻ thì luôn mồm lẩm nhẩm niệm "A di đà phật", hy vọng quan sai nhanh tới, trận hỗn loạn này có thể lập tức dừng lại.

Cuối cùng, tất cả những người liên can đều gục xuống, người nào người nấy thân thể bầm dập, mặt mũi bị hủy đến chỉ sợ cha mẹ ruột thịt đều nhận không ra.

Tiểu Lan Hoa ngã ở góc tường, trên đầu sưng một cục u, ngất lịm.

Tiểu Thất bị Lan Khánh đè trên mặt bàn bể, Lan Khánh còn có vẻ thong dong, Tiểu Thất đã thở hồng hộc.

Tiểu Thất thầm nghĩ, chiếu theo tình huống này, không đợi đến lúc quan sai tới ngăn, hắn đã bị Lan Khánh đánh chết rồi.

Hai người mắt mở to trừng trừng, kề sát vào đối phương, hơi thở giao hảo cùng một chỗ.

Tiểu Thất mặt có chút nóng, nghĩ muốn quẳng những người này lại, tự mình chạy trốn, nhưng lại thảm ở chỗ hắn bị Lan Khánh ngăn chặn, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Đúng lúc này, Tiểu Thất nhạy bén vừa quay đầu đi, vừa chỉ vào cửa nói: "A, ngươi xem, Thi đại nhân tới."

Lan Khánh lập tức quay đầu ra bên ngoài xem: "Làm sao, làm sao? Cha ta ở nơi nào?"

Ngay tức khắc, Tiểu Thất đem hai tay Lan Khánh đặt trước ngực đẩy ra, ai ngờ Lan Khánh cảnh giác, nhanh chóng quay người lại vừa vặn Tiểu Thất dùng lực rướn người lên. Quá gần. Kết quả,… Lan Khánh vừa quay đầu lại, Tiểu Thất vừa ngẩng đầu lên, bốn phiến môi giao điệp cùng một chỗ.

"…" Tiểu Thất không nói gì.

"…" Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, hai tròng mắt trừng đến độ muốn rớt ra ngoài. Hắn vẫn là không biết môi vì cái gì ẩm ướt, cũng nhìn không thấy đã đụng phải cái gì mềm mại đến thế.

"…" Những người bên cạnh còn chút ý thức hít sâu một hơi.

Mới vừa rồi Sài Lãng chỉ là muốn sờ bàn tay ngọc ngà của mỹ nhân, chưa kịp đụng đến đã bị đánh cho chết ngất, bây giờ lại là hôn mỹ nhân, không cần phải chờ đến nửa khắc, a di đà phật, sẽ phiêu diêu miền cực lạc.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào tiếng bước chân, "A…" tiếp theo có người hô lớn: "Dâm tặc lớn mật, dám khinh bạc Tiểu Đầu Nhi nhà chúng ta!"

Tiểu Thất nhanh chóng đem cái miệng đang dán chặt lấy Lan Khánh đẩy ra, quay đầu nhìn, phát giác hai bộ khoái đang đứng ngoài cửa đúng là nha môn "tứ đại kim cương" thân hình thon dài eo nhỏ Trần Báo, cùng "tứ đại kim cương" An Quốc diện mạo tục tằng lưng hùm vai gấu.

Hai người kia nhìn thấy Tiểu Thất hôn Lan Khánh, không cần nghe phân bua đã kết luận luôn Tiểu Thất là dâm tặc. Tiểu Thất còn chưa kịp giải thích liền bị cả hai lao tới bạo đả.

Bởi vì mới vừa rồi kinh hãi quá độ, còn không kịp phản ứng, An Quốc thần quyền thiết thủ đánh thẳng mắt trái Tiểu Thất, Trần Báo xoay người đá trúng má phải Tiểu Thất. Tiểu Thất "Ô hô" một tiếng, kêu gào: "Oan uổng a… Ta mới là người bị hại…". Hắn suy yếu ngã xuống, không đứng dậy nổi.

"Huynh đệ, người này không biết hối cải, ta tiếp tục đánh!" Trần Báo nói.

"Hảo!" An Quốc lại tung một quyền.

"Ô ác!" Tiểu Thất hộc máu.

Lan Khánh lùi lùi ra sau hai bước, liếm liếm môi "Ngọt!"

***

Nửa đêm, nguyên bản là đã ngừng đốt đèn phá án, nha môn vẫn vọng ra chút âm thanh ồn ào.

Phòng khách hậu đường, trước nay nhiều lần được huyện thái gia dùng để xem xét lo liệu một vài án kiện cơ mật, hiện giờ đèn dầu đều sáng, ánh sáng trắng chiếu rọi bầu trời tối đen gợi chút quỷ dị.

Huyện thái gia Thi Vấn ngồi giữa phòng, sư gia Nam Hương nho nhã đứng bên.

Bộ khoái huyện nha cùng ngỗ tác toàn bộ cúi đầu ăn năn trước huyện thái gia, từ phải qua trái lần lượt là Lan Khánh, Trần Báo, An Quốc.

Tiểu Thấy hôn mê vừa tỉnh lại, hiện giờ ngồi trên lê hoa ghế, nhỏ giọng lầm bầm, khắp người thương tích, thảm nhất vẫn là trên mặt, mắt trái một vòng tím đen, má phải hiển hiện một dấu chân, hơn nữa má trái hốc hác còn lưu lại vết đao trước kia, thật sự cả khuôn mặt đều vô cùng thê thảm.

Huyện thái gia Thi vấn hiểu rõ chân tướng sự việc, nắm tay đập xuống bàn trà ba tiếng. Tiếng vang kia cơ hồ sánh ngang với kinh đường mộc, Tiểu Thất nghe được còn thay bàn tay hắn xuýt xoa đau lòng.

Thi Vấn cả giận hỏi: "Trần Báo, An Quốc, trong nha môn, cùng Đinh Kim, Lý Trung, các ngươi bốn người như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nhưng các ngươi phá án chẳng những không điều tra rõ sự tình, còn đem kẻ khuyên can, Trần Thất, đánh thành trọng thương. Các ngươi có biết tội?"

"Thuộc hạ biết tội, thỉnh đại nhân trách phạt!" Hai người ngay cả biện giải cũng không có, trực tiếp quỳ gối lĩnh phạt.

"Cái kia… Ai ô…" Tiểu Thất vốn định nói đỡ vài lời, ai ngờ động tác quá mạnh làm khóe miệng bị lôi xé, hắn đau đớn hừ một tiếng, ngậm miệng lại.

"Hảo, bản quan phạt các ngươi nửa năm lương bổng, nếu còn tái phạm quyết không nương tay!" Thi Vấn hỏi xong, liền chuyển hướng sang Lan Khánh.

"Nghiệt tử!" Thi Vấn đập bàn thật mạnh, thanh âm quát Lan Khánh còn lớn hơn Trần Báo An Quốc vài phần, lực tay cơ hồ đem bàn trà đục thủng một lỗ.

Sư gia Nam Hương lúc này nói: "Đại nhân bớt giận, tức giận thiệt thân. Thân thể đại nhân là của cải của dân chúng Quy Nghĩa huyện, không thể tổn thương!"

Nam Hương nói như vậy, Thi Vấn mới hít sâu một hơi, điềm tĩnh trở lại, hướng Lan Khánh nói: "Không phải vi phụ trước đã từng nói qua, ngươi muốn ra khỏi nha môn, một là phải đeo khăn che mặt, hai là phải có bộ khoái đi theo, ba là không được quát tháo, ngộ thương lương dân."

Lan Khánh nói: "Mang khăn che mặt rất khó chịu, dẫn theo người ta không đi nhanh được, hơn nữa ta cũng không ngộ thương lương dân." Mặt hắn hướng sang một bên, không nhìn cha.

"Phúc Lai khách điếm đều bị ngươi hủy đi, mười mấy người hiện nay được đưa tới y lư tìm đại phu cứu mạng, Tiểu Lan Hoa bị thương trên trán, Trần Thất vì khuyên can cũng bị đánh ra như vậy, ngươi còn dám nói không ngộ thương lương dân?" Thi Vấn quát.

Lan Khánh vẫn không nhìn cha hắn, lạnh lùng nói: "Những tên kia rõ ràng không biết thế nào là sống chết, Tiểu Lan Hoa là tự mình liều lĩnh, Tiểu Thất là do không cẩn thận đánh tới." Lan Khánh trợn mắt nói dối. "Sau đó, đánh nhau bàn ghế đương nhiên vỡ, không phải do ta."

"Ngươi…" Thi Vấn giận dữ đập bàn trà lần hai.

Tiểu Thất thấy sắc mặt Thi Vấn đã muốn từ đen chuyển hồng, hồng kia là bị Lan Khánh chọc cho tăng cao. Nhưng đây là chuyện riêng phụ tử người ta, hắn cũng không tiện xen mồm.

Sư gia Nam Hương lúc này mới mở kim khẩu, ngữ khí bình thản: "Đại nhân cũng không cần tức giận đến như vậy, sự tình vẫn là do nhi tử Sài Lãng của Tùng Sư huyện lệnh gây ra, tại hạ nghe nói Sài Lãng ấy là kẻ ăn chơi phóng túng, phong hoa tuyết nguyệt, ưa thích phóng lãng nơi tần lâu sở quán. Nếu không phải hắn bất kính với công tử trước, công tử cũng sẽ không phát giận. Công tử lúc này vốn đã nghe lời hơn rất nhiều, đại nhân, ngài nên nghiêm trị kẻ khởi xướng mới phải."

"Đúng vậy!" Lan Khánh đáp.

"Bản quan không ép uổng cũng không bỏ mặc, với Sài Lãng chắc chắn không nhẹ tay, nhưng ngươi đả thương nhiều người như vậy cũng phải phạt." Thi Vấn cả giận nói: "Bản quan liền phạt ngươi một năm lương bổng, trong vòng một năm không được thụ án bên ngoài, không cho phép ra khỏi nha môn. Tiểu Hắc, có biết hay không?"

Lan Khánh trừng mắt hướng cha hắn, chau mày, nhưng liền như vậy quay đầu tiến thẳng ra ngoài.

"Thi Tiểu Hắc, ngươi dám kháng lệnh?" Thi Vấn giận dữ đứng lên.

Nam Hương lập tức đỡ lấy đại nhân. Nam Hương nói: "Đại nhân, ngài lại quên, đối với đứa nhỏ này không thể cứng rắn, ngài như vậy chỉ làm hắn thêm tức giận thôi."

Tiểu Thất thấy Lan Khánh rời khỏi phòng khách, có chút kinh ngạc. Hắn vốn tưởng rằng đại sư huynh tẩu hoa nhập ma quá độ nhận Thi Vấn làm cha, thế gian này còn có Thi Vấn áp chế hắn.

Không nghĩ tới, Lan Khánh vẫn là Lan Khánh, hắn mà phát hỏa thì phụ thân cũng không coi là gì. Tiểu Thất nghĩ thầm, có khi ngay cả Tây Thiên Như Lai đứng trước Lan Khánh, hắn chắc lẽ cũng chẳng buồn nhìn, chỉ liếc mắt một cái rồi đi.

Tiểu Thất chẹp chẹp vài tiếng, nhìn theo hướng đại sư huynh rời đi.

Trong lúc đó, nha môn sư gia Nam Hương lại chăm chú nhìn hắn.

4. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 4

Tiểu Thất ngủ tại phòng chung của tôi tớ trong nha môn hậu đường, đình viện vô cùng đơn giản được ngăn ra mấy gian phòng, mỗi gian có một tấm ván gỗ làm giường, trên giường đôi ba người nằm la liệt ngủ.

Hắn trở về phòng, nhưng không lập tức nằm lên vị trí của mình nghỉ ngơi, trong lòng ẩn hiện chút lo lắng.

Võ công Thần Tiên Cốc không giống môn phái khác, ngoại âm nội dương, chú trọng âm dương tương sinh tương trường, uy lực tu luyện được cũng phi thường kỳ lạ.

Chính là công phu càng cao càng nguy hiểm, nếu nôn nóng quá mức hoặc tâm tư không ổn định đều dễ dàng xảy ra sự cố.

Thần y sư đệ nói, đại sư huynh trước kia chính vì quá nóng lòng báo thù mà ngày đêm luyện tập, sau này tuy võ công tinh tiến, trên giang hồ cơ hồ không có đối thủ, nhưng bởi vậy kinh mạch nghịch chuyển, tẩu hỏa nhập ma, lục phủ ngũ tạng đều thương tổn.

Thần y sư đệ còn nói, nếu như không dùng dược điều trị cẩn thận, sư huynh khó có thể sống quá ba năm.

Tình hình hiện giờ, sư huynh nhà hắn chịu kích động mà chạy đi, người trong nha môn cũng không đuổi theo, để hắn ở bên ngoài như thế liệu có chuyện gì xảy ra không?

Tiểu Thất lo lắng mọi bề, cuối cùng vẫn là từ bỏ ham muốn nằm trên giường đánh một giấc no say, ra ngoài tìm sư huynh.

Tiểu Thất vòng vo quanh nha môn, đều không thấy người. Lúc này vừa vặn có lão bá gõ mõ cầm canh đi tới, hắn vội vàng bắt lấy đối phương, hỏi: "Lão bá, lúc ngươi canh tuần có thấy Tiểu Hắc đại nhân chạy qua không? Nha môn có việc gấp phái ta đi tìm hắn!"

Tiểu Thất đoán Lan Khánh ở Quy Nghĩa huyện dùng tên Tiểu Hắc, ai ai cũng biết ai ai cũng hiểu. Quả nhiên hắn vừa mở miệng, lão bá lập tức chỉ ngọn núi ngoại thành nói: "Tiểu Hắc đại nhân vừa mới đi theo hướng ngọn núi kia."

Tiểu Thất tạ ơn đối phương, lập tức chạy về phía đó, lão bá gõ mõ ở phía sau hô to: "Người trẻ tuổi, ngươi cẩn thận a, nghe nói gần đây trên núi thường có gấu lớn lui tới!"

Tiểu Thất lên núi không đụng phải gấu lớn, nhưng bắt gặp vài con gà rừng nửa đêm không ngủ ra đường mòn mổ kê.

Hắn nhanh nhẹn bắt lấy một con, tiếp theo đi đến giữa sườn núi phát hiện một sơn động, từ trong sơn động hắt ra ánh lửa bập bùng.

Tiểu Thất vọng thăm dò, thấy trong sơn động Lan Khánh nằm nghiêng người trên đống cỏ khô, một tay chống đầu, một tay chỉ đạn bắn tung củi lửa, tàn đóm bay ngập không trung.

Bên cạnh Lan Khánh có một lọ Hoàng Tửu uống đến phân nửa, Hoàng Tửu bị lửa đỏ hun nóng, hương rượu ngào ngạt phát ra.

"Lấm la lấm lét làm gì?" Lan Khánh ung dung thốt ra.

"Hắc hắc hắc, đại sư huynh thật hăng hái, ngươi ở trong này uống rượu, như thế nào lại không kêu sư đệ cùng đi?" Tiểu Thất nịnh nọt cười nói.

"Hừ!" Lan Khánh không quay đầu lại nhìn hắn.

Tiểu Thất dừng một chút, lúc này không bị cấm gọi đại sư huynh, cảm thấy có chút kì quái, giương mắt nhìn trông Lan Khánh, thấy hắn lại bắt đầu gảy đống lửa, quang ảnh di động làm khuôn mặt hắn gợn nét bi sầu.

Người này hiện giờ vì bị cha phạt nên tâm tình không tốt, cũng không thèm đếm xỉa tới một tiểu lâu la như hắn.

Tiểu Thất đi vào trong sơn động, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống, dùng một nhánh cây xuyên qua thân gà rừng, đem nướng.

Hai người không ai nói gì, chỉ đến khi mỡ gà rơi xuống đống lửa phát ra tiếng xèo xèo, mùi thịt nồng đậm thơm ngon tràn ngập sơn động, Tiểu Thất mới bẻ lấy phần chân gà, cung kính đưa Lan Khánh.

"Sư huynh thỉnh dùng."

Lan Khánh liếc nhìn hắn một cái, mở miệng: "Ta không ăn cái này." Tiếp theo ngân quáng lóe sáng, Lan Khánh dùng kiếm cắt ra phần mông gà*, Tiểu Thất hiểu ý, lập tức đem khối thịt đưa cho sư huynh hắn.

"Ngoan."Lan Khánh làm bộ dáng đại gia tiếp nhận phần mông gà tiểu tức phụ* Tiểu Thất dâng lên.

Nhìn Lan Khánh đưa mỹ thực tới miệng cắn một miếng, Tiểu Thất không khỏi cảm thán. "Người đẹp, chính là ăn mông gà cũng vẫn đẹp!"

"Hừ!" Lan Khánh nói. "Ngươi nói thêm câu nữa, ta sẽ đem mông ngươi nhét vào miệng ngươi."

"Ách, hảo, không nói không nói!" Tiểu Thất biết Lan Khánh nói được làm được.

Kỳ thật hắn dễ dàng giải thích vì sao người này không thích kẻ khác nói đến dung mạo mình. Từ trước đến nay khuôn mặt Lan Khánh đã gây cho hắn không ít phiền toái, Tiểu Thất cho dù dùng cả mười ngón tay thêm mười ngón chân cũng đếm không xong.

Tròng mắt Tiểu Thất vòng vo chuyển, chậm rãi dựa vào vách núi, nhìn Lan Khánh uống một ngụm rượu lại ăn một miếng thịt, hắn bỗng thấy cao hứng, lúc này mới nói: "Cái kia... Là Thi đại nhân lén kêu ta tìm ngươi, hắn nói trên núi rất lạnh, bảo ngươi trở về giường ngủ. Còn có, hắn mong ngươi đừng giận hắn."

"Thật sao?" Lan Khánh nhãn tình sáng lên, rồi lại lập tức bĩu môi."Vậy vì cái gì không tự mình tìm ta? Ta đã chạy rất nhiều lần, cha cũng không một lần đi tìm."

Lan Khánh nghĩ nghĩ, cả giận nói: "Thật sự làm người ta sinh tức khí."

Tiểu Thất vội vàng nói: "Thi đại nhân cũng là không muốn! Hắn thân là quan phụ mẫu, tối quan trọng chính là làm gương tốt, sao có thể vừa mắng ngươi đã lập tức đi tìm? Việc này khẳng định không được. Huống hồ người chung quanh đều nhìn hắn, nếu hắn phạt ngươi nhẹ hơn một chút, sẽ có người dị nghị, lại để những lời đó rơi vào tai kẻ ác tâm, vậy Thi đại nhân dù thương ngươi thế nào cũng không có biện pháp cứu ngươi!"

Tiểu Thất nhẹ giọng hỏi: "Này... Thi đại nhân là vị quan thanh liêm, không tham không hủ, hẳn là gây thù chuốc oán với nhiều người?"

Lan Khánh gật đầu."Nam tiên sinh nói cha ta vốn là đại quan, chính bởi không chịu thông đồng với người trong quan trường làm bậy, hơn nữa nói chuyện quá thẳng thắn nên đắc tội với quyền quý trong triều cùng hoàng thượng, từ nhị phẩm đại quan, nay lại bị lưu đày đến tiểu huyện Tây Nam thâm sơn cùng cốc."

Tiểu Thất nắm được mấu chốt, lại hỏi: "Sư huynh, ngươi không ở bên Thi đại nhân sao? Thế nào lại không rõ ràng chuyện Thi đại nhân mà phải nghe Nam tiên sinh kể?"

Lan Khánh nói: "Hơn nửa năm trước, ta cùng cha về Quy Nghĩa huyện nhậm chức, ta gặp mưa sinh bạo bệnh, rất nhiều chuyện đều quên hết."

Lan Khánh bâng quơ nói, nhưng Tiểu Thất nghe thế, lại chắc chắn khi đó Lan Khánh chạy khỏi Yến Đãng Sơn, vừa vặn được Thi Vấn cùng Nam Hương cứu sống, đưa về Quy Nghĩa huyện.

Tiểu Thất gật gật đầu, nói: "Một khi đã như vậy, ngươi nên thông cảm cho nỗi khổ tâm của Thi đại nhân. Hắn chỉ có một đứa con trai là ngươi, đương nhiên là muốn bảo hộ ngươi. Cái này chính là thà tự mình đánh con, còn hơn để con bị người khác đánh! Thi đại nhân cam nguyện tự mình phạt ngươi đau lòng, cũng không đem ngươi giao vào tay người khác cho người ta đánh bằng bản tử a! Kẻ làm cha đương nhiên hiểu rõ con mình nhất, sư huynh ngươi nói có đúng không?"

Lan Khánh nghiêng đầu nhìn hắn, sau uống ngay một ngụm rượu, điểm hạ đầu."Hắn là cha ta, hắn phải phạt ta, ta để hắn phạt."

Tiểu Thất cùng Lan Khánh tán gẫu hồi lâu, sư huynh kêu gì hắn đều kính cẩn nghe theo, lại cảm thấy vô cùng thân thiết, giống như người này không phải sư huynh mà là thân ca của hắn.

Lan Khánh đột nhiên hỏi: "Sư huynh kia, bộ dạng rất giống ta? Cho nên ngươi mới kêu ta là sư huynh?"

Tiểu Thất lặng người, vẻ mặt có phần phức tạp, sau mới chậm rãi nói: "Đúng vậy."

"Sư huynh ngươi hiện giờ ở nơi nào?" Lan Khánh hỏi.

Tiểu Thất lúc này im lặng càng lâu, một lát mới trả lời: "Người kia… đã mất."

Tiểu Thất nhìn Lan Khánh, trên mặt biểu tình không biết là khóc hay cười, chỉ duy nhất nhìn ra được là ánh mắt người này xuyên thấu hắn giống như nhìn người khác, bao hàm nỗi niềm tưởng niệm thản nhiên.

“Chết?” Lan Khánh nói.

“Ừm.” Tiểu Thất chậm rãi gật đầu.

Lan Khánh nghĩ nghĩ “Vậy được rồi, ngươi về sau có thể kêu ta là sư huynh, ta sẽ không phản đối.”

Lời Lan Khánh khiến Tiểu Thất nở nụ cười. Nếu là trước kia, hắn căn bản không dám tưởng tượng Lan đại giáo chủ sẽ nói ra những lời an ủi như vậy, còn ở bên cạnh hắn ôn hoà nói chuyện.

“Ngươi cùng sư huynh như thế nào, các ngươi cảm tình tốt lắm?” Lan Khánh hỏi. Hai gò má ửng hồng, tựa hồ nhiễm chút men say.

Tiểu Thất thấy bộ dáng Lan Khánh, trong lòng chút phòng bị với hắn cũng hoàn toàn tháo gỡ.

“Ngươi muốn biết?” Tiểu Thất hỏi.

Lan Khánh nhìn hắn.

Ánh mắt Tiểu Thất hoài niệm xa xưa, cúi thấp đầu nhìn đống lửa, hít một hơi thật sâu. “Ta không biết nên nói từ đâu… Ta và ngươi… Không, ta cùng hắn quen biết… nên à… ở trong một tòa nhà lớn. Tòa nhà kia là niềm ngưỡng mộ của rất nhiều người, nhưng cũng chặt chẽ khóa kín nhiều người không cho họ trốn thoát.”

“Khi đó ta còn nhỏ, lần đầu gặp hắn chỉ cảm thấy ai trên thế gian này cũng không xinh đẹp được như vậy, ta nhìn xem mà nước miếng chảy ròng ròng, ba hồn bảy vía mấy ngày sau mới trở lại.”

Lan Khánh nở một nụ cười, Tiểu Thất cũng cười theo.

Tiểu Thất tiếp tục nói. “Sau ta mới biết chủ nhân tòa nhà kia đối với hắn làm… làm một số việc cực kỳ không tốt, còn đem nhốt hắn ở nơi nhật quang không thể chiếu rọi… Hắn hận người kia, kèm theo cũng không vui mừng khi thấy ta.”

“Vì cái gì?”

Tiểu Thất biết Lan Khánh muốn hỏi gì. “Bởi vì người kia đối với ta vô cùng tốt.”

Lan Khánh gật gật. “Hận ốc cập ô*”

“Hận ốc cập ô là dùng như thế này sao?” Tiểu Thất cười, lại nói. “Lúc sau, bởi vì hắn muốn trốn khỏi lồng sắt đó, nên mới lợi dụng ta dẫn hắn đi, ta cũng muốn hắn rời đi liền ra tay giúp hắn một phen. Sau đó…”

Có một số việc hiện giờ nhớ tới tâm vẫn đau âm ỉ, ngay cả khi biết sự tình vốn phải như vậy, vẫn không cách nào giúpbản thân tránh khỏi bi thương.

Tiểu Thất thở hắt ra, giản lược một chút việc không cần thiết, nói tiếp:

“Kỳ thực người đó cũng rất tốt, sư phụ hắn tới cứu hắn, hắn được sư phụ cứu lại cảm thấy ta giúp rời đi chắc chắn sẽ bị phạt, cho nên mấy ngày sau lại cầu sư phụ quay lại cứu ta, rồi ta được sư phụ hắn thu làm môn hạ, trở thành đệ tử Thần Tiên Cốc.”

Lan Khánh uống một ngụm rượu, yên lặng lắng nghe Tiểu Thất.

“Chỉ là, ta trong lòng còn khúc mắc, sau khi học từ sư phụ mấy thứ công phu hữu dụng liền rời khỏi sư môn, không cùng hắn ở lại Thần Tiên Cốc.” Tiểu Thất nói.

“Ngươi hận hắn lừa ngươi?” Lan Khánh hỏi.

“Không.” Tiểu Thất lắc đầu. “Chủ nhân tòa nhà kia đối với hắn thật sự rất xấu, hắn nên đi, không nên lưu lại… Hắn lợi dụng ta như thế, cũng là có nguyên nhân…”

“Ừm.”

Tiểu Thất lại nói: “Được một thời gian yên ổn, ta phát hiện hắn cũng rời khỏi cốc, còn ở Ô Y Giáo, thành ma giáo giáo chủ, võ lâm nhân sĩ nghe thấy đều mất hồn bạt vía. Ta dịch dung đến bên cạnh hắn, chỉ muốn xem hắn như thế nào, có hay không còn hận người kia, có hay không muốn gặp ta…. Ai ngờ cứ như vậy vài năm trôi qua, thời gian gần đây mới rời khỏi hắn.”

"Hắn biết sư phụ truyền cho ta thuật Dịch Dung, có lẽ hắn cũng biết người bên cạnh là ta, cũng có lẽ hắn từ đầu tới cuối chỉ cho ta là một hộ pháp của hắn…"

"Kỳ thực, rất nhiều thời điểm ta thấy hắn, đều muốn nói với hắn, sự tình trước kia đừng suy nghĩ nữa, hận một người cũng không làm cho lòng thảnh thơi hơn. Nếu hắn có thể rũ sạch cừu hận, tìm một người tốt sống qua ngày, có lẽ, có lẽ hiện nay con đàn cháu đống, mà không phải ở Yến Đãng Sơn ngày ngày bị thiên hạ quần hùng vây công, rơi vào kết cục hủy thân trong biển lửa…"

Tiểu Thất càng nói mắt càng phiến hồng. Hắn muốn chính miệng nói cho Lan Khánh, tiếc rằng thời cơ đã qua, người khiến hắn canh cánh trong lòng rốt cuộc không nghe được.

"Ta không phải nói ngươi có thể kêu ta là đại sư huynh sao? Vậy những lời ngươi nói ta đều nghe thấy được, ngươi còn khóc lóc gì!" Lan Khánh nhìn thấy hốc mắt Tiểu Thất đỏ au, tìm một hồi mới ra lời nên nói, nhưng câu chữ lại làm cho bản thân cảm thấy kỳ lạ. "Là do ta vừa rồi đánh ngươi rất đau nên ngươi khóc?"

"Không việc gì, không việc gì, ta chỉ nhất thời thấy mũi cay cay." Tiểu Thất vội vàng lau nước mắt. "Sư đệ hiện giờ hoàn toàn không còn vướng mắc, chỉ cần sư huynh nhớ rõ từ nay về sau đừng đánh ta nữa là được!"

"… Còn tùy tình hình." Lan Khánh vẫn cảm thấy lời nói không được tự nhiên, xoay đầu đi nơi khác. "Ngươi đừng khóc, ta ghét thấy người khác khóc!"

"Vì cái gì phải tùy tình hình?" Tiểu Thất lập tức dùng sức chùi mắt.

"Bởi vì khuôn mặt ngươi, đôi khi đáng ghét đến muốn đập!" Lan Khánh nói.

"Ai… sư huynh, ngươi lý nào lại như vậy?" Tiểu Thất cười khổ.

5. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 5

Đêm nay, hai người nói chuyện câu được câu không, chuyện cũ năm xưa không nhắc tới lần nữa. Tiểu Thất nói vòng nói vo, cùng Lan Khánh nói hết chuyện thiên văn địa lý lại đến chuyện cha hắn ở nha môn. Cuối cùng Lan Khánh thấy phiền phức, hơn nữa đã mệt mỏi liền không trả lời câu hỏi Tiểu Thất, ngả đầu lên đống cỏ khô ngủ.

Lan Khánh đã say giấc, Tiểu Thất cũng thiêm thiếp ngủ.

Có thể bởi điều còn canh cánh trong lòng bao lâu nay đã nói được cho người kia nghe, tâm tình nhẹ nhõm, Tiểu Thất ngủ rất say. Ngày hôm sau, khi hắn tỉnh lại đã thấy Lan Khánh đang đứng ở cửa động, chuẩn bị ly khai.

"Sư huynh, chờ ta!" Tiểu Thất ngáp dài, xoa xoa mắt, đấu tranh mấy lượt mới đứng lên đuổi theo Lan Khánh.

"Về sau, những lúc không có người ngoài, ngươi có thể gọi ta là sư huynh, nhưng khi có người, ngươi phải kêu tên ta." Lan Khánh nói.

"Tuân lệnh!" Tiểu Thất mang theo khuôn mặt ngái ngủ cười sang sảng, lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ.

Lan Khánh nhìn khuôn mặt người này ngơ ngẩn cười, trong lòng trỗi lên tư vị là lạ, nhưng chỉ trong chốc lát liền xoay người rời đi, không nghĩ đến nữa.

Tiểu Thất còn chưa tỉnh ngủ, lẽo đẽo theo Lan Khánh xuống núi.

Đi a đi a, Tiểu Thất vừa ngáp dài vừa nghĩ rốt cuộc đã có ngày nào hắn ngủ no đến vậy chưa?

Hắn rõ ràng rất thèm ngủ, nhưng một ngày không thể nằm đến ba canh giờ, luôn thường vì một chuyện gì đó chạy ngược chạy xuôi, còn phải ăn ngủ nơi hoang dã.

Ngẫm lại mới thấy số mình thật khổ.

"Ai, sư huynh, ngươi muốn ăn gì không? Bên ngoài nha môn có quán bán bánh nướng không tồi, ta ăn bánh trước rồi mới trở về, ngươi thấy thế nào? Tiểu Thất hỏi.

Lúc này, Lan Khánh đi đằng trước hắn đột nhiên dừng lại, Tiểu Thất không kịp thu thế, cái mũi đập vào lưng Lan Khánh. "Làm sao vậy, cư nhiên ngừng lại?" Tiểu Thất vội vàng hỏi.

"Hừ!" Lan Khánh đặt ngón tay bên môi, ra hiệu không được vọng động.

Lan Khánh rón rén đi tới trước, Tiểu Thất cẩn thận theo sau. Hắn cùng Lan Khánh lẻn vào sau bụi cỏ, nhẹ nhàng đẩy đám cỏ dại cao cao hai bên.

Trước mặt lúc này hiện ra một cảnh tượng làm cho Tiểu Thất cả đời cũng không thể quên.

Trước bụi cỏ là một khoảng đất trống, giữa khu đất lố nhố hơn mười con heo rừng lớn nhỏ đang hầu hầu kêu, răng nanh trên đầu đều dài đến mức người ta phải sợ hãi, mỗi con cơ hồ to gấp ba bốn lần heo nhà, hơn nữa lại tụ lại một chỗ xôn xao. Tiểu Thất nhìn chúng, run như cầy sấy.

Hắn đang tính giật nhẹ ống tay áo Lan Khánh, kêu Lan Khánh nhanh rời đi, không nghĩ tới vừa ló đầu qua, má ơi, ánh mắt đại sư huynh toàn bộ phát sáng, ngay cả mặt đất xung quanh dường như cũng sáng choang lên, chằm chằm nhìn hơn mười con heo rừng hung mãnh.

"Sư… sư huynh!" Tình thế này giống như hắn thấy mỹ nhân, xúc động đến chảy nước miếng, chỉ hận không thể ngay lập tức chạy tới.

Lũ heo rừng này đang ở địa bàn tranh giành sủng thiếp, mỗi con miệng sùi bọt mép, răng nanh lộ hung quang, cúi đầu phun phì phì.

Trong đó có một con nhịn không được gây rối trước, đàn heo lập tức phóng tới, cắn cắn táp táp, đánh đánh đâm đâm.

Lan Khánh đột nhiên chạy ra ngoài, tốc độ nhanh như bay làm Tiểu Thất trở tay không kịp.

"Sư huynh a…" Tiểu Thất đau đầu kêu lên.

Hắn nhìn Lan Khánh gia nhập vào cuộc chiến, không chỉ xông pha mà còn đánh tới cắn tới. Tiếng heo kêu vang vọng tận mây xanh, thảm thiết, vô cùng thảm thiết…

"Nãi nãi a…"

Tiểu Thất ở sau bụi cỏ run rẩy.

Cư nhiên lại há miệng cắn heo rừng, cắn đến máu heo đầm đìa, chính hắn lại còn mở to một miệng đầy máu, ánh mắt phát sáng, đuổi lũ heo chạy toán loạn.

"Hầu… hầu… hầu… hầu…" Heo rừng vừa chạy trốn vừa kêu la.

Tiểu Thất cảm thấy chính mình muốn té xỉu.

Tối hôm qua còn thấy Lan Khánh tẩu hỏa nhập ma không nghiêm trọng lắm, như thế nào hôm nay toàn bộ phát cuồng?

Cuối cùng, Lan Khánh thu được một núi heo, Tiểu Thất đứng ở bên cạnh ba hồn bảy vía bay biến không trở lại.

Lan Khánh chọn một con heo đại vương lớn nhất to nhất khênh lên, quay trở lại, phát hiện Tiểu Thất đang nhìn thẳng hắn, lập tức lui vài bước, nói: "Cái to nhất này là của ta, một mình ta ăn. Ngươi muốn ăn thì tự mình lựa cái lớn thứ hai mà lấy."

"…" Miệng Tiểu Thất mở thật lớn.

"Còn không đi?" Lan Khánh quát một tiếng, thực sự cho rằng người này định đoạt heo của hắn.

"Vâng là là…" Tiểu Thất giống như một tiểu túc phụ nghe lời, khiêng một con heo tràn đầy nước miếng và vết răng Lan Khánh cắn trở lại. Sau đó Lan Khánh mới hài lòng quay người đi xuống chân núi.

Lúc này, trong đám thi thể heo rừng, một con heo con đen sì đột nhiên vọt ra, thấy bóng Tiểu Thất liền kêu hầu hầu hầu.

Tiểu Thất không để ý tới nó, chân tay run rẩy đi theo Lan Khánh, một mình kéo heo chậm rãi hướng về thị trấn.

Con heo con kia vẫn hầu hầu kêu, gắt gao đi sau lưng Tiểu Thất, cùng hắn trở về.

***

Khoảng giữa trưa, Tiểu Thất cùng Lan Khánh trở lại nha môn, Lan Khánh đem heo phóng như bay vào giữa đình, há miệng đầy máu toan cắn một miếng.

Tiểu Thất vội vàng kéo con heo ly khai, đối diện với ánh mắt tức giận của Lan Khánh, hắn nói nhanh: "Heo này ăn sống cũng tốt, nhưng nếu ngươi để ta đem củi lửa ra nướng, khẳng định còn ngon hơn nhiều!"

Lan Khánh chỉ khoanh tay, liếc mắt nhìn Tiểu Thất giúp hắn chuẩn bị, phân tách nội tạng heo, đốt lửa nướng heo rừng. Tiểu Thất nhanh nhẹn đem hết thảy làm cho tốt, đến khi mùi thơm bao trùm nha môn, người làm công ai ai cũng thèm nhỏ dãi, hắn không cam lòng bị Lan Khánh hiếp bức mới đem heo nướng chín khiêng về.

Heo đại vương đương nhiên tiến cống cho Lan đại giáo chủ, còn heo nhị vương đem phân phát cho nha dịch cùng quản lý lục phòng.

Món lòng heo Tiểu Thất vốn muốn mang đến phòng bếp cho Tiểu Lan Hoa, ai ngờ Lan Khánh đang ăn, đột nhiên chạy tới trước mặt Tiểu Thất.

Tiểu Thất đang cầm đám ruột cùng nội tạng đầm đìa máu, tiến cũng không được, thối cũng không xong.

"Sư huynh còn có chuyện gì a? Heo kia ăn không đủ sao? Ăn không đủ ta bảo đầu bếp nấu canh phổi heo cho ngươi uống. Người ta nói lấy hình bổ hình, ăn gì bổ nấy." Tiểu Thất mặt ngoài cười nói, trong lòng không ngừng chỉ trích: "Để ngươi đỡ phải vô tâm vô phế, đem sư đệ của mình làm nhục."

Lan Khánh nhìn đám nội tạng, hỏi: "Mật! Mật heo là cái nào?"

Tiểu Thất liếc nhìn một khối đen đen trong tay, cong miệng nói: "Này, là cái này."

Lan Khánh cầm vật kia lên, không thèm giải thích liền hướng miệng Tiểu Thất nhét thẳng vào. Tiểu Thất sợ tới mức món lòng rơi khỏi tay, liều mạng giãy giụa thối lui. Kết quả, hai người ngã xuống cùng một chỗ.

Lan Khánh đè chặt Tiểu Thất xuống mặt đất không cho nhúc nhích, tiếp theo hắn bóp túi mật heo, toàn bộ trút vô miệng Tiểu Thất.

Mật heo vừa tanh lại vừa đắng, không chỉ khoang miệng Tiểu Thất mà ngay cả xoang mũi đều bị dịch mật xâm chiếm, sặc đến mức ho ra nước mắt.

Những người khác đứng một bên, dùng ánh mắt thương hại nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Đầu Nhi của bọn họ thông thường cứ hai ba ngày lại nổi điên một lần, có khi tha gà tha vịt tha trâu trở về, có khi tha hươu tha hổ tha gấu trở về, thường thường hắn không hài lòng ai hầu hạ, sẽ đè xuống đánh, trút mật heo thế này vẫn còn tốt chán. Mật heo thanh nhiệt giải độc, đối với thân thể trăm điều lợi, không điều hại a!

Bắt Tiểu Thất uống xong chỗ mật ghê rợn kia, Lan Khánh mới bỏ dậy.

Hắn toét miệng cười: "Lấy hình bổ hình, bởi vì ngươi không can đảm cho nên mật heo ta không hưởng, toàn bộ đều lưu lại cho ngươi." Ánh mắt hắn phát sáng, lại nói: "Còn lại một túi ngươi buổi tối nhớ ăn, phải ăn sống, ăn sống mới là đại bổ a!"

Nói xong hắn liền quẹt quẹt vết mỡ heo trên miệng, vui vẻ nhảy nhót đi tìm cha hắn cùng sư gia.

Lan Khánh vừa rời đi, Tiểu Thất lập tức cuồng nôn, vừa nôn vừa căm giận: "Lan Khánh, ngươi là đồ ác nhân, vô tâm vô phế. Đại gia ta đối tốt với ngươi, ngươi lại đối với đại gia ta như vậy! Cứ tiếp tục để ngươi ức hiếp, không cần tới ba năm, đại gia ta trong vòng một năm sẽ bị ngươi bức tử!"

Tiểu Thất run run, không được, tối này phải nghĩ cách, rời khỏi nơi này trước rồi nói sau.

***

Chạng vạng tối, tà dương nhuộm đỏ trời tây, nội nha vang lên ba tiếng gõ mõ, đã đến thời gian nha môn đóng cửa nghỉ ngơi.

Tiểu Thất tắm rửa sạch sẽ, cả người hương thơm ngào ngạt, tay cầm bình ngọc lưu ly đen, cúi đầu suy tư.

Hắn đứng ở trong sân nghĩ không biết có nên giải thích rõ lai lịch của mình với huyện thái gia, đem bình thánh dược, dùng điều trị kinh mạch do thần y sư đệ ủy thác mình đưa cho đại sư huynh, giao lại cho huyện thái gia, để người này cho đại sư huynh đều đặn uống nhằm bảo toàn tính mạng.

Năm đó ở Yến Đãng Sơn, bát sư đệ nói với hắn rằng đại sư huynh chỉ còn ba năm vận mệnh. Hắn không dám quên, đêm qua hắn đã lén đổ thuốc bột không mùi không vị lên gà nướng đưa cho Lan Khánh.

Chỉ là hiện giờ hắn phải đi, việc này không thể không giao lại cho người khác.

Tiểu Thất hạ quyết tâm, đang chuẩn bị đi đến trạch viện huyện thái gia cư ngụ, đột nhiên trước mặt tối sầm, vài gã cưỡi ngựa cao to chặn đường hắn.

Tiểu Thất ngẩng đầu, mở to mắt hỏi: "Các vị có gì chỉ dạy?"

Đứng chắn trước mặt Tiểu Thất không phải ai xa lạ mà chính là "Tứ đại kim cương" Kim Trung Báo Quốc của Quy Nghĩa huyện nha.

Bốn người này nhìn chằm chằm Tiểu Thất, ánh mắt bốc hỏa khó chịu, như thể muốn đem hắn đốt thủng vài lỗ. Đinh Kim cầm đầu mấy người kia, tiểu đầu này bộ dạng mặt dài miệng chuột, mở miệng nói trước: "Tiểu tử, ngươi mới tới có gì không hiểu phải hỏi, đừng có phá nha môn quy củ!"

Tiểu Thất dừng một chút rồi cười với Đinh Kim."Cái gì quy cái gì củ? Ngươi nói ta không hiểu?"

Lý Trung là kẻ thật thà hiền lành hơn, nghe Tiểu Thất hỏi vậy bèn giải thích: "Nha môn quy củ chính là: không thể một mình cùng Tiểu Đầu Nhi ở bên ngoài tuần phố làm việc hoặc qua đêm!"

Trần Báo ưỡn ngực, hừ lạnh một tiếng không mấy khách khí: "Tiểu Đầu Nhi là bảo bối của nha môn chúng ta, hắn đơn thuần lại khờ dại, cũng không hiểu được lòng người hiểm ác, ngươi mới tới, đừng tưởng rằng có cơ hội tiếp cận Tiểu Đầu Nhi liền dán chặt lấy hắn, Tiểu Đầu Nhi đi tới chỗ nào, ngươi cũng theo tới chỗ đó."

"A?" Tiểu Thất miệng mở lớn không khép lại nổi.

Đơn thuần lại khờ dại? Không hiểu được lòng người hiểm ác? Kẻ bọn họ nói và người hắn nghĩ đến là một sao?

An Quốc bộ dạng lưng hùm vai gấu, thân hình cường tráng, đến tiếng nói cũng lớn, hắn hướng Tiểu Thất quát: "Tiểu tử, ngươi đừng giả ngu giả ngờ. Đêm qua sau khi Tiểu Đầu Nhi chạy ra ngoài giải sầu, ngươi liền không thấy tăm hơi đâu, mấy người bọn ta tìm các ngươi cả đêm, hôm nay lại thấy ngươi cùng Tiểu Đầu Nhi trở về."

An Quốc thiếu kiên nhẫn, nắm chặt vạt áo Tiểu Thất, cả giận nói: "Nói! Hai người các ngươi qua đêm bên ngoài, ngươi đối với Tiểu Đầu Nhi, có hay không vượt quá giới hạn?"

Tiểu Thất vội vàng nói: "Không có không có, một chút cũng không có!"

Trần Báo không tin."Lão tử thấy ngươi thúi lắm, Tiểu Đầu Nhi nhà ta đẹp đến vậy, ai thấy đều muốn động tay động chân."

Tiểu Thất lắc đầu: "Ta không! Ta thì không!"

"Nhưng trong lòng ngươi chính là có tơ tưởng?" Đinh Kim nheo mắt hỏi.

"Nghĩ cũng không dám nghĩ, tưởng cũng không dám tưởng!" Tiểu Thất mãnh liệt lắc đầu giống như đánh trống bỏi.

Lan Khánh hiện giờ tuy rằng tẩu hỏa nhập ma, thần trí không rõ, nhưng ánh mắt dường như thấu rõ lòng người, ngẫu nhiên nói đến đạo lý cũng rành mạch rõ ràng.

Thường thường chỉ cần bị hắn vọng liếc mắt một cái, Tiểu Thất liền chống đỡ không được mà lùi sau mấy bước, đầu óc cũng không bị sét đánh hư, nào dám đối với người nọ có tâm tư kia.

Chẳng lẽ lại ngại mệnh còn chưa đủ khổ?

"Tóm lại một câu…" Lý Trung thở dài, sâu xa nói: "Tiểu Đầu Nhi là nha môn bảo bối. Ta nhìn ngươi rất chướng mắt, nếu có tâm tư kia, nhất thiết không được hướng tới Tiểu Đầu Nhi nhà ta. Bằng không, như chúng ta đã thương lượng, sẽ đem ngươi loại bỏ. Trong nha môn nhiều người đều đã như vậy, loại sạch là tốt hết!"

"Khụ..." Tiểu thất ho khan, "Ta có thể hỏi, "loại bỏ" là làm sao?" Hắn nói.

"Là rút sạch tâm tư kia, ngươi cho là loại cái gì?" Trần Báo nhìn Tiểu Thất khinh thường, như thể khẳng định hắn trong lòng có tư tưởng xấu xa.

"Ai…"

Tay An Quốc còn siết chặt vạt áo Tiểu Thất, Tiểu Thất bị nắm đến ngạt thở, ngón tay nhẹ nhàng chụp lấy xương tay An Quốc, rồi sau đó ấn mạnh vào huyệt đạo nơi cổ tay, sức lực của An Quốc lập tức bị tiêu trừ, Tiểu Thất hai chân nhẹ nhàng thuận thế hạ xuống đất.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Từ đầu khác của sân trong đột nhiên truyền đến một thanh âm, mọi người quay lại, phát giác Lan Khánh không biết từ khi nào đứng cách đó một khoảng, mang theo một chút ý cười vô định nhìn bọn họ.

Tiểu Thất lập tức nói: "Không có gì, luận bàn võ công mà."

Lý Trung lập tức đem hai tay An Quốc giấu sau lưng, nghĩ như vậy có thể tiêu hủy chứng cớ.

Lan Khánh hừ một tiếng, nói: "Cha gọi toàn bộ các ngươi đến thư phòng, nhanh lên!"

"Tuân lệnh!" Kim Trung Báo Quốc cung kính đáp, hướng Lan Khánh đi đến.

"Tiểu Thất, ngươi cũng đi!" Lan Khánh nói.

"A, ta cũng phải đi?" Tiểu Thất mắt mở lớn.

Kim Trung Báo Quốc cũng sửng sốt một chút. Huyện thái gia ban đêm còn triệu bọn họ tới thư phòng, chắc chắn là vì có chuyện rất trọng yếu cần thương lượng, mà chuyện trọng yếu trong nha môn, tại sao có thể để tên tiểu tử Trần Thất mới đến cùng tham dự?

"A cái gì a, ta không phải nói toàn bộ sao?" Thanh âm Lan Khánh có chút không kiên nhẫn. "Muốn ta qua xách ngươi đến thư phòng sao?"

"Úc!" Tiểu Thất nhảy hai ba bước, lập tức chạy vội tới bên đại sư huynh hắn.

Nhìn Tiểu Thất hướng hắn cười trừ, còn lộ ra cái răng nanh nho nhỏ sáng chói, Lan Khánh cũng không có phản ứng gì, chỉ thản nhiên nói: "Nhanh!" liền cùng người này sóng vai bước tới.

Bị bỏ lại phía sau, Tứ đại kim cương mắt long lên tức khí.

"Cư nhiên lại dựa gần như vậy!" Đinh Kim nói.

"Hừ, ta xem hắn với Tiểu Đầu Nhi tuyệt đối có cái tâm tư kia!" Trần Báo căm giận.

"A a, tay cũng đụng tay nữa, dâm tặc!" An Quốc phẫn nộ.

"Ai, chỉ là ta thấy Tiểu Đầu Nhi cũng có vẻ thích hắn."

Lý Trung bị mọi người trừng mắt liếc xéo, nhanh chóng ngậm miệng lại.

6. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 6

Trong nha môn, nha dịch phân thành ba ban: trạm ban, khoái ban cùng tráng ban.

Trạm ban nói đơn giản chính là nha dịch thủ vệ, khoái ban bao gồm các bộ khoái, còn tráng ban là các tráng đinh ở lại nha môn phục lao dịch.

Tiểu Thất bị phán phục lao dịch, vốn phải ở trong tráng ban, theo tráng ban tuần thành hoặc làm một vài việc vặt vãnh. Chỉ là vừa vặn gần đây phòng khách hậu đường thiếu mất một thủ vệ, hắn liền được phái đến đấy.

Kim Trung Báo Quốc đó là khoái ban bộ khoái, bình thường chỉ do huyện thái gia sai phái đi bắt người thẩm vấn.

Lại nói đến nha môn sảnh đường, toàn bộ nha môn đều là từ vài cái sân nhỏ hợp thành, đằng trước là đại đường trạch viện, còn gọi là công đường hoặc chính đường. Huyện thái gia thường thẩm án ở đây.

Mặt sau đại đường là nhị đường, gồm thư phòng cùng phòng khách, chuyên dùng cho xử lý hay thẩm vấn những vụ án rối rắm, bình thường nếu không được phép, tạp vụ không thể tiến vào.

Sau nhị đường là nội nha, nơi huyện lênh đại nhân, sư gia cùng Lan Khánh cư ngụ. Để tránh có người đi vào theo cửa hậu, nơi này được cảnh giới vô cùng nghiêm ngặt, bình thường ngay cả nha dịch cũng không được tiến vào.

Tiểu Thất không biết người trong nha môn nghĩ thế nào lại để hắn canh giữ phòng khách ở nơi trọng yếu như thế, đã không sợ bị hắn nghe lén cơ mật, nay huyện thái gia yêu cầu bộ khoái đến nghị sự còn gọi cả hắn theo.

Bách Lý Thất hắn hiện tại dùng tên giả Trần Thất, nhân bì trên mặt nhìn ngang nhìn dọc rõ ràng là vô lại, ngay cả Kim Trung Báo Quốc cũng thấy hắn khó ưa, thật không hiểu hiện giờ gọi hắn làm cái gì?

Vào đến thư phòng, sau khi cùng những người khác cung kính bái kiến huyện thái gia Thi Vấn cùng sư gia Nam Hương, Tiểu Thất liền cúi thấp đầu lui qua một bên.

Thi Vấn ở sau bàn, Nam Hương đứng bên cạnh hắn. Đợi cho Tiểu Lan Hoa cũng được gọi tới, Thi Vấn mới mở miệng bảo nàng kể lại toàn bộ thảm án năm đó.

Tiểu Lan Hoa hai mắt đỏ hồng, đem toàn bộ mọi sự mình chứng kiến nói một lượt, chỉ là năm ấy còn quá nhỏ, những người đó lại che mặt không thấy rõ bộ dáng, thật sự không thể tìm ra nhiều manh mối.

Thi Vấn trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Bản quan hỏi ngươi, nếu cho ngươi nhìn thấy những người đó, ngươi có phương pháp nào nhận ra dáng dấp, đặc trưng của bọn họ?"

Tiểu Lan Hoa cố gắng hồi tưởng, sau mới nói: "Ta chỉ nhớ rõ nhóm người đó đều cầm đao, đao này cùng những kẻ có ý đồ giết ta trong ngôi miếu rất giống nhau, đều có vòng xuyến, nhưng cũng không phải hoàn toàn giống. Còn có, lúc ta tránh ở trong hầm có nghe một người nói vô luận thế nào cũng phải tìm được 'Hàn Địa Thiền', người kia thanh âm suy yếu, cách một chút lại ho khan vài tiếng. Những thứ khác đều không nhớ. Đại nhân, không biết điều này có hữu dụng?"

Thi Vấn vuốt chòm râu, gật đầu.

Tiểu Lan Hoa cũng kể ra mấy năm nay nàng đi tìm về bảo vật từ kẻ nào, ở nơi nào.

Thi Vấn nói: "Sư gia, nhớ kỹ chưa?"

Nam Hương thoáng xoay người nói: "Hồi đại nhân, đều đã nhớ kỹ."

Thi Vấn nói tiếp: "Theo lời Tiểu Lan Hoa nói, chứng cứ này tuy nhỏ nhưng có lẽ là mấu chốt phá án. Trước mắt đầu mối quan trọng nhất chính là hai gã đại hán đã chạy trốn khỏi ngôi miếu đổ, bản quan đã cử huyện nội bộ khoái đi truy bắt. Đinh Kim, Lý Trung, Trần Báo, An Quốc, nhiều ngày nay các ngươi có thu hoạch gì không?"

Người đứng đầu Đinh Kim chắp tay nói: "Thuộc hạ hổ thẹn, trước mắt vẫn chưa thu hoạch được gì."

Tiểu Lan Hoa nghe thấy, mặt mày ủ rũ.

Thi Vấn lại hỏi: "Về án này, sư gia có kiến giải gì không?"

Nam Hương trả lời: "Hiện giờ manh mối nha nội nắm giữ được chỉ có hai thanh đại đao. Về phần nguyên nhân cái chết của Thẩm Đại Lang mà Tiểu Đầu Nhi ghi lại, đệ tử đã xem qua mấy lần, đơn thuần là một đao chí mạng, cũng không có gì để bàn luận."

Tứ đại kim cương nhìn bộ dáng Tiểu Lan Hoa điềm đạm đáng yêu, nghĩ thầm, một cô nương phải gánh trên lưng huyết hải thâm thù thật không đành lòng. Bốn người cứ trông nàng vài lần, cuối cùng vẫn là An Quốc dễ kích động, quát lớn: "Tiểu Lan Hoa ngươi yên tâm, cho dù hoàn toàn không có manh mối, chúng ta cũng sẽ giúp ngươi bắt hai kẻ kia về hỏi rõ ràng, làm cho hung thủ phía sau huyết án Tang gia không còn chỗ nào ẩn trốn."

Lan Khánh nhàm chán ngồi trên ghế, hướng đầu ra ngoài cửa sổ thăm dò, hắn yên lặng nháy mắt đếm sao trời để vượt qua thời gian thẩm án vô vị. Tiếng An Quốc hiển nhiên quá lớn, làm cho hắn quay đầu lại nhíu mày một chút. An Quốc thấy biểu tình Lan Khánh, lập tức co đầu rụt cổ, đem miệng che lại.

Tiểu Thất há mồm định nói, rồi lập tức dừng lại.

Kỳ thật trong đầu hắn thật sự ngứa ngáy, có chút muốn nói, nhưng lại cảm thấy tình hình trước mắt rất không thích hợp, vì thế liền cúi đầu nhìn mũi giầy, thỉnh thoảng động động ngón chân, buồn chán ngáp một cái.

Nam Hương liếc nhìn Tiểu Thất, nói: "Đại nhân, nếu hiện giờ hoàn toàn không có gì rõ ràng, chi bằng hỏi Trần Thất những gì đã chứng kiến. Người này nhanh nhẹn thông minh, lại đã gặp qua hai kẻ kia, nói không chừng có thể nhìn ra manh mối chúng ta không thấy."

Lời Nam Hương làm Tiểu Thất giật mình. Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn Nam Hương, nhưng nhìn không ra vị nho sinh bình thản kia rốt cuộc đang nghĩ gì.

"Trần Thất!" Thi Vấn gọi.

"Có tiểu nhân!" Tiểu Thất miễn cưỡng chắp tay.

"Trần Thất, ngươi có biết vì sao bản phủ giữ ngươi lại?" Thi Vấn hỏi.

"Tiểu nhân không biết." Tiểu Thất thật sự không biết. Không phải giữ lại phục lao dịch sao?

"Ngươi nói ngươi sống bằng cách ăn xin, nhưng lại có võ công, lời nói cử chỉ đều khác những tên khất cái tầm thường, cơ trí đa mưu. Ngày ấy mặc dù dùng kế sách cứu Tiểu Lan Hoa nhưng sư gia cho rằng ngươi có quan hệ với hai người kia, bản quan cũng thấy ngươi lai lịch khả nghi nên mới lưu ngươi lại." Thi Vấn thẳng thắn nói.

Tiểu Thất nghĩ thầm, chính mình nào có cái gì để dò xét.

"Đại nhân, đại nhân," Tiểu Thất vội vàng nói. "Công phu của tiểu nhân đều do lão khất cái truyền dạy, bởi vì tiểu nhân đã chia một nửa khối màn thầu ôi cứu hắn khỏi đói chết. Lão khất cái kia nguyên lai là một tiêu sư sa sút, nghe nói thời trẻ chu du khắp đại giang nam bắc, khinh công tuyệt đỉnh. Hắn vì báo ân mới dạy tiểu nhân vài chiêu, chứ tiểu nhân kỳ thực không có bản lĩnh gì."

"Về phần cơ trí… hắc hắc hắc… đều là nhờ khi nhỏ tiểu nhân thường ngồi xổm ngoài tửu lâu nghe thuyết thư tiên sinh kể chuyện, biết phường ác nhân làm nhiều việc xấu thường hổ thẹn trong lòng mà sinh ra nhát gan, vì thế tiểu nhân biến báo một chút… hắc hắc hắc…. hai kẻ kia cũng là bị quỷ nhân trong tâm hù dọa đấy thôi."

"Nếu đã như vậy, vì sao không đem công phu dùng ở chính đạo lại làm một tên khất cái?" Thi Vấn đập bàn, cảm thấy Trần Thất này có chút sa đọa.

"Nếu có cơm ăn ai còn làm khất cái chứ?" Tiểu Thất nghe vậy, nước mắt nước mũi một phen tuôn trào. "Tiểu nhân từ nhỏ không cha không mẹ, vất vả lắm mới học được một chút công phu, học chưa được bao lâu lại gặp mấy năm thiên tai, xung quanh ôn dịch hoành hành, người chết vô số. Những lúc đói khát chỉ có thể gặm rễ cây, tiểu nhân khi đó bị bao vây bởi hàng đống thi hài, thiếu chút nữa cũng lây bệnh mà chết. Cho nên nói, võ công hay đầu óc chẳng đem lại lợi ích gì, còn không bằng khất thực khắp chốn đặng sinh tồn."

Thi Vấn nghe xong, hiểu được nguyên nhân sâu xa cũng bởi nỗi cơ khổ không nơi nương tựa, hít một hơi thật sâu, nói: "Hiện giờ ngươi đã đến Quy Nghĩa huyện, hãy cố gắng ở huyện nha làm việc thật tốt, có hiểu không?"

Ngữ khí Thi Vấn dường như hoàn toàn tin tưởng thuyết pháp của hắn, Tiểu Thất nhẹ nhõm thở ra, tiếp tục luyến thoắng: "Hiểu rõ hiểu rõ, tiểu nhân nhất định sống chết thế nào đều cố gắng làm việc, cố gắng làm việc, để báo đáp ân đức đại nhân."

Nói xong, Tiểu Thất đảo mắt nhìn xem phản ứng của những người xung quanh, ô a, Kim Trung Báo Quốc vẻ mặt thương cảm nhìn hắn, cả Tiểu Lan Hoa, rõ ràng tình cảnh so với chuyện hắn bịa ra còn thê thảm hơn, lại xúc động đến đong đầy đôi mắt, sâu sắc nhìn hắn.

"..." Tiểu Thất thỉnh thoảng tự thấy bội phục năng lực này của mình.

Này là cảnh giới cao nhất của Dịch Dung Thuật a, không chỉ bề ngoài thiên biến vạn hóa mà ngay cả ngôn ngữ cử chỉ đều trở thành người khác. Sắm vai khất cái liền giống y khất cái, sắm vai ma-cà-bông liền giống y ma-cà-bông. Mà hắn, từ khất cái đến ma-cà-bông đều có thể diễn xuất hoàn hảo, Tiểu Thất cảm thấy chính mình có thể đi làm đào kép hát hí khúc được rồi.

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu đã đưa tay cứu Tiểu Lan Hoa một phen, chi bằng tính cách giúp nàng cho tới cùng.

Tiểu Thất chắp tay nói: "Thi đại nhân, về án tử này, ta có một vài suy đoán, không biết có nên nói không?"

"Ngươi cứ nói." Thi Vấn đồng ý.

Tiểu Thất thuyết: "Ta trước kia khất thực ngoài chợ, có lần nhìn thấy một người cầm cây kéo cũ tìm đến lão bản,chủ lò rèn lành nghề, tranh luận. Hắn nói cây kéo kia mua không bao lâu đã sứt mẻ, yêu cầu lão bản trả lại tiền cho hắn, lão bản dù thế nào cũng không chấp nhận, hai người tranh cãi ầm ĩ, sau lại còn kinh động đến quan sai."

"Lão bản kia nhất quyết không chịu trả tiền, nói khí cụ do hắn đúc đều có ấn ký. Ấn ký lão bản khắc là chữ "vương", cây kéo kia lại là chữ "lý", hoàn toàn khác biệt. Đồ rõ ràng không phải do hắn làm ra, hơn nữa cây kéo cũng đã cũ, người nọ chính là đến gây sự. Kết quả người nọ bị quan sai bắt giữ đánh đòn, lão bản được trả lại sự trong sạch."

Tiểu Thất nói xong, Thi Vấn cùng Nam Hương trầm mặc một hồi.

"Đinh Kim!" Thi Vấn nói.

Đinh Kim hiểu ý, lập tức đem hai thanh vật chứng lật qua lật lại xem xét, lắc đầu nói: "Hồi đại nhân, không tìm thấy ấn ký của cửa hàng binh cụ trên đao."

Tiểu Thất nói: "Đương nhiên là không có ấn ký, đao dùng để giết người, ma sát làm đã làm phai nhạt đi. Chỉ là, tiểu nhân nhìn hai thanh đao này tuy có chút cũ nhưng vẫn phát hào quang, thực sự rất sắc bén. Loại đao này nhất định rất quý giá, tuyệt đối là kẻ có tiền của mới mua được. Hơn nữa, hảo đao như thế lại được mua với số lượng lớn, đại nhân, manh mối này có thể tìm được."

Nam Hương liền nói: "Đại nhân, thuộc hạ nghe nói ở phía nam có Xích Tiêu Phường đúc binh khí rất nổi tiếng. Đương gia Duyên Lăng Nhất Kiếm đối với lai lịch các loại vũ khí rõ như lòng bàn tay. Chúng ta có thể đem một thanh đưa tới Xích Tiêu Phường nhờ bọn họ xem xét, nếu thật sự do bậc thầy luyện thành, ta có thể dựa vào manh mối này để tìm người."

"Hảo." Thi Vấn gật đầu, vỗ vỗ râu, bắt đầu phân chia công tác. "Một khi đã như vậy, sư gia, việc này liền giao cho ngươi."

"Đệ tử đã rõ." Nam Hương thi lễ.

"Đinh Kim, Lý Trung, các ngươi tiếp tục tìm kiếm hai gã đại hán kia, cần phải sớm bắt được chúng về quy án." Thi Vấn lại nói.

"Tuân lệnh, đại nhân!" Kim Trung đáp.

"Trần Báo, An Quốc, các ngươi đi tìm những người đang giữ Tang gia bảo vật, hỏi xem mua từ nơi nào, yêu cầu bọn họ khai báo tỉ mỉ, sau đó tra xét ngược lại."

"Tuân lệnh, đại nhân!" Báo Quốc trả lời.

Tiểu Thất gãi đầu, cảm thấy có thể làm được như vậy.

Duyên Lăng Nhất Kiếm là huynh đệ hắn, hai người bọn họ quen biết đã lâu, theo những gì hắn biết về tên kia, chỉ cần đem chuôi kiếm đến trước mặt, tên kia tuyệt đối có thể nói rõ môn nào, phái nào, người nào chế tạo. Từ đó có thể tìm ra nơi binh khí được bán đi, sau đó gần như có thể bắt người tới tra hỏi.

Đến thế này mà còn không tra ra oan án, Tiểu Lan Hoa kia cũng chỉ có thể trách trời xanh không có mắt, khiến cho nhà nàng không thể nhắm mắt nơi cửu tuyền.

Đến lúc mọi người đều đã được phân phối công việc, sắc trời cũng đã nhạt nhòa, là thời điểm trở về phòng an giấc.

Ai ngờ, Lan Khánh mới vừa rồi không nói nửa lời, đột nhiên nhảy đến trước mặt Thi Vấn, đôi mắt trong suốt mở to lấp lánh nhìn cha hắn, sau đó lại nhìn Nam Hương sư gia.

Vẻ mặt cố gắng áp chế cơn phấn kích tựa hồ như muốn nói: "Ta đây, còn ta a!"

Nam Hương ho một tiếng, hơi hơi quay đầu đi.

Thi Vấn nhìn sư gia, lại nhìn Lan Khánh, đành phải nói: "Chợ thành đông gần đây có tên móc túi đang hoành hành, ngày mai ngươi đến thành đông xem coi."

"Đã biết, đại nhân!" Lan Khánh cao hứng đáp lại.

"Nhớ mang khăn che mặt, bắt được kẻ trộm lập tức trở về quan nha!" Thi Vấn dặn dò.

"Hảo!"

Tiểu Thất gãi gãi cằm, cúi đầu nhìn xuống đất.

Thi Vấn này xem ra đối với Lan Khánh rất tốt, cứu hắn, thu nhận hắn, dưỡng dục hắn như con trai ruột. Hắn rõ ràng võ công cao cường hơn bất cứ người nào, nhưng bởi vì hiểu rõ đầu hắn không được tỉnh táo nên không cho làm chuyện nguy hiểm.

Quy Nghĩa huyện huyện thái gia đúng là một vị quan tốt, người trong huyện nha cũng đều là người tốt.

Đại sư huynh ở tại chỗ này, thật sự phù hợp.

***

Bởi vì tối qua làm một việc tốt, cho nên Tiểu Thất ngủ đặc biệt say đặc biệt no. Hôm nay thức dậy, tinh thần sáng láng, hoàn toàn không còn bộ dáng uể oải như mấy ngày trước.

Chỉ là hắn tỉnh lại còn chưa được nửa buổi đã bắt đầu ngáp dài ngáp ngắn.

Phòng khách hôm nay ngay cả ruồi bọ cũng không có, thực sự nhàm chán, Tiểu Thất vốn định học dáng điệu Lan Khánh đêm qua ngẩng đầu chớp mắt đếm sao cho qua thời gian dài đằng đẵng, nhưng bầu trời chẳng có gì để đếm ngoài một vầng thái dương hờ hững trên cao, hắn cúi đầu đếm ngón tay vô số lần cũng đã thấy nhàm chán, kết quả bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

"Trần Thất!" Đột nhiên, một tiếng sấm vang rền đánh bào lỗ tai Tiểu Thất.

"Cái gì, cái gì, ai kêu đại gia ta?" Tiểu Thất đang nằm úp sấp trên lan can vội nhảy dựng lên, nhìn trái nhìn phải, mới nhìn thấy ban đầu sắc mặt tối đen như mực.

"Hắc hắc, ban đầu, ngài có chuyện gì a?" Tiểu Thất sờ sờ mũi.

"Cả ngày chỉ biết ngủ, có thời điểm nào tỉnh táo không hả?" Ban đầu rống giận.

Tiểu Thất vội vàng bịt tai lại. "Vậy còn không tỉnh sao?"

Ban đầu hít sâu một hơi, dài giọng nói: "Phòng khách không cần ngươi thủ, đại nhân cùng sư gia ra ngoài phá án, hôm nay sẽ không trở về. Phòng bếp nơi đó thiếu người, Tiểu Lan Hoa đi mua thức ăn, cần người đẩy xe, ngươi đi giúp nàng."

"Biết, biết!" Tiểu Thất tiếp tục sờ sờ mũi, rời đi.

Ra đến cổng chính, hắn thấy Tiểu Lan Hoa đã chờ tự lúc nào, nàng nhìn hắn cười cười, bên cạnh còn hai chiếc xe đẩy.

Tiểu Thất cũng cười, bất đắc dĩ phải cười, rõ ràng hôm qua đã quyết định rời đi, thật không hiểu đụng vào tà ma quỷ quái gì, ngủ một giấc an ổn liền ở lại.

Hắn đi đến Tiểu Lan Hoa, giơ tay, nói nhanh: "Đi thôi, mua thức ăn!"

Tiểu Lan Hoa hảo một tiếng, phụ hắn đẩy xe.

Tiểu Thất cảm thấy Tiểu Lan Hoa cũng đáng thương, có lẽ đợi đến án được định liệu hẳng đi.

Còn có khuôn mặt Lan Khánh tươi cười như một đứa trẻ ngây thơ, cũng chỉ ở Quy Nghĩa huyện mới thấy được a!

Tạm thời, cứ lưu lại đã!

7. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 7

Nha môn Quy Nghĩa huyện thông thường làm việc và nghỉ ngơi theo một trình tự nhất định, giờ mão người trong nha môn ra ngoài tùy tiện mua một vài món bỏ lấp đầy bụng, giờ thìn gõ mõ báo tập hợp.

Khoảng giờ ngọ là thời gian nghỉ ngơi, cơm trưa do phòng bếp cung cấp, ăn xong, ngủ một giấc, sau đó tiếp tục bận rộn. Tới giờ thân, mõ chiều lại báo đến giờ nghỉ, từng người ra ngoài tìm cơm ăn.

Quy Nghĩa huyện là một huyện nhỏ ở Tây Nam, người trong nha môn nói nhiều không nhiều nói ít không ít, khoảng bốn năm mươi người, cho nên đi mua đồ ăn về trở thành đại sự của phòng bếp.

Tiểu Thất cùng Tiểu Lan Hoa đi một vòng chợ, đến khi về nhà, xe đẩy nặng trĩu khiến Tiểu Thất hoài nghi liệu có phải bánh xe đều đã bị ép vụn.

Máy bao gạo lớn, mấy lồng gà, mấy sọt cải trắng, còn có cá, có thịt chất đống trên xe Tiểu Thất.

Nhìn đến chiếc xe gỗ của Tiểu Lan Hoa, mặt trên cũng đầy tràn một đống đồ, Tiểu Thất tự hỏi đôi tay gày gò của nàng liệu có tiêu tan không.

"Cũng sắp đến nha môn" Tiểu Lan Hoa thấy Tiểu Thất mệt mỏi liền nói: "Bình thường công tác này đều do một vài nha dịch khỏe mạnh đảm đương, chỉ là hôm nay những người đó đều bị tứ đại đầu mục Kim Trung Báo Quốc điều đi rồi, ta không còn cách nào khác đành phải phiền ngươi hỗ trợ. Nếu mệt mỏi quá ngươi cứ tạm nghỉ, ta đưa xe này về trước rồi quay lại đẩy xe của ngươi."

Tiểu Thất cười cười: "Đồ ăn trưa ta cũng có phần, cư nhiên là nên hỗ trợ."

"Kỳ thực đều là ta làm phiền ngươi, nếu ta không hại ngươi bị Thi đại nhân phạt, ngươi đã không phải làm những việc này." Tiểu Lan Hoa có chút tự trách.

"Nói nữa ta trở mặt a" Tiểu Thất bĩu môi.

Trên đường cái rộng lớn, người đến người đi thập phần náo nhiệt, bên này hô: "Cải trắng vừa lớn vừa tươi đây!", lập tức bên kia lại rao: "Mua thịt heo tặng kèm canh xương hầm đây!". Tiểu Thất cùng Tiểu Lan Hoa sóng bước nói chuyện, đột nhiên Tiểu Lan Hoa bị một người từ đằng sau đụng phải, nàng sửng sốt, một gã trẻ tuổi vội vàng chạy về phía trước.

"A!" Tiểu Lan Hoa sờ sờ bên hông, hô to một tiếng: "Ngân lượng mua thức ăn!"

Tiểu Thất thấy thế, lập tức buông xe đẩy phóng tới trước.

Chỉ là khinh công của hắn mặc dù cao, có thể nói là đạp tuyết vô ngân, đem công phu này dụng để bắt kẻ trộm dễ như trở bàn tay, nhưng trên đời này, người có võ công hơn hắn nhiều vô số.

Từ phía trên truyền đến âm thanh quần áo phiêu động, Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn, "A!", hình ảnh một bóng mây đen nhô lên làm tâm hắn dao động.

Hắn lập tức phát giác đó là quan phục của nha môn. Thi Tiểu Hắc đại nhân từ trên trời giáng xuống, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lộ ra ý cười, giơ chân đá ngã tên trộm Tiểu Thất đang truy đuổi.

Vèo vèo, Tiểu Hắc đại nhân nhanh chóng cởi dây thừng bên hông cuốn cuốn hai ba vòng, cầm lấy một đầu dây, liền đem tên móc túi ném đến bao gạo trên xe đẩy của Tiểu Lan Hoa. Tiểu Lan Hoa vội vàng nói: "Cám ơn Tiểu Đầu Nhi!"

Lan Khánh bắt được kẻ trộm, tươi cười nhìn Tiểu Thất, sau lại thấy Tiểu Lan Hoa đang cùng hắn đẩy xe "xuất du" (đi chơi), cười lạnh một tiếng nói: "Cư nhiên lại bị người ta trộm, đừng nói cho người khác biết ngươi là người của nha môn, còn cái gì phi tặc Tiểu Lan Hoa, người làm ô quy Tiểu Lan Hoa được rồi, động tác chậm như vậy!"

Tiểu Lan Hoa bị nói đến thế có chút ngượng ngùng liền cúi đầu.

"Này… rùa bơi cũng rất nhanh, ngươi mắng rùa làm gì. Huống chi tiền bị cướp đã lấy về, sao còn phải giảng đạo?" Tiểu Thất không vừa mắt, nho nhỏ niệm vài tiếng.

Lan Khánh mị mị mắt, trên mặt có chút hờn giận.

Tiểu Thất vội vàng lui sau mấy bước đến bên xe đẩy: "Đã hiểu đã hiểu, đại nhân ngài thật chí lý, ngàn sai vạn sai đều là chúng tiểu nhân sai, vậy là được."

Lan Khánh không trả lời, từ phía sau bọn họ, hai nha dịch hổn hển chạy tới, mà hai nha dịch kia một người trong tay cầm nón cùng khăn che mặt, một người kéo lê phía sau một phạm nhân.

Lan Khánh vứt dây thừng cho hai người kia, hai người lập tức đem dây trói tên móc túi buộc chung cùng phạm nhân.

"Mau, trở về!" Lan Khánh xoay người đi về hướng nha môn.

Tiểu Thất tới gần hai bộ khoái, thấp giọng hỏi: "Tiểu Đầu Nhi tâm tình hình như không tốt lắm? Chẳng lẽ do kẻ trộm nhiều quá bắt không xong nên mệt mỏi?"

Một bộ khoái vừa lau quệt mồ hôi đầm đìa trên trán vừa nói: "Không phải, từ sáng sớm đến nay Tiểu Đầu Nhi chỉ quơ được hai tên trộm. Sáng nay ngài ấy yêu cầu Thi đại nhân đoán coi có thể bắt được mấy tên cho đến trước ngọ, Thi đại nhân nói hai người, Tiểu Đầu Nhi liền trả lời "Không đúng, ba tên!". Kết quả còn thiếu một tên, hiện giờ khẳng định đang giận lẫy."

Tiểu Thất "xùy" một tiếng, bật cười. "Bao tuổi rồi còn dỗi?"

Lan Khánh quay đầu lại, sắc mặt tối đen liếc hắn, Tiểu Thất lập tức ngậm miệng, cái gì cũng không nói nữa.

Một nha dịch khác cầm nón với khăn che mặt Lan Khánh vứt cho, chạy tới bên Tiểu Lan Hoa thay nàng đẩy xe. Đoàn người đi đến cửa nha môn, Tiểu Lan Hoa đột nhiên kêu lên một tiếng: "Ai nha, không xong, ta quên mua tương."

Tiểu Lan Hoa gõ gõ đầu, vội vàng xoay người chạy về hướng chợ. Do nóng ruột, nàng dụng một chút khinh công, thoắt cái đã không thấy thân ảnh, lúc này Tiểu Thất liếc mắt nhìn xe đẩy, dở khóc dở cười nói: "Bình tương còn không lấy, mua tương thế nào đây?"

Hắn vội vàng hô to: "Này, từ từ!", đem xe đẩy giao cho bộ khoái, sau đó cầm bình đuổi theo Tiểu Lan Hoa.

Tiểu Thất chạy một hồi, tự hỏi tại sao không thấy bóng dáng Tiểu Lan Hoa. Một chiếc giầy thêu rơi bên góc đường thu hút sự chú ý của hắn.

Tiểu Thất xoay người chạy vào một ngõ hẻm chật hẹp, phát giác người cần tìm đang đánh nhau với một gã hắc y nam tử.

Hắn ngẩn người một chút, lẩm bẩm: "Hiện giờ rõ ràng là ngày không phải đêm, ăn vận một thân đen ngòm không phải càng làm người khác chú ý sao? Hay là muốn giả trang quan sai?"

Vừa nói hắn vừa bước nhanh về phía trước, cứu Tiểu Lan Hoa khỏi một đao chí mạng của đối phương.

Hắc y nhân trông thấy Tiểu Thất, trong mắt sát khí càng cháy rực: "Rất tốt, hôm nay cả hai ngươi đừng hòng trốn thoát", tiếp theo liền chém tới Tiểu Thất.

Đao kia so với những loại thông thường hay tầm thường dày hơn, nặng hơn, chiêu thức tất cả đều dựa vào sức mạnh cơ bắp. Võ công cao cường của kẻ kia khiến Tiểu Thất có chút bất ngờ, song kinh hãi hơn bởi lời nói ám muội của hắn.

"Là ai phái ngươi tới? Vì sao phải giết chúng ta đến cùng?" Tiểu Thất ngay lập tức hỏi.

Người nọ chỉ buông một câu: "Bớt sàm ngôn đi!" liền cùng Tiểu Thất giao tranh.

Tiểu Thất lúc này giả trang Trần Thất, một tên khất cái hoàn lương chỉ biết khinh công, không biết võ công. Bởi vì cần che giấu thân phận trước Tiểu Lan Hoa, liền không thể sử dụng bản lĩnh bắt giữ người này, chỉ có thể chật vật tránh né, một bên phải cẩn thận đừng để đao thức long trời lở đất đánh trúng, một bên phải che chở Tiểu Lan Hoa, thật sự là làm cho hắn sứt đầu mẻ trán.

Tiểu Thất đẩy Tiểu Lan Hoa ra khỏi phạm vi đao vũ, hô lớn: "Nhanh, đi gọi người đến hỗ trợ!"

Tiểu Lan Hoa gật đầu. Hắc y nhân cũng cười một tiếng xu nịnh, quát: "Chủ nhân ta muốn các ngươi hôm nay chết, ta sẽ không để bất cứ kẻ nào trốn thoát."

Người nọ nghiêng mình tới gần Tiểu Lan Hoa, một đao chém xuống, sắc mặt Tiểu Thất trắng nhợt, lập tức dùng chiêu dời hình đổi ảnh, trong nháy mắt liền đến trước mặt Tiểu Lan Hoa, song phương chưởng lực kinh người đồng loạt tung ra.

Hai dòng nội lực cương ngạnh chạm vào nhau, phát ra kình âm động trời, Hắc y nhân phụt ra một búng máu, bắn cả vào người vào cổ Tiểu Thất.

Tiểu Thất cả kinh, vội vàng làm bộ như nội phủ cũng gặp chấn động, kêu lên một tiếng "ai ô", rồi yếu ớt thối lui.

Tiểu Lan Hoa lập tức đỡ lấy Tiểu Thất, giữ lấy khuỷu tay, liên tục lui về phía sau hơn mười bước.

Khóe miệng hắc y nhân đầy máu tươi, nghĩ đến Tiểu Thất cũng bị thương nặng, hắn đè chặt lấy vết thương định tiếp tục truy kích, đột nhiên thấy hoa mắt, một bóng đen không biết tại sao lại sừng sững trước mặt hắn.

Hắc y nhân há miệng, thầm nghĩ, người trước mắt thình lình xuất hiện, nếu không phải ngày vẫn sáng, hắn thực cho là mình gặp quỷ.

Tiểu Thất làm bộ suy yếu đến hơi thở cũng đứt quãng: "Tiểu Hắc đại nhân… Ách… Người này muốn giết ta cùng Tiểu Lan Hoa… Ách… Mau cứu chúng ta!"

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất cả đầu cả cổ bê bết máu, đôi mắt mảnh dài nheo lại, tức giận ngập đầy trong tâm.

Lan Khánh nhanh chóng rút binh khí bên hông. "Keng",nhất thời chỉ nghe âm thanh ngân kiếm ra khỏi vỏ, "bộp", một tiếng trầm đục vang lên trong ngõ nhỏ u tịch. Đó là đầu hắc y nhân vừa rơi xuống, đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng.

Có lẽ bởi kiếm thế quá nhanh, đầu kia rớt xuống một hồi hắc y nhân mới ý thức được cổ đã bị tách rời, máu tươi sau một thoáng giây mới phun ra, bắn tung tóe khiến mặt đất nhuốm một mảng tanh đỏ.

Tiểu Lan Hoa vội vàng che miệng lại, ngăn không cho bản thân kêu to.

Sát nhân đứng trước mặt họ, một thân đen tuyền, màu đen phiêu động xem ra không giống quan phục, ngược lại, tựa như là phục trang của ác quỷ Tu La trong truyền thuyết.

Lan Khánh xoay đầu lại, nhìn hai người kia trợn mắt há mồm. Khóe miệng hắn mang theo ý cười vô định, như thể trào phúng, như thế khinh miệt. Ánh mắt của hắn trống rỗng sâu như đêm đen, nuốt trọn mọi hào quang thông thường, khiến người không rét mà run.

Mũi kiếm bạc điểm xuyết huyết châu. Đây chẳng qua là binh khí tầm thường do nha môn phân phối, ở trong tay người này, so với thần binh uy lực so ra còn lớn hơn.

Chỉ cần kiếm được giơ ra, đến khi hạ xuống, liền sẽ gặp thần sát thần, ngộ phật giết phật, ai cũng đều không thể trốn thoát.

"Làm sao, chưa thấy qua người chết hả?" Lan Khánh hỏi. Đôi mày nhẹ nhàng nhếch lên, liền như vậy đứng im lặng. Dung nhan rực rỡ như hoa mẫu đơn, chỉ cần mắt phượng thoáng nhìn đã đủ điên đảo chúng sinh, không người nào có khả năng chống đỡ.

Tiểu Thất run rẩy đã lâu mới miễn cưỡng phục hồi lại tinh thần, hắn chỉ vào thi thể đầu thân tách rời, nói "Nãi nãi cá hùng... Thật vất vả mới có người tới giết bọn ta... Ngài sao lại hành động nhanh như vậy, trong nháy mắt đem người giết đi?"

"A?" Lan Khánh không hiểu, trừng mắt nhìn.

Tiểu Thất ngửa mặt lên trời, kêu lên não nề "Đó là đầu mối duy nhất, Tiểu Hắc đại nhân, đầu mối duy nhất!"

Lan Khánh lại trừng mắt nhìn, thần sắc trên mặt thay đổi, hắn thu hồi ngân kiếm, lăng xăng chạy tới, đem phần đầu nhặt lên, lại lăng lăng chạy về chỗ thi thể, cố gắng gắn trở lại.

"…A?" Gắn không được!

Lan Khánh quay đầu nhìn Tiểu Thất. Hai tay vẫn phóng khí cố gắng ép vào ép vào.

"Phần đầu rơi ra chính là đã chết… Ngươi nhìn ta cũng vô dụng… Ngươi nghĩ ta và ngươi là thần y Triệu Tiểu Xuân… cho dù phần đầu rụng, chỉ cần thân thể còn ấm, khâu khâu vá vá một hồi liền có thể cứu trở về sao?" Tiểu Thất nói.

***

Đoàn người trở lại nha môn. Thi Vấn cùng Nam Hương nhận được báo cáo của nha dịch, vội vàng từ bên ngoài quay về.

Thi Vấn vừa nhìn thấy thi thể hắc y nhân trên mặt đất, lông mày nhíu lại, lập tức hỏi: "Người là do ai giết?"

Lan Khánh quay đầu sang một bên, lấy mu bàn tay che lại, giả bộ như sự tình gì cũng không có. Hắn cho rằng chỉ cần mình không nói sẽ không ai biết.

Thi Vấn nhìn thấy bộ dạng hắn, cả giận nói: "Tiểu Hắc, ngươi vì sao giết người?"

Tiểu Hắc không nhìn cha hắn, chỉ nói: "Bởi vì hắn muốn giết Tiểu Thất, Tiểu Thất còn bị đánh cho toàn thân đầy máu. Ai dám khi dễ người của nha môn, ta sẽ không tha cho hắn. Tiểu Thất bị thương rất nặng, còn bảo ta cứu hắn cùng Tiểu Lan Hoa, cho nên ta giết."

Thi Vấn nhìn Tiểu Thất, dùng ánh mắt hỏi.

Tiểu Thất bị Thi Vấn nhìn như thế, lập tức xoay người ôm lấy ngực, cau mày giả bộ thống khổ nói: "Sát thủ kia vô cùng lợi hại, ta cùng Tiểu Lan Hoa không phải đối thủ của hắn, khụ khụ khụ, may mắn Tiểu Hắc đại nhân chạy tới kịp lúc, tiểu nhân chỉ phải chịu một chút thương tích nhẹ thôi, thật sự không sao."

Tiểu Lan Hoa đỡ lấy Tiểu Thất, vội vàng gật đầu "Đúng vậy, đại nhân, Tiểu Hắc đại nhân cũng là cứu chúng ta, ngài đừng trách hắn!" Tiểu Lan Hoa nói. "Kỳ thực đều bởi võ công Tiểu Hắc đại nhân cao hơn rất nhiều, nên hắc y nhân một chiêu cũng không chống đỡ được, Tiểu Hắc đại nhân không cố ý."

"…" Thi Vấn nghe hai người nói xong, hít sâu hai cái, khuôn mặt biến thành màu đen vì tức giận mới hồi chuyển, hướng Lan Khánh nói: "Hôm nay coi như dừng ở đây, Tiểu Thất cùng Tiểu Lan Hoa vô sự coi như là công của ngươi, về sau làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, biết không?"

Lan Khánh khoát tay áo, dõng dạc trả lời: "Đã biết!" cố gắng vì thể diện cha hắn.

Thi Vấn thở dài, thật sự không có cách nào nắm bắt hắn.

Nam Hương nhìn tên sát thủ, trầm tư hỏi: "Người này khi giao thủ cùng các ngươi có nói gì điều gì không?"

Tiểu Lan Hoa vội vàng nói: "Có, người này nói chủ tử hắn muốn giết ta cùng Tiểu Thất."

Nam Hương đối Thi Vấn chắp tay. "Đại nhân, xem ra việc chúng ta truy xét Tang gia huyết án đã bị kẻ chủ mưu phía sau biết được. Tiểu Lan Hoa cùng Tiểu Thất bị tập kích, nói vậy việc này không đơn thuần đã chấm dứt, đệ tử cho rằng phải bàn bạc kỹ hơn, sớm tra ra kẻ xúi giục mới được."

"Người tới có võ công người thường khó ngăn cản." Thi Vấn gật đầu, lo nghĩ, sau đó nói: "Tiểu Hắc, võ công của ngươi cao nhất trong nha môn, kể từ hôm nay ngươi tạm dừng làm ngỗ tác, đi giúp Kim Trung Báo Quốc điều tra việc này. Vị trí của ngươi ta sẽ tìm người bổ khuyết."

Trong mắt Lan Khánh chợt lóe tinh quang. "Hảo!"

Thi Vấn lại nói: "Ngươi đến Phúc Lai khách điếm điều tra về người đã chết, Thẩm Đại Lang."

Nam Hương nói: "Kim Trung Báo Quốc bốn người cũng đã rời đi nha môn tra án, trong nhiều ngày tới sẽ không trở về, công tử võ công mặc dù cao, nhưng một mình ở bên ngoài không người chiếu cố thật sự không ổn. Ta nghĩ, công tử nên chọn một người trong khoái ban cùng đi, vậy có thể chăm sóc lẫn nhau."

Lan Khánh nhíu mày, có vẻ muốn cự tuyệt.

Nhưng Nam Hương lại nói tiếp: "Đừng làm cho đại nhân lo lắng. Công tử chọn ai đều được."

Lan Khánh nhìn cha hắn, thấy cha hắn gật đầu, bèn cúi đầu suy nghĩ, sau đó ngẩng lên, đôi mắt sáng trong chăm chăm nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất vội vàng thối lui, đầu mãnh liệt lắc như trống bỏi "Đại gia ta... Không, tiểu nhân là ở lại phục lao dịch, cũng không phải khoái ban bộ khoái, hơn nữa ta thân thể suy yếu, vai không mạnh tay không khỏe, chỉ có khinh công khá hơn chút mà thôi, còn lại hoàn toàn không dùng được. Ta nào có thể cùng Tiểu Hắc đại nhân phá án. Việc này trăm triệu lần không được, trăm triệu lần không được."

Nam Hương tiên sinh cười nói: "Cái này lại vừa khéo, công tử võ công cao cường có thể bảo hộ ngươi, hắn chính là cần một người suy nghĩ tinh tế chăm sóc. Ngươi ở trên công đường ứng đối lưu loát, đối mặt với quan uy của Thi đại nhân vẫn có thể sắc diện không thay đổi, chậm rãi đàm luận, thông minh cơ trí, can đảm cẩn trọng, quan trọng nhất là khinh công cao, có thể đuổi kịp cước trình của công tử. Lúc này cùng công tử xuất ngoại phá án, ngươi đúng là lựa chọn tốt nhất."

Tiểu Thất nghe xong, cả khuôn mặt như sụp đổ hoàn toàn "Không đúng, không đúng! Tiểu nhân thật sự không có can đảm, lúc ở công đường là sợ đến ngây người, không tin tiên sinh cứ hỏi Tiểu Hắc đại nhân, Tiểu Hắc đại nhân có thể chứng minh tiểu nhân không hề can đảm."

"Công tử?" Nam Hương hỏi Lan Khánh.

Mà Lan Khánh, chính là hướng Tiểu Thất, cười toe toét.

Tiểu Thất đột nhiên thấy choáng váng, cảm giác được từ nay về sau con đường phía trước khẳng định là một mảnh đen tối vô quang.

8. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 8

Chạng vạng, Tiểu Thất mới vừa làm xong sự vụ định về giường đi ngủ. Khi đi qua đại đường, hắn thấy Nam Hương đang ở trong công đường, ngửa đầu nhìn tấm bảng "Minh kính cao huyền".

Tiểu Thất chỉ là liếc mắt một cái rồi tính toán rời đi, ai ngờ từ bên trong, Nam Hương lại mở miệng nói: "Nếu đã đứng bên ngoài, như thế nào không tiến vào?"

Nam Hương quay đầu lại, khuôn mặt thư sinh trắng trẻo lộ ra nụ cười tao nhã, trên người lan tỏa phong độ nồng đượm của người trí thức cùng hương vị văn chương. Nói hắn là một phần tử trí thức tầm thường, nhưng lại có một đôi mắt cơ trí sáng ngời giống như có thể thấy rõ lòng người.

Tiểu Thất cúi đầu, nói: "Ta cước bộ nhẹ nhàng như vậy cũng có thể biết, ngài sau lưng có mắt sao?" dứt lời liền tươi cười đi vào. "Chẳng hay tiên sinh có chuyện gì?"

Nam Hương gật đầu: "Ta cố ý ở chỗ này chờ ngươi."

Tiểu Thất có chút kinh ngạc. "Tiên sinh chờ ta?"

Nam Hương chậm rãi nói: "Mấy ngày nay ta luôn để ý ngươi, hẳn ngươi cũng biết?"

Tiểu Thất lùi sau một bước, hai tay khoanh trước ngực, ngạc nhiên hỏi: "Tiên sinh để ý ta? Để ý ta làm gì, chẳng lẽ là… Hay là do tiểu nhân ta mồm miệng bất hảo?"

Nam Hương sắc mặt tối sầm, nhưng lập tức ho một tiếng, lại nở nụ cười như trước. "Ta hôm nay liền hỏi thẳng vào vấn đề, ngươi lưu lại Quy Nghĩa huyện là vì cái gì?"

Tiểu Thất kinh ngạc. "Không phải là vì bị Thi đại nhân phạt sao? Ngày đó Nam tiên sinh cũng có mặt, tận mắt chứng kiến ta bị đánh bằng bản tử mà."

"Nhưng ngươi có thể rời đi bất cứ lúc nào." Nam Hương nói.

"Không phải không phải, Trần Thất ta mặc dù xuất thân là một tên khất cái nhưng cũng biết tuân thủ pháp luật. Nếu chạy trốn như vậy, ngày sau ở trên đường đụng phải Tiểu Hắc đại nhân ghét ác như cừu địch, ta thật không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra."

Nam Hương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Ngươi cùng công tử đã quen biết từ lâu?"

Tiểu Thất chỉ cười, mím môi không đáp.

Nam Hương nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiểu Thất một lúc lâu, hít sâu. Hắn xoay người sang chỗ khác, lại ngửa đầu ngắm tấm bảng "Minh kính cao huyền", ngữ khí cực đạm nói: "Ngày ấy ta cùng đại nhân tiến về Quy Nghĩa huyện nhậm chức, trên đường mưa to xối xả, mã xa cấp bách phi nước đại. Nhưng khi đi qua phụ cận Yến Đãng Sơn, con ngựa chấn kinh không chịu đi tiếp. Sau đại nhân cùng ta xuống xe kiểm tra, phát hiện một gã thanh niên bị trọng thương, nằm bên đường hôn mê."

"Đại nhân tâm địa thiện lương liền cứu hắn. Sau khi đến trạm dịch tìm nơi ngủ trọ, đại nhân phát hiện trên người hắn cùng đứa con năm xưa chết non đều có một cái bớt đỏ thẫm."

"Người nọ tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ, vừa ngu dại vừa điên điên, chỉ nhớ tên mình là Tiểu Hắc. Ta mặc dù muốn khuyên đại nhân chớ đem người này lưu lại, nhưng thấy đại nhân gặp người nọ tựa như được tái hợp với đứa con vô duyên phận, ngài không nhờ vả bất cứ ai mà tự mình chăm sóc hắn, ta không đành lòng, vì thế cho hắn lưu lại, kính trọng như công tử, cùng đại nhân đưa về Quy Nghĩa huyện."

Tiểu Thất không nói chuyện, chỉ làlẳng lặng nghe.

"Tên hắn hiện giờ là Thi Tiểu Hắc, là đứa con độc nhất ta cùng đại nhân vô cùng yêu thương, là ngỗ tác được Quy Nghĩa huyện huyện dân kính yêu, cũng là Tiểu Đầu Nhi của mọi người trong nha môn. Người ngươi quen biết… đã mất rồi." Nam Hương nói như vậy.

Thật lâu sau, Tiểu Thất mới mở lời: "Ta đối với hắn, đối với nha môn này, đều không có ác ý."

Nam Hương cười. "Mấy ngày nay ta tự quan sát cũng hiểu được."

Lại dừng một lúc, Tiểu Thất mới nói: "Thi đại nhân là người tốt, sư huynh có thể làm con của đại nhân, đấy là phúc khí của hắn."

Nếu người ta đã thẳng thắn nói ra như vậy, Tiểu Thất cũng còn gì cần phải suy xét.

Nam Hương hơi sửng sốt, Tiểu Thất một lát sau lại nói: "Tại hạ là đệ tử thứ bảy của Thần Tiên Cốc, Bách Lý Thất."

Tiểu Thất cân nhắc đôi chút. "Được giang hồ bằng hữu tán thưởng, còn đặt cho biệt danh "Quỷ tượng bất tri danh"."

"Hạnh ngộ!" Nam Hương tuy trong lòng kinh ngạc, ngoài mặt vẫn điềm tĩnh điểm hạ đầu. Hắn vốn đã dự đoán Tiểu Thất không phải người bình thường, nhưng cũng không lường được thân phận lại đặc biệt như thế.

"Hạnh ngộ!" Tiểu Thất cũng nói.

"Quỷ tượng bất tri danh", trên giang hồ không người không biết, không người không hiểu, sở trường là Dịch Dung Thuật cùng Súc Cốt Công, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể biến thành thân hình, dung mạo người nọ, kỹ thuật hóa trang xuất thần nhập hóa, vô cùng khéo léo, ngay cả giơ tay nhấc chân cũng giống như đúc.

Ngoài ra, khả năng chế tạo nhân bì diện cụ mỏng như cánh ve, đội lên giống như tầng da thịt thứ hai, hoàn toàn không còn dấu vết ghép nối, ở trên giang hồ là thiên kim khó cầu, vạn kim khó được.

Nam Hương cho rằng đó là một nhân tài, tất yếu phải lưu lại, vì đại nhân sở dụng.

***

Sáng sớm hôm sau, tiếng gõ mõ vừa vang lên thúc giục mọi người thức dậy, Tiểu Thất mặt mũi còn chưa kịp lau rửa, Lan Khanh đã hấp tấp vọt tới, túm lấy hắn lôi ra ngoài.

"Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta đi tra án." Lan Khánh bộc lộ trong lời nói một loại phấn khích kỳ quặc.

Tiểu Thất mang bộ dáng ngủ còn chưa no bị Lan Khánh kéo ra bên ngoài, miệng còn lầm rầm oán giận: "Thật sự là không có thiên lý, đại gia ta có phải khoái ban bộ khoái đâu, làm gì còn bắt ta cùng người trong nha môn đi phá án… Bất cẩn một chút chết lúc nào cũng không hay… Lúc đó ai đền cho mẹ ta a?"

"Ngươi có mẹ?" Lan Khánh đột nhiên xoay đầu lại, tò mò hỏi.

"Đúng vậy, mọi người đều có mẹ, không mẹ làm sao được sinh ra, chả lẽ để cha ngươi một mình sinh ra sao?"

"Ta không có mẹ, nếu có nàng đã ở trong nha môn. Cho nên ta không có mẹ, ngươi mới có mẹ. Ngươi là mẹ ngươi sinh ra, ta là cha ta sinh ra." Lan Khánh nói như vậy.

"…" Tiểu Thất không biết nên đáp trả thế nào, đầu óc người tẩu hỏa nhập ma thường nhân không lý giải nổi. Nhưng Lan Khánh tựa hồ đang chờ hắn phụ họa, Tiểu Thất đành phải nói: "Được rồi, được rồi, ta là mẹ ta sinh ra, ngươi là cha ngươi sinh ra!"

"Ừ!" Lan Khánh cao hứng gật đầu, tiếp tục kéo Tiểu Thất về phía Phúc Lai khách điếm.

"Này này, từ từ, ta còn chưa mặc y phục." Tiểu Thất vội vàng trùm lên bộ quan phục.

Lan Khánh quay đầu lại, mị mị mắt. "Ngươi bảo gì?"

Tiểu Thất lập tức cười nịnh, âm cuối còn tha thiết kéo thật dài. "Sư huynh… Sư huynh tốt của ta…"

Lan Khánh ngẫm nghĩ, vốn Tiểu Thất phải gọi hắn là Tiểu Hắc, nhưng sau lại thấy kêu sư huynh nghe cũng hay, liền đáp: "Ngoan!"

Đến Phúc Lai khách điếm, hai người đi thẳng đến sương phòng nơi Thẩm Đại Lang chết. Nhưng khi Lan Khánh đẩy cửa bước vào, trước mặt là một sương phòng đã được dọn dẹp hoàn toàn sạch sẽ.

Trông thấy sắc mặt Lan Khánh không tốt, Tiểu Thất lập tức bắt lấy gã tiểu nhị đang bưng nước đi ngang qua, đem hắn giao cho Lan Khánh.

"Tiểu… Tiểu Hắc đại nhân…" Tiểu nhị cũng nhìn ra vẻ mặt không vui vẻ của Lan Khánh, cả người run rẩy.

Lan Khánh hỏi: "Ta không phải đã nói những thứ ở trong sương phòng, cho đến trước khi án được phá không thể di rời sao?"

Tiểu nhị run run nói: "Đúng vậy, nhưng là... là ông chủ nói phòng không sạch không thể lưu lại khách, cho nên muốn chúng tiểu nhân quét dọn sạch sẽ. Song chúng tiểu nhân đều nghe theo lời phân phó của Tiểu Hắc đại nhân, đồ đạc trong này không ném đi mà cẩn thật cất giữ ở sài phòng."

"Còn không đi lấy!" Lan Khánh quát to, tiểu nhị lập tức xông ra ngoài, lao nhanh đến mức người không gặp ảnh.

"Hừ, một đám không đem lời ta nghe thủng." Lan Khánh có chút tức giận, hắn sải bước vào trong phòng, nhìn trái nhìn phải, sờ sờ nơi này một chút lại sờ sờ nơi khác một chút, liều mạng tìm kiếm chút dấu vết để lại, nhưng chỗ nào cũng đều bị tiểu nhị dọn sạch.

Lan Khánh nói: "Người đó ngươi đã chứng kiến tử trạng của Thẩm Đại Lang, ngươi chiếu theo bộ dáng hắn nằm xuống đi."

"Ta?" Tiểu Thất hỏi.

"Vậy còn người thứ ba nào sao?" Lan Khánh trả lời.

Tiểu Thất định cự lại, đột nhiên một trận gió thổi tới, âm hàn lạnh lẽo, làm cho hắn rùng mình một cái.

Tiểu Thất run lên, mình nổi da gà, nhìn đông nhìn tây, muốn tìm xem trận gió quỷ dị kia là từ nơi nào thổi tới, lại bắt gặp sắc mặt Lan Khánh càng thêm khó coi, hắn lập tức nhảy lên giường, nằm xuống, lưỡi thè qua một bên, mắt trợn lớn, trình ra một bộ mặt kinh ngạc thống khổ.

"Ngươi đang làm gì?" Lan Khánh trừng mắt.

Tiểu Thất quay đầu lại nói: "Hắn ngày đó chính là chết như vậy!", sau đó lại xoay đầu lại chỗ cũ.

Lúc này, tiểu nhị nhanh chóng đem di vật của Thẩm Đại Lang cầm trở về, trả lại nguyên vị trí.

Lan Khánh nhìn bố cục trong phòng, trầm ngâm một lúc, lật giở tay nải của Thẩm Đại Lang, hỏi tiểu nhị: "Ngươi có biết người này nhà ở phương nào, đến Quy Nghĩa huyện có chuyện gì, muốn ở trọ mấy ngày? Lúc hắn nghỉ lại có gì lạ thường? Tất cả kể lại tỉ mỉ."

Tiểu nhị vội vàng nói: "Nhà khách quan này ngụ tại Tiểu Tô Liễu Hạng ở Liên An huyện, vài năm nay thường đến Quy Nghĩa huyện mua vài món hàng tạp hóa đem về Liên An bán. Khách quan này có chút keo kiệt, sai tiểu nhân đưa nước ấm, đưa đồ ăn nhưng tuyệt nhiên không thưởng một đồng một cắc nào. Nhưng lần này đến đây, thái độ rất khác thường, liền thưởng cho tiểu nhân mười mấy đồng, tiểu nhân hỏi ra mới biết nguyên lai hắn đến là vì một mối làm ăn lớn."

"Mối làm ăn lớn? Nói ta nghe!" Lan Khánh nói.

"Đúng vậy, đại nhân!" Tiểu nhị gật đầu, tiếp tục nói: "Ngày khách quan này bị tập kích, hắn từng nói muộn một chút sẽ có khách nhân quan trọng tới, hình như là để bán bảo vật hiếm có gì đó, hắn nói thần bí như vậy, còn kêu tiểu nhân chuẩn bị một bàn rượu thịt thịnh soạn, hơn nữa đưa bàn ăn tới xong cũng đừng quấy rầy bọn họ. Chỉ là không ngờ, sau khi đưa đồ ăn, nửa đêm liền xảy ra chuyện."

"Ngươi có nhìn thấy khách nhân của Thẩm Đại Lang không?" Lan Khánh hỏi.

"Tiểu nhân chỉ thấy bóng dáng, là hai gã đại hán, ăn vận như người trong võ lâm." Tiểu nhị nói. "Những thứ khác tiểu nhân đều không biết."

"Hai người kia có cầm đao hay không?" Tiểu Thất đột nhiên ngẩng đầu hỏi một câu như vậy, sau lại quay đầu về chỗ cũ.

"Hồi quan gia, việc này, tiểu nhân không có thấy!" Tiểu nhị quẹt quẹt mồ hôi trên trán.

"Tốt lắm, ngươi có thể đi!" Lan Khánh vẫy tay ra hiệu cho lui, tiểu nhị lập tức rời đi.

Lan Khánh mở tay nải của Thẩm Đại Lang ra, lật xem đồ vật trong đó. Bên trong chỉ vẻn vẹn có một bộ y phục thay giặt, mấy tấm ngân phiếu, mấy lượng bạc, ngoài ra không có thứ gì khác.

Tiểu Thất giả làm thi thể đã thấy mệt mỏi, liền nhảy đến bên cạnh bàn rót chén nước, thấy Lan Khánh trầm tư, nhân tiện nói: "Người có phải đang suy nghĩ Thẩm Đại Lang là bị người ta cố ý dụ ra ngoài. Người

nọ biết Tiểu Lan Hoa đã sắp tra ra manh mối huyết án năm đó, cho nên tiên hạ thủ vi cường, dùng Huyết Ngọc Trạc nhử Tiểu Lan Hoa, giết chết Thẩm Đại Lang diệt khẩu, sau đó ôm cây đợi thỏ chờ Tiểu Lan Hoa chui đầu vô lưới."

"Ai ngờ Tiểu Lan Hoa lại chạy thoát." Lan Khánh tiếp lời.

"Đó là bởi vì nàng vận khí tốt, gặp được đại gia ta." Tiểu Thất đắc ý ngân nga mấy tiếng.

Lan Khánh liếc mắt một cái, lại nói: "Người chết Thẩm Đại Lang không có điểm đáng ngờ, một đao chí mạng, y phục chỉnh tề, nhưng trên xương có dấu vết kéo dài, chứng tỏ hung khí là loại đao nặng mà sắc bén, võ công bình thường mà cậy mạnh. Thẩm Đại Lang trước khi chết hai tay cương hình ngũ trảo, chắc chắn là đang cầm Huyết Ngọc Trạc bị Tiểu Lan Hoa trộm đi. Được hẹn gặp ở khu vực buôn bán này, Thẩm Đại Lang những tưởng Huyết Ngọc Trạc có người mua với giá cao, nhưng không ngờ lại bị dụ giết, trở thành gốc cây cho người khác đợi thỏ."

Tiểu Thất hất đầu, thấp giọng thì thầm: "Không phải tẩu hỏa nhập ma sao? Như thế nào hôm nay đầu óc lại tinh tường vậy? Nói chuyện rất mạch lạc, Nam Hương làm gì còn muốn ta cùng hắn phá án, thật là quái gở!"

"Ta mọi khắc mọi giờ đầu óc đều rất minh mẫn." Lan Khánh phóng một chưởng đánh vào đầu Tiểu Thất, một chưởng đủ để Tiểu Thất kêu lên "Ai ô", mặt đập rầm xuống bàn.

Lan Khánh dứt lời, liền phẩy tay đi ra cửa phòng. "Cũng thu thập được mấy thứ, nhanh lên, chúng ta còn phải đến Tiểu Tô Liễu Hạng ở Liên An huyện, tới nhà Thẩm Đại Lang xem có manh mối gì không."

"Ai…" Tiểu Thất xoa xoa đầu, đi theo Lan Khánh. "Tiểu Tô Liễu Hạng ở nơi nào?"

"Liên An huyện!"

"Ta đương nhiên biết ở ngay Liên An huyện, " Tiểu Thất trừng mắt. "Ta muốn hỏi là phải đi bao lâu?"

"Một ngày rưỡi!"

"Cả đi cả về mất một ngày rưỡi?"

"Không, cả đi cả về là ba ngày."

"Nãi nãi cá hùng a… Vậy đại gia ta ba ngày ba đêm không cách nào đào tẩu, chỉ có thể ở bên cạnh ngươi…" Tiểu Thất ca thán.

Lan Khánh quay đầu lại, cười với hắn. "Ngươi không chịu? Hả?"

"Chịu chịu chịu, chỉ cần một câu của đại sư huynh, vô luận là lên núi đao xuống biển lửa, Tiểu Thất đều sẽ cùng ngài đi đến chân trời góc biển. Hắc hắc hắc!" Vẻ mặt Tiểu Thất tươi cười quả thực đã đạt đến trình độ cao nhất của thuật "nịnh bợ".

9. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 9

Sửa soạn qua loa hành lý, Lan Khánh không nán lại một khắc, lập tức kéo Tiểu Thất đến huyện lân cận.

Hắc đại nhân ở phía trước khí phách hiên ngang, hùng dũng oai vệ. Còn Tiểu Thất ở phía sau, trên vai đeo hai tay nải, uể oải bước theo.

Trên đường tới Liên An huyện, bộ dáng Lan Khánh vạn phần gây chú ý. Thường thường chỉ cần hắn dừng lại ở trà liêu nghỉ ngơi, toàn bộ dân tình đều choáng váng, nếu hắn thoáng nhìn bọn họ, dân tình toàn bộ đều đổ nhào.

Một lão bá bị Lan Khánh nhìn, đột nhiên bệnh tim tái phát đến ngất đi. Tiểu Thất sợ hãi vội vàng nhảy tới, vận công điều khí, cứu tỉnh lão bá.

Còn lúc đi qua một mỏm núi, thình lình một bọn thổ phỉ lao rađòi bắt Lan Khánh về làm áp trại phu nhân. Lan Khánh giận tới thiếu chút nữa diệt gọn hang ổ của bọn chúng.

Tên đầu lĩnh thổ phỉ còn bị Lan Khánh đuổi đánh đến kêu cha gọi mẹ, mãi cho đến khi Tiểu Thất hô to: "Tra án, tra án! Sư huynh, đừng quên chúng ta còn phải đi tra án, cha ngươi còn trông cậy ngươi phá được án mà!" Lan Khánh lúc này mới chịu thu hồi mỹ thối* thon dài, "hừ" một tiếng, rời khỏi hang phỉ tan hoang.

Tiểu Thất đi theo Lan Khánh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Người này rõ ràng là hồng nhan họa thủy, yêu nghiệt cái thế, vô luận đến chỗ nào cũng đều gây sự cố.

Thi Vấn yêu cầu Lan Khánh xuất môn phải mang khăn đội nón thật sự có lý, chỉ là Lan Khánh chê bai đội nón oi bức, che khăn không thấy rõ đường, bất kể thế nào cũng không chịu mang.

Đột nhiên giữa không trung truyền đến âm đập cánh vang dội, không biết tín cáp* ai nuôi bay qua trước mặt họ.

Lan Khánh vừa thấy thứ bay bay động động, nhãn tình liền sáng lên, dụng khinh công lập tức chạy đến phía trước.

"A, sư huynh!" Tiểu Thất chợt nhớ ra một chuyện, vội vàng gọi Lan Khánh,vốn đang vui sướng đuổi theo chim câu, quay trở lại.

"Làm gì? Ta không rảnh!" Lan Khánh nói. Bồ câu bay nhanh quá a!

"Mặt nạ da người, ta không phải trước đây có cho ngươi?" Tiểu Thất sợ lạc mất Lan Khánh, cấp bách chạy theo.

"Để trong phòng." Lan Khánh trả lời.

"Ai…"

Cuối cùng, vì chờ Lan Khánh bắt được bồ câu, rồi từ con đường nhỏ quay trở lại đường lớn, ngày cũng đã tối sầm.

Tiểu Thất phải tìm một khách điếm, thuê phòng, đem bồ câu vào phòng bếp tự mình nướng theo yêu cầu của Lan Khánh, sau đó trở lại phòng cung kính dâng chim.

"Sư huynh, thỉnh dùng." Tiểu Thất nói.

"Ừm." Lan Khánh nắm lấy bồ câu, cắn vào cái đầu nhỏ nhỏ, âm thanh rắc rắc vang lên có điểm khiến người ta sợ hãi.

Tiểu Thất ngồi một bên chỉ gặm màn thầu, và ngắm hắn.

Thành thật mà nói, bộ dáng yêu nghiệt không phải lỗi của Lan Khánh, có trách cũng chỉ trách lão thiên đem khuôn mặt như vậy an bài trên người có tính cách như thế, làm phát sinh việc này.

Tiểu Thất ăn vài miếng liền quẳng màn thầu xuống, chạy tới tay nải lấy ra một số chai lọ, sau đó so sánh với khuôn mặt Lan Khánh, lại lấy từ trong lồng ngực nhân bì diện cụ úp lên mặt mình.

Hắn chạy đến trước gương đồng, hai tay nặn nặn nắn nắn phần da mềm mềm, không có ngũ quan trên mặt.

Lan Khánh dừng cắn bồ câu, tò mò chạy tới xem hắn đang làm gì.

Tay Tiểu Thất nhanh lẹ chuyển chuyển động động, bóp chỗ này kéo chỗ kia, còn đổ từ trong bình ra một thứ gì đó màu da người bôi quét lên mặt nạ.

Không bao lâu sau, Tiểu Thất ngừng tay, xoay đầu lại, nhìn Lan Khánh mở to mắt trông hắn.

Lan Khánh nhìn trái lại nhìn phải, sau đó "A!" lên một tiếng: "Là mặt của ta! Ngươi làm mặt của ta!"

Sau đó lại ghét bỏ nói: "Dù sao thì xấu chết!"

Tiểu Thất không hiểu Lan Khánh muốn nói khuôn mặt mẫu đơn mê hoặc lòng người vốn xấu, hay là khuôn mặt thứ hai hắn làm giúp thực sự xấu.

Tiểu Thất cởi bỏ mặt nạ, nhúng vào nước trong, rồi đưa cho Lan Khánh.

Lan Khánh định đưa tay ra đón lấy, chỉ là tự thấy bàn tay dính đầy mỡ, liền vội vàng rụt trở lại chùi chùi vào y phục, tiện thể đem bồ câu còn chưa ăn hết ném xuống, sau đó hoan hỉ tiếp nhận khối nhân bì trong tay Tiểu Thất, từ từ trùm lên mặt mình.

Lan Khánh đẩy Tiểu Thất ra, tự mình đứng trước gương sờ sờ vuốt vuốt, ngữ khí tán thưởng. "Rất mỏng, rất thấu, thật thoải mái, tựa hồ như chính mặt ta, hoàn toàn không nhận ra là giả."

Tiểu Thất lầm bầm mấy tiếng: "Có thể làm cho ngươi nhìn ra là giả, "Quỷ tượng bất tri danh" ta còn giả trang được thành ai?"

Lan Khánh quay đầu lại, nhe răngcười. Tiểu Thất nhất thời tựa như được ngắm trăm hoa nở rộ trước mặt, trong lòng có chút lâng lâng.

Song hắn cũng không còn giống như ngày trước, nhìn thấy người kia cười mà cả người đầu váng mắt hoa, hô hấp cũng ngừng, như thể sau đó sẽ trực tiếp hóa tiên.

Tiểu Thất thay Lan Khánh làm khuôn mặt thứ hai giống mặt thật, chỉ là "xuống sắc" một chút, mắt nhỏ hơn, mũi dẹt hơn, màu môi phai nhạt đôi phần. Chỗ này tăng thêm một ít, chỗ kia bớt đi một tẹo, Lan Khánh tuy vẫn là Lan Khánh, nhưng không còn sắc đẹp tuyệt trần như trước, mà quang hoa giảm mạnh, chỉ còn là một tuấn mỹ thiếu niên khiến người ta chăm chú nhìn.

Hơn nữa, điểm tốt nhất của mặt nạ da người chính là: người ở chung đã lâu sẽ không cảm thấy Lan Khánh có thay đổi quá lớn, người không quen thuộc hắn lắm chỉ cho rằng Lan Khánh vì thứ gì đó xấu bớt đi, còn người chưa từng thấy qua chỉ biết bộ dáng hắn cũng không tệ, nhưng cũng không đến mức thiên tiên tuyệt sắc.

Cứ để thế này, tuyệt đối sẽ không có người phát hiện Lan Khánh được hắn giúp dịch dung. Tiểu Thất này không muốn người khác biết được thân phận của mình, cũng sẽ không phải bộc lộ bản thân.

"Ngươi thật lợi hại!" Lan Khánh sờ sờ mặt, nhìn gương, lại nhìn Tiểu Thất, vẻ mặt vô cùng say mê.

"Nhiều lời, đó là đương nhiên." Tiểu Thất cười đến chói lọ, lộ ra hai tiểu răng nanh trắng sáng, lấp lánh dưới ánh nến.

Xem ra, thứ Lan Khánh nói xấu chính là khuôn mặt của chính mình.

Hắn thế nào lại quên Lan Khánh cùng hắn đều không thích khuôn mặt bản thân.

Năm đó, hắn học Dịch Dung Thuật cũng là để che đi khắc ấn trên mặt.

Mà, Lan Khánh cũng thế.

***

Sáng hôm sau, Tiểu Thất cùng Lan Khánh tiếp tục hành trình. Lan Khánh đã đeo mặt nạ da người, những kẻ gây chuyện cũng giảm hẳn đi. Bọn họ nhanh chóng đi vào địa hạt Liên An huyện, tìm được Tiểu Tô Liễu Hạng.

Hai người dò hỏi được vị trí nhà Thẩm Đại Lang, đang đi đến ngõ hẻm, ai ngờ lại nghe thấy thanh âm khua chiêng gõ trống dồn dập truyền đến cùng từng trận khói nồng đặc tỏa ra.

"Cháy, cháy, Thẩm gia cháy!"

Tiểu Tô Liễu Hạng hoàn toàn hỗn loạn, nam nữ già trẻ hàng xóm láng giềng xách thùng nước vội vã vội vã truyền qua.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh liếc nhìn nhau một cái, lập tức dùng khinh công chạy đến phía trước.

Khi hai người đến trước mặt tiền trạch viện của Thẩm gia, bên trong đã là biển lửa ngút trời, hoàn toàn không còn đường tiến, thậm chí chỉ hơi tới gần cơ hồ cũng sẽ bị thiêu đốt.

Lan Khánh vẻ mặt nghiêm trang, nói: "Có người tới trước chúng ta rồi."

Tiểu Thất gật đầu, giữ lấy một người dân đang vội cứu hỏa hỏi: "Người của Thẩm gia sao rồi? Có người nào được cứu ra không?"

Người dân giơ tay chỉ. "Duy nhất Thẩm đại mụ được cứu, có điều… Ai…" Người này thở dài.

Tiểu Thất lập tức đi tới bên gốc đại thụ, dưới tàng cây có một đám người túm tụm lại, dường như một đại phu đang giúp lão phu nhân cả người đã cháy đen thi châm, tiểu cô nương đứng bên cạnh lão phu nhân giàn giụa lệ. "Thẩm đại mụ, Thẩm đại mụ!" Xem ra lão phu nhân kia là mẹ Thẩm Đại Lang.

Lan Khánh bày ra ngữ điệu bộ khoái, quát lớn. "Nhanh tránh ra, chúng ta là nha môn bộ khoái!" Hắn cùng Tiểu Thất gạt đám người, đi đến trước mặt Thẩm đại mụ, ngồi xuống.

Tiểu Thất liếc nhìn vị đại phu kia, còn chưa mở miệng hỏi thăm thương thế Thẩm đại mụ, đại phu đã trực tiếp thở dài: "Hai vị đại nhân, người này… không được…"

Hàng xóm láng giềng ở bên cạnh dằn lòng không nổi, một vài người cúi đầu lau nước mắt.

Lan Khánh đối với Thẩm đại mụ bị cháy đến thương tích đầy mình hỏi: "Rốt cuộc là ai làm?"

Thẩm đại mụ run rẩy hé mở đôi môi đã cháy đen, chỗ nứt ra mơ hồ hiển hiện màu huyết nhục đỏ thẫm, khó khăn nói: "… Nguyên… Nguyên… Nguyên bảo*…"

"Nguyên bảo?" Lan Khánh thấy khó hiểu. "Cái gì nguyên bảo? Nhà của ngươi đều bị đốt trụi, ngươi cũng sắp chết, còn mải lo cho chỗ nguyên bảo không được cứu ra sao?"

"Nguyên bảo?" Tiểu Thất trầm tư.

"…Nguyên… Nguyên bảo…" Thẩm đại mụ hô to một tiếng, tiếp theo thở không được, đầu nghiêng sang một bên, tay chân duỗi thẳng. Người đã chết.

"Thẩm đại mụ…" Hàng xóm láng giềng bi thương khóc nức.

"…Đầu mối lại bị chặt đứt." Lan Khánh hờn giận, hai tay lay mạnh Thẩm đại mụ, cố xem xem có thể lay tỉnh người một lần nữa hay không, nhưng lại bị Tiểu Thất kéo ra khỏi đám người.

"Trước hãy giúp dập lửa." Tiểu Thất nói. "Chờ dập lửa xong, chúng ta vào nhà tìm coi có manh mối nào khác không."

Chỉ cần đã gây chuyện, chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết. Lão nhân gia vô duyên vô cớ lại uổng mạng như vậy, thiên lý rõ ràng, lão thiên gia sẽ không bỏ qua cho kẻ hành hung.

***

Rất lâu sau đại hỏa mới được dập, Lan Khánh cùng Tiểu Thất đi vào Thẩm trạch đã hoàn toàn cháy sạch, nhìn bàn ghế xà cột còn đang bốc khói chung quanh, chậm rãi tìm kiếm.

"Ngươi trông thấy nguyên bảo gì đó hình dạng ra sao?" Tiểu Thất vừa tìm vừa hỏi.

Lan Khánh đứng trước một cột trụ đã bị cắt thành hai đoạn, nghiêng đầu không nói, vì thế Tiểu Thất cũng đi tới nhìn xem.

"Như thế nào? Phát hiện ra cái gì?" Tiểu Thất hỏi.

Lan Khánh rút kiếm, khoa tay múa chân trước ở chỗ cột trụ bị chia đôi. "Vết tích ở hai đoạn cột này mặt trước bằng phẳng mặt sau lại không đồng đều, giống như lúc trước đã bị một kẻ nào đó cầm đao chém qua, sau đó mới bị lửa thiêu khiến chúng tách rời."

Lan Khánh nhìn lại bàn ghế trong phòng, cũng có vết đao chém, cuối cùng xem xét giữa đám hài cốt phát hiện thi thể lão bộ khi nãy không tìm cứu được. "Người này đã tắt thở từ trước nên mới không kịp chạy ra, bị ngọn lửa thiêu rụi. Trên người Thẩm đại mụ cũng có vết đao thương tương tự, vết thương cơ hồ trí mạng, nhưng vì sao một người ở bên ngoài, một người lại ở bên trong?"

Tiểu Thất gãi gãi cằm. "Chắc là bọn chúng trước giết người diệt khẩu sau mới phóng hỏa. Chúng nghĩ hai người đều đã chết nên mới phóng hỏa căn phòng này, ai ngờ Thẩm đại mụ vẫn còn lưu lại một chút hơi thở, bị lửa bén tới đau đớn mà tỉnh lại, cố gắng ra đến bên ngoài, nhưng không nói được nhiều hồn đã về tây thiên."

Lan Khánh gật đầu, cho rằng lời Tiểu Thất rất có lý.

Hai người bọn họ tiếp tục đi sâu vào trong tòa nhà, lục ra được một ít đồ cổ quý hiếm đã hoàn toàn cháy đen và ngân phiếu trong phòng gia chủ.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm đống nguyên bảo đến ngẩn người, Lan Khánh trông bộ dáng thật sự chuyên chú đó, cũng học Tiểu Thất ngẩn người nhìn mấy thứ kia.

"Nguyên bảo có gì hiếm lạ?" Lan Khánh nói. "Trong nha môn có rất nhiều!"

Tiểu Thất nói: "Ngươi có nghĩ đến tại sao Thẩm đại mụ không nói ngân phiếu, không nói đồ cổ, chỉ khăng khăng nói nguyên bảo? Nơi này cũng có mấy đĩnh nguyên bảo, nhưng ngân phiếu xếp đầy ra đấy, giá trị số đồ cổ so với ngân phiếu còn nhiều hơn. Sự tình người trước khi chết nói, nhất định là có liên quan mật thiết tới cái chết của đại mụ, ta cá nguyên bảo này tuyệt đối có quan hệ với sát nhân kia."

"…" Tròng mắt Lan Khánh lặn đi, cảm thấy nhàm chán, liền giẫm lên đám hỗn độn trên mặt đất, chạy ra bên ngoài, không thèm nghe phỏng đoán của Tiểu Thất.

"Ai, đại sư huynh, ta lúc này không phải đến để tra án sao, ngươi không tra án còn chạy đi đâu? Sư huynh, sư huynh, mau trở lại!" Tiểu Thất vội vàng đuổi theo Lan Khánh.

"Ta đã hiểu rõ." Lan Khánh ở phía trước xua xua tay. "Hung thủ sử dụng đao, cùng nguyên bảo có liên quan. Còn lại nghĩ không ra, giờ trở về nói cho Nam tiên sinh, để hắn nghĩ là tốt nhất."

Người này từ trước tới nay đối với những việc không có hứng thú đều sẽ không kiên nhẫn theo đuổi.

***

Cứ như vậy, hai người đại khái chấm dứt hành trình ở Tiểu Tô Liễu Hạng, lên đường trở về Quy Nghĩa huyện.

Tới thời điểm đi qua thành môn Liên An huyện, Tiểu Thất bắt gặp một gian hiệu cầm đồ.

Trong lòng hắn đột nhiên hiện lên điều gì đó, quay đầu lại, thoáng nhìn ngọn cờ xí phiêu động theo gió, trong tâm trí xuất hiện một hình ảnh mơ hồ.

"Nguyên bảo… đã gặp ở nơi nào…?" Hắn nghĩ đến mức đầu nhói đau.

Một nông phu gấp gáp đẩy xe bò đi qua Lan Khánh, Lan Khánh nhìn đầu bò lớn như vậy, nhãn tình lại sáng trưng, lập tức xông lên phía trước, mở miệng toan cắn vào đầu bò. Tiểu Thất kinh hãi, vội vàng kéo hắn trở lại.

"Làm gì?" Lan Khánh sầm mặt.

Nông phu kia bị dọa sợ, thừa dịp Tiểu Thất bắt lấy Lan Khánh, lập tức quất roi giục bò ly khai. Tiểu Thất khốn khổ nói: "Lão ngài đừng chỉ thấy cái gì động đậy, bay bay hay nhảy nhót liền chạy ra cắn a!"

Lan Khánh nháy mắt mấy cái, nhe răng cười làm người ta không rét mà run. "Không được! Đầu bò kiarất lớn!"

Thấy Lan Khánh nhất mực đuổi theo nông phu cùng bò, Tiểu Thất vội vàng nói "Sư huynh từ từ, ta đã nghĩ rõ ràng."

"Cái gì rõ ràng?" Lan Khánh giận dỗi dừng bước, đối mặt với Tiểu Thất, ánh mắt tựa hồ đe dọa: "Nếu ngươi dám gạt ta, ta sẽ cắn đầu ngươi thế đầu bò!"

Tiểu Thất rùng mình, cuống quít cười nịnh: "Ta biết nguyên bảo Thẩm đại mụ nói là chỉ cái gì!" Tiếp theo ho mấy tiếng, nghiêm mặt nói: "Trên giang hồ mỗi môn phái đều có một dấu hiệu của riêng mình, mỗi người cũng thế, giống như Phù Hoa Cung vạt áo thường thêu hoa sen bảy sắc, đệ tử Thiết Kiếm Môn thường đi cùng thiết kiếm. Nguyên bảo này, chắc chắn là dấu hiệu của môn phái nào hoặc của ai đó."

"Là ai?" Lan Khánh hỏi.

Tiểu Thất dừng một chút. "Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ta nghĩ không ra…"

"Vậy những gì ngươi nói dông dài đều vô nghĩa!" Lan Khánh mị mị mắt.

Tiểu Thất biết đây là dấu hiệu sư huynh tức giận, bởi mình mới vừa hại hắn bỏ qua cơ hội cắn bò, vì thế lập tức tiếp lời: "Nhưng ta sẽ ngay tức khắc nhớ ra."

"Hừ!" Lan Khánh đưa tay nhéo mạnh mặt Tiểu Thất.

"Ai ô, mẹ của ta a…" Tiểu Thất kêu thảm như tiếng heo bị chọc tiết, nước mắt đều bung ra. Một véo của sư huynh sử dụng đến ba thành công lực, da mặt hắn mỏng manh non nớt, làm sao chịu nổi.

Thảm trạng của Tiểu Thất làm Lan Khánh bật cười, hắn đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt đã sưng lên như khối màn thầu, nói: "Nhanh nghĩ ra, bằng không ta sẽ véo cho bên má còn lại cũng sưng phồng. Hai bên cao như nhau, ngươi sẽ đẹp hơn chút!"

"Đúng đúng đúng!" Tiểu Thất nuốt nước mắt, vội vàng gật gật. Ai…Thật sự là hỗn thế đại ma đầu!

***

Đêm đến, hai người trọ lại khách điếm. Bởi vì Tiểu Thất sợ Lan Khánh cho nên đã thuê hai gian phòng.

Tắm táp qua loa xong, Tiểu Thất kêu cho mình một bàn rượu cùng thức nhắm, đem bàn dịch đến bên giường, sau đó hài lòng bắt chéo chân nằm ở cạnh giường, vừa ăn uống vừa rung chân.

"Hanh hanh, cuối cùng cũng có thể khao thưởng mình một chút!" Tiểu Thất nghĩ thầm, hắn hôm nay sẽ ngủ sớm, mặc kệ đại sư huynh ngày mai kêu gào thế nào, tuyệt đối đợi đến lúc mặt trời lên cao mới chịu rời giường.

Bôn ba hai ngày, chưa một lần được nghỉ ngơi, ngày mai nếu không ngủ nhiều một chút, rõ ràng là phụ lòng chính mình.

Tiểu Thất chậm rãi nhấm nháp Hoàng Tửu, uống đến dần dần có chút ngà ngà.

Hắn hướng đầu ra bên ngoài, vừa vặn nhìn thấy cờ xí khách điếm tung bay trong gió đêm bên ngoài cửa sổ rộng mở.

"Rốt cuộc đã gặp ở nơi nào?" Tiểu Thất híp mắt, ợ lên một hơi rượu, tâm tư từ từ hồi tưởng quá khứ.

Nói đến nguyên bảo, cái nghĩ ngay đến chính là ngân lượng.

Thế gian này ai có nhiều ngân lượng nhất? Chắc hẳn phải là người làm thông bảo phiếu hào (trao đổi tiền bạc bảo vật), hơn nữa có liên hệ với tứ sư tỷ sản nghiệp vô số.

Năm đó hắn rời khỏi Thần Tiên Cốc, không cẩn thận giết chết người, sau mới biết đó là trợ thủ đắc lực của tứ sư tỷ, về sau bị sư tỷ bắt được, cưỡng bức hắn phụng sự.

Hắn khi đó mới biết một người có thể có nhiều tiền đến mức nào.

Cung điện Phù Hoa Cung toàn bộ được tạo ra từ ngọc lưu ly, chiếm cứ vùng đất rộng tới mức người bình thường tuyệt đối đi một ngày cũng không hết.

Phía dưới cung điện còn có một hầm ngầm, trong hầm tràn đầy vàng bạc châu báu, hoàng kim phỉ thúy, kim nguyên bảo, ngân nguyên bảo nhiều đến ngày này qua ngày khác cũng đếm không xong, có khi phải đếm tới một năm mới hết.

Hắn mỗi lần xuất hiện trong giang hồ đều dịch dung thành kẻ bị hắn giết chết, Lâm Ương, trở thành Phù Hoa cung phó cung chủ. Những khi lộ diện thay Phù Hoa Cung đối ngoại, tứ sư tỷ cơ hồ đều phái hắn đi, cho nên dấu hiệu nguyên bảo này, cũng là sở kiến trong một lần như vậy.

"Rốt cuộc nhìn thấy ở nơi nào...?" Tiểu Thất suy nghĩ miên man, uống rồi lại uống, uống đến tám chín phần say, mắt mông lung, ý thức trống trơn, đến khi cả người bị thần rượu đưa vào mộng đẹp, hắn mới bừng tỉnh, nhớ ra dấu hiệu kia tột cùng là thấy ở đâu.

"Nãi nãi cá hùng..." Tiểu Thất chấn động, nhướn mày."Thi đại nhân lần này cần biện xét cẩn trọng, kẻ kia là một đại nhân vật a…"

Kẻ có nguyên bảo ấn ký, chính là thủ hạ của người đó, nghĩ tới nghĩ lui đều là tuyệt đối lo liệu không nổi.

10. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 10

Tiểu Thất cho dù vô cùng uể oải cũng không còn thấy buồn ngủ. Hắn ném bình ném chén qua một bên, cả áo khoác cũng không kịp mặc, lập tức chạy đến sương phòng bên cạnh.

Tiểu Thất hô to: "Sư huynh, ta biết là ai làm rồi!" tiếp theo dùng sức đẩy mạnh cánh cửa, bước vào trong phòng Lan Khánh.

Đón tiếp hắn là một trận hơi nước ấm áp, bên tai còn xôn xao thủy thanh.

Tiểu Thất ngẩn người, tập trung nhìn vào. Nãi nãi a…

Ở trung tâm phòng có một bồn tắm, còn đại mỹ nhân… đang lõa thể trong bồn… tắm…gội…!

Gió từ bên ngoài thổi vào, cánh tay Lan Khánh đập xuống mặt nước, một cột nước vọt tới phun đầy mặt và cổ Tiểu Thất, mang theo hương thơm tẩy thủy nhàn nhạt của mỹ nhân.

"Còn ngốc nghếch đứng đó, không mau đóng cửa lại, muốn ta lạnh chết sao?" Lan Khánh sẵng giọng.

"A, được!" Việc sư huynh tắm rửachính là đại sự, Tiểu Thất vội vàng xoay người đem cửa cài thật chặt.

Nhưng vừa quay đầu lại, má má ơi…Tiểu Thất sợ tới mức thối lui mấy bước, cả người dính chặt vào ván cửa, tròng mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Lan đại mỹ nhân cư nhiên trước mặt hắn bước ra khỏi bồn tắm.

Da thịt non mềm trắng nõn như nguyệt sắc, từng giọt nước lăn nhẹ trên thân thể, hơn nữa nhân bì đã được gỡ bỏ, thực là tuyệt mỹ dung nhan khiến người ta phải nín thở.

Thân hình mảnh dẻ, phần hông mê hoặc, eo gầy thon nhỏ…

Ác ác Ác ác ác …

Tiếp theo, Lan Khánh bước vài bước đến bên giường, rồi quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Thất.

"Lại ngốc cái gì?" Lan Khánh nói.

Hắn chỉ đơn giản ngoái đầu, mang theo một chút yêu mị một chút khờ dại, Tiểu Thất nhìn xem, hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Nãi nãi a…

Tiểu Thất thật sự cảm nhận được trong hai mươi mấy năm qua đây là nguy cơ lớn nhất. Hắn gập bụng, trong ngực tim gan thình thình thình thịch nhảy loạn không ngừng, thanh âm lớn đến mức hắn hoài nghi sẽ bị người nghe được.

Hắn rõ ràng không ưa thích nam nhân, như thế nào chỉ mới liếc nhìn người này lõa thể, tiểu lão đệ phía dưới liền không thể cầm giữ, chấn động đến mức đã thẳng đứng lên rồi.

A a a a… Cha Lan Khánh a… ngươi vì sao lại sinh ra yêu nghiệt như vậy…?

A a a a… sư phụ a… Tiểu Thất phải lo liệu làm sao đây…?

Lan Khánh không dùng vải bố lau người, mà trực tiếp cầm tiết y sạch sẽ khoác lên thân.

Nhưng cũng vì thế, tiết y trắng bị ướt, dán chặt lên da thịt Lan Khánh, lộ ra đường cong như ẩn như hiện, khiến cho Tiểu Thất hết thảy càng không xong.

"Còn đứng đó làm gì? Hay muốn ta gọi ngươi thêm vài lần?" Lan Khánh mở miệng. "Muốn nói cái gì còn không mau nói, ta mệt, ta muốn ngủ!"

Lan Khánh nhẹ nhàng đẩy bồn tắm vào góc phòng, tiếp theo xoay người nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu nhìn Tiểu Thất, tay kia che miệng ngáp to, dáng vẻ ngây thơ cùng quyến rũ tương giao lại vô tình gây ra một đòn chí mạng, khiến người người phải khờ khạo.

“Kia, kia, cái kia…” Tiểu Thất hai chân gập xuống, khó khăn đỡ lấy thân thể, khốn đốn đi đến gần Lan Khánh.

Hắn ngồi xuống bên chiếc bàn trước giường, đẩy cái bàn tới gần Lan Khánh, rồi sau đó ngồi xuống ghế đối diện, mồ hôi đầm đìa trên trán. “Là như vầy, sư đệ vừa rồi uống rượu dùng bữa, đột nhiên nhớ ra nguyên bảo là dấu hiệu của ai.”

“Ngươi uống rượu dùng bữa mà không bảo ta?” Lan Khánh mị mị mắt, có dấu hiệu tức giận.

Tiểu Thất bắt gặp bộ dáng Lan Khánh vươn tay ra giống như muốn nắm lấy áo hắn, cuống quýt nhảy lui, cong lưng chạy sang phòng bên, bưng toàn bộ bàn rượu thịt sang hầu Lan Khánh.

Đương nhiên, hắn thuận tay cho vào một chút linh dược thần y sư đệ sở chế, giúp sư huynh hắn đả thông kinh mạch bảo toàn tính mạng.

“Đến đây, đến đây, sư huynh từ từ thưởng thức! Còn có cả Hoàng Tửu ngài thích nhất, mỹ tửu lâu năm, tiểu nhân đặc biệt kêu tiểu nhị tìm lấy.” Tiểu Thất nịnh nọt rót rượu chia thức ăn cho Lan Khánh, hơn nữa bố trí đồ ăn xong liền lập tức thối lui, không dám quá thân cận Lan Khánh.

Thành thật mà nói, vật giữa hai chân hắn hiện giờ đang cực kỳ nguy cấp, nếu hai người còn có cái gì tứ chi thân mật tiếp xúc, để Lan Khánh phát hiện, tuyệt đối sẽ trực tiếp làm thịt hắn.

Lan Khánh “Ừ!” một tiếng, mặc dù không hài lòng cũng coi như chấp thuận, liền cầm đũa gắp đồ ăn, uống một ngụm Hoàng Tửu nức hương.

“Nói đi, ai là kẻ chủ mưu phía sau?” Lan Khánh tâm tình vui vẻ hỏi.

“”Thử vật chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian nan đắc kỷ hồi kiến (vật chỉ có ở thiên thượng, nhân gian khó lòng khả kiến vài lần)“, chính là “Vô Ngân Hiên” chuyên vơ vét ẩn tàng đồ cổ quý hiếm, kì trân dị bảo độc nhất vô nhị, vô luận là thứ cổ quái gì, chỉ cần ngươi muốn hắn đều có thể bán kiếm lời từ ngươi.” Tiểu Thất nói một hơi, xong mới thở hổn hển.

“Vô Ngân Hiên?” Lan Khánh nghiêng đầu. “Chưa từng nghe qua!”

Tiểu Thất ngã ngửa, sau mới cố gắng đem chính mình kéo trở lại. Hắn sờ sờ mũi, chậm rãi giải thích. “Vô Ngân Hiên này chuyên mua bán kì trân dị bảo, hiên chủ Dậu Vô Ngân bình thường chỉ mua bán với võ lâm nhân sĩ, trên giang hồ danh khí không nhỏ. Sư huynh các ngươi là quan phủ, chưa từng nghe thấy cái tên này cũng là lẽ thường.”

“Dậu Vô Ngân, tên kỳ quái!” Lan Khánh bĩu môi.

“Tổng quản của Dậu Vô Ngân tên Liễu Thành Phi, mấy năm trước Dậu Vô Ngân mắc bạo bệnh, không thể ngồi dậy, giao dịch lớn nhỏ của Vô Ngân Hiên cơ hồ đều do Liễu Thành Phi tổng quản ra mặt xử lý. Trước kia ta có gặp Liễu Thành Phi một lần, người kia bộ dáng thư sinh, nhưng trên cây quạt cầm tay cũng họa hình đại nguyên bảo kim quang lấp lánh. Đại nguyên bảo kia chính là kí hiệu của Vô Ngân Hiên.”

“Toàn bộ sự việc có thể là như thế này, bảo vật tổ truyền của nhà Tiểu Lan Hoa bị đoạt, sau vài năm, kẻ giết người cướp của cho rằng sóng gió đã qua, người của Tang gia đều đã tuyệt diệt, liền đem bảo vật ra bán. Ai ngờ lại phát hiện có người truy tìm thất kiện bảo vật bị đoạt năm đó, lúc này đối phương mới phát giác diệt môn thảm án còn có người sống sót.”

“Một trong thất kiện, Huyết Ngọc Trác ở trong tay Thẩm Đại Lang, những kẻ đó định diệt cỏ tận gốc, trước giết chết Thẩm Đại Lang, sau đó dụ giết Tiểu Lan Hoa. Nhưng một sai sót ngẫu nhiên lại xảy ra, Tiểu Lan Hoa được ta cứu giúp, cả hai còn vào nha môn.”

“Những người đó lại phát hiện Thi đại nhân thụ lý vụ án này, quyết tra ra kẻ đã sát hại một nhà Tiểu Lan Hoa. Để tránh bị chúng ta tìm được dấu vết để lại, liền đi trước chúng ta một bước, giết Thẩm Đại Lang rồi tới Thẩm đại mụ, thậm chí phóng hỏa đem chứng cứ liên quan đốt sạch.”

“Có lẽ kẻ làm những việc đó là Liễu Thành Phi, mà Thẩm đại mụ nhanh nhẹn nhìn thấy dấu nguyên bảo trên cây quạt của hắn, để lại manh mối cho chúng ta.” Tiểu Thất suy luận như thế.

Lan Khánh nghĩ nghĩ, còn nói: "Kim Trung Báo Quốc hiện nay đang đi thăm dò những người đã mua Tang gia bảo vật, ngươi nói mấy người đó có thể đều đã bị giết hay không?"

Tiểu Thất nắm chặt tay, cau mày nói: "Tiểu Lan Hoa nói mấy người kia đều gián tiếp mua được bảo vật, cũng đã vòng vo qua tay nhiều kẻ khác, cho nên đều không hỏi ra cái gì. Tuy Vô Ngân Hiên liên lụy không lớn, những cũng khó nói đối phương liệu có vì vạn vô nhất thất (tuyệt đối không để lại sơ hở sai sót) mà hạ thủ hay không. Ta đoán Thẩm Đại Lang có liên quan quá gần với Vô Ngân Hiên mới rước họa vào thân."

"Nhưng những lời này đều do ngươi suy luận, làm sao chắc chắn nguyên bảo Thẩm đại mụ nói chính là quạt nguyên bảo của Liễu Thành Phi, và việc này nhất định là do Vô Ngân Hiên làm?" Lan Khánh thích ý ăn một hơi thức ăn, lại uống ngay một ngụm rượu, nhấm nháp nhấm nháp, mùi rượu tinh khiết, hắn có chút say men.

Tiểu Thất trầm mặc. Việc này hắn từng nghĩ qua, cũng đã suy xét đến sau này, chính là cảm thấy sự tình toàn bộ sắp xếp lại đều thấy có hệ lụy đến Vô Ngân Hiên, hơn nữa giết nhiều người như vậy, Vô Ngân Hiên đích xác có năng lực này.

Tiểu Thất gãi gãi đầu, cười nói: "Nếu không, ngày mai chúng ta quay về nha môn đem mọi việc kể lại cho Nam tiên sinh. Nam tiên sinh chắc chắc có kiến giải nào đó!"

"Ngày mai?" Lan Khánh lắc đầu.

"Làm sao vậy? Ngày mai không quay về nha môn sao?" Tiểu Thất nghi hoặc.

"Ai nói với ngươi ngày mai quay về nha môn?" Lan Khánh quơ quơ chén rượu, liếc Tiểu Thất.

"A?"

Lan Khánh ra vẻ thần bí vẫy tay, Tiểu Thất rời mông khỏi ghế, dựa gần vào Lan Khánh, rướn cổ lên nghe hắn khe khẽ nói.

"Ngày mai chúng ta đi Vô Ngân Hiên."

"A!" Tiểu Thất cả kinh, trừng to mắt nhìn Lan Khánh. "Đi Vô Ngân Hiên?" Hắn không nghe lầm đó chứ?

Lan Khánh hừ một tiếng. "Tiểu Hắc đại nhân ta nếu đã lộ diện, sao có thể trở về mà không có công lao gì? Nếu biết việc kia có thể do Vô Ngân Hiên làm, đương nhiên phải đến đó, đem Dậu Vô Ngân cùng Liễu Thành Phi bắt về nha môn để cha ta thẩm vấn!"

Tiểu Thất nuốt nước miếng nói: "Lão ngài cũng biết thanh danh Vô Ngân Hiên ở trên giang hồ vang dội thế nào? Nơi đó cũng không thể tùy tiện đi vào, nếu lén lút xông bậy, hiên nộicó giấu diếm ngũ hành bát quái trận với chín chín tám mươi mốt loại biến hóa có thể làm ngươi…"

Lan Khánh đập mạnh xuống bàn, quát: "Ngươi chưa từng nghe qua câu nói chí lý này: "thiên tử phạm pháp trị tội như thứ dân"?"

Tiểu Thất vội lắc đầu: "Chưa nghe."

Lan Khánh bổ sung: "Đó là cha ta nói. Dù sao, mặc kệ hắn là thiên vương lão tử hay ba đầu sáu tay, chỉ cần phạm pháp giết người sẽ bị bắt về nha môn cởi quần đánh bản tử."

"…" Tiểu Thất cảm thấy người này đã điên đến cảnh giới không thể nói lý.

Từ trước tới nay, quan phủ là quan phủ, võ lâm là võ lâm, chuyện phát sinh trong giang hồ cũng chỉ có người trong giang hồ được quyền giải quyết, quan phủ không quản được nhiều như vậy.

Huống chi người trong võ lâm võ công cao cường, môn nào phái nấy đều sâu không lường được, người trong quan phủ… nói khó nghe một chút đều là ăn không ngồi rồi… làm sao đọ được với cao nhân cái thế.

Đương nhiên ngoại trừ Lan Khánh. Bản thân người này đã là một biến loạn.

Nhưng những người ở nha môn Quy Nghĩa huyện dẫu không phải loại vô dụng, nhưng cũng không giống Lan Khánh, đao thương bất nhập thủy hỏa bất xâm.

Ách, nói quá rồi…

"Xin hỏi, ngài có biết đi Vô Ngân Hiên thế nào không?" Tiểu Thất dè dặt hỏi.

"Không biết." Lan Khánh uống một hớp rượu.

"Không biết ngươi vẫn muốn đi?" Tiểu Thất nói.

Lan Khánh liếc nhìn người trước mắt, nghi hoặc nói: "Ngươi thật quái lạ, ta không biết, nhưng ngươi biết là được."

Tiểu Thất ngạc nhiên. "Ta không có biết Vô Ngân Hiên ở đâu."

Lan Khánh mị mị mắt nhìn hắn, hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí có chút nguy hiểm: "Ngươi lại muốn gạt ta? Ngươi biết hung thủ là người của Vô Ngân Hiên, hiểu nguyên bảo là dấu hiệu Vô Ngân Hiên, lại đã nhìn qua cây quạt nguyên bảo của Liễu Thành Phi, toàn bộ sự tình một lần nói rõ ràng, làm sao lại không biết Vô Ngân Hiên ở chỗ nào?!"

Tiểu Thất ngẩn người nhìn Lan Khánh, Lan Khánh cũng nhìn hắn.

Tiểu Thất nửa câu cũng không nói nên lời, Lan Khánh toan ném chén rượu vào đầu Tiểu Thất, đem cái đầu không biết đang nghĩ cái gì xuyên một lỗ.

Không khí hết sức căng thẳng, cuối cùng, Tiểu Thất thâm hít một hơi, sau đó lại thở dài ngao ngán, thì thầm nói: "Sư huynh, ta nhận thua, nói mạch lạc với ngươi cũng không được, hoàn toàn không có lý lẽ a. Ai… Bọn họ làm gì lại phái ta tìm ngươi… Nếu một người tùy tiện đến… hiện nay hẳn đã bị ngươi bức chết…"

"Ngươi nói gì?" Lan Khánh khiêu mi.

"Không không không, sư đệ là nghĩ biện pháp giúp ngươi tìm Vô Ngân Hiên mà." Dứt lời, Tiểu Thất từ trong lồng ngực lấy ra một đoạn sáo nhỏ, mở cửa sổ hướng ra ngoài thổi vài tiếng.

Không bao lâu, một con tiểu hồng điểu to bằng bàn tay từ trong đêm đen bay tới, đậu trên vai Tiểu Thất, cái đầu nho nhỏ không ngừng cọ vào gương mặt hắn, bộ dáng thập phần thân thiết.

Tiểu Thất vuốt ve hồng điểu, từ trong ngực lấy ra một ít thức ăn đưa cho chim mổ, sau đó mới lấy giấy bút viết xuống chuyện muốn hỏi, nhét vào ống trúc cột trên chân chim, đem chim phóng ra ngoài. "Đi thôi!"

Hồng điểu vẫy cánh, phành phạch phành phạch nhanh chóng bay đi.

"Đó là gì?" Lan Khánh tò mò hỏi.

"Bồ câu đưa tin của ta." Tiểu Thất nói. "Để nó mang thư đi hỏi việc của Vô Ngân Hiên, từ giờ đến sáng mai có thể có hồi âm."

11. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 11

Tiểu Thất quay đầy lại, không biết từ khi nào Lan Khánh đã đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm hướng hồng điểu rời đi.

"A!" Lan Khánh đáp. "Đỏ đỏ!"

Thấy Lan Khánh lộ ra bộ dáng săn thực hung mãnh, Tiểu Thất hoảng hồn, vội vàng nói: "Đó là con chim ta nuôi từ lâu, tên Tiểu Hồng, không-thể-ăn!"

"A?" Lan Khánh nghiêng đầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc. "Rõ ràng chỉ cần thứ gì có thể động có thể bay đều ăn được. Chỉ trừ phần bên ngoài của rùa, vì mai rùa rất cứng rắn."

Tiểu Thất nói: "Đó là con chim ta nuôi lâu lắm rồi, còn đặt tên cho nó. Ở quê hương chúng ta, đặt tên biểu thị tình cảm, có cảm tình tựa như người trong nhà, cho nên tuyệt đối không thể ăn. Nếu ngươi ăn nó chẳng khác nào ăn đệ đệ của ta, ta quyết liều mạng với ngươi."

Lúc này, Lan Khánh mới thu hồi vẻ mặt thèm thuồng, "hừ" một tiếng, giận dỗi chạy về nằm lên giường.

"Hô…" Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Hồng kia hắn nuôiđã lâu, liên lạc với sư phụ trong Thần Tiên cốc cùng tứ sư tỷ ở Phù Hoa cung đều dựa vào nó.

Hơn nữa, hắn dưỡng Tiểu Hồng bao nhiêu năm là bấy nhiêu năm Tiểu Hồng giúp đỡ hắn. Tiểu Hồng đối với hắn hữu tình hữu nghĩa, bất ly bất khí, nếu hôm nay không cẩn thận bị Lan Khánh ăn mất, không nói giỡn chơi, hắn thật sự sẽ tìm Lan Khánh liều mạng.

Xem Lan Khánh ăn uống no đủ, Tiểu Thất kêu tiểu nhị dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ. Tiểu nhị đem bàn lui đi cũng là lúc Tiểu Thất chuẩn bị ly khai, mới đi tới cửa, vạt áo đã bị kéo trở lại.

"Sư huynh còn có chuyện gì?" Tiểu Thất cười bồi.

Lan Khánh vẫn ở trên giường, nằm nghiêng ghẹo, vạt áo hơi mở rộng, trên lồng ngực trắng như tuyết ẩn ẩn hiện hiện hai điểm nhũ thủ.

Lan Khánh nháy mắt một cái, nói: "Không được đi, hôm nay ngủ tại đây!"

"Cái gì?" Tiểu Thất giật nảy người. "Sư huynh, không cần, giường còn ở ngay bên vách chờ ta, sao có thể cùng ngài chen chúc?"

Tiểu Thất liên tục lùi về phía sau, nhưng đai lưng trong tay Lan Khánh lại càng bị siết chặt. Tiểu Thất giằng ra, Lan Khánh lôi kéo lại, kết quả thắt lưng đáng thương bị ép đến độ thu nhỏ như vòng eo tinh tế uyển chuyển của mỹ nhân.

"Ách, sẽ chết…" Tiểu Thất rên rỉ. "Sư huynh thả ta đi, ta cùng ai ngủ đều được, chỉ không dám ngủ với ngươi a…"

"Vì cái gì không dám ngủ cùng ta?" Lan Khánh nheo mày.

"Ư… A… Cái kia…" Tiểu Thất khó khăn mở miệng. Nếu cùng ngủ mới mỹ nhân, rồi bị mỹ nhân vô ý kéo vào trong ngực, tiến tới bị mỹ nhân phát hiện mình có tâm tư kia… Tuy chỉ là phản ứng tự nhiên không hề cố ý, cũng khó bảo đảm Lan Khánh không tức giận, lập tức đem hắn cho chó ăn, án cũng không cần tra xét nữa.

"Ngươi đi về, nửa đêm chim của ngươi bay đến phòng ta, lúc đó phải làm sao?" Lan Khánh nói.

"Chim của ta vô luận thế nào cũng không bay đến phòng ngươi." Tiểu Thất kêu rên. "Huống hồ bay qua bay lại tuyệt đối không nhanh đến thế."

"Nói nhảm, ta thấy chim của ngươi bay nhanh như vậy, hơn nữa nó ra từ nơi này khẳng định lại về nơi này. Ngươi là tên tử tiểu tử đáng hận, lại muốn gạt ta?" Lan Khánh nhất nhất lôi kéo, Tiểu Thất cả người bị lăng lên không trung, ném tới bàn gỗ trước giường.

Bàn gỗ cách cách một tiếng, vỡ thành từng mảnh. Mông Tiểu Thất a, cũng bị Lan Khánh ném bể thành từng mảnh từng mảnh.

"Ai da, má má ơi…" Tiểu Thất rên rỉ.

Chim của hắn tuyệt đối không bay trở lại nơi này. Tiểu Thất đánh cuộc.

Bởi vì nơi này có sát khí…

Ma đầu này, chim bay cá nhảy toàn bộ dứt khoát tránh tránh lui lui không dám tới gần.

Mà ngay cả hắn cũng không dám đến gần, Tiểu Hồng thông minh như vậy, có lý nào lại đâm đầu vào chỗ chết.

Lan Khánh vươn tay vỗ vỗ mặt Tiểu Thất, thấy Tiểu Thất im lặng mới vừa lòng nói: "Tiểu Thất ngoan, hôm nay ngủ tại bàn này. Nếu Tiểu Hồng trở về ngươi nhớ đánh thức ta. Ngày mai chúng ta đến Vô Ngân Hiên bắt Dậu Vô Ngân mang về cho cha ta hỏi án, đến lúc cha ta luận bàn ban thưởng, ta liền chia cho ngươi một chút công lao."

Tiểu Thất khóc không ra nước mắt.

Nguyên lai là ngủ trên bàn, không phải ngủ chung giường, sư huynh, sao ngài không nói sớm…

Hại đại gia ta sợ tới mức…

***

Hai ngày sau, vừa tỉnh lại, từ ngoài cửa truyền đến tiếng đập cánh. Tiểu Thất vội vàng bò dậy khỏi ổ chăn trên mặt đất, phát giác Tiểu Hồng thông minh đang đậu trên cành cây ngoài cửa sổ chiêm chiếp kêu, chứ không tới gần hang ổ ma quỷ.

Tiểu Thất vẫy chim, đem tờ giấy trong ống trúc lấy xuống, đột nhiên nhớ ra chính mình còn chưa báo bình an cho mấy người trong Thần Tiên Cốc, hắn viết lại một chút tình hình gần đây, nói mình đã tìm được đại sư huynh, lúc rảnh rỗi đều cho hắn dùng dược, sư huynh trước mắt thân thể an khang.

Chim nhỏ mổ vài hạt thóc, sau đó hướng phương bắc vỗ cánh bay đi. Tiểu Thất trở lại giường phát hiện Lan Khánh đã tỉnh, liền xem kỹ mảnh giấy.

"Tìm được vị trí Vô Ngân Hiên rồi?" Lan Khánh vừa dụi mắt vừa ngáp ngủ, hỏi.

Tiểu Thất gật đầu. Hắn đoán không sai, Vô Ngân Hiên tọa lạc ở nơi Tây Nam xa xôi này, nên người trong giang hồ mới ít khi thấy người của Vô Ngân Hiên, mà Thẩm Đại Lang cũng mới có cơ hội tiếp xúc với họ.

"Đi thôi!" Tiểu Thất cầm hai tay nải, đi xuống lầu.

Tiểu Thất thầm nghĩ mau mau hoàn thành việc này rồi rời đi, tương lai ly rời Lan Khánh càng xa càng tốt, nếu còn cô nam quả nam cùng hắn đi chung, không biết sẽ phát sinh loại sự tình vô phương cứu vãn gì.

Người này thói ngủ cũng không tốt, đêm qua cư nhiên một cái đùi ngọc trắng trẻo lại buông khỏi giường, chói mắt a, chói mắt đến độ máu mũi Tiểu Thất nhất loạt phun ra, cuối cùng cả đêm phải niệm thanh tâm phổ thiện chú, tâm mới không còn tạp niệm, trừ khử hết thảy ác tà.

Con bà nó, Tiểu Thất nghĩ, nếu cùng Lan Khánh ngủ chung vài ngày nữa, mình tuyệt đối xuất huyết đến cạn kiệt, khí tuyệt vong thân.

Vô Ngân Hiên cách bọn họ ước chừng mấy chục dặm đường, Tiểu Thất và Lan Khánh rời khỏi khách điếm, một đường đều dụng khinh công lao nhanh, chưa tới giữa trưa đã ở trước hiên.

Vô Ngân Hiên nằm ngoài một thị trấn sầm uất, cửa không treo bảng hiệu, một đôi sư tử bằng đá ngự ở hai bên, môn hộ đóng chặt, liếc mắt qua chỉ như gia trang của người ta, hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng Tiểu Thất nghe nơi khác đồn đãi về chốn này cũng không ít, hắn cùng Lan Khánh nhảy lên tường vây, liền chỉ vào rừng trúc cùng kỳ phong quái thạch trong hiên, nói: "Nhìn thì không thấy nhưng tảng đá này, cây trúc này, mỗi chỗ mỗi tấc đều giấu giếm ngũ hành bát quái trận pháp, nhớ cẩn thận đi theo ta, vô ý kích hoạt cơ quan thì hỏng bét."

Lan Khánh không gật đầu cũng không lắc đầu, cũng không biết có đem lời Tiểu Thất nghe lọt.

Tiểu Thất mang theo Lan Khánh nhẹ nhàng từ tường vây nhảy xuống, lách khỏi trận pháp, một bên luồn một bên lách, một bên rẽ rẽ quẹo quẹo một bên trốn tránh người tuần tra trong hiên, cuối cùng nhảy lên nóc phòng gia chủ, từ từ xem xét.

Tiểu Thất mở một mảnh ngói, nhìn xuống. Phía dưới tuy là đại sảnh, nhưng chỉ có mấy gia đinh coi chừng, không thấy Dậu Vô Ngân hay Liễu Thành Phi.

Lại dỡ một mảnh ngói khác tiếp tục cúi xuống xem xét, lúc này dược khí lập tức từ trong phòng vọt lên, Lan Khánh không chú ý bị sặc, toan ho một tiếng, Tiểu Thất vội vàng lấy tay che miệng hắn, ra hiệu chớ có lên tiếng.

Từ phía dưới truyền đến một âm vực nhỏ nhẹ, một gã người hầu bưng chén dược, khom lưng hầu hạ chủ nhân, nói: "Chủ tử, đây là dược dùng ban trưa."

Nam tử trên giường từ từ ngồi dậy uống thuốc, một lát sau ho khan vài tiếng, người hầu kia lập tức xoa lưng cho hắn.

"A Phi đã trở lại chưa?" Nam tử nằm trên giường hỏi.

"Liễu quản gia nói hắn nhiều ngày này có chút bận bịu, nhưng ngàn vạn lần căn dặn tiểu nhân phải hảo hảo phụng dưỡng chủ tử uống thuốc, chờ sự tình hoàn thành, hắn sẽ lập tức trở về gặp chủ tử."

Nam tử được xưng hô chủ tử, khẳng định là chủ nhân Vô Ngân Hiên, Dậu Vô Ngân.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh đôi mắt giao hảo, rồi lại nhìn xuống dưới.

Dậu Vô Ngân kia tóc đã muối tiêu quá nửa, thanh âm hư nhuyễn, nhưng sắc mặt không tái nhợt như những người lâm trọng bệnh.

Hắn ngũ quan đoan chính, bộ dạng không tầm thường, tuy là diện mạo có chính khí, thân hình gầy gò có chút khí độ nho sinh, nhưng lông mày ẩn chứa lệ khí âm âm, cặp mắt kia cũng quá mức thâm trầm, rõ ràng không phải nhân vật đơn giản.

"Mau lấy quyển sách lại đây." Dậu Vô Ngân nói.

Người hầu lập tức đem quyển sách rất nặng đặt trên bàn đến trước mặt Dậu Vô Ngân, thái độ cung kính.

Dậu Vô Ngân tiếp nhận sổ sách, thuận miệng hỏi: "A Phi xử lý việc này ra sao?"

Người hầu khom lưng nói: "Tổng quản nói có chút khó giải quyết, nhưng những kẻ nên trừ khử đều đã trừ khử hết, thỉnh chủ tử yên tâm."

"Ừm, cũng thật vất vả cho hắn." Dậu Vô Ngân nói.

"Tổng quản nói những điều này đều để bọn hạ nhân làm, thỉnh chủ tử đừng lo lắng." Người hầu trả lời.

Ở trên nóc nhà, Tiểu Thất chỉ chỉ sổ sách, dùng hình miệng vô thanh nói: "Chờ đợi, rồi tìm đồ." Lan Khánh gật đầu hợp tác, đợi trong phòng không còn người, Dậu Vô Ngân cùng người hầu rời khỏi, hai người mới từ mái hiên nhảy xuống, nhẹ nhàng tiền vào phòng Dậu Vô Ngân.

Lan Khánh đi đến bên bàn, đem quyển sách Dậu Vô Ngân lưu lại lật lật giở giở. Bên trong đều là những cuộc trao đổi giữa gã với võ lâm nhân sĩ, không có chỗ nào khả nghi.

Tiểu Thất lại ở trong phòng đi tới đi lui, bên này lục lọi một chút, bên kia tìm xem một chút, làm cho Lan Khánh nhịn không được hỏi: "Ngươi đang làm gì?"

Tiểu Thất bận bịu, nói: "Tìm xem nơi này có một trong bảy bảo vật Tang gia hay không, nếu có, đấy chính là chứng cứ vô cùng xác thực kết tội Dậu Vô Ngân, ngươi cũng có thể bắt hắn trở về như mong muốn."

"Phiền toái, cứ trực tiếp bắt là được." Lan Khánh sớm coi Dậu Vô Ngân là chủ mưu phía sau, hắn không như Tiểu Thất nghĩ vòng vo, còn phải có chứng cứ mới được bắt người.

Tiểu Thất quay đầu lại, nói: "Lão ngài cũng không muốn liên lụy Thi đại nhân phải không? Nếu không có bằng chứng mà bắt người, tương lai hẳn gây ra đại sự ồn ào."

"…" Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, cuối cùng đành cùng Tiểu Thất cố gắng tìm kiếm.

Hai người lục lọi được một lúc, nhưng cố gắng mấy vẫn không thấy thứ gì. Lan Khánh mất sạch kiên nhẫn, cả giận nói: "Nơi này cái gì cũng không có, không tìm nữa." dứt lời liền xoay người hướng ngoài cửa đi ra, muốn trực tiếp bắt Dậu Vô Ngân kia.

"Sư huynh!" Tiểu Thất hoảng sợ, vội vã nắm lấy ống tay áo Lan Khánh.

"Ai ở bên trong?" Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn, động tĩnh trong phòng đã kinh động đến bọn gia đinh thủ vệ bên ngoài.

Cửa phòng nhanh chóng bị đẩ khai, Tiểu Thất cùng Lan Khánh còn chưa kịp phản ứng, liền có người dùng nỏ bắn tên tới bọn họ.

Lan Khánh mang theo Tiểu Thất liên tục lui về phía sau, rồi sau đó phẩy tay áo tạo kình phong đánh rớt phi tiêu, hắn hét lớn một tiếng: "Đi!" lập tức kéo Tiểu Thất nhảy lên trên, phá khai một lỗ hổng trên nóc nhà, bỏ chạy ra ngoài.

"Mau đuổi theo, không được để bọn chúng chạy thoát!" Gia đinh phía dưới chỉ vào nóc nhà kêu loạn.

Lan Khánh giữ chặt lấy tay Tiểu Thất, Tiểu Thất bị Lan Khánh kéo chạy về hướng vừa lui tới, nhưng vừa nhảy vào rừng trúc, Tiểu Thất đột ngột dừng bước, kêu to: "Hỏng rồi!"

Tiểu Thất vội vàng đem Lan Khánh đẩy ra bên ngoài rừng trúc."Trận thức đã kích hoạt, ngươi mau ra bên kia, đừng vướng bận ta!"

Ngay lúc này một ánh điện quang từ ranh giới hỏa thạch lóe lên, gốc cây trong rừng trúc trúc bắt đầu biến hóa phương vị, kỳ phong dị thạch bừng tỉnh như có sinh mệnh hướng đến Tiểu Thất. Tiểu Thất không chú ý, cự thạch đụng mạnh vào sau lưng, thiếu chút nữa văng ra ngoài. Tiếp theo ám tiễn từ bên phải phóng tới, hắn xoay người, nhưng vẫn là né tránh không kịp, nhất thời kêu lên một tiếng đau đớn.

Bị Tiểu Thất đẩy khỏi trận pháp, Lan Khánh không hề cảm kích, hắn gặp Tiểu Thất một mình ở trong trận bị tảng đá này ám khí kia đánh tới đánh lui, thật sự là hờn giận phi thường.

Người của nha môn Quy Nghĩa huyện cũng chỉ có Thi Tiểu Hắc hắn được quyền ức hiếp, Vô Ngân Hiên là cái gì, dựa vào cái gì đánh người của hắn?

Lan Khánh lần thứ hai xông vào bát quái trận.

Có hơn một người vào, trận thức lại biến hóa, mưa tên từ bốn phương tám hướng ập đến, cự thạch biến hóa, công kích cũng mãnh liệt hơn.

Lan Khánh bắt lấy cánh tay Tiểu Thất, đem người đẩy ra sau lưng, rồi sau đó cuốn tay áo chấn khí, phóng tới bốn phương tám hướng đánh úp mưa tên.

Đột nhiên, trong rừng trúc tràn ngập sương khói nồng đậm, rực rỡ ngũ sắc, bao vây lấy bọn họ.

Tiểu Thất thấy trận sương mù, sắc mặt trắng bệch. Hắn lập tức bịt mũi, hô lớn: "Tiểu Hắc, bế khí, ngũ độc yên vụ này làm người ta đánh mất tâm thần, hôn mê đến chết. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!"

Nhưng sương mù lan tỏa quá nhanh, Tiểu Thất mới vừa nói, liền cảm thấy choáng váng, cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ.

"Không xong…" Tiểu Thất lắc đầu, chân không đứng vững.

Lúc này, một tòa cự nham khí thế long trời lở đất đánh tới Tiểu Thất, Lan Khánh đem Tiểu Thất kéo lại, không hề nghĩ nhiều, lập tức vì Tiểu Thất lấy tay mình chắn một kích trí mạng.

Nhất thời Tiểu Thất chỉ nghe thấy "Khách" một tiếng, âm thanh xương cốt vỡ vụn trầm đục truyền đến.

Ý thức Tiểu Thất không còn rõ ràng, hạ bàn hư hư thực thực. Hắn cố gắng phá giải bát quái trận, nhưng bất đắc dĩ bởi học nghệ không thông, cuối cùng chống đỡ hết nổi, cả người ngã vào lồng ngực Lan Khánh.

Tiểu Thất sốt lo lắng kéo vạt áo Lan Khánh, khó nhọc nói: "Đi đến chỗ khảm vị thử xem, có thể có cửa ra. Nếu trốn không thoát... Ném ta lại, chính mình đi trước... Chớ... Ham chiến... Mau..."

Trước khi hôn mê, Tiểu Thất chỉ cảm thấy đôi mắt phượng của Lan Khánh, lẳng lặng dừng ở chính mình...

Ánh mắt u ám sâu xa, hàm súc ý tứ không nói nên lời... Là ngũ vị tạp trần…

12. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 12

Tiểu Thất thấy đầu nặng vô cùng, mí cũng trĩu xuống cơ hồ không thể mở ra. Hắn cảm giác bên cạnh có vài cặp mắt đang chằm chằm nhìn hắn, bên tai còn vang vọng thanh âm ma sát.

Từ từ động mi, thứ đầu tiên ập vào trong mắt chính là khuôn mặt đen như nước nhọ.

"A!" Tiểu Thất co rút lại, kêu lên: "Thi đại nhân, mặt của ngài sao lại đen như vậy, trúng độc sao?"

Thi Vấn đang xem xét thương thế của Tiểu Thất liền xoay đầu, thật sâu nhìn vào mắt hắn, cuối cùng thở dài nói: "Không phải ta, là ngươi trúng độc, độc thương rất sâu, từ giờ phải nghỉ ngơi cho tốt mới được!" dứt lời, Thi Vấn khoát tay ly khai.

Tiểu Thất nhìn đông nhìn tây, phát giác chính mình đã được đưa về nha môn, ngủ trên tấm ván gỗ của hắn trong giường chung.

Vây quanh hắn là sư gia Nam Hương và Tiểu Lan Hoa.

Tiểu Lan Hoa vội vàng nâng hắn dậy.

Nam Hương phe phẩy quạt lông, thản nhiên nói: "Mặt đại nhân như vậy là bởi tức giận."

"Tức? Vì ai? Ai dám cả gan chọc Thi đại nhân ra cái bộ dáng như vậy, không phải là ta cùng Tiểu Hắc đại nhân chứ?" Tiểu Thất dè dặt hỏi.

Nam Hương lắc đầu: "Đương nhiên là vì đạo tặc Vô Ngân Hiên mà sinh khí. Ban ngày ban mặt lại dám ra tay với nha môn bộ khoái, ngươi khi trở về trúng độc, mê man không tỉnh, trên người công tử cũng đều là vết thương. Đại nhân là bởi vì hai người các ngươi thiếu chút nữa mất mạng nên khuôn mặt mới đen như thế."

Tiểu Lan Hoa nhẹ giọng nói: "Tiểu Thất, trước cứ uống bát dược này đã!" nói xong liền đem bát dược đen sì sì khổ bất lạp kỷ.

Tiểu Thất khổ sở đem dược nuốt vào, Tiểu Lan Hoa lại cho hắn ngậm một miếng mứt quả, rồi bảo hắn: "Ngươi hôn mê một ngày một đêm, cũng may thầy thuốc nói chỉ cần ngươi tỉnh lại sẽ vô sự. Ngươi a, sao có thể đưa Tiểu Hắc đại nhân vào hiểm địa, nếu phát hiện trước hết phải quay về nha môn, cùng Thi đại nhân và Nam tiên sinh bàn bạc, để bọn họ phái binh theo các ngươi, vậy sẽ không nguy hiểm đến thế."

Tiểu Lan Hoa năm nay còn chưa đầy mười tám, cách nói năng lại y hệt ba mươi tám. Tiểu Thất bị nàng ca cẩm, cổ đều rụt hết lại, chỉ có thể ậm ừ gật đầu. Đợi cho đến khi Tiểu Lan Hoa ca đủ quay về phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, Tiểu Thất lúc này mới ngoáy ngoáy lỗ tai, rốt cuộc cũng thanh tĩnh.

"A? Sư huynh của ta, không đúng, Tiểu Hắc đại nhân đâu?" Tiểu Thất nhìn quanh không thấy Lan Khánh.

"Cùng bộ khoái đi tuần thành." Nam Hương cười.

Tiểu Thất gật đầu, hỏi lại: "Có thể tuần thành, hẳn là vô sự?"

"Thương tích của hắn cũng không nhẹ hơn ngươi, lúc tới ta chỉ thấy tay phải hắn buông thõng vô lực, rõ ràng là xương tay đã bị chặt đứt." Nam Hương lắc đầu. "Nhưng hài tử kia chưa bao giờ chịu cho đại phu xem, ai khuyên là hắn cắn, hiện nay cả băng bó tay cũng chưa có làm, cứ như vậy thoắt ẩn thoắt hiện, nha môn mọi người đều rất đau xót."

Nam Hương nói xong, sâu sắc nhìn Tiểu Thất.

"Tiên sinh, ngươi nhìn ta làm gì?" Tiểu Thất lùi vào trong giường. Hắn cảm thấy trong mắt Nam Hương dụng ý quá sâu, xem chừng không có hảo ý.

"Công tử lúc trở về, nếu không phải đã nhìn kỹ hắn vài lần, thật đúng là không nhìn ra khuôn mặt đã bị biến đổi. Diện mạo hắn thường thường gây họa, nhưng kể từ đó, dù hắn không mang khăn và nón che mặt lúc xuất môn, ta cùng đại nhân đều có thể an tâm. Thuật dịch dung của Bách Lý tiên sinh thật sự cao minh, tại hạ vô cùng bội phục." Nam Hương chắp tay cúi đầu trước Tiểu Thất, tiếp tục thuyết:

"Còn nữa, tại hạ thỉnh công tử gỡ mặt nạ xuống, nhưng công tử yêu thích nhân bì kia không chịu buông tay, ngay cả sờ cũng không cho tại hạ sờ. Ngài nói, đây là công tử yêu thích mặt nạ, hay là, bởi vì đó là do ngài làm cho nên hắn thích?"

"Hắn đương nhiên là thích nhân bì diện cụ kia!" Tiểu Thất vội vàng nói: "Mà tiên sinh, ngài đừng trịnh trọng như vậy, gọi ta Tiểu Thất được rồi. Kỹ thuật này do sư phụ truyền cho ta, cao minh chính là sư phụ, không phải ta."

Nam Hương cười cười: "Trước đây ta cùng đại nhân hoài nghi liệu có thế đem trọng trách chiếu cố công tử giao cho ngươi không, nhưng lúc nghe công tử kể lại lộ trình hai người, nghe hắn nói ngươi thông minh, nhanh nhẹn, lại bình tĩnh trước đại sự, xem ra quyết định của ta cùng đại nhân là chính xác."

"Chờ, từ từ!" Tiểu Thất la lên: "Nam tiên sinh, ngươi nói gì ta nghe không rõ."

Nam Hương mỉm cười: "Đại nhân quyết định thăng ngươi là khoái ban bộ khoái, sắp xếp ngươi ở dưới trướng của công tử. Từ nay về sau ngươi không cần coi chừng phòng khách mà mai một tài hoa, có thể cùng công tử vào sinh ra tử, điều tra và xử lý đại án."

"…" Tiểu Thất cứng họng, ngây người một lát, lập tức nói: "Ta ưa thích công việc thủ vệ phòng khách, ngươi có thể nói với Thi đại nhân đừng đưa ta qua khoái ban, ta thật sự không có tài năng gì, mà cho dù có chút đỉnh cùng thích bị mai một. Thật đấy, thật đấy!"

Cái gì mà dưới trướng Lan Khánh? Không cần nói cũng biết, bởi vì trong nha môn không một người nào có thể theo kịp cước trình của hắn, cũng không có biện pháp làm nhân bì diện cụ giúp hắn tránh bị người khác chú ý, cho nên bọn họ sắp xếp như vậy, chính là đem đại gia ta trở thành cái nón, cái khăn che mặt, kiêm luôn nhũ mẫu a…

Nam Hương vỗ vai Tiểu Thất nói: "Vốn Quy Nghĩa huyện nha chỉ dùng người tài, không dưỡng kẻ vô dụng. Đại nhân xem trọng ngươi là chuyện tốt, huống hồ, thăng lên khoái ban, lương bổng cũng tăng rất nhiều, ra ngoài làm gì cũng uy phong không ít."

"Lương bổng? Nhiều ít?" Tiểu Thất nhãn tình sáng lên, thật đúng là không nghĩ tới phán phục lao dịch còn có thể nhận bạc.

"So với bách tính thông thường đương nhiên không kém." Sư gia lắc lắc cây quạt. "Một năm ước chừng mười hai lượng."

"Cái gì?" Tiểu Thất ngớ người, bấm đốt ngón tay tính toán, hất đầu hỏi: "Vậy một tháng không lẽ nào chỉ được một lượng?"

"Không, là một lượng mốt." Nam Hương cười.

"…"

Bách Lý Thất hắn tung hoành trên giang hồ nhiều năm như vậy, không nói đến chỉ bán một cái nhân bì diện cụ của chính mình được tầm mấy ngàn lượng, bổng lộc từ việc ở Phù Hoa cung giúp tứ sư tỷ làm trâu làm ngựa cũng đã tới mấy trăm lượng mấy trăm lượng rồi.

Mười hai lượng… Chừng đó quăng xuống hồ… cũng… không gây nổi động tĩnh, mặt nước còn chẳng thèm sủi tăm a…

Thi Vấn quả nhiên là quan thanh liêm, làm cho những người dưới trướng hắn cũng đều liêm khiết, nha môn này cũng tuyệt đối thanh sạch…

***

Tiểu Thất không nghĩ tới có một ngày như thế, bán mình một năm để được mười hai lượng bạc.

Sư gia đem sự tình lớn nhỏ của Lan Khánh bàn giao xong xuôi, cuối cùng nói một câu: "Từ nay về sau, công tử liền phiền ngươi lưu tâm chăm sóc! Ngoài ra Thi đại nhân cũng phân phó, thương thế của ngươi cần tĩnh dưỡng nhiều ngày, trong thời gian này không cần làm gì, cố gắng ngủ nhiều một chút. Đúng giờ Tiểu Lan Hoa sẽ sắc thuốc đem tới."

"…" Nếu huyện thái gia có lệnh hắn phải ngủ nhiều, Tiểu Thất đương nhiên không thể không tuân mệnh.

Vì thế Nam Hương vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, Tiểu Thất lập tức trùm chăn qua đầu ngủ khò khò.

Người ta nhất túy giải thiên sầu, hắn là nhất thụy giải thiên sầu. Đại sự cái gì cũng chờ hắn tỉnh rồi tính, với Bách Lý Thất hắn, ngủ là quan trọng nhất.

Lúc Tiểu Thất tỉnh lại, trời đã nhá nhem tối.

Hắn rời khỏi giường chung, xoay cổ giãn gân cốt, ngáp dài một cái, thật sự là thần thanh khí sảng thoải mái vô cùng.

Tiểu Thất mặc tiện phục (y phục hàng ngày) tới trù phòng tìm Tiểu Lan Hoa lấy bữa tối. Tiểu Lan hoa cấp cho hắn một chén cháo trắng thật lớn, hai quả trứng vịt muối, một đĩa dưa cải cùng một cái chân gà sốt.

Chân gà là hắn đoạt lấy, Tiểu Lan Hoa nói hắn bệnh nặng mới khỏi đừng ăn nhiều dầu mỡ, nhưng không ăn thịt để giống hòa thượng sao, cho nên hắn cầm chân gà gói kỹ vào giấy dầu, nhét vào trong ngực rồi bỏ chạy, bất chấp Tiểu Lan Hoa ở phía sau tức giận la ó.

Ở xung quanh phòng khách nha môn tìm một nơi thanh tịnh, Tiểu Thất tùy ý ngồi xuống một thảm cỏ, sùm sụp húp cháo.

Trong lúc hắn đang bóc trứng vịt, bụi cỏ bên cạnh đột nhiên lay động, Tiểu Thất ngây người một chút, nhìn thấy một con heo con từ trong bụi cỏ thò đầu ra.

Heo kia cái mũi động đậy liên hồi, từ từ tới gần gắn, "hầu hầu" hai tiếng dè chừng.

"Muốn ăn trứng muối sao?" Tiểu Thất hỏi.

Heo con lại hầu hầu nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất ngó khắp mình con heo, cảm thấy kỳ quái không hiểu sao trong nha môn đột nhiên lại mọc ra một con heo, sau hắn "A" lên một tiếng, dùng trứng muối chỉ vào nó, nói: "Ngươi là con heo ngày đó theo ta trở về!"

Tiểu Thất nhìn chung quanh, thì thào: "Thật đáng ngạc nhiên, trong nha môn rõ ràng có kẻ điên gặp heo cắn heo, gặp chó cắn chó, ngươi như thế nào còn có thể sống đến hiện tại?"

Heo con nhảy lên, cắn quả trứng trong tay Tiểu Thất, nhai nhai rồi nuốt vào bụng, được ăn ngon liền coi Tiểu Thất trở thành người tốt, bước tới hai bước, dùng đầu đẩy đẩy Tiểu Thất, lại hầu hầu kêu hai tiếng.

"Đói bụng a?" Tiểu Thất hỏi.

"Hầu… hầu…" Heo con kêu.

Tiểu Thất suy nghĩ, lấy quả trứng còn lại cho heo ăn, heo con vẫn như cũ, nhảy lên, cắn lấy, nhai hai cái, nuốt xuống, sau đó dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Tiểu Thất.

"Nãi nãi cá hùng!" Tiểu Thất cười nói: "Đại gia ta đều đã cho ngươi ăn hai quả trứng muối, chỉ còn một đĩa rau, muốn ăn không, muốn ăn không?"

Tiểu Thất đem đĩa rau vô vị đưa tới trước mặt heo con, nào ngờ heo con quay đầu, cái mũi giơ cao trong không trung ngửi ngửi mấy cái, liền chạy vòng qua đĩa rau, hai chân đạp lên đùi Tiểu Thất, mãnh liệt ngửi ngửi ngực hắn, cái mũi dí chặt đến mức ngực hắn tràn đầy nước miếng heo.

Tiểu Thất cười, ý niệm trêu cợt heo con nổi lên trong đầu, hắn cũng không quan tâm heo con có nghe hiểu hay không, nói: "Ngửi được mùi chân gà sốt, không ngờ mũi ngươi thính quá vậy. Được rồi, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, ngươi ngoan ngoãn đứng yên đừng nhúc nhích, ta đem chân gà giấu đi, nếu ngươi có thể tìm thấy, đừng nói một chân, mười chân ta cũng đều cho ngươi ăn hết."

Tiểu Thất vừa dứt lời liền đạp khinh công hướng về phía trước, thân mình nhanh chóng phóng lên mái hiên, rồi chạy từ nóc này đến nóc khác liên tục không ngừng, sau đó đứng ở phía trên cửa phòng trong nội nha, đắc ý cười, từ từ chờ đợi.

"Ta không tin chạy đến tận đây ngươi còn có thể ngửi thấy." Tiểu Thất cười cười, nằm trên nóc nhà bắt chéo chân, tính toán đợi tới lúc thái dương xuống núi, heo còn chưa tới thì hắn sẽ ăn chân gà.

Nhưng làm sao đến được, heo chứ không phải chó, huống hồ nếu thực nghe hiểu được lời hắn nói, vậy đó là heo thần rồi.

Ai ngờ, Tiểu Thất ngáp ngáp ba cái, ngủ một lát, tà dương cũng chầm chậm ngả tây phương, từ dưới mái hiên truyền đến một trận "hầu hầu hầu hầu".

"Thực sự là thần!" Tiểu Thất kinh ngạc thò đầu ra, thấy heo con thở hổn hển, ngửa cổ, cố vươn mũi hướng tới chỗ hắn ngửi không ngừng.

Tiểu Thất lộn vòng người lại, chân bám lấy mái hiên còn đầu chúi xuống dưới, ngó heo trái phải một hồi mới cười cười lấy giấy dầu bọc chân gà ném xuống. Heo con lập tức vui sướng nhảy lên, hùng dũng gặm gặm chân gà.

"Ngươi ở trong này làm cái gì?"

Thanh âm nhẹ nhàng như có từ tính truyền đến, Tiểu Thất nhìn về phía cổng vòm, phát giác Lan Khánh mặc quan phục, đang hờn giận nhìn hắn.

"A!" Tiểu Thất lập tức từ mái hiên xoay người đáp xuống đất, phủi bụi trên thân, rồi chỉ chỉ heo con cười: "Ta đang cùng con vật nhỏ này chơi."

Lan Khánh nói: "Ngươi cũng biết nội nha là trọng địa nha môn, ngoại trừ cha ta, ta, Nam tiên sinh, cùng gia nô nội nha, còn nha dịch và lục phòng thư lại đều không được tự tiện tiến vào. Nếu bắt được, lập tức cởi quần đánh bản tử."

Đây là giới hạn nghiêm ngặt phân chia quan phủ nội ngoại, chính là sợ có người đi vào từ cửa sau, tìm huyện quan hối lộ.

Tiểu Thất rụt cổ, bày ra bộ dáng co rúm sợ hãi: "Ai ô, Tiểu Hắc đại nhân của ta, tiểu nhân mới đến, căn bản nào có biết nơi này không thể xông loạn, đại nhân ngài rộng lượng, coi như không phát hiện ta, tha cho tiểu nhân lần này đi!"

"Môn tử thủ vệ trạch môn không nói cho ngươi sao?" Tiểu Hắc cả giận.

"..." Tiểu Thất nhướn nhướn mày, nhìn lên trên. "Ta từ nóc nhà chạy vào, không gặp môn tử."

"Cái kia, là heo mà!" Lan Khánh lại chỉ con heo con đang ăn chân gà.

"Heo? Cái gì heo?" Tiểu Thất nói.

Lan Khánh dùng ánh mắt tràn ngập thú tính nhìn heo con, khiến nó lập tức kêu một tiếng "Hầuuuu" thật dài, sợ tới mức chạy bắn ra sau gót chân Tiểu Thất ẩn núp.

Lan Khánh nói: "Con heo này tự tiện xông vào cấm địa nha môn, nếu không phải của ngươi, ta lập tức kéo đi đánh bằng bản tử, sau đó đem nó ăn một hơi luôn."

Miệng ma đầu mở thật lớn, mang theo một thân khí thế, kình phong xung quanh đột ngột bùng lên, làm người ta không rét mà run.

Heo con lại "hầu hầu" vài tiếng thật dài.

Tiểu Thất thoạt nhìn tâm địa cứng rắn, nhưng kỳ thực vô cùng mềm yếu, chỉ cần thấy người khác bi thương như vậy, hắn liền vội vàng cứu giúp. Tiểu Lan Hoa là ví dụ tốt nhất.

Lúc này, heo con kêu đáng thương thế, còn trốn sau hắn, hắn làm sao có thể mặc kệ cho được?

Lan Khánh vòng qua người Tiểu Thất muốn bắt heo, đã quên mất tay mình bị gãy, yếu ớt vô lực.

Tiểu Thất thấy sư huynh lại gần, tức khắc dùng tay che chắn, thành ra đụng phải chỗ gãy xương, âm thanh "khách khách" liền phát ra.

Tiểu Thất thâm hít, liếc Lan Khánh mà chột dạ, lần này chết chắc rồi, cư nhiên vụng về đánh trúng vết thương sư huynh hắn.

Lan Khánh nhíu mày, cơn giận dữ mạnh mẽ tăng vọt, tay trái túm lấy áo Tiểu Thất, đem toàn bộ người hắn ném văng ra bên ngoài.

"Ai ô, con bà nó..." Tiểu Thất toàn thân đập đất, phanh một tiếng, rên rỉ đau đớn.

Lúc này, Lan Khánh đã đi tới, một chân đạp lên ngực hắn.

"Không biết lớn nhỏ, sư huynh ta trên tay có thương tích, ngươi còn nắm như vậy, là không muốn sống nữa chăng? Hả?" Lan Khánh nói.

Tiểu Thất ngẩn người, trong lòng kinh ngạc, người kia tẩu hảo nhập ma có phải đã tốt hơn, ý thức cũng thanh tỉnh, bằng không như thế nào lại tự xưng "sư huynh"?

Hắn còn đang mải nghĩ nghĩ, Lan Khánh đã hung hăng lấy chân ấn dúi xuống ngực Tiểu Thất, phì phì nói: "Đáng giận! Đáng giận!"

Lực đạo mạnh tới mức nước mắt đều rơi nhanh, Tiểu Thất vội kêu ầm: "Sư huynh tha mạng!"

13. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 13

"Ta vì cái gì phải tha cho ngươi?" Lan Khánh mị mị mắt. "Tiểu Hắc đại nhân ta thấy ngươi không vừa mắt lâu rồi, các ngươi đều như vậy, mấy lần chọc ta tức giận, lần này chỉ vì con heo mà dám ngăn cản ta…"

Tiểu Thất vội vàng hô: "Người nào a? Sư huynh ngươi nói xem, ta thay ngươi trút giận. Ngươi rủ lòng thương đừng giẫm lên ta nữa, ngực của ta… nội thương… nội thương…"

"Người nào…?" Lan Khánh ngẩn người, trong đầu hiện lên vô số bóng dáng, nhưng lại không sao thấy rõ nổi, hắn đưa tay bắt lấy, đến lúc thu về, tay đều trống rỗng, cái gì cũng không có.

Tiểu Thất thừa dịp Lan Khánh ngây ra, mau chóng nhấc chân đối phương, sau đó sử dụng chiêu lăn lộn, lặn vào bụi cỏ bên cạnh.

Heo cũng chạy theo đến bên cạnh hắn, giấu thân xác trong bụi cỏ, chỉ lộ ra nửa cái đầu nhỏ.

Lan Khánh toan đánh tới, Tiểu Thất vội vàng xua tay ngăn cản: "Từ từ từ từ… chờ!"

"Chờ cái gì?" Lan Khánh hỏi.

"Ta có dược." Tiểu Thất lập tức đứng lên, cả người bám đầy vụn cỏ. Hắn nhanh chóng từ trong ngực lấy ra thánh dược chữa thương kinh thiên động địa, khiếp thần hãi quỷ, "Huyết Kiến Sầu", vô luận là ngoại thương hay nội thương, chỉ bôi ngoài uống trong, một ngày sau toàn bộ thương thế đều được trị lành.

Tiểu Thất nói: "Sư huynh còn nhớ dược này không? Dược này là tác phẩm đắc ý bát sư đệ Triệu Tiểu Xuân chế ra, vô luận thương tích gì đều lập tức chữa khỏi, đại thương hay tiểu thương cũng không hề đau đớn."

Lan Khánh hồ nghi liếc Tiểu Thất.

"Tin ta, vươn tay ra đây!" Tiểu Thất nói.

Lan Khánh suy nghĩ, rồi lại ngoan ngoãn chìa tay.

"Không phải tay trái." Tiểu Thất rống lên. "Ngươi chính là bị thương tay phải."

"A!" Lan Khánh ngoan ngoãn đưa tay trái về, vươn tay phải ra.

Kéo áo lên, nhìn xương cốt hắn bị cắt đứt, đâm xuyên da thịt lộ cả ra ngoài, hơn nữa cổ tay toàn bộ sưng đen, Tiểu Thất không khỏi thâm hít một hơi.

"Như thế nào lại bị thương thành như vậy?" Tiểu Thất trong đầu chua xót, còn có chút đau lòng khó có thể giải thích.

"Thật là, chính mình đã không biết tự chăm sóc, mấy người trong nha môn như thế nào cũng không tới trông nom ngươi?" Lẩm nhẩm vài tiếng xong, Tiểu Thất lập tức đem dược trong bình xoa vào vết thương nơi cổ tay, rồi sau đó chờ một lát cho dược ngấm vào da thịt, mới nhẹ nhàng đem đoạn xương bị gãy đẩy về đúng chỗ.

Đau đớn khi xương cốt trở lại vị trí cũ khiến Lan Khánh nhíu mày, nhưng không giống lúc trước, không hài lòng liền phát giận. Bởi vì hắn cảm thấy được, Tiểu Thất chuyên tâm bôi thuốc cho hắn như vậy, thoạt nhìn có chút thuận mắt.

Tiếp theo, Tiểu Thất đem hai thanh gỗ sạch sẽ đặt ở hai bên cổ tay Lan Khánh, sau đó kéo tiết y của chính mình xuống quấn một vòng lại một vòng để cố định.

Đến khi thấy vết thương đã được buộc chắc chắn, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, lau mồ hôi. "Tốt rồi, như vậy là ổn. Mấy ngày này ngàn vạn lần đừng đụng vào nước, chờ xương cốt định trụ, ta sẽ giúp ngươi thay dược."

Lan Khánh đưa tay về, nhìn cổ tay được bó bằng mảnh vải thật cẩn thận một hồi lâu, dần dần lộ ra nụ cười nho nhỏ.

Hắn đưa lại gần ngửi ngửi, hỏi: "Như thế nào lại thơm mát?"

Tiểu Thất thu hồi chỗ dược còn lại, nói: "Đó là mùi dược."

Lan Khánh gật đầu.

Tiểu Thất thấy biểu cảm Lan Khánh đã không còn dữ tợn như vừa rồi, vì thế liền nói: "Đúng rồi sư huynh, về con heo kia…" Hắn chỉ chỉ cái đầu nhỏ trong bụi cỏ "Tạm thời chịu đựng, đừng ăn được không? Ngài nhìn xem, nó bé như vậy, cũng không đủ cho ngài cắn đầy một hơi. Chi bằng nuôi nó lớn một chút, đợi cho bộ dáng nó giống như hai con heo đại vương chúng ta khiêng về rồi hẵng ăn, chẳng phải rất tốt sao?"

Lan Khánh nhíu nhíu mày. "Nó động đậy, chạy tới lại chạy lui. Ta chỉ cần không cẩn thận quên mất, không đợi được đến lúc nó lớn lên đã đem nó ăn mất tiêu rồi."

Tiểu Thất liếc nhìn heo, phát giác heo con hai mắt mở to ngập nước cũng đang trông hắn, bị nhìn như vậy, lương tâm Tiểu Thất lại bắt đầu không yên.

Tiểu Thất xoa ngực nói: "Kia… Nếu sư huynh bắt chước ta đặt tên cho con heo này, thỉnh thoảng cùng nó chơi đùa, cho nó ăn chút đồ, nhưng chịu đựng đừng cắn nó. Kêu tên nhiều lần, lúc lâu sau sẽ có tình cảm, có tình cảm liền không thể nhanh chóng giết ăn."

"Đặt tên?" Lan Khánh nghiêng đầu.

"Đúng, đặt tên." Tiểu Thất nói. "Giống ta, chim của ta có tên là Tiểu Hồng."

Lan Khánh nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất nghĩ, lại nhìn heo nghĩ nghĩ, cuối cùng vươn ngón trỏ nhỏ dài chỉ heo con, nói: "Ngươi, Tiểu Trư, Triệu Tiểu Trư! Ta đem ngươi dưỡng như đệ đệ, bây giờ nhẫn nại, chờ ngươi lớn lên sẽ ăn."

Tiểu Thất bĩu môi, thầm nghĩ: "Rõ ràng là lấp liếm cho bản thân, chờ lớn lên có tình cảm, không nói ngươi, chỉ cần có người muốn ăn nó, ngươi đều sẽ cùng người nọ liều mạng."

Nhưng là… vì cái gì phải kêu "Triệu Tiểu Trư", luận đến họ, cũng có thể đặt là Thi Tiểu Trư mà?

Tiểu Thất nghĩ không thấu, đang định hỏi, đột nhiên thấy ngón tay bạch ngọc chuyển từ heo sang người hắn.

"A?" Tiểu Thất ấp úng.

"Ngươi, Tiểu Kê, Trần Tiểu Kê!" Lan Khánh nói.

"Cái gì?" Tiểu Thất trừng mắt. Người này coi hắn với heo đồng dạng.

Tiểu Thất đang muốn rống giận, đã thấy Lan Khánh bày ra lúm đồng tiền như hoa, sau đó vui vẻ nhảy đi không thèm để tâm đến hắn nữa.

Người nọ bên miệng còn lẩm bẩm: "Tiểu Kê, dưỡng làm đệ đệ, bây giờ nhẫn nại, chờ ngươi lớn lên sẽ đem ngươi chém rụng."

"…"

Lan Khánh ngươi là đại ma đầu không có lương tâm! Lão tử đối với ngươi tốt như vậy, thật lòng thật dạ, gặp nạn kêu ngươi chạy trước, thương tích thay ngươi bó dược, cư nhiên lại nói chờ lão tử lớn lên sẽ đem chém rụng…

Ngươi… cái đồ vô tâm vô phế…

***

Chiều hôm sau, Tiểu Thất đứng ở trước cửa giường chung hóng gió. Vài vị nha dịch cùng nhau uống rượu dùng bữa, thỉnh thoảng lại biểu diễn vài tiết mục thô tục không hại đến ai. Lúc này, Nam Hương phe phẩy quạt lông, đi đến tiểu viện bọn họ, nói nhanh: "Nên bắt đầu làm việc thôi!"

Tiểu Thất nghe thấy mơ mơ màng màng.

Nam Hương nói: "Kim Trung Báo Quốc đã trở lại, Thi đại nhân mời ngươi cùng qua thương nghị."

Tiểu Thất ngẩn người, một vì Kim Trung Báo Quốc trở về can hệ gì tới hắn, hai vì nhớ những ngày thanh tịnh có được nhờ thương thế chưa lành, cười bồi: "Nam tiên sinh, ta đây rượu còn chưa uống vài hớp, không đi có được không? Huống hồ có Thi đại nhân cùng ngươi, Tiểu Hắc đại nhân cùng Kim Trung Báo Quốc, chuyện gì cũng có thể thương lượng, còn cần gì một tiểu sai dịch như ta?"

Nam Hương chưa lên tiếng, chỉ thấy vài tên nha dịch bên cạnh vội vàng đem chén rượu đang hướng Tiểu Thất rời đi, đẩy cả người hắn đến bên sư gia, vài người thất chủy bát thiệt (nhiều người tranh nhau nói cùng lúc), so với đương sự còn khẩn trương hơn: "Thi đại nhân cho gọi ắt phải là đại sự, Trần Thất ngươi còn không mau đi."

"Rượu thì uống lúc nào chả được, còn chậm trễ chính sự của Thi đại nhân thì thật tệ."

"Ai..." Cứ như thế, Tiểu Thất bị người thúc đi, ngay cả nói ra lựa chọn cũng không có cơ hội, cuối cùng đành phải nhận mệnh, theo sau mông Nam Hương, từ từ đi đến thư phòng Thi Vấn.

Tới thư phòng, Thi Vấn ngồi ở lão vị, phía trước là hai hàng Tứ đại kim cương Kim Trung Báo Quốc, Lan Khánh lại đang cầm chủy thủ khắc khắc khoét khoét khối mộc bài to bằng bàn tay, vô cùng chuyên tâm.

Nam Hương đứng bên cạnh Thi Vấn, cung kính hướng Thi Vấn: "Bẩm đại nhân, Trần Thất đã tới."

Thi Vấn gật đầu, tiếp theo nói: "Bốn người các ngươi đem sự tình mấy ngày nay điều tra cấp cấp báo cáo!"

Đinh Kim bước lên, mở lời trước: "Bẩm đại nhân, sau khi tìm hai gã ở ngôi miếu đổ không thấy, bốn người bọn ta quyết định hỏi rõ Tiểu Lan Hoa đã trộm ngũ kiện bảo vật từ tay ai, rồi phân công điều tra các nơi. Bọn ta định tra hỏi Chu Trường ở Thủy Dương huyện, Vu Lân Văn ở Thường Đồ huyện, Thái An ở Quang Minh huyện, Hàn Hiểu Sinh ở Tống Nghiêu huyện, Lâm Mạnh ở Song Hỉ huyện, tổ tông năm người này từ chỗ nào mua Tang gia bảo vật, nhưng ty chức bất lực, cả năm người đều đã mất mạng trước khi chúng ta tới."

"Hả, lại có sự tình như vậy?" Thi Vấn kinh hoảng.

Nam Hương phe phẩy quạt hỏi: "Chết khi nào, người chết có chỗ nào khả nghi không?" Hắn thanh âm trầm ổn, tựa như đã sớm suy tính ra kết quả này.

Trần Báo nối tiếp: "Ta đến huyện nha các huyện mượn tạm kết quả khám nghiệm tử thi, phát hiện vào tháng này và tháng trước, trong năm người thì có ba người gia môn xảy ra tai ương, toàn bộ mất mạng trong đám cháy; hai người còn lại một chết chìm giữa sông, một xuất ngoại buôn bán bị đạo tặc giết chết."

Tiểu Thất nghĩ thầm. "Sao có thể vừa khéo như vậy, ba hộ cùng Thẩm Đại Lang tổng cộng là bốn hộ đều gặp hỏa hoạn, còn một chết đuối, một bị giết, tất cả đều xảy ra trong hai tháng."

Hắc tặc lưỡi, cúi đầu thì thào: "Nãi nãi cá hùng a, Dậu Vô Ngân ngươi quá hung ác, giết nhiều người đến vậy, ta xem tương lai lão thiên trừng phạt ngươi thế nào."

Tiểu Thất vừa lên tiếng, An Quốc lập tức trừng mắt với hắn. "Tiểu tử, nơi này không có phần cho ngươi xen vào, mau ngậm miệng lại!"

Nam Hương nhẹ nhàng phẩy quạt, bảo: "Tiểu Thất, ngươi đem sự tình cùng công tử nhìn thấy kể lại tỉ mỉ từ đầu chí cuối đi!"

"Tiểu Hắc đại nhân không nói chuyện này sao?" Tiểu Thất hỏi.

"Công tử đối với việc này không nói rõ, chỉ giải thích vẻn vẹn ba chữ "Vô Ngân Hiên" mà thôi." Nam Hương cười, trên mặt có chút bất đắc dĩ.

Tiểu Thất nghiêng đầu. Nguyên lai là bởi vì Lan Khánh nói không minh bạch, lúc này mới gọi hắn đến nói cho rõ. Vậy phải bảo sớm chứ.

Tiểu Thất xoa xoa tay, làm bộ dạng chắp tay đối Thi Vấn, cung kính thuật lại: "Là như vậy, ngày ấy ta cùng Tiểu Hắc đại nhân tới Tiểu Tô Liễu Hạng, đã thấy Thẩm gia chìm trong biển lửa. Mẫu thân Thẩm Đại Lang, Thẩm đại mụ, tuy được cứu ra nhưng thương tích quá nặng, chỉ kịp nói hai chữ "nguyên bảo" đã tắt thở."

“Chìm trong biển lửa? Cũng là bị phóng hỏa?” Đinh Kim sửng sốt.

“Nguyên bảo?” Nam Hương trầm ngâm.

“Sau Tiểu Hắc đại nhân nhớ ra trên đường hắn từng trông thấy một người cầm cây quạt có họa hình nguyên bảo hấp tấp rời đi, hơn nữa cảm thấy người nọ đích thực là hung thủ, vì thế kéo ta đuổi theo người kia.” Tiểu Thất không cho người khác biết sự tình là do chính mình suy xét ra, nghĩ thầm, dù sao những người này cũng không có mặt, cho nên bắt đầu bịa đặt lung tung.

Lý Trung cùng An Quốc ở một bên tán thưởng: “Tiểu Hắc đại nhân thật sự là anh minh thần võ!”

Đinh Kim cùng Trần Báo lại hồ nghi nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất nghiêm mặt, tiếp tục nói: “Sau chúng ta vô tình nghe được, nguyên lai chủ nhân cây quạt nguyên bảo kia chính là tổng quản Liễu Thành Phi của Vô Ngân Hiên, lần này đặc biệt xuất hiện vì chủ tử của hắn, Vô Ngân Hiên hiên chủ, lo liệu một ít sự tình hèn hạ.”

“Tiếp theo, chúng ta lén theo đuôi Liễu Thành Phi tìm được vị trí Vô Ngân Hiên, sau đó chạy vào nội hiên. Nhưng Vô Ngân Hiên thật sự là một nơi vô cùng kinh khủng, bên trong ẩn chứa cơ quan trùng điệp, chẳng những có ngũ hành bát quái trận, còn có phi tiêu cùng Ngũ Độc Yên Vụ, độc chết người không đền mạng, nhiều như thiên nữ tán hoa (hằng hà vô số bay loạn), thật sự là khiến gan mật tiểu nhân đều nhanh bị dọa phá.”

“Bởi vì không bắt tại trận được Liễu Thành Phi giết người, cho nên ta cùng Tiểu Hắc đại nhân mạo hiểm lẻn vào phòng Dậu Vô Ngân, hy vọng tra ra tội chứng của hắn. Ai ngờ do không cẩn thận kích hoạt cơ quan, phi tiễn ùn ùn phóng tới, còn có cự thạch hung mãnh ập đến, sau đó đối phương lại phóng xuất khói độc ngũ sắc, ta kinh hãi quá độ, ba hồn bảy vía đều bay… bay sạch trơn…”

Nói tới đây, Tiểu Thất nuốt một chút nước miếng, thở hổn hển, tiếp tục nói: “May mắn Tiểu Hắc đại nhân anh minh thần võ, chỉ một tay đẩy phi tiễn, sau hai ba lượt liền cứu được tánh mạng tiểu nhân, lại vù vù vù, đem tiểu nhân lôi ra khỏi hiểm cảnh, tiếp theo cưỡi mây đạp gió bay khỏi Vô Ngân Hiên. Thật sự là trời xanh có mắt a, cũng nhờ Tiểu Hắc đại nhân, tiểu nhân mới có thể đứng tại đây, cùng đại nhân kể ra ác trạng của Vô Ngân Hiên.”

Tiểu Thất thêm mắm dặm muối vào sự tình, nói đến chỗ Tiểu Hắc anh dũng ra sao, lại chêm một phen tán dương ca tụng. Kim Trung Báo Quốc nghe xong, hít một hơi, dùng ánh mắt vạn phần sùng kính nhìn Tiểu Hắc đại nhân nhà bọn họ.

Tiểu Hắc đại nhân vẫn tiếp tục khắc bài tử, ai cũng không để ý tới.

Thi đại nhân đập bàn trà, khuôn mặt tức giận biến thành màu đen, quát lớn làm chấn động không gian: “Vô Ngân Hiên hiên chủ kia tột cùng là người nào, lại dám coi rẻ vương pháp như vậy, xem mạng người như cỏ rác, thật sự là vô pháp vô thiên!”

14. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 14

Nam Hương nói: “Vô Ngân Hiên chuyên mua bán trân bảo cổ vật, đối tượng kết giao đều là người trong lục lâm, hiên chủ Dậu Vô Ngân là người thâm trầm tự phụ, tài phú vô số, phú khả địch quốc. Chỉ là người này mười năm trước vì cùng Hoàng Sơn lão yêu tranh đoạt đan thanh (sách sử) quý hiếm, kết quả bị Hoàng Sơn lão yêu hạ độc, từ đó tới nay bệnh tật triền miên.”

Tiểu Thất giật mình, thực không ngờ Nam Hương mặc dù là kẻ đọc sách, cũng biết không ít chuyện giang hồ. Lời nói ra lúc này đều không sai biệt lắm so với chính mình điều tra từ Phù Hoa Cung.

Hắn nhìn Nam Hương, lại nhìn Thi Vấn.

Hai người này, nha môn này… Khó trách Kim Trung Báo Quốc bốn người phụng kính bọn họ như thần thánh.

Nam Hương lại nói: "Người trúng độc của Hoàng Sơn lão yêu, nhất định sắc mặt vàng như nến, suốt ngày ho khan không ngừng, cho đến phế mạch suy kiệt, hộc máu mà chết. Nghe đồn loại độc này trong thiên hạ không ai có thể giải… Không lý nào Dậu Vô Ngân còn sống đến nay."

Nam Hương nói một nửa đột nhiên ngừng lại, xem ra có sự nghĩ không thông.

Lúc này Lan Khánh vẫn cúi đầu đột nhiên buông một câu: "Ai nói không thể giải? "Hàn Địa Thiềm" có thể giải."

Tiểu Thất cả kinh, Nam Hương sửng sốt, hai người đồng loạt nhìn Lan Khánh, chỉ là hắn vẫn bày ra dáng vẻ không liên can, tiếp tục nghịch mộc bài, không biết chính mình đã nói ra điểm mấu chốt.

Lan Khánh người này từng là một tay dụng độc siêu việt, đối với độc vật am hiểu sâu sắc, thế gian không ai bằng. Lúc này hắn đột nhiên xuất lời, nếu không phải trên mặt kia vẫn là biểu tình thiên chân vô tà, Tiểu Thất thực đã nghĩ đại sư huynh khôi phục như bình thường.

Nam Hương bình tĩnh nói: "Trong thiên hạ, Hàn Địa Thiềm là bảo vật chí âm chí hàn, bề ngoài trông như thiềm thừ (con cóc), kỳ thực chính là một khối lãnh ngọc ngàn năm có thể trừ khử dương tà. Hơn nữa thế gian chỉ còn ba khối, mỗi khối bất quá lớn hơn ngón cái một chút, thật sự là trân bảo hiếm có. Tiểu Lan Hoa từng đề cập qua, huyết án năm đó, trong hung đồ có một kẻ ho khan không ngừng… Mà bảo vật bị đoạt mất cũng có Hàn Địa Thiềm…"

Nam Hương dừng lại, nhìn Thi Vấn.

Thi Vấn vuốt chòm râu đen nhánh, Nam Hương lại nói tiếp: "Đại nhân, đệ tử đoán rằng: nguyên nhân diệt môn thảm án của Tang gia năm đó vô cùng có khả năng là cổ ngọc "Hàn Địa Thiềm" dẫn họa, rước lấy sát thân."

Thi Vấn đập bàn thật mạnh, đứng dậy. "Một khi đã như vậy, Kim Trung Báo Quốc!"

"Có thuộc hạ!" Bốn người hòa thanh.

"Tức tốc bắt giữ Vô Ngân Hiên hiên chủ Dậu Vô Ngân cùng tổng quản Liễu Thành Phi về quy án!" Thi Vấn thanh âm chấn động, giận dữ nói.

"Tuân lệnh, đại nhân!" Bốn người hô to.

Tiểu Thất thâm hít một hơi, từ từ thở hắt ra, sau đó nhỏ giọng nói: "Đại nhân… cái kia…"

"Chuyện gì?" Thi Vấn đang trong cơn nóng giận, thoáng nhìn hắn, hạo nhiên chính khí ngút trời.

"Ô!" Tiểu Thất cảm thấy lóa mắt, lẩn tránh mục quang đầy chính khí của Thi Vấn.

Sau đó hắn nói: "Chiếu theo những gì sư gia nói, Vô Ngân Hiên có lai lịch lớn đến vậy, khẳng định rất lợi hại. Huống hồ bên trong lại có trận pháp kỳ quái, đi vào đi ra đều là cửu tử nhất sinh. Còn có, sư gia cũng nói Dậu Vô Ngân thâm trầm tự phụ, loại người này khẳng định không bó tay chịu trói cùng Tứ đại kim cương trở về. Bởi vậy, muốn đem người bắt giữ quy án, quả thực khó càng thêm khó."

"Việc này…" Thi Vấn nhíu mày.

Nam Hương cũng nói: "Đích thực như thế, Vô Ngân Hiên ở trên giang hồ tiếng tăm vang dội, không thể khinh thường, nếu kế hoạch không kỹ càng, cho dù võ công Kim Trung Báo Quốc không kém, nhưng nguy cơ trùng điệp khó có thể thuận lợi bắt được đám người Dậu Vô Ngân."

Thi Vấn nghe lời của Nam Hương, mày cau càng thêm sâu. "Không biết sư gia có cao kiến gì?"

Nam Hương nói: "Đệ tử không phải người trong võ lâm, chỉ từng lắng tai nghe ngóng chuyện võ lâm, đối với đám người Dậu Vô Ngân cũng không hiểu rõ lắm. Nếu nói cao kiến, đại nhân, không bằng hỏi Tiểu Thất một chút. Hắn trước kia là khất cái, đi lại trong phố chợ đã lâu, đối với người trong giang hồ chắc chắn mười phần hiểu biết."

Nãi nãi cá hùng, tại sao lại có chuyện dính líu tới hắn?

Tiểu Thất trong lòng kinh động, lúc này, ánh mắt sắc bén thâm thúy của Thi Vấn lại một lần nữa hướng đến hắn, nhìn đến mức hắn trực tiếp thối lui từng bước "Đại gia ta, không đúng," Tiểu Thất lắc đầu như đánh trống bỏi. "Tiểu nhân ta cái chi cũng không biết!".

Nam Hương bầy ra nụ cười ý vị sâu xa.

Hắn nhìn Tiểu Thất, chẳng nói câu gì, nhưng Tiểu Thất thực sự cảm thấy ánh cười kia bao hàm thiên ngôn vạn ngữ, giờ phút này là vô thanh thắng hữu thanh.

"…"

Con bà nó! Nam Hương ngươi là đồ sư gia xảo quyệt! Chính mình không ra chủ ý, cư nhiên phải ép người khác thay ngươi nêu cao kiến, tương lai vạn nhất xảy ra chuyện, trách nhiệm toàn bộ đều rơi xuống đầu lão tử ta.

Tiểu Thất bĩu môi, tuy rằng trong lòng không khỏi trách móc, nhưng vẫn là suy nghĩ, rồi thuyết: "Trước đừng nói thẩm vấn định tội, ngay cả chuyện bắt người cũng khó như lên trời. Thứ nhất, Kim Trung Báo Quốc võ công không tốt, tiến vào Vô Ngân Hiên khẳng định giống như ta, bị nhốt trong trận pháp cho người ta trêu đùa."

"Trần Thất, tiểu tử ngươi…" Bị nói võ công tệ, An Quốc là người đầu tiên lao tới đánh Tiểu Thất.

Tiểu Thất khẽ động chân, không ai thấy rõ động tác của hắn, hắn liền di chuyển đến bên cạnh Lan Khánh đang vùi đầu khắc mộc bài, mông an vị trên ghế.

Thân ảnh mạnh như gió nhanh như điện, làm cho An Quốc sửng sốt, bàn tay nắm vào hư không.

Tam đại kim cương còn lại sáu mắt nhìn nhau, có chút kinh hãi công phu cước hạ của Tiểu Thất lại tốt đến vậy.

"Thấy rồi chứ?" Tiểu Thất cũng không khoe khoang, chỉ là đem tình hình thực tế nói rõ: "Ta chạy nhanh như vậy cũng trốn không nổi phi tiễn cùng khói độc, những người khác đi để chịu chết à? Tiểu Hắc đại nhân mỗi tay khiêng một người mới cứu được hai, còn hai người kia phải làm sao?"

"Ngươi có chủ ý gì?" Thi Vấn hỏi.

Tiểu Thất hướng vị đương gia lớn nhất trong nha môn chắp tay, nói: "Tất nhiên không thể công khai đến."

"Vậy là ám muội đến?" Trần Báo cả giận nói: "Quy Nghĩa huyện nha môn chúng ta giống Thi Vấn đại nhân, tất cả mọi người đều quang minh lỗi lạc, sao có thể làm ra loại sự tình bại hoại phong khí nha môn?"

Tiểu Thất lắc đầu nói: "Không phải! Công khai không xong, ám muội cũng không tốt, cho nên chúng ta chia nửa, trước minh xét, sau tra ngầm. Đầu tiên cầm nha môn bài tới bắt người, bọn họ không giao, chúng ta lại ngầm đi bắt. Xem ra cần dùng đến phi tiễn hương mê phóng loạn, hay hỏa thiêu Vô Ngân hiên bức Dậu Vô Ngân cùng Liễu Thành Phi chạy ra. Bởi vì bọn hắn đã kháng mệnh từ trước, kế tiếp dù có làm gì, chúng ta vẫn xem như quang minh chính đại."

"…" Cả thư phòng lập tức tĩnh mịch.

Sự yên lặng này làm Tiểu Thất trong lòng không khỏi thở dài. Cái gọi là chính đạo, chính là thẳng tắp một đường tiến tới, chưa bao giờ rẽ ngoặt.

Nhưng giang hồ mênh mông, không thể cứ cố tình tuân theo luận điệu này.

Hắn cảm thấy làm người không thể quá tốt, còn có, trong đầu càng phải có nhiều ý xấu một chút, để tránh có người tới giết ngươi, chém ngươi, hãm hại ngươi dễ dàng được thỏa ý.

Bách Lý Thất hắn tuy từ trước tới nay không phải người tốt, nhưng người trong nha môn này quả có phần chính trực thái quá.

Sau một lát, Thi Vấn nói: "Nếu là vì dân vì nghĩa, lời Tiểu Thất cũng không phải không thể, chính là cần bàn bạc kỹ lưỡng hơn, phóng hỏa giết người tuyệt đối không được."

"Ô!" Tiểu Thất nghĩ thầm, Thi Vấn người này không quá cổ hủ.

Có tiền đồ!

Tiếp theo, mọi người chiếu theo đề nghị của Tiểu Thất thảo luận tỉ mỉ, Tiểu Thất thỉnh thoảng cũng chêm thêm mấy câu.

Nếu Thi Vấn cho phép, cái gì nguyên tắc đạo lý chính nghĩa tự nhiên cũng được gác sang một bên.

Trong thư phòng, vì việc bắt giữ Dậu Vô Ngân, mỗi người đều là nói đến nước miếng tung bay, chỉ có Lan Khánh vẫn không chen vào, mà lẳng lặng ngồi trên ghế khắc mộc bài. Đột nhiên hắn lại đứng bật dậy hô to: "Tốt lắm!"

Động tác bất ngờ làm cho tất cả mọi người dừng nói, ngây ngẩn trông hắn.

Lan Khánh nhìn cha, sau đó cười đến sáng lạn, tiếp theo chạy ra ngoài, bóng dáng hớn hở, nhảy nhót hót ca, không quay đầu lại.

Nam Hương nói: "Tiểu Thất, còn không mau đuổi theo công tử, xem hắn làm gì!"

"Úc", Tiểu Thất miễn cưỡng đáp lại, tiếp theo vất vả kéo mông khỏi mặt ghế ấm áp, giẫm theo bước nhảy của Lan Khánh, ngáp dài một cái, rồi đi ra.

Lan Khánh ở bên ngoài chạy lung tung khắp nơi, Tiểu Thất cũng đành bất đắc dĩ theo sát sau hắn, vất vả cho đến khi Lan Khánh đứng bên một bụi cỏ trong sân. Tiểu Thất nghĩ hắn chơi mệt định ngủ, nào biết không lâu sau một trận heo kêu rên từ trong bụi cỏ truyền tới.

Tiểu Thất vội vàng chạy tới, dò xét, mới phát hiện Lan Khánh đem bài tử vừa rồi hý hoáy gắt gao cột vào cổ Tiểu Trư, mà Tiểu Trư bởi vì bị Lan Khánh ôm chặt lấy đang điên cuồng kêu gào.

Lan Khánh cột dây thật chắc sau đó đem heo ném về bụi cỏ, vừa lòng ly khai.

Tiểu Thất nghi ngại sư huynh nửa đêm vội vàng làm cái gì, vì thế nhìn vào bụi cỏ thăm dò.

Nào biết thà không nhìn còn tốt hơn, vừa thấy… cái kia… thật sự là… không biết nên nói thế nào…

Trên cổ con heo Triệu Tiểu Trư treo một khối mộc bài, trên bài tử có vài cái chữ Thi Tiểu Hắc đại nhân tự tay khắc trổ: "Tiểu Trư của Tiểu Hắc đại nhân."

Hóa ra là… sợ người khác thừa dịp heo con còn chưa lớn trộm bắt làm thịt, lúc này mới treo bảng tên cho heo, hòng đoạn tuyệt tà niệm những người khác.

Bất quá, trên mình heo treo cái bài tử gì chẳng được, đại sư huynh a, như thế nào lại đem cây ô mộc lệnh trở thành bài tử cho heo con chứ? Thứ đó là sư phụ vì bọn hắn làm ra, dùng để xuất nhập Thần Tiên Cốc, tám sư huynh đệ mỗi người chỉ có một cái…

Sư phụ nếu nhìn thấy lệnh bài trân quý buộc tại cổ một con heo, không biết có thở dài hay không…

***

Tiểu Thất bởi vì tuân lệnh nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau khi mọi người rời nha môn tuần tra, hắn vẫn còn nằm trong chăn bông ngủ khò khò, thẳng đến lúc thái dương trên cao chiếu tới mông mới miễn cưỡng thức dậy, đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Tiểu Lan Hoa không có ở đây, có lẽ đã xuất môn mua thức ăn. Đại thẩm ở phòng bếp cho hắn một chén cháo, còn đưa hắn hai miếng thịt khô, ba cái chân gà, tươi cười nói: "Người trẻ tuổi, cố gắng làm tốt nhé, đi theo Thi đại nhân rất có tiền đồ."

Tiểu Thất nghiêng đầu, trong lòng lại nghĩ, nha môn này thanh sạch, nào có cái gọi là tiền đồ?

Những huyện khác, trên hủ bại dưới tham ô, lệ tiền cáo quan phải tiêu tốn một đống, càng chưa nói đến nếu phạm phải sự tình gì liền bị nắm tới nha môn yêu cầu khai thông.

Cho nên nói, theo Thi đại nhân chắc chắn không có tiền đồ gì. Nếu có, Thi đại nhân cũng đã không vì quá mức chính trực mà đắc tội quyền quý, đường đường là một quan nhị phẩm bị người ta giáng thẳng xuống thành thất phẩm tép riu.

Tuy nói thế, Tiểu Thất vẫn bội phục người này.

Minh như nước, thanh như gương, chính là vạn phần bất dịch. Tám chữ "Minh kính cao huyền, công chính nghiêm minh" đặt trên người Thi Vấn, nhìn ngang nhìn dọc đều là vô cùng chính xác.

Dân gian có thể có một vị thanh quan như vậy, cũng có thể nói là phúc của bá tánh.

Tiểu Thất uống hết một hơi cháo, trả lại bát cho đại thẩm, đem thịt khô gói kỹ trong giấy dầu rồi nhét vào trong ngực, tay cầm chân gà chạy lấy người.

Chân gà được Tiểu Lan Hoa sốt theo phương thức bí truyền của Tang gia, có thể nhai toàn bộ cả xương, hương vị thơm ngọt, trong nha môn người người khen ngợi vô cùng.

Tiểu Lan Hoa cũng biết hắn thích chân gà nàng sốt, mỗi lần đều đặc biệt lưu lại mấy cái cho hắn.

Tiểu Thất vừa ăn chân gà vừa hướng về giường chung, nghĩ thầm, lát nữa ăn no rồi ngủ một giấc thẳng đến thái dương xuống núi mới dậy, vậy thật sự là mỹ hảo.

Đi tới trong viện, bụi cỏ giữa viện giật giật, đột nhiên lộ ra một cái đầu heo bé tí xíu. Heo con chạy đến bên Tiểu Thất ngửi ngửi, quẩn quẩn quanh chân, sau đó dùng mũi đẩy đẩy chân hắn.

Tiểu Thất cười: "Ai nha, ngươi thật là Triệu Tiểu Trư háu ăn, thế nào, chủ tử không cho ngươi cái gì sao?"

Tiểu Trư hầu hầu hai tiếng, đại khái nghĩa là: "Không có!"

"Hắn không phải muốn đem ngươi nuôi lớn rồi mới ăn sao? Không cho ngươi ăn thì làm thế nào mà dày thịt?" Tiểu Thất tìm một mặt cỏ ngồi xuống, Tiểu Trư lập tức nằm úp sấp trên đùi hắn, nhìn chằm chằm chân gà của hắn, kêu hầu hầu.

Tiểu Thất đem hai chân còn lại cho Tiểu Trư, heo con vội vàng ngậm đến bên cạnh hắn, dùng hai chân trước đè xuống rồi ăn, vừa nhai vừa kêu hầu hầu, bộ dáng vô cùng thỏa mãn.

"Ăn ngon!" Tiểu Thất nói: "Kỹ thuật gia truyền của Tiểu Lan Hoa cũng khá!" Nhưng nghĩ nghĩ rồi lại cười nói: "Ngươi a, đừng ăn nhiều quá, cũng đừng chỉ ăn thịt, nếu thực lập tức lớn lên, to như heo rừng hoang dã, đại sư huynh khẳng định sớm há mồm cắn ngươi, nuốt vào bụng."

Tiểu Trư không biết có hiểu hắn nói cái quái gì không, chỉ là Tiểu Thất giảng mấy câu, nó liền hầu hầu ứng tiếng, chờ gặm xong chân gà, lại lấy mũi củng củng Tiểu Thất, xem chừng còn chưa đủ.

Lúc này, ngoài sân truyền đến tiếng bước chân, ngươi này hơi thở khinh dài, Tiểu Thất động lỗ tai, liền biết người nọ là ai.

Hắn xoay mình sang phương hướng người tới, hô to: "Sư huynh, sớm a!" Nhưng vừa quay đầu đã thấy Lan khánh trong tay cầm một con gà rừng, trong miệng cắn một con, không chỉ miệng, trên người tất cả đều là máu, bộ dáng làm cho người ta kinh hãi. Lan Khánh đang đứng ngoài viện nhìn chòng chọc hắn cùng Tiểu Trư.

15. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 15

Tiểu Thất trông thấy, toàn bộ lông tóc dựng ngược hết lên, cả người nổi da gà.

Lan Khánh đứng đó, hướng Tiểu Thất cười, nụ cười giống như hội kiến tháng bảy có chút ẩn hiện mơ hồ, có chút làm người ta sợ hãi.

Sau đó, Lan Khánh dùng tay xé con gà đang cắn, cổ cùng thân gà phân thành hai đoạn, giật giật hai cái, máu tươi cuồng phun.

Tiểu Thất hít sâu một hơi, thở ra thật dài rồi lại hít sâu thật sâu, cố gắng treo lên nụ cười méo xẹo trên mặt:

"...Đại sư huynh... Như thế nào lại thích ăn thịt sống a... Ăn ngon lắm sao?"

Lan Khánh nhai cổ gà, sau đó đem đầu gà nhổ phì một tiếng, mở một mồm đầy máu nói: "Ăn ngon!" Tiếp theo, hắn lại nhìn Tiểu Thất cùng heo con bên cạnh, trên mặt lộ ra dục ý bất minh, nụ cười ngập máu làm cho người ta toàn thân rét run.

Tiểu Thất vội vàng ôm lấy Tiểu Trư chạy vào trong phòng, nhưng Lan Khánh nhanh hơn một bước, đem gà rừng trên tay ném về phía hắn. Hắn "Ô ác" một tiếng, ngã vật xuống đất.

Bị Tiểu Thất nằm úp sấp đè nặng xuống, Triểu Tiểu Trư rống rên như bị chọc tiết, mà con gà kia vốn nửa sống nửa chết bị ném cư nhiên tỉnh lại, "quàng quạc quàng quạc" không ngừng, mãnh liệt mổ lưng Tiểu Thất, liều mạng tiến công như thể hắn mới chính là cừu nhân của nó.

Lan Khánh đi đến bên Tiểu Thất, hỏi: "Làm gì nhìn thấy ta liền bước đi? Không muốn gặp ta sao?"

"Không phải, không phải, đương nhiên không phải!" Tiểu Thất vội vàng bò dậy, một tay bắt gà một tay bắt heo, kính cẩn đưa cho Lan Khánh. "Sư huynh, ngài kế tiếp muốn ăn cái nào, muốn gà hay là heo, chỉ cần ngài nói một tiếng, tiểu nhân lập tức đem nó tẩy rửa sạch sẽ, tiện thể nhổ hết lông, rồi mới đưa ngài hưởng dụng."

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, đột nhiên nhớ tới đêm đó ở trong núi Tiểu Thất làm ra cao lương mỹ vị, hắn chảy nước miếng, rồi lại sụt sụt sịt sịt hút về, nói: "Ta muốn ăn gà ngày đó ngươi nướng!"

"A?" Tiểu Thất ngẩn người.

"Gà nướng, gà nướng!" Lan Khánh nói: "Nửa đêm trong sơn động, gà nướng, ăn ngon!"

Tiểu Thất hiểu ý, vội vàng chấp thuận: "Được!" Tiếp theo liền ném Tiểu Trư sang một bên chạy tới sài phòng (khu chứa củi), cầm chút cành khô trở lại, trực tiếp nổi lửa bên ngoài giường chung, đem con gà không biết cao thấp mổ hắn lia lịa cấp tốc nướng lên.

Gà chín, Lan Khánh cũng không sợ nóng, thẳng tay cầm nguyên con mãnh liệt cắn mãnh liệt gặm. Một con ăn hết, do còn chưa thỏa nguyện, hắn vội chạy tới đem con gà không còn cổ lại cho Tiểu Thất nướng.

Ăn no rồi đánh ợ một cái, Lan Khánh liền nằm dài trên thảm cỏ.

Tiểu Thất trộm nhìn Lan Khánh, thấy hắn nheo nheo mắt nhìn bầu trời gờn gợn mây trắng, bộ dáng giống như thực vừa lòng vui vẻ, lúc này tâm tư mới chậm rãi nới lỏng.

Từ khi gặp Lan Khánh tới nay, chỉ cần có cơ hội, Tiểu Thất đều bỏ lương dược thông thuận kinh mạch, đảo khí quy nguyên vào thức ăn của sư huynh. Vốn tưởng rằng mấy ngày nay dược đã phát huy hiệu quả, Lan Khánh cũng không hay nổi điên, không ngờ mới bình thường được ít lâu lại bắt đầu.

Xem ra Lan Khánh tẩu hỏa nhập ma vạn phần nghiêm trọng, phải cho hắn ăn nhiều thật nhiều dược mới được.

Nếu không, theo như lời bát sư đệ, Lan Khánh không sống qua ba năm nữa, vậy thật sự là "lan" nhan bạc mệnh mà.

Hơn nữa, đại sư huynh chết, sư phụ cũng sẽ thương tâm.

Tiếp đó… hắn cũng sẽ thương tâm… một chút.

Tiểu Thất thở dài một hơi.

Hắn phát giác từ ngày gặp lại đại sư huynh tới nay, số lần chính mình thở dài so với mấy năm xưa gia tăng lên rất nhiều.

Tiểu Trư ở một bên, đại khái cảm thấy Lan Khánh ăn no sẽ không rớ đến nó, thấy không còn bị uy hiếp, lại bắt đầu củng củng Tiểu Thất.

Tiểu Thất vỗ vỗ đầu Tiểu Trư, nhẹ giọng nói: "Hư hư hư, đừng củng nữa, ngươi còn chưa ăn đủ a? Còn lại hai khối thịt khô chưa ăn, ngươi xem ta, đại nam nhân mà một bữa chỉ uống một chén cháo, một đùi gà, vậy đúng là bức ép ta mà."

Tiểu Trư cúi đầu kêu hai tiếng, Tiểu Thất trộm nhìn Lan Khánh, thấy không có động tĩnh gì, lại nhìn Tiểu Trư bộ dáng tham ăn, cười cười, nhẹ giọng nói: "Như vậy đi, chúng ta lại chơi trò "bả nhục tàng khởi lai*", chỉ cần ngươi có thể tìm ra chỗ ta giấu thịt, ta liền cho ngươi ăn, ngươi thấy thế nào?"

Tiểu Trư đương nhiên không có khả năng trả lời, vì thế Tiểu Thất đứng lên len lén đi ra ngoài viện, Tiểu Trư hiển nhiên cũng đi theo hắn. Đợi ra đến ngoài sân, Tiểu Thất vọt chạy như bay, heo con ở phía sau cứ "hầu hầu hầu…", vừa kêu vừa truy, ầm ĩ không ngừng.

Đứng bên ngoài thư phòng, Tiểu Thất do thám thấy bốn bề vắng lặng, vì thế liền lấy từ trong ngực ra khối thịt khô, vội vàng đào một cái hố ở vườn hoa, chôn xuống cả thịt cả giấy dầu.

Trong lòng hắn ngầm cười, thế này con heo con kia làm sao kiếm được.

Chốc lát sau, Tiểu Trư đã hầu hầu chạy tới, gặp Tiểu Thất đang dựa vào lan can ngoài thư phòng huýt gió, liền vòng qua củng củng hắn.

Tiểu Thất vẫy vẫy tay, dùng vẻ mặt vô lại cười nói: "Trên người ta không có thịt a, muốn ăn thì chính mình tìm đi! Ngươi tìm được, ta gọi ngươi một tiếng "gia gia"."

Tiểu Trư kêu vài tiếng, chạy quanh Tiểu Thất hít hít rồi lại củng củng, thấy Tiểu Thất thật sự không đem thịt cho, cái mũi nó động đậy, ngửi ngửi không trung, cuối cùng rời khỏi bên người Tiểu Thất. Heo con đi một chút lại ngừng một chút, thẳng đến vị trí trong vườn hoa Tiểu Thất chôn thịt, liều mạng thúc đất lên.

"Nãi nãi cá hùng! Heo còn lợi hại hơn cẩu a!" Tiểu Thất đi đến bên Tiểu Trư hỏi: "Trư gia gia, nói thật đi, ngươi kiếp trước có phải là cẩu, chẳng qua kiếp này vừa vặn đầu thai thành heo, cho nên mới lợi hại thế này?"

Tiểu Trư sung sướng ăn thịt khô, ngửa đầu hầu hầu hai tiếng, miệng mở ra to thật to, bộ dáng vui vẻ kia quả thực làm Tiểu Thất hoài nghi mình thấy heo tươi cười.

Tiểu Thất đứng ở phía sau xem heo ăn, đột nhiên một cái đầu từ bên cạnh thò ra dò xét, hù Tiểu Thất nhảy dựng.

"Đại, đại, đại sư huynh… đừng dọa người như vậy!"

Lan Khánh nghiêng đầu, hứng thú nhìn Tiểu Trư: "Thật lợi hại a!" Hắn chỉ chỉ heo con, nói: "Ngươi nuôi sao?"

Tiểu Thất suy nghĩ, ý tứ Lan Khánh có lẽ là muốn hỏi năng lực tìm thức ăn lợi hại của heo có phải… hay không do hắn dạy, hắn liền nhanh chóng lắc đầu: "Không, không, không, đây là heo của đại sư huynh, chắc là được nhiễm tiên khí của ngài nên mới lợi hại như thế, bất kể là giấu cái gì ở đâu đều tìm ra."

Tiểu Thất dứt lời, lại hắc hắc hắc cười nịnh nọt. Hắn đối với Lan Khánh luôn thập phần xu nịnh.

Lan Khánh hừ một tiếng, khóe miệng nhếch lên, cách Tiểu Thất nói hiển nhiên khiến hắn thoải mái.

Lan Khánh nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: "Nếu ta đem mình giấu đi, nó có thể tìm ra không?" Giọng điệu của hắn giống như chim con nhảy nhót, bộ dáng nóng lòng muốn thử.

"…" Tiểu Thất há miệng thở dốc, không biết nên trả lời cái gì.

"Tiểu Kê!" Lan Khánh quát lên.

"Có có có!" Tiểu Thất vội vàng khom lưng cúi đầu, nói: "Trên cơ bản cũng không phải quá khó khăn, bất quá có thể phải tới phòng bếp mượn một cái đùi gà."

"Vậy còn không mau đi?" Lan Khánh liếc Tiểu Thất.

Tiểu Thất đành phải chạy lại phòng bếp, tìm trù nương đòi hai chân gà, sau đó cẩn thận gói kỹ vào giấy dầu tránh làm dơ xiêm y sư huynh nhà hắn. Tuy rằng trên y phục Lan Khánh sớm đã đầy máu là máu, ô uế phi thường, nhưng Tiểu Thất vẫn là cẩn thận làm việc này cho tốt, rồi sau đó trở về, đem chân gà nhét vào trong vạt áo sư huynh.

Tiểu Thất bắt Tiểu Trư lại, cầm heo đến trước mặt Lan Khánh.

Tiểu Trư ngửng đầu đối Tiểu Thất kêu vài tiếng, sau đó Tiểu Thất bảo nó: "Nghe đây, nghe đây, còn có hai chân gà bị giấu đi, ngươi tìm được, chân gà kia liền là của ngươi."

Tiếp theo hắn đem mũi heo dí vào vạt áo Lan Khánh, cho ngửi.

Cái mũi Tiểu Trư giật giật, bắt đầu phát ra âm thanh thèm thuồng "hầu hầu hầu"

Tiểu Thất tiện thể nói: "Tốt lắm, sư huynh ngươi có thể đi trốn, chỉ là đừng chạy quá xa, ở trong nha môn thôi, như vậy Tiểu Trư mới tìm được."

Lan Khánh tươi cười gật đầu, sau đó quay người lại, rầm rập chạy đi.

Tiểu Thất buông heo. Tiểu Trư ngửi ngửi, chạy tới phía sau Lan Khánh, mà Tiểu Thất số khổ, đuổi theo một người một heo, cùng bọn họ dạo quanh nha môn.

Lan Khánh đầu tiên chạy đến nha môn đại đường, trốn ở phía sau đại trụ, Tiểu Trư tìm được hắn.

Hắn rất vui vẻ, nhưng không cho Tiểu Trư chân gà, tiếp theo lại chạy tới sương phòng Nam Hương sư gia, lấy chăn bông trùm kín người, kết quả vẫn bị Tiểu Trư tìm thấy.

Lan Khánh tiếp tục chạy, chạy tới trong phòng cha hắn, chạy tới chỗ làm công của lục phòng thư lại, nhà kho, mã phòng, kho lúa, cơ hồ toàn bộ nha môn đều đã nhiễu loạn qua. Mà Tiểu Trư một đường hầu hầu hầu đòi chân gà, nhưng Lan Khánh vẫn không cho nó.

Hôm nay, nam nhân trước kia từng là ma giáo giáo chủ, bị chính đạo cho là Tu La địa ngục giết người không thấy máu, đang cười sáng lạn như hoa xuân.

Việc xưa đoạn huyết tinh sát tựa hồ cũng đã qua đi, nếu không khôi phục trí nhớ, hắn hiện giờ chính là tiểu ngỗ tác của nha môn, chỉ cần một chút việc nho nhỏ, liền có thể khiến hắn triển lộ miệng cười thiên chân vô tà, vui vẻ vô cùng.

Tiểu Thất cũng như vậy, tiếp tục lưu lại nha môn làm việc chính mình nên làm, nhìn Lan Khánh, bồi Lan Khánh.

Hắn đại thể không dám nói câu oán hận gì.

Chính là suốt một ngày cho đến đêm khuya đều cùng Lan Khánh chơi "Thi Tiểu Hắc ở đâu?", làm cho hắn cảm thấychân đều nhanh bị chặt đứt.

Mà heo con Triệu Tiểu Trư cũng thế.

***

Sáng hôm sau, sau khi Lan Khánh theo lệ bắt đầu đi tuần thành, Tiểu Thất liền lập tức rời khỏi giường chung, tránh cho Lan Khánh trở về tìm thấy bắt hắn tiếp tục chơi "Thi Tiểu Hắc ở đâu?".

Tiểu Thất cơ hồ đến sớm nay mới chợp mắt, quanh mắt lộ hai vành đen, hắn thầm nghĩ tìm kiếm chung quanh xem có chỗ nào hảo hảo ngủ cho thỏa, cuối cùng thấy được một chỗ trong nội nha vô cùng yên tĩnh. Sau đó Tiểu Thất lén chạy vào thư phòng Thi Vấn, nhảy lên xà ngang, thoải mái bắt chéo chân lim dim.

Đang lúc ngủ, mơ mơ màng màng, hắn tựa hồ nghe bên ngoài có tiếng động, bèn mở mắt, ngáp dài một cái rồi nhìn xuống.

Trong thư phòng có hai người, là Thi Vấn cùng Nam Hương. Nam Hương trong tay bưng một mâm nhỏ, trên mâm đặt một khoanh thịt bò, có thịt heo, bên cạnh còn ba bình Hoàng Tửu thản nhiên tỏa hương, xem ra là rượu ngon.

Thi Vấn ngồi bên bàn, Nam Hương mặc kệ trước mặt hay sau lưng người khác, đều đối với Thi Vấn vô cùng cung kính, hắn đứng cạnh Thi Vấn, khom lưng nhẹ giọng nói: "Đại nhân, công tử sẽ sớm trở lại, ngài mau quyết định mới tốt."

Nói xong, Nam Hương lấy từ trong lòng một bao bột phấn, giao cho Thi Vấn.

Thi Vấn chần chừ một lúc, sau mới nói: "Lần trước chúng ta cho hắn ăn dược, ăn xong cũng không thấy hữu dụng, tân dược so với trước kia có thật tốt hơn? Nếu là vô dụng giống nhau, dược lại hại thân, vậy không phải hại hắn?"

"Đại nhân, mê hồn tán này là đệ tử thật vất vả mới tìm được, nghe nói nếu dùng rồi sẽ buồn ngủ không dậy nổi, vô luận làm cái gì, hôm sau tỉnh lại sự tình phát sinh đều sẽ không nhớ rõ. Dược này so với trước kia tốt hơn gấp trăm lần, cũng quý gấp trăm lần. Nếu không phải ngài không muốn đem công tử trói lại, sợ công tử bị thương, đệ tử dù luyến tiếc chút tài sản nhỏ của đại nhân vẫn đem đổi lấy dược này."

Không muốn đem công tử trói lại? Sợ công tử bị thương? Còn, vô luận làm cái gì, hôm sau tỉnh lại sự tình phát sinh đều sẽ không nhớ rõ? Tiểu Thất cả kinh, nghĩ thầm, hai người kia rốt cuộc định làm gì đại sư huynh nhà hắn? Cư nhiên phải phóng loại mê hồn tán có thể không cần tốn nhiều sức cũng làm người ta thúc thủ chịu trói này vào rượu và thức ăn?

Có lẽ nào, có lẽ nào, Thi Vấn này chính là ngoài mặt công minh chính trực, kỳ thực tâm tư cũng là hạng tiểu nhân, muốn dùng mê hồn tán khiến đại sư huynh mê man; sau đó hắn nhân cơ hội, đối với đại sư huynh xinh đẹp đến chim sa cá lặn, diễm lệ đến hoa nhường nguyệt thẹn, yêu kiều đến thiên địa vô quang, quyến rũ đến nhật nguyệt vô sắc, làm cái gì phụ tử cái gì loạn luân, người người không chấp nhận?

Nãi nãi cá hùng! Điều này sao được!

Tiểu Thất nhướn mày, đang nghĩ ngợi nên làm gì kế tiếp, thì Nam Hương lại nói:

"Đại nhân, tối nay là mười lăm trăng tròn, cũng là thời điểm công tử khó khống chế nhất. Ngài nên sớm hạ quyết tâm!"

Thi Vấn trầm ngâm một lúc, sau mới gật đầu: "Được rồi!" Hắn tiếp nhận bao dược trong tay Nam Hương, vẩy vào rượu và thức ăn, trộn vào hai phần thịt, lắc lắc bình rượu, rồi sau đó hít một hơi thật dài.

Thi Vấn thì thào nói: "Tiểu Hắc con ta, hy vọng ngươi có thể hiểu được nỗi khổ tâm của cha, cha cũng là không muốn đối với ngươi thế này… Chỉ là… Ai…"

Tiểu Thất ở phía trên nghe ngóng, cảm thấy hai người này vô cùng cổ quái, sự tình không hề đơn giản như mặt ngoài.

Nhưng hắn từ đầu tới cuối vẫn không nhìn thấu Thi Vấn cùng Nam Hương rốt cuộc muốn hại Lan Khánh hay là có ẩn tình khác.

Nghĩ nghĩ, Tiểu Thất quyết định trước cứ án binh bất động, hết thẩy xem hai người này muốn làm gì rồi tính sau.

16. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 16

Tiểu Thất đi theo Thi Vấn cùng Nam Hương ra khỏi nội nha, đến thư phòng Thi Vấn làm việc.

Không bao lâu sau, Lan Khánh trở lại, hai tay cầm rau củ gà vịt bá tánh cho tặng, vô cùng cao hứng sải bước vào thư phòng, hô to: "Cha, ta quay về dùng cơm, hôm nay ăn cái gì?"

Thi Vấn nói: "Ta đã bảo phòng bếp chuẩn bị chút rượu thịt, đầu heo, cùng Hoàng Tửu ngươi thích."

Lan Khánh nhãn tình sáng lên, mấy thứ trên tay toàn bộ ném cho Nam Hương, liền đi tới trước bàn ngồi xuống, vùi đầu vào đồ ăn, ngấu ngấu nghiến nghiến.

Chỉ là ăn đến một nửa, Lan Khánh đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Cha, ngươi không ăn a?"

Thi Vấn lắc đầu: "Cha vừa mới dùng rồi, ngươi ăn đi!"

"Ừ." Hắn lên tiếng trả lời rồi lại vui vẻ "thưởng thức".

Thi Vấn trông thấy bộ dạng này của Lan Khánh, trên mặt lộ ra nụ cười từ ái, khẽ xoa xoa đầu hắn.

Tiểu Thất từ ngoài phòng trộm nhìn vào, trông thấy tình thương trên mặt Thi Vấn đối với Lan Khánh không giống làm giả, vì thế càng thêm nghi hoặc. Người này vì sao đối với Lan Khánh hạ dược? Rõ ràng nhìn ngang nhìn dọc cũng không thấy giống có tà niệm gì.

Lan Khánh quét sạch bách hai tảng thịt cùng một bầu rượu, chùi chùi miệng rồi đứng lên: "Ăn no, ta tiếp tục tuần thành. Ta đi a, cha!"

Hắn mang theo ý cười vô cùng cao hứng rời đi, lưu lại Nam Hương cùng Thi Vấn hai mặt nhìn nhau.

Thi Vấn ngẩn người, quay đầu hỏi Nam Hương: "Không phải nói dược này rất tốt sao? Như thế nào cũng giống những lần trước, đối với Tiểu Hắc lại vô tác dụng?"

Nam Hương cũng nghi ngờ, lắc đầu, hoàn toàn nghĩ không ra nguyên do.

Tiểu Thất ở bên ngoài suy nghĩ, cúi đầu "A" một tiếng, trong lòng thầm nói: "Đại sư huynh trước kia được xưng hô ma giáo giáo chủ "Độc thủ trích tiên", dụng độc công phu, hắn nếu xưng thứ hai, trong thiên hạ không kẻ nào dám nhận thứ nhất. Người này đã thấm qua nhiều độc vật, một ít độc dược tầm thường đương nhiên không có tác dụng. Nếu mê hồn dược kia không phải đặc biệt lợi hại, muốn làm hắn hôn mê nào phải chuyện dễ dàng."

Tiểu Thất cười cười, quay đầu đi ra bên ngoài tìm đại sư huynh của hắn.

Tiểu Thất chạy đến trên đường, lẳng lặng theo sau Lan Khánh, cùng sư huynh tuần thành.

Tuy rằng biết rõ Lan Khánh trước kia là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, nhưng hiện nay tẩu hỏa nhập ma rơi vào bộ dáng này, thật sự là khiến người ta lo lắng không yên.

Nha môn đại gia cùng nhị gia cổ cổ quái quái, Tiểu Thất nghĩ nếu chính mình không lưu tâm, để đại sư huynh bị người ta hãm hại thì hỏng bét.

Nhiệm vụ mỗi ngày của Lan Khánh là tuần thành, bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm, rồi lại tuần thành. Ngày này qua ngày khác, việc như thế bị người bên ngoài nhìn thấy đều cho là công tác vô vị.

Nhưng không hiểu vì cái gì, Lan Khánh mỗi ngày luôn dậy thật sớm, đến tối muộn mới trở về. Sự tình mà người bình thường đều cảm thấy chẳng hề thú vị thì trong mắt hắn, trong lòng hắn, lại là nhiệm vụ chứa đầy hỉ lạc hứng thú.

Một cuộc sống bình thường cùng bách tính, từ khi gà gáy sớm đến lúc mặt trời lặn đều bằng lòng bình thản, vui vẻ tự đắc, ấy là điều mà những kẻ lăn lộn giang hồ như bọn hắn không dám sở cầu. Vậy mà nay, người tên Thi Tiểu Hắc lại có được, âu cũng là một phần nhân sinh.

Tiểu Thất không khỏi mỉm cười.

Nếu đại sư huynh có thể sống như vậy lâu dài, cùng là việc không tồi.

Chính là hôm nay trên đường thấy hắn lộ ra ý cười, so với dĩ vãng cũng gia tăng hơn, mà còn muốn gia tăng lên rất nhiều nữa.

Sư phụ nếu gặp đại sư huynh hiện tại nhất định cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

Tiểu Thất ở phía sau Lan Khánh cùng dạo đường, cho đến hoàng hôn, hắn phát giác cước bộ Lan Khánh bắt đầu chậm lại, hơn nữa rõ ràng là lảo đảo xiêu vẹo.

Hắn thấy Lan Khánh bắt đầu có chút mơ hồ nhìn khắp chung quanh, với lại sắc mặt hơi hơi ngả hồng, trong lòng thất kinh, liệu có phải thân thể Lan Khánh ngăn không được mê hồn tán kia, dược hiệubắt đầu phát tác?

Tiểu Thất chần chừ một lát, rồi vẫn đi đến bên Lan Khánh. Hắn từ phía sau vỗ vỗ bả vai người kia, nói: "Sư huynh, trùng hợp như thế a, đi trên đường liền gặp ngươi?"

Lan Khánh quay đầu, thân thể có chút mê man, nhìn một hồi lâu mới phát hiện người trước mắt là ai.

"Tiểu Kê, ta giống như uống rượu." Thân mình Lan Khánh lắc lắc lay lay.

Tiểu Thất vội vàng đỡ lấy Lan Khánh, khóe miệng nhịn không được giật giật. "Ta gọi Tiểu Thất, không gọi Tiểu Kê… Là Thất không phải Kê."

"Phải, gà nào cũng không phải gà? Vậy là cái gì gà?" Lan Khánh mơ mơ màng màng đáp lại.

Tiểu Thất thở dài, nói: "Ta đưa ngươi trở về nha môn trước, uống rượu cũng đừng ở trên đường xiêu vẹo."

"Không được, thành tây ta còn chưa tuần xong…" Lan Khánh đẩy tay Tiểu Thất, ra vẻ phải đi về phía trước, nhưng mới được mấy bước đã lảo đảo, thiếu chút nữa té nhào.

Tiểu Thất nhanh tay lẹ mắt ôm lấy thắt lưng Lan Khánh, giúp hắn đứng vững, cầm tay hắn hướng về nha môn.

Tiểu Thất nói: "Ngươi ở bên ngoài choáng váng, để Thi đại nhân biết hẳn ngài lo lắng đến chết."

Tiểu Thất thốt ra lời này, Lan Khánh ngẩn người suy nghĩ, cảm thấy Tiểu Thất nói có đạo lý, liền ngốc ngốc để mặc hắn kéo tay lôi về nhà.

***

Vào nha môn, Tiểu Thất phát hiện Thi Vấn, Nam Hương, Kim Trung Báo Quốc cùng một số bộ khoái khác đều tập trung ở đại đường, tựa hồ thương nghị gì đó. Nam Hương trông thấy Tiểu Thất mang Lan Khánh trở về, chỉ hơi sửng sốt, lại lập tức nghiêm mặt nói: "Công tử là làm sao vậy?"

Tiểu Thất thản nhiên liếc nhìn Nam Hương. "Không có gì, uống say thôi."

"Vậy còn không mau đưa công tử vào phòng nghỉ ngơi." Nam Hương nói.

"Úc." Tiểu Thất ứng thanh, kéo Lan Khánh hướng nội nha đi vào.

Lan Khánh giằng khỏi tay Tiểu Thất, lảo đảo muốn ngã lộn xuống đất, khó khăn nện bước đến bên Kim Trung Báo Quốc cùng bộ khoái khác nhìn nhìn, rồi quay đầu hỏi Thi Vấn: "Bọn họ muốn đi đâu? Cha phái bọn họ xuất môn làm nhiệm vụ đúng hay không? Có phải muốn đi Vô Ngân Hiên bắt Dậu Vô Ngân? Ta cũng đi."

Thi Vấn nói: "Đúng là đến Vô Ngân Hiên, chỉ là hôm nay ngươi không được đi, tối nay là ngày mười lăm trăng tròn, ngươi hãy ở lại nha môn!"

"Vì cái gì mười lăm trăng tròn không được?" Lan Khánh bất chấp. "Nếu ta không thể đi, vậy bọn họ cũng không thể đi. Chờ đến tối mai không phải mười lăm trăng tròn rồi cùng đi!"

Nam Hương tiếp lời: "Công tử, đại nhân toàn bộ đều là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi mỗi lần đến ngày trăng tròn bệnh tà sẽ nhập thể, bị nhiễm phong hàn. Cho nên, ngươi hãy đợi ở trong phòng hảo hảo nghỉ ngơi. Việc Vô Ngân Hiên không thể kéo dài, để cho bọn Kim Trung Báo Quốc đi trước."

Lan Khánh nhíu mày, giơ tay đánh tới Nam Hương.

"Nam tiên sinh!" Mọi người cùng kinh hãi.

Tiểu Thất thấy thế, vội sải bước tiến tới, thay Nam Hương đỡ lấy một chưởng không lưu tình của Lan Khánh.

Chỉ là… Những tưởng sẽ rất đau đớn, Tiểu Thất thậm chí đã nhắm mắt lại, cắn răng cố chịu, nào ngờ tay Lan Khánh nhẹ như bông chạm đến trước ngực hắn, tiếp theo cả người mềm nhũn, khuôn mặt phiến hồng càng đỏ ửng lên.

"A?" Tiểu Thất vô cùng ngạc nhiên.

Nam Hương nhẹ thở ra. "Dược hiệu phát tác, Tiểu Thất, mau đưa công tử trở về phòng!"

"…Được." Tiểu Thất nâng Lan Khánh đang gục lên người hắn, dìu đến hậu đường.

Kim Trung Báo Quốc thấy Tiểu Đầu Nhi bị nam nhân ôm như vậy, vốn muốn chạy tới cướp người. Không ngờ Tiểu Thất liếc bọn họ, ánh mắt bén như dao còn muốn sắc nhọn hơn Lan Khánh hai ba phần, ghê gớm đến mức bốn người đều chết trân tại chỗ, ai cũng không dám đi tới nửa bước.

"Tiểu Kê…" Lan Khánh rên rỉ vài tiếng, thanh âm có chút đáng thương.

Tiểu Thất chẳng biết tại sao trong lòng ê ẩm, nhưng lại thấy Nam Hương cùng Thi Vấn vẻ mặt còn lo lắng hơn hắn, cũng không có ác ý gì đối với hắn.

Rốt cuộc là vì cái gì? Hắn thật sự trăm tư không cách nào lý giải.

Thi Vấn cùng Nam Hương theo Tiểu Thất vào nội nha, đợi Tiểu Thất đặt Lan Khánh trên giường, hai người nhìn Lan Khánh một hồi, mới lắc đầu cùng Tiểu Thất lui ra ngoài phòng.

Nam Hương dùng dây xích khóa chặt cửa.

Lan Khánh từ trên giường lảo đảo đi xuống, cả người áp vào bên cửa, đập mạnh ván cửa, thanh âm hư nhuyễn kêu gào: "Cha… Vì cái gì nhốt ta lại? Cho ta ra ngoài, ta muốn cùng bọn họ phá án…"

Thi Vấn không đành lòng nghe, hốc mắt đỏ lên, phất tay áo từ từ rời bước.

Nam Hương quay đầu nói với Tiểu Thất. "Tối nay phiền ngươi chiếu cố công tử."

"…" Tiểu Thất nhìn Nam Hương.

"Ngươi chắc hẳn cảm thấy rất kỳ quái, ta cùng đại nhân vì cái gì phải nhốt công tử?" Nam Hương thở dài, lắc đầu: "Như ta đã nói, công tử bị bệnh, đến ngày trăng tròn sẽ phát tác. Ngươi… Ai… Nghe ta… Đêm nay vô luận thế nào cũng không được phóng xuất công tử."

Nam Hương dứt lời liền như vậy rời đi, lưu lại Tiểu Thất ngây người khó hiểu.

Lan Khánh ở trong phòng vẫn không ngừng đập cửa, một tiếng lại một tiếng chua xót gọi cha. Tiểu Thất nghe thấy, tâm tư cứng rắn đều nhanh chóng nhũn hết ra.

"Sư huynh, sư huynh!" Tiểu Thất dựa vào ván cửa thấp giọng nói: "Thi đại nhân đã đi rồi, ngươi đừng đập nữa. Trở về giường đi, nhắm mắt lại ngủ một giấc, làm cho chính mình được dễ chịu! Dược lực của mê hồn tán đang phát tác, ngươi cứ gắng gượng chống đối sẽ không tốt cho thân thể, mau đi ngủ, nhắm mắt lại sẽ thoải mái hơn."

Nhưng Lan Khánh vẫn đập không ngừng nghỉ.

***

Hai chuyện đều khiến người ta không thể buông tay, Nam Hương dặn dò xong liền đi thẳng đến đại đường. Tiểu Thất lo lắng nhìn cửa phòng Lan Khánh đã khóa chặt, đi qua đi lại mấy hồi, cuối cùng chạy tới nghe lén những người kia đàm luận.

Đại đường, Thi Vấn ngồi bên bàn xử án, sau lưng là tấm gấm hồng nhật thanh thiên, Nam Hương đứng ở bên cạnh, phía dưới là tất cả tinh anh của Quy Nghĩa huyện nha môn do Kim Trung Báo Quốc dẫn đầu, đang chờ đợi Thi Vấn ra lệnh.

Thi Vấn vuốt râu, nhắm hờ mắt, mày nhíu lại trầm tư, rồi sau đó hai mắt mở ra ánh lên tinh quang chiếu rọi bốn phía, tay nhấc lên ném xuống hỏa ký (thẻ đỏ luận tội).

"Kim Trung Báo Quốc!"

"Có thuộc hạ!" Bốn người cùng đáp vang.

"Bọn ngươi lập tức đến Vô Ngân Hiên, chiếu theo lời sư gia, một đôi ở phía trước dụ người của Vô Ngân Hiên, một đôi từ phía sau lẻn vào, nhớ kỹ không tham tiến vào rừng trúc để tránh sách động ngũ hành bát quái trận pháp. Vô luận như thế nào, tối nay phải bắt được hiên chủ Dậu Vô Ngân cùng tổng quản Liễu Thành Phi về thẩm án, đem lại công đạo cho Tang gia cùng những người hàm oan mà chết!" Thi Vấn nghiêm mặt nói.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Kim Trung Báo Quốc cầm lệnh bắt, từng người mang theo thuộc hạ rời đi.

Vô Ngân Hiên kia là loại địa phương như thế nào, ngay cả Lan Khánh cùng Tiểu Thất cũng khó bảo toàn tính mạng trở ra, chứ đừng nói đến những tiểu binh này.

Nhưng, công lý chính nghĩa trường tồn, trong lòng mỗi bộ khoái chỉ có một tâm niệm duy nhất là đem hung thủ đưa ra ánh sáng, giúp người đã chết có thể nhắm mắt. Chỉ vì thế mà thôi.

Kết quả, toàn bộ đại đường tràn ngập khí thế trang nghiêm, một lòng quyết chiến đến cùng, tựa như câu thơ "Gió đìu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê, Tráng sĩ một đi không trở về."*

"Chết thì chết! Cùng lắm mười tám năm sau lại là một hảo hán!"

Tiểu Thất nhìn khuôn mặt mỗi người, chính là vừa hợp với mấy chữ lớn đó.

Xem ra sư gia Nam Hương đã chỉ bảo cho mỗi người chút ít phương pháp ứng phó với Vô Ngân Hiên trận pháp. Chỉ là, nhật quang trận pháp kia hắn cùng Lan Khánh cũng đã khó có thể chống đỡ, nếu quân tinh nhuệ của Vô Ngân Hiên đều xuất hiện, chỉ dựa vào những người này, e rằng không có phần thắng.

Tiểu Thất trong lòng lo lắng, ngặt nỗi lại không thể giúp đỡ.

Nếu là trước kia, võ công của Lan Khánh hợp lực cùng tư duy của Nam Hương có lẽ có thể thuận lợi đem Dậu Vô Ngân cùng Liễu Thành Phi bắt về. Có điều hôm nay Nam Hương cùng Thi Vấn không biết nổi điên làm gì, lại đem Lan Khánh mê đảo rồi khóa kín trong phòng, kiên quyết từ chối không cho hắn cùng đi.

Tuy rằng Lan Khánh tẩu hỏa nhập ma đầu óc không minh mẫn, có khi biến khéo thành vụng, nhưng nhiều người cơ hội thành công cũng cao hơn, Tiểu Thất vẫn là không hiểu hai ngươi kia suy tính điều gì.

Chầm chậm quay về trước phòng Lan Khánh, Tiểu Thất gãi đầu, hai chân mày cũng bởi lo lắng đã liền thành một đường.

Chính mình cùng Kim Trung Báo Quốc đi còn có thể cùng nhau phối hợp, nhưng hắn cũng không thể để mặc Lan Khánh, ai biết được mê hồn tán Nam Hương cho người ăn có xảy ra sai lầm gì không.

Đứng trước cửa phòng, Tiểu Thất nghĩ hoài nghĩ mãi, chỉ hận sao mình không thể phân thân thành hai, một đi Vô Ngân Hiên, một coi chừng Lan Khánh.

Thình lình, từ ngoài tường vây nha môn truyền đến tiếng chó sủa xa xa, thanh âm kia rất rõ ràng, phá tan không khí quá mức yên tĩnh trong nội nha.

Tiểu Thất giật mình, lúc này mới phát giác Lan Khánh không còn đập cửa nữa, sương phòng im ắng vắng lặng, ngay cả một tiếng động cũng không có.

"Đại sư huynh, đại sư huynh!"

Gọi vài tiếng cũng không nghe Lan Khánh đáp lại, Tiểu Thất sợ rằng người bên trong gặp chuyện không may, liền vội vàng cắt đứt khóa, vọt vào phòng.

Bên trong chỉ có một mảng tối đen, sương phòng không đốt nến chỉ thấy một chút xếp đặt.

"Đại sư huynh!" Tiểu Thất lại hô gọi.

Đột nhiên, từ sau lưng vang lên động tĩnh, Tiểu Thất lập tức quay đầu lại, nhìn thấy một thân ảnh màu đen tay đang nâng cao, cầm một vật tựa như ấm trà.

Hắn định mở miệng, bất ngờ "khuông lang" một tiếng, một trận đau nhức bủa vây. Lan Khánh cầm ấm trà nện thẳng xuống, hắn đầu váng mắt hoa, chân cơ hồ đứng không vững.

"…" Tiểu Thất cảm thấy một dòng nhiệt ẩm ướt đang trượt xuống mặt hắn, từ từ vươn tay sờ soạng bên thái dương, sau đó ngửi ngửi, ngơ ngơ ngác ngác suy nghĩ, phát giác thứ dính dính gì đó, hình như là… máu…

"Nãi nãi cá hùng a…" Tiểu Thất rền rĩ.

"Nãi nãi cá hùng! Nãi nãi cá hùng!" Lan Khánh thở phì phò. "Người cùng cha và Nam tiên sinh nhốt ta, nãi nãi cá hùng, thật sự là đáng giận!"

"…" Tiểu Thất ngây ngốc nói: "Sư huynh, ngươi bắt chước cách nói của ta…"

Lan Khánh không để ý tới Tiểu Thất, tiếp theo ném lại vài mảnh ấm rồi chạy ra bên ngoài, cả người lắc lư lảo đảo, khinh công cũng hoàn toàn không thi triển được. Tiểu Thất nhìn hắn vừa chạy vừa va đụng, một

chốc đụng phải tường vây, lại ngã đè lên Tiểu Trư vô tội đang gặm cây cỏ, trong lòng không yên. "Đầu đã đủ hỏng hóc rồi… Cứ đụng như vậy…"

Tiểu Thất dùng tay đè chặt miệng vết thương, cố gắng nhấc chân lên, xiêu vẹo đi ra.

"Sư huynh trở về… đừng đụng… Quay trở về…"

17. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 17

Năm ấy, Tiểu Thất vừa vào Thần Tiên Cốc, đại sư huynh Lan Khánh mười sáu tuổi, hắn mười bốn.

Hắn được sư phụ thu nhận, đứng hàng thứ bảy trong cả thảy tám đệ tử ở cốc. Dưới hắn là tiểu bát Triệu Tiểu Xuân, nhỏ nhất, mới được mười tuổi.

Lúc sư phụ mang Tiểu Xuân về cùng hắn và đại sư huynh, thân thể đứa nhỏ này đã bị cắt thành hai nửa, thương thế nặng vô cùng. Sư phụ đã phải dùng châm tuyến từng mũi từng mũi khâu lại, từ từ phục hồi cơ thể tiểu hài tử.

Sau đó, cả ngày Tiểu Xuân đều phải ngâm mình trong thùng gỗ.

Trong thùng thả rất nhiều thảo dược do sư phụ ngao, hình như là cứ ngâm rồi lại ngâm. Ngâm đủ lâu, thân thể bị cắt thành hai đoạn sẽ dính trở lại.

Nhị sư huynh, người đã theo sư phụ từ rất lâu, nói như vậy với Tiểu Thất.

Thần Tiên Cốc nằm sâu trong thâm sơn ở phía nam, bốn phía mặc dù có đại hầu tử vô cùng kỳ quái coi chừng, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có một vài dã thú hung mãnh xâm nhập cốc nội.

Có một buổi sáng, tất cả sư huynh đệ đều xuất môn, sư phụ đang ngủ, sư đệ Tiểu Xuân đang tắm dược, đại sư huynh không hiểu chạy đi đâu, Tiểu Thất một mình ở bên ngoài dược lư luyện võ đánh mộc đầu nhân, không ngừng gào rống "Hát hát hát hát".

Nhị sư huynh nói hắn nếu muốn xuất cốc thì ít nhất phải đánh thắng ngũ sư huynh cùng lục sư huynh mới được, cho nên mỗi ngày vừa rời giường, Tiểu Thất liền nỗ lực luyện công. Chỗ này có đại sư huynh, mỗi lần chẳng may giáp mặt đều rất khó xử, cho nên hắn muốn nhanh nhanh rời đi.

Đánh đến mệt lả, cả người đổ đầy mồ hôi, Tiểu Thất chạy tới khe suối phía sau sơn động, định lấy nước xoa bóp toàn thân.

Mùa xuân trên núi, tuyết cùng nước chỉ vừa mới dung hòa, mặt đất sơ tỉnh, bên suối còn lưu lại từng mảng tuyết đọng.

Nào biết Tiểu Thất mới ngồi xổm bên khe suối tát nước lên mặt, đã thấy trên mặt nước một đảo ảnh lay lay động động. Ngẩng đầu trông, hắn sợ tới mức hơi thở ngừng trệ.

Một con gấu mới từ huyệt động ngủ đông tỉnh lại đang đói bụng đến cồn cào, hiện giờ lại nhìn thấy trước mặt con mồi sinh động vừa mắt, nó rống dài, lướt qua hẻm núi vọt tới Tiểu Thất.

"Oa a a…" Tiểu Thất xoay người lao đi điên cuồng, vừa chạy vừa gào toán loạn: "Sư phụ cứu mạng a… có gấu… có gấu…!"

Chẳng ngờ sư phụ vốn thân thể suy yếu, đã ngủ thì dẫu cho cả rừng núi chấn rung cũng chẳng tỉnh lại, vô luận Tiểu Thất có kêu đến thế nào, vẫn không một ai ra cứu hắn.

Tiểu Thất chạy a… chạy a… chạy vào trong cốc.

Hắn chạy qua dược lư, nhìn thấy tiểu sư đệ đang ở trong bồn tắm nghịch hắc dược thủy. Tiểu sư đệ trông thấy hắn, còn hướng hắn ngọt ngào kêu một tiếng: "Thất sư huynh!"

Tiểu Thất vốn muốn chạy trốn, chỉ là gấu truy ngay phía sau, hắn mà trốn được, con gấu đang đói bụng khẳng định nhào vào trong dược lư chén sạch bách tiểu sư đệ của hắn.

Tiểu Thất thâm hít một hơi, đáng lẽ đã chạy quá dược lư, nhưng hắn lại quay đầu trở về, lao tới đối diện con gấu.

"Oa a a…" Hắn giơ nắm tay, vận khởi tâm pháp sư phụ truyền thụ, trong đầu cố gắng chuyển hóa gấu lớn đang giương nanh múa vuốt, nước miếng nhễu nhệu thành mộc đầu nhân thường bị hắn đánh, sau đó vận khí đẩy nắm tay về phía trước. "Hát hát hát hát hát…", một trận mãnh liệt đánh đả ập tới con gấu.

Bên tai truyền đến tiếng rống rung trời, Tiểu Thất bấp chấp tất cả mọi giá, quyền cứ thế vung mạnh.

Không lâu sau, đến lúc tỉnh táo tập trung nhìn lại, hắn đã thấy con gấu mới rồi nhe răng trợn mắt đứng im không nhúc nhích. Tiểu Thất run run vươn đầu ngón tay chọc chọc, gấu lớn liền "bính" một tiếng, cả thân mình ngã vật xuống đất.

"Thất sư huynh!" Từ trong dược lư truyền tới tiếng Tiểu Xuân kinh hãi.

Tiểu Thất lúc này mới như tỉnh mộng, thối lui một bước, rống thanh: "Nãi nãi cá hùng!"

Bàn tay không ngừng vỗ vỗ tiểu tâm can của chính mình, sau đó hai chân run rẩy đi đến bên Tiểu Xuân.

"Sư huynh, sư huynh, ngươi thật lợi hại a!" Tiểu Xuân kêu lên.

Tiểu Thất còn chưa hoàn hồn, một lúc lâu mới mở miệng: "Nãi nãi cá hùng!"

Tiểu Xuân chăm chăm nhìn thất sư huynh, sau mới hỏi: "Cái gì là nãi nãi cá hùng? Cái gì mà gấu của bà nội? Bà nội sư huynh dưỡng gấu sao? Có phải bởi vì sư huynh cùng nuôi nên mới lợi hại như vậy, thoắt cái đã đánh ngã gấu?" Tiểu Xuân sùng bái nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất thần hồn còn chưa hết kinh động, sờ sờ gương mặt Tiểu Xuân, thấy được tiểu sư đệ vẫn ngâm mình trong dược không có dị trạng, lúc này mới vỗ vỗ lồng ngực mình, nhưng vẫn thì thào lẩm nhẩm: "Nãi nãi cá hùng, nãi nãi cá hùng, nãi nãi cá hùng, nãi nãi cá hùng…."

***

Bởi vì Tiểu Xuân còn nhỏ, từ đó về sau, hình ảnh kinh hoàng ngày ấy không thể xóa bỏ khỏi trí nhớ. Lúc sau Tiểu Thất từ trong ngây dại thanh tỉnh, mới đối Tiểu Xuân nói: "Nãi nãi cá hùng" chính là một cách mắng chửi người. Tiểu Thất sau đã bảo sư đệ không được bắt chước, phải sớm sửa. Có điều Tiểu Xuân đã quen, cả ngày đều quải quải bên miệng "Nãi nãi cá hùng!"

Song Tiểu Xuân vẫn thường hỏi, vì cái gì là gấu của bà nội mà không phải gấu của ông nội?

Tiểu Thất nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nhưng chính mình cũng không rõ, vì thế trả lời qua loa: "Đại khái là bởi bà nội so với ông nội nuôi gấu có phần lợi hại hơn!" Hắn đáp bừa.

Tiểu Thất thuở nhỏ được khất cái gia gia nhặt về nuôi, trong lúc hắn còn là một hài đồng tỉnh tỉnh mê mê, ngày ngày đều nghe mấy lời vô vị này. Cái gì nãi nãi nãi cá hùng, cái gì cách lão tử (bố mày), toàn là do khất cái gia gia dạy hắn.

Bây giờ dù đã rời xa ổ khất cái, nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn tưởng nhớ khất cái gia gia và vài vị khất cái ca ca từng cùng hắn sinh nhai.

Cứ mỗi khi thật sự muốn khóc, hắn lại mở miệng hô to "Cách lão tử!", "Nãi nãi cá hùng!". Khi ấy, giống như mọi người sẽ trở về bên hắn như trước đây. Sẽ không còn cô đơn tịch mịch. Cũng không còn muốn khóc nữa…

***

Cuối cùng, con gấu ngày đó biến thành thức ăn cho bữa tối của Thần Tiên Cốc.

Da gấu được tam sư huynh lưu lại, làm thành áo ấm mùa đông cho Tiểu Thất và Tiểu Xuân. Mật gấu được sư phụ hòa cùng dược liệu cho Tiểu Thất ăn đỡ sợ.

Còn tiên* gấu… hôm sau ngũ sư huynh cùng lục sư huynh cao hứng tính đem ngâm rượu thuốc lại phát hiện: tiên đã không cánh mà bay…

Chuyện gì đã xảy ra?

Tiên gấu rốt cuộc là ai lấy đi?

Việc này cho đến tận bây giờ, khi bọn họ trưởng thành,…

…vẫn là một bí mật không lời giải.

18. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 18: Khánh Trúc Nan Thư Chi Phi Tặc Tiểu Lan Hoa (hạ)

Văn án

Ánh trăng bàng bạc lướt nhẹ trên người Lan Khánh, lộ ra một thân hình quỷ dị đầy tà khí.

Lẳng lặng nhìn Bách Lý Thất đến không chớp mắt, cực kỳ không ổn a.

Nguyên tưởng sư huynh mất đi trí nhớ, ít nhiều bình thường một chút…

Không ngờ tới mười lăm trăng tròn, hắn liền…

Oa a a a… ma vương xuất hiện rồi!

"Đứng xa như vậy làm gì, ta không có ăn thịt ngươi!"

Tiểu Thất nghe Lan Khánh kia cười cười, cả người nổi hết da gà.

Cái gì sẽ không ăn hắn? Chỉ cần không chú ý một chút…

Hắn còn không kịp khóc đã bị chénsạch sẽ rồi…

Khánh trúc nan thư…tội lỗi chồng chất…

Đốn hết trúc Nam Sơn cũng vô phương đem tội lỗi viết xong.

Đành ví von tội trạng nhiều đến không bút nào tả thấu.

****

Bởi vì máu vẫn chảy không ngừng, cảnh vật trước mắt nhuộm một mảnh tinh hồng, Tiểu Thất lấy dược từ trong lồng ngực xoa lên miệng vết thương. "Huyết Kiến Sầu" không hổ là thánh dược trị thương đệ nhất thiên hạ, chỉ khoảng nửa khắc sau nước đã hóa cao, phủ kín miệng vết thương do Lan Khánh gây ra, máu lập tức ngừng lại.

Tiểu Thất từ trong nha môn đuổi theo Lan Khánh ra đến đường cái.

Đường cái ban đêm thuần một mảng đen kịt, ngoại trừ hai lão cẩu ngủ gật bên đường, tuyệt nhiên không có bóng người.

"Sư huynh?" Tiểu Thất sốt ruột chạy tới phía trước, hy vọng có thể tìm được thân ảnh Lan Khánh.

Bỗng nhiên ở đầu phố, hắn trông thấy người.

"Sư huynh…" Tiểu Thất nôn nóng hô to.

Trong lòng hắn có loại dự cảm bất hảo, khóe mắt nháy liên tục, e là có sự tình không tốt phát sinh.

Lan Khánh lẳng lặng đứng tại nơi giao nhau của hai con đường, một chút cũng không nhúc nhích, chăm chăm nhìn về phương xa.

Ngân nguyệt hé lộ, mặt trăng ngày mười lăm tròn vành lại mang theo quầng bụi, giống như bị sương mù vùi lấp, âm âm ai oán.

Tiểu Thất rùng mình, nguyên bản hai chân đang vội vã chạy tới trước Lan Khánh liền vội vã như vậy ngừng lại, thậm chí còn thoái lui từng bước.

Bởi vì người kia… có gì đó không đúng…

Mặt trăng nhợt nhạt chiếu rọi Lan Khánh, ánh bạc làm cho hắc trù trên người hắn càng tối đen hơn. Dưới nguyệt quang quỷ dị, hoa văn ngọn lửa màu bạc thêu trên y phục bao quây lấy Lan Khánh, tựa như thiêu đốt hết thảy.

Lan Khánh chậm rãi ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên bầu trời, rồi sau đó thùy con ngươi, tầm mắt chuyển hướng Tiểu Thất.

Khóe miệng Lan Khánh cong lên cười như vô định, mắt của hắn cơ hồ hóa thành màu đỏ, cứ định định như vậy nhìn Tiểu Thất.

Gió thổi, sợi tóc khinh bay, lụa sam phất phới, Tiểu Thất cảm thấy chính mình gần như không thể hô hấp.

Người này trong mắt sát ý nặng nề, lệ khí cơ hồ không phải từ trang phục mà từ thân thể tung tràn, giống như Tu La dưới trăng, khiến người ta từ trong đáy lòng sợ hãi, tâm lạnh, không rét mà run.

"…Tiểu… Tiểu Hắc…" Tiểu Thất một tiếng thăm dò.

Đột nhiên, thân ảnh Lan Khánh di động. Tiểu Thất không hề phát hiện ra, chỉ thấy người này ngay lập tức đã ở trước mắt, thật mạnh bắt lấy cổ hắn, ngạo nghễ nhìn xuống.

Khí thế kia giống như ma giáo giáo chủ năm đó khiến võ lâm quần hùng sợ mất mật, không có chút nào đổi khác.

"… Ngươi là ai, ngươi nhận được… ta?" Tiếng nói Lan Khánh trầm thấp vài phần, trong đôi mắt đỏ chỉ có một biển trống rỗng, tối tăm vô cùng.

Cổ họng bị đè nén không thể hô hấp, Tiểu Thất nghĩ thầm, "Sẽ chết, chắc chắn sẽ chết! Ngày hôm nay đại gia ta sẽ giống con gà con, bị bóp chết!"

Tiểu Thất nắm chặt tay Lan Khánh, đánh cuộc với chút khí lực còn sót lại, cố gắng nhảy lên, đá thật mạnh vào ngực Lan Khánh. Lan Khánh thoáng dao động, gông cùm rời khỏi Tiểu Thất. Tiểu Thất nhân thế cả người bắn ngược lại vài thước, đụng phải ván cửa một khách điếm, "phanh" một tiếng, trong đêm thanh âm vang vọng.

Lan Khánh ấn ngực, cúi đầu nhìn một chút, rồi sau đó giương ra nụ cười thâm sâu, nói với Tiểu Thất: "Công phu cũng không tệ…"

Trộm thấy đại ma đầu muốn lại gần mình, Tiểu Thất mãnh liệt ho khan vài tiếng, ý thức đang bay nhảy tức khắc lại trở về, vội vàng xua xua tay, thở hổn hển nói: "…Chậm… Chậm đã… Ta không phải cố ý đá ngươi, chỉ tại ngươi một bên hỏi ta ngươi là ai, một bên lại bóp cổ, ta là vì muốn trả lời mới đành phải đá ngươi."

"Úc?" Lan Khánh nheo mày. Có một số loại người vô luận sinh ra trong bộ dáng gì, mặc dù trên mặt vẫn đội nhân bì nhưng giơ tay nhấc chân cũng đều tỏa ra khí thế mê hoặc khiến người ta phải si dại.

Tiểu Thất sững sờ, sau đó rùng mình một cái, lập tức phục hồi tinh thần.

"Nãi nãi cá hùng!" Tiểu Thất nhổ toẹt một miếng: "Chết đến nơi còn có thể ngắm mỹ nhân đến ngây ngẩn, Bách Lý Thất ngươi là thằng cha đáng bị người ta phỉ nhổ!

Tiếp theo, Tiểu Thất vội vàng ngẩng đầu, vịn cửa khách điếm từ từ bò dậy. Hắn một bên đề phòng Lan Khánh, một bên khơi mào nói: "Ca ca, ngươi bị bệnh."

"Ca ca?" Hai chữ này hiển nhiên khiến Lan Khánh chú ý.

"Đúng, ngươi kêu Thi Tiểu Hắc, là ca ca của ta." Tiểu Thất tiếp tục thuyết: "Song ngươi vì luyện công quá độ, khiến cho kinh mạch nghịch chuyển, tẩu hỏa nhập ma, mỗi tháng cứ tới mười lăm trăng tròn sẽ phát điên."

"Úc?" Lan Khánh tự tiếu phi tiếu, lại nheo nheo mày.

"Hắc hắc hắc hắc …" Tiểu Thất cười cười. "Nếu không tin, ngươi cứ tìm gương đồng đến so sánh, như thế có thể thấy ta không nói dối. Hai huynh đệ ta ngày thường giống nhau ghê gớm, ngay cả mẹ cũng khó lòng phân biệt."

"Ngươi nói ta gọi Thi Tiểu Hắc, vậy ngươi tên là gì?" Lan Khánh chậm rãi tiến lại gần Tiểu Thất.

Tiểu tâm can Tiểu Thất theo mỗi bước chân Lan Khánh, "Thình thịch thình thịch" khiêu càng lúc càng mau, càng lúc càng to. Hắn lắp bắp: "Cái kia… cái kia… Ta gọi Trần Tiểu Kê…"

Lan Khánh một phen bắt được cổ áo Tiểu Thất, ánh mắt đỏ thẫm nhìn thẳng hắn: "Ngươi dám gạt ta? Nếu là huynh đệ, tại sao họ không giống nhau?"

"Bởi vì chúng ta cùng mẹ khác cha…" Tiểu Thất cảm giác được lực đạo mạnh mẽ trên cổ áo, nghĩ thầm, cái mạng nhỏ này tuyệt đối đi đời nhà ma rồi, hắn nhịn không nổi phóng khai cổ họng, hô to: "A a a… Tiểu Hắc đại nhân tha mạng…"

Không ngờ Lan Khánh xách Tiểu Thất lên, mặt dí tới trước hắn.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu rồi bế khí, đôi mắt nhỏ trừng nhìn cặp mắt to, trong lòng run rẩy phỏng đoán Lan Khánh bước tiếp theo muốn làm gì.

Lan Khánh sờ sờ khuôn mặt Tiểu Thất, sau đó dùng sức kéo mạnh, đem nhân bì nhiễm huyết xé rụng.

Tiểu Thất đau đến ứa lệ, nhưng vừa muốn gập lưng lại bị Lan Khánh nâng cằm lên.

"Hắc đại nhân, Hắc ca ca… Van cầu ngài đừng dày vò ta… Đệ đệ ta bạc mệnh… Không chịu nổi bị ngài đùa đi nghịch lại…" Tiểu Thất cả người mềm nhũn.

Hắn không sợ chết, một mệnh thì một mệnh, không có thì thôi, đại gia cũng sẽ không làm sao.

Nhưng được Lan Khánh khoản đãi nào dễ dàng như vậy.

Lan Khánh là một tay sử độc xuất thần nhập hóa, bất luận dính vào cái gì đều khiến người thống khổ thập thiên bát thiên, muốn chết thống khoái một chút cũng không thể.

Trong những năm đi theo Lan Khánh, hắn đã trông thấy có kẻ trúng độc phải chịu đựng khổ sở suốt một tháng trời, đến khi nội tạng thối nát mới vỡ bục mà chết; cũng đã gặp qua kẻ đau đớn cùng cực muốn sống không được muốn chết không xong.

Loại cảm giác sống chẳng bằng chết này hắn hoàn toàn không muốn lĩnh hội.

Nào ngờ, Lan Khánh ngắm nhìn vết kiếm loang lổ trên mặt Tiểu Thất hồi lâu liền chỉ cười giễu cợt, hai tay áo đột nhiên trướng lên một trận kình phong, đem đôi chân mềm oặt của Tiểu Thất nâng khỏi mặt đất.

Lan Khánh vỗ vỗ khuôn mặt Tiểu Thất: "Ta gọi Thi Tiểu Hắc?"

"Đúng vậy!" Tiểu Thất sửng sốt. Nãi nãi cá hùng, người này cười rộ sao lại rạng rỡ như vậy?

"Ngươi kêu Trần Tiểu Kê?"

"A… Phải". Tiểu Thất điểm đầu. Tên này cũng do lão ngài đặt.

"Hai chúng ta là huynh đệ?" Lan Khánh lại hỏi.

"Ách… Phải phải phải!" Tiểu Thất gật đầu lia lịa. Hắn dự cảm rằng nếu trả lời không phải, chẳng khác nào bảo hắn không hề có quan hệ với Lan đại giáo chủ, mà với người không có quan hệ, từ trước tới nay Lan đại giáo chủ đều tùy tiện giết không thương tiếc.

Huống hồ, sư huynh đệ cũng là một loại huynh đệ, hắn đâu có nói dối.

Lan Khánh xoay người, áp chặt lấy ngực, thì thầm: "Ta nhớ rõ đã từng nhìn thấy ngươi… Ngươi là đệ đệ của ta… Nhưng trong lòng ta còn một việc trọng yếu hơn mà nghĩ mãi không ra? Ta chính là muốn đi đâu? Làm gì? Vì sao ta ở chỗ này? Vì cái gì… lòng ta lại cuống cuồng như vậy?"

Lan Khánh bỗng nhiên quay đầu lại, quát: "Trần Tiểu Kê, ngươi nói!"

"Ngươi là muốn đến Vô Ngân Hiên giúp nha môn bộ khoái bắt giữ hiên chủ Dậu Vô Ngân về cho cha ngươi Thi đại huyện lệnh thẩm án, bởi vì Vô Ngân Hiên rất nguy hiểm với vô số cơ quan, chúng ta đã từng nếm qua nên ngươi lo lắng cho an nguy thuộc hạ." Tiểu Kê đem toàn bộ mọi chuyện nói trong một hơi.

"Vô Ngân Hiên?" Lan Khánh mị mị mắt. "Ở nơi nào?"

Tiểu Thất lập tức vươn tay chỉ hướng đường cái xa xôi. "Từ nơi này dọc theo quan đạo, cho tới hửng đông sẽ đến huyện lân cận, khi thấy một gốc đại thụ trăm năm thì rẽ trái, đi thẳng ra khỏi trấn." Tiểu Thất miêu tả cực kỳ tỉ mỉ.

Lan Khánh nghe xong, cũng không quay đầu lại mà phất tay áo rời đi.

"Ai…" Bị lưu lại như vậy, Tiểu Thất có điểm mơ hồ. "Không giết ta?" Kỳ quá, hắn như thế nào vận khí tốt đến vậy.

Tiểu Thất an ủi tiểu tâm can chính mình, thở phào một hơi, quẹt quẹt mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn vốn định xoay người quay về nha môn, dù sao ở bên ngoài quá nguy hiểm, nếu Lan Khánh lần thứ hai phát điên, đại la thần tiên giáng thế cũng cứu hắn không nổi.

Chỉ là… Tiểu Thất mới đi được hai bước lại dừng nhịp chân…

Lan Khánh hiện nay như vậy… tuy là võ nghệ cao cường không người địch nổi… nhưng cho tới bây giờ, thế gian lợi hại nhất không phải võ công… mà là lòng người hiểm ác…

Nếu nhất thời vô ý để xảy ra chuyện… Việc này…

"Ai…" Tiểu Thất hít một hơi, ưỡn ngực, xoay người chạy về phía Lan Khánh. "Tiểu Hắc, chờ ta, ta cùng đi với ngươi."

Lan Khánh quay đầu liếc nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất sợ tới mức bỗng nhiên nhớ ra người này không thể tới gần, vội vàng lưu lại cách hắn mười bước, nịnh nọt hỏi han:

"Tiểu Hắc ca ca, ngài dùng ánh mắt thâm thúy mê người nhìn ta như nhế, xin hỏi có chuyện gì không?"

Lan Khánh khẽ cười một tiếng: "Ly xa như vậy làm gì, ta sẽ không ăn ngươi."

Tiểu Thất bị Lan Khánh cười, cả người nổi da gà, run lẩy bẩy.

Hắn trong lòng thầm nghĩ: "Khó nói a!", miệng lại xu nịnh. "Bởi vì ngài là người ta tôn kính, tiểu đệ đương nhiên phải lui ba thước, ngoan ngoãn đi phía sau rồi."

Tầm mắt Lan Khánh khẽ di chuyển, không còn để ý tới Tiểu Thất, chỉ trông về phía trước, nói: "Ngươi đi sau, ai dẫn đường cho ta, hả?"

Nghe thấy một tiếng "Hả?", không đợi Lan Khánh nói đến câu thứ hai, Tiểu Thất lập tức nhảy hai bước thế ba bước chạy tới đằng trước dẫn đường cho Lan đại ma đầu, nhưng vẫn không quên cách xa xa vài thước.

Không có biện pháp, ai kêu hắn sợ Lan Khánh muốn chết a.

Đêm đến, nhóm quan sai Kim Trung Báo Quốc đã tới Vô Ngân Hiên.

Nhìn thế nào cũng giống chỗ ở của thường nhân không chút bắt mắt, nhưng bởi Nam Hương đã răn đe họ vết xe đổ của Lan Khánh và Tiểu Thất nên không ai dám coi khinh nơi này.

Đinh Kim dùng mắt ra hiệu, Báo Quốc lập tức cùng một sai nha khác ẩn vào trong bóng tối, tùy thời cơ lẻn vào Vô Ngân Hiên.

"A Trung, gõ cửa!" Đinh Kim nói.

Lý Trung gật đầu, chụp lấy vòng đồng gõ lên cửa gỗ đỏ thẫm, "Khấu khấu khấu…" âm thanh trong ban đêm tĩnh mịch vang lên, thâm nhập vào dạ cảnh sâu lắng bao la, làm cho người ta có cảm giác hiu quạnh trống vắng.

Không bao lâu sau, một người hầu tiến đến mở cửa, từ bên trong thăm dò Kim Trung cùng y phục đoàn người phía sau: "Các vị quan gia, không biết đêm khuya tới có chuyện gì?"

Đinh Kim lấy ra bài phiếu Thi Vấn phân phó, nghiêm nghị: "Ta phụng mệnh huyện thái gia Quy Nghĩa huyện, đưa Vô Ngân Hiên hiên chủ Dậu Vô Ngân về tra hỏi."

"…" Người hầu nói: "Quy Nghĩa huyện? Đây là huyện lân cận…"

Đinh Kim lại lấy ra một tờ công văn khác, "Quy Nghĩa huyện đã gửi công văn cho Trung Nghĩa huyện, huyện thái gia đã đồng ý cho chúng ta hành sự trong địa phận huyện, còn không mau kêu Dậu Vô Ngân ra?"

"Vâng, các vị quan sai mời theo tiểu nhân." Người hầu cung kính xoay người hành lễ, rồi sau đó mở đại môn, dẫn đoàn người Kim Trung vào trong.

Sau khi mọi người tiến vào hiên hậu, đại môn từ từ đóng lại, một sai nha quay đầu, chỉ thấy người hầu vẫn không có mấy biểu tình trên mặt, hết thảy ẩn sâu trong bóng đêm, quỷ dị dày đặc nói không nên lời.

Người hầu đi trước dẫn bọn họ chậm rãi đi theo đường đá, mà bọn họ trước sau đều nắm chặt binh khí bên hông, không dám có chút lơi là.

Đi qua một chỗ đất trống, Đinh Kim quan sát chung quanh, phát giác vẫn chưa xảy ra sự tình như Nam Hương nhắc nhở, bốn phía đều có trúc đá, đang lúc hắn thầm nghĩ có mai phục, đột nhiên một trận gió lạnh thổi tới, mang theo từng đợt từng đợt hương khí.

Đinh Kim vừa nhấc đầu,chỉ thấy gã người hầu trước mặt cước bộ bỗng dưng nhanh hơn, dụng khinh công chạy khỏi hiện trường.

Đinh Kim vươn tay toan bắt người nhưng không kịp, đành lớn tiếng hô: "Cẩn thận có khói độc, mau cắn tị độc đan trong miệng!"

Chúng sai nha nghe lệnh, lập tức cắn giải dược, cảm thụ một trận đắng chát tràn ngập trong miệng. Khói độc ra sức đánh úp lại, từ trong sương mù vài tên sát thủ thình lình xuất hiện, mỗi người đều cầm đại đao sáng lóe bổ tới bọn Đinh Kim, Lý Trung…

Lại nói phía Trần Báo, An Quốc. Bọn họ dẫn một đội nhân mã lén vượt tường cao của Vô Ngân Hiên, từ từ lẻn vào.

Chiếu theo lời Nam Hương, âm thầm điều tra, lấy việc tìm vật chứng "Hàn Địa Thiềm" làm hàng đầu.

Bởi vì là hành động ám muội, cho nên đội bọn họ chỉ có sáu người.

An toàn đi vào chủ phòng, Trần Báo phất tay, mọi người lập tức tản ra, bắt đầu từ thư phòng nhanh chóng tìm kiếm tung tích Hàn Địa Thiềm.

Nhưng vật trọng yếu đương nhiên phải cất giấu cẩn thận, bọn họ tìm gần một khắc cũng không thấy nửa điểm manh mối, bỗng dưng từ bên ngoài truyền lại tiếng binh khí va chạm.

"Báo Tử, bọn họ đang đánh!" An Quốc lập tức nói.

"Mặc kệ!" Trần Báo trả lời: "Tiên sinh bảo chúng ta chuyên tâm tìm vật chứng thì cứ chuyên tâm tìm, vừa vặn đúng lúc đánh nhau, tiên sinh chính là tính toán để bọn Kim Trung thu hút chú ý, thuận lợi cho chúng ta hành sự. Nhanh lên, đừng phân tâm!"

"Biết!" An Quốc hít vài hơi, định tâm cố gắng tìm đồ.

Trong lúc lục lọi, Trần Báo nói: "Giấu kỹ như vậy, nhất định phải có mật thất, bình hoa, đan thanh gì đó chẳng hạn, thử cầm lên xem xét, có lẽ sẽ có dấu vết."

"Hiểu rõ!" Mọi người nhỏ giọng trả lời.

An Quốc lúc này bị một bình sứ được lau chùi sáng bóng trên bàn thu hút, mặt nào cũng không nhiễm lấy nửa điểm tro bụi, hắn nghĩ thầm, khẳng định là thường xuyên hoạt động mới sạch sẽ đến thế, hẳn là cái này.

"Báo Tử, ta tìm ra rồi." An Quốc gầm nhẹ một tiếng, lập tức vươn tay vặn bình hoa.

Bình hoa trên bàn trà phát ra vài tiếng "khách khách", từ bốn phương thình lình phóng ra vô số đoản tiễn.

Mọi người không kịp phản ứng, Trần Báo hô to: "Hỏng bét!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, đang lúc mọi người nhắm mắt lại, trong lòng thầm niệm "đi đời nhà ma", tâm lý ung dung hi sinh, trên nóc nhà đột nhiên truyền đến âm thanh ngói vỡ.

Tiếp theo, một bóng đen từ trên giáng xuống, triển khai song chưởng, hai tay áo vừa thu lại, vèo vèo vèo, tất cả phi tiễn đều bị cuốn tới bốn phía người này, rồi sau đó một cái vung tay, "khuông lang", phi tiễn vừa ùn ùn kéo đến liền như vậy bị uốn gãy thành đống sắt nát vụn ném ở góc tường.

Lúc này, không để cho mọi người có cơ hội nghỉ ngơi, đất dưới chân bắt đầu xoay tròn. Tất cả còn đang kinh hãi, lại một người từ trên nóc nhà lại nhảy xuống hô to: "Mau rời đi, nơi này không phải thư phòng chân chính mà là chỗ để lừa gạt địch nhân, là trung tâm trận pháp của Vô Ngân Hiên, từng bước từng bước giết người."

19. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 19

Người vừa tới chính là Tiểu Thất. Hắn một lần nữa đem nhân bì nhiễm máu mang lên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Mọi người bị mặt đất xoay tròn khiến cho đầu óc choáng váng, tạp vật trong thư phòng bị đánh bể, khiến nhiều người né tránh không kịp, cước bộ bất ổn, bị mảnh vỡ cứa đứt đầu chảy máu.

Lan Khánh lạnh lùng cười nói: "Tiểu trận pháp này, ta còn không để trong mắt."

Hắn đi thẳng ra cửa, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của trận pháp. Rồi sau đó, cánh cửa bị đánh khai, gió từ bên ngoài cuốn vào, thổi bay sương mù trong phòng. Cảnh tượng thiên toàn địa chuyển lập tức im bặt, chỉ còn một đám người nằm trên đất lăn qua lăn lại.

Lăn một hồi, những người đó cũng thở phì phò đứng lên, đầu óc có chút xây xẩm.

"Chẳng qua là thủ thuật che mắt cùng mê hồn trận, thật sự không mấy hữu dụng, vậy mà cũng đoán không ra." Lan Khánh cười lạnh một tiếng.

"Tiểu Kê!" Lan Khánh gọi.

"Có có có có Tiểu Kê!" Tiểu Thất nện bước mềm nhũn lảo đảo đến bên người Lan Khánh.

Lan Khánh nói: "Trận pháp đã phá, sau đó đi đâu? Còn không mau thuyết?"

"Hàn Địa Thiềm, Hàn Địa Thiềm!" Tiểu Thất vội vàng trả lời: "Trước tìm lãnh ngọc ngàn năm Hàn Địa Thiềm, sau đó bắt Dậu Vô Ngân về cho cha ngươi thẩm án, đánh bản tử!"

Lan Khánh liếc mắt nhìn đám người còn nằm trên mặt đất không đứng dậy được, lạnh lùng nói: "Các ngươi đi bắt, đừng làm ta mất mặt. Ta đi tìm Hàn Địa Thiềm."

Dứt lời hắn liền rời khỏi thư phòng, những người còn lại bên trong hô lớn: "Tuân lệnh, Tiểu Đầu Nhi!"

Mỗi người đều toát lên khí thế thấy chết không sờn.

Tiểu Thất liếc nhìn họ rồi mau chóng chạy theo Lan Khánh.

Lan Khánh hiểu tường tận địa phương này, trong đầu hiện lên một vài cảnh tượng mơ hồ.

Phàm khi xây dựng ngũ hành bát quái trận, xuất nhập trận pháp đều tuân theo một đạo lý nhất định, để che giấu một đồ vật đó, khẳng định phải có nơi ẩn mật, cho nên…

Hắn nhớ rõ, trước kia từng có người dạy những thứ này, nhưng hắn không thể nhớ được là ai.

Lan Khánh cấp bách khom người, lướt qua viện tử. Giả sơn trận pháp trong sân dời hình đổi ảnh tấn công hắn, nhưng mỗi nện bước của hắn cũng đều như hư vô, phiêu di trong không trung, mặc dù tên bắn cùng khói độc không ngừng tập kích, nhưng bởi vì hắn di chuyển quá mức chuẩn xác nên ngay cả ống tay áo cũng không mảy may dính chút tì vết.

Tiểu Thất ở phía sau một bên lách một bên tránh, run rẩy theo sát Lan Khánh.

Nhiều lần phi tiễn xẹt ngang qua mũi, cự thạch từ phía sau đập tới, hắn sợ tới mức thiếu chút nữa la toáng lên.

Cái mũi anh tuấn của hắn a, mạng nhỏ trân quý a, ngàn vạn lần đừng mất đi như vậy!

Lan Khánh nhanh chóng rời khỏi sân, đi vào một viện lạc đèn đuốc sáng trưng thủ vệ nghiêm nghị, Tiểu Thất cũng sít sao bám hắn không lơi lỏng.

Một người đứng ở hành lang dài trong viện trông thấy bọn hắn đến, trên mặt trấn định không chút bối rối, thậm chí còn lộ ra ý cười: "Bộ khoái Quy Nghĩa huyện nha môn thật khiến người ta không thể khinh thường, chẳng những có thể vượt Vô Ngân Hiên trận pháp của ta, còn tới được đây."

Lan Khánh mở miệng: "Ta là bộ khoái?"

Tiểu Thất nhanh miệng: "Không không không, lão ngài là ngỗ tác, là ngỗ tác lợi hại nhất Quy Nghĩa huyện nha môn."

Lan Khánh gật đầu, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng nâng lên, thuận tiện nói: "Ngươi là Dậu Vô Ngân?"

Dậu Vô Ngân vẫn bình thản ung dung, bộ dáng nho sinh điềm tĩnh. "Không tồi, tại hạ đúng là Vô Ngân Hiên hiên chủ, Dậu Vô Ngân."

"Hàn Địa Thiềm ở nơi nào?" Lan Khánh hỏi.

"Hàn Địa Thiềm ở ngay trong nhà này, bất quá muốn mang nó đi, phải xem ngươi có bản lĩnh không." Dậu Vô Ngân ánh mắt u tối hiểm độc, "Vô Ngân Hiên ta cũng không phải địa phương muốn đến là đến, nói đi là đi. Hôm nay các ngươi dám xông vào đây, ta sẽ khiến các ngươi mất mạng trở về."

"Hừ," Lan Khánh cười tà: "Ngươi như thế nào biết ta không có khả năng?"

Dậu Vô Ngân ra lệnh một tiếng, gia đinh tôi tớ lập tức giơ đao tiến đến, bao vây xung quanh Lan Khánh. Lan Khánh chẳng những không sợ hãi mà trên mặt còn lộ ra tiếu dung khiến người ta run như cầy sấy.

Lan Khánh vung tay, hàn quang từ ngân kiếm lóe sáng, một cánh tay bị chặt xuống ngay tại chỗ, người kia kêu rên thảm thiết.

Tiểu Thất vội vàng nói: "Tiểu Hắc ca, đừng giết người, người của nha môn không thể giết thường dân!"

Lan Khánh quay đầu, liếc nhìn Tiểu Thất, sẵng giọng: "Phiền phức, câm miệng lại, bằng không ta chém."

"Tuân lệnh!" Tiểu Thất cấp bách che miệng, tay kia bẻ lấy cành cây bên cạnh gia nhập chiến cuộc.

Lan Khánh thu hồi trường kiếm vào trong vỏ, cầm kiếm nguyên vỏ đánh người, còn Tiểu Thất giơ cành cây hỗ trợ.

Đừng cho rằng hai loại vũ khí này hoàn toàn không thương tổn nhân lực. Tuyệt thế cao thủ cho dù cầm một cọng rơm cũng có thể sát nhân, huống chi vỏ kiếm cùng cành cây khua lên cũng hiển hách có thừa.

Đương trường, liên tục mười người rồi mười người bị đánh ngã, thảm thiết kêu la. Dậu Vô Ngân nổi giận, rút đao gia nhập, tấn công Lan Khánh.

Chỉ là lưỡi đao sắc bén có thể giết người, nhưng gặp Lan Khánh hoàn toàn không chiếm được tiện nghi. Không bao lâu sau, Dậu Vô Ngân bị vỏ kiếm đả trúng ngực, cành cây đánh trúng hõm vai, gã hộc máu, thối lui vài bước.

"Mau bảo hộ chủ nhân!" Một gã người hầu cấp bách quát to.

Tiếp theo, một vài tôi tớ liền hỗ trợ Dậu Vô Ngân đang mang thương tích nhanh chóng rời hiện trường, chạy vào trong tòa nhà.

"Tiểu Kê!" Lan Khánh giơ kiếm đuổi theo.

"Tuân lệnh!" Tiểu Thất lập tức vọt lên.

Hai người bọn họ dụng khinh công mãnh truy ngay sau Dậu Vô Ngân cùng người hầu. Lan Khánh không có khả năng sẽ bỏ qua cho bất cứ người nào, hắn quyết tâm bắt Dậu Vô Ngân về nha môn.

Vòng quanh con đường thạch tử, Tiểu Thất nhìn thấy một gã người hầu cách đó không xa cước bộ đột nhiên tạm ngừng, tựa hồ đang giẫm thứ gì đó trên đất.

Nhưng khi Tiểu Thất thấy rõ một khối cọc gỗ trên thạch tử được khảm tại mặt đất đã không còn kịp, thình lình dưới chân một trận địa trấn lay động, thạch tử cùng đất cát mãnh liệt lõm xuống, một hắc động thật lớn xuất hiện, hắn cùng Lan Khánh bị cuốn rơi vào trong.

Tiểu Thất điên cuồng gào thét: "Cẩn thận!"

Tiếp theo, trong lúc rơi xuống, hắn vận khởi khinh công phi vân sạn, một tay cấp bách bắt lấy tay Lan Khánh, trên không trung mượn lực đạp vài bước, sau đó ra sức hướng về phía trước, chụp lấy tảng đá còn sót lại bên hang.

Tiếng "ba tra" nhẹ nhàng vang lên, trong lúc ý thức hỗn loạn, Tiểu Thất trong lòng chợt lạnh, cúi đầu nhìn xuống, hắn phát hiện mình kéo phải cánh tay mang thương tích của Lan Khánh.

Hắn cầm lấy tay Lan Khánh, bởi vì lực đạo trụy hạ quá lớn làm phần xương cốt vốn khó khăn lắm mới khép lại trên tay Lan Khánh bị xé căng, nhưng Lan Khánh một đôi mắt tràn ngập tinh hồng huyết vẫn yên lặng nhìn hắn.

Dưới thân hắn là một vực sâu tối đen không thấy đáy.

"… Yên tâm, bất luận thế nào ta cũng sẽ không ném ngươi xuống." Tiểu Thất cười khổ, Lan Khánh này đang biểu tình cái gì a?

Tiểu Thất nói tiếp: "Đưa tay không bị thương của ngươi cho ta, ta đẩy ngươi lên."

Lan Khánh thản nhiên nói: "Buông tay!"

"A?" Tiểu Thất ngẩn người.

"Ta bảo ngươi buông tay, không hiểu sao?"

"Ách?" Tiểu Thất càng cầm chặt tay Lan Khánh. Hắn làm sao có thể buông ra.

Nếu lơi tay một chút thôi, vực sâu kia không biết cao bao nhiêu nhưng ngã xuống sẽ chết mất. Vậy phải làm thế nào bây giờ!

Ngay lúc này, thân ảnh Dậu Vô Ngân thong thả đi đến trên đỉnh. Tiểu Thất ngẩng đầu, bắt gặp Dậu Vô Ngân nâng chân lên, đạp mạnh xuống bàn tay đang bám víu trên tảng đá của hắn.

"A a a… Dậu Vô Ngân ngươi, tiện nhân…" Tiểu Thất gào lên.

Dậu Vô Ngân bỗng khụ ra một búng máu, mang theo ác tiếu cùng phẫn nộ, hung hăng giẫm lên ngón tay Tiểu Thất.

Chịu đựng lực đạo quá lớn, Tiểu Thất đau đến nước mắt nước mũi trào phun, nhưng vẫn gắt gao bám lấy tảng đá không chịu buông.

Dậu Vô Ngân không ngừng giẫm đạp, từng trận âm hưởng vang lên trong đêm thật sự kinh tâm động phách. Lan Khánh chỉ yên lặng nhìn, môi mím chặt lấy sợi tóc, đôi mắt căm phẫn ngày càng đỏ lên.

"Ba tra, ba tra" âm thanh rầu rĩ quanh quẩn trong tai Lan Khánh. Hắn không hiểu người này vì sao không buông tay, rõ ràng chỉ cần bỏ ra, với thân thủ người này tự có thể trở ra.

"Buông tay!" Lan Khánh giận dữ quát lớn.

"Tiện nhân…!" Tiểu Thất đau đớn ứa lệ.

Xương tay bị giẫm bể, mức độ đau đớn đã vượt quá khả năng chịu đựng của người thường. Mang theo đau đớn kịch liệt cùng một trận hoa mắt mù mờ, bàn tay vỡ nát cũng vô phương bám trụ trên tảng đá, từ từ trượt xuống. Lan Khánh bắt lấy hắn, hai người cùng rơi vào vực sâu không đáy.

Trong lúc chơi vơi giữa khoảng không, Lan Khánh lôi kéo Tiểu Thất, đem hắn ôm vào trong lòng, sau đó lấy trường kiếm cắm vào hai bên thạch bích, dừng sức ngăn cản tình thế rơi xuống không phanh.

Gần đến đáy thạch động, ánh trăng trên đỉnh phản xạ lại một mảnh kiếm sơn trên mặt đất, hàn quang từng trận lay động. Lan Khánh lập tức tước bỏ vỏ kiếm, trước khi chạm đất, hắn nhanh chóng lấy mũi kiếm chấm đất, dùng lực đạo bắt ngược lại đánh tan tốc độ rơi, tiếp theo ôm lấy nửa thân Tiểu Thất còn ở trên không trung nhảy sang bên cạnh, ngã trên đống bùn đất mềm dẻo an toàn.

Tay Lan Khánh tê dại, hắn bỏ kiếm xuống nhìn Tiểu Thất, đã thấy người kia hôn mê từ lúc nào.

Giữa hầm kiếm có một mảnh nhỏ dung thân, Lan Khánh vỗ vỗ gương mặt Tiểu Thất, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại, đành buộc lòng ôm lấy người kia, để hắn áp chặt chính mình, từ từ ngồi xuống.

Thanh âm phía trên trong chốc lát yên tĩnh trở lại, có lẽ Dậu Vô Ngân đã rời đi.

Lan Khánh ngắm nhìn mặt trăng trên cao, lại cúi đầu tái kiến người thần tình toàn là máu.

Người này… người này…

Tay Lan Khánh, bàn tay rách tả tơi thấm đẫm máu tươi, xoa xoa gò má của hắn.

Một loại tư vị không nói nên lời khiến biển tâm dậy sóng.

Tiểu Thất ngủ không an ổn, trông chốc lát liền nhíu mày tỉnh dậy.

Khi mở mắt ra, hắn phát giác trong mắt phản chiếu đường cong duyên dáng nơi hàm dưới của Lan Khánh. Tiểu Thất cả kinh, hít sâu, một câu cũng không nói.

Tiểu Thất muốn mau chóng đứng lên, nhưng Lan Khánh lại nói: "Gấp cái gì, không thấy chung quanh đều là kiếm sao?"

Tiểu Thất nhìn quanh, mắt mở trừng, phát hiện ngoại trừ nơi Lan Khánh đang ngồi, còn lại một chỗ dừng chân yên ổn cũng không có, lúc này mới lúng túng nói: "Cái kia… ta ngồi trên người ngươi đã lâu… Ta cũng không nhẹ…"

"Tức là ngươi muốn ngồi trên kiếm sơn?" Lan Khánh hỏi vặn lại.

"Ừ…A…" Tiểu Thất suy nghĩ, phải ngồi trên núi kiếm, e rằng mông hắn sẽ nở hoa, liền xấu hổ nở nụ cười. "Một khi đã như vậy… Quấy rầy ngươi rồi, Tiểu Hắc ca ca… Hắc hắc…"

"Ngoan!" Lan Khánh xoa đầu Tiểu Thất.

Tiểu Thất rụt cổ, lưng toát đầy mồ hôi lạnh.

Tiểu Thất nhẹ giọng nói: "Ta rơi xuống như vậy, nếu Kim Trung Báo Quốc quay lại không gặp chúng ta, chắc chắn sẽ đến cứu người. Ngươi yên tâm, mỗi người dưới trướng ngươi đều rất thông minh."

"Ừm." Lan Khánh nhắm mắt dưỡng thần.

"…" Tiểu Thất cũng không dám lộn xộn trong lòng Lan Khánh, cả người cứng ngắc như một tảng đá.

Thời gian trôi qua vạn phần thong thả, Tiểu Thất ngồi y hệt bộ dáng bị đặt trên bàn chông, nhưng đáng thương thống khổ chính là hắn lại không dám nhảy ra.

Bên cạnh là đại kiếm sơn, đây lại tòa tiểu kiếm sơn, hai cái chọn một, vẫn là tiểu kiếm sơn tốt hơn.

"Tiểu Kê." Một hồi lâu sau, Lan Khánh mở miệng.

"Có!" Tiểu Thất vội trả lời.

"Mới vừa rồi ta bảo ngươi buông tay, ngươi như thế nào không làm?" Lan Khánh hỏi.

"A…" Tiểu Thất ấp úng không nên lời, phát giác Lan Khánh đang chờ câu trả lời của hắn, đành phải nói: "Nếu buông tay ngươi sẽ ngã chết… Vậy làm sao được…" Tiểu Thất càng nói thanh âm càng nhỏ, giống như độc thoại một mình.

"Thật vất vả mới tìm được ngươi… Thật vất vả mới có thể nhìn thấy ngươi cười vui vẻ như mấy ngày qua… Ngươi nếu thực xảy ra chuyện gì… Rất nhiều người sẽ luyến tiếc…" Tiểu Thất thấp giọng.

"Vậy còn ngươi?" Lan Khánh hỏi.

"A?" Tiểu Thất nghi hoặc.

Lan Khánh đột nhiên không nói, chỉ là khóe miệng nhếch lên, lộ ra dáng cười thản nhiên.

Nụ cười chân tình của Lan Khánh bình thường vốn rất đẹp, nhưng lúc này khiến Tiểu Thất càng xem càng ngây người, cho đến lúc Lan Khánh lôi kéo đứng dậy, hắn mới phục hồi tinh thần.

"Ta thấy chỗ thạch bích bên kia có chút kỳ quái," Lan Khánh nâng cằm, chỉ hướng bóng râm thạch bích ở một đầu khác của kiếm sơn. "Ngươi xem, chỗ này có thể dùng để nhảy đến đối diện."

Tiểu Thất lập tức thu nhiếp tinh thần nhìn đông nhìn tây, phát giác chung quanh thạch bích tựa hồ nhô ra tảng đá một người có thể đặt chân lên, chỉ là chỗ đứng thập phần eo hẹp, nếu người nào quá cường tráng e rằng cũng đứng không nổi.

Lan Khánh nói: "Đã có chỗ tiến vào, tất nhiên phải có cửa ra."

Tiểu Thất gật đầu, hiểu Lan Khánh muốn nói gì.

Hắn lắc lắc tay, sau đó lấy thương dược từ trong ngực ra, khẽ cau mày, tùy tiện bôi một chút vào hai ngón tay đã gãy nát. Tiếp theo, hắn chộp lấy tay Lan Khánh, gỡ bỏ hai thanh gỗ ở cổ tay, cẩn thận thoa dược.

"Cũng may chỉ hơi trật khớp thôi, không động đến đoạn xương bị gãy trước đây. Thuốc này có hiệu quả trừ đau, chờ ta đem xương tay đẩy lại, lại buộc chặt vài ngày, thương tích sẽ tốt lên."

Nói xong, "khách lạp" một tiếng, không chờ Lan Khánh kịp phản ứng, xương tay đã trở về vị trí cũ.

Tiểu Thất cúi đầu, một bên giúp Lan Khánh băng bó, một bên liến thoắng không ngừng: "Nay bị thương nhiều lần như vậy, cũng không biết có lưu lại bệnh căn không… Tốt nhất ngươi cứ ở chỗ này chờ, ta đi xem qua, nếu thấy cái gì sẽ gọi ngươi."

Tiểu Thất buộc chặt vết thương, vừa nhấc đầu lên đã thấy Lan Khánh đang nhìn hắn.

Hắn mở to mắt hỏi: "Làm sao vậy?"

Lan Khánh toàn bộ đều nghe lọt, "Không có gì."

Tiểu Thất hồ nghi nhìn người này, nhưng cái gì cũng đoán không ra, cuối cùng tự nhủ, tâm tư đại ma đầu không phải loại tiểu dân như hắn có thể phỏng đoán, vì thế hắn liền ngừng ý niệm tra xét trong đầu.

Tiểu Thất giãn gân cốt, cẩn thận bước lên tảng đá bên cạnh thạch bích, chậm rãi nhảy tới chỗ âm ảnh đối diện.

20. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 20

Tiểu Thất từ từ hạ xuống nơi âm ảnh đối diện. Hắn xem xét chỗ tường đá gập ghềnh, rồi sau đó gõ gõ tứ phía, phát hiện nơi này ngoại trừ màu sắc không giống thạch bích bên cạnh, tựa hồ còn có chỗ cổ quái.

Cẩn thận quan sát nơi thấp hơn, Tiểu Thất kinh hỉ phát giác bốn phía tường này cơ hồ đều có khe hở, xem ra đây là một cửa đá.

Tiểu Thức lập tức quay đầu, nói với Lan Khánh: "Tiểu Hắc mau tới đây, nơi này có đạo tường."

Trong lúc Lan Khánh đi tới, Tiểu Thất dựa vào ánh trăng mỏng manh sờ soạng mặt tường, sau đó đập đông đánh tây, sờ đến lại sờ đi, đến khi đụng phải một hốc lõm, hắn lập tức duỗi tay đưa vào.

Hắn chạm vào một tạp chuẩn được chôn bên trong, lông mày rướn lên, lập tức vặt vặn. "Khách long khách long", thanh âm cửa đá mở ra truyền đến, tường đá mang theo âm ảnh chậm rãi lui sang bên cạnh, lộ ra thông đạo chỉ cho một người đi lại.

Tiểu Thất lập tức lấy đá lửa cùng hỏa tập từ trong ngực đốt lên, ánh sáng chiếu ra hắt lên một khe rãnh bên vách tường.

Tiểu Thất sờ lần khe rãnh, phát giác bên trong có dính chút dầu mỡ, liền đem hỏa tập quăng vào đó, tiếp theo ánh lửa lóe lên, hỏa trận lan tràn dọc theo thông đạo cho đến chỗ thâm sâu bên trong, bùng sáng trong lối đi tối đen.

Tiểu Thất liếc nhìn Lan Khánh, Lan Khánh gật đầu, vì thế hắn đi về phía trước.

Bọn họ cước bộ trong mật đạo uốn lượng biến hóa kỳ ảo hồi lâu, phát giác mật đạo ngầm này bốn phương thông suốt nhưng lại tìm không thấy cửa ra. Ngay lúc Tiểu Thất cúi đầu nghĩ muốn bỏ cuộc, lại thấy cát bụi dưới lòng bàn chân ít đi rất nhiều so với đoạn trước.

Tiểu Thất nhãn tình sáng lên nhìn Lan Khánh, Lan Khánh cũng gật đầu.

Cát bụi ít, chứng tỏ nơi này thường xuyên có người qua lại, bọn họ chỉ cần chiếu theo hướng đi có thể tìm được đường ra.

Sau đó hai người lại tiếp tục bộ hành trong mật đạo, rốt cuộc đi tới một mật thất đã bị phong bế.

Tiểu Thất tựa theo biện pháp lúc trước sờ soạng bốn phía vách tường, cuối cùng mở được cửa thạch thất.

Nhưng khi bọn hắn một trước một sau đi vào, hết thảy mọi thứ bên trong đều khiến họ sửng sốt.

"Đây là…?" Tiểu Thất khó thở.

Hai bên vách thạch thất bày ra đủ loại cổ vật quý hiếm, còn ở trung tâm có một đài cao.

Trên đài đặt một hòm ngọc được sở chế từ lưu ly trong suốt, bên trong đặt một con hàn thiềm thừ ước chừng lớn bằng ngón cái, phát ra từng trận hàn khí lạnh lẽo.

"Hàn Địa Thiềm…" Tiểu Thất mơ hồ.

Bất luận thế nào hắn cũng không nghĩ tới, từ một nơi cao như vậy rơi xuống chẳng những không chết mà còn dễ dàng kiếm được mật thất của Vô Ngân Hiên, lại tìm ra vật chứng mấu chốt của Tang gia huyết án.

Hôm nay là cái vận cứt chó gì vậy…

Lan Khánh đi tới cầm hòm lên, Tiểu Thất vốn muốn hét, "Coi chừng!", nhưng khi nhìn quanh, đến nửa điểm động tĩnh cũng không có, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chắc là người của Vô Ngân Hiên nghĩ không ai có thể tìm được mật thất này, cho nên không bố trí cơ quan.

Lan Khánh liếc nhìn vật nhỏ trong hòm lưu ly, nhận xét: "Thiềm thừ này thiếu một chân."

Tiểu Thất cũng tiếp cận. "Nhất định là bị Dậu Vô Ngân mài nhỏ làm dược, trước đây ngươi nói Hàn Địa Thiềm có thể giải trừ độc của Hoàng Sơn lão yêu, Dậu Vô Ngân tuy trúng độc kia nhưng nhờ cướp được Hàn Địa Thiềm nên mới giữ được tính mạng."

Lan Khánh tiếp lời: "Hiện tại chỉ cần tìm ra phương pháp rời khỏi nơi này liền có thể đem Hàn Địa Thiềm mang ra ngoài. Ngươi tìm đi!"

Tiểu Thất trừng mắt muốn cãi, vì sao lão ngài cứ mở mồm là lại sai ta làm cái này cái nọ, thật đúng là đem đại gia trở thành một tiểu nô bộc… Nhưng suy ngẫm… Tiểu Thất cảm thấy lý gì lại so đo với người tẩu hỏa nhập ma, dù sao nếu Lan Khánh không nói, hắn cũng sẽ tìm cách thức giúp mình rời khỏi nơi này.

Nghĩ thông suốt xong, Tiểu Thất sờ sờ mũi, nhận mệnh, bắt đầu sục sạo đông tây.

Cả hai vất vả tiếp tục liên miên không dứt trong thông đạo dưới nền đất, đến khi chui ra được, sắc trời đã muốn sáng lên.

Lúc này, sau khi Lan Khánh phá hủy trận pháp của Vô Ngân Hiên, Quy Nghĩa huyện bộ khoái nỗ lực cả đêm, rốt cục cũng đã bắt được hầu hết người của Vô Ngân Hiên, đang cầm dây thừng cột từng người cho thật chắc, chuẩn bị dẫn về nha môn.

Thình lình, vách tường đại sảnh chấn động, mặt đất bị một cái bàn ngăn trụ đột nhiên mở ra một lỗ nhỏ, Tiểu Thất cả người dính đầy mạng nhện, quần áo có chút rách nát, tiên phong đá ngã bàn, lò dò chui ra.

Kim Trung Báo Quốc không nhìn rõ người, nghĩ là còn có dư nghiệt, lập tức "xoát xoát" rút kiếm kề cổ người vừa tới.

Tiểu Thất vội vàng kêu lên: "Người một nhà a…"

Kim Trung Báo Quốc có chút kinh ngạc, lúc này nhìn rõ, bèn thu hồi kiếm.

Đinh Kim nói: "Tiểu tử ngươi đi nơi nào? Chúng ta cả đêm vất vả cũng không thấy ngươi tới hỗ trợ."

Tiểu Thất đang đứng che động khẩu, vốn định đáp lời, nào ngờ một bàn chân từ phía sau đạp mông hắn một cái.

Tiểu Thất "Ai ô" ngã sấp mặt, sau đó cố gắng đứng lên, ai oán nhìn Lan Khánh dung mạo thần tiên như ngày nào, toàn thân sạch sẽ không có lấy một tơ nhện đang đứng ở động khẩu.

Mà cũng đương nhiên, Lan Khánh buộc hắn đi trước, có cái gì ám tiễn, cái gì tơ nhện đều khiến hắn chính mình ngăn cản.

Lan Khánh nhẹ giọng nói: "Chắn đường."

"Tiểu Đầu Nhi!" Kim Trung Báo Quốc lập tức vây quanh Lan Khánh.

Lan Khánh phiêu mắt nhìn những người này. "Chúng ta rớt xuống bẫy sập, bị nhốt cả đêm, nay mới tìm được đường ra."

An Quốc lập tức quay đầu hướng đám người Vô Ngân Hiên tức giận mắng: "Thật sự là hỗn trướng, dám bố trí bẫy sập."

"Tiểu Đầu Nhi ngươi không sao chứ?" Lý Trung khẩn trương.

"Ừ, không việc gì." Lan Khánh thản nhiên trả lời.

"Sách," Tiểu Thất phun một miếng. "Các ngươi thiên lệch, ta cũng từ địa đạo chui ra, còn bị đá một cước thiếu chút nữa bay tới cửa, các ngươi sao không hỏi thăm ta một chút?"

Trần Báo liếc nhìn hắn, hỏi: "Ngươi "sách" cái gì? Tiểu Đầu Nhi thân phận cao quý, lại là bảo bối của nha môn, ngươi so thế nào được?"

"Ai nha!" Tiểu Thất nhảy dựng lên, "Đại gia ta sao so không được? Ngươi không biết đại gia ta là ai hả? Ta…"

Tiểu Thất toan tiếp tục rống giận, nhưng khóe mắt dư quang lại thoáng nhìn sắc mặt Lan Khánh toàn bộ không ổn, tay không ngừng ấn trán, nhíu mày.

"…" Kim Trung Báo Quốc thấy thế lập tức lùi lại mấy bước.

Người trong nha môn cũng thối lui.

Tiểu Thất trừng mắt nhìn, không biết chuyện gì xảy ra, chỉ đoán đại sư huynh có lẽ ngọc thể không tốt, vì thế tiến lên thân thiết hỏi han: "Cái kia… làm sao vậy…?"

Chính là lời vừa mới thốt ra, một trận kình phong nghênh diện đánh úp lại, chưởng pháp không chút lưu tình làm Tiểu Thất sợ tới mức vội vàng nhảy về sau, gào lên: "Làm gì, làm gì, ngươi lại nổi điên làm gì?"

Hai mắt Lan Khánh đỏ au, chẳng những qua một đêm không hết, mà tại đây dưới trời sáng tỏ sắc đỏ lại càng thâm nồng hơn, huyết tinh khí cũng từ quanh thân trào ra bao phủ hắn.

Tiểu Thất thầm than một tiếng "hỏng bét". Lan Khánh đây là không thể khống chế làm cho chân khí tăng vọt, thần trí hỗn loạn.

Lan Khánh liên tục tung sát chiêu hướng Tiểu Thất. Tiểu Thất tự biết không đánh lại người này, chỉ không ngừng lách trái lách phải, ba chân bốn cẳng chạy trốn, khiến Lan Khánh đuổi đánh khỏi đương trường.

"Ngươi đứng lại cho ta!" Mỹ nhân ở phía sau quát lớn, nộ ý cùng lệ khí tăng vọt tới cực hạn.

"Ngốc tử mới đứng lại." Tiểu Thất một bên trốn một bên rống.

Lan Khánh đuổi theo Tiểu Thất, bỗng dưng cảm thấy thân ảnh người này vạn phần quen thuộc, hồi ức bị chôn vùi ở nơi sâu thẳm trong trí nhớ mơ hồ quay lại, từng cảnh từng cảnh hiện lên trước mắt, đột nhiên hắn cả giận hét: "Ta nhớ rõ ngươi, Trần…Tiểu…Kê… ngươi lại dám gạt ta…"

Tiểu Thất cả người run lên một chút, càng chạy trốn nhanh hơn. Hắn nhớ chính mình tối qua lừa người này, nói mình là đệ đệ của hắn. Không nghĩ tới người này có thể tức giận đến vậy, Tiểu Thất vội vàng hô to: "Nhưng chúng ta thật sự là huynh đệ a, là sư huynh đệ không phải huynh đệ."

"Ngươi nói ai với ngươi cùng mẹ khác cha…?" Lan Khánh giận dữ. "Ta với ngươi cùng mẹ khác cha… hả?"

Tốc độ chạy trốn của Tiểu Thất lại càng được nâng cao, nhưng công lực vẫn thua sút so với Lan Khánh, thành ra lúc Tiểu Thất chuẩn bị chạy được tới cửa, áo thình lình bị người túm lấy, Lan Khánh mãnh liệt kéo cả người hắn lại.

"A a a… sư huynh tha mạng…" Tiểu Thất kêu gào.

Tiếp theo, thiên toàn địa chuyển, cả người hắn bị quăng ra, đập vào đám sai nha lạnh run đang trốn bên cạnh.

"Ô ác…" Đây là tiếng bộ khoái rên rỉ.

"Ách a…" Đây là Tiểu Thất kêu thảm thiết.

Nhìn Lan Khánh nện bước khủng bố hướng tới hắn, Tiểu Thất vội vàng la to: "Kim Trung Báo Quốc, đừng chỉ đứng xem, nhìn nữa sẽ chết người đấy, mau ngăn hắn lại!"

Bốn người kia như bừng tỉnh, vội vàng ập tới phía trước ngăn chặn cơn điên cuồng của Lan Khánh.

Chỉ là, đại ma đầu nào ai có thể ngăn cản. Kim Trung Báo Quốc bốn gã cường tráng là thế, đồng thời hướng tới Lan Khánh, trong nháy mắt, cũng đồng thời bị đánh bay ra ngoài.

Một ném lên bàn trà, một đập vào ghế, một động phải tường, một bị quẳng đụng phải cây cột. Bốn người đau đến kêu cha gọi mẹ, cứ quýnh lên như vậy, lúc sau vẫn không thể đứng dậy.

Tiểu Thất hai tay run rẩy, vội vàng móc móc khuấy khuấy trong lồng ngực, lục lọi một hồi, thật vất vả mới tìm thấy bao mê dược. Nhưng Lan Khánh liền ngay sau đó đã đến trước người hắn, lộ ra dáng cười phệ huyết khiến người ta không rét mà run.

Tiểu Thất ra sức vẩy mê dược lên người Lan Khanh, bột bám đầy cổ đầy mặt ma đầu.

"Ha thu…" Cước bộ Lan Khánh dừng lại, hắn hắt hơi, nhưng lập tức mắt lại lộ hung quang, một tay bóp chặt cổ Tiểu Thất.

"Ách…" Tiểu Thất bị xiết đến độ không cách nào hô hấp, đầu lưỡi duỗi thẳng đuột. Ngay lúc hắn nghĩ mê dược vô dụng, mạng nhỏ đại gia ta cũng đã sức cùng lực kiệt, lực đạo trên tay đại ma đầu hung lệ bỗng dưng biến mất, rồi sau đó cả người mềm nhũn, chậm rãi ngã ra sau.

Tiểu Thất ôm lấy cổ mình ho khan không ngừng, một hồi lâu sau cơn suyễn khí cũng qua đi, song hai chân đều đã nhũn như con chi chi, hắn ngồi trên mặt đất không cách nào động đậy thân thể.

"Nãi….Nãi nãi cá hùng…." Nguy hiểm thật. Cũng may trên người hắn có mang mê hồn dược siêu cường do sư đệ cho để phòng thân.

Bằng không, hôm nay hẳn đã phải chết. "Hô… Hô… hô…hô"

Nhưng sau một hồi yên tĩnh, Tiểu Thất liền nhịn không được ứa lệ. Thật đáng sợ! Thật đáng sợ!

"Oa oa oa…" Sư phụ a…

"Oa oa oa…" Tiểu Thất muốn hồi Thần Tiên Cốc, ở bên ngoài nguy hiểm quá đi…

Đại sư huynh thật khủng khiếp!

21. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 21

Đường trở về nha môn, thương binh tăng lên nhiều rất rất nhiều.

Vốn khi bắt được Dậu Vô Ngân, một ban nhân mã đã rụng quá nửa, sau Lan Khánh lại phát bệnh hồ nháo một trận, thật sự thiếu chút nữa toàn quân đã bị tiêu diệt.

Tiểu Thất cùng Kim Trung Báo Quốc bị thương không nhẹ, vì thế đều tụt lại phía sau.

Hắn trong lòng có chuyện muốn hỏi, đã nén nhịn nửa đường, lúc này mới thoáng liếc Lý Trung.

Người thành thật trung hậu khóe mắt một mảnh ô thanh, cũng hướng hắn tươi cười: "Có phải đi không nổi? Cần ta cõng ngươi không?"

Lý Trung vừa nói, ba người kia lập tức khinh thường trông hắn.

"Nam tử hán đại trượng phu, có đủ hai tay hai chân, cho dù bất động cũng có thể bò." Khi nãy bị Lan Khánh ném trúng cây cột, Trần Báo tay đỡ thắt lưng, chầm chậm đi tới, đau đớn hừ một tiếng.

An Quốc bị Lan Khánh quẳng lên bàn đứng ở một bên trông xem, liền đi đến bên Trần Báo khom lưng ngồi xổm xuống, sau đó cõng người đứng lên.

Trần Báo lầm bầm hai tiếng rồi cũng không nói nữa. Con mẹ nó, thắt lưng của hắn đau quá là đau a.

Tiểu Thất nói: "Ta thấy các ngươi khẳng định đều biết chuyện Tiểu Hắc phát cuồng đêm trăng tròn."

Đinh Kim trừng mắt nhìn Tiểu Thất: "Phải gọi Tiểu Hắc đại nhân!"

"Phải a!" Tiểu Thất liếc nhìn Lan Khánh đang hôn mê bất tỉnh trong kiệu, "sách" một tiếng: "Ta hỏi, tại sao tối hôm qua ta cùng hắn trên đường cái đánh nhau túi bụi, còn phá hỏng cả ván cửa khách điếm lại không có lấy một người đoái hoài?"

Lý Trung thở dài: "Tiểu Đầu Nhi đến Quy Nghĩa huyện hơn nửa năm, Thi đại nhân cũng nói hắn có lúc không được ổn, vào đêm trăng tròn sẽ gây ra chút chuyện bản thân không khống chế được, cho nên sớm đã lệnh cho toàn huyện cao thấp: chỉ cần đến trăng tròn đừng ra ngoài. Bởi vậy cứ đến tối trăng tròn, bất luận xảy ra chuyện gì, dân chúng trong thành cũng sẽ đóng cửa thủ trong nhà."

An Quốc gật đầu.

Tiểu Thất nhíu mày: "Tức là chuyện Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh thương lượng dùng dược mê đảo hắn cũng bởi vì thế?"

Đinh Kim trả lời: "Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh cũng không hề muốn. Ngày thường còn có bọn ta cố gắng cùng bách tính chiếu cố, nhưng khi Tiểu Đầu Nhi phát cuồng thì không ai chống đỡ được, nên đành phải vậy."

Trần Báo từ trên lưng An Quốc nhoài ra than thở. "Bệnh này đại phu giỏi nhất trong thành cũng tìm không được nguyên do, vô luận là dược gì cũng không có tác dụng. Hơn nữa Tiểu Đầu Nhi ghét nhất uống dược, mỗi lần ép hắn hắn đều bỏ chạy, khiến bọn ta vất vả truy đuổi."

An Quốc lại nói: "Lần này may mắn không có đại sự xảy ra. Chứ như trăng tròn lần trước, một gian khách điếm ở thành Tây, một hàng bánh bao, rồi một hàng đậu tương đều bị Tiểu Đầu Nhi phá huỷ. Cuối cùng cũng nhờ Tiểu Đầu Nhi chạy tới phá Tây Lâm Tửu Trang ở thành Đông, sau đó đem rượu toàn bộ uống sạch, đến lúc hắn say khướt nha dịch mới dám tới mang trở về."

"Dân chúng không oán thán sao?" Tiểu Thất hỏi.

"Đương nhiên không có." Đinh Kim nói: "Thực sự Tiểu Đầu Nhi chỉ cần chạy khỏi nha môn, chúng ta lập tức truy bắt, tuy rằng... mỗi người đều bị đánh bầm mặt dập mũi, thậm chí có đôi khi nguy hại cho tính mạng...Nhưng những lúc thanh tỉnh hắn luôn đối với mọi người rất tốt. Mà Thi đại nhân thương dân như con, coi phúc lợi của dân chúng so với chính mình còn trọng yếu hơn, thành ra bọn ta cũng không đành lòng nhìn đại nhân ưu phiền. Do đó nha môn cao thấp cùng dân chúng đương nhiên sẽ không vì Tiểu Đầu Nhi bệnh mà có nửa câu oán hận."

"Dù sao Thi đại nhân cùng Tiểu Đầu Nhi đã vì Quy Nghĩa huyện ta làm nhiều việc. Ngươi không biết chứ, trước Thi đại nhân, triều đình liên tiếp phái tới vài tên tham quan, khiến cho bách tính tại tiểu huyện ở nơi biên thùy này phải lầm than khổ sở không thể tả, mấy năm liền liên tục sưu cao thuế nặng, quả thật muốn sống cũng sống không nổi. Về sau, ngay khi vừa nhậm chức, Thi đại nhân liền thượng tấu lên triều đình thỉnh cầu giảm thuế, lại rất chiếu cố bách tính, bất luận là sự tình gì phải cáo quan, một phân lệ tiền cũng không thu."

"Còn Tiểu Đầu Nhi một người kiêm hai chức, thân là ngỗ tác, kỹ thuật khám nghiệm tử thi siêu việt, đã vì biết bao kẻ uổng mạng bình oan; ngoài ra còn ở trong ngoài huyện bắt sạch cường đạo, sài lang phỉ khấu, giúp cho địa phương vốn chưa bao giờ an bình suốt nửa năm qua đến giờ ngày nào cũng bình an."

"Bốn người chúng ta nguyên bản đối với Quy Nghĩa huyện nha môn đã sớm nản lòng, nhưng cũng nhờ Thi đại nhân, Tiểu Đầu Nhi cùng Nam Hương tiên sinh, lúc này mới phấn chấn trở lại, toàn tâm toàn ý trợ giúp bọn họ làm cho Quy Nghĩa huyện có thể trở về những ngày phồn hoa yên ổn như xưa."

Nghe từng câu từng chữ xuất phát từ nội tâm sâu xa của những người này, Tiểu Thất không khỏi cảm khái.

Quả nhiên nếu làm chuyện tốt, người người đều nhớ rõ ngươi.

Lan Khánh tuy đôi khi điên điên dại dại, nhưng từ đầu chí cuối trong lòng vẫn có một phần lương thiện.

Những người này có thể nhớ rõ chỗ tốt kia.

Mãi mãi không quên.

Tiểu Thất ngẫm nghĩ, trong lòng hiện lên chủ ý, chút nữa hắn nên viết một phong thư hồi Thần Tiên Cốc. Trong cốc hiện đang có hai người y thuật cao minh, một là thần tiên sư phụ của hắn- Bách Lý Huyền Hồ, một là thần y sư đệ Triệu Tiểu Xuân, năm đó cả hai đều là y giả lừng lẫy giang hồ, bệnh này của Lan Khánh nhất định có biện pháp chữa trị tận gốc.

Nhưng điều kiện tiên quyết là làm cách nào khiến người chán ghét uống dược có thể ngoan ngoãn phục dược.

Tiểu Thất lại nhìn đám người Dậu Vô Ngân không biết như thế nào để bị bắt giữ, kinh ngạc hỏi: "Nói ra, các vị đại ca dùng cách nào bắt được Dậu Vô Ngân? Trận pháp của Vô Ngân Hiên lợi hại đến thế, các vị cao tay a!"

Từ trước đến nay lần nào Tiểu Thất tâng bốc đều rất chính xác, An Quốc kia hanh hanh hai tiếng, đắc ý nói:

"Nam tiên sinh có căn dặn: đối với loại người này không cần khách khí. Hắn giao cho mỗi người chúng ta một bao mê dược vô cùng lợi hại, bảo là nếu bọn họ cả gan phản kháng hay dùng trận pháp bàng môn tà đạo đối phó, chúng ta đây cũng không cần khiêm nhường, cứ việc dùng mê dược đáp lễ bọn họ. Dù sao mạng sống chúng ta đều là vìcuộc sống yên bình của Quy Nghĩa huyện huyện dân, là ngàn vạn lần không thể chịu một chút tổn thương, trăm triệu lần không thể tổn thất một người. Cho nên sau khi Tiểu Đầu Nhi phá trận, Dậu Vô Ngân bị thương nặng, chúng ta lập tức tung mê dược, chỉ trong một lần "tung lưới" những người này cùng Dậu Vô Ngân đều bị tóm gọn."

"A…Nam Hương tiên sinh thật là tiên sinh… hảo mưu kế… " Tiểu Thất cười nịnh nọt. "Nhưng về việc dùng mê dược, Thi đại nhân không nói gì sao?"

"Thi đại nhân đương nhiên là đồng ý." Đinh Kim nói: "Bằng không chúng ta bất khả dụng."

"Thi đại nhân anh minh a!" Tiểu Thất gật đầu.

Quả nhiên quan phủ này không giống nơi khác. Chỉ cần gợi ý qua loa một phen, mỗi người đều co được dãn được, cầm được thì buông cũng được, anh hùng hảo hán đầu óc linh hoạt tuyệt không bảo thủ.

Cùng dạng với Bách Lý Thất hắn!

Trở về Quy Nghĩa huyện nha, Tiểu Thất cùng vài người đem Dậu Vô Ngân và người hầu còn đang mê man nhốt vào lao phòng, liền sau đó lập tức quay về giường chung viết thư để Tiểu Hồng đưa về Thần Tiên Cốc.

Tiểu Thất nhìn chim yêu bay đi, trong lòng thầm niệm: "Hy vọng sư phụ cùng Tiểu Xuân sớm ngày đem dược phương cho sư huynh giao Tiểu Hồng mang về…"

"Dược phương cái gì?" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm.

Tiểu Thất quay đầu lại thấy Trần Báo đứng ở cửa hồ nghi nhìn hắn cùng chim nhỏ vừa phóng bay.

Tiểu Thất vội vàng nói: "Tới tìm ta có chuyện gì không?"

"Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh gọi ngươi qua bàn bạc sự tình." Đôi con mắt đen bóng quét một vòng trên người Tiểu Thất.

"Vậy đi thôi, chúng ta nhanh tới đừng để đại nhân phải chờ lâu." Tiểu Thất lập tức lướt qua Trần Báo đi ra cửa.

Trần Báo nâng thất lưng chậm chạp đi phía sau, nghi hoặc nhìn Tiểu Thất, trước sau cảm thấy người này lai lịch bất minh, thật khiến người ta không thể tin tưởng.

Tới thư phòng tại hậu đường, Kim Trung Quốc cùng Thi Vấn, Nam Hương đang ở bên trong nghị sự, vừa thấy Tiểu Thất cùng Trần Báo liền ngừng lại.

Thi Vấn nói với Tiểu Thất: "Tiểu Hắc lần này đột nhiên xông ra, quấy nhiễu không ít. Ta nghe bọn hắn kể là cuối cùng may mắn có ngươi mới làm hắn an tĩnh lại."

Tiểu Thất chắp tay. "Tiểu nhân không dám kể công, tất cả đều nhờ bốn vị bộ khoái Kim Trung Báo Quốc hỗ trợ ngăn cản Tiểu Hắc đại nhân, lúc đấy tiểu nhân mới có cơ hội tung mê dược bắt hắn hôn mê."

Nam Hương hỏi: "Chỗ mê dược kia ngươi lấy từ đâu? Có còn dư không?"

Tiểu Thất liếc Nam Hương, ngẫm nghĩ rồi trả lời: "… Dược này là sư đệ ta cho, hắn nói người trên giang hồ tâm địa hiểm ác, cho nên đưa ta một ít phòng thân. Ta cũng không hề muốn dùng ở trên người Tiểu Hắc đại nhân."

Nam Hương cung kính. "Tiên sinh hiểu lầm."

Hai chữ "tiên sinh" vừa thốt ra, Kim Trung Báo Quốc cùng Thi Vấn đều sửng sốt. Không hiểu vì sao Nam Hương đối với tên tiểu khiếu hoa tử Trần Thất lại lễ ngộ như vậy.

Nam Hương tiếp lời: "Mê dược của Bách Lý tiên sinh thật sự hiệu quả. Ta cùng đại nhân trăm cay nghìn đắng hao phí rất nhiều tiền bạc mua mê dược cũng chỉ có thể mê đảo đám người Vô Ngân Hiên, còn với công tử đều vô dụng. Trong khi dược này của tiên sinh chỉ một chút cũng có thể khiến công tử phục phục thiếp thiếp. Đệ tử vô cùng bội phục."

Nghe Nam Hương khen thế, Tiểu Thất bĩu môi, nhìn những người chung quanh rồi không chút giấu giếm nói: "Dược là do sư đệ Triệu Tiểu Xuân làm, nếu ngươi cần, ta lại gửi tin bảo hắn viết dược phương gửi về là được, không cần kêu tiên sinh tiên sinh như vậy, nghe không quen."

Nam Hương cười: "Vậy học trò cũng sẽ gọi thẳng tên tiên sinh như mọi người."

"Tùy tiện đi!" Tiểu Thất phán.

Những người chung quanh khác nghe được vốn sửng sốt lại càng sửng sốt hơn. Nam Hương nói tiếp: "Xin hỏi vị sư đệ Triệu Tiểu Xuân kia có phải hay không chính là thần y Triệu Tiểu Xuân được giang hồ xưng tụng "Diệu thủ hồi xuân diêm vương địch"?

"Phải!" Tiểu Thất khoanh tay nhìn Nam Hương, trong lòng suy đoán người này đang có ý đồ gì.

Nam Hương ngỏ ý: "Ngươi chắc hẳn cũng rõ bệnh của công tử nhà ta thật sự kéo dài không được. Ngươi cùng Triệu Tiểu Xuân là sư huynh đệ… Cái này…Liệu có thể thỉnh đối phương hạ sơn đến xem bệnh cho công tử?"

Tiểu Thất lại bĩu môi, thầm nghĩ: "Còn đợi ngươi bảo sao? Đại gia ta đã sớm gửi tin rồi", nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ta đã phóng bồ câu đưa tin bảo sư đệ viết dược phương, ngươi không cần lo lắng. Về bệnh

của Tiểu Hắc, ta đây cũng có trộm bỏ một chút dược thuận khí vào món nướng dân dã cho hắn, dược cũng là do sư đệ sở chế, có thể tạm bảo đảm hắn bình yên vô sự, không có việc gì."

Tiểu Thất nói xong, khóe mắt dư quang đã thấy Thi Vấn nguyên bản đang ngồi trên ghế đứng dậy, vòng qua bàn tới trước mặt hắn, sau đó sâu sắc chắp tay bái hạ Tiểu Thất.

"Thi Vấn đa tạ tiên sinh cứu giúp tiểu khuyển!"

Tiểu Thất cả kinh vội đỡ lấy Thi Vấn.

Ngay lúc này, Kim Trung Báo Quốc vừa trông thấy ngay cả Thi Vấn cũng gia tăng kính cẩn với Tiểu Thất, mấy người bọn họ bốn mặt nhìn nhau, rồi cũng hướng Tiểu Thất bái hạ. "Tạ tiên sinh cứu giúp Tiểu Hắc đại nhân!"

"Ai… các ngươi làm gì vậy?" Tiểu Thất vội tránh sang bên cạnh, không cho những người này vái đến mình.

Hắn gấp đến độ lập tức giậm chân. "Ta cứu Tiểu Hắc bởi vì ta vốn phụng mệnh sư môn tới tìm hắn, hắn với ta cùng sư phụ, là đại sư huynh của ta, đương nhiên phải cứu hắn. Đừng vái ta, muốn thì kiếm sư phụ ta mà vái."

Bình thường vốn quen Kim Trung Báo Quốc hống hách, cũng quen chịu ức hiếp, đột nhiên bị đối đãi cung kính như vậy, hắn quả thực khó chịu từ trong xương cốt.

"Xin hỏi sư phụ tiên sinh là?" Đinh Kim hỏi.

"Sư phụ ta gọi Bách Lý Huyền Hồ." Tiểu Thất nói.

Mọi người cùng nhau hít sâu một hơi. Đây chính là thần y mấy chục năm trước trên giang hồ không người không biết, không người không hiểu, lại đột nhiên mai danh ẩn tích.

"Vậy tiên sinh khẳng định không kêu Trần Thất?" Lý Trung nói.

"Tại hạ Bách Lý Thất." Tiểu Thất chắp tay.

"Hạnh ngộ hạnh ngộ!" Kim Trung Báo Quốc tính cả Thi Vấn cũng cùng nhau chắp tay.

Bọn họ có nghe danh Triệu Tiểu Xuân cùng Bách Lý Huyền Hồ, nhưng thật sự chưa từng nghe qua tên Bách Lý Thất này.

Bất quá xem cách Nam Hương tôn kính hắn, khẳng định cũng là một gã cao nhân lai lịch không nhỏ.

"Sách!" Tiểu Thất bị "hạnh ngộ", toàn thân đều ngứa ngáy.

Trần Báo cùng An Quốc vốn coi Tiểu Thất mười phần không vừa mắt, nhưng sau khi hiểu lầm được cởi bỏ, cũng thoáng nhìn qua hắn, lúc này mới tháo hạ hiềm nghi.

An Quốc là người đầu tiên can đảm tiến gần Tiểu Thất thuyết: "Bách Lý tiên sinh, An Quốc cùng các huynh đệ đều là thô nhân, trước đây có chút đắc tội, xin hãy lượng thứ."

"Không có việc gì." Tiểu Thất vẻ mặt phớt tỉnh. "Ta hiểu rõ các người toàn bộ đều vì muốn tốt cho Tiểu Hắc, đâu có chỗ nào đắc tội."

"Ha ha ha!" An Quốc cười to, giơ tay chụp bả vai Tiểu Thất.

Người này cánh tay sắt, thần quyền lớn không gì sánh được, người thường khó lòng kham nổi, Tiểu Thất bị chụp một phát hộc hơi, lảo đảo lắc lư, thiếu chút nữa là té xỉu.

An Quốc nói: "Hảo tiểu tử, trước kia chúng ta cho rằng ngươi đối với Tiểu Hắc có tâm tư xấu xa cho nên mới chĩa mũi nhọn vào ngươi. Hiện giờ hiểu nhầm đã giải khai, huynh đệ chúng ta cũng yên tâm để ngươi đi theo bên người Tiểu Hắc đại nhân."

"A?" Tiểu Thất ngẩn người.

Kim Trung Báo Quốc nhìn Nam Hương cùng Thi Vấn, Thi Vấn vuốt râu gật đầu đồng ý, Nam Hương hơi hơi mỉm cười nhìn Tiểu Thất.

An Quốc lại nói: "Từ nay về sau, bốn người chúng ta nhận thức ngươi là hộ vệ của Tiểu Hắc đại nhân. Mai này nếu Tiểu Hắc đại nhân muốn đi đâu, xin mời ngươi chặt chẽ theo sát, bất kể chuyện gì xảy ra cũng phiền ngươi chống đỡ cho hắn. Tiểu Hắc đại nhân là bảo bối của nha môn chúng ta a…! Tiểu Thất, ngươi là tên tiểu tử có phúc khí, trọng trách chiếu cố hắn nay đặt cả trên vai ngươi."

"A, a, a?" Tiểu Thất cả kinh lui ba bước.

Trần Báo cũng đi tới: "Không nói nhiều, trước mắt Tiểu Hắc đại nhân đang ở trong phòng mê man, ngươi nếu vô sự thì mau chạy đến nội nha chăm sóc hắn đi!"

"Ngươi nhớ rõ a," Đinh Kim cười. "Trong nha môn chúng ta Tiểu Hắc đại nhân là duy nhất. Hắn nếu muốn làm gì, hơi trông nom hắn một chút là tốt rồi, chớ chọc tức hắn. Chẳng may ngươi thật sự chọc hắn tức giận, vậy tuyệt đối là ngươi sai, phải lập tức chịu tội. Hơn nữa trăm triệu lần không được hời hợt chăm sóc để Tiểu Hắc đại nhân chạy khỏi tầm mắt của ngươi, nhất định phải mở mắt là hắn, nhắm mắt cũng là hắn. Nếu để xảy ra chuyện gì, hết thảy tuân theo quy củ nha môn giải quyết, cởi quần đánh mười đại bản."

Thi Vấn gật đầu làm một cái tổng kết cuối cùng: "Tiểu Thất, ngươi ở lại nha môn phục lao dịch, ba năm này vất vả cho ngươi."

"Cái gì?" Tiểu Thất kinh hãi ngay cả phản bác cũng không nổi. Nãi nãi cá hùng, đại gia vất vả lắm mới chạy trốn khỏi nanh vuốt ma quỷ mà thôi, như thế nào bây giờ lại ném ta vào thẳng trong lòng bàn tay quỷ?

Không thể nào!

Người trong Quy Nghĩa huyện nha môn, rốc cuộc có lương tâm hay không a?

"Tốt lắm, bận bịu một đêm rồi, mọi người đều bị thương không nhẹ, mau quay về trước!" Nam Hương nói. "Vụ án Tiểu Lan Hoa, đại nhân đã quyết định năm ngày sau khai đường thẩm án. Trong lúc chờ đợi, mọi người hãy hảo hảo nghỉ ngơi, dưỡng tinh thần, đến lúc đó hiệp trợ đại nhân phá án!"

"Tuân mệnh!" Mọi người đồng thanh đáp.

"Tiểu Thất, công tử phiền ngươi! Hắn thích ăn món thôn quê, ngươi lên núi săn mấy con gà rừng rồi chờ hắn tỉnh lại nướng cho hắn ăn!" Nam Hương lại nói.

"…" Hắn có thể nói cái gì đây…?

Ông trời a…

22. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 22

Tiểu Thất thất thểu trở về giường chung, mệt mỏi cả ngày nên vốn muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, kê đầu ngủ một giấc no say rồi có gì nói sau. Ai ngờ mới nằm xuống, nha dịch cùng giường chung từ ngoài đi vào liền hô to:

"Trần Thất, ngươi còn ở nơi này ngơ ngác làm gì?"

Tiểu Thất vội vàng nhỏm dậy từ ván giường hỏi: "Cái gì cái gì?"

Hai gã nha dịch tiến tới, giúp hắn thu dọn đồ đạc. Đồ tế nhuyễn của Tiểu Thất vốn không nhiều, cho nên lập tức đều đã bị nhét vào bao bố.

Một trong hai gã nói: "Hiện nay toàn bộ nha môn đều biết huyện lão gia phái ngươi phụ trách chiếu cố Tiểu Hắc đại nhân, như thế nào còn ở nơi này ngủ?"

Tên còn lại nói: "Đúng đúng đúng, tay nải bọn ta giúp ngươi thu dọn xong rồi, nhanh đi đi!"

Tiểu Thất không hiểu. "Đi nơi nào?"

"Dọn đến nội nha ở chung với Tiểu Hắc đại nhân a!" Nha dịch kia thuyết: "Vừa nãy ở bên ngoài chúng ta gặp Nam Hương tiên sinh, là ngài ấy muốn chúng ta nhắc ngươi giác ngộ."

"Cái gì? Dọn đến ở chung?!" Tiểu Thất cả kinh nhảy dựng lên. "Con bà nó, cùng nhau ở thì mạng nhỏ của ta có thể còn sao?"

Tiểu Thất không khỏi nhớ đến mấy ngày trước đi Liên An huyện điều tra cái chết của Thẩm Đại Lang, hắn cùng Lan Khánh bất quá chỉ cùng ở vài ngày, còn là một người nằm giường, một người gục đầu trên bàn gỗ ngủ, thế mà mặt của hắn cũng đã móp méo toàn bộ, hốc mắt cũng một vòng đen.

Nay phải ngụ cùng nhau, còn là cùng nhau ba năm, vậy hắn khỏi cần sống nữa.

Hai người kia nhìn nhau cười, một tên vỗ vỗ lưng Tiểu Thất, châm biếm: "Tử tiểu tử, hiểu sai rồi có phải không?"

"A?"

Tên còn lại nói: "Nói là ở cùng nhau, đương nhiên là ngủ tại nhĩ phòng bên cạnh gian của Tiểu Hắc đại nhân. Nội nha không có mấy tôi tớ, người cũng ít, ngươi tuy được chỉ phái cho Tiểu Hắc đại nhân sai khiến, bất quá bởi vì cùng ở một chỗ, ban đêm nếu Thi đại nhân hoặc Nam Hương tiên sinh có việc, ngàn vạn lần phải nhớ rõ lập tức phải đến, có hiểu hay không?"

"…" Tiểu Thất hối hận, chính mình lúc ấy làm chi lại mềm lòng ở lại Quy Nghĩa huyện này. Giờ thì tốt quá rồi, không chỉ phải làm bà vú, còn phải làm a hoàn cho người ta sai bảo.

Hai người kia vỗ vai Tiểu Thất, sau đó lôi xềnh xệch hắn hướng nội nha, rồi thẳng tay ném vào bên trong.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, bất đắc dĩ cảm thán: "Bách Lý Thất… Ngươi đời này là mệnh lao lực… Nếu muốn hảo hảo ngủ nghỉ đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang… cũng chả hiểu khi nào mới có thể được…."

Chỉ là, Tiểu Thất trong đầu cũng muốn biết, từ lúc trở về đến nay người nọ không rõ như thế nào rồi? Mê dược của tiểu sư đệ thực rất lợi hại, nếu không cẩn thận cứ ngủ lại ngủ đến chết, vậy cũng không tốt.

Nghĩ nghĩ, Tiểu Thất lưng đeo tay nải, tiểu tâm nghiêm túc vạn phần phòng bị mở cửa phòng Lan Khánh, lại còn tạo ra một hảo trận thế chậm rãi thăm dò đi vào, tránh cho đại ma đầu tỉnh lại thấy hắn liền đánh bay.

Sắc trời bên ngoài đang dần sáng, nhưng trong phòng Lan Khánh vẫn là một mảnh hôn ám, cửa sổ đóng chặt không để cho nửa điểm nhật quang quấy rầy giấc ngủ người này.

Yên tâm, ma đầu còn đang ngủ. Tiểu Thất vội vàng đem cửa gỗ của sương phòng đóng lại, sau đó nhìn quanh quất, nhận ra có một cánh cửa nhỏ ở bên cạnh, hắn liền khinh thủ khinh cước tiến vào.

Hắn phát giác sau cánh cửa là tiểu nhĩ phòng dành cho một người hầu ở. Chỗ này tuy nhỏ nhưng cũng có bàn, giường, còn có thêm một cái tủ thấp đựng quần áo.

Đem tay nải phóng tới trên bàn, Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn quanh trên dưới trái phải, nghĩ thầm, nơi này cũng không tồi, sạch sẽ, lại là một người ngủ một giường, ban đêm không còn nửa chừng bị ai đó thò chân đạp tỉnh, cũng sẽ không có tiếng ngáy to đánh thức người khác, nghĩ tới nghĩ lui, hoàn cảnh so với trước tốt hơn nhiều.

Bởi vì không nhiều đồ vật nên cũng không cần dọn dẹp, Tiểu Thất liền rời khỏi tiểu sương phòng của bản thân đi vào nơi mờ mờ mịt mịt bên ngoài.

Trên giường, Lan Khánh đang ngủ. Tiết y bằng tơ trắng dán trên người, một đoạn góc áo bên hông lật mở, lộ ra phần eo thon nhỏ trơn nhẵn gầy gò, mà tấm chăn nhỏ của Lan Khánh lại bị đạp sang một bên, vừa vặn không thể che giấu cảnh xuân này.

Lan Khánh nằm nghiêng, ống quần mềm mại bị kéo lên trên, lộ ra bắp đùi trắng nõn.

Mà chân còn lại buông thõng bên giường, phối hợp với khuôn mặt hắn khi ngủ đơn giản khờ dại, vẻ mặt mang hương vị ngọt ngào của trẻ nhỏ vô ưu vô lự. Thật sự là ngây ngơ đến mức làm người ta tim đập thình thịch, quả muốn cả đời này được nhìn ngắm, tầm mắt vĩnh viễn không ly khai.

Tiểu Thất tin tưởng chiếu theo tính tình sư đệ Tiểu Xuân, mê dược này tuyệt đối không có khả năng làm người ta tỉnh lại nhanh như vậy, Lan Khánh lúc này hẳn là đang ngủ.

Hiện tại trời đã vào hạ, ngày mặc dù không lạnh, nhưng cũng vẫn có thể cảm lạnh.

Vì thế Tiểu Thất tự nói với mình phải tâm vô tạp niệm, rồi sau đó mắt xem mũi, mũi hướng tâm bước tới, đem cẳng chân dài trắng nõn như ngọc bàn nâng lại giường; sau đó kéo tiết y, tiết khố che lại thật tốt, đắp chăn lên, tiếp theo hắn liền nhảy ngay ra bên cạnh, ngã chén trà lạnh hạ hạ tâm tư đang phát hỏa.

Hắn tìm một chiếc ghế ngồi xuống, từ từ chờ Lan Khánh tỉnh lại.

Người này thích ăn món thôn quê, hơn nữa nếu do chính mình bắt là vui vẻ nhất. Nam Hương nói hắn nên bắt mấy con gà rừng trong lúc chờ Lan Khánh tỉnh lại, nhưng Tiểu Thất cho rằng chờ người này ngủ dậy rồi dẫn lên núi săn gà thì hoàn hảo hơn.

Vì thế, hắn liền chờ như vậy, chờ rồi chờ.

Hôm qua giằng co một đêm chưa được ngủ, Tiểu Thất ngắm nhìn Lan Khánh đang say giấc nồng… Một chút không cẩn thận… cũng ngủ theo…

"Hầu…" (đây là tiếng ngáy)

Thuận đường đánh tiếng ngáy to, cùng người này rơi vào mộng đẹp ngọt ngào.

Lan Khánh bị một trận "tiếng gào" đánh thức từ trong chiêm bao hỗn độn. Thời khắc mở mắt, hắn thấy Tiểu Thất ngồi trên ghế trong phòng hắn, đầu ngửa ra sau, miệng ngoác lớn, phát ra tiếng ngáy như sấm rền long trời lở đất.

Lan Khánh từ từ bò xuống giường, liếc nhìn xung quanh tìm kiếm chén trà nhỏ, cuối cùng nhãn tình sáng lên, hắn cầm lấy chén trà dùng sức nhét vào trong miệng Tiểu Thất.

"Ô…" Bị lực đạo mãnh liệt tập kích, răng riếc đau đớn muốn bể, Tiểu Thất lập tức bừng tỉnh. Hắn ba chân bốn cẳng đem tạp vật kẹt trong mồm cơ hồ làm hắn không thể hô hấp móc ra, rồi sau đó thở phì phò quát: "Sư huynh, ngươi làm cái quái gì thế?"

"Ồn ào muốn chết!" Hai tay Lan Khánh bịt lỗ tai, cau mày trách móc: "Ngươi làm cho ta không thể ngủ."

"A?" Tiểu Thất ngốc lăng, cả người co lại trên ghế, sau đó đảo mắt đánh giá Lan Khánh từ trên xuống dưới: "Ngươi không có việc gì chứ?"

Lan Khánh nương theo ánh mắt Tiểu Thất cúi đầu nhìn chính mình, xem tay, xem chân rồi còn chạy tới soi soi trước gương, sau đó thực hài lòng bởi mặt nạ Tiểu Thất làm cho vẫn dính ở trên mặt, nhưng không thèm hồi đáp Tiểu Thất.

"Không sao thì tốt rồi!" Tiểu Thất thở phào.

Mười lăm trăng tròn, thời khắc kinh mạch nghịch chiều mạnh nhất đã qua đi, đại ma đầu này cũng lui tán, khôi phục lại bộ dáng kẻ điên ban đầu.

Tiểu Thất trông Lan Khánh đang nâng mặt mình cố gắng soi gương liền không khỏi suy tưởng, trước kia tuy cảm thấy bộ dáng Lan Khánh điên điên khùng khùng kỳ quái dọa người, nhưng trải qua sự kiện ngày mười lăm, hắn lại cho rằng Lan Khánh như vậy thật sự vạn phần đáng yêu, hắn nhìn thấy cũng vạn phần vui vẻ.

Lan Khánh sờ mặt đủ, chạy tới lấy nhân bì diện cụ trân quý đặt dưới gối ra xem, rồi cẩn thận cất kỹ như cũ, sau đó bắt đầu mặc quan phục.

Hắn vừa buộc hồng đai vừa hỏi: "Giờ nào rồi?"

Tiểu Thất mở cửa sổ tham sắc trời, trả lời: "Đã sắp hoàng hôn, nha môn cũng sắp gõ mõ nghiệm thu công việc."

"A, vậy làm sao được, hôm nay ta còn chưa có tuần thành mà." Nói xong, đai lưng cũng không buộc lại, chỉ tùy tiện nhét nhét đút đút, Lan Khánh cầm kiếmchạy ra bên ngoài.

Tiểu Thất đuổi theo phía sau vội nói: "Sư huynh, hôm qua mọi người bận bịu một đêm, Nam tiên sinh cho ngươi nghỉ ngơi hôm nay, chưa cần bắt đầu làm việc."

Lan Khánh không đếm xỉa tới hắn, chạy ra nội nha, làm cho Tiểu Thất vất vả truy cản.

"Tuần thành là trách nhiệm của ta, ngươi đừng phiền nhiễu, Nam tiên sinh cũng biết rất rõ." Lan Khánh không quay đầu lại.

Nếu Lan Khánh muốn tuần thành, Tiểu Thất đương nhiên cũng không thể lưu lại trong phòng ngủ khỏe, hắn đành phải ngáp một cái, vội vã đuổi kịp, một bên duỗi người, một bên lẩm nhẩm than thở: "Quy Nghĩa huyện không có bộ khoái sao? Hay là Kim Trung Báo Quốc thường xuyên bỏ trốn? Làm gì ngay cả ngỗ tác không khám nghiệm tử thi lại đi làm công tác tuần thành?"

Lan Khánh quay đầu lướt nhìn Tiểu Thất, ánh mắt có chút hờn giận: "Ngươi nói cái gì?"

Tiểu Thất lập tức ngậm miệng, hắc hắc hắc cười. "Tiểu nhân cái gì cũng không có nói, cái gì cũng không có nói, nếu ngài nghe thấy, vậy nhất định là nghe lầm."

Lan Khánh hừ một tiếng, vừa đi vừa nói: "Đó là bởi vì cha cùng ta rất lợi hại, đến Quy Nghĩa huyện không đến nửa năm, người chết ta đều đã nghiệm quang, ta không làm gì thực rất nhàm chán, cho nên cha liền phái ta tuần thành cùng bộ khoái."

"Phải phải phải, ngài lợi hại, ngài lợi hại, Thi đại nhân cũng lợi hại! Tiểu nhân hiểu lắm lắm a." Tiểu Thất nói.

Lúc này, hai người rành rành đã chạy đến cửa lớn, Lan Khánh đột nhiên nhớ ra cái gì, dừng nện bước, xoay người hỏi Tiểu Thất: "Ngươi từ nãy đến giờ đi theo ta làm cái gì, ta tuần thành bề bộn nhiều việc, ngươi tránh ra cho ta."

Lan Khánh vươn tay gạt Tiểu Thất ra, vốn là động tác mang lực sát thương rất mạnh, nhưng lại giống như gió mát lướt nhẹ, êm dịu vuốt qua ngực Tiểu Thất.

Tiểu Thất bị sờ mó, toàn thân nổi da gà.

Lan Khánh nhìn nhìn tay, có chút không rõ, sau lại ngó Tiểu Thất.

Tiểu Thất vội vàng nói: "Ai nha, sư huynh, ngươi đã quên có phải hay không?"

"Đã quên?" Lan Khánh nghiêng đầu, hai mắt mở lớn.

Tiểu Thất khụ một tiếng, bắt đầu phát huy bản lĩnh bịa chuyện.

"Tối hôm qua là mười lăm trăng tròn, Nam tiên sinh nói ngươi đến ngày này liền dễ dàng bị bệnh tà nhập thể, cuốn hút phong hàn, còn dặn ngươi hảo hảo nghỉ ngơi trong phòng, thậm chí phân phó cả Tiểu Lan Hoa nấu canh gừng cho ngươi. Ai ngờ hôm qua ngươi không biết nổi điên gì… Ách…"

Tiểu Thất phát giác Lan Khánh khẽ lườm hắn, vì thế lập tức sửa lời: "Ai ngờ hôm qua có một con gấu không biết nổi điên làm gì, đột nhiên chạy từ trên núi xuống, trưng ra một mồm đầy máu, giương nanh múa vuốt, chẳng những thiếu chút nữa đem khách điếm thành đông hủy đi, còn rống loạn quấy rối xung quanh, dân chúng Quy Nghĩa huyện ta sợ tới mức buổi tối không một ai dám xuất môn."

"Tiểu Hắc đại nhân ngươi thương dân như con, vì thế không nghe theo lời Nam tiên sinh dặn dò, chạy đi bắt gấu. Cho nên, ngươi liền bị nhiễm phong hàn. Ngươi hiện nay cả người vô lực, hiển nhiên chính là bệnh trạng còn chưa tốt."

Kỳ thực bộ dáng vô lực kia là bởi mê dược hắn hạ đêm qua còn chưa bị đẩy lui. Nhưng Tiểu Thất đương nhiên không dám lộ cho Lan Khánh biết hắn hạ dược, để Lan Khánh phát hiện, cái mạng nhỏ của hắn khẳng định chẳng còn nguyên vẹn.

Mà con gấu kia, chính là nói Lan Khánh. Tiểu Thất không cường điệu, tối hôm qua chính hắn tại nội, đầu tiên là toàn bộ Quy Nghĩa huyện huyện dân bị dọa, sau đó bộ khoái mỗi người ba hồn bảy vía bay biến mất, tất cả đều cho rằng bản thân sẽ không còn được thấy thái dương dâng lên.

Lan Khánh nghe Tiểu Thất nói vậy, vội vàng xem xét xung quanh: "Vậy gấu kia đâu? Gấu kia đâu? Nướng không, nướng không? Ta làm sao chưa được ăn thịt gấu?"

"Ách… Bởi vì Tiểu Hắc đại nhân ngươi bị bệnh, gấu nhân cơ hội đó liền chạy mất."

"Cái gì?" Sắc mặt Lan Khánh a, kinh hoàng tột đỉnh ngay tại chỗ. Hắn trừng mắt nhìn, hung hăng nhíu mày, chộp lấy tay Tiểu Thất vội vội vàng vàng kéo ra khỏi nha môn. "Chúng ta mau mau đi bắt, nhanh lên nhanh lên, nếu chậm khẳng định bị người khác cướp mất."

"A…" Tiểu Thất trong lòng thầm nghĩ: "Gấu a, ai dám cùng lão ngài tranh đoạt." Hắn một bên bị Lan Khánh kéo chạy, một bên thuyết giáo: "Sư huynh, tróc gấu nguy hiểm như vậy, huống hồ gấu so với heo lớn hơn, ta bắt gà là tốt rồi, được không…?"

Lan Khánh vừa nghe gấu so với heo lớn hơn, lập tức hai mắt sáng ngời, quay đầu lại hô: "Không được!"

"…Sư huynh a…" Tiểu Thất ngửa mặt lên trời thở dài, nãi nãi cá hùng, ngài tha cho ta đi…

Gấu a… gấu a gấu a…

23. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 23

Trong lúc Lan Khánh cùng Tiểu Thất toan rời khỏi nha môn, Tiểu Thất đột nhiên trông thấy Tiểu Lan Hoa đứng ở cửa đang nhìn đại môn tiến vào lao phòng, ngẩn người.

"Tiểu Lan Hoa!" Hắn gọi lớn.

Tiểu Lan Hoa xoay đầu nhìn Tiểu Thất, mỉm cười thảm đạm.

Tiểu Thất vội vàng vỗ vỗ tay Lan Khánh, kêu hắn buông ra. "Từ từ, nha đầu kia không biết làm sao, qua đó xem đi."

Lan Khánh nới lỏng tay, Tiểu Thất liền chạy đi. Hắn nhìn khoảng không trong tay, lại nhìn bóng dáng Tiểu Thất vội vàng rời khỏi, không biết tính sao, hắn có cảm giác giống như thương thế ở xương tay từng chút từng chút ê ẩm.

Sau đó Lan Khánh cau mày đi theo Tiểu Thất đến chỗ Tiểu Lan Hoa.

"Ngươi ở bên ngoài nhà tù làm gì?" Tiểu Thất hỏi.

Tiểu Lan Hoa ngơ ngẩn nhìn chằm chằm lao phòng đại môn bị khóa chặt bởi vài vòng xích sắt, nói: "Ta vừa cầu Thi đại nhân cho ta trông thấy Dậu Vô Ngân, nhưng Thi đại nhân không chịu. Ngài ấy nói có oan khuất gì đều để năm ngày sau ở trên công đường cho ta cùng Dậu Vô Ngân đối chất."

Tiểu Thất hỏi: "Ngươi tìm Dậu Vô Ngân làm gì?" Tên kia cũng không phải dạng thiện lương yếu đuối.

Hốc mắt đỏ lên, Tiểu Lan Hoa cắn răng nói: "Ta muốn hỏi hắn vì cái gì nhẫn tâm như thế, một đêm giết hết mười ba nhân khẩu nhà ta, cha mẹ, bà vú, thân nhân. Tất cả, chỉ bởi vì hắn đều đã không còn!"

Tiểu Thất muốn an ủi Tiểu Lan Hoa, nhưng lại không biết cái gì mới tốt, chỉ có thể nói: "Thi đại nhân không cho ngươi thấy hắn, nhất định là có suy tính. Nói không chừng là vì sợ ngươi gặp hắn bị kích động, án còn chưa thẩm liền nhịn không được rút kiếm giết người. Đến cuối cùng, Thi đại nhân không phải vì Dậu Vô Ngân mà chính là muốn tốt cho ngươi."

"Không, ta nếu đã đem hết thảy giao phó cho Thi đại nhân, vậy sẽ không hành động như trước." Tiểu Lan Hoa nắm chặt tay, bộ dáng ra sức nhẫn nại, các đốt ngón tay toàn bộ đều trắng bệch. Tiểu Thất nghe nàng kể ra nỗi thống khổ, cùng nàng tưởng niệm thân nhân đã mất.

Tiểu Thất thở dài, vỗ vỗ bả vai Tiểu Lan Hoa: "Cố gắng nhẫn nhịn, Thi đại nhân sẽ trả lại cho ngươi công đạo."

Tiểu Lan Hoa mím môi không nói, cố nén nước mắt lưng tròng, chính là nàng không chịu để lệ hạ xuống mất đi khí phách.

Lan Khánh nhìn Tiểu Lan Hoa vẫn đứng bất động, mà Tiểu Lan Hoa còn bất động, Tiểu Thất cũng sẽ không đi, trong lòng hắn thầm nói: "Còn gấu! Còn gấu mà!", cuối cùng suy nghĩ, hắn giận dữ trực tiếp rút kiếm.

"Ô, Tiểu Hắc, ngươi làm gì?" Tiểu Thất sợ hãi hỏi.

Lan Khánh liền đứng giữa Tiểu Thất cùng Tiểu Lan Hoa, Tiểu Thất lúc này không biết Lan Khánh lại làm sao, sợ người này ngộ thương Tiểu Lan Hoa, hắn vốn định vươn tay kéo Tiểu Lan Hoa lại, nào biết Lan Khánh huy kiếm một cái, lưỡi kiếm thiếu chút nữa đem tay hắn cắt xuống như chặt móng heo.

Lan Khánh từ trung gian Tiểu Thất cùng Tiểu Lan Hoa xuyên thẳng tới trước, sau đó "Hát…" một tiếng, kiếm bổ xuống.

Nhưng tay nhuyễn vô lực.

Lại cố gắng mạnh mẽ chém xuống… rốt cuộc đem đại khóa trên dây xích trùng điệp mà chỉ có điển sử, một trong nha môn lục sử mới có chìa khóa mở, chém thành hai nửa.

"…" Tiểu Thất há miệng thở dốc, không biết nên nói cái gì.

Tiểu Hắc quay đầu hướng Tiểu Lan Hoa nói: "Muốn gặp Dậu Vô Ngân còn không đi vào?"

Tiểu Lan Hoa rõ ràng bị động tác Lan Khánh làm hoảng sợ. "Nhưng, Thi đại nhân bảo…"

"Phiền muốn chết, ta cũng là Thi đại nhân vậy, là Thi Tiểu Hắc đại nhân!" Lan Khánh cả giận nói: "Hiện nay Thi Tiểu Hắc đại nhân kêu ngươi vào ngươi có vào hay không? Nếu ngươi kháng mệnh, cẩn thận ta lấy tội danh phá hư lao phòng đại môn đổ lên người ngươi, cho ngươi cả đời đều không ra được!"

Tiểu Lan Hoa hốc mắt lại hồng, một giọt lệ nhẹ rơi, nàng chắp tay nói: "Cám ơn Tiểu Hắc đại nhân! Tiểu Lan Hoa vào đây!"

Nhìn thấy nước mắt của Tiểu Lan Hoa, Lan Khánh hoảng sợ, cau mày nhảy sang bên cạnh, trầm giọng trách mắng: "Ghét nhất nhìn thấy người khóc, mau đi vào, mau đi vào, đừng ở chỗ này chướng mắt."

"Vâng!" Tiểu Lan Hoa chùi nước mắt, lập tức tiến vào đại lao.

Tiểu Thất thấy Tiểu Lan Hoa đi, hắn cũng theo nện bước của nàng vào trong. Lan Khánh thấy hành động của Tiểu Thất, trừng mắt quát: "Tiểu Kê!"

"Là Tiểu Thất không phải Tiểu Kê!" Tiểu Thất khoát tay người kia mà không quay lại. "Dậu Vô Ngân kia quỷ kết đa đoan, để một mình Tiểu Lan Hoa đi vào ta không an lòng, cho nên phải cùng nàng vào xem. Ngươi nếu nhàm chán thì trước đi tìm Triệu Tiểu Trư chơi đi, chờ một lát ta lại cùng ngươi đi bắt gà."

"Là bắt gấu không phải bắt gà." Lan Khánh nói.

"Không sai biệt lắm!"

Trông thấy thân ảnh Tiểu Thất cũng sắp biến mất trước mắt mình, Lan Khánh ở ngoại đầu lắc lắc kiếm, ngửa đầu nhìn trời, lại nhìn trái nhìn phải, giẫm lên chân mình chơi một chút, cuối cùng vẫn chạy theo Tiểu Thất.

Nhưng hắn không quên cẩn thận đóng kỹ cánh cửa, làm bộ như hết thảy sự tình cũng chưa phát sinh.

Hắn không có chém đứt xiềng xích lao phòng.

Hai nửa khóa rơi trên mặt đất cũng chẳng can hệ gì tới hắn.

Lao phòng ở sườn tây huyện nha quanh năm khóa kín, tường cao cửa sâu, trên tường còn có đủ loại bụi gai. Bình thường ngoại trừ bộ khoái áp giải phạm nhân cùng ngục tốt trông coi phạm nhân, người trong nha môn chưa được huyện thái gia cho phép cũng không được tự tiện tới gần.

Nơi này có hai trọng môn, từ ngoài có một, bên trong có một.

Ngục tốt trông coi trọng môn thứ hai nhìn thấy có người đến, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức lấy trường côn ngăn cản, quát Tiểu Lan Hoa cùng Tiểu Thất: "Người tới là ai, dám vụng trộm xông vào Quy Nghĩa huyện nha?"

Tiểu Lan Hoa nói: "Thỉnh hai vị đại ca thuận cho, tại hạ Tiểu Lan Hoa, muốn vào ngục trung thăm trọng phạm Dậu Vô Ngân sáng nay vừa đưa tới."

Ngục tốt thủ vệ cả giận nói: "Đã biết Dậu Vô Ngân là trọng phạm, ta sao có thể để các ngươi tự tiện vào."

Tiểu Thất bổ sung: "Là Tiểu Hắc đại nhân bảo chúng ta tới. Hắn bảo chúng ta tới trước vặn hỏi đại ác nhân Dậu Vô Ngân trong lúc Thi đại nhân công việc bề bộn. Hai vị đại ca cũng biết, trọng phạm Dậu Vô Ngân này liên can rất nhiều huyết án, cho nên trước khi khai đường cần hỏi rõ ràng, tránh cho lúc đó Thi đại nhân bận bịu."

"Này…" Ngục tốt hai mặt nhìn nhau.

Lúc này, từ sau cửa một thân ảnh cường tráng đi ra, quát lớn: "Kẻ nào lớn mật dám xông vào lao phòng, không muốn sống nữa phải không?"

Người nọ đi đến bên ngoài, tà dương chiếu rọi lộ ra thần tình dữ tợn, mặt mày đáng ghét. Nhưng Tiểu Thất lập tức nhận ra người này, hắn vội vàng cười nói: "Ai nha, lão huynh đệ, thật sự đã lâu không gặp."

"A? Đây không phải là Trần Thất trước đây trốn khỏi lao phòng kết quả bị Tiểu Hắc đại nhân bắt về cởi quần đánh bản tử sao?" Lao đầu cười lớn, đi tới vỗ vai Tiểu Thất: "Nghe nói ngươi thăng chức rất nhanh, được Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh tán dương rồi phái đến làm việc bên người Tiểu Hắc đại nhân a."

"Nhờ phúc nhờ phúc!" Tiểu Thất khóe miệng co ngoéo.

Nhưng sau đó sắc mặt lao đầu lại trở lại như trước, lãnh đạm nói: "Vịn vào quan hệ cũng không được, ngươi coi lao phòng trọng địa là nơi nào, tùy ngươi nói đến là đến nói vào là vào sao?"

Lao đầu lại quát: "Người đâu, đem hai kẻ tùy tiện xông loạn trói lại, áp giải đến đại đường tiếp kiến Thi đại nhân!"

"Ngươi nói phải trói ai…?"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một trận thanh âm khiến người người tê dại chân đứng không vững từ bên ngoài truyền đến. Tiểu Thất nghe thấy liền biết cứu binh đến rồi vội vàng xoay người hô: "Tiểu Hắc đại nhân ngài như thế nào đến chậm vậy, ta cùng Tiểu Lan Hoa vẫn chờ ngài dẫn vào bồi thẩm tên Dậu Vô Ngân tội ác tày trời kia."

Lan Khánh từ từ đi đến bên Tiểu Thất, một thân hắc y thêu bạc ở dưới trời chiều nhiễm sắc vàng rực rỡ, lộng lẫy cơ hồ khiến người ta không mở nổi mắt.

Lan Khánh hướng Tiểu Thất ngoéo ngoéo miệng, lấy ngón tay chọc chọc đầu Tiểu Thất, cũng hiểu người nọ đem mình ra giải vây.

Tiểu Thất cười nịnh nọt. Hai người trao đổi ánh mắt, truyền đến lại truyền đi những điều chỉ có bọn họ mới hiểu.

Lan Khánh ngân quang trong mắt phượng lưu chuyển tới lao đầu, nói: "Còn chưa tránh ra?"

Lao đầu có chút khó xử, nhưng lại không thể cự tuyệt, đành cười khổ: "Tiểu Hắc đại nhân, ngài đừng làm khó tiểu nhân. Ngài cũng biết không có mệnh lệnh của Thi đại nhân, ta không thể tùy tiện để người vào lao phòng."

Lan Khánh nhíu mày, tay nâng lên muốn đánh người. Quy Nghĩa huyện nội ai ai cũng biết Tiểu Hắc đại nhân võ công cao cường không người địch nổi, bị động một chút là cực kỳ khủng khiếp, phải nằm giường mười ngày nửa tháng có hơn a!

Ngay lúc bọn hắn sợ tới mức mặt mày trắng bệch, tay chân bắt đầu run rẩy, Tiểu Thất đột nhiên hô to: "Tiểu Hắc đại nhân hạ thủ lưu tình tình tình…."

Sau đó hắn chạy về phía trước, vô cùng anh dũng đón một chưởng của Lan Khánh, tiếp theo "Ách" một tiếng, cả người từ thối lui mấy bước, đè nén ngực, mặt mày thống khổ té nhào trên mặt đất.

"Tiểu Thất huynh đệ!" Lao đầu cùng hai gã ngục tốt thấy thế hoảng sợ, vội vàng chạy tới nâng Tiểu Thất dậy. "Tiểu Thất huynh đệ, ngươi tự làm khổ mình, sao lại vì chúng ta chắn một chưởng này?"

Lan Khánh trừng mắt, nhìn tay mình, sau đó lại nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất khó khăn đứng vững, hít một hơi nói: "Vốn cùng là người nha môn, giúp nhau một chút có gì to tát đâu." Dứt lời, hắn nhìn lao đầu, lắc đầu nói: "Ngươi cũng biết tính tình Tiểu Hắc đại nhân, ta nếu không cho hắn đánh chẳng lẽ để hắn đánh các ngươi? Trần Thất ta dù sao cũng là ngoại nhân, là Tiểu Hắc đại nhân nói muốn ta cùng Tiểu Lan Hoa cùng hắn thẩm vấn Dậu Vô Ngân, ta đương nhiên phải lãnh một chưởng này."

"Ai, nói thật ra, Tiểu Hắc đại nhân ở Vô Ngân Hiên chịu nhiều bực bội, muốn một mình gặp Dậu Vô Ngân, đối với hắn một chút cũng không đáng trách. Các ngươi cũng không biết, Dậu Vô Ngân thật sự đáng giận a, toàn bộ bộ khoái chúng ta phụng mệnh Thi đại nhân đi ra, nhưng thiếu chút nữa hết thảy chẳng ai có thể trở về."

"Đối phương lại dùng mê hồn trận cùng thạch đầu trận cùng phi kiếm trận hầu hạ huynh đệ chúng ta, trong đó vài người bị thương nặng không nói, ngay cả Tiểu Hắc đại nhân cùng ta cũng rơi vào bẫy rập, phía dưới là kiếm sơn với hằng hà sa số lưỡi dao sắc bén. Nếu không phải Tiểu Hắc đại nhân đầu đủ cơ trí, thân thủ đủ nhanh nhẹn, ta cùng hắn sớm đã bị kiếm sơn đâm nát, ruột gan gì đó trong bụng đều lòi ra ngoài…"

Tiểu Thất đem sự tình thêm mắm thêm muối tuôn hết một lượt, nói Dậu Vô Ngân kia đáng giận thành dư thừa đáng giận, mà nói Tiểu Hắc đại nhân nhà bọn họ anh dũng liền dư thừa anh dũng. Kết quả khiến cho hai gã ngục tốt cùng lao đầu lòng đầy căm phẫn, cuối cùng quy củ gì đều quên hết, trực tiếp đưa bọn họ qua trọng môn thứ hai, lại còn kêu bọn họ phải thiên thiên vạn vạn hảo hảo giáo huấn Dậu Vô Ngân một phen, thay huynh đệ trong nha môn xả giận.

Vào trong lao phòng, Tiểu Thất ngửa mặt lên trời cười lớn, bất quá là cười vô thanh, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Lan Khánh bĩu môi: "Nhanh mồm nhanh miệng, chỉ cần há mồm, người chết cũng có thể bị ngươi nói thành sống."

Tiểu Thất vội vàng xoay người chắp tay hướng Lan Khánh. "Quá khen quá khen, đại nhân quá khen. Việc này hết thảy đều là Tiểu Hắc đại nhân biết cách dạy bảo, tiểu nhân không dám kể công."

"Hanh!" Lan Khánh bật cười.

Không rõ tại sao, tiểu tử này tuy bộ dáng khiến người ta thấy ghét, nhưng tâng bốc thật sự làm Lan Khánh vô cùng thoải mái. Sau vài lần, Lan Khánh cũng không còn cùng hắn chấp nhặt.

Tiểu Lan Hoa đi vào chỗ sâu cùng trong nhà tù, một mình một người, hình bóng có chút thê thảm.

Nàng đứng ở trước song gỗ vây quanh lao phòng cuối cùng, nhìn chằm chằm trung niên nam tử đang ho khan.

Hai tay Tiểu Lan Hoa gắt gao bấu chặt song gỗ, cơ hồ muốn phá phòng giam tiến vào, đem kiếm nhắm thẳng nam tử, nhưng nàng vẫn nhẫn nhịn. Thi đại nhân có ân với nàng, Tiểu Thất cùng Tiểu Hắc đại nhân vì nàng không tiếc phạm vào quy củ che giấu cho nàng vào, nàng tuyệt không thể làm mấy người kia có thêm phiền toái.

Tiểu Lan Hoa thâm thâm hít, lui tay về, bất quá chuyển thành hai tay nắm chặt. Từng đốt từng đốt ngón tay đều trắng bệch, móng cắm sâu trong lòng bàn tay.

"Ngươi chính là Vô Ngân Hiên hiên chủ Dậu Vô Ngân?" Tiểu Lan Hoa hỏi.

Nam nhân ngồi trong lao phòng khụ một tiếng, xoay đầu lại, ánh mắt cùng vẻ mặt lãnh đạm nhìn Tiểu Lan Hoa: "Tại hạ đúng là Dậu Vô Ngân."

Tiểu Lan Hoa vừa thấy bộ dáng người này, vô phương khống chế thấp giọng kêu gào: "Ta là Tang Lan Hoa, là người duy nhất may mắn sống sót của Tang gia năm đó ở An Dương thành bị ngươi tiêu diệt. Ngươi vì sao ác tâm như vậy, một nhà mười ba khẩu đắc tội gì với ngươi, vì sao nhẫn tâm giết hết?"

Không dự đoán được, Dậu Vô Ngân chỉ thản nhiên đối diện Tiểu Lan Hoa, mắt cũng không chớp nói: "Ta không biết cô nương nói cái gì." Dứt lời, đầu lại chuyển hướng sang Tiểu Thất cùng Lan Khánh đứng bên cạnh. "Hai người các ngươi là bộ khoái nơi này? Đi nói cho đại nhân các ngươi biết, Dậu Vô Ngân ta từ trước tới nay là một thương nhân theo nề nếp cũ, luôn luôn tuân thủ pháp luật. Hắn hôm nay vì cái gì phá Vô Ngân Hiên, bắt ta tới đây? Nếu không cho ta công đạo, ngày sau ta sẽ không để nha môn này sống khá giả."

Bọn người hầu cùng bị bắt đến ở lao phòng khác cũng hô to: "Cảnh cáo các ngươi, mau thả chủ tử nhà ta! Người Vô Ngân Hiên không dễ chọc, các ngươi cả gan đả thương một sợi tóc của chủ tử, Liễu tổng quản sẽ không bỏ qua các ngươi."

Tiểu Thất cúi đầu, sờ sờ cằm.

Tiểu Lan Hoa lại nói: "Dậu Vô Ngân, ngươi có gan làm lại không có gan nhận. Này còn dám xưng người trong võ lâm?"

Dậu Vô Ngân chỉ liếc nhìn Tiểu Lan Hoa, dùng ngữ khí cực đạm nói: "Chưa làm qua sao phải nhận? Đừng tưởng người trong nha môn có thể ngậm máu phun người, quan tự hai cái miệng, nhưng ta cũng không dễ dàng tùy các ngươi bôi nhọ miệt thị."

"Ngươi!" Tiểu Lan Hoa hốc mắt lại hồng, một chưởng căm giận đánh vào song gỗ. Nếu không có song gỗ này ngăn cản, nàng thật muốn đánh vào mặt Dậu Vô Ngân.

Tiểu Thất lúc này từ tốn nói: "Ngươi bảo chúng ta vu tội cho ngươi, nhưng chúng ta có người nhìn thấy một tên cầm cây quạt nguyên bảo xuất hiện xuyên suốt đương trường huyết án." Nhân chứng kia tất nhiên là Thẩm đại mụ, bất quá Tiểu Thất đương nhiên không lộ ra Thẩm đại mụ đã quy thiên.

Tiểu Thất nói: "Nghe nói nguyên bảo là tiêu ký của Vô Ngân Hiên, mà tổng quản Liễu Thành Phi đám người hầu nhắc đến là kẻ mỗi ngày đều đem quạt nguyên bảo huênh hoang khắp nơi, hắn là người của Vô Ngân Hiên, ngươi dám nói mình không bày mưu tính kế, sai hắn thay ngươi giải quyết hậu quả, chôn vùi hết thảy chứng cứ?"

Dậu Vô Ngân thần sắc không đổi. "Liễu Thành Phi là Liễu Thành Phi, ta là ta, mặc dù hắn là tổng quản của Vô Ngân Hiên, nhưng hắn ở bên ngoài làm gì, ta cũng không quản hết được."

Tiểu Thất nhíu mày. Hảo! Lão tiểu tử này thật sự là xảo quyệt, đem hết thảy sự tình đẩy ra, hoàn toàn không còn một mảnh liên hệ đến mình.

Tiểu Lan Hoa nghe được phẫn nộ không thôi, tay lại đánh song gỗ.

Tiểu Thất xem nàng đập đến tay đều đỏ lựng, liền cầm lấy tay Tiểu Lan Hoa ở trên song gỗ gỡ xuống, lắc đầu nói: "Quên đi, đừng cùng kẻ cặn bã như thế tốn lời vô ích, đỡ phải giận dữ hại thân."

"Tiểu Thất, người nhà ta chết oan uổng." Tiểu Lan Hoa khóc ròng.

"Ngoan, đừng khóc, trời xanh có mắt, sau này xem ông trời trừng trị hắn thế nào." Tiểu Thất xoa đầu Tiểu Lan Hoa. "Đi thôi!"

Hắn cứng rắn đưa Tiểu Lan Hoa rời đi, cuối cùng quay đầu đối Dậu Vô Ngân phỉ nhổ: "Cặn bã!"

Tiểu Thất cùng Tiểu Lan Hoa rời đi, nhưng Lan Khánh không theo cùng. Hắn nhìn Dậu Vô Ngân mục quang thâm trầm đã sớm cảm thấy khó chịu, vì thế liền rút kiếm vọt tới người trong lao phòng.

Người trong nha môn chỉ mình hắn có thể khi dễ, Dậu Vô Ngân không có quyền.

Ngay lúc này, Tiểu Thất ngừng nện bước, trở lại dẫn theo Lan Khánh, một tay lôi kéo ra khỏi lao phòng,

24. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 24

Sau khi đưa Tiểu Lan Hoa trở về phòng, để trù nương đại thẩm cùng phòng hảo hảo an ủi nàng, Tiểu Thất liền rời đi, trong đầu có vài chuyện xoay vần chính mình cũng không rõ là gì, hắn không ngừng lấy tay vuốt cằm.

Lan Khánh dắt tay áo Tiểu Thất đang trầm tư, mang người hướng đến đại môn.

Tiểu Thất ở nha môn tiền đầu, nhìn đại đường không một bóng người, cước bộ dừng lại.

Sắc trời đã tối, người trong nha môn đã kết thúc công việc, người quay về phòng cũng đã về phòng, người về nhà cũng đã về nhà, nha môn trống rỗng to lớn, tựa như quỷ thành.

Nam Hương trên tay cầm quyển sách từ bên ngoài đi đến, nhìn Tiểu Thất cùng Lan Khánh, mỉm cười điểm đầu: "Như thế nào còn chưa nghỉ ngơi?"

Lan Khánh vốn muốn đáp: "Không nghỉ ngơi, muốn đi bắt gấu!"

Nào biết Tiểu Thất tiến tới trước vài bước, cau mày đối Nam Hương nói: "Tiên sinh, đêm có bao nhiêu người ở lại trong nha môn?"

Nam Hương trả lời: "Ước chừng còn hai thành* so với ban ngày."

"Vậy không phải là chỉ tầm mười một, mười hai người thôi sao?" Tiểu Thất hỏi: "Kim Trung Báo Quốc có lưu lại không?"

"Mới vừa rồi ta thấy Kim Trung Báo Quốc hướng tới tửu lâu. Đại nhân nói đêm qua mọi người vất vả, Kim Trung Báo Quốc bị thương cũng không nhẹ cho nên không an bài bọn họ trực đêm." Nam Hương thuyết.

Tiểu Thất gãi cằm. "Tiên sinh, có câu này ta không biết có nên nói không…"

"Xin mời!"

"Cái kia… Chúng ta mới cùng Tiểu Lan Hoa chạy tới thăm dò lao phòng, kết quả phát hiện một sự kiện." Tiểu Thất nói: "Dậu Vô Ngân mặc dù bị bắt giữ, dưới trướng hắn chúng ta cũng đã giam không ít, nhưng hạ nhân của Dậu Vô Ngân vừa rồi cư nhiên đối chúng ta phóng thoại, nói có người sẽ không bỏ qua cho chúng ta… Tiên sinh… Ta dường như vui mừng quá sớm, dường như còn có cá lọt lưới…"

"Cá lọt lưới? Là ai?" Nam Hương sửng sốt.

"Liễu Thành Phi."

"Liễu Thành Phi không bị bắt về sao?" Sắc mặt Nam Hương hơi đổi.

Tiểu Thất gật đầu.

"Tại sao không ai nói cho ta?" Nam Hương hỏi.

"Thành thật, ta đến vừa rồi mới biết."

Hai người cao hứng nói qua nói lại, Lan Khánh nhàm chán khoanh tay đứng bên.

Nam Hương nhìn xem cơ hồ không có người trông coi nha môn, lại trông ánh lửa nhợt nhạt giữa không trung nơi lao phòng sườn tây, giống như cố gắng thuyết phục chính mình nói: "Có lẽ hết thảy là ngươi quá lo nghĩ, Quy Nghĩa huyện nha môn lớn như vậy, nha dịch cũng nhiều như vậy, cho dù mọi người đều đi nghỉ, nhưng vẫn còn hai thành lưu lại thủ nha môn… Có lẽ không xảy ra chuyện…"

"Chỉ sợ tốt không linh xấu lại linh…"

Vừa lúc Tiểu Thất nói như vậy, trong nha môn đột nhiên nổi lên một trận ầm ĩ, Tiểu Thất cùng Nam Hương sắc mặt đều biến đổi, quay đầu nhìn lao phòng sườn tây.

Nào biết không nhìn còn đỡ, vừa thấy đã biết cực kỳ không ổn, đèn đuốc trên đỉnh lao phòng mới vừa rồi mỏng manh, mà nay lại biến thành một trận lửa lớn, toàn bộ cháy thiêu.

"Má ơi!" Tiểu Thất kêu lớn, tiếp theo bắt lấy Lan Khánh bên cạnh không cho hắn chạy nháo lung tung gây chuyện, nào ngờ tay duỗi ra lại chỉ có thể chụp khoảng không.

"A, Tiểu Hắc?" Tiểu Thất cả kinh nhảy dựng lên. Hắn nhìn trái nhìn phải, chính là đều không thấy người.

Nam Hương nói: "Mới vừa rồi chúng ta nói chuyện, hắn đã chạy tới cửa."

"Cái gì?" Tiểu Thất cực kỳ hoảng sợ.

Tiểu Thất vừa nghe, cũng không cần biết trên người không có binh khí liền chạy ra bên ngoài.

Lao phòng cùng đại môn bất quá cách khoảng vài bước, hiện nay thanh âm xôn xao từ lao phòng không ngừng ầm ầm truyền đến, lửa ngút tận trời, khẳng định là có người cướp ngục. Dược hiệu mê hồn tán trên người Lan Khánh vẫn chưa tiêu tan, cái đầu đã ngốc, một thân lại không có võ công, nếu nhắm thẳng trong lửa chạy vào, vậy không đùa được đâu.

"Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, ngươi ở nơi nào?" Tiểu Thất ở cửa gọi lớn, thấy không ai đáp lại, thầm kêu "thảm rồi", lập tức chạy vào trong.

Hai thủ vệ bên ngoài lao phòng hôn mê, lao đầu cũng chết ngất trên cửa, Tiểu Thất trong lòng quýnh lên, trực tiếp giẫm qua người chạy vào lao tù tăm tối tìm kiếm thân ảnh Lan Khánh.

Trong lao mọi nơi đều ngùn ngụt cháy.

"Sư huynh, sư huynh, ngươi có ở trong này hay không?" Tiểu Thất lại gọi to mấy tiếng. Vẫn là không người đáp lại.

Trong lòng hắn suy đoán, vậy càng tốt, không ai nói Lan Khánh hẳn phải chạy vào đây, có lẽ hắn đã ra khỏi nha môn. Đang nghĩ rời khỏi, hắn lại thấy Lan đại mỹ nhân nhà hắn ẩn nấp ở sâu cùng, khom mình giơ kiếm, bổ tới mấy tên hắc y nhân đang cùng vài ngục tốt giao tranh.

Lan Khánh huy hạ kiếm, hàn quang từ thân kiếm sắc bén lóe ra nhưng không thấy kình lực. Tám tên hắc y nhân thân thủ bất phàm, trong chốc lát liền giải quyết ngục tốt. Lan Khánh tiếp cận, bọn chúng cũng lập tức cảnh giác, khi kiếm của hắn vừa vung hạ, đối phương liền dễ dàng đón đỡ, rồi sau đó đại đao hướng bụng hắn chém tới.

Mắt thấy Lan Khánh sắp bị chém thành hai nửa.

"A a a a..." Tiểu Thất quát to, thê thảm không có ám khí gì có thể ném cứu người, hắn mãn ý dùng móng tay cắt qua mạch môn, vận khởi tâm pháp, cánh tay huy động.

Nhất thời, một đạo máu từ cổ tay lập tức phụt ra, biến ảo thành vô số huyết trụ ở trên không trung, từ một phân thành hai, hai chia bốn, bốn biến tám, hàn khí ngưng kết hóa thành hàn băng châm mảnh như ngưu mao vọt tới đám hắc y nhân kia.

Hắc y nhân tránh né không kịp bị huyết châm tiến nhập huyệt đạo quanh thân, tức khắc ngã xuống đất, co rút run rẩy, sau một lát mất đi ý thức, bất tỉnh.

Hắc y nhân sau khi thấy Tiểu Thất xuất hiện phân thành hai nhóm, một tấn công Tiểu Thất, một tập kích Lan Khánh.

Tiểu Thất nóng ruột. Lan Khánh hiện giờ mất hết võ công không thể tự bảo vệ bản thân, lập tức ngay cả tính mạng chính mình cũng không chiếu cố, mặc kệ trên lưng bị người chém mấy nhát, hắn xuyên qua trận đao kiếm vô nhãn ra sức chạy về phía Lan Khánh, vì đối phương đỡ lấy một kích trên vai.

Máu tươi phun ra đỏ thẫm, bắn lên khuôn mặt Lan Khánh.

Lan Khánh bị nhiệt huyết nóng bỏng làm cả thân thể run lên, ngơ ngẩn nhìn Tiểu Thất đang ôm chặt hắn.

"Không có việc gì, không có việc gì! Ngươi có bị thương không?" Tiểu Thất gấp đến độ hốc mắt đều đỏ.

Đao kia nếu chém lên người Lan Khánh, người này thật sự sẽ không còn, vừa nghĩ tới điều này, Tiểu Thất cả người run run.

Lan Khánh thấy Tiểu Thất như vậy, mở to hai mắt nhìn hắn, sau đó lắc đầu.

"Không có việc gì là tốt rồi, ôm chặt ta, ta mang ngươi ra ngoài." Tiểu Thất cắn răng.

Lan Khánh không hiểu sao hôm nay lại không thể phản bác Tiểu Thất, ngoan ngoãn vươn tay nắm ở thắt lưng Tiểu Thất. Đang lúc hắn mải nghĩ "Eo sao lại nhỏ như vậy?", hắn cũng thấy trên khuôn mặt người nọ hiện lên phong thái bất cẩu ngôn tiếu (trang trọng, nghiêm túc), vẻ mặt khiến người không cách nào hình dung.

Lan Khánh ngây ngẩn xem, thất thần nhìn.

Lan Khánh nghĩ, ta có thể bảo vệ mình, huống hồ chết thì chết thôi, con gà này khẩn trương cái gì. Nhưng cũng vào lúc đó, miệng vết thương từng được Tiểu Thất băng bó cùng nơi lồng ngực của hắn nhè nhẹ co rút, nổi lên một chút đau đớn.

Lan Khánh vỗ ngực, chẳng biết tại sao lại đau.

Có lẽ bởi vẻ mặt Tiểu Thất.

Hắn không quen thấy Tiểu Thất như vậy.

Ngưng tụ máu thành châm chính là hao phí chân khí cùng tính mạng người làm, những kẻ kia công kích càng ngày càng mãnh liệt, Dậu Vô Ngân ở trong lao phòng càng ngày cười càng âm lệ.

Tiểu Thất không để ý tới sinh tử, tiếp tục ngưng huyết thành châm đối phó đám hắc y nhân. Hắn chỉ tâm niệm cứu Lan Khánh ra, không muốn lại thấy Lan Khánh có chút tổn thương nào. Sư huynh cả nửa đời người đã chịu đủ cực khổ rồi, hắn còn ở đây, sẽ không để bất luận kẻ nào lộng thương một sợi tóc của người này.

Lan Khánh ôm lấy Tiểu Thất, nhưng cũng cảm giác được độ ấm trên người đối phương một chút một chút xói mòn đi.

Cứ như vậy… Lan Khánh nghĩ… Tiểu Thất sẽ chết.

Ý thức được điều này, Lan Khánh ngây thơ suy nghĩ, nếu Tiểu Thất chết thật, vậy hắn phải đến nơi nào mới có thể lại thấy tên này cười vừa lưu manh vừa lười nhác?

Không được, không được, gà của hắn, trừ hắn ra, không ai được quyền giết.

Lan Khánh thình lình hung hăng bắt lấy vạt áo Tiểu Thất, lực đạo quá lớn tựa như đâm xuyên qua cả ngực, năm ngón bắt chặt lấy Tiểu Thất cơ hồ tạo được mấy lỗ thủng.

Tiểu Thất đau đớn nhíu mày, trong lòng suy đoán mê dược có phải đã tan, nhưng lại thấy các đốt ngón tay Lan Khánh trắng bệch, đôi môi mím chặt cũng mất màu.

"Sao, làm sao vậy? Có phải bị thương rồi không?" Tiểu Thất ôm lấy Lan Khánh cuống cuồng lui về phía sau, không ngừng hỏi han: "Bị thương ở chỗ nào? Là bọn họ đả thương ngươi?"

Lan Khánh vươn tay, từ đầu ngón tay búp măng trắng bệch hiện lên một chút hào quang màu lam. Giữa lao phòng hỏa quang ngút trời, lam quang nổi bật mang vẻ lạnh lẽo vô cùng, dường như có năng lực đem hết thảy ngọn lửa đông cứng lại.

Lan Khánh không nhìn Tiểu Thất, ngược lại nhìn về phía Dậu Vô Ngân trong lao phòng. Hắn hướng tới Dậu Vô Ngân, chậm rãi cười lạnh.

Rồi sau đó từ ngón tay Lan Khánh bắn ra một đạo lam quang nhằm vào ấn đường Dậu Vô Ngân.

"A a… ách a a…" Dậu Vô Ngân bắt đầu điên cuồng ôm đầu kêu réo, hắn đau đớn lăn lộn lung tung, thậm chí lấy đầu đập thật mạnh, đập đến máu tươi đều tuôn ra.

Hắc y nhân bị bộ dáng Dậu Vô Ngân làm hoảng sợ. Lan Khánh dùng tay còn lại bắt lấy cổ tay đang chảy máu không ngừng của Tiểu Thất, sâu kín nói: "Không giáo huấn các ngươi một chút, các ngươi còn tưởng Quy Nghĩa huyện nha môn là nơi nói đến thì đến, nói đi thì đi."

Mắt phượng vừa nhấc, con ngươi phát ra tinh quang, ngón tay lại bắn nhưng thứ bắn ra là bột phấn đỏ tươi.

Bảy tên hắc y nhân bị hồng phấn xuyên giữa trán, bất quá một lát sau bọn họ mới buông lỏng tay, binh khí rơi rớt, liên thanh kêu thảm cũng không có, rồi từng người trợn trừng mắt ngã xuống.

Tiểu Thất thấy thế không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh, hắn cúi đầu nhìn người trong lòng ngực.

Người này là ma giáo giáo chủ Lan Khánh năm đó được xưng tụng "Độc thủ trích tiên".

Cho dù võ công có hoàn toàn biến mất, tay trói gà không chặt, nhưng tại lúc nguy cấp vẫn có thể giết người thủ mệnh.

Chỉ là…

"…Nãi nãi cá hùng…" Vậy hắn mới vừa rồi liều mạng để người ta chém mấy đao chạy tới bảo hộ người này làm chi?

Lưng của hắn a, đau muốn chết!

Máu của hắn a, chảy sắp hết rồi!

Bởi vì lấy hàn băng chưởng từ máu ngưng tụ hàng loạt nhắm vào kẻ địch, kết quả Tiểu Thất mất máu quá nhiều, hiện tại thấy Lan Khánh chẳng những vô sự còn có thể tự bảo vệ mình, hai mắt hắn lộn ngược, liền cùng mấy gã hắc y nhân kia ngã xuống khỏi dậy nổi.

"…Tiểu Kê?"

Lan Khánh trông thấy Tiểu Thất đột nhiên té xỉu, lại nhìn ngón tay mình, rồi lấy mũi chân đá đá người đang bất tỉnh.

"Ta vừa rồi không có bấn ngươi, ngươi như thế nào cũng chết?" Lan Khánh nghiêng đầu, vạn phần nghi hoặc.

***

Trong lúc mông lung, Tiểu Thất mơ hồ nghe được chút âm thanh.

"Thương thế của Tiểu Thất như thế nào?" Tiếng Thi Vấn trầm ổn vang lên.

"Đại phu đã xem qua, nói là tạm thời không đáng ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, còn căn dặn phải để hắn ngủ nhiều, nghỉ ngơi nhiều." Âm điệu Tiểu Lan Hoa dễ nghe giống như hoàng anh xuất cốc.

"Chảy nhiều máu như vậy, đại phu có khai dược phương bổ huyết không?" Thi Vấn đứng bên cạnh hỏi.

"Có." Tiểu Lan Hoa nói: "Ta cũng đã nấu canh máu heo, hiện đang để ở phòng bếp hâm nóng, chờ hắn tỉnh lại có thể ăn ngay."

"A… Tiểu Lan Hoa, ngày sau ngươi chắc chắn trở thành hiền thê, ai lấy được ngươi thật có phúc khí." Tiểu Thất vừa ngủ vừa nghĩ.

"Tiểu Kê, Tiểu Kê…" Không bao lâu sau, hắn nghe thấy thanh âm Lan Khánh điên cuồng gõ cửa.

Tiếng Kim Trung Báo Quốc đồng thời vang lên: "Tiểu Đầu Nhi, ngươi nếu ngủ không được thì ra ngoài chơi với heo đi, đại nhân đang ở bên trong xem chừng thương thế của Tiểu Thất, ngươi nghe lời chớ đi vào."

Sau đó ngoài cửa nổi lên một trận xôn xao, có ai đó ách ách ách thảm thiết, còn có người thống khổ rên rỉ.

Tiểu Thất nhăn mày.

Tiếp theo tiếng bước chân truyền đến, Thi Vấn đi ra khỏi nhĩ phòng gào lên: "Đã muộn rồi, ngươi không mau lên giường cho ta, còn hồ nháo cái gì?"

Sau đó, thiên địa một mảnh yên tĩnh tĩnh tĩnh…

"A…" Tiểu Thất thở ra một hơi thật dài.

An tĩnh, thật tốt…

Đến lúc Tiểu Thất tỉnh lại, Tiểu Lan Hoa đang ngao dược bên cạnh, nhĩ phòng tràn ngập dược hương đạm đạm.

Tiểu Lan Hoa thấy Tiểu Thất mở mắt, vội vàng đổ dược thủy hắc hắc vào bát bưng tới trước mặt Tiểu Thất, nâng hắn còn đang nằm sấp dậy, thổi dược nóng bỏng cho nguội chút, sau đó cấp Tiểu Thất uống hết.

Tiểu Thất được đối đãi giống như hoàng đế, uống dược xong còn được dịu dàng đút cho một miếng mứt, hắn trong lòng đắc ý. Người a, chính là sống như vậy mới sướng.

Tiểu Thất thăm dò bốn phía, hỏi: "Tiểu Hắc đâu? Ta trong lúc nửa tỉnh nửa mê dường như nghe thấy hắn luôn ở ngoài phòng kêu rống như quỷ."

Tiểu Lan Hoa nở nụ cười. "Hắn mấy lần muốn xông vào tìm ngươi, kết quả nếu không bị Nam Hương tiên sinh thỉnh hắn ra ngoài thì cũng bị Thi đại nhân quát mắng đuổi đi, sau lại nóng giận đánh Kim Trung Báo Quốc đang trông cửa, lúc sau thì chạy biến không còn thấy tung ảnh. Kim Trung Báo Quốc hiện đang ở bên ngoài tìm hắn."

Tiểu Thất có chút lo lắng. "Đã có thể đánh người, vậy Kim Trung Báo Quốc bị hắn đánh có nghiêm trọng không?"

Tiểu Lan Hoa lắc đầu. "Bốn người mặt mũi đều sưng lên, cánh tay cũng thiếu điều bị tháo xuống, Trần Báo bị đạp một cước, thương thế ở thắt lưng tăng thêm chút đỉnh."

"A!" Tiểu Thất lúc này mới thở phào. "Tốt lắm, tốt lắm, đem bốn tên kia đánh thảm như vậy, xem ra mê dược đã tan hoàn toàn. Như vậy hắn có chạy lung tung ta cũng không lo lắng."

"Tiểu Thất…" Tiểu Lan Hoa cười khổ.

Tiểu Thất xua tay, tươi cười sáng lạn, lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ. Hắn lại hỏi: "Tối hôm qua sự tình ồn ào như vậy, sau đó thế nào?"

Tiểu Lan Hoa thuyết: "Lúc ta chạy tới, Kim Trung Báo Quốc cũng vừa trở về, Nam Hương tiên sinh liền bảo chúng ta trước cứu tù nhân trong lao phòng ra, sau đó cùng nhau tát nước dập lửa. Thi đại nhân cũng bị kinh động, còn cùng chúng ta cứu hỏa. Kế tiếp, Nam Hương đại nhân phát hiện có một hắc y nhân còn sống, ngươi đoán coi, người nọ là ai?"

"Ai?" Tiểu Thất hỏi.

Tiểu Lan Hoa cười: "Tổng quản của Vô Ngân Hiên, Liễu Thành Phi!"

Tiểu Thất gật đầu. "Quơ được người, vậy quá tốt."

"Nam Hương tiên sinh còn bảo chúng ta sắp xếp bọn họ tách ra, cũng nói chờ ngươi tỉnh lại, nếu không có việc gì thì đi tìm ngài ấy, ngài có việc cùng ngươi thương lượng." Tiểu Lan Hoa thuật lại lời Nam Hương nhắn nhủ.

"Hiểu." Tiểu Thất duỗi người, lại động tới miệng vết thương sau lưng, hắn đau đến trong lòng kêu cha gọi mẹ, khụt khịt mũi.

Tiểu Lan Hoa dừng một chút, sau lại nói: "Nếu ngươi có thể xuống giường, lát nữa, ta giúp ngươi tìm Tiểu Hắc đại nhân."

"A?" Tiểu Thất mở to mắt.

Tiểu Lan Hoa thở dài: "Ngươi không biết, tối hôm qua Tiểu Hắc đại nhân đem ngươi từ trong đám cháy đi ra, ngươi không còn nhúc nhích, hắn tưởng ngươi đã chết. Vẻ mặt hắn lúc đó, ta thực không biết nên hình dung thế nào."

"Nam Hương tiên sinh rõ ràng đã tham hơi thở ngươi, cũng nói ngươi chỉ ngất xỉu. Nhưng Tiểu Hắc đại nhân như thế nào cũng không chịu nghe, vẫn không ngừng lay động ngươi, kiên quyết lay cho đến khi ngươi đứng lên. Sau đó, nếu không phải ngươi trở mình rên rỉ một tiếng, hắn có lẽ thực nghĩ ngươi đã chết."

"…Khó trách đầu ta hiện nay còn chút choáng váng, nguyên lai là bị hắn lắc." Tiểu Thất bóp trán. Hắn thật sự chóng mặt.

Tiểu Lan Hoa nở nụ cười, vỗ vỗ tay Tiểu Thất, rồi đi ra bên ngoài bưng bát máu heo vào, bắt Tiểu Thất ngoan ngoãn uống hết.

Tiểu Thất được cho ăn no, lúc sau địch không lại mộng đẹp vẫy gọi, hắn thiêm thiếp ngủ.

25. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 25

Tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Tiểu Thất ngáp một cái, duỗi người. Hắn ra khỏi phòng, phát giác toàn bộ nha môn trống rỗng im lặng, ngay cả nhân ảnh cũng không gặp.

Tiểu Thất lại ngáp to cái nữa, chậm rãi đi ra ngoài.

Hậu đường, Thi Vấn cùng Nam Hương đang ở trong thư phòng nghiền ngẫm đối sách cho án tử của Tiểu Lan Hoa. Tiểu Thất dò xét trong chốc lát, thấy hai người chuyên tâm đến mức ngay cả mình lớn đùng như vậy cũng không nhận ra, liền lười nhác rời đi.

Tiểu Thất ra khỏi nha môn tìm Lan Khánh.

Lúc này, thái dương treo cao cao trên trời, Lan Khánh khẳng định đang tuần tra thành đông, Tiểu Thất tính toán một chút liền đi tới đông thành.

Sư huynh cũng coi như đối với hắn rất tốt, tuy rằng luôn dùng sai phương pháp, nhưng dù thế nào Tiểu Thất vẫn nên "tỏ lòng" mới được.

Tới thành đông, không bất ngờ, Tiểu Thất trông thấy thân ảnh Lan Khánh trên đường cái.

Lan Khánh đang cúi đầu trông đám gà con vàng óng nằm trong lồng sắt của một nông phụ. Hắn nhìn chằm chằm gà, mắt phát quang, nước miếng đều chảy xuống. Nông phụ kia lấy mấy con từ trong lồng sắt ra, nhưng không ngờ Lan Khánh vừa mới sờ liền nhảy dựng lên. "Mềm, ta không cần."

Nông phụ chính là vẫn đưa gà con cho Lan Khánh, Lan Khánh lại càng nhảy ra xa hơn. "Ta nói ta không cần. Cái này vừa mềm lại vừa nhỏ, ngươi nuôi lớn cho ta, Tiểu Kê nói nhỏ chỉ một hơi là nuốt hết, phải để lớn một chút mới có thể từ từ ăn."

Tiếp theo, Lan Khánh xoay người bỏ chạy, kết quả đụng phải Tiểu Thất.

"Ô ác…" Tiểu Thất cả người thương tích bị Lan Khánh va chạm như vậy thiếu chút nữa ngã ngửa.

Lan Khánh vội vàng bắt lấy Tiểu Thất, sau đó mở to hai mắt mấy hồi nhìn hắn từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu.

Tiểu Thất bị soi có chút kinh động, cẩn thận hỏi: "Sư huynh, ngươi cứ dòm ta mãi như vậy làm cái gì?"

"Ngươi sống!" Lan Khánh nói.

"Đại gia ta vốn vẫn sống." Tiểu Thất trả lời.

"Không đúng, ngươi hôm qua đã chết, ta gọi thế nào ngươi cũng không tỉnh."

"…" Tiểu Thất đảo mắt, quyết định không cần cùng người này hao phí trí lực "Đúng rồi đúng rồi, đó là ngủ đến chết, sau ngủ no rồi liền sống trở lại."

Lan Khánh mở to mắt nhìn Tiểu Thất: "Đấy, ta nói ngươi chết mà cha, Nam tiên sinh cùng Tiểu Lan Hoa đều không tin. Chỉ là ngươi làm sao đột nhiên chết rồi lại sống lại?"

Tiểu Thất không biết phải tiếp nhận đề tài này như thế nào, đành trả lời: "Đại khái ta không cẩn thận ăn phải độc ngươi bắn ra, sau đó ngươi nói chuyện không cẩn thận văng nước miếng khiến ta nuốt phải, kết quả lấy độc trị độc, ta liền tỉnh."

"Thì ra là thế a…" Lan Khánh bừng tỉnh, sau đó lại hỏi: "Nước miếng của ta có thể lấy độc trị độc sao?"

Tiểu Thất gật đầu. "Nước miếng của ngươi là thiên hạ vô địch độc."

Hai người tán dóc lung tung một trận, Lan Khánh cảm thấy nhàm chán muốn hướng tây thành tuần tra, lúc này Tiểu Thất dừng một chút ở phía sau hắn hô thanh: "Cái kia… ngươi hôm qua không phải nói muốn đi bắt gấu sao?"

Lan Khánh ngừng cước bộ, sau đó tiếp tục đi về phía trước, không thèm quay đầu lại nói: "Đúng vậy, nhưng có người không để ý tới ta còn đi chết."

Nãi nãi cá hùng, Tiểu Thất thầm nghĩ: "Cũng không thèm liếc ta một cái, tiểu tử ngươi hiện nay là giận dỗi sao?"

Tiểu Thất "sách" một tiếng, tăng tốc đuổi theo sóng vai cùng Lan Khánh. "Cái kia… ta hôm qua bởi vì thụ thương, Thi đại nhân phán ta hôm nay nghỉ ngơi. Nếu không cần làm việc… Vậy… ta cùng ngươi lên núi…"

Lan Khánh nói: "Chỉ là ta muốn tuần thành."

"Nếu như vậy, tiểu nhân cũng không miễn cưỡng ngươi, ta quay về ngủ a…"

Đang lúc Tiểu Thất nói như vậy, còn xoay người thật trở về nha môn, Lan Khánh đột nhiên bắt lấy áo hắn, bất bình căm phẫn nói: "Ngươi dám?"

"Không dám, không dám!" Tiểu Thất lập tức hắc hắc hắc bồi cười. "Tiểu Hắc đại nhân muốn lên núi chơi mà, chỉ cần ngài mở miệng nói một câu, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, Tiểu Thất đều theo ngài, huống chi chỉ là đi bắt gấu."

Lan Khánh hừ một tiếng, vươn tay thật mạnh véo má Tiểu Thất. "Ngươi a, cười khiến người ta thấy ghét."

"Ô ác ác ác ác ác…" Tiểu Thất đau đến cuồng rơi lệ.

Đánh chút Hoàng Tửu hương thuần say lòng người, Tiểu Thất mang theo một vò hảo tửu, theo Lan Khánh đi tới ngọn núi ở ngoại thành.

Nói đến Hoàng Tửu, hắn cùng Lan Khánh đều yêu nhất.

Nhớ năm đó hắn uống cũng bởi nghĩa phụ Tô Giải Dung ưa thích duy nhất rượu này, trong thời gian ngắn hắn ở tại cựu trạch nơi Nam Thành, trong hầm tràn ngập hương thơm Hoàng Tửu lâu năm.

Mùi rượu thanh thanh nhàn nhạt, nồng mà không gắt, thơm mà không sặc, cho dù là mùa hạ trấn băng hay mùa đông ấm áp, đều là tư vị mê hồn khiến người ta không cách nào ly khai.

Sau khi nghĩa phụ mất, hắn dịch dung thành nghĩa phụ vào Ô Y ma giáo, ngay lúc đầu đã uống rượu thêm can đảm, muốn uống cho say khướt để không phải sợ yêu ma quỷ quái trong ma giáo. Nhưng không nghĩ tới một lần say sưa tỉnh lại bên đình, ngồi cạnh hắn cư nhiên là… ma giáo giáo chủ, cũng chính là đại sư huynh Lan Khánh nhà hắn.

Hắn phát hiện Lan Khánh cũng thích Hoàng Tửu, vì thế từ đó trở đi, mỗi lần uống, hắn đều mang thêm một bình cho Lan Khánh.

Ai… từ đó tới nay cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm.

Nghiệt duyên giữa hắn cùng Lan Khánh, thật không hiểu đến khi nào mới hoàn toàn đoạn tuyệt.

Lan Khánh vừa tới trên núi, giống như ngựa hoang được tháo cương chạy loạn nhảy loạn, hưng trí còn vận khởi khinh công chạy một vòng quanh núi.

Tiểu Thất bất đắc dĩ, chỉ có thể mang theo vò rượu sau lưng chạy cùng, nhìn sư huynh một đường bắt gà bắt thỏ, còn chạy tới dòng suối nhỏ túm cá túm cua, sau bị con cua giương nanh múa vuốt cắp ngón tay, mỹ nhân phát giận vận khởi võ công loạn đả cua, kết quả cả ngọn núi đều phải chấn động, dòng suối đáng thương cơ hồ cũng bị san bằng.

Lan Khánh chộp cái gì, Tiểu Thất liền lĩnh mệnh rửa sạch, lột da nướng cho hắn ăn.

Nhưng không nghĩ tới thắt lưng Lan Khánh tựa như một tiểu cô nương y hệt cây gậy trúc gầy teo, vậy mà ăn không biết bao nhiêu gà với thỏ.

Cuối cùng, trời cũng nhanh tối, Lan Khánh tìm được một huyệt động sau bụi cỏ, chạy vào như tầm bảo vật, rồi lại vội vội vàng vàng chạy ra.

Tiểu Thất không hiểu Lan Khánh đang làm gì, con bà nó, hắn không dự đoán được lại có ba con gấu đen lừng lững nhe nanh "hống hống hống …" đuổi theo phía sau Lan Khánh.

Tiểu Thất sợ tới mức tiểu tâm can đều loạn chiến, cuống quýt chạy tới trước giúp sức.

Nào biết Lan Khánh cũng lập tức quay đầu lại vung tay, một quyền đánh cho ba con gấu ngay cả kêu cũng không kịp, con này chồng lên con khác ngã lộn ra sau, chết đứ đừ.

"…" Tiểu Thất mồm ngoác to đùng, không biết phải nói gì mới phải.

Nãi nãi cá hùng a…

Mỗi con gấu đều cao hơn người nửa thân. Vài cái nửa thân như vậy a…

"Rất béo a."

Tiểu Thất nghe thấy Lan Khánh khò khè hút nước miếng.

"Mùa hè gấu ăn uống no đủ, nên so với mùa đông có thêm thật nhiều vòng thịt." Lan Khánh nói.

"…" Tiểu Thất câm lặng.

Buổi tối, bọn họ ở trong hang nướng gấu.

Lan Khánh nhìn con mồi hôm nay, rạng rỡ cười như hoa xuân, cứ đếm đi đếm lại rồi đếm lại đếm đi từng con. "Này là của ta, này là của ta, này cũng là của ta."

Còn Tiểu Thất khốn khổ nhóm củi lửa, lột da gấu, sau đó cẩn thận thêm chút dược trên thịt, rồi cung thỉnh sư huynh nhà hắn dùng.

"Thực ngoan, thực ngoan!" Lan Khánh tiếp nhận thịt nướng ngào ngạt mùi mỡ.

Tiểu Thất cả ngày chạy theo Lan Khánh quanh núi, trên người thương tích chưa khỏi, hắn thật sự mệt không tưởng nổi. Sau khi bổ một đầu gấu thật tốt, nướng thật ngon, cũng hầu hạ chu đáo làm Tiểu Hắc đại nhân vừa lòng, hai mí mắt liền díu lại, từ từ nhắm xuống.

Lan Khánh uống một hớp Hoàng Tửu, không ngờ mới quay đầu đã thấy Tiểu Thất ngủ ngon lành trên đống cỏ khô.

Lan Khánh chạy đến trước mặt Tiểu Thất, nhìn hắn nhẹ nhàng hô hấp, lại uống một ngụm rượu ăn một miếng thịt rồi nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất không chớp mắt.

"Ngươi sao đến chỗ nào cũng có thể ngủ a?" Lan Khánh hỏi. "Này, gà a, đừng ngủ đến chết!"

Nhưng mà Tiểu Thất cũng chỉ trả lời hắn bằng mấy tiếng: "Khò khò khò khò khò khò…. Phốc phốc phốc…"

Lan Khánh thấy Tiểu Thất ngủ tốt như vậy, động gấu cũng yên tĩnh, lúc này không còn ai cùng hắn nói chuyện, lòng thấy không thoải mái.

Chỉ là đang lúc hắn muốn làm Tiểu Thất tỉnh, bên tai lại nghe thấy tiếng "tê tê".

Lan Khánh trừng mắt tìm kiếm nơi thanh âm phát ra ở chung quanh.

Hắn vểnh tai lắng nghe, tay sờ soạng, cuối cùng lo nghĩ nên từ từ xốc quần áo Tiểu Thất. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một con tiểu hoàng xà rực rỡ sắc vàng đang chễm trệ trên bắp đùi Tiểu Thất.

Con rắn chỉ to cỡ ngón tay trỏ, cái đầu nho nhỏ nâng lên, lưỡi thè ra không ngừng rít "tê tê".

"Kim hoàn xà (rắn cạp nong)!" Lan Khánh vừa thấy rắn, hai mắt sáng ngời.

Loại rắn này là độc xà hiếm có trên thế gian, chỉ cần bị cắn một vết nho nhỏ thì cho dù là dộ dạng to lớn như trâu cũng đều mất mạng tại chỗ.

Thứ gì đó động đậy vốn đã dễ dàng khiến Lan Khánh hứng thú, hơn nữa loại này mang độc lại càng làm cho mắt hắn phát quang.

Lan Khánh sợ Tiểu Thất đang ngủ sẽ dọa rắn chạy vì thế hô to: "Tiểu Kê, không được cử động! Ta muốn bắt rắn!"

Tiểu Thất trong lúc mơ màng cơ hồ nghe Lan Khánh gọi: "Tiểu Thất!", đôi mắt mông lung mở ra, lại thấy Lan Khánh đang làm ra vẻ đánh xuống khố hạ của hắn.

Tiểu Thất hoảng sợ lập tức kêu thảm một tiếng toan nhảy dựng lên.

Hắn còn chưa kịp hành động cho xong, cả người Lan Khánh đã bổ nhào tới.

Nhưng Lan Khánh cũng chưa nhào tới kịp, kình phong đã động đến kim hoàn xà, rắn bị kinh hách liền há miệng vươn răng độc cắn Tiểu Thất.

"Ô a…" Tiểu Thất tru lên thê thảm.

Lan Khánh bị Tiểu Thất hù dọa, tay bắt xà không cẩn thận bóp nát đầu rắn.

Chính là lúc này độc xà đã sớm cắn Tiểu Thất, răng nọc tối lợi hại hung hăng đâm sâu vào chỗ thịt mềm nơi bắp đùi. Lan Khánh nắm đầu rắn như vậy, cơ hồ tất cả nọc độc đều tập trung vào đùi non Tiểu Thất.

Tiểu Thất đau đến hai mắt đều phun lệ, kêu cha gọi mẹ thất thanh.

"Nãi nãi cá hùng a… Cái gì vậy…?" Cả người Tiểu Thất nhảy dựng lên.

Cảm thấy chính mình gặp rắc rối, nhưng không xác định được có phải Lan Khánh đã gây họa nên lập tức đứng dậy thối lui, hai tay giấu sau lưng làm bộ mặc kệ mình hay không.

Tiểu Thất cúi đầu, sợ tới mức hoa dung thất sắc. "Kim hoàn xà!" Hắn lập tức đem rắn cùng răng kéo ra rồi sau đó hoảng loạn, độc khí bắt đầu tản lên trên làm cho mặt hắn nhiễm thượng hắc khí.

"Ngươi… ngươi…" Tiểu Thất run rẩy vươn tay chỉ Lan Khánh. "Ta bất quá buồn ngủ thôi, ngươi cư nhiên phóng rắn cắn ta. Thi Tiểu Hắc, lương tâm ngươi ở đâu?"

"Không phải ta!" Lan Khánh vội xua tay. "Là tự con rắn cắn ngươi, chính mắt ta trông thấy."

"A… Đầu của ta quay cuồng… Lúc này thật sự là tuyệt mệnh rồi… Con bà nó…" Tiểu Thất lảo đảo, lắc lắc, vỗ vỗ đầu, sau đó từ từ ngã lộn. "…Đại gia ta đã tạo nghiệt gì… Lão thiên gia a… Ngươi sao lại muốn ta ở nơi hoang sơn dã lĩnh… cô đơn lẻ bóng chết một mình a…" Dứt lời, hắn ngã xuống đống cỏ khô, còn không quên kéo quần cao, nhìn sơ qua.

May mắn không phải ở đó… May mắn chính là chỉ gần cội nguồn cẳng chân thôi…

"Ngươi không có cô đơn lẻ bóng, có Thi Tiểu Hắc ta ở đây." Lan Khánh nói.

"Câm miệng!" Tiểu Thất gào rống.

Lan Khánh bị gào như vậy, mày không khỏi cau lại, thầm nghĩ, người này hôm nay thật sự to gan.

"Trời ơi, đất ơi, sư phụ ơi, thứ cho đồ nhi không thể phụng dưỡng người, sư huynh hắn không muốn ta sống…" Thanh âm Tiểu Thất càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, sau đó từ từ xụi lơ trên cỏ, độc tính phát tác, hắn cảm giác trước mắt mịt mù, thiên toàn địa chuyển cơ hồ không còn thấy rõ cảnh tượng trước mặt.

Lan Khánh chạy đến, dùng mũi chân đá hắn. "Này, Tiểu Kê."

"Đừng đá, đại gia ta muốn chết…" Tiểu Thất lệ nóng vòng quanh, không nghĩ tới chính mình một đời anh danh, hiện giờ lại vì tìm thứ tai họa này mà rơi vào kết cục bi thảm.

Sớm biết như thế, hắn nên mặc kệ lương tâm, tuyệt đối không nghe lời sư phụ cùng sư huynh ra ngoài tìm người, cứ ở lại Phù Hoa Cung tả ôm mỹ nhân, hữu ôm tiểu tâm can là tốt rồi.

Lan Khánh nhìn sắc mặt Tiểu Thất cực kỳ thê thảm, lại nhìn độc xà, rồi nói: "Nhìn ngươi đáng thương như vậy… Được rồi, niệm tình ngươi thường ngày nghe lời, lại nướng gà nướng heo nướng gấu cho ta, ta liền cứu ngươi. Chính là ta cứu, ngươi về sau càng phải nghe lời hơn mới được."

"A?" Tiểu Thất liếc Lan Khánh. "Độc của kim hoàn xà là thế gian tối độc, ngươi có thể cứu ta?"

Lan Khánh đột nhiên cười, cười đến vạn phần yêu mị, hắn nhẹ nhàng xuất ra đầu lưỡi đỏ au, nói: "Ngươi đã quên, ta có độc, lấy độc trị độc a." Dứt lời, hắn liền hướng Tiểu Thất ngồi xổm xuống, sau đó một phen xé quần, lộ ra miệng vết thương sưng đen, rồi áp miệng mình lên.

"Ngươi làm gì?" Tiểu Thất cả kinh nhảy dựng lên.

"Ồn ào muốn chết!" Lan Khánh hút một hơi máu độc rồi phun ra, lại tiếp tục hướng tới khoảng giữa hai chân Tiểu Thất.

"Ác… ác ác…" Lực đạo Lan Khánh hoàn toàn không có một chút tiết chế, địa phương nơi háng Tiểu Thất quả thực giống như bị thiết chùy đập vào, hắn đau đớn đến mức co quắp lại như trứng tôm bị nấu chín, nước mắt nước mũi rào rào đổ ra.

Lan Khánh đem người đè thẳng, sau đó tách hai chân ra, bờ môi mềm mại tiếp cận, cố gắng hút mút chỗ sưng phù ở đùi non nhu nhuyễn mẫn cảm.

"A… a a…"

Tiểu Thất không còn phân rõ nổi chính mình hiện đang ở Tây phương cực lạc hay âm tào địa phủ.

Hắn thở hổn hển, cố gắng vươn người nhìn xuống, lại thấy Lan Khánh chính là đang chôn ở giữa hai chân hắn.

Ngươi nói coi, hút độc thì hút độc là được rồi, làm gì hút hết độc còn ở miệng vết thương liếm liếm như vậy?

Đây không phải là muốn cho người độc huyết công tâm, trực tiếp khí tuyệt bỏ mình sao?

Tiểu Thất rưng rưng nằm lại trên cỏ.

Trời xanh a…

Lão ngài có thể đừng tra tấn người như vậy được không…

A a a…

Không được… đừng hút nữa…

A a a… không cần liếm a…

Nơi đó…Nơi đó…toàn bộ đều đã đứng lên rồi…

26. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 26

Thi Vấn, Nam Hương cùng Kim Trung Báo Quốc đang ở trong thư phòng thương lượng án tử của Tiểu Lan Hoa, đột nhiên cửa phòng bị đá "phanh" một tiếng.

Thi Vấn cả giận, nguyên bản định đập bản hỏi người kia sao lại làm càn như vậy, cả gan chạy vào nha môn quấy rối. Không dự đoán được một thân ảnh màu đen đang đứng ngoài cửa, người nọ khóe môi nhiễm máu đen, lưng cõng một kẻ khác, phía sau còn dùng dây thừng buộc vài con gấu, cả người dính đầy cỏ khô cùng bùn đất, không phải Tiểu Hắc con hắn thì là ai.

Thi Vấn sửng sốt, Nam Hương cũng ngẩn người, Kim Trung Báo Quốc là ngốc càng thêm ngốc.

Đang lúc Nam Hương muốn mở miệng hỏi cớ sự, Lan Khánh đột nhiên ném Tiểu Thất xuống đất, mặc kệ Tiểu Thất "ô ác" rất lớn, rồi đem hai đầu gấu, còn một để lại, ôm đến trước mặt Thi Vấn thả "rầm" một tiếng.

Lý Trung, An Quốc vội vàng đỡ Tiểu Thất tiến vào, bối rối hỏi: "Tiểu Thất, ngươi làm sao?"

Từ lúc ở trên núi sắc mặt Tiểu Thất đã từ đen chuyển thành tro, hiện nay xem ra chỉ hơi chút tái nhợt, ngoài ra, đi đứng hai chân đều bành ra.

Trần Báo liếc giữa hai chân Tiểu Thất, sau đó quay đầu trao đổi ánh mắt với Đinh Kim.

Thi Vấn cũng hỏi: "Tiểu Hắc, chuyện gì xảy ra?" Hắn vươn tay hủy đi vết máu độc bên miệng Lan Khánh, rồi nhìn con mình với ánh mắt chứa đầy loại tình cảm lo lắng dật vu ngôn biểu (tình cảm tràn ngập lời nói).

Lan Khánh trả lời: "Tiểu Thất ở trên núi bị độc xà cắn."

"Bị độc xà cắn, vậy có nghiêm trọng không?" Thi Vấn cả kinh.

"Bị cắn? Cắn ở nơi nào?" An Quốc nhìn xuống khố hạ của Tiểu Thất. "Cắn ở nơi nào?"

Đinh Kim cùng Trần Báo thần tình thương hại trông Tiểu Thất. Thật sự là đáng thương a!

Tiểu Thất còn thở khó nhọc, độc rắn còn chưa hoàn toàn thối lui, hắn cố gắng nhưng cũng không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu lại lắc đầu. Không phải chỗ ấy, là ở bên cạnh.

Lan Khánh ôn thuần trả lời cha hắn. "Không sao, ta có giúp hắn hút độc, cho nên hắn đã không việc gì, được ta cứu rồi."

Kim Trung Báo Quốc bốn người nhất tề kêu lên: "Cái gì? Hút độc?"

Lan Khánh gật đầu.

"Dâm tặc…" Trần Báo nghiến răng nghiến lợi.

Đinh Kim nheo mắt.

An Quốc trực tiếp "hừ" một tiếng, rồi ném người đi, trở về bên Đinh Kim, Trần Báo. Nếu không có Thi Vấn cùng Nam Hương ở đây, hắn tuyệt đối sẽ một đao chém phứt tên hỗn trướng Tiểu Thất dám chiếm tiện nghi của Tiểu Đầu Nhi nhà hắn.

Bởi vì An Quốc đột nhiên rút ra, không còn chỗ dựa, cả người Tiểu Thất té ngã sang bên.

Lý Trung vội vàng kéo Tiểu Thất lên, miệng muốn nói "…Ngươi… Ngươi… Ai… Ngươi tại sao có thể làm ra loại sự tình này?" rồi lại thôi.

Trần Báo hừ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác, dùng thanh âm chỉ mấy người bọn họ mới nghe thấy gằn từng chữ:

"Bị rắn cắn tùy tiện cắt một nhát, dùng sức bóp nặn là máu độc gì chả ra hết, cư nhiên phải để Tiểu Đầu Nhi hút… hút… Con mẹ nó… Cư nhiên làm ra loại sự tình này… Hy vọng lão thiên gia sớm đem chỗ đó của ngươi thối nát hết đi, vậy thiệt là tốt! Đáng giận!"

"…A…A…A" Tiểu Thất phát giác bản thân bị hiểu lầm, nhưng đáng thương thay miệng không thể nói.

"Còn kêu a a a, ngươi là con gà dâm đãng, cẩn thận ta khâu miệng ngươi lại." An Quốc gầm nhẹ.

Tiểu Thất trừng lớn mắt.

Lan Khánh không để ý Kim Trung Báo Quốc cùng Tiểu Thất nói cái gì, trong mắt hắn hiện nay chỉ có cha mà thôi.

Lan Khánh trộm nhìn Thi Vấn, có chút ngượng nghịu dùng cằm chỉ đám gấu trên mặt đất. "Cái kia, cha, đều cho ngươi, ta ăn no rồi."

Thi Vấn sửng sốt. "Cho ta ăn?"

Lan Khánh nghe cha hắn nói vậy, nghĩ ngay cha hắn không chịu nhận, vẻ mặt nguyên bản kích động đột nhiên hóa thành phật lòng, mày nhăn lại giận dữ.

Đang lúc Lan Khánh định gào: "Ngươi không ăn cũng chẳng sao, tự ta ăn.", Nam Hương vội kéo ống tay áo Thi Vấn, thấp giọng nói: "Ngài mau nhận lấy."

Thi Vấn lúc này mới phục hồi tinh thần, ho khan một tiếng: "Vậy cha nhận. Thật vất vả cho ngươi, dân chúng trong trấn vài ngày trước nói trên núi thường có gấu lui tới quậy loạn khiến nhân tâm hoảng sợ,

không nghĩ tới nhanh như vậy ngươi đã bắt gấu về. Tiểu Hắc, bắt hai con này có mệt không? Có bị thương không?"

Thi Vấn dùng cả chuỗi dài thăm hỏi làm Lan Khánh thập phần hưởng thụ, cơn tức lúc trước phút chốc tan thành mây khói. "Ta bắt ba con, hoàn toàn không mệt, không có bị thương. Cái kia, phụ thân ngươi từ từ dùng." Dứt lời liền che khuôn mặt đỏ hồng, túm lấy con gấu còn lại ở ngoài cửa chạy đi mất.

Thi Vấn mở to mắt, nhìn gấu, lại nhìn Nam tiên sinh, trong mắt giống như muốn hỏi: "Gấu lớn như vậy là phải ăn thế nào?"

Nam Hương dùng ánh mắt trả lời: "không biết…"

"Dâm tặc…"

"Ô ác…"

Đầu bên kia, bởi vì Tiểu Thất từ đầu tới cuối không cách nào giải thích, Trần Báo rốt cuộc áp chế không được tính tình đá Tiểu Thất một cước.

"Các ngươi đang làm gì đó?" Thi Vấn bừng bừng quát lớn.

"Không có gì, không có gì, bọn họ đang luận bàn võ công." Đinh Kim che chắn trước hai người hồi đáp.

Tiểu Thất té trên mặt đất, khó khăn hít thở, cuối cùng vận chút lực đạo ra sức gào thét: "Đại gia ta bị cắn ở đùi non… Hơn nữa ta cũng nói không cần… Là hắn ương ngạnh đè ta ra… Bị dâm loạn chính là đại gia ta a a a a a…"

"A?" Kẻ đá người sửng sốt một chút, tiếp theo rống lên: "Sao ngươi không nói sớm?"

"Vô… vô lực… A…" Song nhãn trợn trắng, Tiểu Thất hôn mê.

"Mau thỉnh đại phu!" Thi Vấn vội vàng đi đến bên Tiểu Thất.

Nam Hương phe phẩy quạt thưởng thức một hớp trà, lẩm nhẩm: "Người trẻ tuổi thật sự là huyết khí phương cương, ừm… Cảm tình hảo. Không tồi!"

***

Sau đó, Tiểu Thất thật sự không muốn gặp Lan Khánh, cho nên né tránh đối phương vài ngày. Mỗi ngày hắn đều dịch dung thành tao lão đầuchạy tới lao phòng làm phạm nhân, thuận tiện hỗ trợ trông coi trọng phạm Dậu Vô Ngân, hoàn toàn không muốn trở về phòng nửa bước.

Tiểu Thất nghĩ thầm, dù sao cũng sẽ chẳng có chuyện gì, Lan Khánh không tìm thấy hắn đùa giỡn thì sẽ tìm người khác chơi cùng. Có hay không có hắn đều chẳng đáng ngại. Nhưng với hắn thì không như thế, nếu còn bồi bên Lan Khánh thêm vài ngày, cái mạng nhỏ của hắn chắc cũng bị dâng cho ma đầu.

Sáng hôm nay, Tiểu Thất ở trên nóc phòng bếp phơi nắng, thái dương buổi sáng không quá mãnh liệt, phơi nắng khiến hắn càng lười biếng như không có xương cốt, cả người mềm nhuyễn không buồn di động.

"Tiểu Thất, là ngươi ở trên đó sao?" Từ phía dưới truyền đến thanh âm Tiểu Lan Hoa.

"Đúng vậy…" Tiểu Thất trở mình ghé vào ngói phòng, lưng phơi trước thái dương.

"Xuống giúp ta di chuyển chỗ cá này được không? Hôm nay có người tặng một giỏ cá nhưng nặng quá ta mang không được." Tiểu Lan Hoa nói.

"Được…" Tiểu Thất giống như con trùng nhúc nhích mấy cái, rồi mới hài lòng thở ra, xoay người hạ xuống.

Hắn nhìn giỏ cá bên cạnh Tiểu Lan Hoa dùng một tay túm lấy. Nhưng sức nặng đột ngột xông lên làm hắn "A" một tiếng, buồn bực nói: "Bất quá có mấy chục con cá, làm sao lại nặng như mấy trăm con vậy?"

Tiểu Lan Hoa cười nói: "Có thể ngư phiến (người bán cá) biết quan sai trong nha môn chúng ta công tác vất vả, cho nên đặc biệt lựa mấy con vừa mập vừa khỏe đưa đến nha môn."

Tiểu Thất cũng cười. Quả thực hắn chưa từng thấy quan sai nơi nào có thể giống với Quy Nghĩa huyện nha môn, mỗi người không lấy sinh mạng của mình trọng yếu mà đặt chữ "nghĩa" lên hàng đầu, cái gì nên quản đều sẽ mạnh mẽ chiếu cố đến cùng.

Đi qua cửa, đem cá cất kỹ trong phòng bếp, Tiểu Thất thối lui bên cạnh, tìm trong lồng hấp một cái màn thầu trăng trắng mập mạp đưa lên miệng cắn.

Tiểu Lan Hoa bắt một con cá để lên thớt, bắt đầu đánh vẩy mổ cả. "Ngươi một lát quay lại, ta làm bát canh cá cho ngươi uống. Gần đây ngươi bị thương, mấy ngày trước lại bị độc xà cắn, cần phải bồi bổ mới được."

Đụng đến nỗi đau thầm kín, mặt Tiểu Thất lại đen hắc, hắn căm giận cắn một miếng màn thầu thật lớn, phỉ báng nói: "Còn không phải do cái tên "tử Tiểu Hắc" đại nhân ban tặng. Đại gia ta từ lúc ở trong bụng mẹ ra đến hiện tại, cho tới bây giờ còn chưa từng thê thảm nghèo túng qua. Chân của ta a, cho đến hôm nay vẫn sưng phù, đi đứng còn chưa có khép lại nổi. Thật không hiểu đến lúc nào mới khá hơn được."

Nhắc đến chỗ chua xót, hốc mắt hắn đều nhanh đỏ lên.

Tiểu Lan Hoa nói: "Ta nghe Vương đại thẩm ở phòng bếp kể Tiểu Hắc đại nhân là bởi vì nửa năm trước bị bệnh sốt cao… mới biến thành bộ dạng như bây giờ. Người kia bất quá có chút tính cách trẻ con, vô luận làm gì đều không hề có rắp tâm mưu đồ. Ngươi cũng đừng so đo với hắn!"

Tiểu Thất hừ một tiếng, còn chưa đến lượt ngươi bình phẩm. Người chưa từng bị Thi Tiểu Hắc hành hạ, giảng mấy lời này hắn không thèm nghe.

Một lúc sau, Tiểu Lan Hoa đột nhiên "A" một tiếng.

"Làm sao vậy, làm sao vậy, cắt phải tay rồi hả?" Tiểu Thất khẩn trương đi tới trước tìm hiểu, nhưng lại bắt gặp một màn hắn không ngờ tới.

"Này…" Tiểu Thất cùng Tiểu Lan Hoa hai mặt nhìn nhau.

Tiểu Lan Hoa nhanh chóng đem toàn bộ chỗ cá trong giỏ xẻ ra, tình cảnh cũng là giống y hệt.

Phía trên thớt gỗ có tầm mười con cá, mà trong bụng mỗi con đều nhét đầy đại hoàng kim to đùng lóng lánh ánh vàng.

"Khó trách lại nặng như vậy…" Tiểu Lan Hoa ngơ ngẩn nói.

Tiểu Thất lấy ra toàn bộ, tổng cộng có ba mươi bảy thỏi đại hoàng kim đem đến thư phòng báo Thi Vấn.

Không dự đoán được vừa đẩy cửa vào, hắn thấy Nam Hương đang phao một bình trà ngon, một bên toan lật mở quyển tạp thư mới mua đặt trên bàn.

"Nam tiên sinh!" Tiểu Thất đi tới trước, đem giỏ vàng thỏi phóng lên trên bàn, "Rầm", một tiếng ầm ĩ nổ ra, dọa Nam Hương giật mình.

Nam Hương đánh rơi quyển sách trên bàn, kết quả lại là một tiếng "Rầm" vang lên.

Nam Hương "A" một tiếng, đem quyển sách mở tung trên nền đất cầm lên, tiếp theo ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất trừng to mắt nhìn quyển sách trong tay Nam Hương, hô thanh: "Nãi nãi cá hùng, người ta vẫn nói "trong sách có vàng" ta còn không tin, hôm nay được mở mang kiến thức rồi!"

Quyển sách cơ hồ bị khoét rỗng một nửa, mà ở giữa nhét chặt vàng miếng lấp lánh, trong đó có đủ loại đại hoàng kim chói mắt.

Nam Hương nhìn giỏ vàng Tiểu Thất mang tới, lại lấy miếng vàng làm quyển sách vạn phần nặng trĩu ra, hỏi: "Đây là chuyện gì xảy ra? Vàng là ngươi phóng sao?"

Tiểu Thất cười: "Đại gia ta một năm chỉ lĩnh mười hai lượng bạc trắng từ nha môn các ngươi, nghèo muốn chết, lấy đâu ra vàng thỏi vàng miếng để phóng?" Hắn nói tiếp: "Vàng thỏi này, Tiểu Lan Hoa nói là do

một ngư phiến đưa tới, nàng tưởng đại thẩm ở phòng bếp gọi đến vì thế liền nhận ngay. Nào biết mổ thử một con, trong bụng cá nhét đầy vàng thỏi, xẻ hết toàn bộ, con nào cũng có giấu vàng."

Nam Hương nghĩ một chút, tựa hồ hiểu được điều gì đó. Hắn cười nói: "Thật không nghĩ tới, đến năm nay còn có người không biết Quy Nghĩa huyện không nhận bạc đút lót, kẻ nào đưa hối lộ, chiếu theo quy định đánh ba mươi bản."

Tiểu Thất sờ cằm, cũng nói: "Vậy ngươi muốn đánh người nào? Đánh đại hay đánh tiểu nhân? Đại niên kỷ cũng đã hơn bốn mươi, không biết có chịu đựng được không!"

Tiểu Thất nghĩ đến tình cảnh Dậu Vô Ngân bị cởi quần đánh đòn liền nhịn không được bật cười "Dát dát dát".

27. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 27

Đại lao Quy Nghĩa huyện nha môn ngày ấy bị Liễu Thành Phi mang người đến phóng hỏa thiêu hủy còn một nửa, nhưng phần còn lại vẫn hoàn hảo. Dậu Vô Ngân cùng Liễu Thành Phi hiện giờ đều bị giam ở nơi này.

Chỉ là một ở phía tây một ở phía đông, trung gian hai người được ngăn cách bởi vài đạo tường, mười gian lao phòng. Đó cũng bởi Nam Hương lo ngại bọn họ thông đồng lời khai khiến sau này Thi Vấn khó có thể phá án, nên mới tài trí an bài như vậy.

Nam Hương đưa Tiểu Thất vào lao phòng, trước tìm Liễu Thành Phi.

Ban đầu Tiểu Thất chỉ thấy một người trẻ tuổi khoanh chân ngồi trên đống rơm rạ, cẩn thận suy nghĩ một chút, người này cùng Liễu Thành Phi trong trí nhớ của hắn không bàn mà trùng ý.

Liễu Thành Phi ngày thường có chút đoan chính, mày kiếm mắt sáng, tuổi tác ước chừng hai mươi ba hai mươi tư, là loại hình thanh niên mà cô nương hay đại thẩm vừa thấy đã yêu mến.

Tiểu Thất gãi cằm, chiếu theo những gì hắn tra ra từ hạ nhân của Phù Hoa Cung, họ Liễu này mặc dù không phải đại thiện nhân đại hảo nhân, nhưng cũng không phải kẻ đại gian đại ác. Là vì nguyên nhân gì mới có thể khiến người này làm ra sự tình giết người diệt khẩu?

Hắn cùng Nam Hương đều không nói, Liễu Thành Phi liền mở miệng cười nói trước: "Hai vị đại nhân, cá hoàng kim ăn được không? Sách hoàng kim xem được không?"

Nam Hương cũng cười: "Vì cứu chủ tử, ngươi đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào."

Liễu Thành Phi lại nói: "Vàng thỏi, vàng miếng này là thành ý của gia chủ ta, xin các vị đại nhân giơ cao đánh khẽ, trên dưới dàn xếp một chút, cấp cho nhau một lối thoát, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Đại lão gia của nha môn cũng không phải lo ban đêm đang ngủ dở phát hiện nội nha đột nhiên cháy rụi hay khi tỉnh lại có đao ngân sáng chói kề cổ."

Nam Hương cười. "Quy Nghĩa huyện nha môn ta mọi chuyện đều tuân theo tuần tự mà tiến hành, ai đã làm việc gì, nên phóng hay không đều đợi đến lúc đại lão gia khai đường thẩm án mới có thể định đoạt."

Sắc mặt Liễu Thành Phi lập tức chuyển đen. "Các ngươi đừng không biết thân biết phận. Chủ tử nhà ta ở trên giang hồ chính là nhân vật oai phong một cõi, người quen biết đều là đại nhân, nhắc tới đều khiến kẻ khác sợ đến rụng khố. Các ngươi dám đụng tới một sợi tóc gáy của chủ tử nhà ta, chẳng những Liễu Thành Phi ta không bỏ qua mà ngay cả nhân sĩ võ lâm cũng sẽ không tha cho Quy Nghĩa huyện nha các ngươi cùng cẩu quan kia."

Liễu Thành Phi nói lời này vô cùng hung ác, Nam Hương cũng biết đích xác Vô Ngân Hiên có năng lực này, sắc mặt hơi chút thay đổi.

Nam Hương tiếp lời: "Lão gia ta đời này đều lấy chữ "nghĩa" dẫn đường, chỉ thấy chính đạo trong mắt. Chủ tử ngươi vì tư dục bản thân giết hại quá nhiều người như vậy, lão gia nhà ta nếu không trị hắn, vậy những người phải chết oan khuất còn có ai để khiếu nại?"

Liễu Thành Phi đáp: "Không phải người giang hồ cũng đừng xen vào chuyện giang hồ. Giang hồ vốn chính là suốt ngày huyết tinh giết chóc, quan lại các ngươi không thể hiểu, cho nên cũng ít chõ mũi vào."

Tiểu Thất nghe Liễu Thành Phi nói như vậy, "xì" một tiếng. "Liễu tiểu tử, lời này ngươi nghe ai nói? Cái gì mà giang hồ là suốt ngày giết chóc, vậy ngươi không giết ta, ta vẫn giết ngươi?"

Liễu Thành Phi trợn mắt ngang hàng Tiểu Thất. "Đây là lời chủ tử ta nói. Ta biết hắn là Nam Hương, sư gia nha môn, còn ngươi là ai? Vô danh tiểu tốt không mau xưng tên?"

Tiểu Thất bĩu môi. "Đã nói là vô danh tiểu tốt, cho dù có báo danh tính ngươi cũng sẽ không biết. Bất quá ta thật sự cảm thấy ngươi bị chủ tử lừa gạt, ai nói chỉ người trên giang hồ mới có thể trông nom chuyện giang hồ? Quan huyện này chính là quan phụ mẫu, là cha mẹ của bách tính, chuyện của con cái cha mẹ không thể trông nom sao?"

"Ta nếu sinh con trai, mà đứa con bị người ta chém, ta đây đương nhiên phải quản. Thi đại nhân nhà ta vì bách tính chủ trì lẽ phải đều là tuân theo đạo lý, ai quan tâm cái gì là giang hồ cái gì là thị tỉnh, chỉ cần chuyện phát sinh tại Quy Nghĩa huyện nội, Thi đại nhân đều có thể phụ trách."

"Ngươi!" Liễu Thành Phi thẹn quá hóa giận. "Mau kêu Thi Vấn thả chủ tử nhà ta. Nếu hắn thực sự dám động đến một sợi tóc chủ tử, Liễu Thành Phi ta thề sẽ dùng máu tẩy sạch Quy Nghĩa huyện nha môn."

"Ác!" Tiểu Thất nở nụ cười lưu manh. "Sợ quá, sợ quá, ta sợ quá a!"

"Chẳng lẽ trong lòng các ngươi không có công lý chính nghĩa sao?" Nam Hương lắc đầu.

Liễu Thành Phi lập tức khẳng định. "Chủ tử nhà ta chính là công lý chính nghĩa."

Nam Hương đại khái hiểu Liễu Thành Phi là dạng người như thế nào, hắn vỗ vai Tiểu Thất, bảo Tiểu Thất cùng hắn đi ra.

Hai người đi đến bên ngoài, Nam Hương thình lình quay đầu nói với Tiểu Thất: "Nghe nói Phù Hoa Cung cao thủ nhiều như mây, Tiểu Thất, ngươi có biện pháp nào thỉnh Phù Hoa Cung cung chủ điều những người này lại giúp Thi đại nhân không?"

Tiểu Thất hiển nhiên bị lời đề nghị này của Nam Hương kinh động.

Nam Hương tiếp tục: "Vô Ngân Hiên nói được làm được. Liễu Thành Phi vì Dậu Vô Ngân có thể sớm đã bố trí ổn thỏa hết thảy. Sau khi bị bắt hắn không thể liên hệ với bên ngoài nhưng vẫn có biện pháp đưa vàng hối lộ đấy thôi. Thi đại nhân muốn phá án, công tử võ công mặc dù cao cũng không thể nắm giữ biến số, hay là ngươi có thể một ngày mười hai canh giờ đều ở bên đại nhân, như vậy ta mới an tâm một chút."

Tiểu Thất trừng to mắt nhìn Nam Hương, Nam Hương cũng trông hắn với ánh mắt như muốn nói "an nguy của Thi đại nhân là chuyện toàn bộ nha môn coi trọng nhất, ngươi trăm triệu lần không thể cự tuyệt".

Cuối cùng Tiểu Thất chịu thua, hắn thở dài gãi đầu sờ cằm, nhỏ giọng nói: "Sư tỷ của ta là kẻ buôn bán, sự tình vô lợi nàng chắc là không biết làm. Nha môn liên hệ với nàng không phải không thể, chỉ là ta sợ sau này Thi đại nhân sẽ chịu thiệt."

Tiểu Thất cúi đầu suy nghĩ, dừng một hồi lâu mới nói: "Như vậy đi, dưới ta cũng có vài người, ta sẽ kêu bọn họ lập tức tới, việc tất yếu là bảo đảm bình an cho trên dưới toàn nha môn trước khi Thi đại nhân khai đường thẩm án."

Nam Hương nghe xong, trên khuôn mặt trắng trẻo lộ ra nụ cười mừng vui thanh thản. Hắn nói: "Ta quả nhiên không nhìn lầm người."

Tiểu Thất ngượng ngùng gãi gãi đầu. "Ai, không nói nữa. Ta đi tìm Tiểu Lan Hoa uống canh cá đây."

Tiểu Thất đang định rời đi, Nam Hương lại gọi: "Ta nghe lao đầu nói, ngươi nhiều ngày nay đều dịch dung thành tù phạm trà trộn trong lao phòng ngủ. Ngươi nói với hắn là để trốn công tử, tránh việc công tử tìm ngươi ra ngoài bắt gấu, nhưng ta nghĩ… chắc hẳn không chỉ thuần túy vì lý do như thế phải không?"

Nam Hương tiếp lời: "Muộn một chút ta sẽ dùng danh nghĩa cần tu sửa lao phòng, làm cho Liễu Thành Phi chuyển tới cách vách Dậu Vô Ngân, còn lại kính nhờ ngươi."

Tiểu Thất nhếch miệng cười, hai răng nanh nhỏ nhỏ sáng lên dưới ánh mặt trời.

Tiểu Thất trở lại trong phòng, lúc này Lan Khánh đang ở bên ngoài tuần thành, ác nhân không có ở đây, hắn có thể yên tâm làm việc của mình.

Trước tiên, Tiểu Thất triệu hồi chim yêu Tiểu Hồng chơi đùa một lúc, sau đó mới viết phong thư đưa nó mang đi. Tiếp theo hắn dịch dung thành bộ dáng khác, thay đổi bố sam tầm thường màu xanh.

Soi gương, trong gương phản chiếu hình ảnh một thanh niên hoàn toàn không giống tên lưu manh Trần Thất, mà mang một khuôn mặt bình thường, từ trong xương cốt lộ ra phong độ của người trí thức. Tiểu Thất ở trong gương nhếch môi cười cười, lúc sau mới chậm rãi ra khỏi phòng.

Tiểu Thất đi đến một gian tửu lâu trên đường, lên lầu hai ngồi dựa vào bệ cửa, gọi một bình Hoàng Tửu cùng vài thứ đồ nhắm. Hắn từ từ ăn, giống như tất cả những kẻ tầm thường hay bình thường khác trong lâu. Không thu hút sự chú ý của người khác cũng sẽ không dính phải rắc rối.

Không bao lâu sau, một cô nương tướng mạo xinh đẹp lên lầu hai. Cô nương kia vận bạch y sam, thân hình uyển chuyển, dáng người thướt tha, trên khuôn mặt xinh đẹp điểm phơn phớt hồng. Nàng vừa lên lầu liền làm cho không ít ánh mắt thanh niên nam tử đều nhằm thẳng đến.

Mỹ cô nương giống như đang tìm người, mắt hạnh* đưa sang trái lại đẩy sang phải, cuối cùng nhìn chăm chú một thanh niên bình thường ngồi bên bậu cửa.

"Công tử!" Cô nương kêu lên một tiếng, mang theo ánh cười bước nhanh hướng tới Tiểu Thất.

"Ừ!" Tiểu Thất liếc nàng, trên mặt cũng nổi lên nụ cười nhè nhẹ, hắn uống một ngụm rượu rồi nói: "Ngồi đi!"

"Vâng!" Cô nương kia dịu dàng cúi chào Tiểu Thất, tiếp theo ngồi xuống bên cạnh hắn.

Tiểu Thất uống hết một chén, nàng lập tức cầm lấy bình thay Tiểu Thất rót đầy rượu vào trong chén.

Tiểu Thất mở miệng. "Lúc ta không có ở đấy, trong cung cùng trong lâu ra sao?"

Nha đầu kia tên Tố Hành, là một trong vài tâm phúc của hắn, bình thường nàng làm việc rất nhanh nhẹn, cũng thập phần nghe lời. Khi Tiểu Thất rời Phù Hoa Cung, chuyện quan trọng đều giao cho Tố Hành cùng nha đầu Tử Vấn xử lý. Hắn vốn có bốn a hoàn, nhưng mấy năm nay gả mất hai, hiện giờ bên cạnh hắn cũng chỉ còn lưu lại Tố Hành, Tử Vấn cùng một vài hộ vệ.

Tố Hành nhu thuận hồi đáp: "Gần đây giang hồ rất yên ổn, cung cùng lâu không có sự tình gì khẩn cấp quan trọng. Như công tử phân phó, ai đến tìm đều nói ngài vắng mặt. Yến tiểu cung chủ có tìm ngài vài lần, nhưng ta đều nói ngài có việc cần làm mấy tháng nữa mới trở về."

"Ừm!" Tiểu Thất gõ bàn, suy nghĩ một chút lại nói: "Nhiều ngày nay ngươi có nghe động tĩnh gì về Vô Ngân Hiên không?"

Tố Hành đáp: "Nghe nói Vô Ngân Hiên gần đây đang phái người tìm Thanh Minh Các. Công tử cũng biết Thanh Minh Các là ai gây dựng, nếu tìm thấy có thể dùng vạn lượng hoàng kim mua được sinh mệnh của cả một địa phương. Trên giang hồ đồn đại người của quan phủ động đến chủ tử của Vô Ngân Hiên, cho nên bọn họ tính toán khiến cho đối phương một người cũng không thể lưu lại."

Tiểu Thất hừ một tiếng. "Một người cũng không thể lưu lại, khẩu khí thật lớn. Đợi bọn chúng tìm được Thanh Minh Các rồi nói sau."

Lời này vừa ra, Tố Hành lập tức đáp. "Đã biết, chủ tử, Tố Hành tuyệt đối không cho bọn họ dễ dàng tìm được Thanh Minh Các."

Tiểu Thất gật đầu, dừng một chút rồi lại nói: "Ta hiện nay đang ở Quy Nghĩa huyện nha, sự tình cũng nhiều, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về."

"Vâng, thưa công tử!"

"Ngươi điều mười hai người đến đây!" Tiểu Thất nói.

"A?" Tố Hành có chút kinh ngạc. "Công tử, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Nha đầu ngươi đúng là lắm chuyện." Tiểu Thất cười. "Không được hỏi!"

"Tố Hành cũng là lo lắng cho công tử thôi." Tiểu nha đầu mở to mắt vừa nhìn vừa cười với chủ từ nàng.

Tiểu Thất nhấp một ngụm Hoàng Tửu, nghe mùi rượu thấm nhập tâm can, sảng khoái nói: "Không có việc gì, công tử nhà ngươi võ nghệ siêu cường lại thông minh tuyệt đỉnh, vậy có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

"Đúng vậy, đúng vậy a." Tiểu nha đầu nịnh nọt.

Tiểu Thất cười thành tiếng. "Ta chỉ không muốn trước khi rời đi, người trong Quy Nghĩ huyện nha môn gặp phải chuyện ngoài ý muốn. Nhớ kỹ không?"

Tố Hành gật đầu. "Nhớ kỹ, công tử, Tố Hành lập tức đi lo liệu."

"Tốt lắm, mau đi đi!"

Sau khi Tố Hành rời đi, Tiểu Thất ở trong tửu lâu an an ổn ổn uống rượu, không cần phải gấp gáp quay về nha môn, cũng không cần vội vàng trốn tránh Lan Khánh. Cảm giác một thân vô sự tùy tiện thật sự tốt, tốt đến mức khiến cho hắn sớm ngân nga vài điệu hát dân gian.

Nhưng mà ngay tại lúc híp mắt ngắm nhìn kẻ đến kẻ đi dưới lầu, hắn lại phát hiện người bị hắn vứt qua một bên hiện đang lồ lộ trên đường cái. Người kia tay vừa dắt heo, vừa cùng một kẻ khác nhìn nhau chòng chọc.

"..."

"Đạo tặc Trương Tứ, ngươi còn không mau thúc thủ chịu trói?" Lan Khánh hét lớn, đem dây thừng buộc heo giao cho một gã bán đồ ăn rong, sau đó rút kiếm cùng giang dương cường đạo đối diện tạo nên một hồi chém giết.

Nhưng Lan Khánh ngươi vốn võ công cơ hồ không người địch nổi, chỉ hai ba chiêu đã đem đạo tặc Trương Tứ trói gô, động tác chóng vánh, quả thực tựa như chỉ mất nháy mắt là xong.

"..." Ngay cả động tác buộc phạm nhân đều rành rẽ như vậy, Lan Khánh này thật sự là... Cho dù không có gương mặt tai họa kia, cũng là có thể sử dụng loại phương thức khác hại người a...

Đang lúc Tiểu Thất nghĩ như vậy, hai bên đường đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm động, bên này một câu: "Tiểu Đầu Nhi thật tốt a!", bên kia lại một câu: "Tiểu Hắc đại nhân anh danh thần võ!" Khen ngợi tán dương khiến cho cằm Lan Khánh càng giương cao hơn, một tay dắt heo, một tay kéo phạm nhân, cao chân ưỡn ngực trở về nha môn.

Tiểu Trư thì ở phía sau Lan Khánh không ngừng kêu "Hầu hầu hầu".

Đột nhiên, Tiểu Thất thấy Lan Khánh ngừng lại, sau đó từ trong lòng lấy ra một cái nam nhân khố trắng như tuyết, sau đó ngồi xổm trước mặt Tiểu Trư, không biết đối với nó nói cái gì.

Tiểu Trư ngửi ngửi, lại hầu hầu vài tiếng, tiếp theo liền chạy tán loạn ở trên đường.

Lan Khánh ở phía sau Tiểu Trư khoái hoạt lao tới. Đạo tặc Trương Tứ kia vốn bởi vì bị Lan Khánh đả thương, nay lại bị lôi như vậy, mặt hắn liền gục trên đất, bị Lan Khánh kéo dạo khắp phố.

Tiểu Thất cười ra tiếng, sau đó nhanh chóng bụm miệng tránh cho Lan Khánh phát hiện hắn ở trong này. Hắn mau mau quay về nha môn vẫn là tốt hơn.

Nam Hương tiên sinh đã bàn giao, hắn được phép ngủ lại trong lao phòng.

28. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 28

Bởi vì trước lao phòng bị hỏa hoạn, phụ cận nơi Dậu Vô Ngân ngụ ở gần như cháy sạch, vài tên ngục tốt đem Dậu Vô Ngân từ sau song gỗ đi ra, rồi cầm vật liệu đi vào tu bổ. Dậu Vô Ngân được đưa tới cách vách phòng giam của Liễu Thành Phi.

Tù phạm bên cạnh Dậu Vô Ngân cũng được di chuyển phân tán đến những lao phòng khác còn có thể giam giữ.

"Chủ tử!" Liễu Thành Phi vừa thấy Dậu Vô Ngân liền cấp bách đứng lên rồi lại vội vàng quỳ xuống.

"A Phi, ngươi làm gì vậy?" Dậu Vô Ngân hỏi.

"A Phi không hoàn thành trọng trách cứu chủ tử khỏi chỗ này, liên lụy chủ tử phải chịu khổ, A Phi tội vạn lần đáng chết, thỉnh chủ tử trách phạt!"

Liễu Thành Phi vẻ mặt ảo não xót xa nhìn chủ tử hắn thần tình đen đúa bởi vết máu, mặc tù y rách nát, bộ dáng chịu đủ loại tra tấn.

Dậu Vô Ngân vươn tay qua song gỗ vỗ vai Liễu Thành Phi, sau đó khoanh chân ngồi xuống đối diện hắn. Liễu Thành Phi có chút kinh hỉ bởi vì chủ tử lại tự hạ thấp mình ngồi trước mặt hắn.

Dậu Vô Ngân ảm đạm cười: "Ngươi tới cứu, ta vạn phần cảm kích. Còn có tội gì?"

"Chủ tử..." Liễu Thành Phi cảm động.

Lúc nhỏ khi còn là một cô nhi, Liễu Thành Phi đã được đưa vào Vô Ngân Hiên, luôn bị hạ nhân khác khinh thường, sau có một ngày hắn phản kháng lại, thiếu chút nữa bị những kẻ đó đánh chết. Chủ tử đi qua không những cứu giúp còn đem bọn hạ nhân trừng phạt một trận rồi đuổi khỏi Vô Ngân Hiên.

Chủ tử khen ngợi hắn có cốt khí liền điều hắn đến bên cạnh, cho hắn đọc sách, dạy hắn hết thảy đạo lý làm người. Trong lòng Liễu Thành Phi, chủ tử chính là bầu trời của hắn, vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không để chủ tử xảy ra chuyện.

Lệ quang trong mắt Dậu Vô Ngân chợt lóe, sau lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói:

"Người của Quy Nghĩa huyện nha xem ra không bỏ qua cho ta. Để ngươi bị liên lụy, ta thật sự mắc nợ ngươi rồi."

"Chủ tử ngàn vạn lần đừng nói như vậy!" Liễu Thành Phi vội vàng nói.

Dậu Vô Ngân thở dài: "Đều cũng đã phiền hà ngươi, vậy chuyện này liền nói với ngươi vậy. Năm đó ta vì điều đình phân tranh giữa Hoàng Sơn lão yêu cùng võ lâm quần hùng, một mình đến Hoàng Sơn cùng lão yêu đọ sức, ai ngờ không may trúng phải độc Mệnh Tại Đán Tịch của lão yêu."

"Lão tổng quản vì cứu ta đã mấy lần thương lượng cùng Tang gia hy vọng mua được Hàn Địa Thiềm. Nhưng Tang gia coi Hàn Địa Thiềm là truyền gia chi bảo, vô luận thế nào cũng không chịu bán. Lão tổng quản không đành lòng để ta ly khai, trong một phút sai lầm (câu của nó là nhất niệm chi soa, nghĩ sai thì hỏng bét), hắn dẫn người nhân đêm tối lẻn vào Tang gia đoạt Hàn Địa Thiềm, không dự đoán được Tang gia thề sống thề chết kháng cự, dẫn tới bi kịch kia."

"A Phi, ngươi vì ta làm những chuyện như vậy, ta thực cảm kích. Nhưng Dậu Vô Ngân ta vận số đã hết, đừng tiếp tục uổng tâm. Người không phải ta giết, nhưng hết thảy là do ta gây nên. Sau ngươi lại vì bảo trụ tính mạng ta mà giết quá nhiều người, như thế không đáng."

"Chủ tử vì võ lâm nhân sĩ làm không biết bao nhiêu việc, A Phi vì chủ tử làm bất cứ chuyện gì đều đáng." Liễu Thành Phi vội nói, nhưng lúc sau ý thức được thanh âm chính mình quá lớn, vội vàng quay đầu nhìn quanh.

Chung quanh cũng không có người, chỉ có một lão đầu nhi cách vài gian lao phòng đang quay lưng về phía bọn họ nghiêng người ngủ.

Liễu Thành Phi quay đầu lại, Dậu Vô Ngân bắt gặp ánh mắt liền biết hắn lo lắng cái gì, vì thế nói: "Ta thấy ngục tốt kể lão nhân kia già cả lãng tai, hơn nữa ở trong lao phòng cả ngày cũng chỉ ngủ mà thôi. Khoảng cách xa như vậy, cho dù hắn tỉnh cũng không nghe được chúng ta nói chuyện. Ngươi yên tâm!"

Liễu Thành Phi gật đầu liền nhỏ giọng nói: "Chủ tử yên lòng, huyết án Tang gia năm đó cũng không phải ngài làm mà do lão tổng quản gây ra, Chu Vu Thái Hàm Lâm mấy người cũng đều do ta giết, không có quan hệ đến ngài. Lão tổng quản đã chết, bọn chúng không thể bắt được. Nay nếu muốn tìm người định

tội, người đó cũng là ta, không phải chủ tử ngài. Chuyện ngài cần làm còn rất nhiều, nhất thiết không thể bởi vì Quy Nghĩa huyện này mà tánh mạng bị cắt đứt."

"Ta cũng không tin Quy Nghĩa huyện là nơi đầm rồng hang hổ, có thể vây khốn chủ tử. Cho dù phải dốc hết tất cả, A Phi cũng nhất định cứu chủ tử ra. Nếu thật sự không được, cái mệnh này liền cho bọn hắn. Đám người kia bất quá chỉ đòi hỏi một cái công đạo bàn giao cho trên dưới, chỉ cần A Phi gánh vác hết thảy, chủ tử tuyệt đối sẽ không có việc gì."

"A Phi… Ngươi sao lại khổ như vậy…?" Dậu Vô Ngân hít một hơi thật sâu.

"Đây đều là việc A Phi nên làm." Liễu Thành Phi hướng Dậu Vô Ngân khẳng định, trên mặt hiện rõ quyết tâm thấy chết không sờn.

Ở trên giang hồ, chủ tử của hắn hết sức quan trọng, môn phái khắp nơi nếu có chút ân oán gút mắt đều cần chủ tử điều đình. Ba chữ Dậu Vô Ngân kia ở trong võ lâm phân lượng không nhỏ, mà chủ tử Dậu Vô Ngân tuy là thương nhân nhưng cũng là thương nhân được người người nhất mực tôn kính.

Dậu Vô Ngân cùng Liễu Thành Phi còn nói một hồi lâu, nội dung đều là chủ tử kia đối với hạ nhân tốt thế nào, còn hạ nhân cũng nguyện tận trung báo đáp chủ ân.

Không bao lâu sau, lối vào lao phòng thình lình truyền đến một trận heo kêu, lao đầu ở bên ngoài la ó: "Ai nha, ai nha, Tiểu Đầu Nhi, ngươi không có lệnh bài sao lại chạy tới nơi này?"

Tiếp theo thanh âm Lan Khánh vang lên: "Chắn đường! Tránh ra! Tránh ra!"

"Ai nha, Tiểu Đầu Nhi, không được vào!"

"Hầu hầu hầu…" Tiểu Trư kêu.

"Ầm" Tiếng trọng vật va chạm vọng lại, sau đó tuyệt không nghe thấy nửa điểm thanh hưởng.

Lan Khánh dắt Tiểu Trư từ hành lang âm u đi tới. Tiểu Trư ở đằng trước hắn ngửi qua ngửi lại, từng bước tiếp cận lao phòng của lão nhân, sau đó heo con đứng ở trước song gỗ hầu hầu hai tiếng.

Nhãn tình Lan Khánh sáng lên, tay vừa nhấc lên ngân quang chợt lóe, xiềng xích trước song gỗ liền rơi xuống. Tiếp theo, Lan Khánh xông vào, đá lão nhân đang làm bộ đưa lưng về phía một người một heo ngủ mấy cái.

Nhưng mà lão nhân không có phản ứng, Lan Khánh lại ngồi xổm xuống, lấy tay chọc chọc lưng người nọ, hô lớn: "Này, gà a, ngươi đang đùa cái gì, có phải đang chơi "Trần Tiểu Kê tại na lý" không?"

Tiếp theo liền tự mình khanh khách cười.

Tiểu Thất dịch dung thành lão đầu tù phạm nhẹ nhàng ngẩng đầu cau mày, vươn ngón tay thủ thế "chớ có lên tiếng" với Lan Khánh. "Xuỵt xuỵt xuỵt…"

"Xuỵt cái gì?" Lan Khánh hỏi.

Tiểu Thất thấp giọng nói: "Đang giúp đỡ Nam tiên sinh. Ngươi sao biết ta ở trong này?"

Lan Khánh vừa nghe, nhãn tình lại phát sáng, ôm Tiểu Trư nằm xuống bên người Tiểu Thất. Bị kẹp ở giữa Lan Khánh cùng Tiểu Thất, Tiểu Trư không thoải mái giật giật, hầu hầu vài tiếng, Lan Khánh vỗ đầu Tiểu Trư rồi lấy từ trong lồng ngực một cái chân gà cho nó, heo con lúc này mới yên lặng.

Lan Khánh nheo mắt cười nói: "Bởi vì ta muốn tìm ngươi, chỉ là tìm hoài không thấy. Tiểu Trư nói nó có thể giúp ta tìm, cho nên ta đem tiết khố của ngươi cho nó ngửi, nó sẽ ngửi ra ngươi." Trong lúc nói, vẻ mặt kia đắc ý phi thường.

Tiểu Thất nghe thấy sắc mặt tối sầm. "Nó có thể nói chuyện với ngươi,vậy cực tốt a!"

"Tiên sinh bảo ngươi làm gì?" Lan Khánh tò mò dựa đầu vào Tiểu Thất.

Tiểu Thất vội vàng lui đầu ra sau, giữ một khoảng cách với Lan Khánh. Hắn liếc nhìn Dậu Vô Ngân cùng Liễu Thành Phi đột nhiên an tĩnh, thở dài nói: "Đến thám thính địch tình, nhưng hiện nay địch nhân vì ngươi ồn ào nên không thật bụng nói nữa."

Lan Khánh trừng mắt nhìn, tiếp theo kéo đầu Tiểu Thất trở lại, cố gắng thu nhỏ âm giọng nói: "Vậy ta nói chuyện nhỏ thôi, ngươi tiếp tục thám thính đi!"

Tiểu Thất vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng bộ dạng Lan Khánh khờ dại như vậy khiến hắn như thế nào cũng giận không nổi. Hắn đành thuyết: "Địch nhân đã hưu binh chuẩn bị ngủ, đại gia ta cũng chuẩn bị ngủ, ngươi ôm Tiểu Trư về phòng ngủ đi, đừng ầm ĩ!"

Tiểu Thất nói xong, nhưng Lan Khánh vẫn không có rời đi.

Thấy Tiểu Thất nhắm mắt, Lan Khánh dùng ngón trỏ chọc chọc con mắt Tiểu Thất, hy vọng có thể chọc cho người tỉnh.

"Này, gà a, chớ ngủ!"

Không ngờ lực đạo quá lớn, mới chọc một chút, Tiểu Thất đã bắt lấy tay Lan Khánh, thấp giọng phẫn nộ nói: "Ngươi muốn chọc mù mắt ta sao? Lão ngài cũng nhẹ tay chút đi!"

Thấy Tiểu Thất tức giận, con ngươi mở rộng, Lan Khánh chẳng những không động giận, ngược lại còn cười toe.

Tiểu Thất nhìn Lan Khánh tươi cười đến ngơ ngẩn. Người này ở bất cứ đâu, trong bất cứ dung mạo nào, những lúc hai khóe môi hơi hơi cong lên đều luôn mị hoặc động lòng người như vậy.

Tiểu Thất ngây ngốc một lúc, sau đó khò khè hút nước miếng trở lại, hung tợn nói: "Người còn sống chính là phải ngủ, không ngủ sẽ thành người chết."

"Trước sao không thấy ngươi?" Lan Khánh hỏi. "Ta rất nhiều ngày đều tìm không thấy ngươi." Thanh âm có chút chỉ trích.

"Ách… Này… Cái kia…" Tiểu Thất nhẹ dời ánh mắt đi, nhìn lên trên lại nhìn vách tường.

"Là Nam tiên sinh phái ngươi tới nơi này ngủ để tra xét địch tình hả?" Lan Khánh hỏi.

"Ân… A" Tiểu Thất gãi đầu gãi cằm.

"Nam tiên sinh không phải phái ngươi đi theo ta, giúp ta chiếu cố Tiểu Trư cùng bắt phạm nhân sao? Nhưng ngươi mấy ngày nay mất hút, ta vừa muốn lưu heo vừa muốn bắt tặc, lại chỉ có hai tay, Tiểu Trư cũng không biết đưa ai dắt." Lan Khánh oán giận.

"…" Tiểu Thất nhớ tới hôm nay nhìn thấy màn này trên đường, vội vàng nói: "Ngươi có thể giao cho mấy người bán đồ ăn bán thịt rong bên đường chiếu cố Tiểu Trư."

"Không được, một lần còn có thể, nhưng tuyệt không có lần hai, gần đây Tiểu Trư càng ngày càng dài càng ngày càng lớn…" Nói xong đổi lại là Lan Khánh sụt sịt hút nước miếng. "Nếu nhờ người khác, không cẩn thận để bị ăn mất thì phải làm thế nào?"

Tiểu Thất lập tức nói: "Lý nào lại vậy. Ngươi không phải treo một khối "danh bài" trên cổ Tiểu Trư sao? Mọi người nhìn thấy mấy chữ trên đó sẽ không lớn gan đến mức dám cắn Tiểu Trư. Huống hồ hiện giờ toàn bộ nha môn, toàn bộ Quỹ Nghĩa huyện, có người nào không biết Triệu Tiểu Trư là heo tâm can bảo bối ngài dưỡng lớn để ăn. Kẻ nào không có mắt mới có lá gan ăn heo của ngài."

"Nói cũng đúng." Cảm thấy Tiểu Thất nói vạn phần có đạo lý, Lan Khánh liền vui vẻ cười.

Kết quả, thật tâm địch nhân mới chỉ nghe được một nửa, Tiểu Thất lại cùng Lan Khánh ở trong lao phòng nhỏ giọng nói chuyện tới vài canh giờ.

Thẳng đến lúc Tiểu Thất thật sự khó cưỡng lại sự câu dẫn của cơn buồn ngủ, cả người hắn mê man thiếp đi.

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, vốn muốn chọc mắt, bất quá lại nhớ mới nãy Tiểu Thất đau đến nước mắt vòng quanh, vì thế mới giảm nhẹ lực đạo tựa như gãi ngứa quấy nhiễu hắn vài cái.

"Tiểu Kê, Tiểu Kê, gà a!" Lan Khánh nhỏ giọng gọi.

Tiểu Thất vẫn là mở to miệng ngủ, kêu thế nào cũng không đáp.

Ngón tay Lan Khánh dời đến trên môi Tiểu Thất, nhẹ nhàng điểm vài cái, sau đó thu hồi ngón tay nhìn nhìn, thì thào nói: "Mềm mềm!", vươn đầu lưỡi liếm một chút, nghĩ: "Ngọt!"

Cuối cùng lại nhìn Tiểu Thất "bất tỉnh nhân sự", dứt khoát buông ý niệm đánh thức người này, cùng hắn ngủ trên đống cỏ khô.

Mà Tiểu Trư ngay từ đầu đã bị kẹp giữa hai người, bên miệng là một mẩu xương gà còn thừa lại, cũng đang say sưa.

***

Hôm sau là ngày phán xét án tử của Tiểu Lan Hoa. Buổi sáng, tất cả mọi người trong nha môn dậy thật sớm, mỗi người tinh thần hưng phấn đứng vững vàng ở vị trí của bản thân.

Cho đến khi tam bang trong nha môn vang lên, biểu lộ bắt đầu thẩm án, đại đường nha dịch đánh trống lớn vang dội, hai hàng trạm ban nha dịch oai phong đập gậy hô to: "Thăng đường…"

Không khí lập tức túc mục phi thường, lúc này Thi Vấn chậm rãi từ sau rèm đi ra, bước đến ngồi lên án bàn trên đài cao đặt trước bình phong thanh thiên bạch nhật phía trên công đường.

Thi Vấn nhập tọa xong, thanh âm nha dịch ngưng lại.

Một đôi mắt hắc bạch phân minh quét xuống đường hạ, Thi Vấn đập kinh đường mộc, trầm ổn quát: "Người đâu, dẫn phạm nhân Dậu Vô Ngân vào!"

"Tuân lệnh!" Tiếp theo, Dậu Vô Ngân lập tức được đưa vào. Nhưng hắn thẳng lưng đứng, cho dù máu me đầy mặt nhưng đôi mắt vẫn nhìn thẳng Thi Vấn không chút kinh sợ.

"Phạm nhân lớn mật, thấy bản quan còn không quỳ xuống?" Thi Vấn quát.

"Ta không có tội, cần gì quỳ?" Dậu Vô Ngân hừ lạnh.

Đột nhiên hai viên đạn tử mang theo kình phong bay ra nhất nhất đánh trúng hai gối sau của Dậu Vô Ngân khiến cho hắn mất đi khí lực quỳ xuống đất.

Dậu Vô Ngân giận dữ quay đầu lại, cho tới bây giờ không ai dám đối xử với hắn như vậy. Hắn nhìn theo hướng kình phong đã thấy Lan Khánh ngẩng đầu hanh hanh hai tiếng. "Đại nhân bảo ngươi quỳ, thế nhưng đầu gối của ngươi còn dám đứng thẳng, cẩn thận ta đập nát chúng."

Lan Khánh cho tới lúc này không hề vui đùa, vẻ mặt như thể Dậu Vô Ngân thiếu nợ hắn, căm tức đưa đầu về vị trí cũ.

Dậu Vô Ngân nói: "Thi Vấn, ngươi cũng biết ta là người như thế nào, ngay cả tri phủ ngũ phẩm thấy ta đều phải khách khí. Thất phẩm tép riu như ngươi mà cũng dám quá đáng với ta sao?"

Thi Vấn cả giận nói: "Phạm nhân lớn mật, dám gọi thẳng tục danh của bản quan. Người đâu, đánh hắn mười bản!"

Thi Vấn ném hỏa ký lên công đường, lập tức có vài tên nha dịch cười đến méo miệng vọt ra. Nguyên nhân bởi vì họ trước đây ăn phải "quả đắng" của Dậu Vô Ngân, ở trong ngũ hành bát quái trận bị quay chóng mặt đã thakhông được, lại còn thiếu chút nữa mạng nhỏ cũng mất, lúc này có thể báo thù còn không thống khoái sao được.

Thi Vấn vừa ra lệnh, lập tức một vài ngươi tuyển mấy cái bản tử bằng tre bương mới tinh, càng mới đánh càng đau, tiếp theo cũng không thèm quan tâm tới ý nguyện của Dậu Vô Ngân, trực tiếp cởi quần, hướng cái mông già bóng loáng đánh mười bản. "Ba…ba…ba…ba…" Lực đạo hạ xuống đầy đủ mười phần, đánh cho mông Dậu Vô Ngân nở hoa luôn.

Bị đánh xong, Dậu Vô Ngân tức giận đến cả khuôn mặt đều chuyển đen, nhưng hắn cũng đã biết Thi Vấn là một người không dễ chọc, uy hiếp hay cám dỗ đều không ăn thua.

Thi Vấn lại đập kinh đường mộc, hỏi: "Người đang quỳ dưới công đường kia là ai?"

Dậu Vô Ngân vốn định đáp: "Ngươi biết rõ còn hỏi." nhưng sau lại không muốn mông mình bị "gây khó dễ" liền quay đầu hừ lạnh một tiếng: "Vô Ngân Hiên Dậu Vô Ngân!"

Thi Vấn phán: "Dậu Vô Ngân, ngươi nhiều năm trước trúng phải Mệnh Tại Đán Tịch độc của Hoàng Sơn lão yêu, vì giải độc nên đã lẻn vào Tang gia ở An Dương thành, thừa dịp đêm tối cướp Tang gia truyền gia chi bảo Hàn Địa Thiềm, nhưng bị người Tang gia phát giác cho nên tuyệt diệt Tang gia một nhà mười ba nhân khẩu, rồi cướp sạch mọi tài vật, tạo thành ấn tượng sai là kẻ trộm quấy nhiễu, cũng gây cho bộ khoái An Dương thành kết án lầm."

"Vài năm sau, huyết án vật từ Vô Ngân Hiên được bán ra, nữ nhân Tang gia duy nhất năm đó còn tồn tại, Tang Lan Hoa, dùng bí danh phi tặc Tiểu Lan Hoa không ngừng truy tra. Ngươi phát hiện huyết án năm đó còn người sống sót, đầu tiên là mưu toan hạ độc thủ giết Tiểu Lan Hoa, rồi giết đám người Thủy Dương huyện Chu Trường, Thường Đồ huyện Vu Lân Văn, Quang Minh huyện Thái An, Tống Nghiêu huyện Hàn Hiểu Sinh, Song Hỉ huyện Lâm Mạnh Tông, cùng Liên An huyện Thẩm Đại Lang, Thẩm đại mụ."

"Sau đó, nguyên bởi vì bản quan thụ lý vụ án Tiểu Lan Hoa, ngươi rốt cuộc đối với Quy Nghĩa huyện bộ khoái bản quan phái tới Vô Ngân Hiên ra sức hạ sát, suýt đoạt đi tánh mạng tất cả bộ khoái bản huyện."

"Dậu Vô Ngân, bản quan đã kể ra tất cả tội trạng của ngươi, ngươi có nhận không?"

Dậu Vô Ngân đợi Thi Vấn nói xong cũng là lạnh lùng trả lời: "Không nhận. Những việc đó không phải tại hạ gây nên, huống chi không có nhân chứng vật chứng, tại hạ sao có thể thừa nhận."

"Hảo!" Thi Vẫn giận dữ đập kinh đường mộc, nộ khí kia đường hạ tất cả mọi người đều cảm thụ được. Thi Vấn quát: "Người đâu, mang Liễu Thành Phi lên công đường thẩm vấn!"

Liễu Thành Phi lập tức bị nha dịch kéo lên, hắn nghi ngại khẩn trương nhìn Dậu Vô Ngân, Dậu Vô ngân liếc hắn, điểm đầu trấn an.

"Người ở dưới công đường kia là ai?" Thi Vấn hỏi.

"Thảo dân Liễu Thành Phi." Liễu Thành Phi quỳ gối cách một khoảng ở sườn tây Dậu Vô Ngân.

"Liễu Thành Phi, ngươi "trợ Trụ vi ngược" (giúp Trụ vương làm điều ác), thay chủ tử ngươi, Dậu Vô Ngân, sát hại Tiểu Lan Hoa, Chu Trường, Vu Lân Văn, Thái An, Hàn Hiểu Sinh, Lâm Mạnh Tông, Thẩm Đại Lang, Thẩm đại mụ. Ngươi có biết tội hay không?"

Liễu Thành Phi dừng một chút mới nghiến răng nói: "Huyện thái gia, ngươi nếu có chứng cứ thì lấy ra đây, đừng ngậm máu phun người!"

Liễu Thành Phi cũng giống Dậu Vô Ngân, thề thốt phủ nhận.

Bọn họ có chủ ý ở trên công đường hết thảy đều chiếu theo quy củ. Thi Vấn nếu không có nhân chứng vật chứng định tội bọn họ, như vậy vô luận thực tình ra sao, bọn họ đều vô tội.

"Hảo! Bản quan liền cho ngươi tâm phục khẩu phục." Thi Vấn cả giận nói: "Người đâu, dẫn nhân chứng Trương Tam, Lý Tứ cùng vật chứng đại đao và Tiền quản sựlên đây!"

29. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 29

Lúc này nha dịch đưa đến hai người. Hai người kia đúng là hai hung thần ác sát đuổi giết Tiểu Lan Hoa ở ngôi miếu đổ sau bị Kim Trung Báo Quốc lần tìm khắp chốn.

Hai người kia tiến vào đại đường, vừa nhìn thấy Thi Vấn hắc diện công chính vô tư, chân liền mềm nhũn.

Tiền quản sự cùng đại đao ở ngay phía sau.

Kinh đường mộc còn ở trên tay lập tức đập xuống, Thi Vấn cả giận nói: "Đường hạ Trương Tam Lý Tứ, có phải hai ngươi trước giết chết Thẩm Đại Lang, sau giá họa cho Tiểu Lan Hoa không?"

Trương Tam vừa run rẩy vừa nói: "Thanh thiên, thanh thiên đại lão gia… không liên can chúng ta, chúng ta đều là phụng mệnh làm việc."

“Phụng mệnh của ai?” Thi Vấn hỏi.

“Là Liễu tổng quản, Liễu tổng quản bảo chúng ta làm.” Lý Tứ khẩn trương nói.

Lúc này, Dậu Vô Ngân mở miệng: “Thi đại nhân, ta không nhận ra hai người này, cũng có thể bọn họ là do ngươi tìm tới giá họa cho tổng quản của Vô Ngân Hiên chúng ta.”

Trương Tam Lý Tứ nghe Dậu Vô Ngân nói như vậy, cuống cuồng kêu lên: “Chủ tử, chủ tử, chủ tử, chúng ta cũng không muốn bán đứng ngài… Nhưng nha dịch bên ngoài bảo chúng ta nếu không nói thật lập tức đầu sẽ rơi xuống đất.”

Dậu Vô Ngân hừ lạnh, phất tay áo biệt khai hai người kia.

Thấy Dậu Vô Ngân vô tình như vậy, hai gã lại tìm tới Liễu Thành Phi nài nỉ: “Liễu tổng quản, tổng quản đại nhân…”

Liễu Thành Phi làm mặt lạnh không thèm nhìn bọn hắn.

Thi Vấn lại nói: “Tiền quản sự, ngươi đến xem có nhận ra hai người dưới công đường kia không?”

Tiền quản sự đứng ở phía sau thở dài rồi sau đó đi tới trước nhìn ngắm nói: “Hồi đại nhân, thảo dân nhận được, hai người này đúng là chủ nhân Vô Ngân Hiên Dậu Vô Ngân cùng tổng quản Liễu Thành Phi.”

“Còn ba thanh đao kia ngươi có nhận ra?”

Nha dịch lại đem đại đao trình lên. Tiền quản sự nhìn kỹ một hồi, gật đầu nói: “Hồi đại nhân, đao là từ mấy năm trước do một gã khách nhân đặc biệt phân phó chế tạo ra, sống đao rất nặng, lưỡi đao sắc bén, tước hay trảm đều có uy lực vô cùng.”

“Là ai phân phó? Lúc này người nọ có ở trong công đường không?”

“Người đó có mặt, chính là Vô Ngân Hiên hiên chủ Dậu Vô Ngân.”

Dậu Vô Ngân đang muốn phản bác, Thi Vấn lập tức hỏi tiếp: “Nếu là do Tiền gia trang làm ra, vậy vì sao không có chú ký của gia trang?”

Tiền quản sự chắp tay trả lời: “Người giang hồ đều nghĩ binh khí Tiền gia trang đúc không có chú ký, nhưng kỳ thực là có.” Hắn đem từng thanh đao cầm lên, sau đó không cần tốn nhiều sức đem chuôi cùng thân đao tách rời, rồi trình chuôi đao cho nha dịch để nha dịch trình lên Thi Vấn.

Thi Vấn vừa thấy, chầm chậm cười lên.

Hắn đem ba chuôi đao ném trước mặt Dậu Vô Ngân. “Trong ba thanh đao này có hai thanh là của Trương Tam Lý Tứ lưu lại ở trong miếu đổ, còn một lấy từ Vô Ngân Hiên. Cả ba giống nhau đều có chú ký của Tiền gia trang, ngươi còn dám nói Trương Tam Lý Tứ không phải người của Vô Ngân Hiên?”

Sắc mặt Dậu Vô Ngân thoáng biến, mím môi không nói.

“Người đâu, truyền nhân chứng Tang Lan Hoa cùng vật chứng Hàn Địa Thiềm trình lên!” Vừa nghe, sắc mặt Dậu Vô Ngân đại biến.

“Các ngươi làm sao tìm được Hàn Địa Thiềm?” Dậu Vô Ngân hô to.

Lan Khánh vốn đứng một bên nhàm chán rốt cuộc có cơ hội nói chuyện, liền nhảy ra. “Ta tìm được, là ta tìm được, rất lợi hại a!”

Hắn còn hướng Dậu Vô Ngân cười híp mắt, chờ mong giống như muốn được khen ngợi.

“Tiểu Hắc…” Thi Vấn ho một tiếng, khoát tay áo.

Lan Khánh nhìn cha. “Úc!” Lúc này mới biết ngậm miệng đứng lại chỗ cũ.

Tiểu Lan Hoa và nha dịch bưng vật chứng Hàn Địa Thiềm cùng tiến lên công đường, nàng vừa thấy Dậu Vô Ngân liền kích động không thôi, hốc mắt phút chốc phiếm hồng.

Thi Vấn hỏi Tiểu Lan Hoa: “Tang Lan Hoa, kể rõ thân thế cùng nỗi thống khổ của ngươi ra!”

"Vâng thưa đại nhân!" Tiểu Lan Hoa quỳ xuống, mắt ứa lệ nói: "Dân nữ là người của Tang gia ở An Dương thành. Trong nhà có một truyền gia chi bảo là Hàn Địa Thiềm. Tám năm trước, một đám người xâm nhập vào nhà dân nữ, chẳng những cướp đi bảo vật cùng tài vật, mà độc ác hơn, chúng còn hạ sát cả nhà dân nữ mười ba nhân khẩu. Dân nữ may mắn được bà vú cứu mới tránh được kiếp nạn."

"Sau đó, dân nữ liền bái sư học nghệ, khắc khổ luyện võ. Cho đến một năm trước, dân nữ bắt đầu tìm kiếm tung tích bảo vật mất đi sau vụ án diệt môn cùng Hàn Địa Thiềm. Nhưng cũng bởi vì liên tiếp trộm về Tang gia vật nên bị bách tính gán cho biệt hiệu « phi tặc Tiểu Lan Hoa". Lúc sau cũng nhờ Thi đại nhân khuyên nhủ, dân nữ mới thay hồn đổi xác, không đi trộm nữa mà ở lại Quy Nghĩa huyện nha môn phục lao dịch chuộc tội."

Thi Vấn gật đầu. "Một khi đã như vậy, ngươi xem vật chứng dưới công đường kia có phải Hàn Địa Thiềm, truyền gia chi bảo nhà ngươi không?"

Hàn Địa Thiềm được trình tới trước mặt Tiểu Lan Hoa. Vừa thấy, nàng đưa tay cầm lấy đỉnh của nó, nhất thời cảm nhận một cỗ hàn ý cơ hồ làm người kết thành băng, thân mình lập tức phát run, nói chuyện cũng thấy khó khăn.

"Đại nhân, đây đúng là truyền gia chi bảo Hàn Địa Thiềm của nhà dân nữ! Dân nữ không có nhận sai, Hàn Địa Thiềm này nếu lật qua sẽ thấy bấp trên bên phải còn có một vết nứt nhỏ người bình thường khó phát hiện. Vết đó là do dân nữ lúc còn bé ham chơi, trong lúc ngắm nghía không cẩn thận đánh rơi trên mặt đất gây nên.

Nha dịch lập tức trình Hàn Địa Thiềm lên cho Thi Vấn. Thi Vấn vừa trông, lại giận dữ đập kinh đường mộc, nghiêm mặt nói: "Quả thực có vết nứt. Dậu Vô Ngân, Hàn Địa Thiềm này chính là bảo vật thất tung sau vụ thảm sát Tang gia tám năm trước, hiện tại lại phát hiện được trong mật thất Vô Ngân Hiên. Năm đó, ngươi vì Mệnh Tại Đán Tịch nên muốn có Hàn Địa Thiềm để kéo dài tính mạng. Tuy nhiên, người của Tang gia không chịu nhượng lại, thành ra ngươi đã thống hạ sát thủ. Dậu Vô Ngân, sự việc đã đến nước này ngươi còn dám không thừa nhận?"

Lúc này Liễu Thành Phi đột nhiên đứng lên rống lớn: "Sự tình không liên quan đến chủ tử, hết thảy đều là ta làm, các ngươi muốn bắt cứ bắt ta. Chủ tử ta phải nhờ Hàn Địa Thiềm mới có thể bảo toàn sinh mệnh tuy là sự thật, nhưng ngài ấy chẳng hay biết gì cả. Hết thảy đều là lão quản gia cùng ta gây nên. Không liên quan đến ngài ấy."

Tiểu Lan Hoa vừa nghe Liễu Thành Phi nói như vậy, phút chốc liền đứng lên giận dữ quát: "Chủ tử ngươi là người, Tang gia mười ba nhân khẩu không phải người sao? Các ngươi chỉ vì cứu một chủ tử lại giết hại hơn mười người vô tội nhà ta."

Lúc này bốn phía đột nhiên nổi lên một trận mùi hương xông vào mũi.

"Khụ, khụ…" Ngay lúc này, Dậu Vô Ngân vì bệnh phổi từ xưa mà ho khan hai tiếng.

Nghe thấy, Tiểu Lan Hoa càng kích động mạnh hơn hô to: "Ta nhận được tiếng ho này, năm đó ta tránh ở trong hầm ngầm cũng nghe thấy âm thanh như vậy. Là ngươi, Dậu Vô Ngân, giết người năm đó ngươi có tham gia."

Bởi vì Lan Khánh đứng ở gần nàng nhất, Tiểu Lan Hoa liền sải bước cướp lấy phối kiếm của hắn rồi sau đó huy kiếm hướng Dậu Vô Ngân quát:

"Hôm nay vô luận thế nào, ta tuyệt đối không cho ngươi sống rời khỏi nơi này. Cho dùng phải liều mạng, Tiểu Lan Hoa ta cũng muốn ngươi máu tươi đương trường để an ủi vong linh hơn mười khẩu Tang gia ta."

Dứt lời, kiếm liền hướng tới tim Dậu Vô Ngân.

"Không được." Liễu Thành Phi vươn người che chắn trước Dậu Vô Ngân, kiếm kia vừa vặn đâm vào ổ vai hắn khiến huyết lưu không ngừng.

"Làm càn, ở trên công đường không dung kẻ làm loạn." Thi Vấn rống.

Lan Khánh đang ngẩn người liền phục hồi tinh thần mới phát giác phối kiếm của mình đã bị Tiểu Lan Hoa đoạt đi. Tiểu Lan Hoa giận, hắn càng giận dữ hơn. Lúc này Thi Vấn kêu to: "Tiểu Hắc!"

Lan Khánh tuân lệnh, lập tức chẻ xuống cổ tay Tiểu Lan Hoa, nàng đau đớn đánh rớt kiếm. Lan Khánh lập tức thu hồi kiếm vào vỏ, rồi sau đó tức khí toan đánh thêm chưởng nữa, ai ngờ lúc này Thi Vấn lại rống giận: "Tiểu Hắc!"

Lan Khánh cương một chút suy nghĩ. Đúng a, gốc hoa lan này là người của nha môn, không thể thương tổn.

Nhưng Tiểu Lan Hoa vẫn còn muốn xông tới Dậu Vô Ngân. Lan Khánh trông cha, cha cũng nhìn hắn, điện quang hỏa thạch xẹt qua xẹt lại giữa hai đôi con ngươi, cuối cùng vẫn là Lan Khánh tức thời bắt được Tiểu Lan Hoa kéo lại.

Tiểu Lan Hoa quay đầu liếc nhìn Lan Khánh, cũng thấy trong mắt hắn tràn đầy thần tình "Không thể". Nàng bi thương đến cực điểm, nắm chặt lấy tay, đến khi nắm tay buông lỏng liền "Oa…." một tiếng, ghé vào ngực Lan Khánh khóc rống lên phát tiết.

Lan Khánh bị một nữ oa nhi bổ nhào vào như vậy, cả người cứng đờ, nhưng muốn đẩy cũng không dám. Thứ này mềm mềm, ai biết đẩy ra có thể bị phá hư hay không.

Hắn không biết phải làm thế nào cho phải, chỉ có thể an ủi: "Ai… ngươi, ngươi đừng khóc! Thi đại nhân cha ta rất lợi hại, cha nhất định sẽ hoàn cho ngươi một cái công đạo."

"Hừ!" Lúc này Dậu Vô Ngân cười lạnh một tiếng rồi sau đó phất tay áo. Từ ngoài đại đường nha môn lúc này đột nhiên có mười hai tên bịt mặt mặc trang phục màu xám tro xông vào.

Đám người này động tác nhanh lẹ gọn gàng, trong tay nắm binh khí kỳ lạ hình bán nguyệt. Dậu Vô Ngân thối lui về phía ngoài đại đường đến trước mặt những người đó, bọn họ lập tức vây quanh Dậu Vô Ngân ngăn cách hắn với nha môn nha dịch.

"Dậu Vô Ngân lớn mật, ngươi dám nhiễu loạn công đường?" Thi Vấn tức giận dùng sức đập kinh đường mộc.

Dậu Vô Ngân nói: "Liễu Thành Phi mới vừa rồi đã nhận hết thảy sự tình đều do hắn gây ra. Nếu không phải ta làm, vậy ta cũng không cần lưu lại chịu thẩm." Dứt lời liền ở giữa đám hôi y nhân (hôi=màu xám) toan lui ra.

"Chủ tử!" Liễu Thành Phi bị lưu lại giữa công đường khó có thể tin tưởng điều trước mắt. "Chẳng lẽ ngài muốn để A Phi lại? Ngài rõ ràng đã nói cho dù Quy Nghĩa huyện nha không chịu thả người, ngài cũng sẽ mang A Phi cùng đi."

Trong mắt Dậu Vô Ngân lóe lên một đạo quang mang tàn nhẫn độc ác, cười nhạo hắn: "Ngươi đều đã thừa nhận sự tình là ngươi làm. Ta làm sao có thể mang theo một kẻ trong người chịu án. Ta còn chưa truy cứu ngươi lộng phá hư thanh danh Vô Ngân Hiên đã là đối đãi không tệ với ngươi rồi. Liễu Thành Phi, nể tình chúng ta nhiều năm chủ tớ, lúc này ta trục xuất ngươi khỏi Vô Ngân Hiên, từ nay về sau đường ai nấy đi, ngươi cùng Vô Ngân Hiên không có liên quan."

"Chủ tử, vì cái gì ngài nói hoàn toàn khác trước? A Phi vì ngài cản một kiếm, ngài cũng nên cho A Phi một chút minh bạch chứ." Nội tâm đau đớn tột cùng, Liễu Thành Phi gào lên.

Trong lòng Dậu Vô Ngân chỉ có đắc ý. Hắn thật sự khinh bỉ gã người hầu đem tâm đem phổi đều móc ra cho hắn, tới tận bây giờ vẫn hết mực tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Hắn thuyết: "Đó là ngươi ngu ngốc. Ta cũng không miễn cưỡng ngươi làm gì cho ta, hết thảy đều là ngươi cam tâm tình nguyện."

Liễu Thành Phi thụt lùi ba bước, lắc đầu, hai mắt rưng rưng, hắn cúi xuống thì thào. "Nguyên lai đúng là như thế… Như vậy… Như vậy ngươi hôm qua nói huyết án năm đó do lão tổng quản gây ra cũng là gạt ta…"

"Lời Thi Vấn cùng Tang Lan Hoa mới là sự thật… Ngươi cũng không phải quân tử đỉnh thiên lập địa, mà là tên tiểu nhân đê tiện giết hết Tang gia một nhà mười ba nhân khẩu chỉ vì cầu một mạng cho bản thân. Ta… ta còn tưởng ngươi nói thật… đã gạt bỏ lương tâm của mình… vì ngươi giết người nhiều như vậy… Ngươi… Tại sao lại gạt ta… Ta thật ngốc nghếch mới nghe ngươi sát nhân…"

Dậu Vô Ngân thấy bộ dáng Liễu Thành Phi, càng cảm giác vạn phần mắc cười. Hắn nói: "Đúng vậy đấy, ngươi nếu không ngu ngốc thì sao lại khăng khăng một mực ở lại Vô Ngân Hiên làm trâu làm ngựa nhiều năm như vậy? Cho dù là hoàng đế lão tử, chỉ cần một câu, ngươi cũng giết vì ta, không phải sao? Cái mệnh cỏn con của ngươi tiếc làm gì!"

Dậu Vô Ngân thật sự đắc ý vô cùng, Liễu Thành Phi mới vừa nhận tội, hắn cũng không cần lo lắng mà để lộ tất cả.

Đột nhiên, Liễu Thành Phi mạnh mẽ nâng đầu, trong mắt lóe lên hào quang trông hắn, rồi sau đó quay đầu hướng Thi Vấn nói: "Thi đại nhân, hắn thừa nhận rồi, mau mau mau định tội hắn."

"Liễu Thành Phi, ngươi lừa ta nói ra?" Dậu Vô Ngân lờ mờ phục hồi tinh thần rống to.

Liễu Thành Phi quay lại, nhếch miệng cười, lộ ra hai khỏa răng nanh nho nhỏ. "Không không không, đại gia không gọi Liễu Thành Phi."

Hắn lau nước thuốc lên mặt, sau đó "xoát" một tiếng gọn gàng đem nhân bì kéo xuống, vừa lưu manh vừa vô lại cười nói: "Đại gia chỉ là một gã tiểu tiểu bộ khoái của Quy Nghĩa huyện, ngươi kêu ta Thất gia cũng ổn lắm."

"Ngươi!" Dậu Vô Ngân giận dữ rồi lại cười, hắn phất tay quát: "Dù sao sự tình đều bị các ngươi biết, hôm nay ta sẽ không để Quy Nghĩa huyện còn lưu nổi một mạng. Người đâu, giết toàn bộ bọn chúng cho ta!"

Nhưng mà, sau khi Dậu Vô Ngân ra lệnh, đám hôi y nhân bên cạnh hắn không ai nhúc nhích.

Lúc này Tiểu Thất càng vui sướng, hắn "dát dát" cười đến cả người rung bần bật.

Lan Khánh ở một bên cau mày nói: "Con gà này gáy thật sự khó nghe muốn chết!"

Tiểu Thất giải thích: "Người bên cạnh ngươi, đều là người của Tiểu Thất gia gia ta. Những người của ngươi a, chịu đánh không nổi, tất cả đều bị ta giam giữ trong lao phòng rồi."

Giờ phút này, từ sau bố liêm hậu đường đột nhiên có hai gã nha dịch áp giải một người đi ra. Mà người bị áp giải kia chính là Liễu Thành Phi thật.

Vẻ mặt Liễu Thành Phi tái nhợt, nhìn thẳng chủ tử một lòng tin tưởng, hắn vẫn không dám tin. Hắn có thể vì chủ tử chết, nhưng không ngờ chủ tử lại đáp trả bằng thái độ không buồn liếc một cái như thể quăng bỏ một thứ giẻ rách vô dụng.

Liễu Thành Phi bị áp quỳ dưới công đường, mà nhóm hôi y nhân cũng giải Dậu Vô Ngân đến chỗ cũ, đá đầu gối bắt hắn quỳ xuống.

Sau đó, mười hai hôi y nhân nhất tề quỳ xuống cung kính lễ độ trước Tiểu Thất, đợi cho Tiểu Thất phất tay mới rời ra ngoài, bay sang hai bên. Tới vội vã, đi cũng vội vã, biến mất vô tung vô ảnh.

Kim Trung Báo Quốc bị cảnh này biến thành mơ hồ, cuối cùng vẫn là Đinh Kim ngộ ra trước rồi giảng giải cho mọi người nghe.

Nguyên lai Liễu Thành Phi mới vừa rồi quỳ dưới công đường là Tiểu Thất giả trang, còn Liễu Thành Phi thật ở phía sau chứng kiến hết thảy.

Sau Tiểu Thất dẫn dụ Dậu Vô Ngân lỡ miệng, Liễu Thành Phi cũng đã biết chủ tử hắn là loại người nào, kế tiếp là nghe xem Thi đại nhân định tội hai người này ra sao.

Kim Trung Báo Quốc bốn người bội phục nhìn Tiểu Thất, bất luận là đối với thuật dịch dung của hắn hay cách hắn mới vừa rồi truyền lệnh cho mười hai hôi y nhân võ công cao cường.

Mà Tiểu Thất là đối bọn họ chắp tay, thần tình tươi cười.

Màn diễn vừa rồi chính hắn cũng thấy thật sự hài lòng. Nói thật ra, chỉ cần trông thấy vài lần ước chừng phỏng đoán từ trong ra ngoài là có thể lập luận sắc sảo về một người, trong thiên hạ trừ Bách Lý Thất hắn ra, không có đến người thứ hai làm được.

Hanh hanh hanh!

Đại gia ta thật quá thông minh!

Tiểu Thất lại nở nụ cười.

Đại đường, Thi Vấn bỗng nhiên đập kinh đường mộc, Tiểu Thất bị dọa nhảy dựng lên, hắn quay đầu lại tưởng Thi Vấn đang chăm chú nhìn mình, không nghĩ tới Thi Vấn hé ra khuôn mặt đen hắc trông kẻ khác.

Thi Vấn nổi giận. "Dậu Vô Ngân, Liễu Thành Phi, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, Dậu Vô Ngân cũng chính miệng thừa nhận, hai người có biết tội hay không?"

Liễu Thành Phi dập đầu trước Thi Vấn: "Thảo dân nhận tội, giết người phóng hỏa không lý nào có thể dung tha, đương nhiên phải đền tội."

"Hảo!" Thi Vấn lại chuyển ánh mắt lên trên người Dậu Vô Ngân: "Dậu Vô Ngân, ngươi có biết tội hay không!"

Dậu Vô Ngân mặt xám như tro, hai mắt rã rời không nói nên lời, cơ hội sống đã mất không còn đường thoái lui, hắn từ từ cúi đầu xuống.

Sau đó, chấp nhận, lấy cung, hai người đều bị phán lập tức hành quyết.

Tức khắc hành hình.

Toàn bộ nha môn vui vẻ bùng nổ như hoa nở. Kim Trung Báo Quốc cùng hai hàng nha dịch thiếu chút nữa nhảy dựng lên ôm nhau hô hào. Trảm là tốt! Thi đại nhân anh minh a!

Tiểu Lan Hoa vừa khóc vừa cười, cả mặt đầy nước mắt.

Tiểu Thất dáng vẻ lưu manh đứng ở bên Lan Khánh, từ đáy lòng bắt đầu khâm phục vị quan này. Quan a, đương nhiên phải làm quan tốt, làm cái thanh quan, chính trực quan, làm vị quan vì dân thỉnh mệnh.

Nếu không phải ngài làm chủ, oan khuất của bách tính phải giải quyết như thế nào, khổ sở của dân chúng khắp nơi làm thế nào loại trừ đây?

Thi đại nhân a, thật là vị quan đại đại đại chính nghĩa, thanh như nước, trong như gương.

Tuy nhiên, Lan Khánh lúc này lại chỉ nghĩ đến hôm nay khai đường, Tiểu Lan Hoa không xuống phòng bếp, vậy chân gà sốt của Triệu Tiểu Trư nhà hắn phải tìm ai đòi đây? Ngày hôm qua Tiểu Lan Hoa có làm dư mấy cái hay không a? Nếu Tiểu Trư đói bụng, vậy phải làm sao bây giờ?

Mọi người vui mừng khôn xiết. Thi Vấn rời vào hậu đường, nha dịch lại rống vang như sấm động, một bên đập, một bên hô to: "Bãi đường…"

30. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 30

Buổi sáng hôm đó phán quyết, chính ngọ ba ngày sau, Dậu Vô Ngân cùng Liễu Thành Phi liền bị đưa lên pháp trường, nhanh chóng xử trảm.

Toàn bộ Quy Nghĩa huyện cùng vài huyện lân cận ai nấy đều chậc chậc lấy làm kỳ lạ.

Dậu Vô Ngân của Vô Ngân Hiên kia là nhân vật hết sức quan trọng trên giang hồ, lại bởi vì giết bách tính bình dân mà bị quan phủ truy nã, rồi sau đó phải chịu một đao chém chết tại chỗ.

Phi tặc Tiểu Lan Hoa án từ Quy Nghĩa huyện nhanh chóng truyền ra, rung động đương triều. Vô luận là võ lâm hay triều đình đều ấn tượng sâu sắc vạn phần đối với quan thất phẩm tép riu Thi Vấn lá gan so với trời còn lớn hơn cùng bộ khoái dưới trướng tận tụy công tác, vì phá án thấy chết không sờn.

Cách mấy ngày, Tiểu Thất nhận được thư tín của Thần Tiên Cốc. Trên tờ giấy tràn ngập dược phương sư phụ cùng sư đệ vì đại sư huynh sở khai, chữ nhỏ đến cực nhỏ chi chít, tất cả hạng mục yêu cầu, chú ý và chú giải một chữ cũng không sót.

Tiểu Thất nhìn xem liền nở nụ cười. Tuy rằng ngoài dược phương không có nhiều mấy dòng kể lể hỏi han, nhưng chỉ cần một câu: "nhớ dùng đúng hạn và phân lượng, mong thân thể đồ nhi sớm ngày khôi phục" cũng đã thể hiện rõ tâm tư sư phụ cùng sư huynh đệ.

Bất luận Lan Khánh từng là người như thế nào, hiện tại ra sao, hắn trước sau vẫn là sư huynh của bọn họ, là đồ đệ của sư phụ, điều này cho đến tương lai cũng sẽ không thay đổi.

Chỉ là Tiểu Thất luôn cho rằng, vô luận là ai tới chiếu cố Lan Khánh… so với chính mình đều tốt hơn…

Bởi vì hắn cùng sư huynh, dù sao vẫn tồn tại một vấn đề, một việc…

Vấn đề kia muốn đánh khai, vẫn cần chút thời gian…

Một ngày, sự tình trong nha môn đều đã xử lý tốt, Tiểu Lan Hoa án cuối cùng cũng chấm dứt, Thi Vấn vì khao thưởng nha môn bộ khoái mấy ngày vất vả nên đã đặt một bàn thức ăn ngon ở tửu lâu phố đông, mời mọi người đến dùng.

Tối đến, vào lúc đèn đuốc trong nha môn tắt, một số người đã đi trước tới tửu lâu, chỉ còn Thi Vấn, Nam Hương, Kim Trung Báo Quốc ở tại nha môn môn khẩu.

Tiểu Thất là người đầu tiên bước ra ngoài cửa. Sắc trời đã thâm thâm, bốn phía nha môn không một bóng người, gió thổi khiến lá cây hai bên đường xào xạc. Rõ ràng là đêm hè nhưng lại toát lên thu sắc.

Lúc này, đột nhiên sương mù nổi lên, Tiểu Thất còn đang mơ hồ liền nhìn thấy một đám người ở góc đường xa xa. Đám người đang yên lặng đứng, nhân số rất nhiều, có kẻ mặc y phục màu trắng, có kẻ màu đen, thân hình như hư vô mờ ảo trong làn sương.

Ở phía sau Tiểu Thất, Đinh Kim Lý Trung cùng Thi Vấn, Nam Hương cũng đi ra, Thi Vấn nói: "Các ngươi đi là tốt rồi! Tiệc rượu có thượng ti* ngồi chung, ắt hẳn uống sẽ khó tận hứng."

"Chỉ là, đại nhân…"

Nam Hương cười nói: "Đây là một chút tâm tư của đại nhân, các ngươi đừng lãng phí. Đi thôi, uống cho thống khoái. Nhưng nhớ rõ đừng uống đến quá khuya, ngày mai vẫn là công tác như bình thường."

Hai mắt Tiểu Thất chăm chăm nhìn đám người góc đường, có chút nghi hoặc. Đã trễ thế này, tại sao lại có đám người tụ tập ở đây, hay là trong lòng có oan khuất muốn tới gặp Thi đại nhân kêu oan?

Cũng lúc này, những người ở phương xa kia từ từ hướng Tiểu Thất cùng đám người Thi Vấn vái chào, thật lâu cũng không đứng dậy.

Tiểu Thất ngơ ngẩn, rồi sau đó Lý Trung vỗ vai Tiểu Thất hỏi: "Tiểu tử, ngươi đang làm chi đó?"

Còn đang chuyên tâm nhìn đám người kia, Tiểu Thất bị dọa hoảng sợ, quay đầu liếc Lý Trung: "Bị ngươi hù chết. Muốn chụp vai người cũng đừng dùng lực lớn như vậy chứ!"

"Tiểu Hắc đại nhân nói ngươi nhát gan, quả đúng thật." An Quốc sang sảng cười.

"Sách!" Tiểu Thất ứng thanh. "Thấy không, phía trước có tầm mười, hai mươi người đứng, không biết muốn làm gì?" Nhưng khi tái quay đầu nhìn lại góc đường, hắn phát giác không còn một ai.

Góc đường trống không, chỉ có mấy gian hàng đóng cửa, vài gốc cây bị gió thổi qua rung động xao xác. Chỉ có thế mà thôi.

"Làm gì có người? Ngươi hoa mắt chăng?" Trần Báo cùng Đinh Kim cũng tiến tới đứng ở phía trước, năm người mười con mắt trông trên trông dưới, quả thực không có dấu chân người.

Đinh Kim nhìn sắc trời, chế nhạo Tiểu Thất. "Tiểu tử, ngươi xác định mình nhìn chính là người?"

Dứt lời, Kim Trung Báo Quốc bốn người không biết ăn nhầm dược gì, cùng phá lên cười ha ha.

"…" Tiểu Thất bỗng dưng nổi da gà, nhổ một bãi nước miếng. "Đại cát đại lợi, đại cát đại lợi!"

"Nếu bình sinh không làm chuyện trái với lương tâm, nửa đêm dù có kẻ gõ cửa tâm cũng không phải sợ hãi." Thi Vấn nói. "Tốt lắm, các ngươi mau đi đi, đừng để những người khác phải chờ lâu."

Tiểu Thất thầm nghĩ: "…Không phải ai cũng giống ngươi, đại gia ta cũng đã làm khối chuyện trái với lương tâm rồi…"

Nói lôi thôi một hồi, cuối cùng vẫn là bị Kim Trung Báo Quốc tha tới tửu lâu.

Buổi tối, người nha môn bao trọn tửu lâu ở đông đường, lầu trên lầu dưới toàn bộ là công sai mặc thường phục ngồi chật ních, tiểu nhị chạy lên rồi lại chạy xuống đưa rượu cùng thức ăn. Tiểu Thất cùng Kim Trung Báo Quốc chọn hai cái bàn bên bệ cửa lầu dưới, năm người mở năm vò Bạch Kiền, vừa múa tửu quyền vừa rót rượu. Cả tửu lâu náo nhiệt động trời, trên mặt mỗi người đều mang theo ánh cười, bạt mạng uống rượu dùng bữa.

Thi Vấn mở tiệc rượu này cũng là vì an ủi quan sai mấy lần suýt chết dưới tay thủ hạ Dậu Vô Ngân.

Thật sự, nguyên nhân uống rượu chúc mừng cũng không phải là mấy ngày trước rốt cuộc đã trảm được Dậu vô Ngân tội ác tày trời, mà là ăn mừng từ nay về sau dân chúng vô tội sẽ không vì người nọ mà toi mạng.

Sau khi ác nhân bị đưa ra công lý, dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, không cần mỗi ngày đều lo lắng, không cần phiền não một lúc nào đó ở dọc đường đột nhiên gặp phải tai họa bất ngờ để rồi vô phương cùng người nhà hưởng niềm vui gia đình.

Tiểu Thất không quen vị rượu Bạch Kiền nồng mạnh, vừa cay lại sặc, nên mới chỉ uống nửa vò, nước mắt nước mũi đã chảy ròng ròng.

Nhưng kẻ lảo đảo đầu tiên lại chính là An Quốc tối cường tráng. Mới chỉ uống vài hớp, hắn đã đỏ mặt ngây ngô cười, uống thêm vài hớp liền gục luôn.

"Đồ vô dụng, bộ dạng ngươi khỏe mạnh như vậy, cư nhiên lại không uống được rượu." Trần Báo chọc chọc đầu An Quốc, cười ha ha. Những người khác cũng cười hùa theo.

Đinh Kim nâng vò rượu hướng Tiểu Thất. "Kỳ thực lần này nếu không nhờ hảo mưu kế của Tiểu Thất, án tử của Tiểu Lan Hoa cũng sẽ không thể giải quyết nhanh như vậy."

Lý Trung cũng nói: "Ngươi nghĩ ra dịch dung thành Liễu Thành Phi, thật sự là biện pháp hay!"

Tiểu Thất hắc hắc cười. "Không dám không dám, chỉ là thủ đoạn thông thường mà thôi, không đáng khen ngợi, không đáng khen ngợi."

Đinh Kim lại tiếp lời: "Chỉ có đầu óc ngươi mới nghĩ ra cái loại biện pháp như thế, cư nhiên dịch dung thành phạm nhân. Mà ta nói cho nghe, nếu ở nha môn khác nhất định không thể thực hiện được đâu, bất quá may mắn gặp được Thi đại nhân, ngài không hề cổ hủ nên đồng ý, chỉ cần là vì dân, cái gì đều có thể thử."

Đinh Kim cảm thán một tiếng, cùng vài người khác đồng thanh mở miệng. "Nói đến nói đi vẫn là… Thi- đại- nhân- anh- minh a…"

Tiểu Thất biết bọn họ muốn nói gì cho nên đồng thời hô theo.

Nghe tên Thi đại nhân lập tức phải biết nịnh nọt một chút, cứ hô tiếp "anh minh" là không sai. Đây là luật lệ tuyệt đối của Quy Nghĩa huyện nội.

"Tiểu Thất, ngươi đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy!" Đinh Kim nói.

"Là Đinh Đầu Nhi biết cách bảo ban, biết cách bảo ban!" Tiểu Thất ứng thanh.

Sau đó mọi người cười to, cười đến hài lòng.

"Lại nói, Tiểu Lan Hoa hôm nay không tới sao?" Trần Báo liếc nhìn xung quanh.

Tiểu Thất uống một hớp rượu lớn, đánh ợ một cái rồi che miệng nhỏ giọng: "Ta nghe Nam tiên sinh nói, Tiểu Lan Hoa xin nghỉ phép để về quê tảo mộ."

"Tảo mộ thì tảo mộ, nói nhỏ vậy làm chi, ngươi làm như mọi người ở đây chưa từng tảo mộ ấy?" Trần Báo vặc lại.

Tiểu Thất vẫn là che miệng nhỏ giọng: "Ta từng tảo mộ, nhưng ta không có cầm theo đầu người a."

Kim Trung Báo ba người nghe vậy hít sâu một hơi.

Lý Trung nói: "Nàng là một tiểu oa nhi, lại mang đầu Dậu Vô Ngân về tảo mộ sao?" Trên mặt thần tình xoay chuyển. "Thế nào không nói cho ta biết, ta còn cầm giúp nàng."

Tiểu Thất phẩy tay. "Ngươi đừng nghĩ nàng tuổi còn trẻ, nàng chính là người chỉ vài tuổi đã lăn lộn giang hồ. Lá gan lớn như vậy, tính cách mạnh mẽ như vậy, ta thấy là sắt đá nhào nặn nên, đủ mạnh đủ cứng rắn. Đầu người thì là cái gì chứ? Nếu không phải Thi đại nhân cần lưu lại một phần để báo cáo, nàng có khi còn bê nguyên toàn bộ thi thể Dậu Vô Ngân đem tới trước Tang gia mộ phần tế huyết a."

Trần Báo thở dài. "Thực là khổ, nàng nhỏ như vậy đã phải chịu đựng bao nhiêu chuyện."

"Ai, không nói nữa không nói nữa, hôm nay là ngày tốt, đừng nhắc đến mấy chuyện thương tâm!" Tiểu Thất nói.

"Được rồi. Tiểu Thất, Tiểu Đầu Nhi đâu? Sao không thấy hắn?" Đinh Kim nhìn quanh bốn phía, đột nhiên hỏi.

"A?" Tiểu Thất trừng mắt.

"Đúng vậy a, Tiểu Đầu Nhi đâu?" Lý Trung cũng nhìn về phía Tiểu Thất.

Trần Báo cũng tiếp lời: "Đúng vậy, Tiểu Đầu Nhi đi đâu, thế nào lại không tới uống rượu?"

Tiểu Thất lại trừng to hơn. "Làm gì một người hai người đều hỏi ta hắn ở nơi nào? Hôm nay tuần thành xong hắn thình lình biến mất, không ai trông thấy. Ngươi cũng biết khinh công của hắn lợi hại thế nào, hắn muốn đi, tiểu nhân ta cũng không lưu nổi."

"Khinh công của ngươi không phải cũng lợi hại sao?" Lý Trung hỏi.

"Ta có tính là lợi hại cũng không bằng Tiểu Đầu Nhi." Tiểu Thất thở dài. Việc này cũng là nói thật tâm. Hắn nếu có phân nửa sự lợi hại của Lan Khánh, hôm nay sẽ không ngồi ở chỗ này cùng một đống đại nam nhân uống rượu, mà có thể trở về Phù Hoa Cung, thỉnh thoảng dạo dạo quanh thanh lâu trên danh nghĩa là của hắn, ôm oanh oanh yến yến rồi ẩm Hoàng Tửu lâu năm hắn yêu nhất.

"Ngươi không nói thật rồi." Kim Trung Báo, kể cả An Quốc cũng đột nhiên từ trên bàn nhỏm dậy, trăm miệng một lời.

"Sách!" Tiểu Thất nhổ một miếng. "Bốn người các ngươi như thế nào giống hệt nhau, có phải cùng một mẹ sinh ra không? Thật đúng là tâm hữu linh tê*!"

"A, Tiểu Đầu Nhi!" Trần Báo ngồi gần cửa sổ, khóe mắt dư quang một thân ảnh quen thuộc. Hắn bất ngờ đứng lên, thân thủ nhanh lẹ bước lên bệ cửa rồi cả người lách qua bên ngoài.

"Này, có cửa, ngươi mở cửa xem là được mà." Tiểu Thất gõ chén, ở phía sau cười trêu: "Lão ngài khinh công lợi hại như vậy, hay là để từ nay ngài theo Tiểu Đầu Nhi chạy tới chạy lui được không? Huynh đệ với nhau, trận cực khổ này liền thay ta gánh vác đi!"

Tiểu Thất thật sự đắc ý vênh váo, cứ như vậy thanh âm của hắn vừa vặn lọt vào tai Lan Khánh đang được Trần Báo nghênh tiến cửa.

Mắt phượng nhẹ nhàng nâng lên, sau đó đạm đạm hỏi: "Trần Tiểu Kê, ngươi nói cái gì?"

Thanh âm lạnh buốt như tháng sáu tuyết rơi, Tiểu Thất rét run đến mức chiếc đũa trên tay cũng rớt xuống.

Hắn không chút khí phách vội vàng nhặt đũa lên, rồi chầm chậm trở lại bộ dáng khom lưng quỳ gối cung nghênh Tiểu Hắc đại nhân nhập tọa, sau đó hắc hắc bồi cười. "Không a không a, sư đệ uống nhiều quá, nên vừa mới giảng mấy lời lung tung vô vị, sư huynh ngài cái gì cũng đừng có nghe a. Có thể theo sau mông sư huynh chạy tới chạy lui, phá án bắt kẻ trộm, chính là phúc khí của sư đệ nhờ đã đốt hảo hương cho tổ tông tám đời mới có thể tu được, người người ước ao muốn chết, sư đệ tuyệt không đem phần tốt chắp tay dâng cho kẻ khác a. Sư huynh ngài tạm tha cho sư đệ lần này đi, sư đệ từ sau không dám nữa!"

Tiểu Thất oang oang nói một tràng, đại đường khách điếm bỗng nhiên tĩnh lặng hẳn, sau đó liền mạnh mẽ nổ tung một trận cười như điên như dại.

Vô luận là Kim Trung Báo Quốc hay là các bộ khoái khác, mỗi người đều cười đến nghiêng trái ngả phải, còn người ở lầu hai thăm dò bên dưới cũng là cười đến thiếu điều lộn cổ xuống.

Danh hiệu Trần Tiểu Kê e sợ Thi Tiểu Hắc cũng từ đây được lan truyền.

Sắc mặt Tiểu Thất nhất thời đỏ rực, gần như không ngóc đầu lên nổi.

Đinh Kim cười đến nước mắt cũng trào ra, hắn vỗ vỗ vai Tiểu Thất. "Huynh đệ, không cần nói đâu xa a, ngày sau, Tiểu Đầu Nhi thực sự phải làm phiền ngươi chiếu cố nhiều hơn."

Nãi nãi cá hùng, một đám không có lương tâm! Tiểu Thất ở trong lòng chửi rủa đám người kia đến thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang. Đúng là một điểm tình nghĩa đồng lưu cũng không có!

Lúc này, Lý Trung cầm tới một đôi chén đũa sạch sẽ, An Quốc cũng đến thay Lan Khánh rót rượu, một người hỏi: "Tiểu Đầu Nhi, ngươi vì sao trễ thế này mới tới? Có bị đói hay không? Trước cứ gọi đồ ăn lót dạ đã."

Kẻ còn lại cũng nói: "Ăn xong uống một chút rượu. Biết ngươi thích Hoàng Tửu Nam Thành, cho nên mấy hôm trước huynh đệ chúng ta đã phân phó tửu lâu chưởng quỹ tìm lấy. Ngươi nếm thử đi."

"Ân, ngoan!" Lan Khánh gật đầu, chậm rãi dùng đồ ăn của hắn, uống rượu của hắn.

Đại sảnh vang lên tiếng nhốn nháo phi thường, trong cảnh vui say nhiệt huyết dâng tràn, một đám nam tử thô lỗ xả khai yết hầu vung quyền uống rượu*. Chỉ là, bỗng dưng lỗ tai Tiểu Thất linh mẫn lại nghe thấy mấy tiếng "xì xì" rung động. Hắn lặng đi một chút, còn đang suy nghĩ âm thanh kia thực quen thuộc, liền nghe Kim Trung Báo Quốc bốn người hô lớn: "A, kim hoàn xà!"

31. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 31

"Cái gì?" Tiểu Thất nghe thấy tên rắn, khổ hạ chính là đau xót. Tiếp theo hắn vội vàng thăm dò xung quanh, nãi nãi cá hùng, trong lòng đại sư huynh nhà hắn cư nhiên chui ra một con rắn nhỏ, đầu to bằng ngón út, thân mình một vòng vàng lại một vòng đen* đan xen, so với độc xà lần trước cắn hắn nhỏ hơn rất nhiều.

Kim hoàn xà này chính là càng nhỏ càng độc, Lan Khánh như thế nào lại đem rắn giữ trên người?

Tiểu Thất mới định vươn tay bắt lấy, liền bị Lan Khánh đẩy ra.

Lan Khánh một bên thử rượu, một bên khí định thần nhàn nói: "Ồn ào cái gì, rắn này được ta cho ăn dược, hiện đã không cắn người. Đợi vài ngày nữa ta đem ăn, không cho các ngươi được phép động."

Đinh Kim mồ hôi ròng ròng nói: "Tiểu Đầu Nhi, kim hoàn xà quá nguy hiểm, lần trước Tiểu Thất chỉ mới bị cắn chút đỉnh đã suýt mất mạng, ngài đừng lấy thân thể chính mình ra giỡn chơi."

Tiểu Thất gật đầu như đập tỏi, ra sức đồng tình: "Đúng đúng đúng đúng!"

Lan Khánh liếc Đinh Kim. "Nha môn này vẫn còn người dám dạy ta phải làm gì sao? Hả?"

"Không, ách, cái kia…" Đinh Kim bị Lan Khánh dùng nhãn thần hãi nhân nhìn, mồ hôi bốc lên càng nhiều, vội vã trông Tiểu Thất.

"Xem ta làm gì?" Môi Tiểu Thất giật giật, nhưng cũng không dám phát ra thanh âm.

"Còn không khuyên nhủ Tiểu Đầu Nhi." Đinh Kim cau mày khẩn trương nói.

"Nếu khuyên được, ngươi cũng khỏi phải gọi hắn Tiểu Đầu Nhi, mà hắn nên gọi ngươi là đầu nhi ấy. Đừng đùa!" Toàn thân Tiểu Thất cũng là mồ hôi lạnh ròng ròng.

Rắn kia… độc lắm… Bất quá Tiểu Thất tin tưởng Lan Khánh dụng độc nhiều năm như vậy, tuyệt đối có biện pháp ngụ an toàn bên nó. Tiểu Thất lại nhìn, kim hoàn xà cả người uốn éo như say rượu, đông xoay xoay, tây bò bò, ở vạt áo Lan Khánh chui qua chui lại. Lan Khánh còn lấy tay chọc chọc vài lần, cũng không thấy nó cắn người.

Chỉ là, mặc dù như thế, Tiểu Thất vẫn khó tránh khỏi lo lắng.

Tiểu Thất dè dặt hỏi: "Xin hỏi sư huynh, đây có phải chính là kim hoàn xà vương không?"

Nhãn tình Lan Khánh sáng lên, nở nụ cười: "Coi như ngươi biết hàng."

Ô ác, Tiểu Thất nhịn không được nhắm mắt lại, đại sư huynh nhà hắn cười thật quá chói mắt.

Hắn nuốt nước miếng, sau một hồi yên tĩnh nói tiếp: "Tái hỏi sư huynh, ngươi bắt xà là muốn làm gì?"

Lan Khánh nghiêng đầu, thần tình nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: "Kim hoàn xà rất bổ, bất quá sống mới hữu dụng. Lần trước bị ngươi bóp nát, cho nên ta lên núi tìm một con khác. Tìm hoài rốt cuộc cũng thấy một ổ rắn, sau đó ta bắt con xà vương này trở về."

"Ngậm máu phun người, rõ ràng là ngươi bóp nát." Tiểu Thất thầm kêu vài tiếng.

Lan Khánh bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn, con mắt lóe sáng, Tiểu Thất trông thấy cả người lông tóc dựng đứng.

"Làm...làm gì?" Tiểu Thất nghĩ thầm, có phải câu vừa rồi bị Lan Khánh nghe được?

Lan Khánh nói: "Cha ta chỉ có thể ăn thịt rắn đã ngâm rượu, bởi vì hắn không có võ công sẽ không chịu được độc. Chính là mật và máu rắn đều là thứ tốt, không ăn lãng phí. Tiểu Kê, đừng nói sư huynh không thương ngươi, mật cùng máu của kim hoàn xà vương toàn bộ tiện thể để ngươi ăn."

"Cái gì?" Tiểu Thất cả kinh. "Đây chính là thiên hạ chí độc a, lão ngài không nên tiện nghi ta, tiện nghi bất cứ người nào ở đây cũng tốt hơn a."

Lan Khánh vừa nghe Tiểu Thất không chịu ăn, liền đập bàn như cha hắn vỗ kinh đường mộc, khiến hai cái bàn cùng hết thảy tửu bình khay mâm gì đó đồng loạt vỡ vụn. Một cỗ hàn khí tỏa ra xung quanh bức người thối lui mười lăm, mười sáu bộ, chỉ còn thiếu nước chen chúc thành một đoàn chạy khỏi tửu lâu.

Tiểu Thất muốn chạy mà không thể. Bởi vì trong nháy mắt hắn định động cước chuồn đi, vạt áo đã bị Lan Khánh bắt chặt, chạy trời không khỏi nắng.

"Thật sự không thể ăn a, sẽ chết người đó!" Tiểu Thất khóc không ra nước mắt.

Lan Khánh nói: "Sư huynh đối với ngươi tốt như vậy, ngươi lại dám không lĩnh tình, hả?"

Lan Khánh cười, cười đến nham hiểm độc ác, cười đến dọa chết người.

Huynh đệ, cứu người! Nhãn thần Tiểu Thất phiêu hướng Kim Trung Báo Quốc.

Mà Kim Trung Báo Quốc sắc mặt mỗi người đã sớm trắng bệch, phía sau một đám bộ khoái chen chúc cùng một chỗ.

Trần Báo lắc đầu với Tiểu Thất. "Huynh đệ bây giờ còn đứng chỗ này không trốn về nha môn cũng đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi."

Đinh Kim thở dài một hơi. "Tiểu tử, nhẫn nhịn chút thôi!"

An Quốc cũng có cùng một biểu tình. "Đợi lát nữa bọn ta thay ngươi nhặt xác."

Lý Trung muốn lao ra cứu Tiểu Thất, bất quá lập tức bị người khác ngăn cản. "Ngốc tử, nguy hiểm!"

Lan Khánh dừng ở khuôn mặt Tiểu Thất, ngó lên rồi lại trông xuống, sau đó thấp giọng cười nói: "Ngươi thật sự là không biết dụng tâm của sư huynh. Ăn mật và máu kim hoàn xà vương xong, chính là có thể từ nay bách độc bất xâm. Hành tẩu giang hồ sợ nhất gặp phải cao thủ dụng độc, chỉ cần ngươi có thể chịu qua cửa ải độc này, vậy toàn bộ lợi ích đều thành của ngươi.".

Lan Khánh lôi kim hoàn xà vương đang hôn hôn mê mê trong lồng ngực ném lên bàn, sau đó dùng một chiếc đũa xuyên thẳng vào đầu nó, lam quang từ móng tay cứ như vậy mở banh bụng xà, lôi mật ra, lại còn ép chặt tích tẫn máu vào trong cái chén, tiếp theo hắn bóp cằm bức Tiểu Thất mở miệng, rồi hung hăng trút xuống.

"Ừng ực ừng ực…" Máu tanh đắng ngắt tràn ngập trong miệng, Tiểu Thất ngay cả giãy cũng không kịp giãy, đã bị Lan Khánh trút sạch thứ tốt lành kia vào.

Tiếp theo, Lan Khánh lại nhét một viên dược hoàn có thể khống chế xà độc vào miệng Tiểu Thất. Tiểu Thất bởi vì yết hầu bị chẹn, nên dù có muốn ói như thế nào cũng ói không ra.

Đám người ở một bên dùng ánh mắt thương hại trông Tiểu Thất, bọn họ vốn muốn ra tay ngăn cản, nhưng một là không ai có thể đánh thắng Tiểu Đầu Nhi nhà hắn, hai là Tiểu Đầu Nhi đã nói là vì tốt cho Tiểu Thất, vậy càng không nên ngáng trở.

Sau khi uống thập toàn đại bổ máu và mật rắn, sắc mặt Tiểu Thất từ từ đỏ lên, sau đó cả người như si lại như run đong đong đưa đưa.

Lan Khánh rất hài lòng buông tay, để Tiểu Thất rơi xuống.

Tiểu Thất chân đã chạm đất cũng không có khí lực, cả người giống không có xương cốt nằm úp sấp trên mặt đất.

"Đồ vô dụng! Lá gan nhỏ như vậy, mật heo mật rắn mật gấu đều đã cho ngươi ăn, vậy mà vẫn không bổ nổi." Lan Khánh lại cười, cười đến vô cùng hài lòng. Hắn ngồi xổm xuống chọc chọc Tiểu Thất vẫn còn đang run rẩy, sau đó lại đứng lên xem kim hoàn xà vương bị hắn phanh bụng.

"Kim Trung Báo Quốc!" Lan Khánh quay đầu hướng đám người đang chen chúc gọi.

"Có Kim Trung Báo Quốc!" Bốn người lập tức bước ra, giẫm chân đứng vững.

Lan Khánh lấy ra một khối đan dược, nói: "Xà vừa mới chết, lập tức cầm tới kêu phòng bếp ngâm trong rượu mạnh cùng viên dược này, một canh giờ sau đổi rượu mới rồi làm thành canh rắn, ta chính là muốn đem về cho cha ăn."

"Ai…" Đinh Kim dù sao cũng lớn hơn những người khác vài tuổi, mắt nhìn thảm trạng Tiểu Thất té trên mặt đất sắp chết đến nơi, hắn lên tiếng: "Tiểu Đầu Nhi, để Thi đại nhân ăn canh rắn như vậy được không?"

"Đương nhiên được!" Lan Khánh kiên định gật đầu. "Rất bổ!"

"Ai…" Kim Trung Báo Quốc đồng thời thở dài. Có đứa con như vậy, thật sự là "may mắn" của đại nhân nhà hắn a…

"Được rồi, uống rượu!" Lan Khánh phất tay áo, phiêu phiêu đi đến một cái bàn rồi ngồi xuống. "Kim Trung Báo Quốc qua đây gắp thức ăn, Tiểu Thất rót rượu!"

Bị chỉ điểm, Kim Trung Báo Quốc đương nhiên không dám chậm trễ. Bọn họ lập tức thay một đôi chén đũa mới cho Lan Khánh, sau đó Lý Trung vội vã đem Tiểu Thất ngã tại một bên nâng dậy. Tiểu Thất vừa run rẩy, vừa rót rượu cho Lan Khánh, vài lần xà độc hừng hực phát tác, hắn trên đường thiếu chút nữa mắt trợn trắng ngất chết…

Thật sự là cực kỳ bi thảm! Tiểu nhị cùng chưởng quỹ tửu lâu trốn ở sau quầy, trong tâm đồng tình rơi lệ vì đoàn hảo quan sai Quy Nghĩa huyện.

Tiểu Hắc đại nhân những lúc ngày thường hảo hảo chính là rất được mọi người yêu quý, hơn nữa công tư phân minh, lại có khí phách của cha hắn, Thi Vấn đại nhân.

Chỉ tiếc mỗi tháng luôn luôn có vài ngày đầu óc không bình thường.

Song, những lúc như thế thông thường đều có các quan sai đại gia đứng ra vì bách tính ngăn lại, hơn nữa bất luận là Thi Vấn đại nhân, Tiểu Hắc đại nhân hay là quan sai đại nhân đều đối với bách tính bọn họ tốt vô cùng. Dù nói thế nào, bách tính rất đồng cảm với nỗi khổ cực khi phá án của các đại nhân, cũng vô cùng yêu thương Tiểu Hắc đại nhân bệnh thành vậy.

Lan Khánh hài lòng uống Hoàng Tửu thượng đẳng, ăn thịt heo yêu nhất, hai bên trái phải chẳng những có Kim Trung Báo Quốc tứ đại tráng nam hầu hạ, còn có con gà con run rẩy giúp rót rượu, trên mặt hắn lộ ra dáng cười thỏa mãn nho nhỏ.

Chỉ là, uống rồi lại uống, nguyên bản hoàn toàn bình thường, Lan Khánh đột nhiên buông đũa, ôm ngực cau mày.

Trần Báo định hỏi… Tiểu Đầu Nhi làm sao vậy?

Liền trông thấy Lan Khánh sắc mặt hóa trắng bệch, sau đó cả người lộn ngửa, "phanh" một tiếng ngã xuống đất.

Biến cố thình lình xảy ra khiến tất cả sợ đến ngây người. Kim Trung Báo Quốc lặng đi một lúc, thẳng đến khi Tiểu Thất hét thảm một tiếng mới hồi phục tinh thần.

"A…đại sư huynh…" Tiểu Thất nhảy qua ghế, vội vã chạy đến bên người Lan Khánh, vỗ vỗ gò má hắn, khẩn trương hô gọi.

"Chuyện gì xảy ra, như thế nào đột nhiên ngất xỉu?" Một đám quan sai lập tức vây quanh, trên mặt mỗi người đều là thần tình lo lắng căng thẳng.

"Đi đi đi, tản ra, vây gần như vậy Tiểu Hắc đại nhân làm sao thở?" An Quốc lập tức xua đám người.

Đinh Kim vội hỏi: "Có phải vừa rồi không cẩn thận bị rắn cắn nhưng Tiểu Đầu Nhi không biết? Hắn đem rắn để trong lòng, Tiểu Thất, mau lật vạt áo ra xem xem!"

Nghe vậy, Tiểu Thất lập tức xả khai vạt áo Lan Khánh, xoàn xoạt giật kéo y phục, lộ ra lồng ngực tinh tế bằng phẳng.

Chỉ là còn chưa kéo xong, mới chỉ hở một chút, một đám đại nam nhân đang vây quanh thiếu chút nữa máu mũi giàn giụa.

Tiểu Thất cảm giác trước mặt sáng choang quả thực muốn làm mù mắt, hắn ở trong đầu kêu gào thét: "Nãi nãi cá hùng hùng hùng hùng a…"

Lồng ngực Lan Khánh da dẻ nhẵn nhụi trắng mịn như tuyết, mềm mại dẻo dai, dưới ánh sáng phát ra hào quang thần bí, còn có hai điểm phấn hồng ửng ửng, màu sắc tinh tế vừa vặn, không quá đậm cũng không quá nhạt, tựa như nụ hoa xuân e ấp đợi ngày bung nở, khiến người mơ mộng vô hạn.

"Ô ác…" Không biết là con sói nào tru một tiếng, liền bị người bên cạnh bổ một quyền, sau đó kéo ra phía sau.

Tiểu Thất cũng tru lên mấy tiếng trong lòng, nhưng lo lắng cho thân thể đại sư huynh nhà hắn vẫn nhiều hơn.

Hắn run rẩy quan sát khuôn ngực tuyết phấn từ trên xuống dưới, tìm không thấy vết rắn cắn lập tức đem hai mảnh y phục Lan Khánh hợp lại.

"Ai…" Không biết kẻ nào vừa bất mãn thốt lên một tiếng, lập tức bị người ở phía sau kéo tới một bên đánh cho vài quyền, sau đó ném ra ngoài.

Tiểu Thất thở hổn hển hai lượt, tiếp đó khó nhọc bắt tay đáp thượng mạch môn Lan Khánh.

Sau một lúc, thần sắc ngưng trọng trên mặt hắn mới từ từ bình thường trở lại, ngẩng đầu nói với người xung quanh: "Không có việc gì, không có việc gì, là do cả ngày hôm nay ở bên ngoài truy xà quá mệt mỏi, buổi tối lại uống rượu, nổi giận, lúc này mới nhất thời khí huyết công tâm, hô hấp đình trệ nên bất tỉnh. Một chút nữa khiêng về nha môn cho hắn ngủ, qua một đêm sẽ tỉnh lại."

Nghe Tiểu Thất nói như vậy, toàn bộ quan sai lầu trên lầu dưới lúc này mới thở phào.

An Quốc, khuôn mặt không biết vì sao so với thời điểm uống rượu còn hồng hơn, hỏi: "Tiểu Thất, ngươi biết y thuật?"

Tiểu Thất nâng Lan Khánh khỏi mặt đất buốt lạnh, những người khác cũng đồng thời tiến tới hỗ trợ.

Tiểu Thất trả lời: "Chỉ hiểu một chút y thuật thô thiển thôi, bất quá bệnh này của Tiểu Đầu Nhi ta biết, hắn không có việc gì."

Không có việc gì, chỉ cần trở về liền dùng dược chuyên trị kinh mạch nghịch chuyển ngũ tạng tổn thương do sư phụ cùng sư đệ hắn nỗ lực nghiền ngẫm ra cho sư huynh ăn là được, sư huynh sẽ không có việc gì.

Không có việc gì. Không có việc gì. Tiểu Thất tự nói với chính mình.

32. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 32

Tiểu Thất vẫn không ngừng phát run. Trở về nha môn, sau khi những người lưu luyến nhất cũng đã rời đi, hắn vẫn không có biện pháp ngăn thân thể run rẩy.

Không rõ là vì xà độc, hay bởi duyên cớ Lan Khánh đột nhiên ngã xuống.

Vào đến nội nha, đem Lan Khánh đặt lên giường, cho hắn phục dược, một lúc sau, Thi Vấn cùng Nam Hương nghe tin tức đã tới.

Thấy hai người vẻ mặt lo âu, Tiểu Thất nặn ra nụ cười nói: "Ta cho hắn uống dược rồi, hiện đang ngủ, trong khoảng tối nay có lẽ sẽ tỉnh, cũng có thể ngủ thẳng đến sáng mai. Không có việc gì. Các vị đừng lo lắng!"

Tiểu Thất ngồi ở đầu giường chiếu cố Lan Khánh, Thi Vấn đi tới thuyết: "Nghe Kim Trung Báo Quốc nói hài tử này cưỡng ép ngươi ăn mật cùng máu kim hoàn xà, ngươi có làm sao không?"

Thi Vấn nhìn Tiểu Thất một chút, sắc mặt ngưng trọng. "Khí sắc sao lại tệ như vậy, vẫn còn run?"

Tiểu Thất lắc đầu. "Không có gì, bắt uống máu và mật xong hắn còn cho ta một viên giải độc đan. Run thì run thôi, run lâu một lúc rồi sẽ hết."

Nam Hương cũng lại gần. "Vất vả cho ngươi."

Tiểu Thất gật đầu. "Dù sao cũng là sư huynh của ta."

Thi Vấn đứng ở bên giường trông khuôn mặt con hắn đơn thuần đang mơ màng ngủ, muốn sinh khí cũng không được, mà không sinh khí cũng không được.

"Thi đại nhân." Tiểu Thất đem bình ngọc lưu ly hắc sắc đựng dược mới phối giao cho Thi Vấn.

"Đây là?" Thi Vấn nghi hoặc trông Tiểu Thất.

"Từ hôm nay trở đi, sư huynh hắn mỗi ngày đều phải phục dược." Tiểu Thất dừng một chút rồi nói.

Thi Vấn cùng Nam Hương càng thêm nghi hoặc.

Tiểu Thất nghĩ, chung quy cũng nên giải thích. Những người này đối với Lan Khánh tốt như vậy, nhất là Thi Vấn từ lâu đã đối đãi với Lan Khánh như con ruột, để cho bọn họ biết sự tình trước kia cũng là việc nên làm.

Làm cha mẹ có ai không lo lắng cho con cái của mình, Thi Vấn hẳn cũng có nhiều chuyện muốn hỏi hắn nhưng vẫn kiềm chế đến giờ.

Tiểu Thất nói: "Thi Tiểu Hắc, trước đây danh xưng là Lan Khánh."

Lời vừa nói ra, Thi Vấn không có phản ứng, ngược lại Nam Hương ở bên cạnh lảo đảo một cái ngã về phía trước.

"Nam tiên sinh cẩn thận!" Thi Vấn nhanh tay lẹ mắt nâng Nam Hương dậy.

Sắc mặt Nam Hương trong nháy mắt so với Lan Khánh còn trắng hơn, ngón tay vươn ra run rẩy so với Tiểu Thất còn kịch liệt hơn.

Hắn chỉ vào hài đồng thiên chân vô tà đang nằm trên giường, dùng thanh âm run run không dám tin hỏi: "Ngươi nói "Lan Khánh"? Là tiền ma giáo giáo chủ "Lan Khánh" từng huyết tẩy võ lâm, làm cho các đạo chính phái cơ hồ tan rã?"

Tiểu Thất gật đầu.

Mà Thi Vấn chỉ nhẹ nhàng "A" một tiếng.

Tốt lắm, phản ứng của hai người cũng không ngoài dự tính. Tiểu Thất cảm thấy mình có thể tiếp tục, thuận nói: "Sư huynh của ta bởi vì huyết hải thâm thù mà đối đầu với kẻ quyền cao chức trọng người thường căn bản đối phó không được. Vì để giết người nọ, ở trong sư môn hắn ngày đêm miệt mài khổ luyện võ công, rốt cuộc tuy có được một thân công lực thâm hậu người thường khó sánh nhưng lại cũng bởi vậy phá hủy thân thể chính mình."

"Hắn không thèm để ý đến bản thân, một lòng báo thù. Sau khi xuất môn, hắn ở trong võ lâm dấy lên một mảnh huyết vũ tinh phong, diệt trừ đối lập, mở rộng thế lực ma giáo, cuối cùng mặc dù đã đứng trên vạn người, tự tay giết chết cừu nhân, nhưng thanh danh của hắn cũng đã ô uế, thân thể từ lâu cũng không còn chịu được nữa."

"Bởi vì luyện công nóng vội lại nhiều lần trải qua hung hiểm bị trọng thương, cho nên sư huynh hắn tẩu hỏa nhập ma phát điên, về sau cũng có một khoảng thời gian ngắn chuyển biến tốt đẹp nhưng không liên tục, cũng chưa từng chữa trị cho tốt."

"Báo xong cừu hận, hắn dường như thay đổi thành người khác, không biết phải làm cái gì. Dược sư đệ Triệu Tiểu Xuân vì hắn sở chế cho tới bây giờ hắn cũng không ăn, giống như đang chờ, chờ cho đến kì hạn ba năm, hắn sẽ xuống âm tào địa phủ cùng người nhà chết oan năm đó."

"Sau bát đại phái vây công Yến Đãng Sơn, hắn thất tung trong đám cháy. Toàn bộ sư huynh đệ chúng ta cùng sư phụ đều cho là hắn lành ít dữ nhiều, có khả năng không còn cơ hội tái kiến, ai ngờ…"

Tiểu Thất nói đến đây cười cười, "Ai ngờ hắn lại gặp được Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh, trong cơn hôn mê được hai vị cứu giúp. Thi đại nhân còn nhận hắn là con, thương yêu như con ruột, dốc lòng chiếu cố hắn."

Thi Vấn vẫn không nói gì, chỉ thản nhiên nghe Tiểu Thất.

Tiểu Thất tiếp lời: "Bản chất hắn không xấu, chỉ là trước đây phải chịu quá nhiều khổ đau, để cừu hận che mắt, mới khiến cho tính tình méo mó như vậy. Bất quá, bất quá hắn hiện tại đã khá hơn. Ở trong Quy Nghĩa huyện, tất cả mọi người gọi hắn là Tiểu Hắc đại nhân, đều thấy được hắn là người có thể gần gũi có thể tin tưởng, tuy rằng đôi khi người trong huyện cũng có điểm sợ hắn, nhưng hắn không còn giống trước đây…"

Tiểu Thất dừng một chút. "Thi đại nhân…" Hắn đột nhiên quỳ xuống, chắp tay hướng Thi Vấn.

Thi Vấn lập tức đỡ lấy tay Tiểu Thất. "Ta biết ngươi muốn nói gì", trên mặt lộ ra dáng cười bình thản. "Tiểu Hắc ở bên cạnh ta lâu như vậy, tính tình hắn tự ta cũng hiểu. Hài tử này không có gì không tốt, ngay cả những lúc phát điên cần phải có người quản giáo cũng không có gì không tốt."

"Việc hôm qua đã tàn tại hôm qua, sự hôm nay phát sinh ngày hôm nay. Hài nhi của ta tên Tiểu Hắc, hắn từ nhỏ ở bên cạnh ta, chỉ là cá tính có chút bướng bỉnh, thỉnh thoảng không nghe lời, nhưng ngày thường hắn hết lòng trong cương vị, là một hảo bộ khoái giúp ta xử lý sự vụ trong Quy Nghĩa huyện nha môn."

"Ta chưa từng thấy qua Lan Khánh nào đó, cũng không biết người kia. Ta chỉ hiểu Tiểu Hắc là con ta, ta nhất định hoàn thành trách nhiệm vi phụ, đốc thúc hắn theo chính đạo."

Nam Hương cũng hướng hai người lạy một lạy, nói: "Nam Hương nguyện ý suốt đời ở bên đại nhân, cùng ngài nhắc nhở công tử."

Nam Hương cùng Thi Vấn đồng thời nâng Tiểu Thất dậy.

Nghe được hai người hồi đáp chân thành như vậy, tảng đá đè nặng trong lòng Tiểu Thất cũng đã buông rơi.

Tiểu Thất cười, lộ ra hai tiểu hổ nha trăng trắng, hắn lau khóe mắt chút nữa trào lệ, cảm kích nói: "Sư huynh nhà ta, sau này phiền nhị vị hao tâm tổn trí rồi."

Thi Vấn cùng Nam Hương mỉm cười gật đầu.

Tiểu Thất cười đến hài lòng, sau đó hắn chỉ vào bình ngọc lưu ly hắc sắc mới đưa cho Thi Vấn bắt đầu lải nhải liên miên giải thích công hiệu của dược, phải ăn thế nào, giờ nào, vạn nhất nếu dùng không đúng hạn thì phải làm sao bổ cứu, vân vân vân vân. Mà Thi Vấn cùng Nam Hương đều chăm chú lắng nghe.

Chỉ là nhìn dáng dấp Tiểu Thất, Nam Hương càng trông càng nghi hoặc. Người này vì sao bàn giao mọi việc như thể hậu sự, đem nhu ý, chú ý nói kỹ càng một chữ cũng không sót?

***

Nửa đêm, Lan Khánh tỉnh lại thấy Tiểu Thất ngủ ở đầu giường, ngáy đến rung trời.

Hắn cau mày bóp mũi Tiểu Thất khiến người tỉnh lại.

Tiểu Thất còn đang trong cơn buồn ngủ cầm lấy cổ tay Lan Khánh bắt mạch, tỉ mỉ chẩn đoán một lúc lâu, sau đó mới thở ra một hơi nói: "Ngươi nếu không có việc gì, ta đây ngủ."

Lan Khánh trông Tiểu Thất lắc lư đông tây đi về nhĩ phòng, liền chạy theo vào gian phòng nhỏ, trông thấy Tiểu Thất lăn lên giường, chui vào trong chăn, rồi cuộn tròn ngủ mê mệt.

Lan Khánh nghĩ người này đích xác lại ngủ, thật sự lợi hại a.

Trong lúc Tiểu Thất đang ngủ không để ý đến hắn, Lan Khánh chọc chọc người nọ vài cái, nhưng Tiểu Thất say sưa không có phản ứng, hắn cảm thấy không thú vị liền chạy ra ngoài.

Canh tư, ngoài nha môn không biết gà nhà ai nuôi đột nhiên ngẩng đầu gáy.

Lan Khánh vừa nghe, nhãn tình sáng lên, hô thanh: "Có gà!" Tiếp theo thậm chí cả quần áo cũng không có mặc đủ, cứ như vậy chạy khỏi nha môn.

Lan Khánh đi rồi, Tiểu Thất nguyên bản ở trong phòng chậm rãi bò lên.

Hắn cào cào chút tóc loạn, ngáp một cái, sai đó lại nằm xuống, mở to mắt trông mảnh gỗ khắc hoa trên đỉnh giường. Một đêm không ngủ!

Sau khi tỉnh lại, Lan Khánh như người không có việc gì, vẫn suốt ngày chạy lên chạy xuống tuần thành bắt kẻ trộm, chẳng những một điểm mệt mỏi cũng nhìn không ra, mà sắc mặt tựa hồ càng hồng nhuận hơn.

Dậu Vô Ngân nhận tội chịu trảm, Tiểu Lan Hoa án tuyên cáo kết thúc, người trong nha môn cũng khôi phục dáng điệu thông thường, nha dịch trông cửa cứ trông cửa, tuần tra trên đường thì cứ tuần tra, Thi Vấn sau khi ăn canh rắn của hiếu tử liên tục hai ngày mặt mũi trắng bệch cùng Nam Hương tiếp tục xử lý một đống công văn to đùng tồn đọng từ trước.

Bách tính an cư lạc nghiệp, Quy Nghĩa huyện hôm nay vẫn là đồng dạng an hòa lạc.

Chỉ là…

Sáng sớm hôm nay, Lan Khánh ở trên đường đột nhiên quay đầu lại, nhưng nhìn không thấy người nguyên bản luôn theo sau hắn. Hắn cảm thấy không bình thường, người kia có phải hay không lại chạy tới chỗ nào ngủ, ngủ đến quên tỉnh lại?

Buổi chiều, Lan Khánh vào phòng bếp, Tiểu Lan Hoa còn chưa về, cho nên hắn tìm đại thẩm hỏi.

"Tiểu Thất? Không thấy, mấy ngày nay chưa thấy hắn đến phòng bếp tìm đồ ăn." Đại thẩm nói như vậy.

Lan Khánh lại chạy đi hỏi Kim Trung Báo Quốc.

"Tiểu Thất? Hắn không đi theo bên cạnh Tiểu Đầu Nhi sao? Tử tiểu tử kia, lại chạy tới chỗ nào dạo chơi rồi?" An Quốc nói.

Sau đó hắn chạy đi hỏi Thi Vấn.

"Tiểu Thất? Ta không gặp hắn. Hắn trước đó vài ngày quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một trận cũng tốt. Để ta bảo Nam tiên sinh phái hai người cho ngươi." Thi Vấn trả lời.

Tiếp theo hắn chạy đi tìm Nam Hương.

Nam Hương lại là cùng hắn hai mặt nhìn nhau, hồi lâu mới hỏi: "Ta để Kim Trung Báo Quốc bốn người theo ngươi có được không?" Thanh âm đúng là có điểm ý vị trấn an.

Lan Khánh hừ một tiếng, không thèm quay đầu lại liền chạy ra ngoài.

Hắn đi tới trước phòng bếp túm lấy Triệu Tiểu Trư của hắn, sau đó quay về nhĩ phòng của Tiểu Thất đem tiết khố đưa Tiểu Trư ngửi, nói rằng: "Triệu Tiểu Trư, nhanh nhanh tìm Tiểu Thất trở về!"

Dứt lời, hắn đem chân gà cho Tiểu Trư ngửi ngửi, đợi Tiểu Trư kêu hầu hầu đòi ăn lập tức đem chân giấu đi.

"Tìm không được Tiểu Thất, ta không cho ngươi ăn chân gà, còn đem ngươi nuốt sống một ngụm. Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!"

Lan Khánh dắt dây, đem Tiểu Trư mang ra cửa.

Tiểu Trư không biết có hiểu hắn giảng cái gì không, chỉ là trên đường ngửi ngửi nghe nghe, quẩn quẩn vài vòng, sau đó quay đầu nhìn Lan Khánh một chút, dùng tròng mắt nho nhỏ vô tội ngu ngơ trông hắn.

Lan Khánh dùng thời gian dư nhàn rỗi giữa những lúc tuần thành tìm Tiểu Thất đã lâu, chỉ là liên tiếp vài ngày đều không thấy một tia bóng dáng.

Lao phòng Tiểu Thất thích trốn nhất hắn đã đi qua, xà ngang trên thư phòng hắn cũng nhảy lên coi thử, đại đường cột trụ không tìm được người, ổ chăn của Nam tiên sinh không có, ổ chăn cha hắn không có, ổ chăn của chính Tiểu Thất cũng không có. Lan Khánh tìm hoài tìm hoài. Mọi người trông dáng dấp Lan Khánh như vậy cuối cùng cũng phát hiện…

Người kia thật sự không thấy nữa…

Hắn đã biến mất khỏi Quy Nghĩa huyện nha môn…

33. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 33

Tiểu Thất trên người vẫn còn mặc quan phục bộ khoái Quy Nghĩa huyện, nhân bì trên mặt cũng không đổi lại, vội vàng trở về Hàm Dương, cứ như vậy thẳng đến một chỗ sơn lâm ngoại thành.

Hắn ở ngoài rừng trúc rậm rạp xanh biếc phóng tín hiệu. Người tiếp ứng xuất hiện, hắn bày ra lệnh bài, rồi để người nọ dẫn dọc theo con đường núi quanh co uốn lượn tiến vào một thông đạo ngầm, tiếp theo là một đoạn mạch nước ngầm băng lạnh, đi qua tầng tầng lớp lớp cơ quan, cuối cùng xuyên qua một con đường ngoại nhân tuyệt đối không tìm được, đi vào núi trong núi, cốc trong cốc, nhân gian tiên cảnh, Phù Hoa Cung.

Phù Hoa Cung so với hoàng gia còn có phần xa hoa hơn, cả tòa cung điện chỉ dùng duy nhất ngói lưu ly bạch sắc trong suốt sở tạo.

Lúc mặt trời mọc, cung điện phát ra hào quang rực rỡ. Còn đến buổi tối, ngọn đèn dầu lộ ra từ trong ngói lưu ly, ánh quang hắt lên một mảnh hồ trong veo gợn sóng, hòa cùng hàng trúc xanh thẳng tắp, mỹ cảnh như vậy thật sự là thiên thượng nhân gian khó gặp.

Tiểu Thất vào Phù Hoa Cung, liền đi thẳng đến đại sảnh.

Trong sảnh lụa trắng buông rủ, vài a hoàn đang đứng hầu. Mà người ngày thường diễm lệ như hoa đào, xinh đẹp như thiên tiên, khiến người vừa nhìn liền lóa mắt, đang nằm nhàn nhã ăn trái cây trên trường tháp (giường dài) chủ tọa, chính là cung chủ Phù Hoa Cung này, tứ sư tỷ của hắn, Yến Phù Hoa.

"Rốt cuộc xảy ra đại sự gì mà một ngày một đêm liên tiếp phát ba phong mật hàm thúc giục ta trở về?" Tiểu Thất lao đi đến thở hổn hển.

Đã nhiều năm từ lúc hắn đến Phù Hoa Cung, trước kia Yến Phù Hoa muốn tìm người đều có thể sai nha đầu hoặc hạ nhân truyền tin, nhiều lắm mười ngày một phong. Chứ kiểu ba phong trong một ngày đêm như hôm nay có thể nói là chưa từng xảy ra.

Yến Phù Hoa liếc hắn. "Mặc cái thứ gì vậy?"

Tiểu Thất cúi đầu lôi kéo y phục trên người. "Đây là y phục của bộ khoái Quy Nghĩa huyện."

"Xấu muốn chết!" Yến đại cung chủ chê bai một tiếng.

"Ta lại cảm thấy rất được a!" Tiểu Thất lẩm bẩm.

"Phù Hoa Cung chỉ chứa người của Phù Hoa Cung. Nếu ngươi muốn tiếp tục làm tiểu bộ khoái Quy Nghĩa huyện vậy trước tiên đem đầu phóng qua bên cạnh đi." Yến Phù Hoa đạm đạm nói.

"Rồi rồi rồi, đợi chút nữa ta thay thân y phục này, khỏi trướng mắt cung chủ ngài." Tiểu Thất tiếp lời: "Lại nói, ngươi gọi ta trở về rốt cuộc là có việc gì? Chuyện sư phụ giao ta còn chưa có hoàn thành đã bị ngươi kêu về."

Yến Phù Hoa ra hiệu cho hạ nhân lui ra, chỉ để lại một gã thiếp thân thị vệ đã ở bên nàng hơn mười mấy năm. "Ta tạm thời phải hồi Thần Tiên Cốc."

"A? Hồi Thần Tiên Cốc?" Tiểu Thất nghi hoặc. "Ngươi hồi Thần Tiên Cốc làm cái gì? Chăm sư phụ sao? Vì chuyện này mà vội vã gọi ta về như vậy?" Tiểu Thất trong bụng lầm bầm hai tiếng: "Bình thường chưa từng thấy qua ngươi hiếu thuận như vậy."

Yến Phù Hoa nói: "Không phải về chăm sư phụ mà về để sư phụ chăm."

"A?" Tiểu Thất thực sự mơ hồ.

"Ta mang thai." Yến Phù Hoa nhàn nhạt nói.

"Mang thai, mang thai cái gì?" Tiểu Thất không hiểu ý tứ Yến Phù Hoa liền niệm vài tiếng, sau đó đột nhiên sấm sét nổi giữa trời quang, cả người như bị lôi đánh nhảy dựng lên ước chừng cao bằng một người đang đứng.

Sau khi té xuống, hắn "ai nha" kêu một tiếng, sợ hãi rống gào: "Sư tỷ ngươi có mang? Ta thế nào không biết một người cũng có thể sinh con? Nãi nãi cá hùng… Hay là Tiểu Xuân tiểu tử kia lại chế cái gì dược lung tung có thể làm nam nhân sinh con?"

"Cái gì nam nhân?" Đôi mi thanh tú của Yến Phù Hoa hơi nhíu.

Tiểu Thất lập tức nói: "Sư tỷ ngài cổ tay so với nam nhân còn mạnh hơn, làm ăn so với nam nhân quyết đoán hơn, đảm đương đủ loại, nam nhân nào có thể kiếm vàng bạc như mót cát, vài ngày có thể ở nơi này đắp một tòa kim sơn, ở nơi kia lại một tòa ngân sơn giống như ngươi."

Yến Phù Hoa nghe Tiểu Thất nói thế, đổi giận thành cười, không sinh khí nữa. Dù sao sư đệ này cùng nàng từ nhỏ khẩu vô già lan (nói không thèm giấu giếm ý tứ), nàng cũng quen thói rồi.

Yến Phù Hoa dừng một chút lại nói: "Tóm lại một câu, ta hồi Thần Tiên Cốc, sự vụ lớn nhỏ trong Phù Hoa Cung đều giao cho ngươi thay ta quản lý. Hài tử Tiểu Khuyết kia tính hiếu động, suốt ngày nghĩ đến việc chạy ra ngoài, thư không học tốt, công phu cũng không luyện hảo, còn nói cái gì hành hiệp trượng nghĩa lang bạt giang hồ. Ngươi hảo hảo chú ý hắn cho ta, xem hắn có hay không ngoan ngoãn đọc sách luyện võ. Còn có, không được cưng chiều hắn, hắn nếu có chạy, trở về liền chiếu theo cung quy xử phạt. Nếu để ta biết ngươi giúp hắn lừa bịp, ta phạt cả ngươi."

Tiểu Thất sách thanh: "Bản thân không muốn đánh con liền đẩy cho người khác đánh, hài tử Tiểu Khuyết kia ta cũng đánh không được."

"Nuôi con không giáo là tội của cha." Yến Phù Hoa đạm đạm nói.

"Cũng không phải ta sinh a." Tiểu Thất cau có.

"Ta sinh ngươi dưỡng không được sao?" Yến Phù Hoa nâng mi, vẻ nổi cáu.

Tiểu Thất lập tức gật đầu: "Rồi rồi rồi, tứ sư tỷ nói cái gì cũng được. Ngài cứ cưng chiều, yêu thương, che chở hắn, còn chuyện dạy dỗ để ta."

"Đây mới là hảo sư đệ của ta." Yến Phù Hoa gật đầu.

Tiểu Thất cảm thấy chính mình vô ngôn.

Lại nói, Yến Phù Hoa kỳ thực đãi hắn không tệ. Tuy rằng luôn thích sai bảo hắn làm cái này cái nọ, khiến hắn ngày ngày chạy ngày ngày bận ở bên ngoài, nhưng kim ngân tài bảo để ở hầm ngầm Phù Hoa Cung sư tỷ cho tới bây giờ đều là mặc hắn lấy dùng. Những lúc nàng có được thứ gì tốt tốt, như nhân sâm nghìn năm, đại bổ hoàn vạn năm, cũng là không chút keo kiệt khao thưởng sư đệ một phen, để rồi…

Tiếp tục cưỡng bức sư đệ hắn vì nàng bán mạng…

Nhưng con trai bảo bối của Yến Phù Hoa, Yến Khuyết, xem như là hắn từ nhỏ nuôi lớn. Vì đứa nhỏ kia a, để sư tỷ nhiều lần giày giày vò vò, Tiểu Thất kỳ thực cũng là cam tâm tình nguyện.

Bàn giao xong sự tình Phù Hoa Cung, Yến Phù Hoa nhanh chóng cùng thị vệ ly khai.

Tiểu Thất trộm coi thị vệ kia, người nọ cũng nhìn hắn một chút, nhưng trong mắt hai bên đều không nhìn ra là gì. Đợi đến khi hai người đi rồi, Tiểu Thất còn lại một mình, gãi gãi cằm, suy nghĩ một chút.

Cuối cùng vẫn là thẳng lưng đem tất cả vứt qua sau.

Dù sao sư tỷ hắn yêu thích ai thì cứ để nàng yêu thích, nàng khôn khéo như vậy chắc là sẽ không chịu thiệt thòi.

Miễn miễn, không phải việc của hắn.

Tiểu Thất sau đó đổi nhân bì, ra khỏi Phù Hoa Cung, đi tới Hàm Dương "Tô Tuyết Lâu", tòa thanh lâu từng chịu sự quản lý của Phù Hoa Cung nhưng sau cũng được Yến Phù Hoa đẩy cho hắn trông nom.

Hắn từ cửa hậu leo tường đi vào sương phòng chính mình trong Tô Tuyết Lâu. Cửa vừa mở ra liền trông thấy Tố Hành đang ở bên trong lật lật quyển sách.

Tố Hành vừa thấy hắn vui vẻ nhảy dựng lên: "Công tử, ngươi đã trở về a."

Tiểu Thất xua tay, nói: "Trước múc nước cho công tử nhà ngươi tắm rửa đã, đại gia ta mệt muốn chết. Tắm xong rồi ngủ."

Tố Hành kêu một tiếng « đã biết », lập tức lao ra ngoài. Lúc này ở trong phòng, một mỹ cô nương mặc tử y lại đi ra từ phía sau rèm.

Cô nương kia xinh đẹp dịu dàng ít lời, vừa thấy Tiểu Thất lập tức vái chào, nàng không đợi Tiểu Thất mở miệng, thuận nói: "Tử Vấn đi lo liệu thức ăn cho công tử." Tiếp theo cũng bước ra ngoài.

Sau đó nước đến, Tiểu Thất ngâm mình trong thùng gỗ. Thẳng đến khi trên người mỗi một thốn đều được nước nóng hâm đến thư thái ung dung, Tố Hành lanh lợi liền thay hắn gội đầu, gội xong, Tiểu Thất tự mình chà xát trên người, sau đó đứng lên để bọn a hoàn hầu hạ hắn mặc y phục.

Lau khô tóc xong xuôi, Tiểu Thất liền bổ nhào lên giường, ngã vào đệm chăn mềm mại thơm ngát, mí mắt bắt đầu nặng trĩu.

"Công tử, ăn một miếng bánh rồi hẵng ngủ tiếp, để bụng rỗng không tốt." Tử Vấn đưa tới bên miệng hắn một khối bánh củ cải chế biến tinh tế.

Tiểu Thất miễn cưỡng trở mình nằm nghiêng trên giường. Tử Vấn cùng Tố Hành một người đút chút điểm tâm, một người châm trà đưa tới miệng hắn. Tiểu Thất vừa mới tắm rửa lại được hầu hạ như hoàng đế, cả người thật sự là khoan khoái vô cùng.

Mà càng khoan khoái, mí mắt càng nặng trĩu hơn, thứ được đưa vào trong miệng cũng chẳng thèm nhai mà nuốt ực xuống, cuối cùng nói: "Ta muốn ngủ, đừng ồn ào, có chuyện gì chờ ta tỉnh lại hẵng nói."

"Vâng, công tử!" Tố Hành cùng Tử Vấn đồng thanh.

Chỉ là mi mắt mới khép không bao lâu, hành lang ngoài cửa vang lên tiếng chân chạy dồn dập, sau đó cửa sương phòng bị dùng lực đẩy ra, một thanh âm trong trẻo truyền đến: "A Ương, bọn họ nói ngươi đã trở về."

Tiếp theo, chủ nhân của thanh âm kia vươn người nhảy đè lên thân thể Tiểu Thất, Tiểu Thất "ô ác" kêu thảm một tiếng.

"Tiểu tổ tông a, xương cốt già cỗi của ta sắp bị ngươi đập vụn rồi, ngươi cho là mình còn nhỏ lắm sao?" Tiểu Thất cười khổ một tiếng, đem tiểu tử đè trên người hắn bắt xuống, hai tay vươn tới nách đứa nhỏ, liền dùng sức cù léc..

"Oa ha ha ha ha ……A Ương ngươi lừa ta." Tiểu Khuyết bị cù cười không ngừng, nước mắt đều nhanh tuôn ra.

Tiểu Thất đột nhiên dừng lại, hỏi: "Binh bất yếm trá, ngươi có từng nghe chưa?"

Tiểu Khuyết ở trên giường ngừng giãy giụa, búi tóc xổ tung, chớp chớp mắt suy nghĩ một chút, "Hình như có nghe qua."

"Phu tử dạy ngươi chẳng chịu nghe, khó trách mẹ ngươi muốn ta hảo hảo giáo huấn ngươi." Tiểu thất lại bắt đầu cù trách Tiểu Khuyết."Ta dạy ngươi lại không chịu đọc sách, không đọc sách, suốt ngày chỉ biết cầm đại kiếm chém người lung tung, có ngày bị người ta chém, xem mẹ ngươi đau lòng chết không?"

"Oa a oa a …" Tiểu Khuyết ngứa ngáy lăn lộn trên giường.

Cuối cùng cả hai đều mệt, Tiểu Thất lúc này mới ngừng tay, nằm bên cạnh Tiểu Khuyết.

Tiểu Thất ngáp dài một cái, nói: "Mệt chết!"

Tiểu Khuyết quay đầu nhìn Tiểu Thất: "Ngươi đã trở về tại sao không tới tìm ta?"

"Ta cho rằng ngươi không ở trong cung… Ngươi không phải ở chỗ sư phụ học võ sao?" Tiểu Thất cố nâng mí mắt lên, nhưng nó lại không chịu thua kém rũ xuống, tái nâng lên, nó vẫn là tiếp tục rũ xuống.

Tiểu Khuyết giải thích: "Sư phụ có việc phải đi xa, cho nên ta hồi cung a."

"Nga…" Tiểu Thất đấu tranh không ngừng với mí mắt.

"A Ương ngươi mệt a?" Tiểu Khuyết hỏi.

"Ừm…"

"Chúng ta rất lâu không gặp mặt, ngươi không bồi ta trò chuyện sao?" Tiểu Khuyết lại hỏi.

"Ừm…"

Lúc này Tố Hành đã đi tới, nhẹ giọng nhắc: "Tiểu cung chủ, công tử gần đây ở bên ngoài bôn ba mệt muốn chết, hắn vừa mới trở về thôi, ngài để hắn ngủ trước đi."

Tiểu Khuyết trừng mắt nhìn Tố Hành. "Ta đây cùng hắn ngủ. Ta cũng là suốt đêm gấp rút trở về, còn chưa có chợp mắt a."

Tố Hành Tử Vấn cười, kéo cánh tay nhỏ bé của Tiểu Khuyết thay hắn chải tóc cởi y phục, sau đó nhét người vào bên cạnh Tiểu Thất để cả hai cùng ngủ.

"Tê…" Không bao lâu sau, tiếng hít thở trầm ổn song song truyền đến.

34. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 34

Lan Khánh chạy đến gian miếu đổ lần đầu tiên gặp Tiểu Thất, len lén thăm dò bên trong. Hắn cho rằng hắn có thể tìm thấy Tiểu Thất ở nơi này, bởi vì lần đầu tiên người kia xuất hiện cũng là ở đây.

Sợ người kia nghe thấy hắn phát ra tiếng động sẽ lại nhanh như chớp chạy đi, cùng hắn chơi "Trần Tiểu Kê tại na lý?", cho nên Lan Khánh động tác rất chậm rất nhẹ tiến đến gần, rồi sau đó mạnh mẽ nhảy vào trong miếu, muốn dạy cho cái kẻ dám trốn đến mức làm hắn sinh khí kia không cách nào lẩn nấp.

Chỉ tiếc, Lan Khánh nhảy vào cấp tốc nhìn quanh, vẫn là ngay cả nửa điểm bóng dáng đều không có.

"Rốt cuộc là trốn ở chỗ nào?" Lan Khánh cau mày, mơ hồ có chút dấu hiệu tức giận.

Hắn ở trong miếu đổ vắng vẻ quát to: "Tiểu Kê, nhanh đi ra, ngươi chơi đã lâu rồi, còn không bắt đầu làm việc sao? Nhanh đi ra, nếu không ta lại bắt rắn lấy mật ép ngươi ăn."

Vẫn là không chút động tĩnh.

Lan Khánh hồ nghi chạy tới nơi duy nhất có thể ẩn thân- phía sau đại phật- trộm coi, không thấy người, sau đó nhảy xuống bàn thờ thăm dò phía dưới, lẩm bẩm: "cũng không có ở đây…"

Giữa lúc mi đầu Lan Khánh càng ngày càng nhăn sâu hơn, bên ngoài miếu đột nhiên truyền đến thanh âm già nua: "Tiểu Hắc đại nhân, không biết ngươi đang tìm cái gì?"

Thanh âm dừng lại, một đôi lão phu phụ đi vào trong miếu.

Phu phụ kia nhìn qua tuổi chừng bảy tám chục, lão tiên sinh mặc nho bào hắc sắc với hoa văn bạch ngân, lão thái thái mặc bạch y, lai váy thêu hắc kim tuyến. Hai người khuôn mặt nhăn nheo rũ rũ, lưng cũng còng còng không thẳng, nhưng dáng dấp đều là hòa ái dễ gần, vừa đến liền hướng Lan Khánh cười, nụ cười hiền lành lại ôn hòa giống như gia gia nãi nãi trông thấy đồ tôn.

Lan Khánh chân chất nói: "Ta đang tìm Trần Thất, hắn trốn đi, ta tìm không được." Dứt lời, hắn lại căm giận bồi thêm một câu: "Dùng Triệu Tiểu Trư cũng tìm không được."

Lão phụ nhân kia thuyết: "Hai người chúng ta giúp ngươi tìm có được không?"

Lan Khánh liếc nhìn lão phụ nhân tươi cười, lại trông thấy lão đầu nhi nhìn hắn có chút chờ đợi, lắc đầu. "Không, ta muốn tự bản thân tìm, hai người các ngươi già rồi, hơn nữa trông lại như vậy…", tiếp theo, Lan Khánh làm tư thế khom khom còng lưng. "Ta mang các ngươi leo lên trèo xuống tìm Tiểu Thất, đánh rơi các ngươi, về cha ta sẽ mắng. Cha ta là Quy Nghĩa huyện huyện lệnh, hắn mắng người rất khủng khiếp."

"Ngươi mang theo chúng ta sẽ làm chúng ta ngã, nhưng chúng ta mang theo ngươi sẽ không." Lão đầu nhi nói.

Lan Khánh trừng mắt nhìn, sau đó hồ nghi ngắm hai người bọn họ, đột nhiên quát lớn: "Hai người các ngươi là ai? Đừng cho Tiểu Hắc đại nhân ta dễ lừa. Muốn ta cùng các ngươi đi, là muốn đi đâu? Ngay cả Tiểu Hắc đại nhân ta cũng không biết Trần Tiểu Kê ở nơi nào, các ngươi làm sao biết?"

Lan Khánh nói nhanh quá bị sặc nước miếng, đỏ mặt ho khan vài tiếng, sau lại chấn thanh: "Trên giang hồ gần đây xuất hiện cặp lão nhân một nam một nữ hợp lực mê hồn, có phải các ngươi không?"

Lan Khánh rút kiếm, nhắm thẳng hai người kia. "Các ngươi có phải muốn nhân lúc ta không chú ý, hạ mê dược cướp sạch tài vật trên người ta? Hừ, dám đi lừa gạt ở cả Quy Nghĩa huyện, xem ta bắt hai người các ngươi trở về cho cha ta đánh bản tử."

Lan Khánh cởi dây thừng bên hông, tiến lên bắt người, nhưng hai lão nhân chỉ tươi cười trông hắn, thậm chí còn chủ động vươn tay để hắn trói.

"Ai?" Lan Khánh nghiêng đầu nghi hoặc nhìn hai lão nhân, sau đó hảo tâm nhắc nhở bọn họ: "Ta muốn trói các ngươi, các ngươi hẳn là phải mau mau đào thoát, tại sao còn đứng ở đây để ta trói?"

Lão phụ nhân từ ái trông Lan Khánh. "Lời Tiểu Hắc đại nhân đối với phu phụ chúng ta mà nói đều là thánh chỉ, chúng ta chỉ biết một lòng vâng theo không phản kháng. Nếu ngươi muốn trói chúng ta về, vậy trói đi!"

Lan Khánh nghĩ thầm, hai người này quả thật kỳ quái. Nhưng quay đầu lại suy tính một chút, bọn họ nói có thể dẫn hắn đi tìm Tiểu Thất…

Lan Khánh đột nhiên thu hồi sợi dây, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt hỏi: "Hai người các ngươi tên gọi là gì? Lai lịch thế nào? Các ngươi nói có thể mang ta tìm Tiểu Thất, có thật không?"

Hai người kia vẫn cười như vậy, mang theo một điểm tôn kính, lại một điểm sủng ái của trưởng bối đối với nhi tôn, nói rằng: "Ô Y Giáo Hắc bạch song tiên, Lý Tán Tiên, Đan Diêu Tiên, thuần túy là vì ngưỡng mộ thanh danh Tiểu Hắc đại nhân mà đến, có thể cùng đại nhân san sẻ phiền muộn chính là may mắn của chúng ta, hoàn toàn không có ý khác, thỉnh Tiểu Hắc đại nhân yên tâm."

"Ô Y Giáo? Hắc bạch song tiên?" Lan Khánh ngẩng đầu nhìn nóc miếu, lại trộm coi mạng nhện bên tường. "…Chưa từng nghe qua."

Lão phu thê hai người nhìn nhau cười.

Lão phụ nhân nói: "Hai ta vốn là Ô Y Bát tiên dưới trướng tiền ma giáo giáo chủ Lan Khánh, nhưng sau vì chán ghét đả đả sát sát, tuổi tác lại cao, cho nên thoái ẩn sơn lâm nhiều năm. Tiểu Hắc đại nhân chưa từng nghe qua chúng ta là lẽ đương nhiên."

"A!" Lan Khánh làm biểu tình "thì ra là thế" cho bọn họ xem.

***

Tiểu Thất dậy sớm, trước hết xử lý sự tình Phù Hoa Cung do quản sự các nơi báo cáo, tới trưa thì tới Tô Tuyết Lâu, nghe tú bà cần nhằn liên miên vấn đề làm ăn trong lâu mấy ngày hắn không ở, cô nương nào hoàn lương, cô nương nào mới tới.

Tô Tuyết Lâu ban đầu do trợ thủ đắc lực Lâm Ương của Yến Phù Hoa nắm quyền buôn bán. Lâm Ương mặc dù có khả năng nhưng không phải người tốt. Người này buôn da bán thịt còn chưa nhắc đến, đã có việc hắn bóc lột tiền bán thân của các cô nương, một khi có cô nương không chịu theo, hắn liền dùng cực hình tàn khốc "ân cần hỏi thăm", cay nghiệt vô cùng.

Khi đó Tiểu Thất mới xuất môn, còn mang tính tình thiếu niên cũng sẽ không biết suy tính, ở Tô Tuyết Lâu nhìn thấy Lâm Ương không những ép dân lành làm kỹ nữ lại còn gian dâm nữ tử, trong tâm một cỗ hỏa nhiệt liền xông lên. Chờ đến khi thanh tỉnh, Lâm Ương đã chết dưới tay hắn.

Sau hắn bị Phù Hoa Cung truy đuổi. Lúc Yến Phù Hoa bắt được đang định cho tiểu mệnh của hắn đứt đoạn, rốt cuộc may mắn để Yến Phù Hoa trông thấy ô mộc lệnh trên người hắn, nàng mới biết được hai người bọn họ nguyên lai đều từ Thần Tiên Cốc ra.

Tuy rằng Lâm Ương làm nhiều việc ác, nhưng nói thế nào cũng là tướng lĩnh tâm phúc của Yến Phù Hoa, cuối cùng nàng ra điều kiện bắt Bách Lý Thất hắn bán mạng cho Phù Hoa Cung mới miễn chết cho. Tiểu Thất đương nhiên là đáp ứng rồi.

Cũng từ đó về sau, hắn liền dịch dung thành Lâm Ương, gánh lấy vị trí phó cung chủ Phù Hoa Cung, đồng thời nắm giữ thanh lâu "Tô Tuyết Lâu" nổi danh nhất phía Nam này. Chuỗi ngày cực khổ dài đằng đẵng của hắn bắt đầu.

Tiểu Thất cảm thấy mình chẳng phải người tốt gì, cũng không có quá nhiều tâm tư tốt, sau khi ăn vài lần thua thiệt, hắn liền có một bộ nguyên tắc xử sự làm người, đó chính là: "Họa không thể tùy tiện xông bừa, người không thể tùy tiện giết, phải bo bo giữ mình, bất cứ lúc nào cũng phải chú ý tình hình tả hữu."

Mặt khác còn có: "Xuất đầu giúp người, đó là ngu ngốc."

Đại thể mới chỉ làm tốt chuyện thuộc bổn phận, nhưng khi có thể nghỉ ngơi đã là lúc hoa đăng vừa sáng.

Tiểu Thất tắm rửa xong, mặc một chút tiết y mỏng manh rồi ngồi ở trong sương phòng sương khói lượn lờ, trên bàn bày một vài trang giấy, văn phòng tứ bảo tề tụ. Hắn mài mực, tay nâng bút, cổ tay hạ xuống lại bỗng nhiên đình dừng, chính là không biết nên hạ bút thế nào.

Rời khỏi Quy Nghĩa huyện đã vài ngày, người trong nha môn đại khái đã phát giác không thấy hắn.

Trên người hắn vẫn còn đeo theo kỳ hạn ba năm lao dịch Thi Vấn phán, nhưng kỳ thực đại gia hắn cũng không cảm thấy có gì trọng yếu. Hắn dường như để ý đến việc bản thân còn chưa kịp nói rõ cho những người đó đã đột nhiên đi như thế này hơn. Thi Vấn, Nam Hương cùng Kim Trung Báo Quốc có hay không cho là hắn xảy ra chuyện rồi tìm kiếm chung quanh.

Mà Lan Khánh… Lan Khánh phát hiện không thấy hắn, cũng không biết có hay không… có hay không quải niệm…

Suy nghĩ một chút, Tiểu Thất bỗng dưng "xùy" một tiếng tự giễu mình.

Người nọ từ trước tới nay ghét nhất có người lẽo đẽo theo sau mông. Lúc này hắn ly khai, Lan Khánh mỗi ngày tuần thành bắt kẻ trộm, vui sướng bắt gà vịt khỉ gấu trâu thỏ, như thế nào sẽ nhớ mong hắn…

Huống chi không có hắn, Lan Khánh vẫn còn Kim Trung Báo Quốc theo hầu. Quy Nghĩa huyện nha môn lượng người nói nhiều không nhiều nói ít chẳng ít, nghĩ ngang nghĩ dọc, thực sự là thiếu hắn cũng không sứt mẻ gì.

Chỉ là… Tiểu Thất tổng cảm thấy lương tâm áy náy, không nói một tiếng bỏ đi hình như không tốt… Nhưng trước hắn đích xác cũng dự định chờ Tiểu Lan Hoa án xong xuôi liền ly khai… Phong thư của tứ sư tỷ, bất quá làm hắn chạy về trước thời gian hạn định mà thôi…

"Ai… Này thật sự là…Chẳng qua viết vài câu báo tình hình thôi, có khó như vậy không?" Tiểu Thất trách móc bản thân một tiếng, sau đó nâng cổ tay múa bút vội viết một đống trên mảnh giấy sẽ gửi cho Lan Khánh.

Bởi vì lo lắng Lan Khánh đầu óc có lúc không linh quang, cho nên Tiểu Thất cũng không tỉa tót từng chữ một mà chuyên chọn mấy từ ngữ đơn giản để dùng.

Tiểu Thất văn chương dạt dào, thần tình chuyên chú phi thường, một chút cũng không chú ý ngoài cửa có người đi vào, rón ra rón rét tiếp cận hắn.

Chờ cho hắn thở ra một hơi nghỉ bút ngừng viết, đột nhiên một cánh tay trắng nộn trơn láng từ phía sau thăm dò, chộp lấy tờ vạn ngôn thư, mở miệng lẩm nhẩm:

"Tiểu Hắc như ngộ:

Nhân Tiểu Lan Hoa án đã công đức viên mãn, việc nên làm cũng đã hoàn thành, ta đã trở về nhà, thỉnh chớ nhớ mong. Ta không ở bên người, ngươi nhớ kỹ tự bảo trọng thân thể, trời nóng đừng mặc nhiều y sam, sớm tối lành lạnh phải mặc thêm y phục, mỗi ngày nhớ ăn sáng trước rồi hẵng xuất môn, như thế mới tốt.

Nếu chịu không nổi cơn thèm mà lên núi săn thịt thú, nhớ kỹ phải nướng chín rồi mới ăn, bằng không sẽ dễ hư bụng. Ta không phải nói ngươi khí hư thể nhược khó chịu được thức ăn sống, chỉ là sống nguội ăn nhiều cũng không có ích lợi, mong ngươi bảo trọng thân thể, Tiểu Hắc đại nhân thân thể thiên kim mạnh khỏe chính là phúc của bách tính Quy Nghĩa huyện…".

Tiểu Khuyết còn chưa niệm xong, Tiểu Thất liền một tay bắt lấy tờ giấy trở về, khẩn trương vò nắn sau đó lập tức dùng chân khí gắng sức tán thành từng mảnh hoa tuyết phi điệu.

"A?" Tiểu Khuyết nhảy lên gào hét: "A Ương, ngươi làm cái gì, ta còn chưa xem hết."

"Nhìn làm gì, không có gì hay hết!" Thư cho Lan Khánh bị Tiểu Khuyết đọc ra, nguyên bản lúc viết chưa phát giác thế nào, khi nãy vừa nghe, Tiểu Thất không tự chủ được đỏ mặt.

Thật sự mất mặt! Tiểu Thất nghĩ như vậy.

"Tiểu Hắc là ai a?" Tiểu Khuyết thần tình khờ dại hỏi: "Ngươi đối với hắn dặn dò nhiều như vậy, giống y hệt một đống lời mẹ nói trước khi ta xuất môn. Hắn cùng ngươi cảm tình tốt lắm hả? Vì sao ta chưa từng nghe ngươi nói tên hắn?"

Tiểu Thất khụ khan, chả nhẽ lại bảo hắn thập phần coi trọng người ta, nhưng người ta hình như không xem hắn nặng lắm, vậy hảo xấu hổ, đành phán: "Chuyện của đại nhân, tiểu hài tử đừng quản."

"Cái gì tiểu hài tử?" Tiểu Khuyết nhảy dựng lên, tức giận kêu: "Ta năm nay mười tám, sớm đã trưởng thành a."

Tiểu thang viên (bánh trôi tàu) đến lúc khởi phát tính tình thật đúng y như tiểu lão hổ, Tiểu Thất vỗ vỗ khuôn mặt còn mang chút hài tử mượt mà. "Hảo hảo hảo, Tiểu Khuyết của chúng ta đã trưởng thành."

"Ngươi vẫn chưa trả lời ta Tiểu Hắc là ai? Các ngươi quen biết đã lâu rồi phải không?" Tiểu Khuyết hỏi: "Vì sao hắn gọi Tiểu Hắc, cái tên kỳ quái!"

"Ách… Tiểu Hắc là bằng hữu của ta… Quen biết… tính là đã nhiều năm đi… Về phần tại sao gọi Tiểu Hắc, ách… vậy ngươi đi hỏi cha hắn a…"

Tiểu Thất dừng một chút, nhớ đến dáng dấp Lan Khánh mặc Quy Nghĩa huyện bộ khoái y phục, nghểnh đầu tuần thành, không khỏi khóe miệng hơi câu dẫn.

Lần này, việc hắn gặt hái được xem như là minh bạch Lan Khánh là dạng người gì.

Nhớ tới người kia vừa điên điên lại có chút ngây ngốc, khiến khóe miệng Tiểu Thất giương lên thở dài.

Nếu như năm đó không phát sinh sự tình như vậy, Lan Khánh không bị giam cầm trong cung, thì ngay từ đầu Tiểu Hắc đại nhân của Quy Nghĩa huyện nha môn đã là dáng dấp tối lương thiện của người này.

***

Gần tối, Tiểu Thất đã đi vào giấc ngủ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Tiểu Khuyết đang cầm một mảnh giấy nhỏ ở đại sảnh hô thanh: "Vào đi!" Người ở ngoài lập tức đẩy cửa vào.

Người nọ là nha tấn của Phù Hoa Cung, vừa thấy Tiểu Khuyết liền vái chào: "Tiểu cung chủ, trong cung phát sinh đại sự, nhu thỉnh phó cung chủ cấp tốc trở về xem xét."

Tiểu Khuyết nâng bút, trên mặt còn có dấu vết vài vệt mực, hắn nhíu nhíu mày, học dáng điệu trò chuyện của Tố Hành cùng Tử Vấn hôm qua khi mình tìm đến, nói: "A Ương gần đây bôn ba không ngừng, trở về lại phải xử lý sự tình Phù Hoa Cung cùng Tô Tuyết Lâu, hắn mệt chết được, ngươi đừng làm ồn, có chuyện gì ta về được rồi."

"Chỉ là, tiểu cung chủ, cung chủ nói bất cứ chuyện gì đều phải là phó cung chủ tự mình giải quyết…" A hoàn có chút bối rối.

Tiểu Khuyết vẫn còn muốn mở miệng, từ phía bình phong truyền lại một trận thanh âm có đôi chút khàn khàn.

"Được, ta dậy, muộn một chút sẽ trở về."

Tiểu Thất khoác lên mình ngoại bào bằng lụa màu tím sẫm, mái tóc toán loạn được một sợi hồng tuyến tùy tiện cột ở trước ngực, trên mặt mang vẻ buồn ngủ biếng nhác lúc sơ tỉnh.

Diện mạo của hắn không phải kiểu lưu manh vô lại lúc ở Quy Nghĩa huyện mà là khuôn mặt anh tuấn đao tước gọn gàng tinh tế, khiến người nhìn không cách nào rời mắt.

Phù Hoa Cung phó cung chủ Lâm Ương, trời sinh chỉ có quân tử khí độ, tướng mạo tiêu sái, tuấn mỹ phi phàm, mặc dù lặn lội giang hồ nhưng không có dáng dấp hán tử giang hồ thô lỗ, mà một thân thư quyển quý khí, phảng phất khí chất đại gia công tử, khiến kẻ khác mê đắm.

A hoàn kia gặp tướng mạo Tiểu Thất, chính là bình thường dáng vẻ chỉnh tề đã đủ tuấn tú, nay mang vẻ lười nhác không xương như vậy lại tăng thêm một phen phong tình.

A Hoàn vừa thấy, khuôn mặt liền đỏ lựng, cả người ngây ra.

Tiểu Khuyết cảm thấy kỳ quái, liền nhảy đến trước mặt nàng ta hua hua tay: "Này, sao ngươi cứ nhìn nhìn không chớp mắt vậy ?

A hoàn kia giật mình tỉnh lại, che khuôn mặt hâm hấp nóng lắp bắp: "Vậy vậy vậy… Vậy nô tỳ hồi Phù Phù Phù Phù…Phù Hoa cung trước."

"Chờ chút!" Tiểu Thất ngáp dài. "Ngươi còn chưa nói đã xảy ra chuyện gì."

A hoàn kia lắp bắp: "Có có có… có người xuất ra Bích Ly Châu cầu kiến cung chủ…"

Tiểu Thất vừa nghe, toàn bộ cơn buồn ngủ phút chốc tiêu tán. "Lập tức phái người gọi cung chủ trở về, việc này ta cũng không thể tác chủ, phải nàng mới được."

A hoàn vội vã lên tiếng: "Vâng!" Sau đó nhanh như chớp chạy mất. Động tác kia cực kỳ nhanh khiến Tiểu Thất cùng Tiểu Khuyết càng chẳng hiểu gì.

"Nàng đây là làm sao?" Tiểu Khuyết trông Tiểu Thất, cắn cắn cán bút.

"Không biết." Tiểu Thất cũng gượng mở miệng.

Sau cùng, một trận gió từ ngoài cửa sổ ùa vào, thổi trúng khiến Tiểu Thất hắt hơi một cái.

Hắn cúi đầu nhìn, a, vạt áo khai mở, lộ ra hai điểm tiểu hoa trước ngực. Sách, thảo nào từ lúc tỉnh lại đã thấy có chút lành lạnh.

35. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 35

Có thể nói Tiểu Thất từ nhỏ đã theo dõi Tiểu Khuyết lớn lên, quan hệ của bọn họ không phải huynh đệ thì cũng là phụ tử. Tiểu Khuyết là tâm tiêm nhi nhục của Tiểu Thất. Trở về Phù Hoa Cung, nếu không phải hắn dính lấy Tiểu Khuyết thì chính là Tiểu Khuyết bám chặt lấy hắn.

Hai người gấp gáp trở về Phù Hoa Cung nhưng vẫn là một đường ngoạn nháo, Tiểu Khuyết đeo đại kiếm Cự Khuyết yêu dấu của hắn, ghé vào trên lưng Tiểu Thất, kiếm cùng người bị Tiểu Thất vung đến lại vung đi, một bên kêu một bên cười.

Bọn họ gây ra tiếng động ầm ĩ suốt cho đến khi tiến nhập Phù Hoa đại sảnh mới nhỏ giọng một chút, tuy nhiên thần tình vẫn là tâm nguyện chưa tẫn.

Tiểu Khuyết cho tới bây giờ vẫn mang tâm tính tiểu hài nhi. Mà Tiểu Thất gặp gỡ Tiểu Khuyết, cũng sẽ theo hắn hai người tâm chơi đùa càng nặng thêm.

Nhập đại sảnh, trông thấy hai vị lão nhân gia niên kỷ khá lớn, Tiểu Thất vẫn còn cười, đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó lại thấy một thân ảnh lưng thân thẳng ngay ở bên cạnh hai lão nhân, kinh ngạc trên mặt liền biến thành kinh hách.

Lan Khánh đang tò mò nhìn Phù Hoa Cung tạo thành từ ngọc lưu ly, hắn giẫm giẫm lên lưu ly màu trắng sữa, hài động đậy, trượt từ nơi này tới nơi kia, rồi lại từ nơi kia trượt về nơi này.

Hắn ngẩng đầu định báo cho hai lão nhân gia biết nền nhà nơi này rất trơn rất thú vị, đột nhiên bắt gặp một người không nhúc nhích như bị điểm huyệt ở lối vào.

Mà một khối đầu nhỏ ở phía sau người kia hướng bọn họ hỏi: "Các ngươi là ai? Tới tìm mẹ ta a, đáng tiếc nàng mới xuất môn." Thanh âm kia trong trẻo phi thường.

Người bị điểm huyệt mạnh run lên một chút, sau đó bày ra nụ cười cứng ngắc rất khó xem. "Nghe nói ba vị cầm Bích Ly Châu của Phù Hoa Cung ta tới muốn gặp cung chủ. Trong thiên hạ đều biết mỗi viên Bích Ly Châu có thể đổi lại một lời hứa hẹn của Phù Hoa Cung. Không biết các ngươi hy vọng Phù Hoa Cung làm gì cho mình?"

"Không phải ba!" Lan Khánh lắc đầu.

"A?" Tiểu Thất miệng há há.

"Là hai thôi!" Lan Khánh vươn ra hai ngón tay. "Hạt châu của bọn hắn, không phải của ta, ta là kêu bọn hắn dẫn tới đây tìm người."

"Nga?" Mí mắt Tiểu Thất nhảy loạn, có một loại dự cảm không tốt lắm. "Xin hỏi vị công tử này muốn tới Phù Hoa Cung tìm ai?"

Lan Khánh ánh mắt hồ nghi đảo lên đảo xuống trên người Tiểu Thất. Hắn cảm thấy người này thần tình lúc cùng hắn nói chuyện cứng ngắc có điểm giống con gà kia, chỉ là con gà kia rõ ràng không có bộ dạng như vậy a.

Lan Khánh trừng mắt nhìn, nhảy đến trước mặt Tiểu Thất hỏi: "Ngươi, tên gọi là gì? Ngươi quen biết Trần Thất không?"

Lan Khánh rất nghi ngờ.

Tiểu Thất nặn ra một nụ cười sáng lạn chói mắt nói với Lan Khánh: "Tại hạ Phù Hoa Cung phó cung chủ Lâm Ương, Trần Thất vị huynh đài ngài nói là ai? Tại hạ chưa từng nghe nói qua."

Chỉ là Tiểu Thất cười, Lan Khánh lập tức chỉ vào tiểu hổ nha trắng trắng của hắn nói: "A, Tiểu Thất cũng có hai cái răng nhọn nhọn giống như ngươi, ngươi còn nói không quen biết hắn?"

Tiểu Thất vội vã ngậm miệng lại, bóp méo hình dáng miệng thành kỳ quái giấu giếm răng trả lời: "Tại hạ thật sự không quen biết Trần Thất!"

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, lại nhìn nhìn thiếu niên đem cằm gối lên vai Tiểu Thất đang kỳ quái trông hắn, đột nhiên một cỗ nộ khí tự đáy lòng cháy lên, tức giận nói: "Ngươi lại dám gạt ta! Ta biết ngươi là Trần Thất, ngươi mang mặt nạ da người đúng không? Ngươi biết ta không đem theo Triệu Tiểu Trư cho nên không chịu thừa nhận đúng hay không?"

Lan Khánh sải bước về phía trước, cả giận nói: "Ta không chơi "Trần Tiểu Kê tại na lý" nữa, ngươi tự ý rời bỏ cương vị công tác. Cha ta cần phải cởi quần ngươi đánh bản tử, ngươi còn không mau theo ta về?"

Lan Khánh nói xong, vươn ngũ trảo chộp tới nhân bì trên mặt Tiểu Thất.

Tiểu Khuyết ở phía sau thấy Lan Khánh nhanh chóng xuất chiêu tàn nhẫn, nếu cứ để mặt Tiểu Thất bị túm, như vậy có khả năng tầng da thật sự cũng sẽ bị người này kéo xuống, vì vậy lập tức vươn tay thay Tiểu Thất ngăn cản.

"Ngươi?" Lan Khánh bị ngăn cản, phẫn nộ trừng nhìn Tiểu Khuyết: "Ngươi thật lớn mật, dám ngăn cản quan sai phá án!"

Lan Khánh không khách khí, Tiểu Khuyết cũng tức giận gào lên: "A Ương đã nói hắn không quen Trần Thất, ngươi còn gây sự như vậy là vì sao?"

"Bởi vì hắn nói dối." Lan Khánh càng dùng lực trừng nhìn Tiểu Khuyết, tròng mắt đều nhanh lồi ra. Không biết vì sao, vừa nhìn thấy tiểu tử này ghé sát vào sau lưng Tiểu Thất, hắn đã cảm thấy tiểu tử này rất rất đáng ghét.

Tiểu Khuyết nói: "A Ương chính là A Ương, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau ngủ. Hắn gọi Lâm Ương không sai a!"

Rầm…

Nghe đến "cùng nhau ngủ" ba chữ, đôi phượng nhãn như có lưỡng thanh hỏa thiêu lên.

Hắn liếc Tiểu Thất. "Cùng-nhau-ngủ…hả?"

Tiểu Thất phát run, há mồm lại không biết nên nói cái gì. Lan Khánh hôm nay dường như có điểm đáng sợ.

Thoáng suy nghĩ, Tiểu Thất mới có chút lo lắng hỏi: "…Cha ngươi, có hay không lấy dược ta lưu lại cho ngươi ăn?"

Lan Khánh quát lên: "Nguyên lai dược kia là ngươi cấp cho, khó ăn muốn chết! Ngươi không biết là ta không uống dược hay sao? Vậy ngươi còn nói mình không phải Trần Thất?"

"A!" Lộ tẩy!

Tiểu Thất lập tức xoay người chuẩn bị đào tẩu. Nhưng Lan Khánh đã nắm được chuôi kiếm của Tiểu Khuyết ở phía sau hắn, đem cả Tiểu Khuyết cùng kiếm kéo lại như thể bắt gà con. Đứa nhỏ Tiểu Khuyết thân thể còn chưa có trưởng thành nay bị xách lên giữa không trung.

Tiểu Thất quay đầu nhìn, hít sâu một hơi.

Một tay Lan Khanh đang muốn chụp lấy yết hầu Tiểu Khuyết, trên mặt còn lộ ra vẻ lạnh lùng tiếu ý.

Tiểu Thất sợ tới ba hồn bảy vía toàn bộ bay trống trơn.

Tiểu Khuyết cho tới bây giờ lá gan cực lớn, gặp gỡ cường quyền ác bá gì hắn cũng chưa từng cúi đầu. Khi móng vuốt Lan Khánh bóp đến, hắn lập tức rút Cự Khuyết Kiếm cơ hồ so với người còn cao hơn chém xuống trảo tử của Lan Khánh. Lan Khánh vội vàng dùng tay kia quăng Tiểu Khuyết đi, sau đó nhìn tay bị tước mất hai mảnh móng, nhất thời lửa giận càng tuôn trào.

Lan Khánh từ từ quay đầu nhìn Yến Khuyết, lệ khí cùng sát khí Tiểu Thất nguyên tưởng có thể không còn phải nhìn đến nữa giờ chậm rãi hiện lên trên mặt hắn. Khí thế xung quanh thân hắn xuất ra khiến người xung quanh lạnh run, ngực cũng cơ hồ bị co rút mãnh liệt vô pháp hô hấp.

Tay Tiểu Khuyết kịch liệt run rẩy nhưng vẫn nắm chặt Cự Khuyết. Hắn tuyệt đối không thể để A Ương chịu khi dễ. Người này khi dễ A Ương chính là khi dễ hắn, khi dễ toàn bộ người của Phù Hoa Cung. Hắn là tiểu cung chủ của Phù Hoa Cung, đương nhiên sẽ vì A Ương xuất đầu.

"Hát a… Xem kiếm đây…" Tiểu Khuyết ba bước chạy còn hai bước, quơ cự kiếm hướng Lan Khánh.

"Đừng…!" Tiểu Thất sợ hãi phóng đến chỗ Tiểu Khuyết hai người.

"Là tự ngươi tìm đến cái chết." Lan Khánh vừa nhìn thấy Tiểu Thất cùng Tiểu Khuyết bảo hộ lẫn nhau, lửa giận càng thiêu càng vượng, quả thật đã sắp từ trong bụng phun ra lửa.

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, mắt thấy Tiểu Khuyết biết không thể thắng vẫn chém tới Lan Khánh, Tiểu Thất nỗ lực xông đến ngăn cản, lại đột nhiên trượt chân trên sàn lưu ly sáng bóng đến độ có thể soi mình, ầm ĩ lao đến trước.

Tiểu Thất trượt đụng phải chân Tiểu Khuyết, phá khai đứa nhỏ, Cự Khuyết trong tay Tiểu Khuyết vì vậy bay ra, phá bung nóc Phù Hoa Cung.

Sau đó Tiểu Thất lại đụng vào Lan Khánh, tiếp theo Lan Khánh ngã xuống, cái trán hung hăng nện vào mũi Tiểu Thất. Tiểu Thất bị đập kêu một tiếng đau đớn, nước mắt xuất ra như vũ bão.

Tiếp đó… Phù Hoa Cung một mảnh yên tĩnh…

Hai lão nhân gia cùng vài tên a hoàn há to miệng, trông thấy ba người ngã thành một đống cùng nóc nhà lưu ly bị phá thành một đại động…

"…" Không ai thốt nên lời.

Lan Khánh bưng khối đầu đau đớn lảo đảo đứng lên, hắn lắc đầu, cảm thấy vô cùng choáng váng, trước mắt dường như có rất nhiều tinh tú xoay vòng chớp lóe chớp lóe.

Sau đó Lan Khánh cúi đầu, thấy Tiểu Thất đứng lên liền cúi thấp hơn "A" một tiếng.

Tiểu Thất âm trầm trông Lan Khánh, khuôn mặt tuấn tú của hắn đã bị người kia gần như hủy đi, không chỉ toàn bộ mũi bầm tím, phía dưới còn có hai dòng tiểu hà hồng sắc, mép nhân bì diện cụ bị Lan Khánh bắt được cũng lưu lại năm vệt máu thật dài.

Lan Khánh kéo tay áo giúp Tiểu Thất lau máu mũi, nhưng bị Tiểu Thất căm giận huy khai.

Tiểu Thất cả khuôn mặt đen tím không nói lời nào, xoay người đi đến hậu đường.

"A!" Lan Khánh ngóng Tiểu Thất rồi lại nhìn Tiểu Khuyết còn nằm trên mặt đất, so sánh một chút liền đem Tiểu Khuyết ném ra sau, đuổi theo Tiểu Thất.

Tiểu Khuyết nằm ngửa trông nóc nhà bị Cự Khuyết đục ra một đại động.

Hắn thì thào: "Thảm rồi, ta sẽ bị mẹ mắng chết…"

Nhìn ra ngoài động kia, vừa vặn thấy mặt trăng cong cong và dải tinh tútrên nền trời đêm đen thăm thẳm.

Tiểu Thất đi rất nhanh, căn bản không có chờ Lan Khánh.

Lan Khánh cũng biết Tiểu Thất thật sự sinh khí nên chỉ đi phía sau hắn, thẳng đến khi Tiểu Thất đi vào trong phòng, "phanh" một tiếng đóng cửa, Lan Khánh cũng bước tới, "phanh" một tiếng đá mở ra, theo đuôi Tiểu Thất nhập thất.

Tiểu Thất ngồi ở cạnh bàn, máu mũi xem ra vẫn chảy không ngừng. Lan Khánh đi tới vươn tay muốn thay hắn chà lau, tuy rằng vài lần đều bị Tiểu Thất tùy tiện cản lại, nhưng Lan Khánh cũng không tức giận.

Hắn một đường thử đi thử lại, thử đến lúc Tiểu Thất mệt mỏi không chống đỡ nữa mới thôi.

Lan Khánh thay Tiểu Thất xát xát máu, cảm thấy còn thiếu, lại xé hai khối vải bố cuốn cuốn lại, dùng lực bịt hai lỗ mũi Tiểu Thất.

Tiểu Thất bị Lan Khánh nhét như vậy, rống giận: "Đau a…"

Tay Lan Khánh lập tức co lại, sau đó tái chậm rãi vươn ra, dùng lực nho nhỏ để nhét là được rồi.

Bịt thật tốt xong, mũi Tiểu Thất sưng càng lớn, cảm giác có chút khôi hài, Lan Khánh muốn cười nhưng bị Tiểu Thất trừng mắt, lại không dám nữa.

Hai người trầm mặc đã lâu, Tiểu Thất không cùng hắn nói chuyện, Lan Khánh buồn chán đạp đến đạp đi hai chân để tiêu ma thời gian.

Thẳng đến cuối cùng Tiểu Thất cũng nguôi nguôi giận, mới hỏi trước: "Ngươi thế nào tìm tới nơi này? Làm sao biết ta ở đây?"

Nghe Tiểu Thất mở miệng, con mắt Lan Khánh ngời sáng. "Là hai người kia dẫn ta tới, ta cũng không biết ngươi ở nơi nào, ta tìm ngươi lâu lắm, chính là ngươi trốn hảo ẩn mật, làm ta tìm không được." Dứt lời, con ngươi chân thành lại nhìn chăm chú Tiểu Thất.

"Lần sau đừng trốn như vậy, có biết hay không?"

Tiểu Thất bị Lan Khánh nhìn chằm chằm, trông thấy thần tình hắn nghiêm túc, không có cách nào nói ra mấy lời kháng cự. Chốc lát sau, Tiểu Thất thở dài một hơi, nói rằng: "Được rồi, đã biết."

Lan Khánh lúc này mới thật vui vẻ nói: "Lần này ta đây cũng không so đo với ngươi nữa." Dứt lời còn vỗ vỗ đầu Tiểu Thất.

Tiểu Thất bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Ta còn chưa tính toán với ngươi, ngươi còn dám cùng ta so đo?"

"Ngươi nói cái gì?" Lan Khánh hỏi.

"Không…" Tiểu Thất bĩu môi. Đại sư huynh a, thật sự là trời sinh khắc hắn. Rõ ràng chính là người kia làm sai đánh người trước, vậy mà nay lại khiến khổ chủ oán giận cũng không dám cao giọng.

Tiểu Thất lại hỏi: "Ngươi tới Hàm Dương cha ngươi có biết hay không?"

"Không biết a." Lan Khánh nói: "Lão đầu tử cùng lão thái bà nói dẫn ta tới tìm ngươi, ta liền cùng bọn họ đi."

"…" Tiểu Thất vỗ trán, cảm thấy đầu co rút đau nhức. Lan Khánh biến mất, Quy Nghĩa huyện nha môn từ trên xuống dưới tìm không thấy người, vậy hẳn là gà bay chó sủa.

"Không được!" Tiểu Thất quyết định trước viết một phong thư, gọi người ra roi thúc ngựa đưa về Quy Nghĩa huyện.

Viết xong, cũng đã gọi hạ nhân đưa đi, Tiểu Thất lại hỏi: "Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta. Hai người ngoài kia là ai? Như thế nào ngươi lại cùng bọn họ đi?"

Lan Khánh mở to mắt, cười đến xán lạn như hoa. "Ta ngày đó ở miếu đổ cùng ngươi chơi "Trần Tiểu Kê tại na lý", sau đó bọn họ xuất hiện."

"Ta không có cùng ngươi chơi cái gì "Trần Tiểu Kê tại na lý"…" Tiểu Thất thấp giọng lẩm bẩm.

Lan Khánh tiếp lời: "Sau bọn họ nói ngưỡng mộ danh hào Tiểu Hắc đại nhân ta, cho nên muốn giúp ta tìm ngươi, ta liền theo bọn họ tới đây."

Tiểu Thất không thể tin nổi trông Lan Khánh. "Đại sư huynh, ngươi tẩu hỏa nhập ma như thế nào mà lại dễ bị lừa đến vậy?"

"Tiểu Hắc đại nhân ta chuyên môn bắt kẻ trộm cùng lừa đảo, làm sao có thể bị gạt?" Lan Khánh tức giận nện một cái thật mạnh lên đầu Tiểu Thất, Tiểu Thất "ô ác" kêu, rất đau a.

Lan Khánh nói: "Ta có hỏi rõ ràng, hai người bọn họ là cái gì hắc tiên bạch tiên, không phải giang dương đại đạo trên hải bộ công văn. Ta hỏi rõ ràng mới đến, ngươi có biết hay không?"

"Hắc tiên bạch tiên?" Tiểu Thất ngẩn người suy nghĩ: "Tên quen thuộc như vậy?" Hắn gãi gãi cằm, gãi đến chỗ máu khô liền tùy tiện lau đi, sau đó " khoát" một tiếng đứng lên.

Tiểu Thất hô thanh: "Nãi nãi cá hùng, hắc tiên bạch tiên chẳng phải là Hắc bạch song tiên, từ lúc vào Ô Y Giáo ta còn chưa từng thấy qua, ta còn tưởng hai người bọn họ sớm đã chết, không nghĩ tới cư nhiên còn sống đến giờ."

Tiểu Thất khiếp sợ trông Lan Khánh, Lan Khánh bèn nói: "Còn sống a, vẫn còn vui vẻ, ta xem hai người bọn họ lưng đều cong, không ngờ tới người lưng cong còn chạy thật nhanh, làm ta giật cả mình đấy."

"…" Đối với câu trả lời của Lan Khánh, Tiểu Thất không biết nên ứng đáp thế nào.

"Ai, quên đi." Tiểu Thất từ từ ngồi xuống. "Hai lão nhân gia niên kỷ lớn như vậy, cầm hạt châu của Phù Hoa Cung đại khái lăn qua lăn lại cũng không làm được gì, ta cũng không muốn nắm bắt cái tâm kia." Tiếp theo, ánh mắt hắn đảo qua Lan Khánh.

"Còn ngươi, ta lưu lại dược cho cha ngươi, rốt cuộc hắn cho ngươi ăn thế nào? Rồi làm sao bị ngươi phát hiện?"

Lan Khánh len lén cười, trả lời: "Cha trộn vào trong rượu, trộn nhiều quá làm rượu rất đắng, nên ta biết. Sau đó ta đem rượu cho Triệu Tiểu Trư uống, mà ngay cả Tiểu Trư cũng không thèm, vậy thật sự rất khó uống, ta liền đổ đi."

Trán Tiểu Thất co rút, không chỉ đụng phải đoạn mũi gãy mà cả đầu đều đau nhức.

"Dược kia rất tốt cho thân thể ngươi." Tiểu Thất khổ não nói.

Lan Khánh lè lưỡi, một bộ thần tình không ai có biện pháp khó dễ hắn.

Tiểu Thất nghĩ, dược phương sư phụ cùng với sư đệ thật vất vả vì sư huynh suy tính kia là nghìn lần nhắn nhủ vạn lần bàn giao, tuyệt đối không thể đứt đoạn. Lan Khánh cứ như vậy, không chỉ có bệnh vô phương tốt lên, thậm chí còn có khả năng nguy hại tính mạng.

Không được, tuyệt đối không thể để mặc hắn như vậy!

Tiểu Thất lập tức gọi hạ nhân, đem phần dược đơn lẳng lặng viết ra rồi bàn giao hạ nhân nhanh nhanh điều chế một chút, sau đó mạnh mẽ chuyển hướng Lan Khánh.

Lan Khánh có chút buồn bực, không biết Tiểu Thất muốn làm gì, vì sao chòng chọc xem hắn như vậy.

Tiểu Thất đột nhiên bày ra nụ cười, ôn nhu hoà nhã nói rằng: "Sư huynh a, quần sơn chung quanh Phù Hoa Cung chúng ta, trên núi hình như cũng có chim trĩ thỏ rừng vân vân, ngươi có muốn đi bắt không? Ngọn núi sau Phù Hoa Cung có một dòng suối lạnh thập phần tinh khiết, động vật đều là uống nước suối lớn lên, nghe nói chất thịt vì thế phi thường thơm ngon, cùng Quy Nghĩa huyện hoàn toàn không giống..."

Lan Khánh vừa nghe, nhãn tình toàn bộ tỏa sáng, kêu: "Ta muốn!"

Tiểu Thất cười cười gật đầu.

Huyện lão gia Quy Nghĩa huyện thật ngốc, Lan Khánh là loại người ngẫu nhiên khôn khéo, dược này hay thứ gì đó đương nhiên không thể thêm vào trong rượu, không ngờ tới lại còn phóng quá nhiều.

Nếu muốn thêm, đương nhiên phải trộn vào trong mấy món ăn bằng thịt thú rừng thơm ngào ngạt. Bị mùi mỡ che chắn, dược vị cay đắng đến mấy Lan Khánh cũng phải tài như quỷ mới có thể phát hiện.

Hanh hanh!

Bách Lý Thất hắn đã xuất mã, ma đầu như Lan Khánh cũng chả sợ không ngoan ngoãn uống dược.

36. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 36

"…" Tiểu Thất không nghĩ bắt thú lại tới tận sáng sớm hôm sau.

Khi hắn bủn rủn từ sau núi chầm chậm bước trở về, trong lòng thực sự là ai oán không gì sánh được.

"Lão thiên gia a… Vì sao phía sau Phù Hoa Cung lại có dã lộc? Cho dù có dã lộc, cư nhiên lại còn một ngày giết hết một đàn…"

Tiểu Thất quả thực đã mệt đến độ có thể ngã vật ra đất rồi.

Tối hôm qua vốn chỉ muốn bắt vài con gà rừng thỏ rừng cho Lan Khánh lấp bụng đã nghiền là được, vậy mà mới đi đến bên suối, cư nhiên lại gặp phải một đám dã lộc tuyết trắng đang nhởn nhơ uống nước.

Dã lộc vừa thấy người liền nhanh chóng nhảy ly khai trước mắt bọn họ. Còn Lan Khánh thì vui sướng nhảy theo để bắt.

Kết quả Tiểu Thất cứ như vậy vận khinh công cùng Lan Khánh và đàn lộc tưng bừng nhảy nhảy nhót nhót suốt cả một đêm.

"Nãi nãi cá hùng… lão thiên gia, ta và ngươi có cừu oán phải không? Nếu không ngươi vì sao hành ta đến thế?" Tiểu Thất ngửa mặt lên trời rống giận.

Hai đùi hắn hiện nay vừa đau vừa buốt, run rẩy như không phải của mình. Mệt chết đi được!

Lúc này, thủ vệ Phù Hoa Cung trông thấy bọn họ trở về, lập tức vượt tới trước báo: "Phó cung chủ, cung chủ đã cấp tốc trở về, đang ở trong đại sảnh chờ hai vị."

Thật vất vả mới ép mình lê bước từ trên núi xuống, dự định lập tức bò lên gường ngủ đến thiên hôn địa ám, nay thị vệ nói vậy, rõ ràng là hắn không thể ngủ rồi. Tiểu Thất phẫn nộ lại rống lên: "Nãi nãi cá hùng nhà hắn… Lão thiên gia ngươi lại hành ta!"

Tiếp theo, mặt nhăn mày nhíu chậm rãi bước trên bậc thang lưu ly, an phận đi vào bên trong.

Mà Lan Khánh ở phía sau hắn, tay cầm chân lộc sung sướng cắn nuốt, cả sau thắt lưng vẫn còn hai con dã lộc chết ngất.

Lan Khánh ăn xong chân lộc tùy tiện ném qua một chỗ, Tiểu Thất giúp hắn đem dây thừng bên hông cởi ra, lấy hai con dã lộc giao cho thị vệ trông coi, sau đó cùng tiến vào đại sảnh.

Yến Phù Hoa vừa sai người dâng trà ấm cho Hắc bạch song tiên, còn chưa nói gì đã thấy Tiểu Thất trở về, liền từ từ bày ra dáng tươi cười: "Đánh người nào vậy? Vì sao không ở trong cung chiêu đãi khách nhân? Ta không dạy ngươi đãi khách như vậy."

Tiểu Thất gầm gừ: "Ta mặc dù không thiết đãi hai vị trong này, nhưng đã thiết đãi cực kỳ tận tâm vị đây."

"Vị công tử này là… ?"

Yến Phù Hoa chỉ biết về việc Bích Ly Châu, còn người tới là ai hoàn toàn không rõ. Lúc này nàng trông thấy Lan Khánh trên mặt còn mang nhân bì diện cụ Tiểu Thất tỉ mỉ sở chế. Nhân bì kia mặc dù còn lưu bảy phần dung mạo Lan Khánh, nhưng đã che đi tất cả ngoại hiển quang hoa, vì thế Yến Phù Hoa nhất thời không nhận ra người đó chính là đại sư huynh của nàng.

Lan Khánh cảm thấy tay đầy mỡ dinh dính, liền đem hai tay hướng Tiểu Thất, Tiểu Thất từ trong lồng ngực lấy ra một chiếc khăn đã dính một vài vệt mỡ thay hắn lau chùi. Lan Khánh lúc này thư thái mở miệng nói: "Ta là bộ khoái Quy Nghĩa huyện, đại danh Thi Tiểu Hắc."

Tiểu Thất lẩm nhẩm: "Không ai tự xưng danh tính lại dùng "đại danh" cả."

"A!" Lan Khánh đáp lại.

"Thi Tiểu Hắc?" Yến Phù Hoa đầu tiên lặng đi một chút, nhất thời không nhớ được ai là Tiểu Hắc.

Sau nàng hướng Tiểu thất, Tiểu Thất đôi môi mấp máy không ra tiếng động: "Chính là đại sư huynh Lan Khánh."

Yến Phù Hoa vừa thấy Tiểu Thất thốt ra hai chữ kinh khủng kia, thân thể nghiêng ngả, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Thị vệ bên nàng nhanh tay lẹ mắt lập tức đỡ lấy nàng. Sau đó, Yến Phù Hoa khuôn mặt trắng bệch đáp lại: "Ngươi cư nhiên dám đem Lan Khánh nhập Phù Hoa Cung ta."

Yến Phù Hoa cùng Lan Khánh tuy rằng sư xuất đồng môn nhưng cho tới bây giờ không có qua lại. Trước đây, võ lâm chính đạo thương nghị bao vây tiễu trừ ma giáo, Phù Hoa Cung mới vừa bộc lộ tài năng trên giang hồ, nguyên do bởi vài vị tiền cung chủ mà Phù Hoa Cung mới nửa chính nửa tà, không được bát đại phái tiếp nạp.

Yến Phù Hoa tự thân suy tính lợi ích, liền để Tiểu Thất dịch dung thành Lâm Ương đi tỉ thí giành võ lâm minh chủ chủ vị, cuối cùng tuy không đạt được minh chủ bảo tọa nhưng được cái phó minh chủ chức vị, tiếp theo tiện nâng danh hào của Phù Hoa cung liền tiến đến tiêu diệt ma giáo, rồi dễ dàng được coi là người trong chính đạo.

Sư huynh vốn là người thù dai. Khi đó Yến Phù Hoa đi nước này, dù là do có tính toán hay vì không muốn sư môn lưu xú danh, nhưng đắc tội với Lan Khánh vẫn là sự thật.

Lúc này Tiểu Thất lại đem người dẫn tiến Phù Hoa Cung, Yến Phù Hoa thực sự thiếu chút nữa té xỉu.

Tiểu Thất bĩu môi: "Người không phải sư đệ ta mang đến, mà là do hai lão nhân gia kia mang đến."

Yến Phù Hoa không hổ là kẻ chủ lĩnh Phù Hoa Cung, trong nháy mắt sắc diện liền khôi phục như thường, bày ra dáng cười vừa có điểm đoan trang lại thoáng một chút băng lãnh, xa cách hỏi: "Ta cũng thực sự thất lễ, còn chưa xin hỏi cao tính đại danh hai vị? Mỗi viên Bích Ly Châu có thể đổi lại một lời hứa của Phù Hoa Cung, vô luận hai vị muốn đạt thành việc gì, chỉ cần Phù Hoa Cung có năng lực, Yến Phù Hoa liền nhận lời giúp hai vị hoàn thành."

Hắc bạch song tiên liếc mắt nhìn nhau, lão đầu tử vuốt ve chòm râu hoa râm. "Hai người chúng ta niên kỷ đã rất dày, ở trên giang hồ cho tới bây giờ không có danh khí gì, tính danh này không đáng nhắc tới. Hôm nay đến đây, chuyện mong muốn rất đơn giản nhưng cũng có chút trắc trở, hai lão nhân chúng ta hy vọng có thể dùng hạt châu cất giữ đã lâu này, mời Phù Hoa Cung các ngươi bảo hộ một người cả đời bình an."

Yến Phù Hoa gật đầu. Phù Hoa Cung tổng cộng có ba viên Bích Ly Châu lưu lạc bên ngoài, vì không muốn cơ nghiệp chính mình khổ cực kinh doanh có cơ hội bị người lay động, nàng đã từng phái rất nhiều người đi tìm hành tung ba hạt châu.

Mấy năm nay nàng đã tìm được một viên Bích Ly Châu, viên thứ hai đang ở trước mắt, những hạt châu này đối với nàng mà nói ý nghĩa trọng đại, vô luận như thế nào cũng phải thu hồi cho được.

Yến Phù Hoa hỏi: "Yên tâm, Phù Hoa Cung đã nói là làm. Không biết người nhị vị nói là ai?"

Nhị lão trao đổi với nhau nụ cười, rồi nhìn hướng Lan Khánh nói: "Người chúng ta mang đến đang ở đây."

Yến Phù Hoa bỗng dưng mất thanh, Hắc bạch song tiên cũng không nhắc lại.

Người của Ô Y Giáo cho tới bây giờ vẫn tôn thờ giáo chủ như trời. Lúc này, Yến Phù Hoa chợt minh bạch hai người này là ai. Bọn họ niên kỷ như vậy, thổ nạp* khinh dài, nhãn thần minh lượng, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hai người đó mà thôi.

Yến Phù Hoa bỗng nhiên cười, Hắc bạch song tiên cũng cười, bọn họ khi đó không ai nói thêm điều gì, yêu cầu đã đề xuất, Phù Hoa Cung chỉ cần đạt thành là được.

"Tiểu Thất, ngươi qua đây!" Yến Phù Hoa quay đầu nhìn Tiểu Thất đang đứng cùng một chỗ với Lan Khánh.

Tiểu Thất đi tới, Yến Phù Hoa để hắn đứng gần bên cạnh, nàng trước nhìn hắn một cái, sau đó nói: "Mặt của ngươi làm sao? Tàn phá nhan sắc hả?"

Tiểu Thất xua xua tay, có chút buồn bực. "Đừng hỏi, nói chung thực sự là một hồi oan nghiệt..."

Yến Phù Hoa nói tiếp: "Đã nghe điều kiện hai người kia đưa ra chưa?"

"Rồi." Tiểu Thất gật đầu.

"Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, ngươi liền đến bên đại sư huynh đi. Phù Hoa Cung đã nói là làm, ta muốn ngươi bảo hộ hắn một đời bình an." Yến Phù Hoa thuyết.

"Ngươi nói cái gì? Ta?" Tiểu Thất thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Không sai, trừ ngươi ra, ngươi cho là tìm toàn bộ Phù Hoa Cung còn có người có võ công cùng cơ trí, can đảm cùng năng lực như ngươi khả dĩ áp chế được người kia sao?"

Tiểu Thất suy nghĩ, có chút đắc ý nói: "Cũng phải, ngoại trừ ta xác thực không còn ai có năng lực kia."

Nhưng lại mạnh giật mình tỉnh giấc. "Không đúng, sư tỷ, ngươi đây là muốn đẩy sư đệ vào hầm lửa a, ở bên người kia sao được. Sư đệ ngươi không có chín cái mạng giống mèo đâu, nhoáng cái lại để cho thiêu tới thi cốt vô tồn. Không đúng, cho dù có chín cái mạng cũng chịu thiêu không nổi. Ngươi cũng không biết tên kia là hầm lửa rừng rực vừa nhiều vừa lớn, người bình thường tuyệt đối không thể nán lại."

Yến Phù Hoa cũng nhàn nhạt buông một câu: "Sư tỷ chọn ngươi, ngươi tự nhiên không phải người bình thường." Những lời này không biết là tán dương hay chê bai.

Tiểu Thất khổ sở. "Sư tỷ xin thương xót, phái người khác đi đi! Ta chỉ là nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết mới tồn tại đến giờ a. Hãy rủ lòng thương cho một mảnh tiện mệnh của sư đệ ta đây đi!"

Yến Phù Hoa cũng là người không nhường kẻ khác ra điều kiện, cho tới bây giờ không ai có thể chiếm được tiện nghi trên tay nàng, nhưng sư đệ này mấy năm nay ngoan ngoãn đi theo nàng, nàng phân phó cái gì hắn đều làm cái đó, vì vậy tổng có chút bất đồng.

"Chẳng lẽ ngươi vẫn cảm thấy vô pháp đối diện hắn?"

Lời này vừa ra, Tiểu Thất sửng sốt. Hắn biết Yến Phù Hoa chính là nhắc đến sự tình trong hoàng cung năm đó xảy ra giữa hắn và Lan Khánh, sau đó hơi cúi đầu nói: "…Không phải."

"Nếu không phải, vậy cho là thay sư phụ cùng sư huynh tỷ môn về Quy Nghĩa huyện chiếu cố hắn, ngươi có gì khó khăn sao?" Yến Phù Hoa hỏi.

"Sư tỷ, ngươi không hiểu…" Tiểu Thất gãi đầu, trên mặt hiện lên thần tình phức tạp. Kỳ thực hắn cũng không rõ đang gây nhiễu cái gì, chỉ biết là phải ly càng xa Lan Khánh càng tốt.

Ở bên Lan Khánh một năm, đủ làm cho người ta giảm thọ mười năm. Cứ xem, bất quá chỉ ở Quy Nghĩa huyện một tháng, hắn đã rụng mất hơn một năm thọ.

Tiểu Thất nói: "Ngươi cũng không biết hắn đêm trăng tròn sẽ phát điên, mà bình thường không điên đã đủ kinh khủng rồi, đến lúc điên loạn quả thực dọa chết người đấy."

Yến Phù Hoa lại nói: "Sư phụ cùng Tiểu Xuân tinh thông y lý, bọn họ không phải cũng đã khai dược phương cho hắn? Hắn ăn dược xong, ta thấy không bao lâu sẽ khôi phục bình thường."

"Làm sao ngươi biết đã khai dược phương?" Tiểu Thất hỏi.

"Cái gì cũng không biết sao làm sư tỷ ngươi được?" Yến Phù Hoa nói.

Tiểu Thất thở dài, suy nghĩ một chút. "Nhưng uống dược hảo vậy sẽ càng gay go hơn. Hắn hiện nay tuy điên điên nhưng vẫn còn tương đối giống người bình thường, hù một chút, lừa một chút là xong. Còn như khôi phục thành dáng dấp trước kia, tứ sư tỷ, đó chính là đại ma đầu gặp thần sát thần, gặp phật giết phật, hủy thiên diệt địa, ngay cả sư phụ đều gạt không nổi. Đến lúc đó sư đệ ta lỡ như xảy ra chuyện gì, ngươi muốn thay ta nhặt xác hả?

Yến Phù Hoa ôn nhu cười. "Ngươi nếu không đi, hiện tại có thể chuẩn bị gọi người thay ngươi nhặt xác."

Tiểu Thất thấy trong mắt Yến Phù Hoa lóe ra quang mang không thể dao động, quay đầu lại tái kiến Hắc bạch song tiên cười mỉm gật đầu với hắn, liền run lên một chút. Nghĩ thầm, ba người này rõ ràng chính là muốn đem hắn đẩy đi chịu chết.

Bảo hộ người một đời bình an? Muốn bảo hộ bình an, sao bọn họ không tự mình làm đi?

Không được, vì ngày lành sau này có thể nhàn nhã dạo chơi, nhàn nhã ngủ, Tiểu Thất quyết định: trước chạy nói sau.

Song hắn mới tính xoay người đào thoát, một trận kình phong thình lình lướt qua, mấy đại huyệt trên lưng tê rần, sau đó hắn tiến bước không nổi, cả người liền thẳng tắp ngã xuống sàn lưu ly.

"Bịch", mặt Tiểu Thất đập đất.

"Ô ác…" Tiểu Thất đáng thương, cái mũi bị thương vốn đã yếu ớt chịu không thấu, lúc này lại bị đập lần nữa, máu mũi mới dừng không bao lâu lần thứ hai phun trào, trên mặt đất trắng ngà hình thành một vũng nước hồng hồng.

Sau đó, Lan Khánh chết tiệt kia thấy Tiểu Thất chảy nhiều máu như vậy, còn chạy tới chọc chọc đầu hắn hỏi: "Đã chết rồi sao?"

"Ngươi mới chết!" Tiểu Thất rầu rĩ rống lên.

"A, có thể nói, vậy chính là còn sống." Lan Khánh phán.

Mọi người không trì hoãn lâu, liền nhanh chóng trói gô tống xuất Tiểu Thất khỏi Phù Hoa Cung, kể cả hai đầu tuyết lộc đêm qua Lan Khánh săn được cũng đồng thời được nhét vào một mã xa đã được chuẩn bị tốt.

Lan Khánh rất vui vẻ ngồi ở vị trí mã phu tiền phương. Hắc bạch song tiên hỏi: "Nhớ đường về sao? Thật sự không cần chúng ta đưa ngươi về?"

Lan Khánh xua tay, phất roi ngựa nói: "Tiểu Hắc đại nhân rất lợi hại, không cần đưa, không cần đưa!"

Dứt lời liền như người sợ hãi bị đoạt mất đồ vật trong xe, hạ roi quất ngựa lập tức xuất phát.

"A Ương!" Tiểu Khuyết bị thị vệ giữ chặt, trong mắt trào lệ, muốn đuổi theo Tiểu Thất.

"Tiểu Khuyết, Tiểu Khuyết, tiểu tâm can a!" Tiểu Thất gào xé cổ.

"A Ương, A Ương!" Tiểu Khuyết không chịu nổi, nhưng vô kế khả thi.

Hắn thảm thương quay đầu nhìn mẹ, hỏi: "Mẹ a, vì sao phải để người kia mang A Ương đi? A Ương không muốn ly khai Phù Hoa Cung mà, ngươi mang hắn quay về được không?"

Yến Phù Hoa liếc nhìn Tiểu Khuyết, thấy nhi tử thương tâm như vậy cũng đành an ủi: "Trăng có lúc tròn lúc khuyết, ngươi có sớm tối họa phúc, kiếp số nếu đã tới, hoặc là dũng cảm đối mặt, hoặc là bị nó quật ngã. A Ương cùng người kia từ nhỏ đã quen biết, người kia ắt sẽ không tệ với hắn đâu. Bọn họ có chút vấn đề sớm muộn cũng phải giải quyết, mẹ làm thế là để hắn dũng cảm đối mặt. Tiểu Khuyết, ngươi cũng không hy vọng A Ương chưa đánh đã chạy, bị người kia đánh bại có phải hay không?"

"Oa oa oa… A Ương…" Vẫn còn nghe thấy tiếng giãy giụa từ mã xa truyền tới, Tiểu Khuyết tiếc thương vô cùng.

Yến Phù Hoa tuy là nói chuyện với nhi tử, song đôi mắt xinh đẹp sau cùng liếc sang Hắc bạch song tiên. "Huống chi người ta cầm Bích Ly Châu đến, chúng ta nhất định phải tuân thủ lời hứa. A Ương là phó cung chủ Phù Hoa Cung, mẹ phái hắn ra ngoài đó là đương nhiên a."

Hắc bạch song tiên gật đầu, hòa ái cười nói: "May mắn Yến cung chủ nguyện ý từ bỏ những thứ yêu thích. Phó cung chủ nhà ngài từ lúc ở Quy Nghĩa huyện hai vợ chồng ta đã thấy thập phần thuận mắt. Đứa bé kia đầu óc linh hoạt, miệng lại ngọt, có thể làm cho Tiểu Hắc đại nhân vui lòng. Trọng yếu nhất là hắn tâm địa thiện lương, tâm tư tinh tế, Tiểu Hắc đại nhân để hắn chiếu cố, đích xác có thể khiến hai vợ chồng ta vạn phần yên tâm. Lão hủ hai người tạ ơn Yến cung chủ!"

"Hẳn là vậy." Yến Phù Hoa gật đầu.

Tiểu Khuyết nghe xong lời giải thích của mẹ, bản thân lại suy nghĩ một chút, sau đó lau khô nước mắt, hướng phía mã xa đang rời đi, hét lớn: "A Ương, ngươi cố chống đỡ, ngàn vạn lần chớ để người kia quật ngã! Những lúc rảnh rỗi không phải luyện võ ta sẽ tới Quy Nghĩa huyện thăm ngươi, ngươi phải chờ ta a…!"

"Ô…?" Người duy nhất có thể cứu hắn cư nhiên trước trận trở giáo, Tiểu Thất cảm thấy chính mình lúc này vô pháp chạy khỏi số trời.

Mã xa rộng rãi xa hoa ở đường núi chạy băng băng, rất nhanh rời Hàm Dương, cấp tốc hướng về Quy Nghĩa huyện.

Lan Khánh hài lòng ngân nga mấy điệu hát dân gian loạn thất bát tao, cái gì mà "lá núi rụng ra mỗi mảnh… mỗi mảnh đều là của ta… hoa rừng nở ra mỗi đóa… mỗi đóa đều cầm lấy ăn…"

Tiếp theo hắn bỗng quay đầu, hướng Tiểu Thất bày ra nụ cười uy nghiêm lạnh lẽo, mở ra một miệng đầy máu, chỉ vào lộc cùng Tiểu Thất phán: "Của ta, của ta, đây cũng là của ta nốt! Một con đều chạy không thoát, ngươi nói có đúng không?"

Lan Khánh không nhìn đường, chỉ chăm chăm trông mấy thứ của hắn ở trong xe. Tiểu Thất kinh hãi ngoái đầu nhìn ra ngoài, quang quác kêu liên tục, "Đại sư huynh, ngươi mau quay đầu lại, ghìm ngựa ghìm ngựa, phía trước là vách núi a!"

"Hảo a, vậy ngươi nói, Trần Tiểu Kê là của ai?" Lan Khánh âm trầm cười.

"Của ngươi, của ngươi, toàn bộ là của ngươi hết!" Tiểu Thất xé hầu mãnh liệt kêu.

"Hắc hắc… hảo thông minh!" Lan Khánh quay đầu, nắm chặt dây cương, đem ngựa thẳng tới vách núi quay lại chạy tới đường núi bên cạnh.

Tiểu Thất phát ra một trận mồ hôi lạnh, toàn thân đều mềm nhũn, cả người co thành một đống với hai đầu lộc kia, cũng vô lực kêu gào nữa.

Tiết trời mùa hạ, trên núi cây cối um tùm xanh ngát, ánh dương quang tươi đẹp xuyên qua kẽ lá hắt xuống ngựa trắng cùng mã xa đang bôn ba trên đường. Cả ngựa cùng xe đều như lóe sáng.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh trải qua hơn một tháng, cho đến nay đã kinh hoàng rớt mất hai năm thọ mệnh.

Tiểu Thất rơi lệ, trong lòng khe khẽ hô:

Trời xanh a…

Ngài mở to mắt xem đi…

Bách Lý Thất ta mặc dù không có hành hiệp trượng nghĩa, nhưng cũng không phải kẻ làm xằng làm bậy.

Ngài cư nhiên nhẫn tâm như vậy, mọi đường tới thành đô của ta đều là nhất nhất bị người đẩy vào hầm lửa.

Sư phụ a…

Tiểu Thất muốn hồi Thần Tiên Cốc…

Oa oa oa…. Người tùy tiện phái một sư huynh đệ nào đó đến thay ta đi…

Ta không được nữa rồi…

37. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 37

Tiểu Thất ở tại Thần Tiên Cốc kì thực ngày ngày đều thoải mái tự do, bởi vì hắn với tiểu bát Triệu Tiểu Xuân là hai đồ đệ cuối cùng sư phụ thu nhận, thành ra được các sư huynh chiếu cố mọi đường.

Ở Thần Tiên Cốc, mỗi sáng thức dậy đều được tam sư huynh gọi ra ăn sáng. Ăn xong, mỗi người lại tiếp tục công việc của mình.

Nhị sư huynh tiến vào trận kỳ môn độn giáp của hắn, tam sư huynh đảm nhiệm gia sự, ngũ sư huynh cùng lục sư huynh luyện tiên pháp. Sư phụ trước không những truyền thụ kiếm pháp, chưởng pháp cho đại sư huynh mà sau trở lại cả tâm pháp cũng hết lòng dạy dỗ.

Có đôi lần Tiểu Thất giáp mặt đại sư huynh, nhưng đại sư huynh luôn luôn không nhìn đến hắn, cứ thế mà rảo bước đi qua.

Sư phụ biết rõ sự tình phát sinh lúc đó, nên mỗi khi thấy hắn len lén trừng mắt giận dữ, đều thuyết: "Biệt phóng tại tâm thượng, biệt vãng tâm lý đầu khứ (chớ để ở trong lòng mà hãy quên đi). Đại sư huynh của ngươi là một hảo hài tử, ngươi cũng là một hảo hài tử, hắn chính là bị tổn thương quá sâu nên mới đối xử với ngươi như vậy. Hơn nữa ngươi không lưu tâm trước thì mới có thể khiến người khác cũng quên đi như ngươi."

Tiểu Thất nghĩ cũng đúng, hắn không thể cho qua, thì sao đòi hỏi đại sư huynh quên cho được.

Chẳng qua vết thương kia thật quá sâu, hắn bất giác đưa tay sờ khuôn mặt đã bị khiếm khuyết, trong lòng thầm nghĩ, chắc phải qua một thời gian dài nữa mới có thể quên được.

Về sau sư phụ dạy hắn mấy bộ võ công, hắn tiếp thu rất nhanh. Sư phụ khen hắn thông minh, còn nói đại sư huynh cũng như hắn, đều có được thiên tư, bất luận là dạy gì cũng tức khắc thông thuộc.

Sau sư phụ dạy đại sư huynh dụng độc, lại hỏi hắn có hứng thú học thứ gì đó không.

Nhị sư huynh tinh thông kỳ môn độn giáp, tam sư huynh ưa thích gia sự, ngũ lục sư huynh một bộ tiên pháp dày công tôi luyện, tiểu sư đệ đối với thảo dược có chút hứng thú, riêng hắn vẫn không rõ mình ham mê thứ gì.

Rồi mỗi khi chạm mặt đại sư huynh, hắn lại nghĩ ngay đến việc chạy thật xa khỏi nơi này, đến một nơi không ai biết xuất xứ của mình, tất thảy mọi việc đều quên hết.

Hay trở lại làm tiểu khất cái như ngày trước cũng không tệ. Hắn nghĩ, làm khất cái hẳn là cũng tương đối khoái hoạt.

Sau sư phụ nhìn khuôn mặt hắn, trìu mến hỏi: "Sư phụ có nên đem vết thương trên mặt ngươi tiêu khứ?"

Tiểu Thất lắc đầu.

Sư phụ lại hỏi: "Vì sao? Xóa đi không phải tốt hơn? Khuôn mặt hài tử ngươi trước đây hẳn là hảo khán lắm."

Có ưa nhìn hay không Tiểu Thất không biết, nhưng hắn hiểu có một số việc có thể quên, một số cần lưu lại, giấu thật sâu trong lòng nhớ kĩ không nguôi.

Vết thương này chứng minh hắn cùng người nọ đã từng hảo hữu. Cái gì có thể quên, chỉ riêng điều này là không được.

Về sau, sư phụ dạy hắn thuật Dịch Dung, dùng một mảnh da mỏng mảnh, dùng thuốc mỡ xoa xoa nắn nắn, liền biến thành một người khác, không còn là chính mình nữa.

Sư phụ lại dạy hắn Hồi Xuân Thuật. Hồi Xuân thuật lý có một môn công phu súc cốt công, có thể làm cơ thể hắn biến lớn biến nhỏ tùy ý, muốn thành bộ dạng nào cũng được.

Tiểu Thất rất vui, ngay tức thì liền dụng thuật Dịch Dung, có khi biến thành sư phụ, có khi thành tam sư huynh. Bất quá hắn chỉ không dám dịch dung thành ngũ lục sư huynh với đại sư huynh; bởi vì ngũ sư huynh cùng lục sư huynh thâm tình giao hảo, Tiểu Thất sẽ lập tức bị phát hiện; còn đại sư huynh…

Đến Thần Tiên cốc một thời gian, võ công Tiểu Thất tiến triển nhanh chóng, nhưng vẫn đánh không lại ngũ sư huynh cùng lục sư huynh.

Sư phụ thân thể không khỏe nên cũng không quá quản sự, truyền thụ võ công xong liền hồi phòng nghỉ ngơi.

Lần nào hỏi nhị sư huynh bao giờ có thể xuất cốc, hắn cũng đều nhận được câu trả lời giống nhau: "Chỉ cần đánh thắng ngũ sư huynh, lục sư huynh thì muốn đi đâu cũng được." Tiểu Thất vì thế mà ngày đêm khổ luyện, ngày đêm khổ luyện.

Thỉnh thoảng, sau khi miệt mài luyện tập đến canh ba nửa đêm mới hồi bước về phòng, hắn phát hiện ở phía xa một thân ảnh còn đang vũ kiếm không ngừng nghỉ, đến sáng dùng bữa cũng không thấy người nọ, tam sư huynh đều giải thích, "Đại sư huynh dùng bữa xong đã đi luyện công rồi".

Lẽ nào đại sư huynh cũng đánh không lại ngũ sư huynh, lục sư huynh sao?

Hay là đại sư huynh cũng muốn mau rời khỏi Thần Tiên Cốc để khỏi phải tái kiến hắn?

Có một thời gian dài, Tiểu Thất luôn nhịn không được toàn nghĩ tới phương diện này.

Sau đó càng nỗ lực tìm cách rời khỏi Thần Tiên Cốc.

Xuất cốc cần nhất là ô mộc lệnh bài.

Tiểu Thất lúc đầu không biết, nên lén lút trốn đi, kết quả bị đám đại hầu tử nhe răng trợn mắt hù cho sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần, cuối cùng vẫn là nhờ sư phụ đem hắn hồn phi phách tán trở về cốc.

"Luật do nhị sư huynh ngươi đề ra, ta cũng không có biện pháp." Sư phụ hắn nói.

Tiểu Thất còn đang run rẩy trở lại cốc, ở ranh giới, hắn phát hiện nhị sư huynh, vốn đồng thời đuổi theo tìm người, tầm mắt không hiểu vì sao luôn chăm chú quét đến rồi quét đi tại chỗ tay hắn nắm tay sư phụ.

Tiểu Thất cảm thấy kỳ quái, khụt khịt mũi. Sư phụ nhẹ nhàng dùng y phục thay hắn lau vệt nước mắt. Ánh mắt nhị sư huynh đảo qua khuôn mặt của sư phụ, sau lại trộm liếc hắn, liền chậm rãi rời đi.

"..."

Kì lạ!

Một đêm kia, Tiểu Thất bắt đầu tiến hành mỗi ngày nằm mơ thấy ác mộng. Tuy đã mười lăm tuổi, nhưng hắn vẫn giả bộ rất sợ hãi chạy đến tìm sư phụ, ra vẻ đáng thương nói hắn nằm mộng thấy mình bị hầu tử truy đuổi, không dám ngủ một mình.

Sư phụ vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười cho hắn vào phòng, lại cùng ngủ bên cạnh hắn cho đến hừng đông.

Ba ngày sau, hắn phát giác nhị sư huynh quầng mắt thâm đen, con mắt tràn đầy tơ máu, lỗ tai một bên đỏ lựng.

Tiểu Thất chạy tới hỏi tên tiểu sư đệ ranh ma của hắn, kết quả nhận được câu trả lời kinh nhân địa đạo: "Đại khái là nhị sư huynh đem lỗ tai dán chặt lên vách tường, cho nên mới một bên hồng một bên không. Nhị sư huynh vốn hết mực tôn kính sư phụ a, có phải vì lo sợ ngươi ngáy to làm ồn sư phụ, cho nên cả đêm không ngủ bám dính vách tường!?"

Hắn nghe xong, cảm thấy khá chí lý.

Tiểu Thất suy nghĩ đến biện pháp làm cho nhị sư huynh tức giận, khẳng định đuổi hắn ra khỏi cốc, vậy là hắn có thể trở lại làm một tiểu khất cái ung dung.

Từ đấy, ngày ngày Tiểu Thất đều bám dính lấy sư phụ, tối đến nói mình không ngủ được khiến sư phụ đều phải bồi hắn ngủ, lại viện cớ sợ hầu tử chạy tới ăn thịt cho nên muốn ở bên sư phụ. Khi ăn thì kêu món này ngon, liền gắp từ đĩa đút cho sư phụ ăn, lại cũng muốn sư phụ đút cho mình ăn.

Đã vài lần nhị sư huynh nhịn không được đập bàn mắng chửi, nhưng vẫn không hét ra mấy chữ: "Ngươi cút đi cho ta", chỉ ra ngoài thở hổn hển mấy hơi, rồi lại đi tới đối mặt với hắn.

Tiểu Thất trừng mắt nhìn.

Nhị sư huynh quả thật lợi hại, phen này xuất cốc xem ra vô vọng.

Một ngày sau đó, sư phụ ở dược lư giúp Tiểu Xuân chuẩn bị nước tắm, là thứ dược trấp đen như than, nhưng Tiểu Xuân tắm xong chẳng những không đen đúa mà còn trắng trẻo mịn màng làm người ta muốn cắn một ngụm.

Trong lúc sư phụ đang gập người thay củi, Tiểu Thất nhàm chán lẽo đẽo theo phía sau. Hắn tia thấy trên lớp bạch y tại mông của sư phụ có hai dấu tay nho nhỏ màu đen tựa như màu của thứ dược trấp Tiểu Xuân đang ngâm mình.

Tiểu Thất liếc mắt qua sư đệ đang nghịch nước trong thùng tắm, lại ngó đến hai dấu tay kia, tự hỏi sao lại nhỏ như vậy, vươn tay mình ngắm nghía, rồi buồn chán dán tới, ướm thử xem tay mình và tiểu sư đệ to nhỏ khác nhau thế nào.

Không ngờ, sư phụ liền run lên, quay đầu kỳ quái nhìn hắn.

Tiểu Thất mở to mắt, nở nụ cười. Sư phụ cũng cười theo.

Lúc này, từ ngoài dược lư truyền đến một âm thanh gầm lên giận dữ, gào rống: "Bách Lý Thất, ngươi đem hai tay đặt tại nơi nào thế?" Tiểu Thất cho tới bây giờ chưa từng gặp qua nhị sư huynh tức giận như vậy.

Tiểu Thất quay đầu lại trông thấy nhị sư huynh thoăn thoắt đi tới, ngơ ngốc nói: "Trên mông a!"

Nhị sư huynh hét lớn: “Nghiệt đồ, ngươi dám sờ soạng mông sư phụ?”

Ngay sau đó, Tiểu Thất thấy cơ thể mình bị nhấc bổng khỏi mặt đất, tiếp đến bị quăng vèo ra ngoài.

Tiểu Thất rơi xuống, đầu choáng voáng, bên tai còn lanh lảnh tiếng Tiểu Xuân ở trong dược lư ngân nga: “Nga… thất sư huynh sờ soạng mông sư phụ a.”

Nhị sư huynh chạy ra, từ trên cao ngó xuống sư đệ.

Tiểu Thất miệng nghẹn khẩu thủy, hét: “Ta vô tội, người trộm sờ trước chính là …” Lời đã sắp ra mới nghĩ đến đây há chẳng phải cơ hội tốt sao, liền hướng nhị sư huynh hắc hắc cười không nói.

Đêm hôm đó, Tiểu Thất bị nhị sư huynh đuổi đi.

Tốc độ của nhị sư huynh rất nhanh chóng, thành thử đến khi thấy tấm bia đá “Vi phạm giả tử” ở ngoài Thần Tiên Cốc, Tiểu Thất trong chốc lát sửng sốt phát hiện: “A…a…a… ta xuất cốc….”

Tiểu Thất nhìn tấm bia hắc hắc cười.

Cười một hồi lâu, hắn mới hướng nơi thâm sâu vốn là Thần Tiên Cốc kia quỳ gối, dập đầu ba cái, rồi cầm lấy tay nải trên mặt đất, vừa chạy vừa vui sướng gào: “Xuất cốc, ta xuất cốc rồi…”. Một đường vừa cười lớn vừa chạy xuống núi.

Nếu biết như vậy, nên sớm sờ mông sư phụ mới phải.

Tiểu Thất vừa chạy vừa nghĩ.

***

38. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 1 - Chương 38: Phiên Ngoại: Tiểu Kê Thành Thân Ký

Hôm nay, Tiểu Thất cùng Lan Khánh tuần thành mới được một nửa, khi đi ngang qua trà lâu phố đông thì bị người bên trong gọi lại.

“Tiểu Đầu Nhi, Tiểu Thất, đây này!” Lý Trung cách cửa sổ nhô đầu ra ngoài gọi hai người.

Giữa tháng bảy, lại đúng độ nắng gắt chính ngọ, Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn trời nói: “Thật sự quá nóng, vào trà lâu uống chén nước lạnh rồi mới tiếp tục tuần thành đi!”

Lan Khánh gật gật đầu, liền cùng Tiểu Thất đi vào trà lâu.

Trong lâu, ngoại trừ Lý Trung đang ngồi còn có Đinh Kim, Đinh Kim gọi cho bọn hắn mỗi người một chén canh hạt sen đá, Tiểu Thất ừng ực ừng ực uống cạn.

Lan Khánh thổi còi miệng, Hắc Hắc từ ngoài phòng bay vào ngoan ngoãn đậu trong tay Lan Khánh. Lan Khánh chọn một hạt sen cho nó ăn, tiểu điểu nhi ăn rất vui, lúc này Lan Khánh mới uống vài hớp canh ngọt.

“Hôm nay sao không mang heo theo?” Lý Trung hỏi.

“Hôm qua không biết Tiểu Trư ăn phải thứ gì, hôm nay vẫn tiêu chảy, cho nên ta xin sư huynh cho nó nghỉ ngơi, không mang nó ra.” Tiểu Thất đáp.

Lan Khánh lạnh lùng hừ một tiếng. “Không hiểu phòng bếp đang làm cái gì, hôm qua Tiểu Trư chỉ ăn có hai chân gà thôi mà bụng đã hỏng, đợi lát nữa quay về ta tuyệt đối sẽ đánh bọn họ mấy bản, nhất là Tiểu Lan Hoa làm chân gà, tuyệt không tha nàng.”

Tiểu Thất nói: “Sư huynh ngươi nghĩ oan cho Tiểu Lan Hoa, mẹ nàng đã xin nghỉ cho nàng mấy ngày này, nàng cũng toàn ở nhà, không có tới nha môn nấu nướng. Tám phần là các trù tử khác gây ra chuyện, lát nữa về ta nói với họ là được.”

"Cho dù là vậy, đó cùng là nàng sai." Lan Khánh cả giận nói: "Nàng làm gì lại xin nghỉ về nhà, phòng bếp hiện nay không phải đều là nàng trông nom sao? Nàng không ở đó, những kẻ khác liền tạo phản, còn hại đến heo của ta."

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, nói: "Nghe nói là mẹ Tiểu Lan Hoa cảm thấy tuổi nàng không còn nhỏ, cho nên tìm nhà chồng cho nàng, mấy ngày nay nàng đều học thêu thùa nữ công, mẹ nàng còn tìm họa sư tới họa đan thanh

, cả ngày đều bận bịu liên miên."

Tiểu Thất thốt ra lời này, cái chén trong tay Đinh Kim lập tức "khách" một tiếng đập phải nắp chén, thiếu chút nữa đổ nghiêng.

Đôi hoa đào mắt của Tiểu Thất nhíu lại, tà tà nói với Đinh Kim: "Hơn nữa ta còn nghe nói a, trong Quy Nghĩa huyện có rất nhiều tiểu hỏa tử ái mộ nàng đã lâu, đan thanh còn chưa có họa hảo, họa sư chỉ tiết lộ chút ẩn ý, một đống người đã hăm he xắn tay áo muốn bà mối tới cửa làm mai."

"Muội tử của ta a, phương hoa chính mậu, thật sự là khiến một đống người đạp nát môn khảm muốn cướp a! Không giống ai kia, thích người ta lâu như vậy lại không có động tĩnh gì, cứ khiến người ta si ngốc chờ đợi, là muốn người phải chờ tới địa lão thiên hoang, sông cạn đá mòn, hoa tàn ít bướm có phải không?"

"…" Đinh Kim rầu rĩ nói: "Nếu như ta đi cầu hôn, mẹ nàng cũng chưa chắc đáp ứng. Mẹ nàng từng nhờ người nói cho ta biết, làm bộ khoái phải trải qua những ngày lưỡi đao liếm máu, bà không muốn sau này nữ nhân phải ngày ngày lo lắng sợ hãi."

"Cho nên người liền rút lui?" Tiểu Thất xùy một tiếng. "Mẹ nàng yêu con gái đến nóng lòng, sợ con gái chịu khổ mới nói như vậy. Nhưng Tiểu Lan Hoa là kiểu người gì ngươi không biết sao? Muốn nói lưỡi đao liếm máu, nữ oa nhi kia từ nhỏ lưng đeo huyết hải thâm cừu, đã sớm đi lại trong tinh phong huyết vũ, nếu nàng vừa ý ngươi, cho dù theo ngươi vất vả mấy nàng cũng sẽ không kêu một tiếng, nhưng nếu ngươi không có tâm cùng người ta một chỗ, nàng cũng không nhất định không phải ngươi không lấy."

Tiểu Thất nói như vậy, Đinh Kim liền nóng nảy: "Ta có muốn cùng nàng một chỗ, cũng đang xoay sở sính kim. Nhưng mẹ nàng nhanh chóng tìm chồng cho nàng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn này, ta nào có biện pháp?"

Tiểu Thất ha ha cười, nhãn châu xoay một vòng nhìn Đinh Kim, đôi mày hướng hắn nhíu nhíu. "Nếu là người khác, tuyệt đối không có biện pháp, nhưng nếu bổn đại gia chịu xuất mã, vậy tuyệt đối dễ như trở bàn tay. Đừng nói là lan hoa, nếu ngươi muốn thược dược, mẫu đơn hay là sơn trà, đại gia ta đều có thể mang đến cho ngươi."

"Tiểu Thất, ta biết đầu óc ngươi linh hoạt, có biện pháp nào mau giúp ta nghĩ đi!" Đinh Kim nói.

"Hanh hanh, gọi một tiếng Thất ca nghe coi!" Tiểu Thất ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ mặt lưu manh.

"Thất ca!" Đinh Kim đúng là gọi thật.

Lan Khánh ở một bên nhìn quả muốn đánh lên cái mặt Tiểu Thất, người này chẳng bao giờ chịu đứng đắn một chút. Hắn nhìn nhìn sắc trời, sau đó liếc Tiểu Thất một cái. "Đừng đùa nữa, không còn sớm, phải tuần thành!"

"Vâng vâng, sư đệ không đùa nữa. Ta cứ tiếp tục tuần thành thôi." Chỉ cần đối với Lan Khánh, Tiểu Thất lập tức biến nhược.

Lan Khánh gật đầu rời chỗ ngồi, lấy một ít bạc vụn trong túi tiền để trên bàn, bắt chim rồi đi.

Tiểu Thất cùng đi theo Lan Khánh, sau đó quay đầu nói với Đinh Kim: "Ngươi không cần khẩn trương, Đàm đại mụ bên kia để ta cùng Tiểu Hắc đi nói một tiếng là được, hai chúng ta cũng coi như từng giúp Đàm Hoa, nếu không thành, ngay cả Thi đại nhân ta cũng thỉnh tới giúp ngươi nói tốt, vậy không phải được rồi sao."

"Về phần sính kim," Tiểu Thất nhíu mày. "Đại gia ta gần đây bán được tấm nhân bì diện cụ, một đống vàng đang lo không có chỗ ném, ngươi xem khi nào rảnh, đến phòng ta tự mình lấy là được."

Tiểu Thất nói rất đơn giản, nhưng kỳ thực đúng là chỉ đơn giản như vậy.

Sau khi Tiểu Thất cùng Lan Khánh đi tới nói chuyện với Đàm đại mụ, hôn nhân liền đính hạ. Việc Đinh Kim muốn thành thân truyền ra, tất cả các huynh đệ cao thấp nha môn cũng đều là có tiền xuất tiền, có sức giúp sức, kéo hồng thiệp mời chữ hỉ, mua lễ phẩm lo liệu hỉ sự tất cả sự tình đều nhận làm hộ, thậm chí ngay Lan Khánh cũng thỉnh lão tài phùng chuyên may y phục cho hắn đến giúp Đinh Kim cùng Tiểu Lan Hoa đo người, muốn may một bộ hỉ phục cho bọn họ.

Khi đo chiều cao, Tiểu Lan Hoa xấu hổ lại nhút nhát nhìn Đinh Kim, Đinh Kim cũng tràn đầy ý cười say lòng người ngắm Tiểu Lan Hoa.

Lan Khánh có chút không hiểu ở bên cạnh gặm trái cây, gặm đến "khách lạp khách lạp" vang vọng, gọi Tiểu Thất: "Chẳng phải chỉ cần người này thích người kia, người kia cũng thích người này là được rồi? Vì sao còn muốn thành thân làm hỉ sự?"

Tiểu Thất đáp: "Đương nhiên là sau khi thành thân, ai cũng sẽ không cướp được, có thể cùng đối phương nương tựa lẫn nhau đến địa lão thiên hoang."

Tiểu Thất vừa nói vừa gặm trái cây, cũng không nhìn thấy sau khi mình nói lời này, Lan Khánh thần tình bừng tỉnh đại ngộ.

Tiểu Lan Hoa cùng Đinh Kim đo xong, Lan Khánh cũng gọi lão tài phùng đến đo cho mình cùng Tiểu Thất.

Tiểu Thất bị lão tài phùng xoay đến xoay đi, chẳng biết tại sao hỏi: "Đây là để làm chi?"

"Để may y phục cho ngươi." Lan Khánh đáp.

"Y phục của ta vẫn còn, không cần may đâu." Tiểu Thất nói.

"Đương nhiên không được." Lan Khánh phản lại như vậy.

Ngày Đinh Kim cưới Tiểu Lan Hoa, Lan Khánh thức dậy từ rất sớm, bận trong bận ngoài không biết đang làm gì. Tiểu Thất thì tiếp tục ngủ giấc ngủ của hắn, đến tận lúc trong phòng đột nhiên có vài đại thẩm phúc thái xông vào lôi hắn từ giường dậy, hắn mới giật mình cảm giác có chuyện không ổn.

"Các bà là ai? Muốn làm gì?" Tiểu Thất la to. "Đừng tới đây a!"

Nhưng đại thẩm chẳng những hoàn toàn không nghe Tiểu Thất, mà còn ba chân bốn cẳng lột sạch trơn hắn.

"A a—" Tiểu Thất hai tay ôm ngực, cả kinh kêu to. "Phi lễ a—"

"Ầm ĩ muốn chết, Trần Tiểu Kê ngươi câm miệng cho ta!" Thanh âm Lan Khánh từ bên ngoài truyền vào.

Tiểu Thất vừa nghe lập tức kêu la: "Sư huynh cứu mạng, có ba nữ nhân béo ú xông vào phòng cởi y phục ta a—"

Lan Khánh đi đến cửa nhĩ phòng, nói: "Nhanh nhanh cởi hết, cởi hết rồi nhanh mặc, tóc tùy tiện chải là được rồi, bằng không sẽ không kịp giờ lành!"

Lan Khánh vừa mở miệng, Tiểu Thất mới phát giác Lan Khánh nói là nói với mấy đại thẩm, hơn nữa thực quỷ dị chính là, trên người Lan Khánh cư nhiên vận tân lang phục đỏ toàn bộ.

Tiểu Thất cứng họng, cả người sững sờ tại chỗ. Đây là muốn làm gì? Tiểu Thất run như cầy sấy mắt miết vài vị đại thẩm kia, tiếp theo cẩn thận nhìn mấy thứ đại thẩm cầm trong tay…

"Không thể nào…" Tiểu Thất mặt khóc tang, nhìn lại đại sư huynh nhà hắn.

"Hanh hanh hanh! Nhân sinh bốn việc đắc ý chính là : khi hạn lâu gặp mưa lành, tha hương ngộ cố tri, đêm động phòng hoa chúc, và tên đề bảng vàng. Hôm nay Tiểu Hắc đại nhân ta liền muốn đắc ý." Lan Khánh tay bắt phía sau, nhảy nhót nhảy nhót rời đi.

Đại hỉ của Đinh Kim cử hành trong nha môn, Tiểu Lan Hoa mặc hỉ phục được dẫn vào, trên người phục sức phượng quan hà bí (mũ phượng và khăn quàng trên vai), trên đầu đội một chiếc khăn đỏ, dáng vẻ tân nương xuất giá khiến Đinh Kim rất kích động, lập tức đi tới trước dắt người, đưa đến phía trước chủ vị.

Cha mẹ Tiểu Lan Hoa mất sớm, lúc sau nhận Đàm đại nương làm mẹ nuôi, vì thế, Đàm đại nương đương nhiên ngồi ở vị trí nữ chủ nhân, mà Tiểu Lan Hoa coi Thi Vấn như phụ mẫu tái sinh, Thi Vấn đương nhiên được thỉnh ngồi ở ví trí nam chủ nhân.

Người trong này đều là quan sai nha dịch nha môn, nhưng trên mặt mọi người đều là vui cười, toàn bộ đại thính tràn ngập không khí vui mừng.

Sau khi chiếu theo lễ nghi, có một thanh âm bắt đầu xướng: "Nhất bái thiên địa—"

Lúc này ngoài thính đột nhiên truyền đến một tiếng: "Chậm đã!" Sau đó Lan Khánh cũng mặc hỉ phục kéo một tân nương tử cũng hồng khăn, phượng quan hà bí kích động chạy từ bên ngoài vào.

"Tốt lắm, có thể tiếp tục!" Lan Khánh dồn Đinh Kim cùng Tiểu Lan Hoa sang một bên, hướng cha hắn cười không ngừng.

Mọi người sững sờ tại chỗ, ai cũng không nghĩ tới lúc này Lan Khánh cư nhiên mặc hỉ phục kéo theo người chạy vào.

Người xướng lễ hồi lâu không thốt ra tiếng, Lan Khánh cao hứng phấn khích chờ đợi, lại đợi chờ, rốt cuộc hung tợn nói với người nọ: "Nếu ngươi còn không mau hô 'nhất bái thiên địa!', để lỡ mất giờ lành, Tiểu Hắc đại nhân ta sẽ vặn đầu ngươi xuống, làm cầu cho heo ta chơi."

"Vâng vâng vâng!" Vì thế người nọ lập tức hô: "Nhất bái thiên địa—"

"Từ từ, Tiểu Hắc người làm gì vậy?" Thi Vấn kinh hãi.

"Chờ bái xong nói sau, cha ngươi ngồi xuống trước đã." Lan Khánh chạy tới ấn cha hắn về vị trí, sau đó hoan hoan hỉ hỉ chạy trở lại chỗ cũ xoay người ra ngoài, nhưng khi khóe mắt dư quang nhìn thấy người bên cạnh giống như đầu gỗ không nhúc nhích, mặt Lan Khánh biến dữ tợn, bồi thêm câu:

"Trần Tiểu Kê, nếu ngươi dám không bái, buổi tối chúng ta liền ấy ấy."

Một tiếng uy hiếp này của Lan Khánh đầy đủ lực đạo, Tiểu Thất dưới hồng khăn nhớ tới buổi tối mấy lần trước, hôm sau hắn đều chân mềm không cách nào xuống giường được, liền hàm lệ xoay người cúi đầu trước trời.

Con bà ngươi…

Lan Khánh lập tức vô cùng cao hứng cúi đầu.

"Là Tiểu Thất!" Bên cạnh có người kinh hô.

"Ai da, thật sự là Thất ca đáng thương… Lại bị Tiểu Đầu Nhi chộp tới bái đường…"

"Nhị bái cao đường—"

Hai đôi tân nhân đồng thời quay người lại, cúi đầu trước hai người ngồi trên chủ vị.

"Sao không ai nói với ta hôm nay cũng là ngày vui của Tiểu Đầu Nhi và Thất ca a? Ta không chuẩn bị tiền lì xì cho bọn hắn, phải làm sao bây giờ ?" Một bên có người than thầm.

"Phu thê đối bái—"

Lan Khánh vội vàng xoay Tiểu Thất lại, tiếp đó dùng sức cúi xuống. Nhưng bởi vì đứng quá gần, cả đầu Lan Khánh hung hăng đập lên ót Tiểu Thất, Tiểu Thất bị đập choáng váng, thiên toàn địa chuyển.

"Đưa vào động phòng—"

Thanh âm cuối cùng kia vang lên, Lan Khánh lập tức vô cùng cao hứng kéo gà yêu của hắn hô: "Cha, ta cùng Tiểu Thất đi động phòng, buổi tối không cần chờ cơm ta a!" Sau đó không quay đầu lại thẳng hướng tiểu viện bọn hắn trở về.

Tân khách bị lưu lại mỗi người kinh ngạc sững sờ tại chỗ, bọn họ chưa từng thấy tân lang gấp gấp gáp gáp muốn nhập tân phòng như vậy.

Thi Vấn liếc nhìn Nam Hương bên cạnh, trên mặt Nam Hương cũng là ngũ thải tân phân. Nam Hương quay lại nhìn Thi Vấn hồi lâu, mới thong dong chắp tay, nói tiếng: "Chúc mừng đại nhân có được một hảo tức phụ hiền lương thục đức, ôn nhu cung kiệm…"

"Ai…" Thi Vấn vỗ vỗ trán, thờ dài một hơi thật sâu.

Đứa con này của hắn a…

39. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 1: Khánh Trúc Nan Thư Chi Nguyệt Hạ Mỹ Nhân (thượng)

Bách Lý Thất hắn ở trên giang hồ mặc dù danh khí không vang dội,

nhưng giả phân thân nói thế nào cũng là cao thủ vang danh.

Như thế nào cuối cùng lại lạc đến tiểu huyện làm một nha dịch nhỏ bé đáng thương lương bổng ít ỏi?

Hơn nữa, đáng thương nhất chính là còn phải chiếu cố đại sư huynh Lan Khánh đã mất trí nhớ.

Liệu có phải vì hắn đời trước không chịu đốt hảo hương, lại còn gây ra lắm nghiệt,

Cho nên đời này mới phải cùng đại ma đầu dây dưa một chỗ?

"Còn định chạy, ngươi muốn chạy đi đâu?"

"Không, không, không, ta không muốn chạy!"

Gì mà một ngày làm nha dịch Quy Nghĩa huyện, cả đời đều là Quy Nghĩa huyện nha dịch?

Hắn chỉ bị phán ba năm lao dịch thôi, nhưng người này cư nhiên thăng thành cả đời.

"…"

Không thể nào, chẳng lẽ bản thân cả đời cũng phải đền cho đại sư huynh yêu ma này sao?

Ta không theo a….

40. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 2

Vùng đất ven Tây Nam có một tiểu huyện tên là Quy Nghĩa.

Quy Nghĩa huyện này cho đến nay dân phong chất phác, bách tính lương thiện, nhưng sớm trước đây không phải như vậy.

Quy Nghĩa huyện trước đây thượng tham hạ hủ, dân chúng lầm than. Cho đến nửa năm trước, một vị huyện lệnh "Thi Vấn" thanh liêm chính trực đến, chỉnh trị tham hủ, quét sạch trên dưới, lại thêm sư gia "Nam Hương" đa mưu túc trí thận trọng, tứ đại bộ khoái võ công trác tuyệt "Kim Trung Báo Quốc" cùng ngỗ tác "Thi Tiểu Hắc" kỹ thuật khám nghiệm tử thi siêu quần chung sức phụ tá, mới mang tới cho huyện dân một cuộc sống bình ổn an cư lạc nghiệp.

Cũng bởi vì huyện lệnh Thi Vấn này thanh như nước, minh như gương, thương dân như con, kết quả trên làm dưới theo, toàn bộ quan sai trong Quy Nghĩa huyện đều lấy Thi Vấn làm gương, mọi người trong nha môn đều được bách tính tôn kính cùng yêu quý.

Từ đó về sau, toàn bộ Quy Nghĩa huyện an hòa nhạc lợi, quan dân hòa hợp, bách nghiệp phồn thịnh hướng quang vinh.

Quy Nghĩa huyện bình tĩnh tường hòa như vậy cũng đồng nghĩa với việc nha môn quan sai ngày thường vất vả cực nhọc.

Nha môn phân thành ba ban: trạm ban tạo đãi, tráng ban dân tráng cùng khoái ban bộ khoái.

Tạo đãi phụ trách công tác trong nha môn. Tráng ban dân tráng là bách tính phục lao dịch, có lúc tu sửa cầu đường, có lúc lại trợ giúp bộ khoái tuần tra. Khoái ban bộ khoái gánh vác an nguy của bách tính, thực hiện công tác tuần tra trong thành cùng bắt giữ tội phạm.

Một ngày đêm của nha môn bắt đầu từ tiếng gõ mõ lúc trời mờ mịt chưa sáng.

Giờ mão, thanh âm gõ mõ ngân vang trong gió mát tinh mơ, Lan Khánh ở trên giường bỗng mở mắt đứng dậy rời giường.

Gian nhĩ phòng bên cạnh truyền tới tiếng ngáy pho pho, Lan Khánh mới tỉnh ngủ còn chút mơ hồ, trong tâm suy nghĩ như thế nào lại có tiếng ngáy, hắn đi tới trước bàn rót chén nước, uống xong một ngụm liền như chợt nhớ tới cái gì liền chạy sang nhĩ phòng, thẳng đến trước giường người nọ mới dừng lại.

Người ngủ trên giường trong nhĩ phòng, thân thể giương ra như hình chữ "đại", khò khè ngáy rung trời.

Trên mặt vừa xấu vừa bỉ của hắn có một vết sẹo dài thật dài, nhưng đó là giả, bởi vì mặt kia thật ra là nhân bì diện cụ. Chỉ là nếu như bóc nhân bì ra, phía dưới càng có nhiều sẹo hơn, đó chính là thật, nghe nói bị thương lúc niên thiếu.

Lan Khánh cứ mải trông Tiểu Thất ngủ ngay cả mõ thanh cũng không nghe thấy, trong lòng buồn bực, thật sự có thể ngủ tốt vậy sao?

Sự tình của nha môn nhiều như vậy, ngày hôm nay bọn họ còn phải tuần thành, hơn nữa hết thành đông còn có thành tây, người này đến giờ còn chưa tỉnh, để chậm trễ là muốn cha hắn đánh bản tử sao?

Tiểu Thất ở trên giường vân vê mũi, nghiêng người, khuôn mặt hướng ra ngoài ngủ càng thêm say. Lan Khánh tròng mắt đảo vòng quanh hô thanh: "Tiểu Kê, dậy đi!"

Nhưng Tiểu Thất ngay cả đáp lại cũng không có, vẫn mặc nhiên khò khò khè khè.

Lan Khánh từng bước tiếp cận, cúi đầu trông khuôn mặt Tiểu Thất ngủ. Cái bóng buông xuống mặt Tiểu Thất, Lan Khánh động động, ảnh liền giật giật, Tiểu Thất vẫn không tỉnh.

Nhìn Tiểu Thất ngủ miệng mở to, dáng dấp không phải quá hảo khán, vả lại một điểm cảnh giác cũng không có, thập phần thả lỏng say sưa.

Lan Khánh đi ra khỏi nhĩ phòng xem giường mình, lại đi vào nhĩ phòng sờ sờ giường Tiểu Thất, rõ ràng chất vải đệm chăn đều là của bản thân khá hơn, ván giường cũng hơn nốt, như thế nào hắn lại có thể ngủ sâu hơn chính mình, ngủ đến lôi đánh cũng không tỉnh.

Ôm nghi hoặc, Lan Khánh suy nghĩ một chút, sau cùng xốc chăn Tiểu Thất nằm xuống.

Hắn ngủ ở bên người Tiểu Thất, nghe tiếng ngáy của người kia, trông thấy bên mặt có thể nói là rất xấu, vậy mà kỳ quái lại chậm rãi buồn ngủ, chỉ là tiếng ngáy của Tiểu Thất có chút ồn ào.

Vươn tay kẹp mũi Tiểu Thất bắt Tiểu Thất dùng miệng hít khí, nhưng tiếng ngáy vẫn không ngừng.

Hắn lại đẩy Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng không biết đang mộng cái gì, con mắt hé mở, miệng chép chép vài ba cái, thì thào niệm: "Đại sư huynh…" Sau đó mang theo tiếu ý nhắm mắt lại.

"Ngươi rất ồn." Lan Khánh ngủ ở bên cạnh nói.

"A…" Tiểu Thất lẩm bẩm, ngừng ngáy, lại tiếp tục ngủ.

Lúc này Lan Khánh mới thỏa mãn gật đầu, nhìn Tiểu Thất vài lần, ngón tay mân mê miệng vết thương trên má trái, rồi chậm rãi nhắm mắt theo Tiểu Thất chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm tam bang vang lên, Tiểu Thất mới thong thả chuyển tỉnh, con mắt từ từ hé mở, miễn cưỡng ngáp một cái, đang suy nghĩ ngày hôm nay được ngủ thật tốt, không ai đến phá hắn. Nhưng mí mắt mở ra đến phân nửa, cảnh tượng tiếp theo trông thấy liền làm hắn sợ đến cả người mãnh liệt thụt lui, kinh ngạc không nói nên lời.

Một khuôn mặt đang ngủ trầm tĩnh an ổn ở ngay trước mắt hắn, chủ nhân của thụy nhan vốn đã có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, hiện nay ngủ còn mang một chút ngây thơ một chút khờ dại, thêm vào đó

hai viền môi mọng đỏ khẽ mở, vạt áo buông ra để lộ xương quai xanh cùng non nửa lồng ngực tuyết trắng, khiến cho thứ kia nguyên bản sáng sớm rời giường rục rịch ngóc đầu thoáng chốc ầm ầm toàn bộ nhiệt liệt thiêu đốt.

"Đại, đại, đại sư huynh—" Tiểu Thất trông thấy Lan Khánh y sam không chỉnh nằm bên cạnh mình, thanh âm bỗng cất cao, khiếp sợ hô to.

Bách Lý Thất hắn thật sự là kẻ có sắc tâm nhưng không có sắc đảm, bình thường cho dù có người yêu thương nhung nhớ hắn cũng không động, huống chi người đang nằm đây là tiền ma giáo giáo chủ, đại ma đầu Lan Khánh có danh xưng "Độc thủ trích tiên", trong nháy mắt có thể khiến kẻ khác tan thành tro bụi, càng không thể tùy tiện dâm đùa a!

Thanh âm kêu gào the thé chui vào tai Lan Khánh, nguyên bản được dịp ngủ ngon, Lan Khánh bị gọi như thế liền cau mày mở mắt.

Hắn dùng âm giọng mới tỉnh hơi chút khàn khàn khiến người mềm yếu, bất mãn nói: "Ở bên tai ta kêu cái gì? Ồn ào chết! Ngươi không muốn sống sao?"

Lan Khánh vừa mở miệng, Tiểu Thất lập tức co rút vào tường. Hắn mở miệng run rẩy hỏi: "Ngươi làm sao lại ngủ trên giường của ta?"

Lan Khánh nhàn nhạt nói: "Ân, không được sao? Vì sao ngươi có thể ngủ, ta lại không thể?"

"Đương nhiên không được— đây là giường của ta, ngươi nào có thể tùy tiện ngủ! Sẽ xảy ra chuyện a—" Tiểu Thất thê thảm kêu lên.

"Sẽ xảy ra chuyện gì?" Lan Khánh nhíu mi.

Tiểu Thất nghẹn một chút. "Là… cái kia…" Hắn lại càng co vào tường, liều mạng che giấu dị trạng nửa người dưới, cái mông chính là muốn toàn bộ thu tiến trong tường, vĩnh viễn không ra.

Lan Khánh liếc nhìn Tiểu Thất, mặc dù không có chủ định nhưng thoạt nhìn chính là yêu mị nhập cốt làm cho Tiểu Thất giật mình một trận.

Lan Khánh chậm rãi xuống giường, vừa đi vừa hỏi: "Giờ nào rồi?"

"Ách, mới vừa truyền đến tam bang." Tiểu Thất trả lời.

"Cái gì? Đến tam bang sao?" Lan Khánh vừa nghe xong, lập tức nhào tới giường của mình, y phục trên tay lập tức khoác lên mình. "Tam bang kia chứng tỏ cha ta cũng đã khai đường. Tiểu Kê nhanh một chút, tùy tiện mặc thứ gì đó rồi cũng ta ra ngoài, không thể để muộn!"

Tiểu Thất ngẩn người, lúc này mới nhận mệnh bò xuống giường, hắt nước rửa mặt, một bên kẹp chặt hai chân một bên khom lưng nói: "Hôm nay không phải ngày xét xử cũng không phải ngày tố cáo, chỉ là tuần thành thôi, trì hoãn một chút cũng không sao." Sau đó đem tạo sắc* quan phục nha môn mặc vào, bên hông buộc hồng yêu đái (thắt lưng), đi quan ngoa, chậm rãi rời khỏi nhĩ phòng.

"Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, cho dù không thượng đường cũng không thể rề rà!" Lan Khánh vừa thấy Tiểu Thất đi ra, liền tóm lấy cổ áo hắn dùng sức chạy ra ngoài, chạy đến phân nửa đột nhiên nhớ tới cái gì, lại thẳng đến ổ nhỏ bằng gỗ dựng dưới tàng cây trong tiểu viện, ngồi xổm xuống dò xét bên trong.

Heo con cũng vừa tỉnh, đang giương tròng mắt nho nhỏ trông người thò đầu vào ổ. Đây là heo yêu của Lan Khánh, tên gọi Triệu Tiểu Trư.

Lan Khánh tháo dây buộc heo đặt lên tay Tiểu Thất, Tiểu Thất tiếp nhận, hai người một heo lúc này mới rời khỏi nội nha chạy đến tiền đầu.

"Hầu hầu—" Tiểu Trư kêu.

Hôm nay, lại là một ngày thật đẹp. Trời trong nắng ấm.

Đúng giờ mão, sau khi ký danh trong sổ ghi chép của nha môn cho thấy bản thân bắt đầu làm việc, Lan Khánh cùng Tiểu Thất dắt Tiểu Trư lên đường thực hiện nhiệm vụ tuần tra trong ngày.

Buổi sáng, trước tiên bọn họ vòng một lượt ở thành đông.

Thái bình thịnh thế, không có đại sự gì phát sinh, chỉ bắt được một tên tiểu tặc mà thôi.

Buổi trưa đem tiểu tặc về nha môn thì vừa vặn gặp huyện lệnh Thi Vấn, Thi Vấn khích lệ Lan Khánh một phen, điều này làm cho hắn rất cao hứng, buổi chiều tới thành tây, trên mặt còn mang theo ý cười.

Đảo một chuyến quanh thành tây, so bới thành đông còn yên bình hơn, ngay cả một tên trộm cũng không thấy. Đến gần chạng vạng tối, hai người bụng cũng đã đói, vừa vặn lại tới vùng ngoại thành, vì vậy Tiểu Thất bắt một con gà rừng trở về, dùng nước suối tẩy sạch, sau đó nổi lửa nướng ngay bên suối.

Lan Khánh buông dây thừng buộc Tiểu Trư, một người một heo ở bên bờ chơi "Thi Tiểu Hắc tại na lý". Tiểu Trư hiện giờ cũng không còn sợ Lan Khánh, chạy vòng quanh hắn "hầu hầu" không ngừng, bất luận Lan Khánh trốn sau hay trên cây, nó đều có thể lập tức tìm ra, sau đó để Lan Khánh hài lòng ôm lấy, xoa xoa đầu rồi cười toe với nó.

Tiểu Thất nhìn tình cảnh trước mắt, biểu tình có điểm khổ não.

Hắn không nghĩ mình cùng Lan Khánh sẽ có một ngày như vậy.

Hắn vốn cho mình cùng người này đến chết cũng sẽ không qua lại. Nhưng làm thế nào lòng vòng một hồi lại đến ở bên người này.

"Gà nướng được chưa? Ta đói bụng!" Lan Khánh chơi đủ, ôm Tiểu Trư đang thở hổn hển ngồi lại bên Tiểu Thất.

"Sắp rồi." Thanh âm Lan Khánh đem Tiểu Thất kéo khỏi trầm tư, hắn vội vàng trở gà, dùng kiếm múa vài đao, tiếp theo lấy ra một cái bình vẩy một chút bột xuống rồi lại nướng thêm một chút.

"Đó là cái gì?" Lan Khánh trông bình hắc sắc lưu ly trong tay Tiểu Thất.

"Cái này?" Tâm Tiểu Thất nhảy loạn, nhìn bình thuốc trong tay, lúc này mới kinh hãi phát hiện bản thân trong lúc ngẩn ngơ lại làm trò trước mặt Lan Khánh, đem thuốc thêm vào trong gà. Cổ họng hắn hơi khô sáp cười nói: "Đây chỉ là một loại hương liệu, có thể làm cho gà nướng ngon hơn."

Lan Khánh hồ nghi ngó Tiểu Thất, Tiểu Thất vội vàng nói: "Sư huynh không phải cho rằng sư đệ muốn hạ độc hại ngươi chứ?" Hắn giả vờ trấn định đem bình đến trước mặt Lan Khánh. "Nếu không ngươi ngửi xem, ngươi nhận thức độc vật sâu như vậy, hẳn nhiên là biết thứ này tốt hay xấu."

Gặp bình đến gần, Lan Khánh nhìn cũng không nhìn, một đôi phượng mâu sáng ngời mang theo vẻ đơn thuần chỉ dừng lại ở trên người Tiểu Thất.

Ngay lúc Tiểu Thất vươn tay không được, lùi về cũng không xong, Lan Khánh mới phát ra thanh âm.

Hắn nói: "Ngươi làm sao lại hại ta?"

Thần tình như vậy khiến tâm Tiểu Thất thoáng cái hết thảy đều mềm nhũn. Người này điên thì điên, nhưng với người tín nhiệm lại phóng hạ đến tận một trăm hai mươi cái tâm thế này.

Tiểu Thất thu hồi bình thuốc, thấp giọng thì thào nói: "Sư huynh, ngươi như vậy không được a…"

Lan Khánh cũng không màng nghe Tiểu Thất cuối cùng nói cái gì, chỉ là chuyển đề tài, đưa mắt phóng tới gà nướng hô: "Rốt cuộc có được chưa, Tiểu Hắc đại nhân ta đói bụng lắm!"

"Được rồi được rồi!" Tiểu Thất vội cắt một bên chân gà cho Lan Khánh.

Lan Khánh tiếp nhận nhưng không ăn, trước cho Triệu Tiểu Trư trong lòng hắn.

Triệu Tiểu trư yêu nhất đời chính là chân gà ngậy mỡ, nó cắn một cái rồi giãy giụa rời khỏi lòng Lan Khánh, ngậm tới một bên gặm.

Lan Khánh không để ý, lại chỉ chỉ chỗ khác trên gà.

Tiểu Thất đương nhiên hiểu ý, lập tức giơ kiếm cắt xuống phần mông gà phì nộn, cung kính đưa cho đại sư huynh nhà hắn.

Lan Khánh cười híp mắt, há mồm hung hăng cắn mông gà một ngụm.

Sắc trời dần dần tối, mặt trời chiều chìm sau ngọn núi phương xa, bóng đêm nồng đậm hơn, tinh tú chậm rãi lóe ra phía chân trời. Tiểu Thất từ trong lồng ngực móc ra một hồ Hoàng Tửu cùng hai cái chén, trước tiên rót một chén cho Lan Khánh, rồi mới rót cho mình một chén từ từ uống.

"Ngươi không ăn gà a?" Lan Khánh hỏi.

"Ngươi ăn đi, ta không đói bụng." Tiểu Thất nói.

Lan Khánh gật đầu cười, hiển nhiên là rất hài lòng với câu trả lời của Tiểu Thất.

Tiểu Thất trông Lan Khánh, tuy rằng người này thoạt nhìn hơi gầy, nhưng nếu hưng trí thì ngay cả gấu đều có thể ăn lót bụng, chim trĩ (cũng chính là gà rừng hay gà gô) chỉ nho nhỏ như vậy, thua một phần mười con gấu, khẳng định ăn không no, bản thân nào có lá gan cùng hắn hưởng?

Nghĩ tới đây, Tiểu Thất không khỏi ủ rũ.

Vì sao mà ngày hôm nay, hắn mọi việc luôn trước thay sư huynh suy nghĩ, hằng ngày từ ẩm thực cho đến chuyện gì gì đó đều lo lắng chu đáo, nhưng việc của chính mình lại để qua một bên, thực sự cam phận làm bà vú cho người ta.

Bách Lý Thất hắn ở trên giang hồ danh khí mặc dù không vang lượng, nhưng hai danh tự khác: "Dịch dung thánh thủ Quỷ tượng bất tri danh" với "Phù Hoa Cung phó cung chủ Lâm Ương" nói thế nào cũng là cao thủ không người không biết không người không hay.

Hắn toàn bộ đại giang nam bắc đều từng đạp qua, năm sông bốn biển giao thiệp bằng hữu vô số, như thế nào cuối cùng lại lạc đến Tây Nam tiểu huyện làm một nha dịch nhỏ bé một năm chỉ lĩnh hơn mười lượng không đủ nhét kẽ răng này?

Tiểu Thất khoanh tay chăm chú suy nghĩ. Là đời trước không chịu đốt hảo hương, lại còn gây lắm nghiệt, đời này mới phải dây dưa một chỗ với đại ma đầu?

Lại có tứ sư tỷ Yến Phù Hoa thật sự là không màng tình nghĩa, dù chưa kể hắn những năm trước đây vất vả cực nhọc thay Phù Hoa Cung dựng cơ nghiệp, thì vẫn phải xét đến tình đồng môn, rõ ràng không nên đem hắn giao cho Lan Khánh, vậy mà còn uy hiếp nếu bất tuân liền trực tiếp gọi người thay hắn nhặc xác… Thật là quá tàn nhẫn đi!

Từ lúc về đây, những ngày tiêu dao ở Phù Hoa Cung khiến Tiểu Thất lưu luyến không ngớt. Ở Phù Hoa Cung mặc dù mệt, nhưng nói cái gì cũng là phó cung chủ dưới một người trên vạn người, ngoại trừ một đống lớn tạp sự ra, rốt cuộc đều có người hầu hạ hắn, làm gì có chuyện hắn hầu hạ người. Không như hiện tại, không chỉ phải hầu hạ người uống rượu ăn thịt, còn phải lo lắng người này lúc nào tâm tình không tốt lại tiện trực tiếp hạ vài loại độc cho hắn "thưởng thức"…

Tiểu Thất vừa uống rượu vừa nghĩ, chính mình có nên viết một phong huyết thư gửi về Thần Tiên Cốc hướng sư phụ đòi cứu binh, phái một sư huynh đệ khác đến thay hắn bổ khuyết?

Tuy nói Hắc bạch song tiên dùng một viên Bích Ly Châu cầu tứ sư tỷ phái hắn tới chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của Lan Khánh, nhưng sư huynh đệ bọn hắn đều là sư phụ dạy dỗ, ai tới thế thân cũng không khác mấy.

Suy nghĩ một chút, để nhị sư huynh đi. Nhị sư huynh hẳn chế ngự được đại sư huynh… Bất quá nhị sư huynh thường ngày đều là chiếu cố sư phụ, huống hồ sư phụ niên kỷ cũng lớn, không có ai tùy thị ở bên không ổn.

Bằng không tam sư huynh đi… tam sư huynh hẳn là khả dĩ….

Nếu không ngũ sư huynh lục sư huynh cũng miễn cưỡng khả thi….

Dù sao thì đừng cho bát sư đệ Triệu Tiểu Xuân nhà hắn đến là được. Tên kia chỉ cần vừa xuất cốc, nếu không ai trông chừng, không biết được hắn lại gây nên sự tình gì.

Tiểu Thất cứ tự suy tưởng như vậy, hồn du thiên ngoại, tận khi Lan Khánh gặm gà ngay cả đầu cũng đã sạch bách, hắn vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Lan Khánh hô thanh: "Tiểu Kê."

Nhưng Tiểu Thất nghĩ đến mình có thể được giải thoát rồi, vui sướng cười hai tiếng, hoàn toàn không phát giác Lan Khánh đang theo dõi hắn.

"Ngươi đang suy nghĩ đến cái gì mà vui vẻ như vậy? Có phải nghĩ cách ly khai Quy Nghĩa huyện?" Bên tai Tiểu Thất đột nhiên truyền đến thanh âm như vậy.

Tiểu Thất cười một tiếng, trả lời: "Đúng vậy…A…" Hắn vừa chuyển đầu, nãi nãi cá đại hùng a, Lan đại giáo chủ không biết tự khi nào dựa sát bên cạnh hắn, cả khuôn mặt cũng choán trước mặt hắn. Tiểu Thất vội vã dịch mông ra sau, muốn ly khai đại ma đầu, ai biết Lan Khánh hành sự so với Tiểu Thất nhanh hơn nhiều, hai tay liền nắm lấy da mặt hắn, tận sức kéo sang hai bên, kéo đến mức Tiểu Thất bi ai kêu thất thanh.

"Sư huynh sư huynh, đau a, đau!" Tiểu Thất kêu thảm thiết.

"Đã biết mà còn không chịu an phận!" Lan Khánh cả giận nói. "Cha ta đã phán ngươi làm nha dịch Quy Nghĩa huyện, một ngày là Quy Nghĩa huyện nha dịch, cả đời cũng là Quy Nghĩa huyện nha dịch, còn muốn chạy, ngươi muốn chạy đi đâu?"

"Không không không, ta không muốn chạy!" Tiểu Thất xua tay. "Thật sự, thật sự, một điểm cũng chưa từng muốn chạy!"

"Ngươi vừa mới nói đấy thôi!" Lan Khánh càng giận dữ. "Ngươi rõ ràng dối trá! Dám ở trước mặt Tiểu Hắc đại nhân ta nói dối, Trần Tiểu Kê, ngươi không muốn sống!" Dứt lời, tay lại dùng lực lớn hơn nữa, nước mắt Tiểu Thất đều nhanh rơi xuống.

"Sư huynh tha mạng, mặt của ta!" Tiểu Thất vội vã nói: "Ta là nói đương nhiên không phải, chỉ là âm đầu quá nhỏ, cho nên ngươi không nghe thấy!"

"Thật không?" Lan Khánh cau mày, nghi hoặc hỏi.

"Thật thật thật!" Tiểu Thất cơ hồ rống lên. Khuôn mặt vô cùng anh tuấn của hắn, da mặt trơn láng mềm mại của hắn, rất rất đau a!

Lan Khánh buông lỏng tay nói: "Vậy được rồi, là ta nghe lầm!" Cảm thấy còn thiếu, vẫn là thêm một câu: "Nhưng ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện tùy tiện ly khai! Cùng ta chơi "Trần Tiểu Kê tại na lý", sau đó trốn đến không thấy bóng dáng cũng không được! Nếu ngươi vô cớ tự ý rời cương vị công tác làm ta phải tìm, ngươi hiểu chứ, ta sẽ không dễ dàng tha cho ngươi." Hắn nói lời này, nhãn thần thập phần nghiêm túc.

Tiểu Thất hít hít mũi, nước trong mắt lóng lánh, nhưng cho dù bị giày vò thế nào, hắn vẫn chỉ có thể gật đầu như đập tỏi nói: "Phải phải phải phải phải phải, ta có tính mượn lá gan trời cũng sẽ không có can đảm bắt Tiểu Hắc đại nhân ngài phải tìm đâu."

"Hừ!" Lan Khánh gật đầu thỏa mãn.

Tiểu Thất lúc này mới thở ra một hơi. Tuy rằng trong tâm vẫn thầm làu bàu, Thi Vấn phán ba năm lao dịch mà thôi, người này cư nhiên tự ý tăng thành cả đời; nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy đáng buồn, là cả đời cũng không sai a, từ lúc bản thân bị tứ sư tỷ tống xuất, ba năm đã biến thành cả đời, hắn phải ở bên "Thi Tiểu Hắc" đại nhân làm bộ khoái cho đến chết, bảo hộ người này một đời bình an a… Đáng thương… đáng thương thay…

Lúc này Lan Khánh bỗng nhiên liếc nhìn Tiểu Thất, vươn tay lại muốn "chăm sóc" mặt hắn.

Tiểu Thất cả kinh, đầu vốn là muốn rụt lại phía sau, nhưng vừa nghĩ tới rụt sau không để đại ma đầu toại nguyện có khi càng khó sống, nghĩ thầm, vươn đầu cũng một đao thu đầu cũng một đao, liền kiên trì nhắm mắt chờ tay Lan Khánh tới.

Vậy mà, lần này không có cảm giác đau đớn gì, Lan Khánh chỉ lau lau hai bên mặt Tiểu Thất nói: "Mặt của ngươi đều là mỡ, mỡ gà." Tiếp theo liền không có động tĩnh.

Mỡ gà kia là do Lan Khánh mới nãy nhéo dính lại trên mặt Tiểu Thất, cũng không lau hoàn hảo nên càng dính nhiều hơn.

"A?" Tiểu Thất trừng mắt nhìn.

"A cái gì?" Lan Khánh hỏi.

"Không, không có gì." Tiểu Thất vội vàng lắc đầu. Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi. Lan Khánh không tái "yêu thương" mặt của hắn, đối với hắn mà nói đã là ân huệ thiên đại. Vì vậy, hắn cũng không dám xoa khuôn mặt đã được lau qua, cứ như vậy tùy ý để mỡ dính trên đó.

41. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 3

Sắc trời đã tối, Lan Khánh lại uống chút rượu nói chút chuyện, còn Tiểu Thất nơm nớp lo sợ bồi một bên đáp lời, thẳng đến lúc Lan Khánh có vài phần say men, hai người mới đứng lên, chuẩn bị trở về nha môn.

"Tiểu Trư đâu?" Lan Khánh nhìn phải rồi lại nhìn trái, mới vừa rồi buông dây, Triệu Tiểu Trư đã không biết chạy đi nơi nào.

Tiểu Thất nghe vậy, lập tức thổi khẩu tiếu (còi miệng '____'), bụi cỏ cách đó không xa giật giật, một khỏa đầu heo dò xét đi ra, "hầu hầu" hai tiếng.

"Tiểu Trư trở về!" Tiểu Thất gọi.

Triệu Tiểu Trư lúc này mới chạy đến bên chân Tiểu Thất, sau đó Tiểu Thất đem sợi dây trao cho Lan Khánh, Lan Khánh gật đầu, Tiểu Thất diệt lửa, hai người một heo mới nhân ánh trăng chậm rãi di chuyển về thành.

"Tiểu Trư có ngươi giáo rất biết nghe lời a!" Đi dọc theo bờ suối, Lan Khánh đột nhiên nói như vậy.

"Đây đều là nhờ phúc khí của sư huynh, heo là được một phần linh khí của sư huynh mới thông minh linh xảo như vậy, chỉ dạy hai ba lần liền cái gì cũng đều thông hiểu." Tiểu Thất nịnh nọt nói.

"Hừ!" Lan Khánh cười một tiếng. Lời Tiểu Thất vào lỗ tai hắn bao giờ cũng thập phần dễ chịu. Kỳ thực người khác cũng biết đối với hắn nói mấy lời êm tai, nhưng nghe tới nghe lui, vẫn chỉ người này hợp tâm ý hắn.

Lan Khánh đang muốn nói tiếp thì sợi dây trong tay đột nhiên bị kéo căng, Tiểu Trư đi ở tiền phương hai người đột nhiên xông nhanh tới trước, sau đó lại dừng một chút, ngửi đông ngửi tây, quay đầu lại dùng cặp mắt nhỏ thoáng qua Lan Khánh cùng Tiểu Thất.

"Làm gì?" Lan Khánh hỏi Tiểu Trư.

"Hầu hầu" Tiểu Trư ứng thanh.

"Ngươi còn muốn ăn chân gà?" Lan Khánh hỏi: "Không nói sớm một chút, chân gà còn lại ta đã sớm nuốt vào bụng rồi, hiện nay muốn nhổ ra cho ngươi cũng quá muộn."

"Hầu hầu hầu…" Tiểu Trư lại kêu vài tiếng.

"Bảo Tiểu Kê bắt gà nữa hả? Nhưng chúng ta phải về nha môn." Lan Khánh nói với Tiểu Trư: "Ngươi đừng quấy, chút về ta sẽ vào trù phòng tìm Tiểu Lan Hoa sốt chân gà cho ngươi ăn."

"Hầu…" Tiểu Trư ứng thanh, tiếp theo cũng không quản sợi dây thít chặt liền giơ chân xông tới trước.

"A? Không muốn ăn gà trong lồng, chỉ muốn gà rừng hả?" Lan Khánh sụt sịt hút nước miếng. "Đúng vậy đúng vậy, ta cũng hiểu được gà rừng ngon hơn, thịt săn chắc cũng đã răng hơn, lại còn vừa thơm vừa béo lại ngọt." Tiếp theo người liền chạy theo heo lệch khỏi đường về nha môn.

Tiểu Thất ở bên nghe một người một heo đối thoại, vẻ mặt một mảnh hắc tuyến, nếu không phải đã biết Lan Khánh tẩu hỏa nhập ma điên điên khùng khùng, hắn thật cho rằng người này bản lĩnh quá cao, có thể cùng heo rừng nói chuyện.

"Sư huynh, trời cũng tối rồi, đừng… chơi nữa, nên trở về nha môn đi ngủ!" Tiểu Thất cũng chạy theo Lan Khánh.

Lan Khánh quay đầu lại ra lệnh: "Ngủ ngủ, ngươi suốt ngày chỉ biết ngủ. Hiện nay bọn ta muốn đi bắt gà rừng, không cho ngươi ngủ, phải theo bọn ta đi bắt."

"Ai…" Tiểu Thất bất đắc dĩ đành tiếp tục chạy theo. "Đây là ven suối, ven suối nào có kê a…"

"Mũi Tiểu Trư rất tinh, nó có thể tìm ta và ngươi, đương nhiên có thể tìm thấy gà. Đừng làm ồn, gà đều bị ngươi dọa chạy mất." Lan Khánh hờn giận hô thanh.

Nếu người ta đã nói như vậy, Tiểu Thất cũng đành ngậm miệng, theo đuôi bọn họ chạy dọc theo dòng suối nhỏ.

Kết quả Tiểu Trư chạy một lúc lâu rồi từ từ chậm lại. Nó ngửi đông hít tây, cuối cùng đứng ở trước bụi cỏ lau cao bằng người, quay đầu lại nhìn Lan Khánh một chút, sau đó chui vào.

Lan Khánh lập tức theo Tiểu Trư chui vào bụi cỏ, nhưng đầu mới tham tiến hơn phân nửa, thân hình đã khựng lại, ngừng không tiến.

"Làm sao vậy?" Tiểu Thất phát giác có điểm khác thường lập tức chạy về phía trước, cũng thăm dò sau bụi cỏ.

Cảnh tượng tiếp theo trước mắt khiến Tiểu Thất ngây ngẩn đực mặt ra.

Suối nước róc rách lóe ra hào quang dưới ánh trăng, một thân người ngã trên tảng đá bên dòng suối, khuôn mặt hướng xuống phía dưới, tóc tai rối bời, y phục trên người bị xé rách, một vệt máu đỏ thẫm dính đầy thân bạch y.

Tiểu Thất cả kinh, vốn định đi tới tham xét mạch môn đối phương nhưng lại nghe thấy Lan Khánh dùng thanh âm băng lãnh nói: "Khỏi cần xem, ngực không còn phập phồng, thi thể cũng đã cứng, hẳn là đã tắt thở một thời gian."

Triệu Tiểu Trư ngồi ở dưới đất, tiểu nhãn tình vô tội trông chủ nhân nó.

Gió thổi qua giữa trời tháng bảy nhưng lại lạnh lẽo như thanh âm Lan Khánh.

Trong nha môn có một địa phương Thi Vấn cấp cho Lan Khánh làm nghiệm thi sở (chỗ khám nghiệm tử thi), nằm ở bên tam ban ban phòng, dựa vào tường vây của tiểu viện, thường ngày không có việc gì đều đun thảo dược gồm tạo giác hòa cùng thương truật để khử mùi thi thể thối rữa.

Tiểu Thất khiêng cỗ thi thể kia trở về, đem đặt trên đài gỗ trong nghiệm thi sở, không cẩn thận bị rạch một chút.

"Ai…" Hắn thu ngón tay, phát giác nguyên lai là đầu ngón bị cắt, lại nhìn thi thể, lúc này mới thấy cánh tay người chết có một đoạn bị chặt đứt rụng lồi ra ngoài mặt da, chính thứ này khi nãy cắt phải hắn.

Tiểu Thất lắc lắc tay, không có để ý tới điểm tiểu thương ấy, hắn trước đi ra bên ngoài gọi người báo cáo việc nhặt được thi thể cho Thi Vấn, tiếp theo liền trở về nghiệm thi phòng, cũng không phát hiện máu của bản thân vừa rồi dính trên thi thể đã chậm rãi tan vào đoạn xương đối phương, chỉ còn lưu lại một vòng nhàn nhạt màu hồng sáng.

Nhãn tình Tiểu Thất thủy chung dừng ở trên người Lan Khánh.

Lan Khánh bình thường điên điên, vậy mà hôm nay một đôi mắt thanh trong tỏa sáng, rửa tay xong liền bắt đầu lật mở y phục thi thể, thần tình cùng thái độ chuyên chú khiến Tiểu Thất tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lan Khánh bận rộn, Tiểu Thất ở bên cạnh trông hắn làm việc.

Lan Khánh sách một tiếng cả giận nói: "Đừng dựa gần quá, che mất ánh sáng!"

"A, a!" Tiểu Thất sờ sờ mũi lui ra phía sau từng bước, tránh tái làm Lan đại giáo chủ tức giận.

Lan Khánh đem y sam thi thể cởi ra, vết thương tràn ngập, nhiều đến nỗi khiến Tiểu Thất không đành lòng nhìn tiếp. Hắn thoáng liếc qua dáng dấp thiếu niên, dung mạo phản chiếu trong mắt khiến hắn than

thở: "Trông thể cốt chỉ mới vừa bắt đầu phát triển, không quá mười bốn mười lăm tuổi." Sau khi tường tận khuôn mặt kia, hắn lại lắc đầu: "Trông dáng dấp xinh đẹp này, mặt tựa phù dung, mày tựa liễu rủ, lúc còn sống hẳn là một thiếu niên thanh tú. Nếu thêm mấy năm nữa trên đời này cũng không có mấy người so sánh được…"

Lan Khánh liếc Tiểu Thất, nghĩ người này sao lại thanh nhàn như vậy. Trong khi bản thân bận bịu vô cùng, tên kia lại nhởn nhơ nhìn mình làm việc. Tiếp theo hắn thuận nói: "Bên cạnh có văn phòng tứ bảo cùng thi đơn, tự mình lấy nghiên mực giấy bút, ta niệm cái gì thì nhất nhất ghi lại."

"A?" Tiểu Thất vô cùng kinh ngạc.

"A cái gì?" Lan Khánh nói: "Bảo ngươi làm chút chuyện cũng không được sao?"

"Không không không, đương nhiên được." Tiểu Thất sờ sờ mũi liền chạy tới giả bộ mài mực, cầm lấy giấy bút, tái trở lại bên người Lan Khánh.

Lan Khánh gỡ sợi tóc dính trên mặt thiếu niên, hai tay ở trên cao từ từ đè xuống, vừa ấn vừa nói: "Viết, xương ngực, tay trái đều gãy."

"A." Tiểu Thất viết viết viết.

Lan Khánh một bên sờ một bên nói: "Ngực bụng có máu bầm, mặt có vết thương."

Hắn ngừng một chút, nhìn kỹ vết thương rồi nói: "Lằn roi nhàn nhạt cùng vết thương do đánh đập."

Tiếp theo lại xem xét, tách miệng thiếu niên nói: "Mặc dù phát hiện ở bên dòng suối nhưng trong miệng không có cát, bụng cũng bằng phẳng, không có tích tụ nước suối."

Sau đó Lan Khánh cầm tay thiếu niên giơ lên, dùng kẹp nhỏ lấy ra một thứ gì đó từ trong móng tay, tỉ mỉ quan sát rồi nói: "Trong móng tay có một mảnh huyết nhục, chắc hẳn trong lúc giãy giụa đã cào rách từ trên người hung đồ."

Lan Khánh dừng lại, suy nghĩ một chút: "Người này không phải trượt chân sa xuống nước, vết thương màu da đều tươi đẹp, vả lại huyết hoa nhiều như vậy đều là do bị thương trước khi chết, xem ra là bị người dùng roi cùng thủ cước đánh đập, làm nhục đến chết."

Tiểu Thất nghe đến bốn chữ "làm nhục đến chết", đột nhiên phát run. Hắn cau mày nói rằng: "Hài tử này mới vài tuổi a, lớn lên lại hảo như vậy, ai hạ thủ nổi thật sự là…"

Nghe Tiểu Thất cứ luôn miệng tán dương thi thể trên đài, cũng không biết là ngại ồn ào hay làm sao, Lan Khánh rốt cuộc ngẩng đầu lặng lẽ trông Tiểu Thất.

"Ách…" Tiểu Thất ngậm miệng, không dám tiếp lời.

Lan Khánh lạnh lùng hừ một tiếng, hai tay lần xuống đến chỗ đầu gối thiếu niên, hắn trông thất vết thương hai bên đùi, mi đầu từ từ dựng lên.

"Làm sao vậy?" Đáng lẽ không nên nói chuyện nhưng Tiểu Thất phát giác sắc mặt Lan Khánh không tốt nên vẫn lên tiếng hỏi.

Lan Khánh không để ý đến Tiểu Thất, tiếp theo hắn lật thi thể lại, ánh mắt dừng lại ở vết bầm tại song mông, sau đó tách chúng ra, thì thầm: "Giang xử* bị xé rách…"

Tiếp theo ngón tay duỗi ra đưa vào bên trong, lấy ra một khối máu hồng sắc cùng bạch sắc ngưng kết.

Thấy thứ uế vật này, khuôn mặt Lan Kháng thoáng xanh thoáng trắng, thần sắc biến hóa bất định, đến lúc hắn mở đôi môi muốnnói ra kết quả khám nghiệm, cổ họng nhất thời không cách nào phát ra âm thanh.

"Giang xử bị xé rách, sau đó thế nào?" Tiểu Thất ghi chép xong xuôi rồi hỏi.

"…" Lan Khánh không nói. Ánh mắt của hắn từng chút từng chút u ám đi, thần tình cũng dần dần hóa thành hung ác hiểm độc, tại thời điểm ngón tay vân vê thứ hồng bạch giao tạp kia, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một hình ảnh mơ hồ, hàn khí từ gan bàn chân dâng lên toàn thân.

Kẻ nào… vận hoàng bào cửu trảo kim long tiên hoàng sắc tú… còn ai… bị đặt dưới nam nhân kia?

Thanh âm nức nở nhỏ vụn vang vọng cả đêm. Giãy giụa thế nào cũng không thoát. Mong mỏi thế nào đêm cũng không qua. Là ai cứ liên tục giày vò ai… ?

Thứ công cụ sắc bén hỏa nhiệt kia, hoàng bào nam nhân mỉm cười vô sỉ gọi người nọ.

Một tiếng lại một tiếng nói lên yêu thích cỡ nào, một tiếng lại một tiếng kêu: "Khánh Nhi của trẫm…"

Của trẫm… của trẫm… Khánh Nhi của trẫm…

"Không…" Thanh âm quanh quẩn trong đầu như một thứ gai nhọn hung hăng đâm chích vào tâm Lan Khánh, khiến hắn vô pháp khống chế toàn thân.

Tiểu Thất thấy Lan Khánh không biết vì sao thần tình đột biến, lệ khí quanh thân bỗng tăng vọt, ngũ trảo đặt trên mông thi thể nắm mạnh, năm đầu ngón tay hãm sâu vào trong da thịt thi thể, Tiểu Thất ngây ngốc rồi vội vàng hô thanh: "Sư huynh!"

Nhưng còn chưa dứt lời, Lan Khánh bị thanh âm dẫn dắt chậm rãi nghiêng đầu, thật sâu nhìn hắn.

Ánh mắt kia phảng phất dáng vẻ của ác quỷ từ trong luyện ngục đi ra, mắt hóa đỏ thẫm, tầm mắt dán chặt trên mặt hắn, nham hiểm hung ác trông hắn.

Tâm Tiểu Thất run lên, nhịn không được nuốt nước miếng, thối lui từng bước.

Hắn vẫn nghĩ Lan Khánh đến đêm trăng tròn mới phát bệnh, nhưng vội vã bấm đốt ngón tay tính toán thì hôm nay mới là mười bốn mà thôi, chưa đến ngày, vì thế vừa khẩn trương vừa bối rối hỏi: "Làm… Làm sao vậy… Vì sao cứ nhìn ta?"

Ánh mắt Lan Khánh đục ngầu, đầu tiên hắn mê hoặc trông Tiểu Thất, cho đến khi khuôn mặt Tiểu Thất cùng minh hoàng thân ảnh trong đầu chồng chéo lên nhau, lửa giận thoáng cái thiêu đến cửu trọng thiên.

Lan Khánh căm hận gào: "Ta không phải của ngươi, không phải của ngươi!" Ngay sau đó liền dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai hướng Tiểu Thất công tới.

Tiểu Thất không hiểu Lan Khánh lại nổi điên cái gì, hắn vội vàng ném giấy bút trong tay về phía Lan Khánh, cước đạp khinh công cấp tốc chạy khỏi truy đuổi. Nhưng công phu của Lan Khánh dù sao cũng cao hơn Tiểu Thất nhiều lắm, Tiểu Thất chạy chưa được hai bước đã bị Lan Khánh túm được áo kéo trở về.

"Gọi đi, tại sao không gọi?" Lan Khánh bóp lấy cổ Tiểu Thất, gắt gao nhìn chằm chằm hắn, dùng tiếng nói âm trầm khiến người rét run nói: "Sao thế, ngươi không phải nói ta là của ngươi sao? Một mực ở bên tai ta gọi, một mực ở bên tai ta gọi…Thế nào… Tại sao lại không nói…Hả?"

"Không, không… Ngươi không là của ta… Khụ… Ta chưa từng nói qua lời này a… Sư huynh ngươi nhận lầm người… phải không… ?" Trong nhất thời thở ra thì nhiều hít vào thì ít, cả người Tiểu Thất đều sắp mất đi tri giác, hắn ba chân bốn cẳng muốn đem tay Lan Khánh đang đè ép trên cổ đẩy ra, nhưng như thế nào cũng làm không được.

"Nhận lầm người?" Lan Khánh đem Tiểu Thất túm đến trước mặt soi thật kỹ, thình lình quát lớn: "Ta không nhận sai, Đông Phương Khách, tên cẩu hoàng đế!"

Tiểu Thất nghe thấy cái tên đã lâu không nhắc tới, cả người mãnh liệt phát run, ngay tại lúc này, Lan Khánh hung hăng đẩy hắn ngã văng ra ngoài.

Tiểu Thất khiếp sợ, ở trên không trung lộn vòng mấy cái, nhưng ngay khi vừa rơi xuống đất liền bị Lan Khánh lại một cước đá bay đến trên đài gỗ đặt thi thể.

Theo đà, hắn liền rơi xuống phía trên thi thể, đi liền với rơi là cùng kẻ ít nhất đã chết hai ngày, hai người mặt hướng mặt, môi hướng môi, đụng cùng một chỗ.

Mùi hôi thối từ trên thân người chết truyền đến gọi người không thể khen nổi chút gì, Tiểu Thất cuống cuồng đứng dậy, cúi đầu liếc nhìn khuôn mặt thiếu niên thanh bạch thê thảm, trong bụng một trận phiên giang đảo hải (cuồn cuộn sóng trào), thiếu chút nữa phun ra.

"Hộc "

Trắc mắt thấy Lan Khánh lần thứ hai tiến đến chỗ hắn, mặc dù thụ đòn nghiêm trọng, nội phủ đau buốt vô cùng, nhưng hắn cũng không dám ngừng nghỉ, trong chốc lát lập tức trở mình khỏi đài, tay thò vào trong ngực đào đào móc móc, chân cấp tốc chạy trốn ra ngoài.

"Mê dược mê dược, mê dược ngươi ở nơi nào?" Tiểu Thất vừa run rẩy vừa kêu.

Để đề phòng Lan Khánh phát điên, hắn bình thường đều mang trên người mê dược siêu mạnh do sư đệ sở chế cho hắn hộ thân, nhưng hôm nay một hồi căng thẳng, hơn mười cái nhân bì diện cụ cùng dược thủy dùng dịch dung đều đã lôi ra, vẫn không thấy hình bóng mê dược.

Không biết thứ gì bỗng nhiên bay tới trúng chân Tiểu Thất làm hắn ngã gục.

Mới một hồi công phu mà thôi, Lan Khánh di chuyển tới trước mặt Tiểu Thất, bóng người phủ lên đỉnh đầu hắn.

Tiểu Thất run rẩy ngẩng đầu, người trên đỉnh kia không cười, cả khuôn mặt mang đầy sát khí, thật sâu trông hắn.

"Sư huynh..." Tiểu Thất ấp úng hai tiếng.

"Ta giết ngươi "

Tiếp theo...

"Không nên a a a " Tiểu Thất cảm giác cả người lại bay lên lần nữa, kèm theo đó là cổ họng phát ra tiếng kêu thảm thiết. Bị ném tới cửa sổ, cửa sổ vỡ nát, hắn rụng rầm xuống mặt đất, Lan Khánh dùng đến mười thành lực, dư lực khiến hắn đau đớn lăn lộn hai vòng, muốn bò dậy cũng bò không nổi.

"Nãi nãi cá hùng..." Tiểu Thất nhổ ra một bụm máu, thấp giọng kêu rên."Đại gia ta với ngươi không oán không thù, cho dù có thù cũng là việc một trăm tám mươi năm trước, ngươi có cần phải mỗi lần phát bệnh liền chăm sóc đại gia ta chu đáo như vậy không... Hộc..." Lại phun ra một búng máu nữa.

Bình mê dược từ trong lòng "khuông" một tiếng rớt ra, Tiểu Thất vươn tay toan chụp lấy, nhưng chậm một bước, chỉ có thể nhìn cái bình lăn càng ngày càng xa, lăn tới tận hành lang bên kia.

Tiếng động từ nghiệm thi phòng vang lên trong ban đêm tĩnh lặng có vẻ quá lớn, chốc lát liền dẫn dụ sự chú ý của tam ban nha dịch.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Từ ban phòng có người chạy ra, thấy tình huống, lại gào to một tiếng chạy vào."Tiểu Đầu Nhi lại không bình thường!"

Tiếp theo mấy bộ khoái cầm đầu nha môn, "Kim trung báo quốc", cấp tốc chạy ra.

Lý Trung thấy Tiểu Thất gặp nạn, vội vàng lôi kéo hắn trốn phía sau, không để cho Lan Khánh một cước dẫm nát mặt Tiểu Thất khiến cho khuôn mặt hắn vốn chẳng ra sao càng thêm hỏng bét.

Ba người còn lại kinh hoàng song vẫn vây quanh Lan Khánh, nhưng bởi vì đánh không lại Lan Khánh, tâm lý đều là thất thượng bát hạ (hoang mang rối bời).

"Mê dược lăn đến hành lang bên kia, ai đi nhặt cứu mạng a!" Tiểu Thất đem hết khí lực từ khi bú sữa mẹ hô ầm lên.

Trần Báo nhanh nhẹn nhất nên vừa nghe Tiểu Thất nói thế liền phi thân nhào tới, nhặt bình thuốc lên, sau đó đánh khai nút bịt, dùng lực đem toàn bộ thuốc bột vẩy lên mặt Lan Khánh.

Tiểu Thất ngẩn người, sau đó tê tâm liệt phế kêu gào: "Trần Báo, đầu óc ngươi bị phá hủy hay sao mà vẩy nhiều như vậy? Nãi nãi cá hùng, ta cũng chỉ còn một bình thôi...!"

"A?" Trần Báo quá đỗi sửng sốt.

"Ha thu—" Đại ma đầu trong cơn cuồng phát hắt hơi một cái, âm ngoan liếc nhìn Tiểu Thất, bước đi tái muốn hướng tới hắn làm cho tất cả đều cả kinh.

Nhưng đúng lúc này, thân thể Lan Khánh đột nhiên lay động hai cái, sau đó mềm nhũn ngã xuống.

"Mau đỡ Tiểu Đầu Nhi!" Đinh Kim quát, An Quốc bên cạnh hắn tức khắc bổ nhào tới trước, thận trọng đỡ lấy Lan Khánh đang bị dược tính mê đảo.

Lan Khánh ra sức trợn lớn mắt, cuối cùng vẫn thủy chung không địch nổi dược lực, cặp con ngươi đỏ tươi nhắm lại.

Không lâu sau, tiếng thở nhè nhẹ vang lên.

Tâm tư mọi người treo ngược, lúc này mới thoáng buông xuống.

42. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 4

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Hắc làm sao vậy? Có làm ai bị thương không?"

Đêm đã khuya nhưng phòng khách ở nha môn hậu đường đèn đuốc vẫn sáng trưng. Tiểu Thất đang cầm bình trà lấy nước súc miệng, tiếng nước trút vào miệng kêu lên ùng ục ùng ục, sau đó phi một tiếng khạc vào bồn hoa ở một bên, lúc này, huyện lệnh Thi Vấn cùng sư gia Nam Hương vừa từ bên ngoài bước vào.

Đinh Kim tiến lên từng bước báo cáo: "Hồi đại nhân, Tiểu Đầu Nhi đột nhiên phát bệnh, ngoại trừ Tiểu Thất, mọi người đều không có việc gì."

Thi Vấn đi tới bên Tiểu Thất khi hắn vừa súc miệng trử bỏ mùi vị thi thể quỷ dị trong miệng xong, đang ngửa đầu liều mạng dốc liệu thương thánh dược "Huyết kiến sầu" vào miệng.

"Tiểu Thất, bị thương thế nào?" Tiểu Thất tái trút thêm một ngụm thủy đem thương dược nuốt xuống, vuốt ngực, sau đó mới mang vẻ bất đắc dĩ nói rằng: "Không có việc gì, cũng đã quen rồi, chỉ ói ra vài bụm máu, uống dược ngủ một giấc đến mai là được."

Thi Vấn thật sâu nhìn Tiểu Thất, cuối cùng buông tiếng thở dài: "Làm khó ngươi rồi."

Tiểu Thất nghe xong, khoát tay áo, cũng không nói thêm gì.

"Đưa công tử về phòng nghỉ ngơi chưa?" Nam Hương hỏi.

Tiểu Thất gật đầu, lại trộm coi vẻ mặt Nam Hương không hẳn an tâm, liền nói: "Ta tự mình đưa trở về, hắn ngủ rất say. Trần Báo loáng cái đem cả bình mê dược vẩy sạch, lúc này xem chừng phải ngủ hai ba ngày, đêm mười lăm trăng tròn cũng không cần lo lắng."

Tiểu Thất dừng một chút là tiếp lời: "Chỉ là mê dược toàn bộ bị vẩy hết, phải nghĩ biện pháp phối chế mới được. Bất quá cũng không phiền hà quá sớm, từ giờ cho đến lần tới còn có một tháng nữa."

Nam Hương thấy Tiểu Thất đem Lan Khánh phóng tại tâm thượng, hết thảy sự việc đều cân nhắc nuốt xuống, trong tâm rất là hài lòng, liền hướng Tiểu Thất mỉm cười: "Khổ cực cho tiên sinh rồi."

Tiểu Thất bị Nam Hương cười, cả người nổi hết da gà, cũng là ngoài cười nhưng trong không cười, trả lời: "Đại gia ta cũng không muốn vất vả như vậy, đổi thành tiên sinh ngươi tới thay được không?"

"Tiên sinh nói đùa, học trò tay trói gà không chặt, nào có năng lực chế ngự được công tử?" Nam Hương nói.

Da mặt Tiểu Thất co rút hai cái. Thì chẳng phải vẫn đến đại gia ta chịu tội thôi.

Hắn khẳng định chắc chắn bản thân đời trước tạo nghiệt, đời này mới cùng sư môn với Lan Khánh, phải gánh lấy trách nhiệm trông chừng kẻ kia.

Thi Vấn ngồi vào chủ vị, Nam Hương cũng đi tới đứng bên cạnh.

Thi Vấn hỏi Tiểu Thất: "Buổi chiều khi trở về không phải vẫn còn hảo hảo, vẫn còn chuẩn bị đạo cụ nghiệm thi đấy sao? Ta vốn định xử lý công vụ xong liền gọi các ngươi đến hỏi rõ, như thế nào thoáng cái đã xảy ra chuyện?"

Tiểu Thất ngừng lại suy nghĩ một chút mới trả lời: "Có lẽ hôm nay đã mười bốn, sư huynh hắn khí huyết đáng lẽ cũng có chút loạn, lúc khám nghiệm thi thể vẫn còn hảo hảo, nhưng ngay khi phát hiện thi thể kia

là bị kẻ khác cưỡng gian giết chết, làm nhục chí tử mà người chết lại chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, hắn nhất thời tức giận, lúc này mới phát tác."

Nam Hương trông Tiểu Thất, hắn biết xưa nay người này nói chuyện chỉ chọn sự mà nói, nhưng ánh mắt cùng Tiểu Thất giao nhau, thấy người này không có ý định đem toàn bộ sự tình nói ra liền cũng không hỏi.

Nhưng Kim Trung Báo Quốc cùng Thi Vấn năm người vừa nghe đến người chết mới chừng mười bốn, lại là cưỡng gian rồi giết chết chí tử, Thi Vấn nhăn mi, còn Kim Trung Báo Quốc vẻ mặt đầy căm phẫn.

"Ai mất trí đến thế, với tiểu cô nương lại hạ thủ kiểu này?" An Quốc cả giận nói.

Tiểu Thất giải thích: "Không phải tiểu cô nương."

"Không phải tiểu cô nương?" Bốn người nhất tề nhìn về phía Tiểu Thất, ấp úng không thôi.

"…Là một tiểu tử." Tiểu Thất nói.

Lời này vừa ra, trong phòng khách bao gồm cả sư gia Nam Hương là tổng cộng sáu người, cứng càng cứng đờ, ngốc càng ngơ ngốc, trong nhất thời cả phòng lặng ngắt như tờ, không ai tiếp một lời.

"Ai…" Tiểu Thất thở dài. "Thực sự là đáng thương a! Hài tử kia cả người đầy máu, bị suối nước đập vào bờ, trên người trên mặt đều là vết bầm do roi vọt cùng dấu tay chân đánh đập, thủ bị bẻ gãy, tạng phủ đại khái cũng bị phá, vẫn còn… Cũng khó trách sư huynh nhìn thấy thảm trạng kia liền phẫn nộ đến không khống chế được bản thân…"

Thi Vấn trầm ngâm một lát rồi nói: "Tướng mạo người chết còn có thể nhận rõ không?"

Tiểu Thất trả lời: "Thi thể còn chưa có hư thối, tướng mạo cũng có thể nhận biết rõ ràng."

Thi Vấn đập mạnh bàn, sắc mặt vững vàng thuyết: "Một chốc nữa ngươi mang họa sư đến vẽ lại bộ dáng người chết, ngày mai lập tức đem bức họa phân phát. Kim Trung Báo Quốc, bọn ngươi cùng nhau điều tra thăm dò, tìm xem Quy Nghĩa huyện nội có ai mất tích chưa về hay không. Lại có kẻ trắng trợn như thế, tại Quy Nghĩa huyện nội sát nhân, thứ bại hoại này, bản quan nhất định phải đưa ra công lý xử tử răn đe, trả cho người uổng mạng công đạo."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Kim Trung Báo Quốc cùng hô thanh trả lời.

Tiểu Thất gãi gãi cằm, tâm tư chỉ dừng lại ở trước lời Thi Vấn một lúc lâu, tiếp theo liền suy đoán có phải Lan Khánh hôm nay không bình thường là bởi vì bị thi thể kia kích thích hay không.

Người kia trước đây đã từng chịu qua sự tình như vậy, tuy rằng sau khi tẩu hỏa nhập ma chuyện cũ gần như đều quên hết, nhưng căm hận thâm sâu tận xương tủy cũng không thể dễ dàng phai nhạt.

Dẫu sao, cứ từ từ, Tiểu Thất nghĩ.

Một ngày nào đó có thể hết thảy đều không còn để ý.

Lan Khánh chỉ là còn cần nhiều thời gian hơn nữa.

Cũng giống như chính mình.

Sau khi Thi Vấn phân phó mọi người xong, Tiểu Thất liền trở lại phòng Lan Khánh.

Lan Khánh vẫn duy trì bộ dáng như khi Tiểu Thất xuất môn. Tiểu Thất cẩn thận tham chú mạch của hắn, thấy hết thảy đều an ổn, lúc này mới thở ra, thay Lan Khánh đắp lại chăn cho tốt.

Dưới ánh sáng không minh lượng, Tiểu Thất chăm chú nhìn Lan Khánh hồi lâu.

Hiện nay người này trên mặt còn mang nhân bì diện cụ hắn cho, cùng là khuôn mặt kia, mặc dù không còn bộ dáng xinh đẹp với nụ cười có thể khuynh thành ngày xưa mà đã giảm đi vài phần quang hoa, nhưng mũi thẳng thanh tú cùng chân mày cong, khi ngủ khóe miệng nhẹ nhàng giương lên vẫn có thể khiến người không thể tự kiềm chế, nhìn rồi lại muốn nhìn nhiều hơn.

Bất quá Tiểu Thất ngắm người này chăm chú một hồi lâu, lại nghĩ, có lẽ chỉ có chính mình cảm thấy như vậy. Bởi vì khuôn mặt trước kia sớm đã khắc sâu trong lòng, như thế nào cũng không có biện pháp quên đi, cho nên mới cùng khuôn mặt hiện giờ trùng lặp lên nhau, cùng khảm sâu vào trong mắt.

Tiểu Thất rót trà cho mình, ngồi ở trước bàn uống liền mấy chén.

Tuy nói tứ sư tỷ ném mình cho Lan Khánh, nhưng thế lực Phù Hoa Cung rất lớn, công phu tìm người của Lan Khánh không kém, nhưng nếu muốn rời khỏi người này kỳ thực cũng không phải không thể.

Chỉ là lúc những lời Yến Phù Hoa nói vào đến trong lòng hắn, cũng là lúc hắn hiểu được, với bộ dáng hiện giờ của Lan Khánh, ai khác tới chiếu cố hắn cũng phóng tâm không được.

Nghĩ nghĩ, liền đã đem toàn bộ bình trà uống sạch.

Quy Nghĩa huyện cũng không phải địa phương xấu xa, Thi Vấn là một quan tốt, Nam Hương là một hảo sư gia, Kim Trung Báo Quốc đều là hảo bộ khoái, vì dân giải oan hay hoàn người thanh bạch đều là chuyện trước kia hắn không làm qua, mà hiện giờ cũng đã bắt đầu làm đến.

Nghiêng đầu trông Lan Khánh, tuy rằng người này toàn làm cho hắn hãi hùng khiếp vía, nhưng cũng không phải không có chỗ tốt… Ít nhất, chính mình dựa vào hắn so với trước kia gần hơn, mà người này cũng thật tâm đối với hắn cười.

Việc này trước kia hắn không dám vọng tưởng.

Tuy rằng vẫn còn đấu tranh giữa lưu hay không lưu lại, nhưng tâm Tiểu Thất cũng đã có chút tính toán.

Đêm dài nhân tĩnh, mọi âm thanh đều câu tịch, quá nửa đêm, người trong nha môn đều đã nghỉ ngơi, chỉ còn mấy thủ vệ nha dịch cùng thủ lao ngục tốt ở lao phòng sườn tây còn thanh tỉnh.

Sát vách tam ban ban phòng, nghiệm thi phòng vẫn y như trước kia, lành lạnh thê lương, yên yên tĩnh tĩnh. Mặt trăng mười bốn tháng bảy đã gần tròn, cao cao lơ lửng trên thiên không, tỏa ra quang mang sâm bạch thê thảm.

Trong nghiệm thi phòng, tử thi trên đài vẫn nằm như băng lãnh. Từ ngoài nha môn nơi xa xa truyền đến tiếng mèo kêu cùng tiếng chó sủa hùa theo, chợt xa chợt gần dội lại khiến cho nghiệm thi phòng nguyên bản không có nhân khí càng thêm lạnh lẽo.

Thình lình, trong phòng không người dấy lên một trận gió lạnh, sương khói mù mờ chậm rãi từ thi thể tản ra.

Trận sương khói kia nhẹ nhàng nhàn nhạt, một hồi lâu sau khi rơi xuống mặt đất, nó mới từng chút từng chút ngưng tụ dưới ánh trăng, chính là sau đó không lâu lại vô lực phân tán, rồi lại lảo đảo lảo đảo ngưng hội lại, cho đến canh bốn mới từ từ tụ thành một nhân hình.

Nhân hình do sương khói ngưng tụ lại mờ ảo, một đôi con ngươi u ám trôi nổi, hắn cúi đầu hồi lâu rồi mới chậm rãi ngẩng lên nhìn ngắm nơi bản thân đang ở, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở xác chết chính mình trên đài.

Rất lâu sau đó, tiếng nức nở bi thảm mơ hồ khẽ phát ra: “Ta oan a…”

Nha môn trong đêm không biết vì cái gì nổi trận gió to thổi trúng cây cối cùng ván cửa bên ngoài khiến chúng trong chốc lát xào xạc lay động, trong chốc lát lại ầm ầm ẩm ầm, tính toán ngày tháng thì mai chính là Tết Trung Nguyên* nên càng phát ra vẻ âm trầm hơn.

Tiểu Thất thò đầu ra ngoài nhìn hai lần, tuy rằng cái gì cũng không có, bên trong còn có một đại ma đầu trấn giữ, theo lý thuyết yêu ma quỷ quái gì cũng sẽ không tới gần.

Bất quá hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, cũng đã rước lấy mấy sự, giết những kẻ tuy nói ra đều là đáng chết, nhưng ác nhân hắn tối không có can đảm, kết quả mình dọa chính mình, cả buổi lăn qua lộn lại đều ngủ không ngon.

Sáng sớm hôm sau, Kim Trung Báo Quốc liền cầm bức họa thiếu niên điều tra chung quanh Quy Nghĩa huyện thành nội.

Tiểu Thất vốn định dù sao Lan Khánh cũng còn mê man, bà vú hắn không việc hiển nhiên có thể ngủ theo, nhưng An Quốc cùng Trần Báo lại túm lấy hắn, cấp cho một đống tranh ép hắn giúp đỡ tìm người.

Đi ở trên đường, thần tình mệt mỏi, dưới mắt còn lộ một vòng xanh, Tiểu Thất ngáp dài một cái, miệng thì thào niệm: "Thế đạo gì thế này, không phải nói ta chỉ cần chiếu cố Tiểu Hắc đại nhân là được, cớ sao hôm nay cũng phải theo trên phố làm việc?"

Lý Trung đi cùng đường với Tiểu Thất bèn vỗ vai hắn, có chút ngượng ngùng nói: "Nha môn ta ít người, đại nhân lại phân phó phải nhanh phá án cho nên mới bắt cả người vừa bị thương hôm qua hôm nay vẫn phải đi. Ngươi kiên nhẫn một chút, nếu thật sự không xong cũng không sao, qua ngọ cứ trở về đi, còn lại có ta là được."

Lý Trung là người trung hậu lại thành thật, Tiểu Thất vừa nghe ngược lại cảm thấy ngượng ngùng. Hắn bĩu môi, lầm bầm hai tiếng rồi theo An Quốc đồng thời chui vào ngõ nhỏ tìm hiểu bách tính. Hai người cầm bức họa phân công nhau hỏi han, nhưng cả ngày cũng không có chút manh mối.

Quay về nha môn, theo lệ liền hướng Thi Vấn bẩm báo, năm người đều không có thu hoạch.

Lúc này Nam Hương suy nghĩ bỗng nhiên nghĩ tới một điểm thuận nói: "Hôm qua thi thể phát hiện ở dọc dòng suối, không biết đã trôi theo dòng bao lâu, có lẽ, người này không phải Quy Nghĩa huyện dân mà từ châu huyện khác rơi xuống nước cũng nên."

Tiểu Thất gãi gãi cằm: "Nhánh suối ở Quy Nghĩa huyện có tên Thanh Khê, thượng đầu là Thanh Giang to lớn, sao có thể dò hỏi từng bước từng bước toàn bộ nhà dân ven Thanh Giang? Nha môn ta chỉ vẻn vẹn bấy nhiêu người, vậy chắc cần tra đến hầu niên cẩu nguyệt?"

Tiểu Thất vừa nói ra, phòng khách lại lâm vào giằng co.

Cuối cùng vẫn là Nam Hương tính toán, nếu thi thể chưa thối rữa như vậy chứng tỏ mới chỉ rơi xuống nước không quá hai ngày, tái cùng mọi người thương nghị một phen, khoanh vòng mấy địa phương cho bọn họ tìm. Mãi đến cận giờ Tí mới để cho bọn họ tự trở về phòng đi nghỉ.

Mệt mỏi một ngày, Tiểu Thất rã rời dừng lại phòng bếp tìm chút đồ ăn, Tiểu Lan Hoa cho hắn mấy cái chân gà cùng một ít cơm tẻ rau xanh, hắn trước đem đồ ăn lót bụng, rồi sau mới cầm hai chân gà còn thừa chậm rãi lắc lư trở về tiểu viện của mình cùng Lan Khánh. Bên trong, heo con đã ngủ, Tiểu Thất ngồi xổm ngoài ổ heo nhìn Tiểu Trư say sưa, cười mắng:

"Ngươi so với ta còn là mệnh không tồi!" Dứt lời cố ý lưu lại cho nó chân gà ở trong chén, lại sờ sờ đầu Tiểu Trư, lúc này mới đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

Nha môn nội nha là nơi ở của gia quyến huyện lệnh, lấy đạo môn cùng tiền đầu huyện lệnh làm công để tách ra, bình thường ngoại trừ vài tên nội nha tôi tớ chuyên môn hầu hạ, rất ít người có thể tiến vào. Hiện nay đêm đã khuya, cơ hồ tất cả mọi người đều say ngủ, nội nha to như vậy càng có vẻ yên tĩnh hoang vu.

Mười lăm tháng bảy là ngày quỷ môn mở rộng, gió không lớn như hôm qua nhưng càng lộ vẻ âm hàn. Đêm mùa hè vốn không nên lạnh như vậy, Tiểu Thất siết lấy y sam đơn bạc trên thân, thoáng nhìn trăng tròn trên bầu trời, vô nguyên cớ rùng mình một cái liền bước nhanh muốn tiến vào trong phòng.

Lúc này, sân ngoài đột nhiên truyền đến một thanh hưởng nhỏ vụn, giống như có người đi trên đường rải sỏi nhẹ nhàng đá cục đá.

Tiểu Thất giật mình, nhưng vẫn hô thanh: "Ai?" tiếp theo đi ra dò xét.

Cũng đồng thời, Tiểu Thất thấy một góc áo màu trắng biến mất ở đầu con đường mòn dài thật dài.

Hắn nhíu mày, không nghĩ nhiều lắm liền tức khắc đuổi theo. Tôi tớ nội nha đều mặc y phục màu xám, không ai mặc bạch sam, mà còn bởi vì ngụ trong đây đều là nhân vật tối trọng yếu của nha môn, cho nên Tiểu Thất càng căng thẳng, liền đuổi theo bạch sam chạy ra ngoài.

Bước trên đường rải sỏi, gió đêm lành lạnh tập kích khiến người nổi lên một trận sởn gai ốc.

Trong gió tựa hồ mang theo giọng người nhỏ vụn, nhưng Tiểu Thất dù nội lực cao cũng vô pháp nghe được thanh âm lặp đi lặp lại kia là đang nói gì.

Đuổi tới trước sân của Thi Vấn, Tiểu Thất nhướng mày, khom người tiến vào tiểu viện.

Ngọn đèn dầu trong phòng Thi Vấn đã tắt, xem ra đã đi vào giấc nồng. Tiểu Thất suy tính người kia khinh công cũng thật lợi hại, rõ ràng một khắc trước còn có thể nghe thấy chút tiếng vang, ngay sau đó đuổi theo lại cả người lẫn ảnh đều không thấy.

Đứng ở giữa tiền đình, Tiểu Thất nhíu mi hạ giọng nói: "Không biết là vị anh hùng hảo hán nơi nào? Đến Quy Nghĩa huyện nha môn là vì chuyện gì? Thi đại nhân ban đêm không làm việc, nếu có chút oan khuất vẫn nên ngày mai thỉnh sớm. Còn nếu có ý đồ khác, tức khắc hiện ra đi, bộ khoái Quy Nghĩa huyện lúc này đều đã sớm kết thúc công việc hảo hảo quay về phòng ngủ rồi."

Thanh âm Tiểu Thất ngừng lại, chờ trong giây lát vẫn không có người đi ra. Hắn đi qua đi lại vài bước, nghĩ thầm bọn đạo tặc có lẽ bởi vì bại lộ, bị mình một phen dọa chạy, vì thế liền đi tới ngoài cửa phòng Thi Vấn nghe ngóng một chút động tĩnh bên trong, xác định Thi Vấn vẫn đang hít sâu vững vàng yên giấc, hắn bước một bước lại ba lần quay đầu, vừa hồi phòng vừa chú ý.

"Thật sự kỳ…" Tiểu Thất vừa đi vừa nghi hoặc.

Rốt cuộc ai vào được nội nha rồi lại lén lút rời đi?

Nếu là muốn hãm hại Thi Vấn thì cho dù che giấu sát khí tốt thế nào, với võ công của Tiểu Thất, võ lâm cao thủ hắn cũng có thể phát hiện người trốn ở nơi nào.

Nhưng bên trong ngoại trừ Thi Vấn rõ ràng không có người khác, vậy kẻ kia đến tột cùng vì sao nửa đêm lại xâm nhập nội nha?

Có lẽ nào… Tiểu Thất nghĩ thầm. Ngày mai phải cùng Nam Hương đàm luận mới được.

Quy Nghĩa huyện có cái nha môn lớn như vậy, ban đêm lại chỉ có mười mấy người coi chừng, hơn nữa thủ cũng ở bên ngoài. Tuy nói võ công Lan Khánh cực cao, nội nha có phát sinh chuyện gì cũng mình hắn là đủ, nhưng người nọ đầu óc không tốt lắm, có khi lại đột nhiên phát cuồng, nói gì cũng nên phái thêm nhiều người bảo hộ Thi Vấn mới phải. Dù sao toàn bộ an nguy phúc lợi của Quy Nghĩa huyện dân đều liên hệ tới một người Thi Vấn, người này xảy ra nửa điểm sự tình đều không được.

Tiểu Thất chậm rãi đi đến ngoại đầu, suy nghĩ sự việc, đột nhiên, vạt áo trắng lại lọt vào mắt hắn.

"A…" Hắn sửng sốt một chút rồi lập tức hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Nhưng không nhìn còn khá hơn, vừa thấy lại là sửng sốt.

Cửa vào tiểu viện không biết từ khi nào xuất hiện một thiếu niên tuổi còn không lớn lắm.

****

*Tết Trung Nguyên: Lễ Vu Lan – xá tội vong nhân.

Vu-lan, hay còn gọi là Tết Trung Nguyên, là một trong những ngày lễ chính của Phật giáo, còn được hiểu là lễ báo hiếu.

Từ nguyên: Vu-lan (chữ Hán: ; sa. ullambana) là từ viết tắt của Vu-lan-bồn ( ), cũng được gọi là Ô-lam-bà-noa ( ), là cách phiên âm Phạn-Hán từ danh từ ullambana. Ullambana có gốc từ động từ ud-√lamb, nghĩa là "treo (ngược) lên". Thế nên các dịch giả Trung Quốc cũng dùng từ Đảo huyền ( ), "treo ngược lên" cho từ Vu-lan, chỉ sự khổ đau kinh khủng khi sa đoạ địa ngục.

Truyền thuyết: Xuất phát từ truyền thuyết về Bồ tát Mục Kiền Liên đại hiếu đã cứu mẹ của mình ra khỏi kiếp ngạ quỷ. Vu Lan là ngày lễ hằng năm để tưởng nhớ công ơn cha mẹ (và tổ tiên nói chung) – cha mẹ của kiếp này và của các kiếp trước. Theo kinh Vu Lan thì ngày xưa, Mục Kiền Liên đã tu luyện thành công nhiều phép thần thông. Mẫu thân ông là bà Thanh Đề đã qua đời, ông tưởng nhớ và muốn biết bây giờ mẹ như thế nào nên dùng mắt phép nhìn khắp trời đất để tìm. Thấy mẹ mình, vì gây nhiều nghiệp ác nên phải sanh làm ngạ quỷ, bị đói khát hành hạ khổ sở, ông đã đem cơm xuống tận cõi quỷ để dâng mẹ. Tuy nhiên do đói ăn lâu ngày nên mẹ của ông khi ăn đã dùng một tay che bát cơm của mình đi tranh không cho các cô hồn khác đến tranh cướp, vì vậy khi thức ăn đưa lên miệng thức ăn đã hóa thành lửa đỏ. Mục Liên quay về tìm Phật để hỏi cách cứu mẹ, Phật dạy rằng: "Dù ông thần thông quảng đại đến đâu cũng không đủ sức

cứu mẹ ông đâu. Chỉ có một cách nhờ hợp lực của chư tăng khắp mười phương mới mong giải cứu được. Ngày rằm tháng bảy là ngày thích hợp để vận động chư tăng, hãy sắm sửa lễ cúng vào ngày đó". Làm theo lời Phật, mẹ của Mục Liên đã được giải thoát. Phật cũng dạy rằng chúng sanh ai muốn báo hiếu cho cha mẹ cũng theo cách này (Vu Lan Bồn Pháp). Từ đó ngày lễ Vu Lan ra đời.

Truyền thống lễ nghi: Trong một số nước Á Đông, ngày lễ này thường được tổ chức vào ngày 15 tháng 7 âm lịch, để tỏ hiếu với cha mẹ, ông bà và cũng để giúp đỡ những linh hồn đói khát. Ở Nhật Bản ngày lễ này được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 để tỏ những ước nguyện của mình, người ta viết ước nguyện rồi treo vào cây trúc với mong ước điều ước đó sẽ trở thành hiện thực.

43. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 5

Cửa vào tiểu viện không biết từ khi nào xuất hiện một thiếu niên tuổi còn không lớn lắm.

Thân hình thiếu niên gầy yếu, y phục thuần một màu trắng, mỗi lần gió đêm thổi tới, vạt áo nguyên nên bị phất động lại lẳng lặng đứng im tại chỗ, ngay cả sợi tóc mảnh mai cũng nhu thuận dừng ở hai bên mặt, như thể trận gió kia chỉ là ảo giác của Tiểu Thất.

Thiếu niên có một khuôn mặt trái xoan nhỏ mà tinh xảo, xinh đẹp tựa phù dung, đôi lông mày đậm nhạt vừa vặn, đôi mắt to nửa như khóc nửa như oán, trong mắt hàm chứa lệ, miệng anh đào nhỏ nhắn nhẹ nhàng hé mở, thanh âm nhỏ vụn truyền đến mang vẻ yếu ớt nhưng lại làm người ta không rét mà run.

Tiểu Thất càng nhìn càng thấy thiếu niên quen mắt, sau một hồi yên tĩnh cẩn thận lắng nghe lời thiếu niên, rốt cuộc nghe rõ, cả người đột nhiên thụt lùi từng bước, run rẩy y như cái sàng, sắc mặt cũng hóa trắng bệch.

Hắn nhận được thiếu niên này là ai.

Thiếu niên này… thiếu niên này không phải chính là vô danh nam thi chính mình khiêng từ bên dòng suối trở về rồi cũng chính mình đặt tại đài gỗ trong nghiệm thi phòng đây sao, hơn nữa, miệng nói ra chính là: "Ta oan…"

Hai chân Tiểu Thất lập tức mềm nhũn: "Nãi nãi, nãi nãi, nãi nãi cá hùng…" Hắn quỳ rạp xuống đất bò về hướng tiểu viện.

Người đã chết như thế nào xuất hiện nữa?

Lại còn kêu oan.

Kêu oan cũng được đi.

Làm gì lại đứng trước mắt hắn?

Tiểu Thất sợ tới mức nước mắt đều nhanh trào ra, hắn tay run rẩy chân run rẩy bò… bò a bò a… thật vất vả mới bò tới trước cửa Thi Vấn. Cặp chân mang bạch ngoa cũng bay a bay a… bay tới trước mắt hắn.

A a a a a a…

Tiểu Thất ngay cả kêu cũng không ra tiếng, chỉ có thể hò hét thê lương trong lòng.

"Đại nhân… oan hồn chết thật thê thảm…" Thiếu niên thấp giọng khóc nức, thanh âm thoáng chốc ở nơi xa lại lập tức bay tới gần bên tai, Tiểu Thất nghe thấy, da đầu cũng run lên.

Còn tự xưng oan hồn, vậy nhất định là thật rồi.

Tìm đã lâu mới lấy lại được thanh âm, Tiểu Thất nghe thấy âm giọng chính mình nhỏ mảnh giống như bị đè ép, run run rẩy rẩy nói: "Đại, đại, đại nhân đang ngủ trong phòng… Tất, tất, tất cả mọi người đều đã ngủ… Ngươi muốn giải oan… Mai, mai, ngày mai thỉnh sớm…"

Thiếu niên sâu kín nhìn Tiểu Thất, vẻ mặt ai oán âu sầu. Hắn từ từ quỳ xuống nói: "Oan hồn ban ngày khó có thể hiện thân, xin đại nhân vì oan hồn uổng mạng mà chủ trì công đạo…"

"Đại, đại, đại nhân đang ngủ bên trong ấy…." Tiểu Thất sắp khóc. "Ta không phải đại nhân…"

Hai tay thiếu niên chấm đất, lấy tư thế quỳ chậm rãi dùng hai đầu gối đi tới trước Tiểu Thất: "Oan hồn chết thật thê thảm… Cầu đại nhân vì oan hồn chủ trì công đạo… Cầu đại nhân chủ trì công đạo… Cầu đại nhân…"

A a a a a a…

Càng ngày càng gần rồi!

Nắm tay Tiểu Thất không tự giác đập loạn cửa phòng Thi Vấn, đầu óc trống rỗng, trong lòng cuồng kêu: "Thi đại nhân, cứu mạng a…"

"Đại nhân…"

Rồi sau đó, oan hồn thiếu niên đuổi dần tới gần, đem khuôn mặt như ngọc trắng bệch không còn chút máu đến trước mặt Tiểu Thất, một đôi mắt to ngập nước lại vô thần nhìn chăm chú hắn. Tiểu Thất hít sâu một hơi, cả người giống như ngâm trong băng thủy rét căm, toàn thân lạnh toát.

Tiếp theo, ba hồn bảy vía của hắn bay tiệt, rốt cuộc không nghe được quỷ thiếu niên nói cái gì, cả hai mắt trắng dã đã mất đi ý thức. Rõ rành rành là bị dọa đến ngất lịm.

"Đại nhân, đại nhân… Oan hồn chết thật thê thảm…"

Nguyên bản ngủ ở trong phòng, Thi Vấn vừa vặn vẫn nghe được thanh hưởng thật nhỏ từ ngoài truyền đến, hắn vì bị đánh thức mà đi ra gian ngoài mở cửa, thình lình một người ngã vào bên trong.

"A?" Thi Vấn phát ra thanh âm nghi hoặc.

Té ở trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép, thân thể còn không ngừng run rẩy chính là bộ khoái mới nhất nha môn chiêu tuyển lại được công nhận là tối có tiền đồ: Bách Lý Thất.

"…Đây là làm sao vậy?"

Thi Vấn thăm dò, phát giác bên ngoài một mảnh đen nghịt không có dấu tích bất cứ người nào, thế nhưng Tiểu Thất không rõ tại sao lại đột ngột té xỉu trước cửa phòng hắn.

Thi Vấn thấy vậy, quả thực hoang mang không thôi.

Tiểu Thất hôn mê hết một buổi tối, cách ngày trợn mắt phát hiện chính mình không ngờ đã về tới nhĩ phòng, trên người còn đắp chăn mỏng. Ở trên giường không đứng dậy, một đôi mắt hoa đào liền kinh nghi bất định nhìn xung quanh, đợi đến lúc xác định sắc trời đã đại lượng, hơn nữa trong phòng sạch sẽ, cái gì cũng không có, mới giễu cợt một chút lủi xuống giường.

Tiểu Thất đem quan phục tùy tiện khoác lên thân, sau đó chạy nhanh đến phòng Lan Khánh nhìn thoáng qua, thấy Lan Khánh còn ngủ. Gió thổi đến, mặt mày trắng bệch, hắn rùng mình một cái, lập tức chạy nhanh ra ngoài, thẳng đến đại đường Thi Vấn đang thụ án.

Hôm nay chính là ngày phóng cáo, Tiểu Thất đến đúng lúc Thi Vấn cùng điển sử đang thụ lý đơn kiện của dân chúng.

Kim Trung Báo Quốc đứng ở hai bên đại đường, uy phong lẫm liệt không thể xâm phạm, so với tranh môn thần ở trên cửa nhà dân còn uy vũ hơn. Tiểu Thất run tay run chân đứng cạnh bọn họ. Bốn người vừa nhìn thấy Tiểu Thất, An Quốc liền nói: "Thân thể ngươi khá hơn chút nào không?"

"Cái gì khá hơn…?" Thanh âm Tiểu Thất hơi hơi run rẩy.

Lý Trung xòe tay ra, sờ trán Tiểu Thất một chút, nói: "Không sốt." Sau đó chạm chạm vào tay Tiểu Thất rồi hít một hơi thật sâu: "Tay vì sao lạnh như vậy?"

An Quốc nói: "Nhất định là hôm trước Tiểu Đầu Nhi làm bị thương, nội thương chưa lành nên vậy. Nghe nói tối hôm qua ngươi ở trong viện tử của Thi đại nhân té xỉu, kêu nửa ngày cũng vẫn bất tỉnh, Thi đại nhân có gọi đại phu xem qua ngươi. Ngươi hôm nay đáng lẽ nên xin nghỉ đi, không ngờ tiểu tử ngươi thật đúng là tẫn trách, bị bệnh vẫn muốn làm việc."

Sắc mặt Tiểu Thất tái trắng nhợt, liếc nhìn Thi đại nhân, thẳng đến khi dân chúng có chuyện gì đều đã tố cáo xong rồi rời đi, hắn mới run lẩy bẩy đi đến bàn Thi Vấn, thần sắc kinh nghi bất định hỏi: "Đại nhân, hôm qua là ngươi đã cứu ta?"

"Hả? Đúng vậy." Thi Vấn rời khỏi đơn kiện ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Thất. "Thân thể không khỏe như thế nào còn ra đây, trở về phòng nghỉ ngơi đi, thuận tiện xem qua Tiểu Hắc!"

Trời rất nóng, nha dịch hai bên đều đổ ít nhiều mồ hôi, cái trán chóp mũi bóng lượng, nhưng Tiểu Thất lại rụt cổ, sắc mặt trắng bệch, Thi Vấn nhìn thấy thật không đành lòng. Tiểu Thất nhìn chăm chú Thi Vấn, nói: "Vậy hôm qua lúc đại nhân cứu ta, có hay không nhìn đến cái kia…"

"Cái kia…?" Thi Vấn nghe không rõ.

"Chính là… Chính là cái kia a…" Nghĩ tới sự tình khủng bố hôm qua từng trải, sắc mặt Tiểu Thất càng thêm trắng.

Thi Vấn nhìn Tiểu Thất thở dài, ngẩng đầu gọi: "Lý Trung, đưa Tiểu Thất về nội nha nghỉ ngơi, tái bảo Tiểu lan Hoa ngao chén dược cho hắn uống. Hắn ngay cả nói cũng nói không rõ, không nên tiếp tục mệt nhọc."

Nghĩ tới tiểu viện lạnh lẽo trong nội nha kia hiện giờ chỉ có một Lan Khánh, nhưng lại ngủ đến bất tỉnh nhân sự, còn lại người nào cũng không có, trong lòng Tiểu Thất lạnh đến phát hoảng, lập tức lắc đầu kêu: "Không, không, không, đại nhân, tiểu nhân không quay về, tiểu nhân một chút sự tình cũng không có, hôm nay để tiểu nhân ở tại chỗ này bồi đại nhân làm công đi. Đại nhân cho dù muốn tới nơi nào, cũng nhớ mang theo cả tiểu nhân, tiểu nhân không muốn một mình quay về nội nha đâu."

Tình cảnh khủng bố hôm qua hiện rõ ràng ở trước mắt, Tiểu Thất thật không có cái can đảm một mình đợi trong nội nha.

Huống chi oan quỷ kia không biết định làm gì hắn, trước khi chết ngất vốn nghĩ cái mạng nhỏ thế là đi đời, nhưng xem ra nhờ Thi Vấn đi ra đúng lúc mới cứu được hắn.

Tiểu Thất nghĩ, người ta nói trên người kẻ làm quan đều có tam bả hỏa*, con quỷ kia khẳng định là bởi vì Thi Vấn ra mà bị dọa biến mất vô tung vô ảnh.

Cho nên hắn hiện nay hận chính là không thể chạy đến dưới bàn ôm chân Thi Vấn, vĩnh viễn đều không ly khai, đâu thể nào không để ý tính mạng bản thân mà trở về nội nha ma quỷ lộng hành kia chứ.

Chỉ là…

Chỉ là…

Quỷ kia nói hắn oan a…

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra… ?

Tiểu Thất vừa run vừa nghĩ.

Giữa trưa, thái dương nóng bỏng, Thi Vấn thu hồ sơ đi tới hậu đường, Tiểu Thất nhắm mắt theo đuôi hắn, không dám ly Thi Vấn quá xa, đôi mắt thì đảo khắp chung quanh.

Nam Hương thủy chung đứng bên cạnh Thi Vấn ngừng bước, đợi Tiểu Thất đi tới liền hỏi: "Ngươi làm sao vậy? Toàn bộ buổi sáng đều run rẩy, ta còn không biết nguyên lai ngươi có chứng điên."

Tiểu Thất phun phì một tiếng: "Ngươi mới có chứng điên."

Nam Hương nhẹ nhàng cười nói: "Tiên sinh có gì khó khăn, sao không nói ra để tại hạ vì tiên sinh phân ưu một phần?"

Tiểu Thất thật sâu liếc nhìn Nam Hương, trông Thi Vấn, tiếp theo lại nhìn Nam Hương, đợi cho Thi Vấn vào thư phòng dùng bữa, hai người mới ngừng lại ở hành lang dài bên ngoài.

Tiểu Thất suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới hạ giọng nói thẳng: "… Nam tiên sinh đi theo Thi đại nhân lâu như vậy, có từng gặp gỡ oan hồn cáo án chưa?"

"Oan hồn cáo án?" Thanh âm Nam Hương lập tức cất cao.

"Xuỵt xuỵt xuỵt!" Tiểu Thất khẩn trương ngăn lại. "Nói nhỏ thôi!" Oan hồn xung quanh nha môn này đều có thể xuất hiện, hắn cũng không muốn đưa tới thứ không nên dẫn tới.

Nam Hương vốn tưởng rằng Tiểu Thất nói giỡn, nhưng thấy Tiểu Thất trong ngày nóng nực mà cả người phát run đến đổ mồi hôi lạnh, lại nghĩ tới người này đêm qua té xỉu trong sân kinh nhiễu Thi Vấn, liền sửng sốt một chút rồi ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nói thật?"

Tiểu Thất hé ra đôi môi đã muốn rất rất trắng, hạ thấp giọng nói: "Ta cũng không sợ ngươi cười, gặp việc này, ta thực mơ hồ, hiện giờ thành thực nói cho ngươi. Ngày hôm trước, sau khi mang thi thể ở bên dòng suối về nha môn, hình như ta đã nói điều gì đó không nên, khen người ta xinh đẹp, đùa giỡn người ta, thời điểm cùng sư huynh đánh nhau không cẩn thận lại hôn người ta, kết quả… kết quả đêm qua là mười lăm tháng bảy âm khí tối thịnh, người nọ, không đúng, là linh hồn kia đã tới, còn thanh thanh kêu oan, muốn ta vì hắn uổng mạng đòi một cái công đạo…"

"Má ơi, ngươi cũng không biết thứ kia khủng bố nhiều thế nào đâu. Mặt của hắn gần như vậy…" Tiểu Thất so ra một khoảng cách, sau đó rùng mình kể tiếp: "… Một đôi mắt giống cá chết nhìn chằm chằm ta, may mắn đại gia ta lá gan lớn, bằng không đều đã bị dọa sợ tới mức tiểu cả ra quần."

Nam Hương nguyên bản tế mục hẹp dài chậm rãi trợn lên, hắn vuốt cằm nhìn Tiểu Thất.

"Nam tiên sinh, ngươi đừng nhìn ta như vậy, mau thay ta nghĩ biện pháp!" Tiếng nói Tiểu Thất run rẩy không ngừng, lúc này thật sự bị dọa sợ không nhỏ.

"Ta cũng thật chưa gặp qua loại sự tình này…" Nam Hương bình tĩnh, một lúc sau nói: "Hay là, ngươi hướng Thi đại nhân kể đi!"

"Nói đến quái lực loạn thần, Thi đại nhân sẽ tin sao?" Tiểu Thất lắc đầu.

Nam Hương vỗ vai hắn.

Hai người ở hành lang dài thương lượng một hồi, đến lúc tái nhập thư phòng, Thi Vấn đã dùng xong vài món ăn đơn giản, đang cầm hồ sơ chờ xử lý tỉ mỉ đọc.

Thi Vấn thấy Nam Hương dẫn Tiểu Thất mày ủ mặt ê vào, đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra, nào ngờ Tiểu Thất mặt vừa nhăn liền thê lương kêu: "Đại nhân a…"

Tiểu Thất kêu gào như vậy, Thi Vấn cũng hoảng sợ hỏi ngay: "Làm sao vậy? Tiểu Hắc tỉnh lại khi dễ ngươi?"

"Không phải!" Sắc mặt Tiểu Thất đen một chút, tiếp theo hút hút mũi, mới nói: "Đại nhân ngài lúc này cần phải cứu cứu ta!" Hắn đem sự việc phát sinh đêm qua kể thật tỉ mỉ kỹ càng một lần, cuối cùng run rẩy hai cái, tay chân run như đã bị rút gân.

Thi Vấn nghe Tiểu Thất nói xong, biết không phải con mình gây chuyện liền nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức lại nhíu mày nói: "Hàm hồ, thế gian nào có quỷ? Quỷ thần bất quá là nghe đồn trên phố, ngươi nhất định là quá mệt mỏi nên mới có ảo giác này."

"Không, không, không, buổi tối hôm qua ta thực sự thấy." Tiểu Thất nói: "Nếu không, ngài xem, công phu ta đây có thể chịu đựng Tiểu Hắc đại nhân quật ngã hơn mười lần cũng không chết, làm sao vô duyên vô cớ té xỉu trước cửa phòng ngài. Còn nữa, ngươi xem."

Thi Vấn hỏi: "Ngươi bị Tiểu Hắc đả thương?"

"Không, không, không," Tiểu Thất ai oán đi đến, dùng bàn tay nhỏ bé lạnh băng của hắn nắm lấy bàn tay to ấm áp của Thi Vấn, nói: "Nhất định là gặp phải thứ kia mới nhiễm thượng hàn khí, nhìn ta lạnh thành như vậy, chà xát thế nào cũng không ấm được, cho dù ngạnh bức nội lực cũng không biến mất, đây nếu không phải là do đụng phải thứ kia, vậy là gì?"

Nam Hương thấy Tiểu Thất không chịu buông Thi Vấn, khụ một tiếng nói: "Tiểu Thất, đừng cầm tay đại nhân như vậy, không hợp lễ nghĩa!"

Tiểu Thất buông tay ra nhưng vẫn run rẩy không ngừng.

Thi Vấn tiếp tục nhíu mày.

Nam Hương lần thứ hai mở miệng nói: "Đại nhân, theo đệ tử thấy, bất luận là thực hay giả, nếu trong nha môn có quỷ, cũng thật sự là vì người uổng mạng mà oan hồn bất tán, vậy, trước khi oan khuất chưa được sửa lại, khẳng định còn xuất hiện nữa."

"Ừm." Thi Vấn gật đầu đáp lại, tiếp theo trầm tư một lúc lâu mới nói: "Một khi đã như thế, vậy liền như thế đi. Tiểu Thất!"

"Có." Tiểu Thất run rẩy ứng thanh.

"Nếu oan hồn kia lại tìm ngươi, ngươi liền đưa hắn tới trước bản huyện để bản huyện thẩm vấn." Thi Vấn nói như thế.

Tiểu Thất đột nhiên trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Thi Vấn.

Thi Vấn bị hắn kỳ quái nhìn liền hỏi: "Lại làm sao vậy?"

Tiểu Thất nói: "Muốn ta đưa hắn tới trước mặt đại nhân? Đại nhân, ngài đây hà tất nhẫn tâm? Tiểu nhân chỉ là thấy góc áo thứ kia đã nhanh trợn trắng mắt, huống hồ thứ kia không biết là tốt hay xấu, ngài còn muốn ta mang hắn đến chứ không phải thấy hắn hãy chạy mau, đây không phải là đẩy tiểu nhân vào chỗ chết, muốn cho tiểu nhân không thể thấy thái dương ngày mai sao? Ngài chọn người khác được không?"

Thi Vấn nhìn Tiểu Thất nói: "Ngươi hiểu lầm, bản huyện chỉ nghĩ, ngươi là người duy nhất gặp qua hắn, nếu thực sự là quỷ, hắn có lẽ sẽ tìm đến ngươi lần thứ hai."

Trên mặt Tiểu Thất nhất thời một chút huyết sắc cũng không có, trong lòng nghĩ: "Thiệt hay giả vậy, còn phải tái kiến lần thứ hai sao?"

Hắn nhìn Nam Hương, Nam Hương cũng trông hắn.

Giây lát, Nam Hương vỗ vai hắn, hy vọng có thể cho hắn một chút an ủi: "Kim Trung Báo Quốc ngươi tuyển một, ta để một người cùng ngươi qua đêm."

"Cả bốn đến có được không?" Tiểu Thất hỏi, âm điệu đáng thương tội nghiệp.

"Sao có thể, còn lại ba người phải thay phiên về nhà nghỉ ngơi." Nam Hương ở phương diện này vẫn rất công bằng. Hắn không thể vì một oan án ngay cả người bị hại cũng nhìn không thấy mà khiến bốn gã bộ khoái đứng đầu nha môn vất vả.

---

*Tam bả hỏa: Nằm trong hai câu "tân quan thượng nhâm tam bả hỏa" và "Nhất đạm Lệ Chi tam bả hỏa".

Câu thứ nhất: Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, thời ba nước phân tranh, khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị. Trong một đoạn thời gian ngắn đã liên tục ba lần dùng hỏa công đánh chiếm quân Tào Tháo. Lần đầu là hỏa thiêu sườn núi Bác Vọng Pha, khiến 10 vạn tinh binh do Hạ Hầu Đôn thống lĩnh chết cháy không biết bao nhiêu mà kể. Lần thứ hai là ở Tân Dã, dùng hỏa công, Tào Nhân bỏ chạy trối chết, 10 vạn đại quân đều bị diệt. Lần thứ ba là hỏa thiêu Xích Bích, trăm vạn tào binh thảm bại, cuối cùng bỏ chạy cùng Tào Tháo chỉ còn đúng 27 người. Khi ấy, mọi người gọi ba trận hỏa thiêu này là "Gia Cát Lượng thượng nhâm tam bả hỏa". Truyền lại về sau thành câu cửa miệng là "Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa".

Tục ngữ nói "Tân quan thượng nhâm tam hỏa" ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiên hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. "Ba ngọn lửa bừng bừng" ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đống lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành câu tục ngữ cửa miệng.

Câu thứ hai: Lệ chi là quả vải. Nghĩa cả câu là "ăn 1 quả vải bằng với việc giữ ba ngọn đuốc trong người. Nguyên quả vải trong dân gian có tương truyền câu: "Nhất thực Lệ Chi tam bả hỏa" có ý ví quả vải nóng bằng ba ngọn đuốc cháy, dương khí sung mãn.

Từ hai câu trên có thể suy ra, người làm quan có tam bả hỏa tương đương với dương khí sung mãn, mà oan hồn thì thuộc âm khí nên đương nhiên rất rất sợ:">

44. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 6

Tiểu Thất chỉ định An Quốc to khỏe nhất trong bốn người Kim Trung Báo Quốc đi theo, sau đó liên tiếp hai ngày lại sự tình gì cũng không phát sinh.

Hắn ôm tâm lo sợ bất an cùng An Quốc ngủ chung giường cả hai ngày đó. Đến ngày thứ ba bởi vì sự tình trong nha môn nhiều hơn mà thi thể vô danh kia cũng không có tí manh mối nào, hắn nghĩ thầm, mọi chuyện hẳn đã là quá khứ, có lẽ hết thảy đúng như Thi Vấn giảng, là do hắn quá mệt mỏi nên sinh ảo giác, cho nên buổi tối khi An Quốc cùng các huynh đệ thay phiên trực ban, Tiểu Thất liền để An Quốc đi, một mình một người lưu lại trong phòng.

Sắc trời dần dần sầm xuống, gió cũng không lớn như mấy hôm trước, Tiểu Thất châm đèn, cẩn thận xem xét Lan Khánh vẫn còn đang ngủ, vuốt mặt hắn, tham mạch đập, phát giác người vẫn mạnh khỏe như trước liền nhè nhẹ thở ra, tiến đến trước bàn ngồi uống trà.

Hẳn chỉ là ảo giác, đêm đó thứ gì đấy thấy được đều là giả, bất quá là mình dọa chính mình thôi. Tiểu Thất nghĩ như vậy.

Mấy ngày nay bởi vì kinh sợ quá độ mà buổi tối đều chẳng dám ngủ, cơ hồ là thao láo cho tới tận bình minh, Tiểu Thất chậm rãi cảm thấy mệt mỏi cùng rã rời. Hắn gần như tinh bì lực tẫn, ngay cả trà cũng uống chưa xong, mí mắt liền từ từ rũ xuống, cố gắng mở ra, sau đó lại là rũ xuống.

Đêm càng sâu, gió ngoài cửa càng mạnh, gào thét quật vào cây cối trong viện khiến chúng xao xác rung động.

"Ai—"

Tiếng heo kêu đột nhiên truyền đến khiến Tiểu Thất đang trong cơn mê man phải bừng tỉnh, hắn bán mở mắt ngẩng đầu nhìn chung quanh, sát nước miếng, miệng thì thầm: "Làm sao vậy, làm sao vậy?"

Gió rất lạnh, lạnh đến mức khiến hắn co rúm lại. Đi đến trước ổ Tiểu Trư nhận thấy heo vẫn ngủ an ổn, bộ dáng không giống mới vừa tỉnh lại, Tiểu Thất ngây người một chút, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đem cây rụng cuộn lại thành một đống, lấy đá đánh lửa châm lên xông xung quanh.

Chính là, cỏ cháy cứ cháy, khói xông cứ xông, nhưng không biết từ khi nào góc tường kia và tay hắn đều nhất dạng giống nhau- chậm rãi nổi khói.

"…" Miệng Tiểu Thất khai khai, ngây người một chút. Sau mới phát giác đây không phải khói, khói có hương vị, vậy phải là sương. Hơn nữa sau khi sương nổi lên, bốn phía đều trở nên lành lạnh.

Xem lớp sương kia từ từ ngưng tụ, tản ra, rồi lại ngưng tụ, sau đó tản ra, tái ngưng tụ, tiếp theo chậm rãi hóa thành một nhân hình, cả khuôn mặt Tiểu Thất trắng bệch.

"A…A…" Tiểu Thất há mồm, song thanh âm ngạnh ở cổ họng, cơ hồ không phát ra được.

Nhân hình do sương trắng ngưng tụ dần dần rõ ràng, chậm rãi, ngay cả ngũ quan diện hình cũng lờ mờ phân tỏ.

"Quỷ a…" Xuất hiện rồi….

Tiểu Thất té trên mặt đất, nhúc nhích hai cái, cuối cùng tay mềm chân nhũn cố gắng khởi động thân mình, từ từ hướng ngoài tiểu viện nửa chạy nửa bò tới.

Hai ngày trước hắn cùng An Quốc ngày đêm phòng thủ thì không thèm đến, như thế nào hôm nay An Quốc vừa rời đi đã tới rồi?

Tiểu Thất run rẩy như cái sàng, liều mạng bò… bò a bò a… rốt cuộc bò tới được trước tiểu viện Thi Vấn.

"Đại, đại, đại nhân…" Thanh âm Tiểu Thất nhỏ mảnh chỉ phát xuất được chút chút.

"Đại nhân… Ta oan…"

Thanh âm mơ hồ thê lương đột nhiên vang lên sau lưng Tiểu Thất, chân toàn bộ mềm nhuyễn, hắn ngã ngồi ở ngoài cửa phòng Thi Vấn, tay liều mạng đập cửa, lệ lóe ra ở khóe mắt, sợ tới mức như sắp bị rút gân.

Oa a a a a — "Đại, đại, đại nhân…" Hắn thê thảm kêu người ở trong phòng.

Đêm thâm trầm, ngọn đèn dầu trong phòng đã tắt, hiển nhiên Thi Vấn đã đi vào giấc ngủ, Tiểu Thất tay chân vô lực nức nở, chỉ có thể thảm thương không ngừng gõ cửa, chờ đợi người ở bên trong mau mau tỉnh lại đi ra cứu hắn.

"Đại nhân… Oan hồn chết thật oan uổng a a…"

Má ơi, má ơi, má ơi— Tiểu Thất ở trong lòng điên cuồng gào thét.

"Cầu đại nhân vì oan hồn tác chủ, hoàn cho oan hồn một cái công đạo a…" Thứ ở phía sau nói xong, âm hàn khí càng ngày càng nặng.

Tiểu Thất thử đã lâu, rốt cục cũng tìm lại thanh âm. Hắn gào lên the thé kinh sợ: "Oan, oan, oan cái cái đầu người chết như ngươi a… Đại gia ta không phải huyện lệnh nha môn… Huyện lệnh là ở bên trong ngủ, ngươi muốn tìm thì vào mà tìm hắn, đừng, đừng, đừng đến tìm đại gia ta a…"

Oan hồn kia dừng nửa ngày, mới sâu kín nói tiếp: "Đại nhân không biết, oan hồn hồn phách không được đầy đủ, chỉ nhờ đại nhân điểm huyết chi ân (ơn cho xin tí huyết) mới tụ được hồn phách… Huyện lệnh đại nhân thân có 'Hạo nhiên chính khí'… Oan hồn không thể tới gần…"

Tiểu Thất bất chấp tất cả gào lên: "Vậy ngươi đi tìm Tiểu Hắc đại nhân trong viện ta a, hắn cũng là đại nhân trong nha môn, đừng tìm ta…"

Oan hồn lại nói: "Vị đại nhân kia trên người sát khí quá nặng… Oan hồn sợ…"

"Vậy tìm Nam Hương a, Kim Trung Báo Quốc cũng được, ngươi làm gì cứ bám dính lấy ta— ngươi sợ, ta so với ngươi còn sợ hơn a— má ơi, má ơi, má của ta—" Tiểu Thất mắt phiếm lệ, nói nhăng nói cuội rồi sắp khóc tới nơi.

Lúc này trong phòng do có người châm đèn nên đột nhiên sáng lên, rồi sau đó cửa phòng "kẽo kẹt" mở, theo động tác như thế, một cỗ nhiệt phong khô ráo từ bên trong bỗng nhiên ào ra, khiến cho trận âm lãnh khí bên ngoài tán đi hơn phân nửa.

Tiểu Thất thấy oan hồn "Oan a oan" phút chốc thối lui đến vài chục bước, biết cứu tinh đã đến lập tức liền ba một tiếng bám lấy đùi Thi Vấn, đem chân Thi Vấn đại nhân ôm chặt chẽ, nước mắt nước mũi nhất tề cuồn cuộn: "Má a, má a— Thi đại nhân cứu mạng a— xuất hiện— thật đáng sợ, thật đáng sợ a—!"

Thi Vấn giơ cao ngọn đèn, nhìn về hướng tiểu viện âm u, trầm ngâm một lúc sau mới vỗ vỗ lưng Tiểu Thất nói: "Ngươi nói xuất hiện? Là nơi nào? Bản quan vì sao không thấy?"

"A?" Tiểu Thất ngây ngốc, trộm liếc ra bên ngoài một cái, chỉ thấy thứ bạch thảm thảm gì đó vẫn đứng ở trong viện, tuy là sắc diện nhạt đi chút ít song không đến mức nhìn không ra!

"Không, không phải tại kia…" Tiểu Thất run run chỉ tay về phía oan hồn xa xa.

Thi Vấn lại nhìn trong chốc lát rồi vẫn lắc đầu: "Trong viện không có ai."

Oan hồn lúc này mới lộ vẻ sầu thảm nói với Tiểu Thất: "Đại nhân… vị đại nhân này nhìn không thấy ta… oan khuất trong lòng không có chỗ tố… Cầu đại nhân, cầu đại nhân giúp oan hồn…"

Dứt lời rốt cuộc nhẹ nhàng quỳ hướng Thi Vấn cùng Tiểu Thất.

"Ai… Như thế nào liền quỳ…?" Tiểu Thất hút hút mũi, vừa kinh vừa sợ nói.

Thi Vấn có chút nghi hoặc lời nói và hành động hiện giờ của Tiểu Thất, nhưng hắn cùng Tiểu Thất ở chung một khoảng thời gian, tự nhiên cũng hiểu thanh niên này là người như thế nào.

Thi Vấn nhìn tiểu viện trống trải thuyết: "Tiểu Thất, đi đến viện bên cạnh gọi Nam tiên sinh tới để hắn cùng xem có thấy quỷ hồn ngươi nói hay không."

Tiểu Thất chính là toàn thân run rẩy, hắn ôm đùi Thi Vấn nói: "Không không không, ta không ly khai đại nhân, ngài đừng đuổi ta đi! Ngài là quan tốt, trên người có 'Hạo nhiên chính khí', bởi vì thế quỷ mị ma quái mới không dám đến gần người ta, ta mà tách khỏi ngài, vậy quỷ kia liền nhào tới ăn ta luôn a—"

"Nếu không, ngươi ở tại chỗ này, ta đi tìm Nam tiên sinh." Thi Vấn nói.

Tiểu Thất hô lớn: "Vậy không phải giống nhau? Không thể, vô luận như thế nào ta cũng không ly khai ngài!"

"Ai…" Thi Vấn có chút khó xử, đùi bị Tiểu Thất bám sát rạt, nhưng thấy người trẻ tuổi bị dọa đến nỗi phải nắm chặt lấy hắn giống như người sắp chìm chết bấu víu lấy thanh gỗ trôi dạt trên mặt nước, cũng không nhẫn tâm kêu buông ra.

Lúc này, bên cạnh bọn họ đột nhiên vang lên âm thanh quen thuộc, tiếng nói mềm nhuyễn tận xương khiến người ngứa ngáy lòng dạ.

"Phụ thân, ngươi vì cái gì thở dài? Tiểu Thất, ngươi ôm chân cha ta làm gì?"

Tiểu Thất ngơ ngẩn, quả thực đầu hướng đến nơi tiếng người mới phát hiện ra Lan Khánh không biết từ khi nào ngồi xổm bên cạnh tò mò nhìn hắn.

"Sư huynh…" Tiểu Thất hút hút mũi, vô cùng thảm thương gọi.

Lan Khánh đã ngủ no, sợi tóc tán loạn còn chưa buộc lên, bộ dáng tóc tai bù xù lại hàm xúc ý vị khác. Hắn đối Tiểu Thất hô một tiếng: "Ngoan." Toàn thân tản ra khí tức bình thường, tâm tình tựa hồ rất tốt.

"Đại nhân? Đệ tử nghe thấy vài âm thanh, không biết đã xảy ra chuyện gì?" Nam Hương ở viện bên cạnh còn chưa ngủ giờ xuất hiện tại cửa tiểu viện, chậm rãi đi vào viện nội.

Tiểu Thất thấy nện bước của Nam Hương xuyên thẳng qua oan hồn còn đang quỳ gối đi tới bọn họ. Oan hồn có lẽ chịu không nổi dương khí trên người, thân ảnh lay động một chút rồi càng thêm phai nhạt. Tiểu Thất thoáng thấy màn này liền nhịn không được lại "A" một tiếng, có chút lo lắng cho đối phương.

"Ngươi a cái gì?" Lan Khánh hỏi.

Tiểu Thất thấp giọng nói: "Nam tiên sinh vừa mới đi qua người con quỷ kia."

"…" Nam Hương vừa đi tới trước mặt Thi Vấn, nghe được Tiểu Thất nói, sửng sốt một chút.

"Cái gì quỷ?" Lan Khánh tò mò hỏi.

Tiểu Thất vẫy vẫy Lan Khánh làm cho hắn dựa lỗ tai lại gần, tiếp theo lấy tay che miệng, ở bên tai nói: "Có oan hồn tìm đến Thi đại nhân cáo án, hiện đang quỳ phía trước."

"A?" Lan Khánh vừa nghe, ánh mắt chính là sáng ngời: "Làm sao, làm sao? Ta như thế nào không thấy?" Nói xong liền rướn cổ lên, trừng lớn hai tròng mắt, cố gắng nhìn về phía trước.

Thi Vấn hỏi: "Tiểu Thất nói quỷ hồn kia đang ở trong tiểu viện, ngươi có thấy không?"

Nam Hương nhíu mày, quay đầu nhìn vài lần, lại nhìn Thi Vấn, lắc đầu. "Đệ tử không thấy."

Thi Vấn thở dài nói với Tiểu Thất: "Tiểu Thất, trước ngươi đứng lên một chút." Chân Thi Vấn bị hắn đè đến độ tê rần.

Tiểu Thất lúc này mới bách bàn bất xá (trăm lần không muốn) buông tha chân Thi Vấn, từ từ đứng lên, sau đó nửa thân mình trốn sau Thi Vấn, ánh mắt còn có chút sợ hãi tả hữu lay động, không dám nhìn thẳng quỷ thiếu niên trong tiểu viện.

Thi Vấn nói: "Bản quan cùng Nam tiên sinh đều nhìn không thấy quỷ hồn ngươi nói. Không phải bản quan không muốn tin ngươi, chỉ là vì thận trọng vẫn muốn mắt thấy làm bằng chứng."

"Đại nhân…" Thanh âm oan hồn nhỏ mảnh tràn đầy âu sầu.

Tiểu Thất nghe hắn nói: "Oan hồn chết thật thê thảm… Cầu đại nhân vì oan hồn chủ trì công đạo a…" Cả người da gà cùng lông tóc đều nổi dựng lên, ngay tại chỗ bắt lấy thắt lưng Thi Vấn ôm ghì lấy.

"Tiểu Thất." Thi Vấn bị song chưởng ôm như vậy thiếu chút nữa thở không nổi.

Đang trong thời điểm gặp kỳ án nhìn không thấy không biết thẩm thế nào, Lan Khánh vẫn bị xem nhẹ ở bên đột nhiên sải bước về phía trước vài bước, sau đó tái vài bước, trước sự nghi hoặc của Nam Hương, hắn ngồi xổm trên mặt đất trong tiểu viện trống trải, mở miệng đối với địa phương một mảnh hư vô mờ ảo nhưng thực chất là oan hồn đang quỳ nói: "Ngươi có oan khuất gì cứ việc nói ra. Thi đại nhân cha ta là huyện lệnh Quy Nghĩa huyện, hắn sẽ cho ngươi một cái công đạo!"

Thấy hắn thốt ra lời này, không chỉ Thi Vấn Nam Hương, mà ngay cả Tiểu Thất đều kinh ngạc.

Một hồi lâu sau Tiểu Thất mới bừng tỉnh kêu lên: "Sư huynh ngươi thấy được hắn?"

Lan Khánh quay đầu nói: "Thấy được a, một thứ trắng trắng giống như sương. Bất quá mặt không rõ lắm, mờ mờ." Dứt lời liền lấy ngón tay chọc chọc thân hình mờ ảo của thiếu niên, thu ngón tay về phát giác không chọc đến được thứ nọ, nhãn tình sáng lên, lại càng vươn tay chọc vài cái nữa.

Oan hồn kia vốn e ngại lệ khí trên người Lan Khánh, bị hắn đùa giỡn như vậy, thân mình đang quỳ lảo đảo nghiêng nghiêng sang bên, vẻ mặt mang theo sợ hãi mà chỉ mình Tiểu Thất thấy rõ ràng, thân hình cũng run rẩy theo.

"Ai…" Đang lúc còn có điểm không đành lòng, Tiểu Thất vội vàng nói: "Sư huynh đừng chọc, ngươi làm hắn sợ."

"A, úc!" Lan Khánh ngượng ngùng thu hồi ngón tay.

Tiểu Thất thấy oan hồn còn đang run rẩy, cũng đã quên mất chính mình lúc trước còn sợ quỷ hồn này đến mức thiếu chút nữa tè ra quần, liền nói: "Trước lại đây, oan hồn không như những người khác, trở về hộ trụ Thi đại nhân rồi nói sau."

Lan Khánh lưu luyến không rời liếc nhìn oan hồn, lúc này mới bạch bạch bạch chạy về đứng bên người Thi Vấn, sau đó bày ra thần sắc hộ vệ.

Thi Vấn không hổ là người đã kinh qua nhị phẩm đại quan, sau khi biết được tiểu viện thật sự có quỷ hồn, cũng không lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, chỉ nghiêm mặt nói: "Nếu Tiểu Hắc cũng thấy được, vậy chứng minh chuyện có oan hồn là thật. Mọi người tức khắc đi tới phòng khách, bản quan muốn đích thân thẩm vấn."

45. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 7

Đêm đã khuya, vốn nên là thời khắc mọi người cuộn mình trong ổ chăn, phòng khách lại sáng lên ánh đèn dầu.

Đám người vào trong phòng khách, Thi Vấn ngồi lên ghế, Nam Hương đứng bên cạnh chủ vị. Bản thân Lan Khánh chọn lấy một chỗ cho mình. Tiểu Thất vốn muốn dính lấy Thi Vấn, nhưng Lan Khánh khụ một tiếng, lại liếc hắn một chút, Tiểu Thất gượng gạo cười, lúc này mới đứng bên người Lan Khánh.

Dù sao, bất luận là đại gia nha môn hay tiểu sát tinh nha môn này oan hồn đều e ngại không dám tới gần. Tiểu Thất nghĩ, dựa không được Thi Vấn, vậy dựa vào Lan Khánh cũng được. Nói không chừng, so với huyện lệnh Thi Vấn, oan hồn còn sợ sát tinh này hơn.

Thân ảnh mơ hồ theo đuôi bọn họ vào phòng khách, nhưng vừa vào đến cửa liền khiến người ta cảm thấy một cỗ hàn lương lạnh thấu xương.

"Được rồi, được rồi, ngươi đứng cửa là được, lại gần, ngươi không tốt mà chúng ta cũng lạnh." Tiểu Thất liên thanh nói.

"Vâng, đại nhân…" Oan hồn trả lời.

"Hắn gọi ngươi đại nhân!" Lan Khánh cảm thấy mới mẻ nhìn về phía Tiểu Thất. "Đại nhân trong nha môn từ trước tới nay chỉ có cha ta cùng ta thôi, hắn cư nhiên gọi ngươi đại nhân."

"A, sư huynh ngươi không biết đó thôi, trong mắt dân chúng, chỉ cần làm việc trong nha môn thì đều gọi là đại nhân. Hắn cũng chỉ là xưng hô, không phải ý ta là đại nhân." Tiểu Thất vẻ mặt đau khổ nói.

"Ngươi dám nói ta không biết!?" Lan Khánh nhướn mi.

"Không, không, không, ngài hiểu được, ngài cái gì cũng hiểu được, là sư đệ ta không rõ!" Tiểu Thất thấy sắc mặt Lan Khánh hơi đổi lập tức biện giải.

Lan Khánh còn muốn nói gì đó, nhưng bị một câu của Thi Vấn ngăn lại.

"Tiểu Hắc, chính sự quan trọng hơn. Cùng Tiểu Thất tán gẫu thì chờ làm xong việc này đã." Thi Vấn nói.

"Úc!"

Lan Khánh còn muốn cùng Tiểu Thất giảng, bất quá cha đã mở miệng, cứ gặp chính sự cha đều thực nghiêm chỉnh, nghĩ nghĩ, vẫn là quên đi. Hắn thường thường làm cha tức giận, bất quá hôm nay đúng là không nên, vì thế liền ngậm miệng lại.

"Tiểu Thất, oan hồn kia hiện đang đứng ở nơi nào?" Thi Vấn hỏi.

Tiểu Thất nói: "Đang quỳ ở cửa, hơi tiến vào một chút."

"Lời bản quan hắn có thể nghe không?"

Tiểu Thất vẫn chưa trả lời, thiếu niên đã thuận nói: "Hồi, lời đại nhân oan hồn nghe rõ."

"Hắn nói hắn có thể nghe." Tiểu Thất trả lời Thi Vấn.

"Tốt lắm." Thi Vấn nghiêm mặt. "Oan hồn đường hạ, ngươi tính danh là gì, nhân sĩ phương nào, vì sao bị giết, có gì oan khuất đều hãy nói ra."

Tiểu Thất bị oan hồn nhìn như vậy, da gà đều nổi lên, hắn run rẩy tay chân nhích nhích nện bước, ngồi xổm xuống, đem nửa người giấu phía sau Lan Khánh, sau đó mới đối với oan hồn nói: "Thi đại nhân hỏi ngươi cái gì liền nói đi, nhìn ta làm gì? Muốn nhìn thì nhìn Thi đại nhân kìa!"

Lan Khánh thấy bộ dáng Tiểu Thất, lẩm bẩm một tiếng: "Không tiến bộ! Như thế nào lấy mật heo, mật gấu cả mật xà bồi bổ lâu vậy vẫn không có chút can đảm nào?"

Tiểu Thất sợ hãi nói: "Là sư huynh ngài lá gan quá lớn ấy. Không sợ trời, không sợ đất, ngay cả quỷ cũng không!"

"Trời và đất có gì hảo bá? Sẽ đổ sập xuống ép xẹp ngươi hay là nứt ra nuốt rụng ngươi?" Lan Khánh không hiểu, nhưng vẫn thật nghiêm túc hỏi: "Quỷ có gì phải sợ? Một đám trăng trắng, nói không chừng gió thổi lớn một chút liền tán mất. Lá gan của ngươi, lúc sinh, mẹ ngươi có bảo ngươi mang ra theo không? Nếu không thì ngươi quay về bụng mẹ đi, kêu nàng sinh ngươi lại lần nữa!"

Tiểu Thất thanh âm run rẩy nói: "Mẹ ta sớm đã mất. Thử tái kiến lần thứ hai, nàng khẳng định cũng sẽ chỉ trực tiếp đem ta bóp chết, chứ không muốn sinh ta lần nữa…"

"Vì cái gì?" Lan Khánh hỏi.

Thấy hai người trò chuyện chuyện trò đến quên cả chính sự, Nam Hương khụ một tiếng, nói: "Công tử, đại nhân vẫn đang chờ hồi thoại."

"A?" Lan Khánh có chút ngượng ngùng nhìn về phía cha hắn mặt đã muốn đen sẫm, mách: "Là Tiểu Thất không tốt, hắn lôi kéo ta nói!"

"Ai lôi kéo ngươi nói?" Tiểu Thất thấp giọng nhổ một miếng.

"Hả?" Lan Khánh liếc Tiểu Thất, khí thế quanh thân đột nhiên tăng vọt, hàn khí so với quỷ hồn quỳ gối cách đó không xa còn nặng hơn ba phần.

"Phải phải phải, là tiểu nhân không tốt." Cổ Tiểu Thất co rụt lại run lên, lập tức nói: "Trước hết ta làm chính sự đã!" Tiếp theo hướng ra bên ngoài kêu: "Cái kia… cái kia, Thi đại nhân hỏi ngươi, còn không mau trả lời."

Thiếu niên ai oán nói: "Oan hồn không phải không muốn nói, chính là… oan hồn cái gì cũng đều không nhớ rõ…"

"Cái gì cũng đều không nhớ rõ?" Tiểu Thất ngơ ngẩn, đột nhiên thanh âm bén nhọn hẳn lên: "Cái gì cũng đều không nhớ rõ mà ngươi lại truy ta lâu như vậy, còn kêu mình oan uổng? Nãi nãi cá hùng, cái gì cũng đều không nhớ rõ còn đi cáo quan? Nói oan uổng, ta so với ngươi còn oan uổng hơn, làm gì tìm ai không tìm, cố tình tìm đại gia ta, khiến đại gia ta sợ tới mức mấy ngày nay buổi tối cũng không dám ra ngoài đi nhà xí, một đường nhẫn nhịn đến hừng đông! Nhẫn đến hừng đông nhiều thống khổ thế nào ngươi có biết hay không? Con bà nó, thật sự muốn nổ tung a?!" Tiểu Thất vừa nãy là sợ tới phát run, hiện tại là tức giận đến phát run.

"Cái gì đều không nhớ rõ?" Thi Vấn nghe Tiểu Thất nói, cũng sửng sốt.

Nam Hương chần chừ một lúc mới nói: "Đại nhân, không bằng để hắn tái ngẫm lại, vì có oan khuất, hồn phách không tiêu tan ngưng tụ thành oan phách hẳn cũng do trời xanh thương xót, cho hắn cơ hội giải oan."

Thi Vấn rõ ý tứ Nam Hương, điểm đầu hướng cửa phòng nói: "Oan hồn đường hạ, trước hết chậm rãi nghĩ xem danh tính của mình là gì, trước khi chết trải qua sự tình gì, vô luận chỉ là một đoạn ngắn cũng được. Lúc bộ khoái Tiểu Thất cùng ngỗ tác Thi Tiểu Hắc tìm thấy ngươi, thi thể ngươi gieo tại Thanh Khê ngoài Quy Nghĩa huyện, trên người đều là dấu tích đả thương tàn độc, cùng…. dấu vết bị người dâm nhục… Ngươi từ từ hồi tưởng, nhất thiết phải đem toàn bộ sự tình hồi tưởng lại kể ra, bản quan mới có manh mối đưa kẻ giết ngươi ra trước công lý."

Thiếu niên co rúm run rẩy tựa hồ vì Thi Vấn nhắc nhở mà nhớ tới điều gì, sau một hồi lâu thân thể không ngừng run rẩy mới chậm rãi mở miệng: "Oan hồn… oan hồn nhớ ra một chút…. Oan hồn bị người cưỡng gian giết chết, rồi sau đó bị thả trôi sông…. Kẻ cưỡng gian giết chết oan hồn là một danh nam tử… Oan hồn sau cùng chỉ nhớ rõ một chút vụn vặt. Hắn, hắn, hắn lúc ở trên mình oan hồn quát tháo có gọi oan hồn là 'Đàm Hoa'… Danh tính oan hồn có lẽ là Đàm Hoa!"

Mang máng nhớ lại tên của chính mình, Đàm Hoa ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa ra lục quang, Tiểu Thất trông thấy run lẩy bẩy, liền chộp lấy bả vai Lan Khánh.

Nhưng Lan Khánh cũng không tức giận, mặc cho Tiểu Thất bám lấy, Tiểu Thất chính mình cũng không phát hiện hắn chính là bắt lấy "sự che chở"* của Lan Khánh, mở miệng đem toàn bộ những điều thiếu niên kể nói cho Thi Vấn cùng Nam Hương.

Nam Hương nhớ kỹ cái tên, lại hỏi tiếp: "Sông kia tên gọi là gì? Nước sông thủy lượng có lớn không?"

"Thanh Giang." Đàm Hoa nói xong, Tiểu Thất thuật lại. "Nước sông rất lớn, tựa hồ… tựa hồ cách phủ đệ người kia rất gần… còn có… phủ đệ kia rất lớn… lớn vô cùng… Ta ở bên trong chạy thật lâu, cuối cùng vẫn bị bắt lại…"

Nam Hương đối Thi Vấn nói: "Nước sông rất lớn, lại thêm trước đó có một trận mưa to sau khi chết bất quá chỉ mới hai ngày, như vậy tính ra phải là Thanh Giang đi qua Thanh Châu, lệch về phía nam, cách Thanh Khê tầm mười dặm."

Thi Vấn gật đầu tái nói: "Ngươi còn nhớ cái gì không? Dung mạo của sát nhân ngươi có chút ấn tượng nào không? Y phục hắn như thế nào?"

Lúc này oan hồn trầm mặc có phần lâu hơn, sau mở miệng nói: "Giống như có trụy tử* lay động… những lúc lay động vang lên tiếng đinh đang đinh đang…" Nói xong đột nhiên che mặt thấp giọng nức nở.

Tiểu Thất nhìn xem cũng không nhịn được, hắn nói đến "lay động", còn nói Đàm Hoa đang khóc, mọi người trong phòng liền hiểu được từ kia đại biểu cho cái gì. Hồi tưởng lại chuyện bị người dâm nhục, dù là người sống hay đã chết cũng sẽ trải qua cảm giác rất không du khoái.

Nhớ tới sự tình này là Lan Khánh kiêng kị, Tiểu Thất vội vàng đem tầm mắt phóng tới trên người hắn, nhưng may mắn Lan Khánh chỉ là tăng thêm hứng thú nhìn Đàm Hoa giống như sương khói, không đem chuyện kia tiến vào trong lòng.

Lúc này Tiểu Thất mới thở dài nhẹ nhõm.

"Tiểu Kê." Lan Khánh mở miệng.

"Ân?" Tiểu Thất đáp.

"Vì cái gì ngươi có thể thấy hắn đang khóc, trong khi ta chỉ nhìn ra một đám sương mông lung, ngươi có thể thấy rõ mắt mũi miệng cùng nước mắt của hắn sao? Vì cái gì ta nhìn không thấy?" Lan Khánh hỏi.

"A, ân…" Tiểu Thất suy nghĩ một chút nói: "Hình như là bởi ta không cẩn thận điểm huyết trên xương cốt hắn, nguyên nhân tường tận ta cũng không hiểu được…"

Tiểu Thất còn chưa nói xong, Lan Khánh nhãn tình phát sáng, cả người nhảy dựng lên, bộ dạng muốn phóng ra ngoài. Tiểu Thất suy đoán một tí cũng biết người này là muốn làm gì, vội vàng giữ lấy người ấn xuống ghế, cúi đầu thở dài một tiếng: "Cha ngươi đang thẩm vấn, án tử còn không hỏi xong, trước đừng chạy ra bên ngoài!"

"Úc!" Lan Khánh lúc này mới không cam nguyện đem mông dính tại ghế gỗ tiếp tục nghe án.

Thi Vấn lại hỏi thêm mấy vấn đề, nhưng oan hồn đều là nhất vấn tam bất tri (hỏi gì cũng không biết).

Tiểu Thất đứng ở một bên, hai tay khoanh trước ngực, lúc đầu rất sợ, nhưng nhìn lâu thấy Đàm Hoa có khi run rẩy so với hắn còn kịch liệt hơn, liền dần dần cũng không còn quá sợ thứ này nữa.

Tiểu Thất nghĩ, quỷ hồn này nếu không phải thi thể trôi sông bị đập hư đập hỏng đầu, thì chính là giống như hắn nói hồn phách không đủ cho nên sự tình nhớ được cũng không trọn vẹn. Song manh mối chỉ bằng hạt vừng, lúc này người trong nha môn phải xử án thế nào đây?

Tiểu Thất thật sự không biết.

Hỏi, chờ, rồi kể lại. Lại hỏi, chờ, tái kể lại. Đợi Thi Vấn muốn hỏi gì đều đã hỏi nhưng không có thu hoạch, viện ngoại đen sẫm đã truyền đến tiếng gà gáy.

Sau khi tiếng gà gáy vang lên, sắc mặt oan hồn càng thêm trắng bệch, lo sợ không yên, hắn phủ phục tại chỗ nói: "Các vị đại nhân, trời sắp sáng, Đàm Hoa phải đi rồi. Bằng không nếu để mặt trời chiếu đến, Đàm Hoa sẽ hồn phi phách tán."

Thi Vấn nghe Tiểu Thất lặp lại xong liền lập tức nói: "Vậy ngươi đi xuống trước đi!" Suy nghĩ, tái nói: "Nếu nhớ ra bất cứ chuyện gì, vô luận lớn nhỏ đều tức khắc nói cho Tiểu Thất, để hắn lập tức chuyển cáo bản quan."

"Tạ ơn Thi đại nhân…" Oan hồn mắt ứa lệ, nhẹ nhàng đi xuống.

Tiểu Thất tức khắc hô to: "Không đúng, đại nhân, ngươi như thế nào kêu hắn tới tìm ta? Tiểu Hắc đại nhân cũng thấy được, ngươi hẳn là bảo hắn tìm Tiểu Hắc đại nhân mới phải!"

"Cũng đúng." Bất quá Thi Vấn còn nói: "Nhưng ngươi cùng Tiểu Hắc mỗi ngày đều ở chung một chỗ, tìm ngươi hay tìm hắn, không phải đều giống nhau?"

"Giống nhau thế nào được, căn bản hoàn toàn không giống!" Tiểu Thất sợ tới mức kêu loạn.

Nam Hương nói: "Tiểu Thất, nếu có chuyện gì, công tử sẽ che chở cho ngươi."

Tiểu Thất vặn vẹo miệng, đáng thương nhìn về phía Lan Khánh.

Lan Khánh lại là một đôi mắt sáng trong nhìn phía Đàm Hoa rời đi, cả nháy mắt cũng không nháy.

****

*Sự che chở: Từ hán là khiên, mà thôi cho mình fangirl đi XD.

*trụy tử: hoa tai, cũng không hiểu tại sao lại là hoa tai, bộ người xưa có đeo hoa tai à? Mình đoán chỉ là mấy cái trang sức gì đó như kiểu miếng ngọc bội hay gì đó. (:">)

46. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 8

Đại sự phát sinh đêm qua sáng sớm liền truyền khắp nha môn.

Buổi sáng, lúc Tiểu Thất ở quán bánh nướng ngoài nha môn ăn bánh, uống sữa đậu nành, Trần Báo, An Quốc từ xa xa thấy hắn liền bước nhanh tới.

"Tiểu Thất a, ngươi đã nghe chuyện lạ kia chưa?" Trần Báo vẻ mặt tươi rói, hai người đặt mông xuống bên cạnh Tiểu Thất.

Tiểu Thất liếc người này một cái, miệng đầy vụn bánh loạn phun, hỏi: "Chuyện gì?"

"Nguyên lai ngươi còn không biết!" Trần Báo sách hai tiếng, hạ giọng kể: "Cái kia a, là nghe nói tối qua có oan hồn đến nha môn tìm Thi đại nhân cáo án minh oan a… Việc này thật sự trăm năm khó thấy, ngươi nói xem vì sao lại thần kỳ như vậy, đại nhân mới tới Quy Nghĩa huyện hơn nửa năm, thế nhưng đã đụng đến loại án đẳng cấp này!"

An Quốc to con cũng ở một bên "chậc chậc" lấy làm kỳ. "Đúng vậy a đúng vậy a. Nếu không phải sớm nghe Tiểu Lục gác đêm hôm qua kể, lại thêm Thi đại nhân vừa phái Tiểu Đầu Nhi cùng Lý Trung thông báo cho tri châu Thanh Châu muốn thụ lý án này, bọn chúng ta còn chưa tin! Ta nghĩ, tuyệt đối là oan hồn kia vì biết đại nhân làm quan thanh liêm không sợ cường quyền cho nên mới tìm tới cửa!"

Tiểu Thất tiếp tục phun phì phì vụn bánh nướng. "Ta như thế nào lại không biết? Đêm qua ta cũng ở đó, còn bị oan hồn kia dọa cho sợ tới mức thiếu chút nữa bất tỉnh, ta như thế nào lại không biết?"

"A, ngươi cũng ở đó?" Trần Báo kinh ngạc, sau đó bóp tay nói: "Ngươi ở đó sao không kêu chúng ta tới xem? Kỳ án trăm năm này bao bộ khoái cầu cũng cầu không được, tiểu tử ngươi thật không phải huynh đệ, làm bọn ta bỏ mất cơ hội xem đại nhân thẩm vấn oan hồn."

"Xem cái con bà ngươi!" Tiểu Thất lại phun: "Thích xem như vậy sao? Xem, xem, xem, xem mẹ ngươi a! Nhìn ta đây này, mấy ngày giời bị quấy nhiễu đến ngủ cũng ngủ không no, ăn cũng ăn không ngon, không chỉ mất sạch thịt trên mặt mà ngay cả hốc mắt cũng có một vòng đen, đầu của ngươi bị kẹp cửa rồi hay sao mà lại thích xem thứ kia? Hảo, nếu hắn lại tới tìm ta, không đúng, ta phi, muốn gặp cứ tới tìm Thi đại nhân, ta sẽ nói cho hắn các ngươi muốn nhìn hắn, kêu hắn tới cho các ngươi thỏa tâm ngắm nghía. Đến lúc đó xem các ngươi có bị dọa tới tè ra quần khóc gọi mẹ hay không!"

"Ai..." Trần Báo cùng An Quốc bị phun đến cả mặt toàn là vụn bánh, vuốt vuốt mấy cái, thật cũng hiểu được Tiểu Thất nói rất có đạo lý. "Ngươi cũng đừng kích động như vậy… Không xem cũng được…"

"Tiểu Đầu Nhi đâu? Như thế nào không thấy hắn?" An Quốc nói tiếp: "Tiểu Thất ngươi lại lười biếng không theo sát Tiểu Đầu Nhi hả?"

"Sách!" Tiểu Thất hướng trà phường cách đó không xa chỉ chỉ. "Đó đó! Lão bản người ta thỉnh hắn uống trà dùng bữa, hắn mang heo theo, lúc này chính là không ăn đến sung sướng mới lạ a.

"Thế sao ngươi không đi theo?" An Quốc nhíu mày, mất hứng nói: "Ngươi đã quên việc dỗ dành Tiểu Đầu Nhi do ngươi toàn quyền phụ trách sao."

"Trà hắn uống một chút đã mấy lượng bạc, nghe đâu rất khó kiếm, điểm tâm cũng đặc biệt đi mua. Người ta chiêu đãi một cái Tiểu Đầu Nhi là đủ rồi, lẽ nào lại đi để nhiều thêm ta đây há mồm chực ăn, muốn lão bản đau lòng đến chết sao?" Tiểu Thất cảm thấy chính mình ăn bánh nướng uống sữa đậu là tốt rồi.

"Thì ra là thế, ngươi không tồi a, còn biết cảm thông cho bách tính!" Trần Báo vỗ vỗ lưng Tiểu Thất.

"Không phải không tồi, mà là biết thức thời." Tiểu Thất nghĩ, dân chúng một năm mới dành dụm được một xíu bạc, hắn cũng không muốn uống máu và mồ hôi người ta. Nhưng mà Lan Khánh không giống, Tiểu Đầu Nhi của Quy Nghĩa huyện, đối với hắn hảo, hắn vui vẻ, lão bách tính hàm ơn hắn chiếu cố so với hắn lại còn vui vẻ hơn.

Tam bang đã muốn vang lên không sai biệt lắm, đã đến thời điểm quay về nha môn bắt đầu làm việc. Tiểu Thất ăn xong, hai tay đầy mỡ ngấy vỗ vỗ, uống hết hớp sữa đậu nành cuối cùng, hắn cùng Trần Báo An Quốc đi tới chỗ Lan Khánh.

Sau khi đón Lan Khánh, cả đám lúc này mới đồng loạt trở về nha môn.

Điểm Mão bắt đầu làm việc, một ngày của nha môn bởi vậy cũng bắt đầu.

Tiểu Thất chỉnh đai lưng, nguyên bản đang chờ Lan Khánh cùng tiến phố tuần thành, nhưng Lan Khánh lại ngoặt bước đi tới nghiệm thi phòng. Tiểu Thất đành phải sờ sờ mũi lập tức đuổi theo, cùng Lan Khánh đi vào.

Trong nghiệm thi phòng để đầy mấy cỗ quan tài chế tác đơn giản. Thi thể Đàm Hoa đêm qua đại náo nha môn cũng nằm trong một khối.

Quan tài còn chưa đóng nắp, bất quá có che một khối bạch bố vẩy rất nhiều vôi bột để phòng ngừa thi thể hư thối.

Lan Khánh dò xét quan tài một chút, đột nhiên xốc bạch bố lên, tiếp theo xuất ra cây đao cắt một nhát trên cổ tay, máu tươi nhất thời chảy xuống trộn lẫn với vôi trắng, hồng hồng trắng trắng khiến người ta không khỏi sợ hãi.

"Sư huynh ngươi làm gì thế?" Tiểu Thất đang ngắm chai chai lọ lọ bài trí trong phòng đột nhiên cả kinh, vội vàng chạy tới.

Hắn lập tức xé một đoạn miên bố từ trên y sam, tái lấy kim sang dược vẩy lên, sau đó nhanh chóng bó chặt lấy miệng vết thương khủng bố trên tay Lan Khánh.

Lan Khánh cũng không thèm trông Tiểu Thất, cứ thẳng giương đôi phượng mâu tràn ngập tò mò cùng chờ đợi nhìn chăm chăm thi thể Đàm Hoa. Nhưng mà, máu lại chỉ dính bên đoạn xương gãy, hồi lâu cũng chẳng có chút động tĩnh.

Lan Khánh đợi chán, quay đầu hỏi Tiểu Thất: "Ngươi ngày đó điểm máu lên xương cốt hắn, sau đó qua bao lâu hắn tới tìm ngươi? Phải bao lâu, hắn mới tìm ta, ta mới có thể thấy rõ mắt mũi miệng tai hắn?"

Tiểu Thất thiếu chút nữa nói cũng không nổi, hắn thoáng sửng sốt, lúc sau rống lên: "Đầu ngươi đụng phải cánh cửa, đụng tới bị phá hư hay là bị lôi đánh hủy, vì muốn thấy rõ bộ dáng Đàm Hoa liền đem chính mình cắt ra cái động lớn như vậy sao? Thân thể lông tóc da thịt đều là nhận từ cha mẹ, nếu Thi đại nhân biết ngươi đả thương chính mình như vậy, ngươi cũng có thể tưởng tượng ra hắn hội đau lòng tới cỡ nào!"

Biểu tình Tiểu Thất quả thực chính là muốn phun hỏa, Lan Khánh rất ít khi thấy bộ dáng này, huống hồ, lại chỉ vì một chuyện nhỏ không đáng nói đến.

Lan Khánh giương miệng nhìn Tiểu Thất, vốn nghĩ, chính mình mới nên tức giận, con gà này là thứ gì chứ, bản thân tâm tình tốt mới cho hắn kêu một tiếng sư huynh, thế mà hắn cư nhiên đối với mình nói cái kiểu đó.

Nhưng thấy người kia dáng điệu một bộ ái thâm trách thiết (dáng vẻ trách móc nhưng lại thể hiện tình cảm sâu nặng), đột nhiên cơn tức dâng đến cổ họng muốn phát tác lại lập tức toàn bộ tiêu tán.

Lan Khánh mở to mắt hỏi: "Cha ta sẽ đau lòng?"

"Đấy là đương nhiên!" Tiểu Thất tức tối nói.

Lan Khánh lại hỏi: "Vậy còn ngươi có đau lòng hay không?"

Lời Lan Khánh khiến Tiểu Thất nghẹn họng ngay tại chỗ.

"..." Tiểu Thất trừng to mắt nhìn Lan Khánh.

"Hả?" Lan Khánh cũng mở to hai mắt nhìn Tiểu Thất.

Lời kia nghe thế nào cũng thấy ái muội, mà ngay cả biểu tình Lan Khánh chờ mong mình trả lời cũng hàm chứa ái muội y chang, Tiểu Thất chính đang nghĩ nên nói sao, từ ngoài viện truyền đến thanh âm y sam phiêu động.

Thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng Lan Khánh và Tiểu Thất cơ hồ đều cùng lúc nhìn về hướng cửa.

Chỉ thấy trên tường cao của tiểu viện xuất hiện ba thân ảnh chót vót.

Một lão giả mô dạng đạo sĩ già nua tóc bạc trắng được hai hài đồng mặc đạo bào nâng đỡ, ba người thân hình uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy vào tiểu viện, cước bộ khinh nhuyễn giống như đạp gió mà đi.

Tiểu Thất trông thấy, trong lòng kinh ngạc: hài đồng hai bên tuổi còn nhỏ đã có một thân khinh công người bình thường phải luyện đến mười mấy hai mươi năm mới có được.

Sau khi hạ xuống, hai hài đồng không hơn mười tuổi giúp đỡ lão đạo chậm rãi đi vào nghiệm thi phòng, khi vượt qua môn khảm, thanh âm hài tử thanh thúy vang lên: "Sư phụ cẩn thận môn khảm."

Tiểu Thất tái nhìn lão giả kia mới phát hiện hai mí mắt đều đã rũ xuống trõng sâu, trong đó không có tròng.

Lão giả tựa hồ biết ai đang nhìn hắn, muốn hỏi cái gì, liền giải thích ngay mục đích đến: "Có phải có tên bộ khoái Trần Thất ở trong này hay không? Bần đạo ưng thuận yêu cầu của bằng hữu đến gặp Trần Thất."

Tiểu Thất "A" một tiếng, nghi hoặc đáp: "Tại hạ Trần Thất. Xin hỏi đạo trưởng, bằng hữu của ngài là ai, vì sao phái ngài tới gặp ta?"

Lão giả mặt nhăn nheo da nhăn nheo, cũng bởi vì tuổi tác lớn mà răng rụng hết trơn, hé miệng cười khoe nguyên một cái động không răng. Hắn nói: "Bằng hữu bần đạo chính là Phù Hoa Cung cung chủ Yến Phù Hoa. Ngày trước Yến cung chủ đến đạo quan của bần đạo ở Tiểu Thương Sơn ngoài Quy Nghĩa huyện tán gẫu ôn chuyện, thu được tin tức cho biết nha môn nhiều ngày nay xuất hiện thứ không tốt, Yến cung chủ liền bảo bần đạo tới xem qua, thuận đường thay Trần Thất công tử ngươi áp kinh."

Lan Khánh nhìn lão đạo nhân không răng, cảm thấy dáng vóc vô cùng thú vị, hắn nhìn lão đạo sĩ, lại nhìn Tiểu Thất, vỗ vỗ lưng Tiểu Thất nói: "Nguyên lai thanh danh "vô đảm" của ngươi mọi người đều biết, mới chỉ chuyện ma quái thôi mà đã có người lập tức tìm đạo sĩ tới giúp ngươi thu kinh."

"Sách..." Tiểu Thất cảm thấy trên mặt vô quang, người quen không nói, đã thế còn có ba cái người lạ vì "ngưỡng mộ" danh vô đảm của hắn mà đến, hắn thật muốn đến góc tường đào cái động rồi chui vào đó chôn mình tiệt không ra.

Tiểu Thất che mặt đối đạo sĩ nói: "Không có việc gì, không có việc gì, khỏi nhìn cũng khỏi kinh ngạc, nha môn có quan lão gia tọa trấn đảm bảo không xảy ra nhiễu loạn gì, lão đạo trưởng không cần lo lắng, mời trở về đi!"

Hai tiểu đồng môi hồng răng trắng, đồng thanh đồng khí đồng loạt mở miệng: "Sư phụ chúng ta đã một trăm linh năm tuổi, thân thể không tốt, mỗi lần xuất môn cũng không dễ dàng, các ngươi như thế nào có thể để sư phụ không công một chuyến? Sư phụ chúng ta công lực cao thâm, vô luận đại quỷ tiểu quỷ đều tróc dễ như trở bàn tay. Trần công tử nên suy nghĩ một chút đi, quá thôn này kế tiếp cũng không có khách điếm, muốn tìm hành gia tróc quỷ không dễ dàng đâu!"

Tiểu Thất còn chưa nói, Lan Khánh ngạc nhiên nhìn lão đạo sĩ liền tiến về phía trước từng bước, tay còn vươn dài thật dài muốn vén mí mắt người ta xem bên trong có… con mắt hay không.

Lúc này lão đạo sĩ cùng hai đạo đồng nhanh chóng lui ba bước, sắc mặt mặc dù không thay đổi nhưng Tiểu Thất lại cảm thấy ba người giống như kiêng kị Lan Khánh, thần sắc có điểm không thích hợp.

Lan Khánh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hướng về phía trước một bước, Tiểu Thất vươn tay ngăn Lan Khánh lại, đối với hắn lắc đầu.

"Tại sao?" Lan Khánh khờ dại hỏi.

Tiểu Thất đôi hỏa nhãn kim tinh nhất thời đảo qua đảo lại trên mặt ba người, muốn nhìn xem ba người này có mưu toan khác hay không, hắn cẩn thận thăm dò, ba người này tuy rằng thoạt nhìn thương thâm khó

lường, nhưng nói đến nói đi cũng là một vị lão nhân cùng hai tiểu hài tử, lão đã hơn một trăm, tiểu xem như mới mười tuổi, căn bản là phịch không ra trò gian trá gì.

Tiếp theo hắn lại định tâm suy nghĩ, lúc này mới đoán, có lẽ bọn họ cũng như hắn biết dưới lớp da mặt này là Lan Khánh đa đại tai họa, tai họa tới gần liền sợ tới mức mềm chân thẳng lui ba bước.

Tiểu Thất tức khắc triệt hạ phòng bị với đối phương, hơn nữa mấy ngày nay thật sự bị con quỷ kia nháo đến sống không bằng chết, vỗ về Lan Khánh một chút, rồi quay qua hỏi: "Lão đạo trưởng xưng hô như thế nào?"

Lão đạo sĩ mở to mồm nói: "Bần đạo Minh Tông." Bởi vì không có răng nên nói chuyện có chút không rõ ràng.

"Minh Tông đạo trưởng, " Tiểu Thất nghiêm nghị nói: "Thực không dám giấu giếm, gần đây trong nha môn xảy ra một việc nhỏ, có một con quỷ chạy vào khiến cho nha môn cả ngày lạnh lẽo, làm nhân tâm hoang mang, không biết Minh Tông đạo trưởng có biện pháp khiến cho mọi người buổi tối có thể an ổn ngủ nghỉ?"

Kỳ thực người ngủ không ngon cũng chỉ có mình Tiểu Thất mà thôi, nhưng hắn không nói. Nói ra thực xấu hổ.

Minh Tông gật đầu nói: "Đuổi quỷ, một lần năm lượng bạc; nếu còn muốn đánh cho hồn phách nhập luân hồi đầu thai, vậy lại thêm năm lượng. Đây là công định thu giới (thu phí công bằng), chín mươi năm như một."

"..." Nói nửa ngày là muốn tới nha môn vơ vét của cải. Khóe miệng Tiểu Thất co rút: "Nơi này là nha môn thanh sạch, huyện lão gia nói: bộ khoái chỉ để làm trâu làm ngựa cho bách tích sai phái, chẳng những béo bở không có mà một năm cũng chỉ lĩnh được hơn mười hai lượng… Mất mất mười lượng vậy còn sống thế nào?"

"Cái gì làm trâu làm ngựa?" Lan Khánh tức giận nói: "Cha ta sao có thể bắt ta làm trâu làm ngựa cho người khác?"

Tiểu Thất vội vàng chữa lại: "Phải phải, là ta cùng Kim Trung Báo Quốc làm trâu làm ngựa cho ngài cùng bách tính sai phái, ngài là ngỗ tác Thi đại nhân, tất nhiên cùng chúng ta bất đồng, huống chi Thi đại nhân thương ngài như vậy, sao có thể cam lòng khiến ngài mệt nhọc!"

Lan Khánh thực vừa lòng với câu trả lời của Tiểu Thất, gật gật đầu, liền quên đi. Nhưng nghĩ nghĩ, hắn lại hướng đạo sĩ kia bảo: "Ngươi trở về đi, chúng ta không cần đuổi quỷ, cũng không cho ngươi bạc. Ngày sau cha ta phá án nếu có chút vấn đề cần đến con quỷ này, ngươi lại đã đem hắn thu nhốt đánh nhập luân hồn, vậy cha ta đây thẩm án sẽ tìm không thấy!"

"Cũng phải... Tất nhiên là còn chưa thể thu quỷ..." Tiểu Thất tuy rằng rất muốn đem thứ không nên ở lại nha môn nhanh nhanh tống tiễn, nhưng dù sao án mạng còn treo đó chưa phá, Đàm Hoa thật sự là đuổi đi không được.

Nhưng, Tiểu Thất vì thương thay chính mình, chịu đủ kinh hách mà cẩn thận suy nghĩ, cho nên vẫn là không kiêng nể tới hỏi: "Tuy rằng không nên đuổi quỷ, nhưng... Lão đạo trưởng ngài sống đến mấy trăm tuổi như vậy, đạo hạnh nhất định sâu rất sâu, không biết… lão đạo trưởng ngài có cái gì… như là thần kỳ phù hay là lợi hại pháp bảo linh tinh chi đó… chỉ cần mang theo thì quỷ gì cũng gần thân không được, a, tốt nhất là ngay cả nhìn cũng không thấy nữa, cái loại có thể che đậy con mắt ấy!"

"Gần thân không được, nhìn cũng không thấy?" Lan Khánh nghi hoặc nhìn Tiểu Thất: "Hắn lắc lư trước mắt ngươi chính là lắc lư trước mắt ngươi, cho dù thật sự nhìn không thấy hắn cũng lắc lư trước mắt ngươi. Bịt tai trộm chuông (tự mình lừa mình), hắn vẫn là lắc lư trước mắt ngươi a!"

Lan Khánh lặp đi lặp lại vài chữ "lắc lư" lắc đến Tiểu Thất trong lòng hoang mang rối loạn, hắn lau lệ nói: "Sư huynh ngươi không hiểu, thứ không nên thấy thì đừng thấy vẫn hơn, nếu không, ta đời này buổi tối cũng không dám xuất môn cùng ngươi phá án."

Nhìn thấy Tiểu Thất dáng vẻ xúi quẩy, Lan Khánh cảm thấy buồn cười, hắn xoa xoa đầu Tiểu Thất nói: "Ngươi này, chưa bao giờ thấy người không có can đảm đến như ngươi."

Tiểu Thất thực muốn ói, nhưng là không có biện pháp. "Nam tử hán đại trượng phu, không có can đảm chính là không có can đảm. Mọi người cũng đều biết, đại gia cũng không sợ phải thừa nhận."

Minh Tông lão đạo sĩ gật gù đắc ý, từ trong lòng ngực lấy ra một mảnh phù, sau đó để trước mắt niệm một chuỗi dài dài không biết là nội dung gì, nhưng Tiểu Thất nghe như là "Cheng cheng cheng, mẹ ngươi cái bụng y chang trái dưa hấu… khạc khạc khạc, cha ngươi mua cái chú văn 'bí đỏ to'."

Tiếp theo tái cắt một nhát trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng vong loạn vẽ vài cái trên phù, sau đó hét lớn một tiếng, đem máu điểm thượng, rồi cười cười đưa cho tiểu đạo đồng.

Một gã tiểu đạo đồng vươn tay đón lấy đặt vào trong tay Tiểu Thất, dùng thanh âm du dương nói: "Phù này rất lợi hại, sư phụ đã tác pháp qua, đặt ở trong người, từ nay về sau liền không nghe không thấy, hơn nữa nếu có quỷ hồn tới gần ngươi, chỉ cần tiếp cận trong vòng mười thước sẽ bị lôi chú bên trong đánh cho toàn thân cháy đen, hồn phi phách tán!"

Tiểu Thất tuy rằng hoài nghi lão nhân gia này đến tột cùng có thần kỳ như vậy, điểm vài cái vẽ vài cái có thể trị quỷ hay không, nhưng vừa nghe đến bốn chữ "hồn phi phách tán" liền nhướn mày, lại đem phù trả về.

Tiểu Thất nói: "Có thể nào, hồn phi phách tán vậy người, ách, quỷ còn sống nổi không a? Huống hồ con quỷ trước khi chết chịu đủ lăng ngược, sau khi chết cũng chỉ là con quỷ hồn phách không đầy đủ, nếu không có máu của ta làm hắn ngưng hồn, chỉ sợ hắn cũng khó đến trước mặt Thi đại nhân cáo quan. Nếu ta khiến hắn đụng phù này, đây không phải là hại hắn thảm càng thêm thảm sao?"

"A!" Nghe thế, Lan Khánh đột nhiên kêu lên, tiếp theo giữ chặt tay Minh Tông lão đạo sĩ, dùng một loại lực đạo làm người ta không thể kháng cự đem lão đạo sĩ kéo đến trước quan tài Đàm Hoa

47. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 9

"A!" Nghe thế, Lan Khánh đột nhiên kêu lên, tiếp theo giữ chặt tay Minh Tông lão đạo sĩ, dùng một loại lực đạo làm người ta không thể kháng cự đem lão đạo sĩ kéo đến trước quan tài Đàm Hoa.

Tiểu Thất chứng kiến lão đạo sĩ đột nhiên run bắn, cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Tiểu Thất hoài nghi, lão nhân gia mắt bị mù này có phải cũng giống Đàm Hoa phiêu phiêu nhiên nhiên, đều thấy được lệ khí hãi nhân trên người Lan Khánh hay không.

Phải rồi, nhất định là thấy được. Người tu đạo so với người khác có lẽ càng sợ thứ này hơn, cho nên Lan Khánh mới chỉ tới gần đã bị hù dọa.

Tiểu Thất từ từ đi đến, toàn thân chen giữa Minh Tông cùng Lan Khánh, thực sự là đem Minh Tông ép sang bên cạnh, tách người khỏi Lan Khánh một chút.

"Như thế nào lại qua đây giúp vui, ngáng trở ta, ngươi tránh ra!" Lan Khánh bực tức vung tay hướng đến Tiểu Thất.

Tiểu Thất lập tức dãn mặt cười nói: "Sư huynh cũng nhường chút chỗ cho sư đệ nhìn xem, ta cũng thật tò mò a."

"Vậy ngươi không được ngáng trở ta, dịch đầu qua bên!" Lan Khánh lúc này mới thu tay về.

"Vâng vâng vâng!" Tiểu Thất làm ra một cái tư thế kỳ quái, đầu cùng nửa người trên ngửa ra sau, nhưng hạ bàn vẫn dừng tại chỗ. Hắn ngểnh đầu cùng Lan Khánh nói.

Lan Khánh liếc Tiểu Thất, tầm mắt không đếm xỉa lướt qua hắn, thẳng hướng Minh Tông đạo sĩ nói: "Lão đầu, ngươi giúp ta xem xem, ta tưới máu lên xương cốt hắn, Tiểu Thất cũng làm như thế liền nhìn thấy Đàm Hoa, vậy khi nào hắn mới tới tìm gặp ta? Ta muốn thấy rõ mắt mũi, không muốn chỉ là một đám sương."

"Lão, lão đầu?" Minh Tông hiển nhiên chưa từng nghe người nào xưng hô như vậy, nhất thời quá kinh ngạc.

"Lớn mật, dám gọi sư phụ chúng ta là lão đầu!" Hai đạo đồng phấn nộn tức giận kêu lên.

"Bằng không phải gọi là gì?" Lan Khánh nghi hoặc.

"Ít nhất phải gọi đạo trưởng!" Đạo đồng nghiêm túc trả lời.

"Hảo, lão đầu đạo trưởng, ngươi mau giảng, nói xong ta còn đem sự tình làm một lần, sau đó sẽ phong quan đi tuần thành. Ngươi biết rõ ta bề bộn nhiều việc, thật sự không có thời gian nghe ngươi lải nhải lâu lắc." Vẻ mặt Lan Khánh còn cực kỳ nghiêm túc, chờ nghe đáp án của Minh Tông.

Minh Tông lão đạo sĩ mặt có chút đen, nhưng vẫn chậm rãi vươn tay ra, để hai đạo đồng một người ổn định thân thể hắn, một người nắm tay hắn từ từ hướng thi thể Đàm Hoa sờ soạng.

Minh Tông sờ sờ ngũ quan cùng hai tay, tiếp theo là một khoảng thời gian rất dài không nói chuyện, thẳng đến khi Lan Khánh chịu không nổi muốn chạy ra bên ngoài, hắn mới chậm rãi thở dài, ngữ khí thương xót nói: "Hài tử này trước khi chết chịu đủ kinh hách, muốn trốn lại trốn không thoát, đã vạn phần sợ hãi lại bị tươi sống đánh chết, bởi vậy hồn phách mới tan, lúc này hội tụ không được đầy đủ."

"Làm sao ngươi biết? Ngươi cũng là ngỗ tác sao? Ngươi cũng biết khám nghiệm tử thi sao?" Lan Khánh nghe người này cư nhiên biết Đàm Hoa là bị tươi sống đánh chết, ngữ khí lập tức nhảy vọt vài phần: "Hắn là bị cưỡng gian đến chết, trước khi chết phải chịu đánh thật sự thảm, thậm chí thủ cốt cũng bị chặt đứt, sau thi thể lại bị người ta ném sông, lúc này mới một đường phiêu dạt về Quy Nghĩa huyện, được Tiểu Trư của ta ngửi thấy mới đem hắn mang về huyện nha."

"Bần đạo không phải ngỗ tác cũng không biết khám nghiệm tử thi, chỉ là thấy được một vài thứ." Tiếp theo Minh Tông hỏi: "Là Trần công tử cho hắn một giọt máu?"

"Thấy được? Ngươi không phải người mù sao?" Lan Khánh lại vươn tay muốn vén mí mắt người ta, lúc này ra tay không những mạnh mẽ còn mang theo kình phong, may mắn Tiểu Thất đỡ được đúng lúc, nếu không, mắt lão nhân gia sẽ trực tiếp xuất hiện hai hố máu.

Tâm can Tiểu Thất có điểm run rẩy, đem tay Lan Khánh nắm chặt rồi nói: "Ta đó là không cẩn thận cọ mạnh vào, máu xông ra mới dính lên xương cốt hắn."

Minh Tông gật đầu nói: "Quỷ hồn hồn phách không được đầy đủ vốn không thể ngưng hồn, nhưng hiện giờ là tiết tháng bảy, vạn quỷ tấn xuất, dương gian âm khí đại thịnh, đối với hắn thành ra là có ích, hơn nữa lại nhờ một giọt máu quý nhân phúc trạch thâm hậu lúc này mới có thể ngưng hồn.

"Quý nhân? Lão đầu ngươi nói Tiểu Thất?" Lan Khánh buồn bực.

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, người này toàn thân đều mặc đồ trong nha môn. Y phục quan sai chuẩn mực, một lượng bạc một bộ; tạo sắc quan ngoa Tiểu Lan Hoa khâu cho cũng không mất tiền. Làm sao lại quý? Còn thứ hắn mặc chính là quan phục mùa hè cũng thật mát do Nam tiên sinh đặc biệt tìm may cho riêng hắn, so với Tiểu Thất có quý hơn một chút.

"Ai... Sư huynh ngươi làm chi nhìn ta như vậy...?" Biểu tình Tiểu Thất có chút ủy khuất. "Nói ta có tổ tông che chở phúc trạch thâm hậu đại khái cũng đúng, ngài xem, ta cùng ngài nhảy vào nước lại xông vô lửa, còn lên núi đao rồi lại xuống chảo dầu, vài lần không phải đều mém chết thì lại được sống, đích xác xưng là có chút quý đi!"

Lan Khánh nghĩ nghĩ."Ngươi nói cũng có đạo lý." Nhưng bởi vì canh giờ đã không còn sớm, kiên nhẫn xem chừng cũng đã dùng sạch, hắn liền hướng Minh Tông cả giận nói: "Vậy ta đây, ta khi nào mới có thể thấy rõ tảng quỷ là cái dạng gì?"

"Quỷ tính là tảng sao?" Tiểu Thất hỏi.

"Rõ là giống y một tảng sương mù dày đặc phiêu tới phiêu đi, không tính tảng chẳng lẽ tính lượng sao?" Lan Khánh cả giận nói.

"Ách, sư huynh ngài nói phải a." Tiểu Thất thủy chung nói không thắng Lan Khánh. Lan Khánh nói chuyện không thể chiếu theo lý thường.

Minh Tông lão đạo điểm đầu nói: "Thế gian vạn vật chung quy cũng do một chữ duyên, thấy được hay không đều là duyên phận gây nên, vị tiểu huynh đệ này cũng hà tất cưỡng cầu." Hắn lấy ra một mảnh phù

từ trong lòng ngực, tiếp theo lại lấy một thanh kiếm gỗ đào dài ba thước, sau đó chính là một trận khoa tay múa chân kiêm niệm chú đối Lan Khánh.

Tiểu Thất lúc này nghe hắn niệm chính là: "Rầm rầm rầm, sét đánh trời mưa tẩy ếch nhái; phịch phịch phịch, mẹ ngươi ngày mai sinh oa oa."

"..." Này chú ngữ cái gì a... Tiểu Thất lại bắt đầu hoài nghi, người này rốt cuộc là có bản lĩnh, hay chỉ là hạng thần côn hết ăn lại uống mà thôi.

Minh Tông làm phép xong, thở hắt ra thật dài, đạo đồng lập tức rất thân mật đem phù nhận lấy, giao cho Lan Khánh còn đang mở to mắt sáng trong nhìn Minh Tông tác pháp. Hai gã tiểu đạo đồng cùng kêu lên: "Một mảnh ba lượng, phù này đặt xuôi có thể bảo bình an, đặt ngược có thể gặp quỷ thần. Sư phụ thi pháp thực đả thương nguyên khí, ba lượng là giá công bằng, còn phải đi về mua tham thang (xúp) uống, không phải bịp ngươi."

Lan Khánh thật cao hứng đem phù bỏ vào trong ngực, sau đó từ túi tiền trinh bên hông lấy ra ba lượng bạc đưa đạo đồng.

Hắn vừa lòng vuốt vuốt lồng ngực mình, nhe răng cười xán lạn với Tiểu Thất.

Cho dù nhân bì diện cụ có thể đem dung mạo độc nhất vô nhị che đi bảy tám phần, nhưng tươi cười xán lạn cùng ánh mắt ngây thơ khờ dại như vậy vẫn khiến Tiểu Thất lập tức lóa mắt, tim đều nhanh rớt ra nhảy loạn vài cái.

Tiểu Thất cũng giống Lan Khánh, vươn tay vỗ vỗ lồng ngực chính mình, chẳng qua Lan Khánh vỗ chỉ là mảnh hoàng phù, còn Tiểu Thất vỗ chính là trái tim đang cuồng khiêu bùm bụp bùm bụp.

Nãi nãi cái hùng a...

Bách Lý Thất ngươi định lực càng ngày càng kém...

Giằng co cả buổi, rốt cục, hai gã đạo đồng nâng lão đạo sĩ muốn rời đi, Tiểu Thất cùng Lan Khánh đưa người đến cửa nghiệm thi phòng, Minh Tông lão đạo sĩ lại đột nhiên xoay người lại nói: "Đúng rồi, còn có một chuyện."

"Lão đạo trưởng, thỉnh thuyết." Tiểu Thất nói.

"Bởi vì hồn phách kia là dựa vào quỷ khí tháng bảy cùng Trần công tử tích huyết mới ngưng hồn được, loại quỷ hồn này địa phủ không thu, hơn nữa tháng bảy qua, quỷ khí tan đi, chỉ sợ cũng hồn phi phách tán." Minh Tông nói.

Tiểu Thất nhíu mày, nghĩ thầm không tốt, lập tức hỏi: "Không biết lão đạo trưởng có biện pháp gì có thể bảo tồn hồn phách hắn."

Lão đạo sĩ đáp: "Cái này so ra hao phí công phu, hồn phách không được đầy đủ còn muốn bảo tồn quỷ, phương pháp duy nhất chỉ có đem phần hồn phách bị tán đi trở về hợp lại làm một mới có thể. Nếu tìm không được, cho dù đại la thần tiên muốn cứu cũng vô pháp."

Nghe nói như thế, Tiểu Thất khuôn mặt kiên cường liền lộ vẻ khổ sở. Hắn nói: "Ta cũng không phải thần tiên, biển người mênh mông, biển quỷ càng bát ngát, ta biết đến đâu tìm phần hồn phách tản mất của hắn đây?"

Minh Tông đột nhiên nói: "Tử ở nơi nào liền sinh ở nơi đó."

"Lão đạo trưởng, ngươi nói rõ chút có được không?" Tiểu Thất nói.

"Không có 'có được không'?" Minh Tông quay đầu, thản nhiên trả lời: "Đây là thiên cơ, thiên cơ không thể tiết lộ, chỉ có thể từ người hữu duyên tự mình thấu đáo. Bần đạo chỉ có thể tận lực miên bạc (vải bông mỏng, ý chỉ lực mỏng), sau khi hồi cung tái chuyên tâm vì vị quỷ huynh đệ kia viết một đạo phù, trợ hắn tái ngưng hồn mấy ngày, chính là lúc sau đành tuân theo thiên mệnh."

Hai gã đạo đồng tiếp lời: "Sư phụ đi ra ngoài đã lâu, lão nhân gia thân thể không tốt rất dễ dàng mệt mỏi, chúng ta phải về. Ngươi nếu có sự tình gì không hiểu thấu đáo có thể tới Nguyên Sướng Cung trên Tiểu

Thương Sơn ngoài Quy Nghĩa huyện tìm sư phụ. Thời gian làm việc là từ lúc thái dương tức khởi đến chính ngọ thì nghỉ ngơi, kế tiếp liền không tiếp khách. Sư phụ hôm nay tổn thương nguyên khí, phải ngày mai mới có thể đem phù đưa tới. Tiền tạ ngưng hồn phù ba lượng bạc, muốn trả trước hay trả sau?"

"Trả trước." Lan Khánh không nói đến câu thứ hai, vì để cha hắn có thể xử án thuận lợi, hắn liền nới lỏng túi tiền trinh, lại móc ra ba lượng bạc cấp hai tiểu đồng.

"... Sư huynh, lương bổng của ngươi cũng không nhiều, vung tiền ra như vậy, ta xem còn đau lòng thay ngươi." Tiểu Thất nói.

Lan Khánh gật đầu."Tiêu hết Nam tiên sinh lại cho thêm, không đau lòng."

Tiểu Thất nghe vậy thầm nghĩ, trong nha môn cũng không nhiều bạc khả dụng, một mình Nam Hương phải duy trì sinh kế mọi người, còn phải chiếu cố một tên xài tiền như nước, quả thực vất vả.

Minh Tông cùng hai gã tiểu đạo đồng tại lúc bọn họ bàn bạc thỏa đáng đã lập tức lướt tường đi ra.

Tiểu Thất nhìn thân ảnh ba người bồng bềnh biến mất, lúc này mới kinh giác một vấn đề, Lan Khánh chiếm được dàn xếp thỏa ý, mà hắn còn chưa a!

Tiểu Thất vội vàng kêu lên: "Đạo trưởng từ từ, ngươi còn không cho ta bùa vừa có thể bảo bình an vừa không làm cho quỷ hồn phi phách tán a!"

Thanh âm già nua từ sau tường truyền đến: "Phương pháp tối không đả thương hồn phách đó là lấy đồng tử niệu (nước tiểu trai tơ:))), một ngày tắm rửa tịnh thân ba lượt. Nhưng cũng chỉ làm hồn phách không tới gần được, còn nhìn vẫn thấy."

Lưỡng đạo đồng cùng kêu lên: "Biện pháp sư phụ đưa ra, không cần bạc."

"Đồng tử niệu?" Tiểu Thất lần đầu tiên nghe thấy tắm bằng đồng tử niệu có thể phòng ngừa thứ dơ bẩn này nọ tới gần.

Tiểu Thất còn đang đắm chìm trong chấn động dùng đồng tử niệu tắm rửa mới có thể cách xa xa Đàm Hoa, nghe thấy Lan Khánh hỏi liền trả lời: "Chính là đồng nam chưa phá thân, chưa gần nữ sắc."

"Là vậy? Rất khó tìm sao?" Lan Khánh hỏi.

"Cũng không hẳn." Tiểu Thất ngây ngốc nói: "Ta coi hai đồ đệ của lão đạo sĩ kia mới khoảng mười tuổi, đối với chuyện nam nữ hẳn vẫn còn mộng mộng mê mê, hẳn chính là đồng nam chưa gần qua nữ sắc."

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, thấy hắn hốc mắt một vòng đen, lại nghĩ tới người này lá gan thật sự rất rất rất nhỏ, vì thế chân liền đạp xuất, muốn truy theo phương hướng lão đạo sĩ rời đi.

"Làm cái gì?" Tiểu Thất vội vàng giữ chặt Lan Khánh.

Lan Khánh nói: "Đi đem hai tiểu hài tử bắt trở về, sau đó cởi quần uy hiếp bọn họ lưu nước tiểu lại."

Tiếp theo nghĩ nghĩ, lại nói: "Không được, lão đầu đạo sĩ nói một ngày phải tắm rửa ba lượt, vậy không chỉ lưu nước tiểu, cả người cũng phải lưu lại, như vậy mới có thể mỗi ngày đều có nước tiểu cho ngươi."

Vẻ mặt Lan Khánh còn thật sự nghiêm túc, Tiểu Thất biết hắn nói được làm được, Lan Khánh tái phóng đến phía trước, Tiểu Thất liền ra sức chặn ngang ôm lấy hắn, mới khiến người không hùng hổ xông ra ngoài.

"Sư huynh, không nên không nên, hai hài tử kia còn nhỏ, ngươi đi như vậy sẽ khiến người sợ hãi!"

"Nhưng ta không đi, ngươi sẽ bị quỷ dọa!" Lan Khánh nói.

Tiểu Thất nghe Lan Khánh nói câu kia, nhất thời cảm thấy thật sự là vân khai thấy nguyệt minh, Lan Khánh cư nhiên suy nghĩ cho hắn, còn sợ hắn bị quỷ dọa mà vì hắn làm việc này, nói không ấm lòng rõ ràng là giả. Nhưng một câu kế tiếp của Lan Khánh lại làm cho tâm Tiểu Thất mới sôi trào lên một chút lại liền nguội ngắt.

"Chỉ cần hắn không tới gần ngươi được, ngươi cũng không sợ, về sau chúng ta có thể cầm phù lão đầu cho ta buổi tối ra ngoài bắt quỷ oan khuất, sau đó tất cả đều mang về cho cha ta thẩm án!"

Lan Khánh nói đến đây biểu tình hí hửng….

"..." Tiểu Thất không nói gì. "Sư huynh, buổi tối phải dùng để ngủ, không phải đi trảo quỷ..."

"Không, buổi tối đương nhiên là dùng để trảo quỷ!" Lan Khánh đang cao hứng, nói như thế nào cũng không nghe, Tiểu Thất số chết ôm hắn, hắn liền số chết vùng vẫy.

Trần Báo cùng An Quốc lúc này vừa từ tam ban ban phòng bên cạnh nghiệm thi phòng đi ra, nhìn thấy hai người kia đang thân thể vật lộn, nghĩ thầm lại xảy ra chuyện gì, đang muốn đi qua hỗ trợ, không ngờ Lan Khánh giãy giụa không ngớt vừa nhấc chân đạp thật mạnh vào hình cốt Tiểu Thất, khuỷu tay lại chọi thẳng ngực hắn, một cái thủ đoạn khiến Tiểu Thất đau đến thiếu điều quỵ cả người.

Lan Khánh giãy thoát Tiểu Thất, liền muốn nhảy tới trên tường, Tiểu Thất hoảng loạn hô: "Đừng a, đừng a, hai hài tử kia chịu không nổi ngươi gây sức ép đâu. Đồng tử niệu đừng tìm bọn họ lấy, dùng của chính ta là được!"

"A?" Lan Khánh quay đầu."Vì cái gì dùng của ngươi là được?"

"Bởi vì ta cũng là thân đồng tử!" Tiểu Thất gào lên.

Lúc sau, Tiểu Thất nghẹn một chút, kinh giác chính mình trong lúc rối ren đến tột cùng nói cái gì!

Hắn nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu, thấy hai người Trần Báo An Quốc thần tình quái gở, trên mặt là cười nhảm cũng là kinh ngạc. Một lúc lâu, Trần Báo mới nói: "Tiểu Thất a, thực nhìn không ra, đã lớn đến từng này tuổi, ngươi vẫn còn là con gà giò a… Phốc…"

"…" Hai người này tại sao lại ở chỗ này?

Lập tức Tiểu Thất cảm thấy từ nay về sau, bản thân rốt cuộc không còn mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão.

Hắn chậm rãi thẳng lưng, phủi phủi vạt áo căn bản không dính tro bụi, sau đó khụ một tiếng, xoay người đi hướng nghiệm thi phòng.

"Cái gì là gà giò (đồng tử kê)?" Lan Khánh nhìn Trần Báo, hỏi.

Vốn dĩ Tiểu Thất bực bội đi vào thuận tay kéo Lan Khánh cùng trở về nghiệm thi phòng, Lan Khánh nghiêng đầu trông Trần Báo, chính là chờ Trần Báo trả lời, nhưng Trần Báo lại nhịn không được, cùng An Quốc bên cạnh, hai người đồng thời cười nghiêng cười ngả, lạc không cách nào nén xuống.

"Không ngờ tới chính là gà giò.. Chả trách Nam tiên sinh yên tâm để hắn ở cùng một chỗ với Tiểu Đầu Nhi... Ha... Không có kinh nghiệm... Nói vậy muốn làm cái gì cũng phịch dậy không nổi..."

Tiểu Thất rành rành trong bụng mắc ói đến phát hắc, sắc mặt lại đỏ đến nóng bỏng.

Phải a, Bách Lý Thất hắn hai mươi bảy tuổi cũng còn chưa chạm qua nữ nhân, tối đa… tối đa trước kia cũng chỉ có mấy cái thiếp thân nha hoàn vô cùng xinh đẹp cùng hắn đồng tháp mà ngủ thôi.

Nhưng đại gia hắn chẳng qua chưa gặp được người yêu thích, chứ đâu phải không kinh nghiệm kiêm không ai muốn. Hai cái đó khác biệt rất lớn, nhưng hai vị này hoàn toàn không rõ điểm ấy, lại còn cười đến thực khiến người nộ khí xung thiên.

"Tiểu Thất, cái gì là gà giò, ăn thế nào?" Lan Khánh hỏi. "Ta chỉ nghe qua gà ăn mày*." Dứt lời, còn sụt sụt sịt sịt hút nước miếng. "Gà ăn mày ăn thật ngon a!"

"... Sư huynh ngươi đừng nói nữa có được không?" Tiểu Thất buồn bực.

48. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 10

Là người, sẽ có tam cấp*. Là người, sẽ thượng nhà xí.

Buổi sáng còn lời thề son sắt phải bắt hai tiểu đạo sĩ trở về lấy tiểu đồng tử niệu, cuối cùng lại bởi bản thân Tiểu Thất cũng có đồng tử niệu nên thôi, giữa trưa Lan Khánh đi một chuyến nhà xí trở về liền hướng Tiểu

Thất đang dùng cơm hung tợn phán: "Không cho ngươi dùng đồng tử niệu tắm rửa, cái kia thối muốn chết, cũng bẩn muốn chết!"

Tiếp theo hướng nha dịch bên cạnh quát: "Tên hỗn trướng nào thượng nhà xí không nhắm chuẩn lỗ, làm thành một mảnh ướt đẫm? Ta mà biết, ta sẽ bắt hắn cắt phứt, xem hắn còn tiểu như thế nào."

Tiểu Hắc đại nhân giận dữ vô cùng, Tiểu Thất ngậm phần cơm còn lại trong miệng, vẻ mặt cầu xin: "Sư huynh đừng như vậy, không cho ta tắm, đêm đến Đàm Hoa lại tới tìm ta làm sao lo liệu?!"

Lan Khánh đang muốn đánh người quay đầu lại, trên mặt lộ túc sát khí. Tiểu Thất bị trừng đến mức phải một hơi nhanh chóng nuốt ực xuống phần cơm trong miệng, rụt cổ nói: "Đã biết đã biết, sư huynh nói đều đúng, dùng thứ kia tắm rửa vừa thối vừa bẩn, ta cả ngày đi theo bên ngài, tự nhiên không được phép dây bẩn sang ngài."

Chạng vạng, sau khi nha môn truyền mõ nghỉ ngơi, Lan Khánh không biết chạy đi đâu, Tiểu Thất nhìn sắc trời mờ ngày càng mờ, đáy lòng cũng lạnh ngày càng lạnh.

Bên cạnh la hét nóng quá nóng quá, nhưng theo ngày mỗi lúc một hôn ám, Tiểu Thất ở trong phòng cảm giác được từng trận hàn khí từ bốn góc càng lúc càng lan tràn, giống như sẽ có thứ gì từ chỗ âm u thoát ra.

"Không được, tuyệt đối không được!" Nếu tái trông thấy thứ phiêu đến phiêu đi một lần nữa, tuyệt đối sẽ điên mất.

Tiểu Thất đem gối sứ cùng chăn trong nhĩ phòng cuộn lại ôm lên, rồi vội vàng chạy tới một cái viện tử trong nội nha. Hắn lật đật chạy, ngay cả một vài tôi tớ trên đường chào, hắn cũng đều không phát hiện.

Đi tới tiểu viện của Thi Vấn, trùng hợp gặp người vừa từ thư phòng trở về.

Tiểu Thất trông thấy hắn liền hô to: "Thi đại nhân!"

Thi Vấn gật đầu nói: "Ngươi tới vừa vặn, ta đang muốn tìm ngươi."

Tiểu Thất trả lời: "Ta cũng có chuyện tìm đến ngài, bất quá mời ngài nói trước!"

Thi Vấn vuốt chòm râu đen đến sáng bóng: "Ta đã cùng Nam tiên sinh thương lượng, đợi qua hai ngày Đinh Kim cùng Lý Trung trở về, ta muốn ngươi cùng Tiểu Hắc đi Thanh Châu một chuyến để điều tra án tử của Đàm Hoa. Trong nha môn Tiểu Hắc có võ công cao nhất, còn ngươi tâm tế như phát (thận trọng cẩn thận), hai người các ngươi một khối, so ra có điều an tâm hơn. Nam tiên sinh muốn ta hỏi qua ý kiến của ngươi một chút, ngươi cảm thấy được không?"

Tiểu Thất nghe Thi Vấn hỏi như vậy, ngây ngốc gật đầu: "Đi a! Đại nhân ngài nói như thế nào ta liền làm thế đó." Đằng nào cũng nhàn rỗi, đi ra ngoài nói không chừng còn có thể ly xa con quỷ kia mấy dặm.

"Còn ngươi tìm ta làm gì?" Thi Vấn tiếp theo hỏi.

Cả khuôn mặt Tiểu Thất lập tức khổ sở, bày ra cái biểu tình như cha mẹ chết, nhẹ nhàng níu lấy cổ tay áo Thi Vấn kể lể: "Đại nhân a, trời tức khắc sẽ tối đen. Gần đây trong nha môn âm trầm u ám khiến cho ta đêm đến đều ngủ không ngon. Cái kia… Ngài làm quan quanh thân có Hạo nhiên chính khí, mấy thứ không sạch sẽ gì đó chẳng dám tới gần, cho nên… Ngài nói…có phải hay không… buổi tối nên để ta ở lại trong này ngủ một đêm, sáng sớm mai tái trở về…"

"…" Thi Vấn có chút ngạc nghiên, suy nghĩ, rồi hỏi đáp: "Ngươi là sợ buổi tối Đàm Hoa tới tìm?"

Tiểu Thất gật đầu như đập tỏi: "Sợ a sợ a, tiểu nhân thuở nhỏ không sợ trời không sợ đất, cũng chẳng biết sao lại chỉ sợ mỗi thứ kia."

Thi Vấn lắc đầu cười than: "Ngươi không phải ngủ cùng gian phòng với Tiểu Hắc sao? Nói với Tiểu Hắc một tiếng, kêu hắn buổi tối chiếu ứng ngươi. Hơn nữa, Đàm Hoa nếu tới tìm ngươi cũng là vì tình tiết vụ án mà đến, không có việc gì, ngươi trở về đi!"

Dứt lời, Thi Vấn liền bước đến cửa phòng, hoàn toàn không có ý định để Tiểu Thất ngủ lại trong viện của hắn.

"Đại nhân, đại nhân ngài không thể thấy chết mà không cứu!" Tiểu Thất tức khắc nóng ruột, vội vàng gào truy Thi Vấn.

Thi Vấn đi vào trong, thái độ kiên định đóng cửa lại, thanh âm của hắn truyền qua cửa. Thanh âm kia chính là nói: "Bình sinh không làm chuyện hổ thẹn, nửa đêm bị gõ cửa tâm không phải sợ hãi. Ngươi trở về đi!"

Tiểu Thất kêu: "Đại nhân không được a! Ta khi còn trẻ không hiểu chuyện, việc hổ thẹn làm ra nhiều lắm, cho nên hiện nay còn chưa cần gõ cửa, trời sáng hay tối đều thấy kinh sợ! Xin ngài thương xót, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, cho ta tiến vào ngủ đi! Chỉ tháng bảy là được rồi, không, chỉ cần có thể cùng ngài ngủ một đêm là hảo, sư huynh hắn đi ra ngoài đến nay còn chưa trở lại, buổi tối ta không dám một thân một mình a!"

Phía sau cửa không có thanh âm, Tiểu Thất lại càng kêu lên thê thảm: "Đại nhân a, ngài là quan phụ mẫu mà, nếu là quan phụ mẫu, dân chúng chính là con của ngài a, con trai ngài hiện giờ gặp đại nạn, xem ta lo lắng hãi hùng như thế, đại nhân ngài không đau lòng sao?"

Tiểu Thất cảm thấy bản thân mình cực kỳ bi thảm, bi thảm đến hốc mắt đều nhanh bày ra lệ, nhưng không đợi Thi Vấn mở cửa, từ phía sau liền truyền đến một trận thanh âm làm người ta lông tóc dựng ngược.

"Trần Tiểu Kê…" Thanh âm u ám như điềm xấu vừa từ âm tào địa phủ trồi lên, trầm thấp dựa vào rất gần rất gần hắn.

"A—" Tiểu Thất cất cao cổ họng gào to.

"Ồn ào muốn chết!"

Một bàn tay từ phía sau bay ra túm lấy hắn, hắn nhân thế lăn đi hai vòng, cả người dính đầy cỏ vụn quỳ rạp xuống mặt đất, đợi cho đến khi thân ảnh đen tuyền đi tới trước mắt, Tiểu Thất kinh hồn chưa định nhìn một lúc lâu mới phát hiện….

"Sư huynh, nguyên lai là ngươi… Làm ta sợ muốn chết…" Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm.

Lan Khánh xách y lĩnh Tiểu Thất khiến hắn đứng lên, chính là chân Tiểu Thất có chút mềm, đứng hai lần mới vững vàng thân mình.

Lan Khánh nghiêm mặt, hầm hầm giận dữ nói: "Ngươi mới vừa giảng gì ta đều nghe thấy. Cha là của mình ta, ngươi không thể cũng tới làm con hắn. Hơn nữa phòng của hắn cho dù hắn chuẩn, ta cũng không chuẩn cho ngươi vào ngủ. Còn nữa, cho dù ta chuẩn, Nam tiên sinh cũng sẽ không chuẩn cho ngươi vào ngủ. Ngươi thật sự to gan lớn mật, dám nói muốn làm con của cha ta. Theo ta trở về, bằng không ta cởi quần đánh bản tử, khiến ngươi từ nay về sau đều chỉ có thể nằm sấp trên giường ngủ."

"Ô ác—" Lan Khánh lôi kéo Tiểu Thất, thật sự là đem Tiểu Thất thần tình kinh sợ cùng mắt ứa lệ tha khỏi viện Thi Vấn.

Thi Vấn ở trong phòng chờ người ly khai mới mở cửa nhìn lưỡng thân ảnh, rồi sau đó lắc đầu, lần thứ hai đóng cửa lại.

Đêm nay còn rất nhiều hồ sơ phải xem, mặt khác còn có vài kiện án tử chờ phán quyết, Thi Vấn không phải không muốn thu Tiểu Thất mà là hắn không phân tâm được. Đành bất lực!

Trở lại viện của Lan Khánh, sắc trời cũng tối sầm.

Lan Khánh đem Tiểu Thất ném vào trong phòng, cài chốt cửa, mắt phượng tà liếc hắn một cái rồi không tái để ý nữa, thẳng đi làm việc của riêng mình.

Tiểu Thất đáng thương trốn vào tiểu nhĩ phòng của chính mình, hắn đem gối cùng chăn cất kỹ, vốn dĩ ở trước bàn ngồi không yên, sau ngẫm lại như vậy không ổn liền lại lủi đến trên giường dùng chăn che chắn toàn bộ thân mình, tiếp theo chờ a, chờ a, nhưng bản thân bình thường tối dễ ngủ như thế nào cũng không ngủ nổi.

Tiểu Thất ở trong ổ chăn nhắm hai mắt lại, cũng không biết nhắm được bao lâu, tận đến lúc Lan Khánh ở bên ngoài đã nghỉ ngơi, hắn vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Hết cách, Tiểu Thất đành phải lần thứ hai bò xuống giường, rồi sau đó ôm chăn gối của mình từ từ đi ra bên ngoài.

Lan Khánh cùng Thi Vấn giống nhau, đều là đối tượng oan hồn kia không dám tùy tiện cùng khinh suất tới gần, hôm nay mất cái vị trí bên cạnh Thi Vấn, nhưng trong phòng hắn còn có Lan Khánh a!

Hơn nữa mặc dù đại ma đầu cùng tiểu oan hồn đều đáng sợ, nhưng so với loại nhìn không thấy, hắn cam nguyện tới gần Lan Khánh nhiều hơn một chút. Luôn luôn thấy rõ so ra dễ làm người an lòng hơn.

Hắn đốt lên đèn cầy đã bị Lan Khánh dập tắt, chầm chậm bước tới bên người Lan Khánh, lộ vẻ đáng thương mở miệng nói với Lan Khánh đang nằm trên giường: "Sư huynh…"

Lan Khánh còn chưa ngủ say bị gọi dậy, liền từ từ trợn mắt. Hắn liếc Tiểu Thất hỏi: "Muộn như vậy không ngủ còn làm gì?"

"Hắc hắc!" Tiểu Thất lộ ra nụ cười lấy lòng, ngồi xổm trước giường Lan Khánh, ánh mắt nhìn thẳng hắn rất thiếu cốt khí thủ thỉ: "Sư huynh a, sư huynh hẳn không ngại để sư đệ đặt chăn nệm nằm dưới đất cạnh ngài, cùng ngài ngủ a! Ta đương nhiên không dám bò lên giường của ngài, sư đệ chỉ chiếm một vị trí dưới giường liền hảo, buổi tối ta cũng sẽ tận lực khắc chế bản thân không ngáy, không ồn ào ngài… Sư huynh đệ ta giao tình lâu như vậy… Điểm yêu cầu nho nhỏ ấy, ngài sẽ không nỡ lòng không giúp sư đệ ha?"

Lan Khánh nói: "Vậy buổi tối nếu nha môn có động tĩnh gì, ta vội nhảy xuống giường đi ra ngoài giẫm phải ngươi thì phải làm sao?"

Tiểu Thất lập tức khẳng định: "Vậy đương nhiên mặc cho sư huynh ngài giẫm. Chân sư huynh có tiên khí, giẫm lên có thể cường thân kiện thể, sư đệ hận không thể mỗi ngày cho ngài giẫm, hàng đêm cho ngài đạp, ngài cứ việc giẫm lên đừng ngại, sư đệ chịu được."

Lan Khánh nhìn bộ dáng Tiểu Thất, "xuy" một tiếng liền bật cười.

Sau đó, dưới ánh mắt tha thiết chờ mong của Tiểu Thất, Lan Khánh nói: "Tốt lắm, ngươi đã kêu ta sư huynh lâu như vậy, ta đây cũng coi ngươi là sư đệ của ta. Đừng nói sư huynh khi dễ ngươi, không cần ngủ trên đất, giường này lớn, đi lên ngủ chung đi!"

Tiểu Thất lặng đi một chút, sau đó đại đại cả kinh."A, cùng nhau ngủ?"

Lan Khánh khẽ dịch eo nhỏ, hé ra một khoảng không, tiếp theo vươn tay bắt lấy người Tiểu Thất. Ngay sau đó, Tiểu Thất liền bị Lan Khánh bắt lên như bắt gà, bay cao cao, rồi bị ném thật mạnh trên giường.

Sau, Tiểu Thất, dưới đôi mắt yêu thích của Lan Khánh, bị sờ sờ khuôn mặt, còn để cho Lan Khánh nâng ngọc thủ nhỏ và dài tự mình thay hắn chăn gối đắp kín gọn gàng, hầu hạ thỏa đáng. Lan Khánh nói: "Sư huynh cùng ngươi ngủ, không phải sợ!" tiếp theo trong nháy mắt diệt ánh đèn, làm cho hết thảy tiến vào một mảnh tối đen.

"A? A a a a a a?!" Tiểu Thất vẫn còn chấn động, chưa phục hồi nổi tinh thần.

Hắn hiện nay là ở trên giường của ai?

Đêm nay hắn cùng ngủ với ai?

Hắn nhẹ nâng đầu run run quay sang, dựa vào ánh trăng mỏng manh ngoài cửa sổ nhìn thấy bên mặt Lan Khánh dưới nguyệt quang nhàn nhạt hơi tỏa sáng, hòa cùng hương thơm mềm nhẹ của người này truyền vào khoang mũi.

A a a a a — trời a–

Tiểu Thất ở trong lòng hoang mangkêu gào.

Này, này còn để cho … người sống hay không a —?

***

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Thất dậy từ rất sớm.

Kỳ thực Tiểu Thất cả đêm cũng chưa ngủ, bởi vì Lan Khánh ban đêm ngủ thẳng đến một nửa liền đem đùi ngọc gác trên người mình, hơn nữa cũng không biết mơ thấy cái gì, miệng có khi còn thốt ra mấy lời vô nghĩa, sau đó đùi liền cọ a cọ a, cọ khiến cái đó của Tiểu Thất toàn bộ ngẩng lên…

"Ai…" Ngồi ở quầy bánh nướng ngoài nha môn, Tiểu Thất một vòng mắt đen trũng nhai bánh. Tối hôm qua tuy rằng Đàm Hoa không xuất hiện, nhưng cùng Lan Khánh ngủ lại cũng không thấy tốt hơn ở chỗ nào.

Vừa ngủ gật vừa ăn bánh, Tiểu Thất ăn ba khối bánh nướng cùng một chén sữa đậu nành mất gần một canh giờ, đợi cho hắn lấy lại tinh thần, Trần Báo cùng An Quốc, vốn thường ngày cũng hay ghé thăm quán bánh nướng này, từ trong nha môn đi ra, dự định dùng bữa sáng chờ làm việc.

Trần Báo vừa thấy Tiểu Thất, liền chớp chớp mắt cười với hắn.

"Làm gì? Bụi vào mắt hả?" Tiểu Thất thuyết, mặt hắn còn không biết là muốn giật giật bao lâu.

"An Quốc ngươi thay hắn thổi, hạt cát nếu thổi không ra…" Trần Báo mang vẻ mặt tà lưa một chút, nhưng lập tức lại làm vẻ hảo ca ca khoác vai Tiểu Thất, nhỏ giọng nói: "Huynh đệ a…"

Tiểu Thất đảo cặp mắt xem thường hỏi: "Làm gì?"

"Hôm qua đấy, hai huynh đệ ta có nghe được một chút việc không nên nghe, ngươi cũng đừng để ý, bất quá ăn đến cái tuổi này còn là gà giò, huynh đệ đây cũng thấy có điểm áy náy." Trần Báo nói.

"Ta giữ gìn trong sạch, thủ thân như ngọc, ngươi áy náy cái gì?" Tiểu Thất nhấp một hớp sữa đậu nành.

"Đều đã nói là huynh đệ, cái việc nhỏ ấy các anh em tự nhiên sẽ thay ngươi trù tính. Ngươi a, bộ dáng mặc dù thối một chút, lại cà lơ phất phơ, nhưng không sao, từng này tuổi cứ có tiền liền là đại gia." Trần Báo dứt lời, hắc hắc hai tiếng: "Đừng nói các anh em đối với ngươi không tốt, lại xem ngươi mấy ngày nay đối với Tiểu Đầu Nhi dụng tâm phần nhiều, huynh đệ trong nha môn vẫn là thực cảm kích ngươi."

Tiểu Thất liếc Trần Báo, cũng không biết người này chế ra cái chủ ý gì. Trần Báo lập tức đem miệng tiến tới bên tai Tiểu Thất, thấp giọng nói: "Chuyện ngày hôm qua lan truyền ra rất nhanh."

Tiểu Thất vừa nghe, mặt lập tức đen rụng quá nửa. "Các ngươi nói?"

"Nào có, ngươi cùng Tiểu Đầu Nhi gào lớn như vậy, ban phòng lại ở ngay bên cạnh, lỗ tai nhiều thiệt nhiều, cho dù ta cùng Báo Tử không nói, mọi người cũng đều nghe thấy được." An Quốc bu lại cũng thấp giọng thêm lời.

"Ta còn chưa nói xong, trước nghe ta hết đã." Trần Báo tiếp tục nói. "Buổi tối hôm qua, các huynh đệ tam ban cùng góp tiền dành dụm chưa dùng đến, mấy người so ra có điều nóng lòng muốn mang ngươi đi phá."

"Phá cái gì?" Tiểu Thất nghe không có hiểu.

"Phá thân đồng tử a!" Trần Báo nói.

Bên mặt còn chưa đen rụng lúc này cũng đen hoàn toàn. Rốt cuộc là tên hỗn đản nào lan truyền, mà hiện nay đến tám phần cái nha môn này tính cả Thi Vấn, Nam Hương cũng đã biết Bách Lý Thất hắn sống đến hiện tại còn chưa chạm qua nữ nhân.

Trần Báo lại nói: "Vật kia cũng không phải vàng, giữ lại chỉ làm người khác cười cho, hơn nữa nghe nói gần đây Phiêu Hương viện đầu Nam phố có một danh kỹ tên Tần Vãn Vãn cực kỳ xinh đẹp mới tới, lúc này vừa vặn, liền mang ngươi theo đi gặp cho mở mang kiến thức."

An Quốc cười gật đầu.

Tiểu Thất có chút hãi, hắn thụ sủng nhược kinh nói: "Danh kỹ? Danh kỹ này chính là đại mỹ nhân bỏ ra trăm vàng cũng khó gặp a, huynh đệ nha môn cư nhiên vì ta móc ra số tiền lớn như vậy, huynh đệ đây thật sự là cảm động đến tột đỉnh."

Trần Báo lặng đi một chút: "Ngươi nghĩ đến đâu vậy?"

Tiểu Thất bối rối nói: "Không phải là gom tiền cho ta đi cùng Tần Vãn Vãn hưởng một đêm xuân sao?"

An Quốc cũng là ngỡ ngàng, sau đó phục hồi tinh thần lại dùng sức vỗ bả vai Tiểu Thất cười to: "Tiểu Thất ngươi thật ưa nói giỡn, một đêm cùng Tần Vãn Vãn phải cần biết bao nhiêu ngân tử a, các huynh đệ mỗi người đều nghèo rớt, nào có từng ấy tiền."

"A…?" Tiểu Thất mơ hồ.

"Ta đêm nay chính là mang ngươi đi khai nhãn giới, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể ở xa xa ngắm Tần Vãn Vãn, tiếp theo liền lên lầu bên ôm một cái noãn ngọc hinh hương khác hảo hảo trải qua một đêm a." Trần Báo cười nói.

"Sách… vậy phải sớm nói chứ… Hại tâm can huynh đệ kinh hỉ đến muốn lập tức phi thiên a!" Tiểu Thất xoa xoa ngực làm ra cái vẻ buồn thảm.

"Kính phục, hiện nay đã lại ngã vào trong tâm khảm rồi!"

An Quốc càng cười không ngớt vỗ vỗ lưng Tiểu Thất, thiết tí thần quyền này lợi hại vô cùng, Tiểu Thất bị hắn vỗ như vậy, thiếu chút nữa đem toàn bộ bánh nướng cùng sữa đã nuốt vào đều phun sạch ra.

An Quốc nói: "Chạng vạng, sau khi kết thúc công việc nhớ đổi y phục, chờ ở cửa Phiêu Hương viện Nam phố, đến sớm một chút, buổi tối khẳng định rất náo nhiệt."

Tiểu Thất gật đầu.

Buổi tối đến nơi khác ngủ cũng tốt, quỷ Đàm Hoa liên tiếp hai lần xuất hiện đều là trong nha môn, nếu hắn chạy trốn xa một chút, Đàm Hoa tìm không thấy tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục kêu oan.

Ân ân, thật là một ý kiến hay! Tiểu Thất cảm thấy như thế.

***

*Nhân hữu tam cấp: có rất nhiều cách giải thích khác nhau liên quan đến vấn đề này:

– Con người có ba chuyện luôn luôn sốt ruột bồn chồn, muốn làm cho nhanh cho dứt, đó là: nội cấp, tính cấp, tâm cấp. Nội cấp tức là cái gấp phải đi nhà xí. Tính cấp là cái gấp khi vợ mới cưới về, muốn động phòng ngay. Tâm cấp là khi vợ đang ở trong phòng chờ sinh con, người chồng đứng ở ngoài chờ bồn chồn sốt ruột… Cách giải thích này phổ biến và đầy đủ, có lý nhất, có trong cổ thư. Ngoài ra, trong sách Luận Ngữ (thiên Dương hóa) còn có nói đến ba tính xấu khác của con người, đó là "Cuồng" (điên cuồng), "Căng" (Kiêu căng), và "Ngu" (Ngu muội).

– Con người có 3 chuyện cần gấp, đó là Ngạ chi cấp (đói), khát chi cấp (khát), và Thượng xí sở chi cấp (gấp đi nhà xí).

– Một ngày con người ta có 3 việc cần kíp, đó là "niệu cấp (đi tiểu), thỉ cấp (đi tiêu), thí cấp (đánh rắm)"… Nói chung 3 cái này chỉ bao gồm trong phần "cấp" liên quan đến bài tiết, nên có thể kể chung là "nội cấp".

49. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 11

Chạng vạng, sau khi kết thúc công việc, bọn Trần Báo cũng không rõ lo liệu kiểu gì mà có thể khiến cho Lan Khánh bị Nam Hương tìm gọi, nghe đâu nhất thì bán khắc sẽ không trở lại.

Tiểu Thất thay quan phục xong liền đi tới Phiêu Hương viện. Chỉ là không dự đoán được ngoài Phiêu Hương viện có một đám đại gia cẩm y hoa phục đang đứng chờ cho các cô nương nghênh đón vào trong, gặp cảnh tượng vạn đầu toàn động (rất nhiều người tụm lại một chỗ), Tiểu Thất nghĩ, còn tưởng Quy Nghĩa huyện chỉ là một địa phương nhỏ, không ngờ tới kẻ có tiền vẫn không hề ít.

Đoàn người Trần Báo tới từ sớm, vừa thấy Tiểu Thất liền vội vàng gọi hắn lại.

"Đi nhanh đi nhanh, tới trễ sẽ không còn chỗ." An Quốc ôm qua vai Tiểu Thất, cùng đoàn nha dịch ra sức gạt đám người đi vào Phiêu Hương viện.

Phiêu Hương viện của Quy Nghĩa huyện mặc dù không thể sánh với lầu viện ở kinh thành hoặc đại thành phồn hoa phương Nam, nhưng có một loại vẻ đẹp tuy nhỏ mà khác biệt.

Trong viện bài trí đơn giản, nhưng từ lan can điêu khắc, xà ngang trạm trổ đến bàn ghế đồ cổ đều toát lên vẻ tinh xảo thanh nhã, hai bên sảnh đón khách treo đầy sa đăng đỏ thẫm, sắc trời thẫm sẫm, mông mông lung lung, ngươi không rõ ta, ta không rõ ngươi, các cô nương ở giữa lại ngẫu nhiên mặc bạc sa (voan mỏng) xinh đẹp lướt qua, khiến người cảm giác như lạc vào chốn tiên cảnh.

Tiểu Thất dưới danh nghĩa có Tô Tuyết lâu, đó là một tòa thanh lâu nổi tiếng xa gần, tòa lâu kia lớn, cô nương lại nhiều, hoàn phì yến sấu* chỉ cần ngươi nói ra đều có. Nhưng lúc hắn đi vào Phiêu Hương viện này, mặc dù cảm thấy cùng Tô Tuyết lâu khác xa không thể so sánh, nhưng lại có một loại ý nhị độc đáo tồn tại, loại ý nhị này, kiểu thanh lâu như Tô Tuyết lâu không có.

Tiểu Thất cùng Trần Báo, An Quốc, còn có ba khoái ban bộ khoái ít tuổi hơn bọn hắn một chút – Tiểu Lục, Oa Tử, Cái Tử – ngồi xuống ở tiểu đình bên hồ nước.

Cách hai bước phía trước chính là một viện tử trống trải, trong viện có một tòa tiểu lâu hai tầng rất đặc biệt, dưới tiểu lâu ngồi mãn tân khách quần áo chỉnh chu, mà giữa đám tân khách có các cô nương thân ảnh phiêu phiêu, qua lại hầu hạ các vị đại gia nhất tán thiên kim.

Trần Báo đắc ý nói: "Đình này là ta kêu mụ mụ lưu lại cho riêng chúng ta, từ nơi này vừa vặn có thể nhìn thấy tiểu lâu của Tần Văn Văn, chờ một chút nàng sẽ xuất hiện đánh đàn, các ngươi đợi lát nữa phải hảo hảo mà nghe, có thể không mất đến nửa mao tiền đã được nghe danh kỹ vũ cầm, đây cũng không phải sự kiện hàng năm đều có."

Mấy tiểu bộ khoái ở một bên tán dương Trần Báo mấy câu, Trần Báo mừng rỡ thao thao bất tuyệt về chuyện hắn cùng mụ mụ Phiêu Hương viện thân thuộc đến thế nào, tiếp đó lại thêm lời bình mấy danh hồng bài cô nương Phiêu Hương viện ai kiều nhất, ai mỹ nhất, ai lạnh nhất, ai ngạo nhất, một chút một chút thuộc như lòng bàn tay, làm cho người ta cảm thấy không biết có phải hắn vừa ly khai nha môn liền chui vào chỗ này hay không.

Tiểu Thất tuy rằng cũng là nam nhân, nhưng bởi vì bị bắt thụ lý Tô Tuyết lâu vài năm lại ngụ trong đó, thành ra đối với các cô nương dù đẹp thật đẹp a, đẹp đến thế nào cũng sớm không dậy nổi hứng thú.

Mặc cho Trần Báo nói đến nước miếng tung bay, hắn vẫn ở một bên "hạp bính hạp bính" cắn hạt dưa, một đôi mắt đen lay láy vọng ra chung quanh, ngẫu hứng nhìn đám cá trong hồ nước, ngẫu hứng nhìn xem người này người đó trong viện, lại ngẫu hứng nhìn các cô nương đi ngang qua, hết thảy nhàn tản vô cùng.

"Tiểu Thất, bắt đầu rồi!" An Quốc vỗ vỗ lưng Tiểu Thất vốn đã nhìn trông cảnh sắc thiếu chút nữa ngủ gật, đem hắn kéo trở về tọa hảo.

Không biết tự lúc nào tiếng cầm vang lên, ôn nhuận như ngọc, trong suốt như nước, róc rách tựa suối chảy, tích tích tựa mưa rơi, bỗng chốc dịu dàng, bỗng chốc bi thương, bỗng chốc lại như gợi tình vô ngữ, thanh minh ngừng tay lúc sau dư vị vẫn không dứt.

Tiếng đàn dừng lại, Tiểu Thất miễn cưỡng nằm trên ghế dựa sắp ngủ mất tiêu, Trần Báo phiêu mắc liếc hắn nói: "Người này... mang ngươi tới đây nghe mỹ nhân đánh đàn, ngươi lại đến ngủ gà ngủ gật."

Tiểu Thất cố gắng chống không cho mi mắt rũ xuống, bất đắc dĩ nói: "Ta hiện nay có thể thanh tỉnh cùng ngươi nói chuyện đã là rất lợi hại rồi. Ngươi mà giống như ta liên tục mấy ngày không phải ngủ không nổi thì chính là ngủ không ngon, giờ lại nghe tiếng đàn này hẳn đã sớm lăn ra mê man bất tỉnh nhân sự ấy chứ."

An Quốc cũng tiếp lời: "Đừng để ý đến hắn, đừng để ý đến hắn, hắn muốn ngủ cho hắn ngủ. Ta tiếp tục xem, Tần Văn Văn không biết có đi ra không, thấy được nàng so ra trọng yếu hơn."

Trần Báo thấy An Quốc nói đúng, liền không để ý tới Tiểu Thất, năm người còn lại ánh mắt chờ đợi nhìn về phía tiểu lâu trong viện.

Lúc này mụ mụ Phiêu Hương viện đi ra, tuyên bố quy tắc của Văn Văn nhà nàng là: chỉ gặp người hữu duyên, cho nên xin mọi người viết lên một bức phúc tự thiếp, nếu hợp tâm ý Văn Văn liền có thể lên lầu cùng nàng gặp mặt.

Danh khí Tần Văn Văn đích xác rất lớn, mụ mụ vừa ra điều kiện như vậy, lập tức các đại gia ngay cả kêu cũng không kêu, lập tức cầm lấy bút mực các cô nương bưng, nhanh chóng múa bút.

Bọn Trần Báo đêm nay vốn chỉ là đến xem trò vui, ai ngờ cũng có cô nương cầm bút mực đến tiểu đình bọn họ.

Cô nương kia tươi cười thản nhiên nói: "Vài vị quan gia hữu lễ, mụ mụ nói người đến là khách, thỉnh nhóm quan gia cũng nâng quý thủ viết phúc tự thiếp cho Vãn Vãn cô nương, cái gì đều được, coi như là nể mặt cô nương đi."

"Ai nha, cái gì là coi như nể mặt chứ, nếu là vì thể diện của Vãn Vãn cô nương, bảo ta viết bao nhiêu cũng được." Trần Báo cười tươi rói tiếp nhận giấy cùng bút mực trong tay cô nương, giấy truyền cho mỗi người một mảnh, chính mình bắt đầu múa bút viết xuống mấy chữ to to.

Đám người ai cũng viết, sau đó cả Tiểu Thất đang buồn ngủ cũng bị túm lại, An Quốc đặt bút vào trong tay hắn nói: "Chỉ còn ngươi, mau viết mau viết!"

Tiểu Thất ngẩn người, ngơ ngác hỏi: "Viết cái gì?"

Oa Tử lúc này nói chen vào: "Viết cái gì đều được a, giống ta viết 'cô nương ngươi thật đẹp'."

Cái Tử cũng nói: "Ta thì viết 'nhiễu lương tam nhật*'."

Trần Báo chế nhạo Cái Tử: "Tiểu Cái Tử ngươi, thực nhìn không ra, trong bụng còn có chút tri thức a –"

"Đâu có, là Báo Tử ca biết cách dạy." Cái Tử có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Tiểu Thất nghiêng đầu suy nghĩ, cuối cùng hạ bút múa vung mực.

Đợi hắn viết xong, An Quốc thăm dò qua, cau mày nói: "Ngươi viết ngoáy như vậy ai hiểu nổi."

Tiểu Lục Tử chỉ chỉ phần khoảng trống đề tên ở phía dưới nói: "Ta xem hiểu hai chữ này, đây là tên Tiểu Thất ca."

Tiểu Thất gật gật đầu, lại ngáp một cái rồi buông bút, phiêu mắt hướng tiểu lâu nói: "Tần Vãn Vãn đêm nay xem ra sẽ không xuất hiện, chúng ta hẳn nên nhanh chóng kêu vài cô nương, sau đó mỗi người ôm một nàng rồi tự vào phòng nghỉ ngơi?"

Lời vừa ra, Trần Báo cười ha hả. "Tiểu tử ngươi, nhìn không ra còn rất sốt sắng a!"

"Đâu có đâu có!" Hắn chỉ là rất muốn ngủ mà thôi. Mê dược trong lòng ngực đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần vào phòng liền sái, cô nương kia sẽ ngủ thẳng đến hừng đông, hắn cũng có thể có được một đêm yên giấc.

Cô nương Phiêu Hương viện cầm giấy cùng bút mực đi, Trần Báo đại khái cảm thấy bọn họ như thế nào cũng không trúng liền gọi người thỉnh mụ mụ đến, trước dẫn bọn họ trở lại tiền đầu chọn cô nương.

Sáu người kêu sáu cô nương, mỗi người đều vừa kiều vừa mỹ, tiếp theo liền ôm ôm dắt dắt, đoàn người cùng đi lên lầu.

Bọn họ đi vào một căn phòng bên trong đã bày mãn món ngon, Tiểu Thất nhíu nhíu mày, vừa lúc đói bụng liền thẳng kéo ghế ngồi xuống, lưu lại cô nương kia sững sờ tại chỗ nghĩ thầm chính mình cư nhiên không sánh bằng một bàn rượu thịt.

Chính là Tiểu Thất mới ăn được một miếng, đại sảnh vừa mới nhiệt lạc lên, ngoại đầu liền có người gõ cửa rồi đẩy cửa tiến vào.

"Xin hỏi Trần Thất đại gia có ở trong này hay không?" Mụ mụ đi lên lầu, thần sắc khác thường nhìn các quan sai đại gia bề ngoài thực uy phong nhưng túi tiền hết thảy rỗng không.

Tiểu Thất lặng đi một chút mới vội vàng nuốt đồ ăn xuống bụng.

"Là ta."

Mụ mụ đi tới trước mặt Tiểu Thất, ánh mắt lợi hại đánh giá từ trên xuống dưới lại từ dưới đi lên, bĩu môi nói: "Vị quan gia này, mụ mụ ta tới chúc mừng ngài, mới vừa rồi thiếp tử ngài viết được Vãn Vãn cô nương điểm trúng, hôm nay ngài thật may mắn, có thể cùng Vãn Vãn cô nương gặp mặt." Mọi người ở đại sảnh ồ lên ngay tại chỗ.

"Tiểu Thất, tiểu tử ngươi, thực là, ngươi viết chữ như gà bới lại có thể lọt vào mắt Vãn Vãn cô nương." Trần Báo một bên vỗ vỗ tâm can một bên hét lớn. Một đại mỹ nhân như vậy a, cư nhiên lại kêu Tiểu Thất.

"Hanh hanh hanh, thứ đại gia viết kêu là cuồng thảo (một kiểu chữ thảo), ý tứ chính là vừa cuồng lại thảo." Tiểu Thất đắc ý nói.

"Hảo tiểu tử, thực là, ngươi là viết cái gì trên thiếp, như thế nào lại được Vãn Vãn cô nương ưu ái, còn không mau thuyết cùng huynh đệ?" An Quốc hướng lưng Tiểu Thất nện xuống, cười đến miệng đều nhanh nứt ra.

Tiểu Thất lúc này cũng thực sự mơ hồ, mấy chữ hắn viết có chỗ nào cao minh bì được với Oa Tử, Cái Tử viết. Chữ trên thiếp chỉ là mấy cái đại tự "Nãi nãi cá hùng" a.

Hắn nghi hoặc nhìn nhìn mọi người, tái bối rối nhìn về phía mụ mụ, cau mày hỏi: "Thật là ta? Mụ mụ ngươi không tìm lầm người chứ?"

"Chính là Trần Thất đại gia ngài!" Mụ mụ đem thiếp tử từ trong lòng ngực lấy ra rồi sau đó nói: "Vãn Vãn cô nương đang chờ ngài, thỉnh đại gia đi cùng ta!" Đám đại gia có tiền tại viện tử dưới tiểu lâu đã sớm rời đi, viện tử chỉ còn một ít hoa hoa thảo thảo làm đẹp, thoạt nhìn có phần thanh nhã sạch sẽ.

Tiểu Thất cùng mụ mụ đi lên lầu, gõ cửa rồi sau đó nha hoàn cười hì hì mở ra nói tiếng: "Mụ mụ hảo, Trần Thất công tử hảo!" tiếp theo đón hai người vào trong.

Tần Vãn Vãn đẩy bức rèm che, từ phía sau đi ra, Tiểu Thất bị dọa nhảy dựng lên, vốn nghĩ người này nên có chút điệu bộ danh kỹ rụt rè gì đó, ít nhất phải ở phía sau rèm đánh đàn ngâm thơ khoe khoang cao nhã một phen rồi mới khoan thai đi ra cùng hắn gặp mặt chứ.

Mụ mụ kia liếc Tiểu Thất nói: "Trần đại gia, quy củ Phiêu Hương viện ta, một đêm cùng Tần Vãn Vãn cô nương gặp gỡ, tiền trà một lượng vàng, nếu muốn ngủ lại chỗ này, vậy còn phải tính khác."

Tiểu Thất còn chưa mở miệng nói mình không có tiền, Tần Vãn Vãn ngày thường kiều kiều nhược nhược, mạo mỹ bất khả phương vật liền mở miệng, đạm đạm nói: "Trì Nhi, đến lấy vòng cổ trân châu trong bách bảo tương (hộp đựng đồ, thường là trang sức) cho mụ mụ."

Trì Nhi vâng một tiếng, lập tức đi ra sau lấy vòng cổ, Tiểu Thất nhìn đến vòng kia mỗi viên ngọc trai đều to như trứng bồ câu, nhãn tình liền "đăng" một chút mở thật lớn, hắn trợn mắt nhìn Tẫn Vãn Vãn, đột nhiên lui về phía sau từng bước nói: "Cô nương, chúng ta không quen biết, nàng vừa thấy tự thiếp của ta liền mời đến, còn tự mình vung tiền chi trả một đêm, này, này… Phải chăng chúng ta có từng gặp nhau ở nơi nào, rồi sau đó nàng đối với tại hạ nhất kiến chung tình mà tại hạ không biết, tiếp đến nàng lại thấy tại hạ ở Phiêu Hương viện, vì thế liền như thiêu như đốt mời tại hạ tới?"

Tần Vãn Vãn nghe được Tiểu Thất nói lời này cùng bộ dáng khoa trương, đầu tiên là sửng sốt, sau đó che miệng cười, nàng trước hết để nha hoàn thỉnh mụ mụ vốn đang vừa lòng thỏa ý với vòng trân châu không còn tiếp tục loạn thuyết đi xuống, đợi nha hoàn đóng cửa lại rồi cũng rời đi mới chậm rãi hướng Tiểu Thất vén áo thi lễ nói: "Phù Hoa cung Quy Nghĩa huyện phân đà đà chủ Tần Vãn ra mắt phó cung chủ."

"A!" Nghe thấy tên Tần Vãn này, Tiểu Thất trước nghĩ một chút, tái nhìn kỹ khuôn mặt Tần Vãn Vãn tuyệt sắc, sau đó…

"Sách, nguyên lai là ngươi!" Tiểu Thất nhớ ra, người này trước kia là đương soa (người hầu hoặc chỉ chức vị nhỏ, không biết là cái nào:">) ở Phù Hoa cung, hắn đã gặp vài lần.

Tiểu Thất liếc nhìn chung quanh, nơi này bố trí kiền kiền tịnh tịnh, hoàn toàn không giống khuê phòng thanh lâu nữ tử, lại liếc nhìn Tần Vãn nói: "Khó trách ta nghe ba chữ 'Tần Vãn Vãn' thực quen, Tần Vãn cùng Tần Vãn Vãn chỉ kém một chữ. Ngươi từ khi nào tới Quy Nghĩa huyện?"

Tần Vãn đứng dậy nói: "Mấy ngày trước cung chủ giao phó thuộc hạ, nghĩ phó cung chủ một mình tại ngoại làm việc bất tiện, cung chủ muốn thuộc hạ tiến đến chiếu ứng hết thảy nhu cầu của phó cung chủ."

Tiểu Thất tìm một mặt ghế dựa ngồi lên, liếc nhìn Tần Vãn một cái."Cung chủ cũng coi như có tâm."

Tuy nói lời này, nhưng hắn cũng biết Yến Phù Hoa nghĩ gì.

Ném hắn tới bên người Lan Khánh, muốn hắn phải gánh lấy trách nhiệm trọng đại chiếu cố Lan Khánh, cùng lúc lại trấn an hắn, đầu tiên là kêu lão đạo sĩ ở Tiểu Thương Sơn kia đến thăm hỏi hắn, lại vội vàng phái người này tới làm tạp hoạt cho hắn, nói nàng tâm địa không tốt cũng không phải, nhưng nói nàng tâm địa tốt thì… lại chính nàng đem hắn ném đến bên người Lan đại ma đầu đấy thôi.

Quên đi, quên đi, tóm lại là sư tỷ đệ, hắn cũng không phải lần đầu tiên chịu thiệt trong tay nàng, dù sao chiếu cố Lan Khánh cũng tốt, mọi người Quy Nghĩ huyện nha môn này cũng rất hiền lành, ngoại trừ con quỷ kia cùng vấn đề luôn ngủ không no ra, hắn cũng không có gì phải oán hận.

Tần Văn gọi một bàn đồ ăn, so với lúc trước cùng bọn Trần Báo ăn ở ngoại đầu không biết tinh xảo hơn mấy trăm lần.

Kim Ngọc Tương Hoàn Tử, Tiểu Bảo Ngư Đôn Tam Tiên, Phượng Hoàng Ngư Si, Phỉ Thúy Bạch Canh, đồ ăn toàn bộ đều đủ sắc hương vị cộng thêm một hồ Hoàng Tửu* Nam Thành cực phẩm, còn có mỹ nhân tự mình rót rượu gắp đồ ăn, Tiểu Thất vắt chéo chân nằm trên tháp, vừa ăn vừa cười. Nãi nãi cá hùng, đây mới gọi là cuộc sống con người a!

Tần Văn kể một chút sự tình phân đà, phân đà Quy Nghĩa huyện này trước vốn không có, sau Yến Phù Hoa hạ lệnh, từ sau khi Tiểu Thất đến, không tới ba ngày liền rõ ràng thành hình.

"Thủ hạ của ngươi có những ai?" Tiểu Thất hỏi.

Tần Văn hồi đáp: có thuộc hạ cũ của Tiểu Thất, còn có hôi y hộ vệ dụng viên đao ở trong đó, chỉ là hôi y hộ vệ trực thuộc Tiểu Thất, Tần Văn cũng không có quyền sai khiến bọn họ.

Tiểu Thất cũng gật đầu, hài lòng với an bài của Yến Phù Hoa.

Hai người bàn bạc, canh giờ cũng dần dần chuyển muộn, Tiểu Thất đánh cái ngáp, nước mắt đều chảy ra, hắn đang muốn hỏi Tần Văn một chút đêm nay có thể ngủ ở chỗ này hay không, dưới tiểu lâu lúc này truyền lại tiếng bước chân hỗn loạn.

Tiểu Thất thính tai, nghe được đi tới ước chừng bốn, năm người, đi đầu còn có một kẻ cước bộ rất nặng.

Nguyên bản còn đang đoán những người này là ai, chỉ là vòng vo suy ngẫm lập tức nghĩ đến hẳn là đám Trần Báo An Quốc… khuyết tâm nhãn muốn tới nhìn coi hắn có thể ôm cô nương hay không. Mấy cái tên này… Tiểu Thất thầm nghĩ, chuyện này liên quan đến thể diện nam nhân, chính mình sao có thể tái để người khác xem thường, vì thế liền hướng Tần Văn liếc một cái, nói: "Cung chủ kêu ngươi đến nơi này, toàn bộ đều phải nghe phó cung chủ ta?"

Tần Văn trả lời: "Vâng!"

"Tốt lắm, hiện nay phó cung chủ muốn ngươi cởi ngoại y rồi nằm lên giường!" Tiểu Thất nói.

Tần Văn lặng đi một chút, nhưng cũng chỉ là một chút, rồi lập tức đem kiện ngoại y mỏng manh trên người thoát hạ, chỉ còn lại một mảnh tiểu đỗ đâu (yếm) hồng nhạt bên trong, sau đó nhanh chóng đi tới bên giường, xốc chăn nằm vào bên trong.

Tiểu Thất cũng tùy tiện cởi y sam, tiết y còn lại tùy tiện kéo ra lộng loạn một chút, rồi sau đó ba bước chỉ còn hai bước chạy đến bên giường cũng xốc chăn chui vào.

Tiểu Thất vừa nằm vào giường, nhất thời một trận hương thơm mỹ nhân truyền đến, bất quá hắn tâm vô oai niệm, chỉ cùng Tần Văn liếc mắt nhìn nhau rồi sau đó kéo chăn cao quá đầu, đem hai người gắt gao quấn chặt ở giữa.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, liền ngay tức khắc, cánh cửa bên ngoài bị người nào một cước đạp khai, lực đạo sử ra rất lớn, lập tức liền nghe được thanh âm mảnh gỗ vỡ tung, vụn gỗ bay tứ phía.

Tiếp theo, bước chân cấp tốc đi tới trước giường, đối phương không có nửa điểm chần chừ lập tức nhéo chăn dùng sức lôi ra.

Tiểu Thất cùng Tần Văn ôm nhau sát rạt, ngực ép lấy ngực, hai cỗ thân hình không có lấy mảy may khe hở.

Hắn vừa thấy chăn bị kéo ra lập tức làm bộ híp híp mắt như vừa mới rời môi khỏi chiếc gáy thơm mát của Tần Vãn, oán giận nói: "Thật sư là phản rồi, Phiêu Hương viện này là có chuyện gì, đại gia ta chính là tìm hoan mua vui, kẻ nào không dài mắt* cư nhiên dám tới quấy rầy?"

Trong ánh sáng lờ mờ đột nhiên nổi lên một cỗ túc sát khí, tà khí tức lạnh đến mức Tiểu Thất run lên.

Rồi sau đó hắn nghe thấy một thanh âm nói: "Ngươi bảo ai không dài mắt? Hả?"

Một tiếng nhẹ nhàng thản nhiên "Hả ", "Hả" đến khiến Tiểu Thất mãnh run.

Hắn chậm rãi hoạt động cần cổ cứng ngắc, xoay đầu lại, đợi cho đến lúc hắn trông thấy người vận hắc y viền bạc trước mắt, mà người kia còn mang vẻ âm trầm nhìn hắn, Tiểu Thất lập tức sợ tới mức ba hồn bảy vía toàn bộ bay sạch trơn.

"Đại đại đại, đại sư huynh –" hắn thét chói tai."Ngươi như thế nào lại tới nơi này —?"

"Đáng giận, Trần Tiểu Kê, ngươi thứ hỗn trướng này, thân là nha môn bộ khoái lại dám công nhiên hiệp kỹ túc xướng (chơi gái, hú hí với gái bán hoa:">)!" Lan Khánh cả giận nói: "Người đâu, đem tên này bắt về cho ta, ta muốn đích thân thẩm vấn!"

"Tuân lệnh!" Người từ phía sau đuổi tới đồng thanh hô to, tiếp theo đám người Trần Báo An Quốc liền đi đến, vẻ mặt vặn vẹo đem Tiểu Thất túm xuống giường.

Tiểu Thất thấy trong mắt Trần Báo phiếm lệ viết: "Nguy rồi, nguy rồi, tất cả đều nguy rồi!"

Trong mắt Oa Tử Cái Tử càng thêm bi ai viết: "Chết chắc, chết chắc, cái này chỉ có chết chứ không có sống được!"

Khi bị An Quốc xách xuống giường, hắn cùng tay cùng chân thiếu chút nữa té ngã, rốt cuộc là đi đường cũng đi không nổi.

Tiểu Thất bắt đầu run rẩy… Con mẹ nó… Tưởng thông minh té ra sai lầm, lúc này bị bắt gian tại trận hết đường chối cãi… Thật sự là chết chắc rồi!

***

*hoàn phì yến sấu:

_Hoàn = Dương Ngọc Hoàn, (chữ Hán: , 719 – 756), tức Dương Quý Phi. Nàng được xếp vào một trong Tứ đại mĩ nhân của lịch sử Trung Quốc, là mỹ nhân "tu hoa" a.

Dương Quý Phi sinh ở tỉnh Tứ Xuyên. Nàng được tiến cung vào hầu hạ Thọ vương Lý Mạo, nhưng cuối cùng Dương Quý Phi lại trở thành thiếp yêu của cha Lý Mạo, Đường Huyền Tông, rồi sau này lại dan díu với An Lộc Sơn rồi chiếm quyền đoạt vị rồi thì phải chạy trốn khỏi đất nước….

Sắc đẹp của Dương Quý Phi không chỉ được truyền tụng, mà còn đi vào trong thi ca. Nhà thơ Lý Bạch từng viết bài "Thanh bình điệu" để ca tụng sắc nước hương trời của Dương Quý Phi. Tuy nhiên, theo dã sử Trung Quốc, Dương Quý Phi cao 1 mét 64, nặng 69 kg (cũng có chỗ nói Dương Quý Phi cao 1 mét 55, nặng 60 kg).

_Triệu =Triệu Phi Yến. Triệu Phi Yến (, 32 TCN-1 TCN) tên thật là Triệu Nghi Chủ ( ) (do có tài múa rất hay, điệu múa nhẹ nhàng uyển chuyển như bay như lượn tựa chim yến nên gọi là Phi Yến), là một trong hai đại mĩ nhân của triều đại nhà Hán bên cạnh người đẹp Vương Chiêu Quân. Nàng là người có liên quan đến một giả thuyết về xuất xứ của tục bó chân. Triệu Phi Yến cùng em Triệu Hợp Đức đã che mắt vua làm nhiều điều xấu xa thâm độc trong hậu cung (có thể xem trong "Nàng Phi Yến trong cung nhà Hán")

Dân gian Trung Quốc cũng lưu truyền câu "Hoàn phì, Yến sấu" (Hoàn béo, Yến gầy) để nói về sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đời nhà Hán và mỹ nhân đời nhà Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đẫy đà. Nhưng dù là mập hay ốm thì đều đẹp cả.

Có người cho rằng Hoàn phì yến sấu là câu tục ngữ; hoàn = tròn, phì = mập, yến = dẹp, sấu = ốm, chỉ tất cả các dáng vẻ có thể có mà vẫn đẹp.

*nhiễu lương tam nhật: Truyền thuyết, thời Chiến quốc, một vị nữ tử kêu Hàn Nga đi vào Tề Quốc, bởi vì một đường đói khát, lương thực đã cạn kiệt vài ngày, vì vậy ở Tề Quốc Lâm Truy thành tây nam môn hát rong cầu thực. Tiếng ca nàng tuyệt vời mà uyển chuyển thật sâu động lòng người nghe, để lại trong mỗi người người ấn tượng sâu sắc. Ba ngày sau, mọi người còn nghe được dư âm tiếng ca của nàng lượn lờ trong phòng, mọi người đều nói Hàn Nga chi ca "Dư âm còn văng vẳng bên tai ba ngày không dứt". Hàn Nga tìm một lữ điếm trọ lại, bởi vì nghèo khó, nàng bị chủ lữ điếm vũ nhục, Hàn Nga thương tâm thấu lên "Mạn thanh ai khốc" mà đi. Thanh âm bi thương như vậy, phàm là người nghe tiếng ca của nàng đều giống như đắm chìm trong ai oán. Trong lúc nhất thời, "Lão ấu sầu bi, rơi lệ tương đối, ba ngày không ăn", chủ lữ điếm đành phải thỉnh nàng trở về hát một ca khúc vui vẻ du khoái. Hàn Nga "Phục vi mạn thanh trường ca", mọi người nghe thấy liền "mừng vui nhảy múa, không thể tự kiềm chế", không khí nhất thời vui vẻ hẳn lên, sầu bi trước đây toàn bộ đều quên hết. Tiếng ca này động lòng người, nói như thế cũng không ngoa.

Bởi vậy đời sau còn có điển cố thành ngữ "Dư âm nhiễu lương (dư âm văng vẳng bên tai), "Nhiễu lương tam nhật", lấy để hình dung mị lực của tiếng ca cùng âm nhạc tuyệt vời.

*Hoàng Tửu: Hoàng Tửu chính là Trúc Diệp Thanh cũng chính là rượu rắn lục- rượu thuốc á, phải nói vì có bạn hỏi rồi nên mình nhấn mạnh lại luôn. Ở đây chỉ đơn giản là mình dịch nó sang tiếng Việt từ đầu nên tiếp tục để thế cho thống nhất, còn bạn nào thích từ hán thì lúc đọc cứ nhẩm trong đầu nó là Trúc Diệp Thanh đi.

*dài mắt: ám chỉ mắt dài như mắt phượng, chỉ những người mẫn tuệ sâu sắc, trí tuệ hơn người, là quân tử đại đa số người chịu phục blah blah.

50. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 12

Buổi tối, đại đường nha môn một lần nữa sáng lên ánh đèn dầu, một loạt khoái ban đảm nhiệm chức vụ xếp đầy ra. Bọn bộ khoái ở trên công đường luôn hăng hái hiện giờ bị người ta dẫn về từ thanh lâu quỳ trên mặt đất, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chỉ là cúi đầu, trong lòng không yên.

Hai bên công đường có hai hàng tạo đãi cầm sát uy bổng, còn Lan Khánh lẳng lặng đứng ở dưới noãn các công đường không nói gì.

Tiểu Thất trộm liếc nhìn Lan Khánh một chút, chỉ thấy hắn sắc mặt thật sự không tốt, cũng không biết là bị ai kích thích, hé ra vẻ âm u trầm trầm.

Phát hiện Tiểu Thất đang nhìn lén, ánh mắt Lan Khánh dời lại, thẳng tắp nhìn về phía Tiểu Thất, tuy rằng động tác chính là nhẹ như vậy, cái gì cũng không làm, nhưng lại khiến cho Tiểu Thất vội vàng thu hồi tầm mắt, tâm thấp thỏm trồi đến cổ họng cũng sắp vọt ra ngoài rồi.

Lan Khánh khinh khẽ hừ một tiếng, khiến đám người quỳ gối ở đại đường nhất tề run lên, Oa Tử yếu ớt thiếu điềungã xuống đất, Cái Tử bên cạnh vội vàng nâng hắn lên tiếp tục quỳ ổn định.

Chưa hết, Lan Khánh bắt tay sau lưng thản nhiên nói: "Luật lệ có ghi minh bạch, phàm là quan viên thất phẩm trở lên, tất cả đều không được túc xướng hiệp kỹ, lại càng không cho ra vào chốn hoa nhai liễu hạng (phố làng chơi), nếu phạm phải, hết thảy đánh hai mươi trượng. Người đâu, cởi quần bọn họ, từng trượng từng trượng từ từ đánh, ta xem xem đánh thẳng tay có đủ giết người không."

Lời này vừa ra, cả mặt Tiểu Thất trắng bệch chỉ kém điểm bất tỉnh nhân sự. Tuy hắn thân cường thể kiện, nhưng lần trước bị đánh mười bản đã đau nhức cùng cực vài ngày, lúc này đánh hai mươi? Còn muốn đánh thẳng tay? Vậy kêu người còn có cần sống hay không a!

Tiểu Thất lập tức hô: "Chờ, chờ, Tiểu Hắc đại nhân chờ!"

"Chờ cái gì?" Lan Khánh liếc mắt nhìn Tiểu Thất, nghĩ thầm, người này thật sự là đáng giận, cư nhiên đi cái loại địa phương thanh lâu cũng không dẫn hắn cùng đi, hại hắn ở trong nha môn vòng tới vòng lui cũng tìm không thấy người.

Hại hắn vòng tới vòng lui coi như xong, người này lại cùng cái nữ nhân không biết từ đâu tới ôm ấp một chỗ, đầu đều muốn chôn sâu vào hai khối thịt trước ngực người ta.

Chôn sâu vào coi như xong, hắn đi tìm, người này lại còn nói hắn không dài mắt, lại còn quát hắn mau mau cút đi.

Đáng giận, con gà này rốt cuộc không tự biết thân biết phận, cư nhiên đối với hắn như vậy! Hừ, hôm nay cái kẻ không dài mắt này nếu không đem con gà kia đánh nát mông, hắn sẽ không kêu Thi Tiểu Hắc!

Tròng mắt Tiểu Thất nhanh như chớp vòng vo chuyển mấy vòng, đột nhiên quơ được lỗi thoại của Lan Khánh lập tức nói: "Sư huynh vừa rồi cũng nói, là quan viên thất phẩm trở lên mới không thể chơi gái, nhưng chúng ta chỉ là tiểu bộ khoái. Còn có, ta, ta là bị phạt phục lao dịch, căn bản chỉ là dân chúng tầm thường mà thôi, cho nên ta cho dù có thực sự đi thanh lâu cũng không cần phạt nặng như vậy. Ngài nói có phải không?"

Năm bộ khoái còn lại cũng cuống quít gật đầu.

Nhưng Lan Khánh lại nhướn mi nói: "Các ngươi đều là thủ hạ của cha ta, ở trong nha môn phải lấy cha ta làm gương, làm một hảo bộ khoái chính chính đương đương, cương trực công chính. Nếu lấy cha ta làm gương, cha ta đây không đi túc xướng hiệp kỹ, các ngươi làm sao có thể đi túc xướng hiệp kỹ?"

Thanh âm Lan Khánh càng thêm trầm thấp, vẻ mặt cũng dần dần lạnh lùng hơn. "Còn có, ngươi, Trần Tiểu Kê!" Hắn chỉ Tiểu Thất nói: "Làm sai sự còn dám cả gan cùng ta giảo biện, ngươi chán sống có phải hay không?"

"Không, không, không, không phải!" Tiểu Thất thấy Lan Khánh càng ngày càng khủng bố, còn nhấc chân đi tới chỗ hắn liền vội vàng lắc đầu kêu: "Ta đây không phải giảo biện, thật sự thật sự! Kỳ thực ta đi thanh lâu là có nguyên nhân, ngài nghe ta giải thích!"

"A, nguyên nhân gì?" Lan Khánh vươn ngón tay nâng cằm Tiểu Thất lên, mỉm cười hỏi.

Tiểu Thất bị Lan Khánh cười như vậy sợ tới mức run lẩy bẩy, thấp giọng nói: "Hiện nay nhiều người như vậy, khó mà nói, ta trở về phòng rồi từ từ kể ngươi nghe có được hay không?"

Lan Khánh nhìn hắn thật sâu.

An Quốc một bên nghĩ Tiểu Thất muốn bán đứng bọn họ, đem sự tình toàn bộ đổ vấy lên bọn họ, lập tức quát: "Trần Thất ngươi là tên không có nghĩa khí!"

Tiếp theo hướng Lan Khánh kêu: "Tiểu Đầu Nhi ngươi ngàn vạn lần đừng tin hắn, người này miệng lưỡi trơn tru tối hội lừa gạt người! Ta nói cho ngươi nghe, mấy ngày trước không phải ngươi nói ngủ một giấc dậy giống như đã qua vài ngày sao? Kia thực sự là đã qua vài ngày! Bởi vì tên tiểu tử này không cẩn thận vẩy cả lọ mê dược vào ngươi, mới khiến cho Tiểu Đầu Nhi ngươi ngất đi. Mọi người những ngày đó lo lắng vô cùng, thiếu chút nữa còn nghĩ đến ngươi sẽ… không bao giờ tỉnh lại nữa!"

"…" Lan Khánh nhìn nhìn An Quốc, lại nhìn nhìn Tiểu Thất, sau đó cười. "Trần Tiểu Kê, hắn nói có thật không?"

"…" Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, ngay cả trả lời cũng không dám.

Lan Khánh thu hồi ngón tay, xoay người, thanh âm mặc dù vẫn là thản nhiên lại khiến người không rét mà run: "Trừ Trần Tiểu Kê, đám người còn lại, hết thảy đánh hai mươi đại bản."

"A?" Tiểu Thất cao hứng một chút. "Sư huynh, ta không bị đánh?"

Lan Khánh hơi hơi nghiêng đầu nói: "Bọn họ đánh hai mươi đại bản, ngươi, đánh ba mươi."

"Cái gì?" Tiểu Thất nhảy dựng lên.

Nha dịch hai bên lập tức tiến nhanh đến, một đám người đè bọn Trần Báo An Quốc xuống, hai cái dừng ở bên Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhanh chóng bị áp ngã xuống đất, sau đó quần nhanh chóng bị cởi ra, ngay cả gió thổi qua mông hắn cũng chưa kịp cảm thụ, bản tử bằng trúc đã mạnh mẽ giáng xuống.

Bọn nha dịch một bên đánh một bên hô: "Nhất, nhị, tam, tứ…"

"Ô ác—đau muốn chết—!" Mắt Tiểu Thất lập tức ứa lệ. Hắn ở trên công đường gào to. "Sư huynh, ta oan uổng, ngươi nghe ta giải thích a—"

Nhưng Lan Khánh chỉ nhìn nhìn bản tử đánh xuống mông Tiểu Thất từng cái nhoáng lên nhoáng xuống, sau đó lại nhìn lướt qua năm kẻ cũng không ngừng run lên bên cạnh.

"Sư huynh a— ta thật sự không biết là không được đi thanh lâu— ô a— ba mươi đại bản sẽ chết người đó—"

Lan Khánh nói: "Ba mươi đại bản sẽ không chết người, chỉ khiến mông sưng mà thôi."

"Ta oan a—" Tiểu Thất khóc rống.

"Ồn ào muốn chết!" Lan Khánh tìm đến một khối vải bố, trực tiếp nhét kín miệng Tiểu Thất.

Ba mươi đại bản đánh xong, Tiểu Thất đã như hấp hối đến nơi, nói cũng không nói nổi.

Khi Nam Hương thu được tin tức đến, chỉ nhìn thấy đám người Trần Báo An Quốc gần chết, Tiểu Thất cũng đã muốn chết ngất.

Nam Hương sững sờ nhìn thoáng qua, lập tức phục hồi tinh thần mệnh nha dịch đưa bọn họ trở về phòng, còn Lan Khánh cảm thấy không có việc gì cũng muốn rời khỏi, Nam Hương lúc này mới mở miệng: "Công tử, đây là vì duyên cớ gì đánh người?"

Lan Khánh nghe Nam Hương hỏi, mặt mày nhăn nhíu nói: "Bọn họ đi Phiêu Hương viện không mang ta đi, sau đó còn bị ta bắt được, ta mang về đánh bản tử!"

Nam Hương hít một hơi, đối với Lan Khánh lắc đầu. Ngươi trong nha môn nếu có tùy tiện đánh, Nam Hương cũng không quá suy xét, nhưng Bách Lý Thất kia không giống người thường, Lan Khánh không nể mặt mũi người ta như vậy, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

"Tiên sinh vì sao lắc đầu?" Lan Khánh cảm thấy kỳ quái hỏi.

Nam Hương nghĩ một chút thở dài: "Công tử là bởi vì thích Tiểu Thất mới có thể để hắn đi theo bên cạnh phải không?"

Lan Khánh lặng đi một chút, sau đó đột nhiên nóng giận, ngữ khí đông cứng. "Ai nói ta thích hắn? Ta không có thích hắn—"

"Phải phải, công tử không có thích hắn. Chính là hắn làm việc lanh lẹ, đối với chuyện giang hồ lại có kinh nghiệm lão luyện, có hắn tại bên người, vô luận là bắt kẻ trộm hay đi phá án đều có thể lập không ít công to." Nam Hương nói như thế.

"Đúng vậy, đúng vậy," Lan Khánh gật đầu, "Hắn đích xác lợi hại. Lần trước sự tình Tiểu Lan Hoa vì hắn nhận ra Liễu Thành Phi mới có thể phá án. Sự tình Đàm Hoa lần này cũng bởi vì hắn có thể thấy Đàm Hoa, Đàm Hoa mới hướng cha ta cáo án."

Nam Hương thong thả nói: "Một khi đã như vậy, xem công lao ở việc này, công tử có phải cũng nên đối với Tiểu Thất tốt một chút hay không?"

"Mới vừa rồi ta nghe những người khác bị đánh hai mươi đại bản, nhưng Tiểu Thất lại bị ba mươi, nếu mọi người chịu đòn giống nhau thì không nói, nhưng ngươi làm như vậy,lại không nghe hắn giải thích, chỉ sợ Tiểu Thất tâm sinh bất mãn, sẽ trở nên chán ghét ngươi."

"A, vì cái gì hắn sẽ chán ghét ta?" Lan Khánh có chút buồn bực.

Nam Hương đáp: "Cũng như cùng đại nhân phá án, hắn xử án như thần, làm việc công bằng, hơn nữa thưởng phạt phân minh. Chưa từng xảy ra việc không thượng cáo, không cho người nói minh bạch đã kêu đánh bản tử. Thanh lâu kia cũng là bọn Trần Báo mang Tiểu Thất đi, có lẽ hắn muốn nói cho ngươi điểm ấy, nhưng ngươi lại không cho hắn cơ hội giải thích đã liền dụng hình, đây cũng là thiếu công bằng, khó tránh sẽ khiến trong lòng hắn nổi bất mãn."

"A… Phải không đấy…" Tròng mắt Lan Khánh đảo một vòng, những vẫn nói: "Cho dù là như vậy, mười bản kia cũng phải đánh. Mười bản là bởi vì hắn vẩy mê dược vào ta, hại ta ngủ rất nhiều ngày, thiếu chút nữa chết, cho nên mới đánh!" Lan Khánh nghiêm túc nói. Hắn cho là mình không có làm sai.

"Công tử đã quên," Nam Hương mặt không đỏ khí không suyễn, hơn nữa mắt cũng không chớp trả lời: "Ngươi ngày đó nhiễm phong hàn, thân thể không khỏe nhưng lại cứng rắn ở lại nghiệm thi phòng công tác. Tiểu Thất quá lo lắng cho ngươi, rơi vào đường cùng mới lấy mê dược mê đảo ngươi, muốn đưa ngươi về phòng nghỉ ngươi. Ai ngờ được ngươi bất cẩn đánh đổ mê dược, vấy cả lên tự thân làm cho chính mình ngủ liền vài ngày. Công tử tái ngẫm lại, Tiểu Thất cho tới bây giờ thương ngươi thương vô cùng, cho tới bây giờ đến nói chuyện với ngươi cũng chưa từng lớn tiếng, ngươi nói xem, hắn như thế nào lại cam lòng khiến ngươi chết?"

Lan Khánh chớp chớp mắt, cảm thấy lời Nam Hương rất có đạo lý.

Con gà kia căn bản không có can đảm, đối với hắn lại tốt lắm, ngay cả Triệu Tiểu Trư của hắn bình thường cũng là con gà chiếu cố. Người kia như thế nào lại muốn hại hắn được?

"Vậy, vậy đánh đã đánh rồi, làm sao bây giờ?" Lan Khánh chân trái đạp chân phải, nhìn chằm chằm nền gạch xanh lát công đường. Hắn vặn vẹo giống như trên người sinh con trùng, trong lòng lo sợ bất an hỏi: "Tiên sinh… Hắn thực sự sẽ chán ghét ta?"

"Công tử không cần lo lắng. Kỳ thật chỉ cần ngươi lấy thành ý hướng hắn giải thích là được." Nam Hương xuất ra một lọ kim sang dược giao cho Lan Khánh. "Đi xem hắn, giúp hắn sát dược, nói mấy lời dễ nghe, Tiểu Thất không phải người thù dai, khẳng định lập tức sẽ không so đo với ngươi."

"…" Lan Khánh nghịch nghịch cái chai một lúc lâu. "Vậy còn bọn Trần Báo…?"

Nam Hương lại xuất ra một lọ kim sang dược khác. "Bên kia ta sẽ đi xem, công tử hà tất phải lo lắng."

"Thật sao?" Ánh mắt Lan Khánh lúc này mới sáng bừng.

"Đánh là vào thân bọn họ, đau lại ở tâm công tử. Công tử ngươi cũng chỉ là muốn bọn họ tuần quy đạo củ, không ra vào chốn Tần lâu Sở quán, giữ mình trong sạch, cùng ngươi chung lòng vì Thi đại nhân cai quản Quy Nghĩa huyện thật tốt. Tâm tư của ngươi, đệ tử hiểu được, bọn họ kinh qua chuyện này cũng sẽ rõ." Nam Hương khẳng định.

"Ân, các ngươi đều hiểu được vậy là tốt rồi. Việc này ta coi như xong, cũng không tái phạt bọn họ. Tiên sinh liền đi xem bọn Báo Tử, ta đi xem Trần Tiểu Kê." Lan Khánh nghe xong lời Nam Hương, phủi phui luôn bộ dáng không biết như thế nào cho phải mới rồi, vô cùng cao hứng cầm lọ dược chạy trở về nội nha.

Tiểu Thất mặt mày khổ sở nằm lỳ trên giường, hừ hừ lẩm bẩm, mông của hắn đau vô cùng. Nha dịch bọn họ muốn phóng thủy (nương tay) nhưng lại không dám ngỗ nghịch Lan Khánh, kết quả mỗi người vẫn bị cường cường đủ đủ đánh hai, ba mươi đại bản. Hiện nay miệng vết thương đau giống như bị hỏa thiêu, đau đến mức hắn quả thực muốn kêu cha gọi mẹ.

Tiểu Thất thở hổn hển mấy khẩu khí, mới nghĩ muốn đứng lên lấy "liệu thương thánh dược thoa ngoài hay uống đều hảo" sư đệ hắn cho ra dùng đã thấy phía cửa đột nhiên có một cái đầu nhấp nhô, chần chừ muốn tiến lại không tiến.

51. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 13

Tiểu Thất thở hổn hển mấy khẩu khí, mới nghĩ muốn đứng lên lấy "liệu thương thánh dược thoa ngoài hay uống đều hảo" sư đệ hắn cho ra dùng đã thấy phía cửa đột nhiên có một cái đầu nhấp nhô, chần chừ muốn tiến lại không tiến.

Cuối cùng người nọ thấy mình trừng hắn mới nhảy vào.

"Cái kia, Tiểu Thất a, ngươi có oan khuất gì giảng đi, ta tới nghe." Lan Khánh nói, còn thiên chân vô tà cười một chút.

"…" Tiểu Thất nheo mắt nhìn hắn, hừ một tiếng, chuyển đầu hướng bên trong không thèm ngó hắn.

Lan Khánh đối với hành động vô lễ này của Tiểu Thất chẳng những không tỏ vẻ tức giận, ngược lại đi tới trước giường nói: "Ngươi đừng cáu, là cái địa phương kia không tốt a! Trước kia ta đi tra án, cha cũng

không cho ta tiến vào. Nếu cha ta cùng ta cũng không thể đi vào, ta tự nhiên cũng sẽ không cho ngươi đi a!"

Tiểu Thất tuy rằng vẫn là không nói lời nào, một phen hỏa đang vượng, nhưng thiêu cứ thiêu rồi lại giống như bị ôn nhu rót vào nửa bồn nước, rốt cuộc diệt đi không ít.

Nói ra cũng là khiến Lan Khánh lo lắng cho hắn mới sinh khí lớn như vậy. Hắn nếu không đi thanh lâu, hoặc giả nếu giấu giếm tốt một chút không cho Lan Khánh biết, hôm nay cũng sẽ không có sự tình như vậy phát sinh.

Mông Tiểu Thất bị đánh đến máu chảy đầm đìa, sưng tấy vừa hồng vừa cao, Lan Khánh trông thấy, bĩu môi, nghĩ thầm không hiểu tên nào đem Tiểu Thất đánh thành như vậy, đợi lát nữa tuyệt đối phải gọi tới giáo huấn. Tiếp theo lại xuất ra kim sang dược Nam Hương đưa hắn, ở trong phòng đạp tới đạp lui cuối cùng mới nói: "Nam tiên sinh bảo ta tới thoa dược cho ngươi, ngươi nhẫn nhẫn, dược này rất hữu dụng, chỉ là lần đầu thoa lên miệng vết thương rỉ máu sẽ rất đau."

Tiểu Thất hừ một tiếng nói: "Còn có thể đau thế nào nữa, ta đây cũng đã đau đến sống không bằng chết rồi còn gì…"

Nói còn chưa xong, Lan Khánh rút nút lọ ra, đem toàn bộ dược phấn trong lọ rốc lên vết thương ở mông Tiểu Thất. Khoảnh khắc dược phấn kia tiếp xúc với miệng vết thương, một trận đau đớn tới tận xương tủy từ mông mạnh mẽ tản ra, lập tức len lỏi đến tứ chi bách hài, cái loại đau đớn này quả thực kêu tác thống triệt tâm phỉ (đau thấu tâm can). Tiểu Thất phút chốc phát cuồng gào thét, cả người bật lên.

"A!" Lan Khánh ngó cái lọ trống rỗng nói: "Ta đổ quá."

Tiểu Thất ở trên giường vẫn không ngừng nhảy khiêu, tay lại khư khư không dám chùi mặt mông máu chảy đầm đìa, hắn một bên nhảy một bên kêu, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. "Thi Tiểu Hắc ta và ngươi có cừu sao? Ngươi đánh ta ba mươi đại bản không đủ, hiện nay lại vẩy độc phấn lên mông ta? Ngươi có phải muốn ta thủng ruột hư bụng nát mông mới cảm thấy sảng khoái?"

Đối mặt với mấy lời Tiểu Thất chỉ trích, Lan Khánh rất là ngang bướng nói: "Đây không phải độc dược, là kim sang dược Nam tiên sinh đưa ta."

Tiểu Thất nhảy xuống giường bổ nhào vào bàn lấy ấm trà, đem miệng ấm nhắm ngay mông chính mình rầm rầm đổ nước trà tẩy đi dược phấn còn sót lại, thẳng đến cả ấm trà đều trút hết, đau đớn khiến người sống không bằng chết mới tan đi một tí, nhưng vẫn là mới hơi co kéo lại thấy đau, đau đến hốc mắt hắn tụ đầy lệ.

Tiểu Thất đi trở lại đoạt lấy lọ dược trong tay Lan Khánh nhìn nhìn, tái ngửi ngửi quát: "Nãi nãi cá hùng, tên khốn Nam Hương tính cái gì lại mua 'Trường sơn nhất căn thương'* tới đây? Thứ này dùng cầm máu tiêu sưng thì tốt, nhưng rẻ bèo, tính liệt giống như tên, chỉ cần dính vào miệng vết thương có máu liền giống như bị trường thương đâm trúng đau chết người!"

Lan Khánh ngơ ngốc nhìn hắn, nghĩ thầm: "Thực sự đau như vậy không?"

Tiểu Thất lau nước mắt cả giận nói: "Hôm nào ta đem dược phương kim sang dược tốt nhất từ Thần Tiên cốc tới, dược kia tên "Huyết kiến sầu", so với dược này tốt hơn ngàn lần vạn lần. Đến lúc đó ngươi kêu Nam Hương chiếu theo bào chế, sau đó đem thứ đồ bỏ "Trường sơn nhất căn thương" đổi toàn bộ cho ta! Dùng dược này cầm thì cầm được máu, bất quá trước khi cầm máu người đã đau chết rồi!"

Lan Khánh ngoan ngoãn gật đầu rồi tái nói: "Ngươi đừng nhảy nữa, càng nhảy mông càng đau."

"Mấy người các ngươi thật sự là… Sách!" Tiểu Thất hút hút nước mũi, tập tễnh tập tễnh đi tới bên tủ thấp đựng tạp vật, lấy ra 'Huyết kiến sầu' cũng không còn nhiều nhặn, tái tập tễnh tập tễnh quay về giường muốn một lần nữa bôi dược.

Lan Khánh một tay đoạt lấy dược bình, ngửi ngửi dược bên trong hỏi: "Đây là cái gì?"

Tiểu Thất ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn. "Liệu thương thánh dược 'Huyết kiến sầu' chính là dược tối hảo mà ta nói."

Lan Khánh gật gật đầu, tiếp theo đẩy Tiểu Thất lên giường nói: "Vậy ngươi nằm úp sấp cho tốt, ta giúp ngươi thoa dược."

Tiểu Thất không khỏi run rẩy một chút, nhớ tới đau đớn sống không bằng chết mới rồi vội vàng từ chối: "Không, không cần, cái loại sự tình thoa dược này ta tự mình làm là tốt rồi, không cần phiền ngươi!"

"Không được!" Lan Khánh kiên quyết nói: "Nam tiên sinh bảo ta tới giúp ngươi thoa dược. Bởi vì ta không cho ngươi giải oan, lại đánh ngươi, nếu ta không giúp ngươi thoa dược, ngươi sẽ chán ghét ta."

Tiểu Thất nghe vậy ngây người. Hắn chán ghét Lan Khánh hay không liên quan gì tới Nam Hương? Còn có, Lan Khánh này, hắn chán ghét người này hay không, có gì đáng để người này lưu tâm chứ?

Lan Khánh thấy Tiểu Thất không nói lời nào, còn tưởng rằng Tiểu Thất thật sự sinh khí. Hắn nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất hỏi: "Cái kia, ngươi thật sự chán ghét ta sao?"

"…" Tiểu Thất cũng nghiêng đầu nhìn Lan Khánh.

Lan Khánh chân trái đạp chân phải, đạp hoàn lại đổi chân phải đạp chân trái, một bên đạp đạp một bên trộm liếc vẻ mặt Tiểu Thất.

Cuối cùng, Tiểu Thất thở ra một hơi thật dài nói: "Không, ta như thế nào lại chán ghét ngươi?" Ngữ khí bất đắc dĩ. "Sư đệ minh bạch sư huynh ngươi đánh ta cũng vì muốn ta hảo, hơn nữa ngươi còn không quản ngàn dặm xa xôi cực nhọc chạy tới đưa dược cho ta, sư đệ làm sao lại mang thù, sư huynh ngươi nói đúng không?"

Tiểu Thất nghĩ, chính mình cùng người này còn có thể so đo điều gì chứ, Lan Khánh hết thảy đều là vô tâm, huống hồ, lúc này không phải còn có hắn thoa dược đấy thôi?

Lan Khánh nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Không phải rất xa, là rất gần. Phòng của ngươi ngay trong phòng ta." Tiếp theo hắn có chút vui vẻ đem kim sang dược đổ lên mông Tiểu Thất.

Khi mông Tiểu Thất tiếp xúc với dược phấn lại khẩn trương run rẩy một chút, Lan Khánh nhớ tới người này mới vừa rồi bị hắn lộng đau, vì thế liền nhanh chóng thu lực, chỉ rót xuống một tí, sau đó đều đặn dùng bụng ngón tay xoa rộng ra, chờ dược phấn gặp nước hóa cao, xoa xoa cũng cảm thấy được nhiều chỗ không xoa được nữa, tái đổ thêm ít nữa, thong thả vì Tiểu Thất thoa dược.

Toàn bộ mông đều trình ra trước mắt người khác, Tiểu Thất có chút xấu hổ lại có chút khẩn trương.

Hắn nhịn không được nghiêng đầu quay lại trông Lan Khánh, tuy rằng lo lắng người này nếu đột nhiên điên lên mông có thể lại bị đâm mấy đao, nhưng khi thấy vẻ mặt Lan Khánh chăm chú nghiêm túc, cảm giác không yên trong lòng lập tức tiêu mất…

Lan Khánh người này kỳ thực cũng không tệ lắm… Hắn đối với người mình quan tâm cho tới bây giờ đều thực ôn nhu…

"Ngươi còn không đem oan khuất nói ra." Lan Khánh lên tiếng.

Bởi vì mới vừa thoa dược còn không thể lập tức mặc quần, trước khi dược khô, Tiểu Thất chỉ có thể mông trần cùng Lan Khánh nói chuyện.

Tiểu Thất dừng một chút mới mở lời: "… Còn nhớ Yến Phù Hoa của Phù Hoa cung, tứ sư tỷ ta?"

Lan Khánh gật đầu. "Phù Hoa cung ở ngọn núi có đàn bạch lộc, ta nhớ rõ. Bạch lộc ăn thật ngon." Nói xong trong mắt lại toát ra hào quang.

Tiểu Thất khụ một tiếng. "Ngươi nếu thích lần sau ta tái gọi người bắt vài con mang về đây."

"Ta muốn còn sống, còn nhảy nhót, không được chết." Lan Khánh nói.

"Hảo, không chết." Tiểu Thất không biết làm thế nào cười nói: "Phía trước tứ sư tỷ có kêu một vị lão đạo sĩ đến giúp chúng ta phải không! Lúc này ta đi Phiêu Hương viện tìm cô nương kia, kỳ thực cũng là tứ sư tỷ sai nàng tới."

"A?" Lan Khánh kinh ngạc.

Tiểu Thất nói: "Nàng kia danh Tần Vãn, sở dĩ ẩn nấp trong thanh lâu chính là để che giấu tai mắt người khác. Ta đây thật cũng không nghĩ tới phải như thế nào với người ta, sở dĩ bị ngươi quơ được ở trên giường cũng là vì giấu giếm thân phận cho nàng nên mới làm ra kế quyền biến. Sư đệ ta cùng nàng thanh thanh bạch bạch, ngoại trừ dựa vào hơi gần một chút ra, còn lại cái gì đều không có."

"A? Vậy mà ngươi không nói sớm!" Lan Khánh biểu tình thực kinh ngạc.

"Ngươi căn bản không cho người có cơ hội nói a!" Tiểu Thất hơi chút nghiến răng nghiến lợi.

"À đúng!" Lan Khánh ứng thanh, nhưng cũng không có nhiều hối ý lắm, hắn chỉ là một bộ thoải mái tự nhiên nhìn nhìn cặp mông hồng hồng của Tiểu Thất, lại nhìn đến chiếc gáy, rồi sau đó tái đối với Tiểu Thất cười một chút.

Tiểu Thất sớm quen thuộc bộ dạng tẩu hỏa nhập ma mất đi tâm trí đồng nhất với khờ khờ khạo khạo lại thật nghiêm túc này của Lan Khánh. Lan Khánh hiện nay có thể bình tĩnh cùng hắn nói chuyện như vậy mà không phải rút bội kiếm bên hông nhắm đầu hắn bổ tới đã là tổ tiên hắn có linh, tổ tiên hắn phù hộ.

Hai người loạn thất bát tao tán gẫu chút chuyện. Lan Khánh ngẫu nhiên khôn khéo, ngẫu nhiên hồ đồ, nói chuyện thường thường là điên tam lệ tứ, nhưng Tiểu Thất cũng đích xác có năng lực, dù thế nào cũng có thể đối đáp trôi chảy. Non nửa canh giờ qua đi, Lan Khánh được dỗ dành rất vui vẻ, vui vẻ đến mức phía trước đến tột cùng là vì cái gì tức giận đều quên sạch trơn.

Bóng đêm thâm trầm, nhưng trong nhĩ phòng, Lan Khánh vẫn huyên tha huyên thuyên tíu tít không ngừng giảng đến sự tình Quy Nghĩa huyện lúc Tiểu Thất còn chưa tới.

"Ngươi không biết, thời điểm chúng ta vừa tới, Quy Nghĩa huyện loạn quá mức. Thổ phỉ ác bá trên phố chợ đều nhiều lắm, hơn nữa những người đó quy định phí thu rất nặng, ngay cả lão bà bà cũng muốn thu, còn đả thương nhiều người. Ta nói vài lần bọn họ không nghe, cuối cùng cha ta kêu ta bắt tất cả về nha môn đánh bản tử. Sau đó người trong nhà bọn chúng cầm tiền tới muốn chuộc, Nam tiên sinh cũng không cho chuộc, liên tục kêu gào vài lần mới để cho chuộc. Khi đó tất cả mọi người cho rằng lại có một tên tham quan nữa tới Quy Nghĩa huyện thôi, hơn nữa còn tham rất rất nhiều." Lan Khánh một bên nói một bên cười.

Tiểu Thất nghe liền hiểu. "Có phải tiền chuộc trước trả lại cho dân chúng bị ức hiếp, trích một chút cho người bị thổ phỉ ác bá đả thương xem đại phu, tiếp theo còn lại lấy ra cứu tế huyện dân bần cùng?"

"Đúng vậy a đúng vậy a!" Lan Khánh liên tục gật đầu, sau đó nghi hoặc nhìn Tiểu Thất. "Sao ngươi biết?"

"Hanh hanh hanh, khi đại gia ta ở trên giang hồ hỗn tạp ngươi còn không biết đang ở nơi nào… Cũng không đúng, ngươi khi đó ở trên giang hồ có lẽ càng phong sinh khởi thủy hơn ta… Quên đi quên đi!" Tiểu Thất nói: "Tóm lại chính là ta biết."

Lan Khánh gật đầu nói: "Ngươi rất thông minh!"

Tiểu Thất cười một chút, hanh hanh hai tiếng.

Ngay tại thời điểm hai người tán gẫu sôi nổi, góc phòng âm u đột nhiên chậm rãi nổi sương, đám sương kia chậm rãi hội tụ, rồi sau đó vô lực tản ra, thử đến hai ba lần mới chậm rãi ngưng tụ thành hình thể.

Ngũ quan Đàm Hoa ở giữa đám sương dần rõ nét, đầu cúi thấp dần ngẩng lên, trống rỗng mà hư vô tìm đến phương hướng Tiểu Thất cùng Lan Khánh.

"Đại nhân…" Hắn yếu ớt nói.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh không có nghe được thanh âm của hắn, tiếp tục từ thổ phỉ ác bá giảng đến khám nghiệm tử thi, Lan Khánh hứng khởi nói, rốt cuộc tay chân cũng khua loạn.

"Ngươi cũng không biết, có một lần ta khám nghiệm một khối thi, thi thể kia đã thối nát đến không thể tái thối nát hơn, sâu trùng trên thi thể to phì phì ước chừng lớn như ngón tay vậy. Sau đó ta một mình tha về nha môn, kêu cha cùng Nam tiên sinh đến xem. Kết quả bởi vì rất thối, rốt cuộc sau đó, ba ngày liền cứ giờ cơm trưa, bọn họ tất cả lại cùng nhau biến mất." Lan Khánh khoe.

"Đại nhân…" Thanh âm lại đến gần chút.

"Vậy bọn hắn đi nơi nào?" Tiểu Thất hỏi.

"Ha ha!" Lan Khánh cười. "Bởi vì trong nha môn hết thảy đều là mùi thi thối, bọn họ dùng cơm không nổi liền chạy đến tửu lâu ăn. Hơn nữa, Nam tiên sinh lộ ra bộ mặt phải chịu hôi thối hảo trắng hảo trắng a, còn cha ta chịu hôi thối đến hảo đen hảo đen a—"

Oan hồn Đàm Hoa nghĩ thầm có thể chính mình ly quá xa, thanh âm lại quá nhỏ, mới khiến cho hai vị đại nhân nha môn nghe không được, vì thế hắn chịu đựng nỗi sợ hãi sát khí trên người Lan Khánh, một chút một chút phiêu lại gần, cho đến khi chỉ còn cách Lan Khánh tầm một cánh tay liền lại trầm trầm gọi một tiếng dài: "Đại—nhân—"

Tiểu Thất quay đầu, bỗng dưng thấy Đàm Hoa sán lại gần như vậy, lập tức sợ tới mức từ trên giường bật lên hoảng sợ lắp bắp: "Má, má, má ơi— lại xuất hiện—"

Còn Lan Khánh hít sâu một hơi, lùi ra sau một chút.

Bởi vì phù đặt ngược, Lan Khánh lần đầu tiên nhìn thấy ma quỷ sắc mặt xanh thẳm thẳm rõ ràng như vậy, hơn nữa còn mạnh mẽ xuất hiện trước mắt, tuy là hắn không sợ trời không sợ đất, ngay cả cha hắn cũng không sợ, nhưng cũng bị kinh hãi, lập tức thần sắc đại biến, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Đáng giận! Ngươi dọa ta!" Lan Khánh cả giận nói.

Tiểu Thất nghe Lan Khánh cũng bị dọa, hắn vội vàng vươn tay kéo cổ áo Lan Khánh đang ngồi ở bên giường, hai người cùng nhau trốn ở góc giường xa nhất nhưng thực cũng không quá xa, Lan Khánh che ở trước người hắn, hắn trốn ở phía sau Lan Khánh, hai người bốn con mắt nhìn lại Đàm Hoa.

Đàm Hoa nhẹ nhàng phiêu ra sau, hơi hơi cúi đầu, âm trầm nói: "Oan hồn thất lễ, thỉnh hai vị đại nhân thứ lỗi!"

"Đừng dùng hai chữ 'oan hồn' tự xưng, nghe thực khủng bố!" Tiểu Thất quát to.

"Tiểu Kê không sợ, có sư huynh ở đây!" Nguyên lai nhìn xem rõ ràng thật sự có điểm kinh khủng, Lan Khánh nhìn người mặt xanh trước mắt, trong đầu cũng phanh thông phanh thông khiêu loạn hai cái.

Bất quá bị dọa sợ cũng chỉ là một khắc ban đầu kia, không được bao lâu, hắn lại chứng nào tật nấy vươn ngón tay nghĩ muốn chọc Đàm Hoa, thử xem có phù lão đạo sĩ cho hắn, hắn chọc trúng hay không trúng quỷ.

Tiểu Thất vội vàng kéo tay Lan Khánh trở về siết thật chặt khẩn trương hỏi han: "Ngươi làm gì lại chạy đến dọa người? Ngươi không biết nếu dọa phá đảm người ta, quan gia nha môn ta đây liền không cần phá án, trực tiếp đi xuống dưới kia giúp ngươi sao?"

"Dưới cái gì? Dưới là làm sao?" Lan Khánh nghiêng đầu hỏi Tiểu Thất.

"Âm tào địa phủ!" Tiểu Thất nhỏ giọng nói.

"A!" Lan Khánh gật đầu, đã hiểu.

"Tiểu dân xin lỗi đại nhân!" Đàm Hoa chậm rãi cúi chào, sửa lại tự danh xưng nói: "Tiểu dân nhớ tới một việc… Vì thế liền hướng hai vị đại nhân bẩm báo…"

"Ngươi nhớ ra cái gì?" Lan Khánh nhãn tình sáng lên, lập tức hỏi. Gặp phải việc có liên quan đến nha môn hoặc án tử, hắn luôn lập tức tích cực hẳn lên.

Đàm Hoa yếu ớt nói: "Tiểu dân nhớ ra Thanh Châu… Tiểu dân thuở nhỏ sinh trưởng ở Thanh Châu…"

"Thanh Châu?" Lan Khánh cau mày hỏi: "Việc này Nam tiên sinh đã suy tính ra, người là ở Thanh Châu ngộ hại. Còn có gì khác … hay không?"

"Còn có… Rất nhiều người…" Đàm Hoa khe khẽ khóc lên. "Cùng tiểu dân bị nhốt chung một chỗ… Có rất nhiều người…"

"Rất nhiều người!" Nghe thấy thế, Tiểu Thất liền kinh ngạc, vội vàng hỏi: "Ngươi có nhớ đại khái có bao nhiêu người hay không? Còn có, những người đó là nam hay nữ, bộ dạng thế nào?"

Đàm Hoa cúi đầu nói: "Có thanh âm nam nhân, ở phương xa tựa hồ còn có nữ… Thanh âm thực trẻ tuổi… Không biết có bao nhiêu người… Cái khác… Không nhớ rõ lắm…"

Lan Khánh nhíu mày.

"Vậy nguy rồi." Tiểu Thất nói: "Phải nhanh chóng báo cho Thi đại nhân mới được."

***

*Trường Sơn nhất căn thương: cây thương dài cả Trường Sơn (hahahaha)

52. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 14

Thi Vấn, Nam Hương mới ngủ được một nửa, đột nhiên bị Tiểu Thất cùng Lan Khánh dựng dậy. Nhưng hai người cũng không hổ đã kinh qua sóng gió to lớn, thần sắc buồn ngủ trong chốc lát liền nhanh chóng rút đi, Nam Hương còn mau chóng đem tiểu thư phòng trong viện Thi Vấn sửa sang thành nơi thương nghị lâm thời, bốn người cùng nhau đi vào.

"Đàm Hoa thật sự nói như vậy?" Thi Vấn lộ ra bộ mặt đen đến không thể đen hơn, mơ hồ thấy được gân xanh giận dữ nổi lên.

Lan Khánh vốn định đi xoa bóp khỏa gân xanh của cha hắn, không nghĩ tới mới đi qua liền bị cha hắn bắt được tay ấn ngồi vào ghế bên cạnh.

Lan Khánh nghiêng đầu nhìn Thi Vấn một chút rồi ngửa đầu tựa lưng vào ghế, ngắm tinh tú lập lòe ngoài cửa sổ.

Tiểu Thất nói: "Phải! Chỉ tiếc còn lại cái gì hắn cũng không nhớ được, đã quên mất kẻ giết hắn là ai, cũng không nhớ ra bộ dáng người nọ."

"Nói như thế, khả năng ở Thanh Châu không chỉ mình Đàm Hoa thụ hại là rất cao, vẫn còn thiếu nam thiếu nữ vô tội bị giam hãm, không thể thấy mặt trời, cơ khổ bất lực!" Thi Vấn tức giận một chưởng đập thật mạnh xuống bàn trà.

Bàn trà kia cứ mỗi lúc hắn tức giận là lại bị đập nên có chút lung lay sắp đổ, Nam Hương trong lòng suy tính, không qua bao lâu chỉ sợ bàn trà trong thư phòng Thi Vấn cùng phòng khách bên ngoài đều phải đồng loạt đổi mới.

Tiểu Thất dừng một chút, nói tiếp: "Đúng rồi, phía trước ta có hỏi một lão đạo người nhà giới thiệu về việc của Đàm Hoa, lão đạo sĩ kia nói bởi vì Đàm Hoa trước khi chết chấn kinh quá độ, thiếu chút nữa hồn phách đều tan, cho nên sau mặc dù thành quỷ nhưng là con quỷ hồn phách không được đầy đủ, lúc này mới nhớ không nổi chuyện trước kia. Nói cách khác, nếu chúng ta có thể tìm về đầy đủ hồn phách Đàm Hoa, có lẽ có thể làm cho hắn khôi phục trí nhớ, hết thảy đều nhớ lại."

Nam Hương nhìn Tiểu Thất nói: "Tiên sinh nhận thức thật nhiều kỳ nhân dị sĩ."

Tiểu Thất liếc Nam Hương. "Ta còn rất quen thuộc với danh kỹ Tần Vãn Vãn trong Phiêu Hương viện kia. Người nọ cũng là dị sĩ, nếu không thì ta giúp ngươi dẫn kiến, một đêm không cần nhiều tiền, có ta giới thiệu, mười lượng vàng là đủ rồi."

Toàn bộ nha môn chỉ có Nam Hương người này lòng dạ tối hiểm độc, minh lý nói một câu lại ngầm cất giấu hai ba ý tứ, phụ cái mặt quá trắng của hắn! Tiểu Thất nghĩ bụng bản thân mà không cẩn thận một chút, chắc chắn toàn bộ thân gia đều bị người này tra ra nhất thanh nhị sở, đào sâu không còn một mảnh.

Nam Hương cười cười. "Nghe nói quỷ hồn hồn phách không được đầy đủ căn bản không thể thành hình. Thi thể phơi dưới thái dương sau bảy ngày coi như hồn phi phách tán. Cho dù là có cơ duyên thành hình cũng không duy trì được bao lâu, không biết tiên sinh…"

Tiểu Thất biết Nam Hương suy tính kỹ càng, Đàm Hoa nếu xong đời, vậy manh mối bọn họ tám phần là tra không nổi, vì thế nói: "Đạo sĩ kia ở tại Nguyên Sướng cung trên Tiểu Thương sơn. Trước ta đã đặt hắn

một mảnh 'oan hồn bình an phù', bạc Tiểu Hắc đã đưa, mấy ngày nữa ngươi phái người lấy trở về, sau đó gọi Đàm Hoa kêu chính hắn cầm lấy liền có thể tái bảo toàn hắn mấy ngày."

Nam Hương gật đầu, trên mặt lộ ý cười. "Ngươi nghĩ thật chu đáo."

"Đều là chu đáo như nhau cả thôi." Tiểu Thất bớt thời giờ liếc nhìn Lan Khánh, phát giác hắn vẫn nhàm chán đếm sao, thấy hắn cũng không làm ầm liền cảm thấy thực tại an ổn rất nhiều.

Thi Vấn một lúc lâu mới mở miệng nói: "Án Đàm Hoa là một đại án tử, kẻ hành hung một ngày không bắt được, dân chúng Thanh Châu thật sự khó có thể an cư. Ta trước vốn định chờ Đinh Kim Lý Trung trở về mới để hai người các ngươi đi Thanh Châu tra án, nhưng việc này xem ra cấp bách, hai ngươi tối nay nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai liền lập tức khởi hành."

Lan Khánh vừa nghe thấy Thi Vấn phái hắn xuất ngoại giải quyết công việc, nhãn tình sáng lên, lập tức từ trên ghế nhảy xuống nói: "Ta đây có thể mang Triệu Tiểu Trư cùng đi không?"

"…" Tiểu Thất nhìn Lan Khánh, nghĩ thầm người này làm như đi Thanh Châu là đi chơi không bằng!

"Đương nhiên không được." Thi Vấn nói.

Nhưng Lan Khánh không thuận theo, cùng Thi Vấn mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu mới hừ một tiếng quay đầu đi.

Cách ngày, Tiểu Thất tỉnh lại, Lan Khánh sớm đã chờ trong phòng.

Lan Khánh từ tốn uống trà nóng tôi tớ mới vừa đưa tới, trên bàn còn có mấy cái màn thầu cũng nóng hầm hập, hắn thấy Tiểu Thất tỉnh cũng không nói gì, chỉ đem đĩa màn thầu thấy tới trước.

Tiểu Thất cử động xương cốt đau nhức, khập khiễng khập khiễng đi tới bên người Lan Khánh cầm màn thầu ăn, cắn một cái rồi thì thào: "Tối hôm qua bị đánh ba mươi đại bản hiện nay còn cực kỳ sưng, cái mông đều biến lớn mấy lần…"

"Hửm? Còn đau?" Lan Khánh nói: "Vậy đợi chút ngươi cởi quần, ta giúp ngươi thoa dược."

Lan Khánh vừa bảo thế, Tiểu Thất lập tức hồi đáp: "Không cần không cần, chỉ là sưng mà thôi, thật ra cũng không đau đớn đến thế, hơn nữa sư đệ ta càng không dám làm phiền ngài động thủ, lát nữa tự mình làm là được!"

Lan Khánh liếc hắn, cũng không nói tiếp, chờ Tiểu Thất ăn xong một cái màn thầu tái lấy cái thứ hai mới nói: "Đã muộn, muốn ăn thì để đi đường ăn. Hành lý chuẩn bị xong chưa? Nên xuất phát đi Thanh Châu thôi."

"Vâng vâng!" Tiểu Thất vội vàng gật đầu, cắn màn thầu rồi đi vào trong phòng tùy tiện thu xếp đồ tế nhuyễn, gia sản dịch dung của chính mình toàn bộ cũng nhét vào trong, nhưng đến lúc đi ra lại bị bao hành lý không biết được Lan Khánh đặt lên bàn từ khi nào dọa sợ.

"Sư huynh…." Tiểu Thất hỏi: "Ngươi là tính ở lại Thanh Châu dài dài sao?" Tiểu Thất nhìn tay nải Lan Khánh hẳn phải sắp ít nhất cũng hơn mười kiện y sam để thay đổi, bằng không như thế nào lại lớn đến cơ hồ chiếm non nửa mặt bàn.

Lan Khánh cũng không nói, thấy Tiểu Thất đã ổn thỏa liền cầm lấy hành lý của bản thân khoác lên vai, đi ra cửa.

Tiểu Thất đi theo phía sau hắn, nhìn bao kia thật sự rất nặng, cũng chẳng rõ là chứa vật gì, lại thấy Lan Khánh không mang theo binh khí tùy thân, hắn bước chân ra đến cửa liền vội vàng thu về, quay vào trong phòng cầm lấy bội kiếm của Lan Khánh, rồi mới bước nhanh theo sau cùng Lan Khánh ra khỏi nha môn.

Lan Khánh đi tương đối mau, ngay cả cùng Thi Vấn cáo biệt cũng không làm, nhưng đối với khinh công của Tiểu Thất mà nói vẫn là truy nổi, vì thế hắn liền đạp khinh công lao theo phía sau Lan Khánh, cho đến khi ra đến ngoại thành bên dòng Thanh Khê trong veo kia, Lan Khánh mới chậm bước.

Dọc theo đường đi bộ dáng tay nải kia đung đưa có chút kỳ quái, Tiểu Thất mặc dù hiếu kỳ Lan Khánh rốt cuộc nhét cái gì bên trong nhưng không có hỏi.

Chỉ là, bỗng dưng tay nải động vài cái, tựa hồ có cái gì đó ở bên trong cố gắng giãy giụa muốn phá kén thoát ra, một cỗ hàn khí lập tức theo bàn chân Tiểu Thất dâng lên.

Nãi nãi cá hùng, không phải là Đàm Hoa đi theo bọn họ chứ?

Khi hắn ý thức được có thể như thế, cước bộ đương trường liền ngạnh sinh sinh ngừng lại, cũng không có dám… đuổi kịp tới trước.

Rồi lại nhìn trời xanh trên đỉnh đầu, hiện giờ dương quang thiêu đốt, quỷ Đàm Hoa này nếu phơi nắng vậy còn không phải sẽ lập tức tán rụng mất tiêu sao, Tiểu Thất nghĩ vậy vội vàng cả kinh hô: "Đàm Hoa, không được!"

Liền ngay lúc đó, tay nải trên vai Lan Khánh bị dằng ra một cái động, rồi đột nhiên một đầu heo xông ra, Triệu Tiểu Trư giương đôi mắt nho nhỏ nhìn về phía Tiểu Thất.

"Hầu—" Nó kêu.

"…" Nãi nãi cá hùng… Nguyên lai là heo, không phải quỷ… Sư huynh làm gì lại nhét heo trong bao y phục, rõ là muốn dọa chết người mà…

Lan Khánh quay đầu thấy Tiểu Thất đứng cách rất xa, nghiêng đầu nghi hoặc hỏi: "Tiểu Kê ngươi làm gì đó?"

"Không có gì." Tiểu Thất bước nhanh bắt kịp.

Tiểu sơn trư hướng Tiểu Thất kêu, nó chỉ có thể động đậy được mỗi cái đầu, thoạt nhìn thập phần đáng thương.

Tiểu Thất hỏi: "Sư huynh a, ngươi làm sao lại bắt nó mang theo?"

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, thình lình lộ ra nụ cười kiêu hãnh: "Cha không cho ta mang Tiểu Trư theo, cho nên ta liền trộm đặt nó trong bao y phục mang ra–"

"Vác ở trên lưng hẳn nặng lắm, hay là trước buông nó ra?" Tiểu Thất hỏi.

"Không cần, tuyệt không nặng." Lan Khánh đem tay nải kéo lên vai, nện bước không ngừng tiếp tục đi hướng Thanh Châu.

"Ngươi bắt nó thả trong bao y phục, vậy…" Tiểu Thất nói: "… vậy nếu nó muốn đi tiểu thì làm sao? Không sợ đem y phục của ngươi lộng dơ sao?"

Lan Khánh nói: "Heo của ngươi hay của ta? Ngươi quản nhiều việc như vậy làm gì? Lúc muốn đi tiểu, nó sẽ nói với ta, ngươi không cần ồn ào!"

"…" Tiểu Thất trợn trắng mắt, rời rạc lẩm nhẩm: "Tốt nhất nó giống như ngươi nói…"

Lan Khánh đã hạ quyết tâm thì rất ít người có thể lay chuyển, Tiểu Thất cũng không có biện pháp, đành phải nhìn Triệu Tiểu Trư tiếp tục bị buộc trong bao y phục của Lan Khánh, lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ, dùng ánh mắt nhỏ nhỏ đáng thương nhìn mình.

"Hầu hầu—"

Đi tới đi tới, Tiểu Thất từ trong lòng ngực lấy ra một bao đường, vốn là tính toán ở trên đường những lúc nhàm chán thì ăn, nhưng nhìn bộ dáng heo kia liền hỏi: "Hạt thông đường, muốn một viên không?"

Chờ Tiểu Trư hé miệng kêu, Tiểu Thất liền mở bọc giấy xuất ra một viên đường búng đến miệng nó.

Tiểu Trư nhai hai cái, cắn đến 'khách băng khách băng'. Tiếp theo có lẽ cảm thấy ăn ngon lại kêu vài tiếng, Tiểu Thất chính mình ăn một viên lại búng cho nó một viên.

Đi được một đoạn, Lan Khánh ở đằng trước rốt cuộc phát hiện một người một heo bất thường, hắn dừng nện bước xoay người lại vừa vặn trông thấy hành động Tiểu Thất giơ tay lên muốn búng đường.

"Ngươi lại làm cái gì? Không hảo hảo gấp rút đi, lại cùng heo chơi?" Sắc mặt Lan Khánh có chút âm trầm.

"Ách… cái kia…" Cả người Tiểu Thất cứ định trụ như vậy, tay giơ lên cũng không ổn, hạ xuống cũng không ổn.

"Đó là cái gì?" Ánh mắt Lan Khánh phiêu phiêu đến viên tiểu cầu màu hổ phách trong tay Tiểu Thất.

"Là hạt thông đường." Tiểu Thất vội vàng nói: "Sư huynh ngươi muốn ăn?"

Lan Khánh cả giận nói: "Cũng không phải tiểu hài tử, ăn đường làm gì?"

"Phải phải phải!" Tiểu Thất rụt cổ, vội vàng thu đường về.

"Vậy ngươi cầm hạt thông đường làm gì?" Lan Khánh hỏi.

"A, đương nhiên để búng cho Tiểu Trư ăn! Nó a, rõ ràng bị buộc trên lưng ngươi nhưng vô luận ta búng thế nào nó đều đón được, Tiểu Trư thật lợi hại a, không hổ là heo sư huynh ngươi dưỡng!" Tiểu Thất nịnh nọt nói.

Lan Khánh nhìn nhìn Tiểu Thất, đột nhiên mở miệng: "A—"

"A?" Tiểu Thất ngốc người. Người này lại làm sao nữa?

Lan Khánh hợp miệng, cả giận nói: "Ngươi sao lại không búng? Ngươi búng cho Tiểu Trư ăn lại không búng cho ta ăn, ta chính là sư huynh của ngươi a, ngươi có tin ta đánh què rồi ném ngươi vào trong suối cho cá ăn không?"

Lan Khánh một tiếng công án lập tức đánh cho Tiểu Thất phục hồi tinh thần, hắn tức khắc lấy hạt thông đường vừa thu lại ra, khẩn trương nói: "Ta búng, ta búng, sư huynh ngươi mở miệng ra!"

"A—" Hai cánh môi hồng nhuận non mềm lần thứ hai mở ra.

Sau đó Tiểu Thất liền búng một viên hạt thông đường đến miệng đại ma đầu lúc này đang phát nộ thực thực đáng sợ.

Lan Khánh cắn đường, miệng cũng giống Tiểu Trư phát ra thanh âm "khách băng khách băng" rồi mới vừa lòng quay người tiếp tục chạy.

Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm, cũng bước về phía trước. Một chốc chê bai đường là cho tiểu hài tử ăn, một chốc lại nói muốn ăn, người này thật đủ tiêu chuẩn tính cách của tiểu hài nhi, làm gì đều theo ý thích của mình, lại còn là nghĩ muốn mới làm.

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất dừng ở phía sau lại nói: "Đi chậm như vậy làm gì, còn không nhanh lên!"

Tiểu Thất nhận mệnh đi nhanh hai bước cùng Lan Khánh sóng vai.

Lúc này Lan Khánh lại "a—" hé miệng chờ, Tiểu Thất nhanh lẹ tái búng một viên đường vào miệng hắn.

Hơn nữa chỉ búng cho hắn cũng không được, thỉnh thoảng còn phải búng cho Tiểu Trư ăn, vì thế dọc đường đến Thanh Châu, Tiểu Thất phải cho một người một heo ăn, búng rồi lại búng liên tục, thẳng đến hạt thông đường búng hết, Lan đại ma đầu phát tiểu nộ một chốc, rồi sau đó Tiểu Thất bị bức chạy một trận, thẳng đến đại ma đầu chạy đã mệt không chơi nữa, Tiểu Thất lúc này mới có thể nghỉ ngơi.

Bởi vì trên mặt Lan Khánh mang nhân bì diện cụ Tiểu Thất tỉ mỉ làm thành, giấu đi vài phần dung mạo hắn, tuy rằng chỉ vài phần cũng dẫn tới một số người ao ước, nhưng sau hai ngày rốt cuộc vẫn là bình an tới Thanh Châu, không có đại sự phát sinh.

53. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 15

Buổi tối trước khi cửa thành đóng, hai người một heo vừa vặn vào tới Thanh Châu thành.

Thanh Châu là địa phương tây nam biên thùy thập phần trọng yếu, là biên giới một nước, vì phòng man tộc tây nam quấy rầy, nơi đây ước chừng có bảy vạn trú binh, và cũng là thái ấp của đương kim thiên tử bào huynh (anh ruột) Túc vương, Đông Phương Chiên.

Thanh Châu cùng Quy Nghĩa huyện liền nhau, hai nơi phong tục dân tình không sai biệt lắm, dân chúng đều là đơn thuần chất phác như nhau, khác biệt chỉ là Túc vương cai trị tương đối nghiêm khắc, còn Thi Vấn yêu dân như con mà thôi.

Tìm một khách điếm còn trống ngủ trọ, tiểu nhị vừa tới gần, Tiểu Thất liền nói: "Hai gian phòng hảo hạng, tái đưa rượu cùng thức ăn lên."

Lan Khánh vừa nghe lại nói: "Một gian, phải cùng nhau ngủ!"

Tiểu Thất sững sờ, vội vàng lắc đầu. "Điều này sao được, đương nhiên phải mỗi người một gian, bằng không ta ngáy ầm ĩ ngươi làm sao bây giờ? Tiểu nhị, vẫn là hai gian." Tiểu Thất ánh mắt kiên định ngữ khí kiên quyết. Hai người ngủ một gian, vậy hắn căn bản khỏi ngủ luôn!

"Hảo!" Điếm tiểu nhị nhanh nhẹn dẫn bọn họ lên lầu.

Lúc này, Lan Khánh vừa đi vừa tả hữu nhìn quanh, làm cho Tiểu Thất nghi hoặc hỏi: "Ngươi đang tìm cái gì?"

Lan Khánh trả lời: "Tìm Đàm Hoa."

Sắc mặt Tiểu Thất lập tức chuyển xanh, cũng tả hữu nhìn quanh, khẩn trương nói: "Đàm Hoa đến đây? Ở đâu ở đâu? Ta như thế nào không biết hắn theo chúng ta đi?"

"Ngươi nói xem, liệu buổi tối hắn có thể tới tìm ngươi, nói cho ngươi sự tình hắn lại nhớ ra hay không?" Lan Khánh bỗng nhiên âm trầm nói với Tiểu Thất, còn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng.

Tiểu nhị đứng ở trước phòng trọ nói: "Khách quan xin mời, gian này cùng gian phòng bên cạnh."

Tiểu Thất hít sâu hai khí, quay đầu đối tiểu nhị nói: "Tạ tạ, lấy một gian, một gian bỏ."

Lan Khánh cười cười nói với tiểu nhị: "Một hồ Hoàng Tửu." Hắn hôm nay tâm tình hảo.

Tiểu nhị ứng thanh liền lập tức lui xuống.

"Cái kia, sư huynh, hắc hắc…" Tiểu Thất xoa xoa tay, cười mèo nhìn Lan Khánh. "Đêm nay ta ngủ trên mặt đất, ngươi ngủ trên giường hảo không?"

Lan Khánh phiêu mắt liếc hắn: "Đã có giường, ngủ trên mặt đất làm chi?" Hắn xách y lĩnh Tiểu Thất, đem người túm vào trong sương phòng.

"Không cần cùng nhau ngủ được không? Hai người chen chúc a—" Vẻ mặt Tiểu Thất vô cùng khổ sở.

"Không được." Lan Khánh thản nhiên nói: "Còn có, ngươi đêm nay nếu còn dám ngáy ầm ĩ, ta sẽ lấy chén bịt miệng ngươi."

"Ô…" Vậy ngươi cũng đừng đem đùi gác trên người ta được hay không, sư đệ ta khí hư thể nhược chịu không nổi a.

Ngủ say sưa ngon lành, hừng đông hôm sau Lan Khánh liền tỉnh, hắn cọ cựa thân thể, cảm thấy cả người thư sướng.

Nhưng khi hắn chớp chớp mắt, hơi chút thanh tỉnh lại bị người ở bên cạnh làm kinh hách.

"…" Lan Khánh vươn đầu ngón tay chọc chọc Tiểu Thất sắc mặt đang tái nhợt trắng dã, dưới mũi còn có hai hàng máu buông dài hỏi: "Ngươi ngủ làm sao để đụng mũi? Còn đổ máu."

Tiểu Thất u oán liếc nhìn người này một cái: "Đem tay cùng chân ngươi toàn bộ thu về…"

"Cái gì tay cùng chân?" Lan Khánh không hiểu Tiểu Thất có ý tứ gì.

Tiếp theo, Lan Khánh phát giác người hắn đang nằm nghiêng, tay dường như đặt lên một địa phương lom lõm, cái địa phương kia lúc ngủ dùng để đặt tay vừa vặn hảo, cảm giác cũng không tệ.

Vươn tay nhéo nhéo, mặt Tiểu Thất nhăn nhó, Lan Khánh lúc này mới phát hiện đó là thắt lưng Tiểu Thất.

"Không được nửa lượng thịt!" Lan Khánh hừ một tiếng. Triệu Tiểu Trư so ra còn mập hơn.

Còn chân của hắn lại giống như bị thứ gì đó nhẹ nhàng kẹp lấy, cái thứ kẹp lấy hắn kia không dám thi lực, cơ hồ chỉ dựa vào một chút mà thôi.

Chân cũng giật giật, nâng lên trên, tiếp theo đã thấy Tiểu Thất kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt cũng tái đi.

"Cái gì cưng cứng?" Lan Khánh hỏi.

Lan Khánh thanh âm ngây thơ, biểu tình khờ dại, thần sắc Tiểu Thất biến hóa vài lần, cuối cùng quả thực giống như muốn khóc từ trên giường vùng dậy, khom thân dùng sức lấy ngoại y, vội vã chạy ra bên ngoài.

"Ngươi muốn đi đâu?" Lan đại mỹ nhân trên giường thong dong biếng nhác duỗi lưng, yêu mị hoặc nhân hỏi.

"Nhà xí!" Tiểu Thất quát.

Lan Khánh thấy Tiểu Thất đi cấp bách như vậy liền nói: "Dưới giường có dạ hồ (cái…bô), ngươi nếu quá vội liền đi vào đó trước đi!"

"Thứ ra không phải loại này!" Tiếng Tiểu Thất la lên từ xa xa truyền đến.

"Không phải loại này, vậy là loại nào?" Lan Khánh hỏi.

"Hầu—" Tiểu Trư cũng vừa tỉnh, thong thả bước đi trước giường, ngửi ngửi nơi này, lại ngửi ngửi nơi kia, thỉnh thoảng đầu còn nâng cao cao, cái mũi động đậy động đậy không biết là ngửi thấy những thứ gì.

"A, đúng rồi!" Lực chú ý của Lan Khánh bị tiểu sơn trư hấp dẫn.

Hắn lật giở tìm kiếm trong tay nải, tìm được một khối toái bố cố ý xé ra đưa tới trước mặt Tiểu Trư.

"Tiểu Trư ngửi!" Lan Khánh vui vẻ nói.

Dùng cơm sáng xong, Tiểu Thất đang nghĩ đầu mối cũng không có vậy phải bắt đầu từ đâu, Lan Khánh lại dắt heo đi ra khỏi khách điếm.

"Từ từ!" Tiểu Thất ném nén bạc cho điếm tiểu nhị rồi vội vàng đuổi theo.

Cái mũi Triệu Tiểu Trư ngửi ngửi, ở trên đường chui tới chui lui thập phần vui vẻ, Lan Khánh liền nắm dây thừng tùy ý để heo mang hắn chạy nơi nơi.

"Sư huynh nghĩ ra nên bắt đầu tra từ nơi nào chưa?" Tiểu Thất nói: "Muốn đi xem xét bờ Thanh Giang trước, tìm cư dân hai bên hỏi một chút hay không?"

"Ngươi đừng ầm ĩ, Tiểu Trư đang tìm!" Lan Khánh nói xong lại cúi đầu đối với heo yêu của hắn nói: "Ngươi nhanh tìm ra kẻ giết Đàm Hoa, tìm ra ta sẽ thưởng cho ngươi thật nhiều thật nhiều chân gà, cho ngươi ăn đến sang năm cũng không ăn xong."

Tiểu Trư vui vẻ hầu hầu kêu, đạp móng heo nhỏ của nó dũng mãnh phóng tới phía trước.

Tiểu Thất trông thấy cũng chỉ có thể tùy Lan Khánh, nghĩ thầm, chờ người này theo heo chơi xong mới có thể bắt đầu làm chính sự.

Hai người một heo ở trên đường qua lại gần hai canh giờ, Tiểu Trư cuối cùng ngừng lại trước một sạp bán rau trong chợ.

Tiểu Trư nâng chân trước nhoài lên trên sạp của người ta, há mồm cắn cắn cải trắng thanh điềm, còn kéo một củ xuống mặt đất gặm.

Một vị lão bà trên sạp nghe thấy động tĩnh liền lần sờ lên trước nói: "Khách nhân mua rau sao? Rau này mới hái trong vườn sáng nay còn tươi lắm, vừa lớn lại ngọt, một văn tiền một củ, mua một khối đi!"

Lão bà bà kia ước chừng sáu, bảy mươi tuổi, đầu bạc trắng, hai mắt mờ đục cũng không hướng đến Tiểu Thất cùng Lan Khánh mà dùng lỗ tai nghe ngóng thanh âm, sờ lần trên sạp rau rồi nâng lên một củ cải trắng.

Tiểu Thất từ trong lồng ngực móc ra một lượng bạc phóng vào trong tay lão bà bà nói: "Ngượng ngùng a lão nhân gia, heo nhà ta cắn một củ cải trắng trong sạp, còn đem mấy thứ người đặt ở đó dính đầy dãi heo, bạc này là tiền mua rau, người nhận lấy đi!"

Lão bà bà áng áng bạc, phát giác ước chừng nặng một lượng, liền vội vàng nói: "Làm sao lại nhiều như vậy? Heo kia dù thế nào cũng ăn không hết toàn bộ sạp rau, huống chi sạp lão thái bà cũng không có nhiều rau như vậy, ngài đây thật sự cấp nhiều quá!"

Lan Khánh mở miệng, ngữ khí uy hiếp: "Heo của ta ăn rụng một củ, sau đó còn liềm qua toàn bộ rau trên sạp của ngươi. Nếu đã liếm là phải bồi tiền, mau nhận lấy!"

Tiểu Trư đang gặm cải trắng, gặm đến hoan hỉ ngẩng đầu hầu hầu hai tiếng.

Lan Khánh nói: "Xem, nó cũng nói toàn bộ đã liếm."

"Nguyên lai là như vậy a!" Lão bà bà có ngốc thế nào cũng biết hôm nay gặp gỡ quý nhân, nàng vội vàng gật đầu: "Cám ơn hai vị công tử, còn chiếu cố lão bà tử như vậy."

Tiểu Thất ứng thanh. "Ăn đồ nên trả tiền thôi.", tiếp theo liền mang theo Lan Khánh, Tiểu Trư cùng nửa củ cải trắng còn dư cùng đi.

Muộn một chút, Tiểu Thất cùng Lan Khánh xem xét dọc đê Thanh Giang, Thanh Giang này nước sông trong suốt, hai bờ sông phong cảnh tươi đẹp, lại có hàng liễu xanh đón gió lay động, tựa như một tấm thảm xanh biếc bạt ngàn bao phủ mặt đất, cảnh sắc mỹ không sao tả xiết.

Tiểu Thất đi mệt liền ở bờ đê ngồi xuống, Lan Khánh cởi bỏ dây thừng buộc Tiểu Trư để nó tùy ý nhảy nhót trên mặt cỏ.

Tiểu Trư chạy chơi, thịt bụng màu mỡ liền lay động theo. Lan Khánh một bên xem một bên cười, thần sắc thoải mái phẳng phất như đang đi ngoại thành đạp thanh chứ không phải đến điều tra, giải quyết án mạng.

Một đường đi xuống, Tiểu Thất quan sát địa hình.

Hai bờ Thanh Giang này phần nhiều là phú quý nhân gia, đình đài lầu các đều là xây dựng trên sông, nếu trong phủ xảy ra chuyện, có người nào đó chết thì cứ lựa một ngày sau mưa nước sông tăng vọt đem thi thể ném xuống, tuyệt đối sẽ trôi xa đến một trăm tám mươi dặm, nói không chừng cuối cùng ngay cả thi thể cũng bị cá trong sông chén sạch tìm không nổi.

Trong lúc Lan Khánh cùng Tiểu Trư chơi đùa, Tiểu Thất nửa nghĩ nửa không, sau đó bởi vì gió từ từ thổi tới quá mức thoải mái, hắn nằm ở trên cỏ liền không cẩn thận ngủ mất.

Tái tỉnh lại đã là đầy trời ráng sắc, mặt trời chiều ngả tây, Tiểu Thất xoa mặt, nhìn Lan Khánh cùng Tiểu Trư đồng dạng ngủ bên cạnh hắn, lắc lắc hai người gọi dậy.

Tiếp theo bọn họ đi tới Thanh Châu nha môn một chuyến.

Tới cửa nha môn, Tiểu Thất trình ra lệnh bài bộ khoái, nha dịch trông cửa lập tức dẫn bọn họ mời vào tam ban phòng trực.

Một gã bộ khoái thân hình cường tráng sắc mặt ngăm đen đi đến chắp tay nói: "Tại hạ Quách Nghĩa, là bổ đầu Thanh Châu nha môn. Lúc trước Quy Nghĩa huyện đã đưa công văn đến đây, hai vị nếu có gì cần thỉnh trực tiếp nói với tại hạ là được."

Tiểu Thất nói: "Tại hạ Quy Nghĩa huyện bộ khoái Trần Thất, vị bên cạnh này chính là ngỗ tác Thi Tiểu Hắc. Hai người chúng ta phụng mệnh Quy Nghĩa huyện huyện lệnh Thi Vấn đại nhân tiến đến Thanh Châu cùng điều tra án mạng. Tình hình tỉ mỉ hẳn là hai vị bộ khoái phía trước đã hướng Quách bổ đầu nói qua, tại hạ cũng không tái lắm lời, liền trực tiếp xin hỏi. Mạo muội hỏi Quách bổ đầu, không biết gần nhất cảnh nội Thanh Châu có người nào báo quan trong nhà có thân nhân mất tích chưa về hoặc là có vụ án ẩu đả chí tử thậm chí còn cưỡng gian hay không?"

Ánh mắt Quách Nghĩa khẽ chuyển, cơ hồ là cùng lúc Tiểu Thất vừa dứt lời liền lập tức nói: "Thanh Châu cảnh nội dưới sự cai trị của Túc Vương luôn luôn thái bình, án mạng thỉnh thoảng cũng có nhưng đa phần

đều là láng giềng tranh chấp ngộ sát chí tử, hơn nửa năm nay cũng không có người báo quan thân nhân mất tích, còn cưỡng gian… án nặng vậy càng không thể có."

"…" Tiểu Thất vuốt vuốt cằm.

"Nếu không có vậy trở về đi! Tiểu Trư đã đói bụng, muốn về ăn gì đó." Tiểu Hắc đại nhân ôm heo vừa nghe Thanh Châu bộ đầu nói như thế liền xoay người hướng ra ngoài.

Hiếm khi Tiểu Thất không ngăn Lan Khánh lại, chỉ là trước khi đi liếc nhìn Quách Nghĩa, hướng hắn cười cười nói: "Ngỗ tác đại nhân của nha môn chúng ta tỳ khí (tính nóng) có chút đại, nghĩ muốn làm cái gì lập tức sẽ làm. Quách bổ đầu, ngại thật, hai ta đi trước, ngày sau nếu có vấn đề lại đến thỉnh giáo Quách bổ đầu."

"Không dám!." Quách Nghĩa hướng Tiểu Thất chắp tay.

Hai người lại đàm luận một chút sự tình không quá quan trọng, làm đủ mấy lời xã giao ngoài mặt, lúc này Tiểu Thất mới cùng Quách Nghĩa cáo từ, truy theo Lan Khánh.

Ra khỏi nha môn Thanh Châu, Tiểu Thất cả đường đều không nói lời nào.

Lan Khánh lại là ôm Triệu Tiểu Trư đang ngủ gà ngủ gật, vừa đi vừa nhoang nhoáng chạy đến hàng rong bên đường, bên này liếc nhìn một chút, bên kia tái trộm coi một chút.

"Quách Nghĩa kia có vẻ kỳ quái." Tiểu Thất suy nghĩ một chút sau nói.

"Còn cần ngươi nói?" Lan Khánh từ quán này nhảy qua quán khác, nhãn tình lóe sáng dòm mấy thứ trên sạp người ta, thấy thú vị liền xem nhiều hơn mấy lượt, bất quá thực đáng tiếc, vô luân thứ đó tinh xảo thế nào, nhiều lắm cũng chỉ được Lan đại giáo chủ liếc mắt ưu ái mà thôi.

"Người kia nói không thành thực, ánh mắt đảo tới đảo đi." Lan Khánh tiếp theo bình luận như vậy.

Tiểu Thất ngừng một chút, thuận tay cầm lấy một cây trâm cài tóc làm từ gỗ đàn nhìn trông khá thuận mắt, chủ sạp thấy Tiểu Thất cầm trâm cài lập tức nghiêng người tới trước nói: "Khách nhân thực tinh mắt, cây trâm này được khắc trạm từ gỗ đàn hương thượng đẳng, ngài nhìn thủ công tinh xảo này, ngửi ngửi mùi đàn hương tươi mát hợp lòng này, là một cây trâm thật tốt a! Với lại đáng giá nhất chính là chế tác khéo như vậy, gỗ tốt như vậy, lại chỉ cần một lượng bạc, giá rất hời a, khách quan mua một cây để cài đi."

Tiểu Thất cười cười nói: "Lão bản ngươi gạt ta không nhìn được hàng a, thủ công như vậy, nhiều lắm cũng chỉ bảy trăm văn tiền, bảy trăm văn vẫn là mắc, nếu ta bán, nhiều lắm cũng chỉ bán sáu trăm năm mươi văn."

Lão bản bày ra vẻ mặt bồi cười: "Chỉ là sinh ý nhỏ, chỉ là sinh ý nhỏ. Khách nhân ngài là hành gia, nếu không liền tính ngài bảy trăm năm mươi văn, ngài thấy thế nào? Đây là giá thấp nhất, ta cũng còn phải nuôi miệng ăn một nhà nha!"

Tiểu Thất nhìn cả buổi giống như hiềm khí, bĩu môi, cuối cùng mới nói: "Trâm ta có rất nhiều, cây này xem cũng không tệ lắm, mua rồi cũng có thể tặng người. Chỉ là ta vốn đến Thanh Châu thăm người thân, nào biết biểu đệ ta muốn tìm lại thất tung thất ảnh, tìm thế nào cũng không ra, nếu tìm thấy, cây trâm này cũng có thể mua cho lúc gặp hắn được đấy.

Sạp lão bản vừa nghe liền nói: "Khách nhân ngươi là từ bên ngoài tới a, khó trách lạ mặt như vậy."

"Phải!" Tiểu Thất lại bĩu bĩu môi, cuối cùng dưới sự chờ mong tha thiết của lão bản mới móc tiền ra mua cây trâm.

Mua trâm xong, Tiểu Thất lơ đãng hỏi han: "Đúng rồi lão bản, thuận tiện hỏi thăm ngươi một người!"

"Khách nhân xin cứ hỏi." Lão bản đem tiền thối đưa lại Tiểu Thất, cả khuôn mặt đều mang vẻ cười mèo.

"Biểu đệ ta ngụ ở Thanh Châu, kêu Đàm Hoa, không biết ngươi có nghe qua tên này chưa?" Tiểu Thất nói.

"Đàm Hoa?" Lão bản nghĩ một chút đột nhiên mí mắt nhảy dựng, nhưng rồi lại lắc đầu nói: "Không ấn tượng."

Biểu tình của lão bản bị Tiểu Thất nhìn thấu nhất thanh nhị sở, tiếp đó lại nhíu nhíu mày làm bộ buồn rầu nói: "Biểu đệ ta kêu Đàm Hoa, nghe nói đã mất tích một thời gian. Ngươi nói coi, người hảo hảo đãi ở trong nhà như thế nào lại mất tích? Hơn nữa đi báo quan, nhóm quan gia thấy hai người chúng ta từ bên ngoài tới cũng tỏ vẻ xa cách. Chẳng lẽ là bởi vì biểu đệ ngày thường thật đẹp cho nên bị ai đó coi trọng trộm bắt đi sao?"

Tiểu Thất giễu cợt, nói xong còn cười ha ha hai tiếng, sau đó nhíu mày. "Ai nha, ngươi đừng nhìn ta như vậy, kỳ thực ta cũng thật lo lắng!"

Lão bản nghe Tiểu Thất nói như thế, sắc mặt lại hơi đổi, tiếp theo quay đầu nhìn nhìn Lan Khánh ôm heo ngoan ngoãn chờ một bên, sau đó khổ não một chút, cuối cùng tiến lại gần nhỏ giọng nói với Tiểu Thất: "Khách nhân, nếu không có việc gì, các ngươi vẫn nên mau ly khai Thanh Châu đi!"

"Vì cái gì? Có hơi quá—" Tiểu Thất lập tức đem đầu tiến sát tới trước lắng nghe.

"Ngài cũng đừng hỏi, đây là chuyện không thể nói. Ta cũng cảm thấy được ngài tâm địa hảo, còn thưởng cho một nhà già trẻ chúng ta cơm ăn, mới mạo hiểm tính mạng cùng ngài nói lời này." Lão bản nói tới đây liền không nhiều lời nữa, lập tức thu sạp.

"Đừng khi dễ chúng ta là từ bên ngoài tới. Tốt xấu gì thì ngươi cũng nên nói rõ hơn chút đi." Tiểu Thất truy vấn.

Sạp lão bản liếc Lan Khánh, sắt mặt tai tái lắc đầu, lúc sau liền ngậm chặt miệng không chịu nói thêm câu nào.

Tiểu Thất hết cách đành phải cùng Lan Khánh rời đi, quyết định về khách điếm rồi tái tính toán sau.

54. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 16

Không khí Thanh Châu có chút quỷ dị, trên đường quay về khách điếm, Tiểu Thất mượn cớ bắt chuyện cùng mấy người, nhưng những người đó đều mang vẻ sợ hãi vội vàng rời đi không chịu cùng Tiểu Thất nói.

Sau khi Tiểu Thất trở lại khách điếm liền ở đại sảnh hàn huyên vài câu cùng tiểu nhị, tiểu nhị cũng giống sạp lão bản kia, muốn nói lại thôi, chỉ vài câu liền mượn cớ khách nhân gọi cấp tốc ly khai xa xa.

"Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề." Tiểu Thất ngồi ở trước bàn, mặt mày đều nhăn không giãn ra nổi.

Hắn cầm vài cái chén, bày ra bảy cái nói: "Quách Nghĩa có vấn đề." Tái bày một cái. "Bán trâm cài tóc cũng có vấn đề." Tiếp đó lại bày một cái. "Dân chúng trên đường có vấn đề." Cuối cùng bày một cái nữa. "Khách điếm tiểu nhị từ trước tới nay tin tức tối linh thông lại cái gì cũng không dám nói, là vấn đề thật to!"

Đang ở sau bình phong tắm rửa, Lan Khánh nghe mà thấy phiền, "phanh" một tiếng đá văng bình phong đi ra, cả giận nói: "Ồn ào muốn chết, làm đau lỗ tai ta!"

Tiểu Thất ngẩng đầu, mới liếc Lan Khánh một cái liền run rẩy vội vàng dời tầm mắt đi.

"Ngươi tại sao không mặc áo lại trần trụi chạy ra?" Tiểu Thất sắp xỉu.

"Mới vừa tắm rửa gội đầu xong nóng muốn chết, mặc áo làm gì?" Tiếp theo Lan Khánh liền di chuyển đến trước Tiểu Thất, cúi người xuống, bế Tiểu Trư đang cắn cải trắng lên, một phen ném vào bồn muốn thay nó tắm rửa.

Tiểu sơn trư bị quăng vào bồn tắm, khẩn trương xả yết hầu kêu loạn như bị chọc tiết, Lan Khánh vươn tay đánh đầu nó, đánh cho nó ngất lịm khỏi kêu mới động thủ cầm khăn giúp nó chà xát nơi này lại chà xát nơi đó.

Chà xát tốt mới vớt lên lau khô, ném tới dưới giường, sau đó chính mình tái chậm rãi mặc tiết y.

Tiểu Thất nhìn heo theo tay Lan Khánh thanh tỉnh trở lại, vì kinh hách quá độ mà chạy loạn cả phòng, hắn cảm thấy bất kể là ngay lập tức bị đại ma đầu ăn luôn hay bị đại ma đầu nuôi lớn chờ sau này ăn đều là thực bi thảm.

Hắn đi theo đại ma đầu, mỗi ngày chịu đủ sắc đẹp giày vò, cũng thảm y vậy.

"Hảo huynh đệ, vất vả cho ngươi…" Tiểu Thất nói với Tiểu Trư.

"Hầu hầu hầu hầu hầu—" Tiểu Trư chạy loạn, kết quả đụng vào chân bàn "phanh" một tiếng, đương trường té xỉu.

"…"

Lan Khánh ngồi xuống, tóc đen từng sợi gội sạch hãy còn ướt, sợi tóc rũ xuống trên tiết y khinh bạc, giọt nước ướt đẫm vải dệt, trên đầu còn lưu lại ngân tích uốn lượn càng làm cho tiết y phảng phất tựa như tầng da thịt thứ hai dính sát trên thân mình, hữu ý vô ý hiển lộ ra đường cong cơ phu cùng bả vai gầy mà rắn chắc của hắn.

Tiểu Thất trợn trắng mắt, cảm thấy mình cứ tái như vậy tuyệt đối sẽ chết.

Hắn thở dài, nhanh chóng chạy đi lấy một mảnh khăn khô quay lại, thật cẩn thận đem mái tóc còn ướt của Lan Khánh bọc trong khăn, chậm rãi lau khô.

Được hầu hạ thoải mái thư thái một phen, Lan Khánh híp mắt thản nhiên nói: "Ngoan!"

Lan Khánh chỉ chỉ đám chén Tiểu Thất sắp trên bàn: "Quách Nghĩa là một bổ đầu, hắn có tâm giấu giếm khẳng định là vì bao che ai đó. Lão bản kia không nói là bởi vì sợ hãi. Người đi trên đường cùng điếm tiểu nhị đều nhất nhất không nói, giống lý do trên, sợ rước họa vào thân. Cho nên nói…"

"Cho nên nói người Quách Nghĩa bao che cùng dân chúng e ngại địa vị khẳng định không nhỏ!?" Tiểu Thất nói.

"Nhưng điều này cũng không thể chứng minh việc những người đó vòng vo có liên quan đến án tử Đàm Hoa." Lan Khánh trực tiếp làm rõ.

Tiểu Thất suy nghĩ gật đầu: "Nhưng là, ngươi có thấy thần sắc lão bản khi nhìn ngươi không? Hắn là thấy diện mạo của ngươi mới bảo chúng ta nhanh chóng rời Thanh Châu."

"Nga?" Lan Khánh phát thanh.

Tiểu Thất hồi tưởng dung mạo Đàm Hoa, run rẩy một chút rồi nói: "Đàm Hoa kia là một tuấn mỹ thiếu niên khó gặp. Còn sư huynh, dung mạo của ngươi cho dù giảm đi mấy thành cũng xinh đẹp đủ so bì cùng Đàm Hoa, cho nên…"

Cái chén Lan Khánh đang cầm ở trong tay ngắm nghía trực tiếp bị bóp nát, hắn chậm rãi ngẩng đầu liếc Tiểu Thất: "Xinh đẹp? Ngươi nói ai?"

Tiểu Thất thấy cặp mắt Lan Khánh đột nhiên đen sâu không đáy chăm chăm trông hắn như muốn ăn tươi nuốt sống, hắn hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đem ghế dịch ra sau, lắp bắp nói: "Ưm… A… Không phải… Ta là nói… Cái kia… A a… Hung thủ kia nhất định là mắt bị mù mới thích loại thiếu niên xấu muốn chết như Đàm Hoa. Sư huynh, dung mạo ngươi so ra như hắn… Ách… Cũng không đúng… Ai… Ta không nói nữa… Dù sao chính là vậy nên lão bản kia mới có thể kêu chúng ta nhanh nhanh rời Thanh Châu!"

Tiểu Thất đã quên Lan Khánh căm ghét nhất người khác đề cập đến dung mạo hắn, một phen giảng xuống hoàn toàn là cà lăm lộn xộn.

Nhưng may mắn Lan Khánh sắc mặt thay đổi mấy lượt, cư nhiên không phát giận, chỉ là cái gì cũng không nói.

Tiểu Thất nín lặng, đến thở mạnh cũng không dám.

Cuối cùng, Lan Khánh nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, phủi phủi bột sứ trong tay, liếc nhìn Tiểu Thất, kêu Tiểu Thất tiếp theo tự mình làm việc nên làm.

Tiểu Thất tâm kinh đảm chiến nhìn Lan Khánh một lúc lâu, đắn đo mọi bề mới cẩn thận nói: "Chúng ta hiện nay biết được là: thứ nhất, Thanh Châu có một người lai lịch không nhỏ, bộ khoái bao che cho hắn, dân chúng e ngại hắn, mà người nọ có lẽ thích bộ dáng… ưm… có điều kỳ quái; thứ hai, Đàm Hoa nói kẻ giết hắn còn giam giữ rất nhiều người, giam một người còn được, nhưng giam nhiều người nhất định sẽ có chút dấu hiệu không tầm thường."

"Cho nên?" Lan Khánh vẫn cảm thấy hai chuyện này không có nhiều liên quan.

"…" Tiểu Thất gãi gãi đầu sau đó cười ngượng: "Cho nên… Trước chỉ biết như vậy, còn lại ta cũng chưa rõ."

Lan Khánh nhìn hắn, hừ một tiếng, nhưng trong mắt không có tức giận, chỉ cảm thấy vẻ mặt Tiểu Thất có chút buồn cười.

Tiểu Thất nghĩ nghĩ lại nói: "Nếu phía Đàm Hoa ta tra không ra cái gì, vậy trước ta tra lai lịch người kia đi!"

"Không được!" Lan Khánh sầm sắc mặt. "Ta cũng không phải đi chơi, quản hắn là người có lai lịch gì là chuyện của Thanh Châu, không phải của Quy Nghĩa huyện ta. Mau đem hung thủ sát hại Đàm Hoa tìm ra sau đó trói trở về Quy Nghĩa huyện, bằng không kéo dài thời gian cha sẽ lo lắng."

Tiểu Thất còn muốn nói, nhưng thấy Lan Khánh lại mị mị mắt, lời đến miệng toàn bộ ế nghẹn, lại nuốt trở vào trong bụng.

Lan đại ma đầu hiện tại tuy hoàn lương nhưng vẫn không thể đắc tội, dù thế nào đi nữa hắn cũng chỉ là bộ khoái bị nắm đến cho đủ số, chuyên tâm làm việc cũng có lĩnh thêm bạc được đâu.

Nghĩ đến đây, Tiểu Thất hơi chút thở ra. Đúng vậy, thế gian này ai sống ai chết, ai trong sạch ai hàm oan cùng hắn có quan hệ gì đâu? Cứ như vậy quên đi cũng tốt.

Chỉ là… Nhớ tới Đàm Hoa đã chết lại thiếu chút nữa ngay cả quỷ đều làm không được… còn có thiếu nam thiếu nữ vô tội không biết bị nhốt nơi nào hắn còn chưa thấy qua…

Tiểu Thất cũng không biết chính mình làm sao, ngực kia, nhưng lại co rút co rút…

Liên tục mấy ngày không có thu hoạch, Tiểu Thất cùng Lan Khánh bình thường đều là trời vừa sáng liền ra cửa đến đêm khuya mới quay về khách điếm, nhưng là hao tâm tổn sức vẫn không chút manh mối, thẳng đến cuối cùng điếm tiểu nhị bị Tiểu Thất cuốn lấy không tha mới lên tiếng: "Đây là nơi Túc vương cai trị, nếu thực trị an bại hoại thì chính là nói Túc vương quản lý vô lực, tội lớn a, mọi người đương nhiên không dám nghị luận."

Tiểu Thất nghe xong cảm thấy giống như sắp động tới cái gì, nhưng chỉ có một chút trọng yếu trong lòng lại không chạm được, thành ra toàn bộ nghi vấn vẫn tồn tại trong tâm, như thế nào cũng giải không được.

Đêm nay, Tiểu Thất cùng Lan Khánh mang theo Tiểu Trư trọng du Thanh Giang, kỳ thật mấy ngày nay cảnh sông nước trường trường bọn họ đã xem qua không biết bao nhiều lần, nhưng hôm nay mí mắt Tiểu Thất nhảy khiêu vài lần, Lan Khánh vốn định về khách điếm, Tiểu Thất lại nói muốn đến bờ sông một chuyến.

Đi tới Thanh Giang, trời mưa phùn lất phất, Tiểu Thất tay trái cầm đèn lồng soi đường, còn nắm cả dây buộc Triệu Tiểu Trư, tay phải thì giữ dù giấy dầu che mưa cho Lan Khánh.

Lan Khánh nghênh ngang đi tới, thỉnh thoảng dừng lại nhìn nhìn liễu xanh bên hồ, đụng phải lầu các nhà người vắt ngang trường đê, hắn liền vận khinh công lướt qua.

Còn Tiểu Thất phải nhận mệnh ôm lấy heo thi triển khinh công theo sát Lan Khánh.

Hai người cứ như vậy đi một đoạn đường, nhưng vẫn không chút thành quả, đến lúc tính toán trở về, Triệu Tiểu Trư đột nhiên kêu vài tiếng, quay đầu lại nhìn Lan Khánh cùng Tiểu Thất, sau đó chạy tới phía trước.

Tiểu Thất kéo chặt dây thừng vốn muốn đem Tiểu Trư kéo trở về, nhưng không hiểu tại sao mí mắt cứ nhảy khiêu không ngừng, liền nới lỏng dây thừng tùy tiện để heo chạy đi.

Tiểu Trư ngửi ngửi nghe nghe ngược xuôi một đường, Lan Khánh tùy ý đi sau nó, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu Trư nhất định phát hiện đầu mối gì, chúng ta đi theo nó là đến nơi."

Tiểu Thất biết một mảnh y sam của Đàm Hoa Lan Khánh mang theo cũng đã cho heo ngửi qua.

Chỉ là nhiều ngày trôi qua heo không phải chốc lát nổi điên cuồng chạy tới sạp rau xanh của lão thái bà mắt mù thì chính là chạy cho mệt rồi trực tiếp gục xuống nghỉ ngơi, tuy nói cái mũi Tiểu Trư đích xác thập phần linh mẫn nhưng Đàm Hoa chết nhiều ngày như vậy, cho dù có chút mùi hương nào đó cũng đã tán mất, huống chi hôm nay trời còn đổ mưa.

Nhưng mà, Lan Khánh nói cái gì, Tiểu Thất vẫn nên nghe. Vì thế đành phải cùng Lan Khánh đi theo heo kia từ trên đê chạy xuống, mù quáng tán loạn trên đường.

Mưa liên tục rơi xuống, tối tăm mờ mịt, như sương như khói.

Tiểu Thất giữ ô đi bên cạnh Lan Khánh, hai mắt Lan Khánh chuyên chú nhìn heo yêu của hắn.

Hai mắt Tiểu Thất thì chuyên chú nhìn Lan Khánh, toàn bộ dù che ở trên đầu Lan Khánh, hắn không nhận ra nửa người mình lộ dưới mưa, trên vai sớm đã ướt sũng một mảng lớn.

Hai người một heo đi tới đường cái sinh ý phồn thịnh bên bờ sông. Vì trời mưa, trên đường tuy ít người đi nhưng trà liêu tửu quán san sát hai bên lại đông đúc những người trú mưa tán gẫu, đèn lồng các tiệm phát sáng trong mưa bụi hợp với tiếng người huyên náo xôn xao thỉnh thoảng truyền ra, rốt cuộc lại càng thêm phần náo nhiệt.

Tiểu sơn trư cấp bách xoay người phóng vào chỗ rẽ trong ngõ hẻm, mà chính vào lúc này, từ trong ngõ quẹo cũng có một đoàn người gấp ga gấp gáp đi ra.

Người đi đầu không cẩn thận vấp phải heo, lảo đảo một chút, phối sức bên hông lay động, đinh đinh đang đang vang lên, người bên cạnh khẩn trương chạy tới nâng hắn dậy lại lớn tiếng hét: "Tiểu vương gia bảo trọng, không ngã mất!"

Tiểu Trư bị người nọ vấp phải phát ra thanh âm thảm thiết, Lan Khánh biến sắc, lập tức tiến sát về phía đó chỉ vào mũi đối phương mắng: "Thứ đáng giận, ngươi giẫm lên heo của ta!"

Tiểu Thất vừa nghe thấy ba chữ "tiểu vương gia", sắc mặt cũng biến đổi, đôi chút lưỡng lự, nhưng lại không giống trước kia lập tức đuổi tới bên người Lan Khánh để phòng hắn xảy ra chuyện, mà hai chân giống như mọc rễ bình tĩnh đứng tại chỗ.

Người được gọi là "tiểu vương gia" nâng con ngươi liếc Lan Khánh, vừa thấy bộ dáng Lan Khánh, trong mắt tuy có hào quang sáng lên, nhưng không duy trì bao lâu, ngay sau đó nhờ vào đôi chút thất vọng mà diệt đi không ít.

Miệng người nọ cong lên, lộ ra nụ cười tà tà, hắn vươn tay muốn chạm vào cằm Lan Khánh, làm bộ muốn nâng đầu Lan Khánh lên làm cho chính mình trông rõ ràng, miệng còn thì thầm: "Đôi mắt nếu lớn hơn một chút, cái mũi cao hơn một chút, làn da trắng nõn hơn chút, ngươi khả dĩ cũng coi là mỹ nhân a…"

Tiểu Thất ở phía sau nghe được người này cư nhiên đối Lan Khánh nổi sắc tâm, còn không biết sống chết nói lời đùa bỡn, trong lòng thực vì người này đổ mồ hôi lạnh.

Quả nhiên, khoảnh khắc vươn tay ra, ngữ âm còn chưa hết, Lan Khánh rút kiếm huy xuống, ngân quang lóe ra, đang lúc điện quang hỏa thạch mắt thấy kiếm sẽ cắt rụng năm ngón tay tiểu vương gia, thị vệ phía sau hắn lập tức cấp tốc đem người hộ đằng sau, tránh được một kiếm kia.

"Vương gia cẩn thận!" Một người hô lên, rồi sau đó có người nói: "Có thích khách, mau bảo hộ vương gia!"

Tiểu Thất thoáng suy tính, những người đó kêu xong đại khái chỉ trong nháy mắt, hắn cùng Lan Khánh, còn có một đầu heo, đã bị đám thị vệ phía sau tiểu vương gia bao vây, lập tức xoát xoát xoát vài tiếng, mỗi thị vệ đều rút lợi kiếm khỏi vỏ, nhắm thẳng vào hắn cùng Lan Khánh, còn có… Triệu Tiểu Trư.

"Hầu hầu—" Tiểu Trư hướng tiểu vương gia kêu.

Tiểu vương gia một thân lăng la tơ lụa, y sức tinh xảo vạn phần, phong thái ung dung hoa quý, bên hông còn đeo một khối bảo ngọc lả lướt.

Tiếng ngọc va chạm thanh thúy làm toát ra vẻ vương tôn công tử phong lưu phóng khoáng, cao cao tại thượng.

Chỉ là, người này một cặp mắt tràn đầy xuân quang, khóe mắt hàm xúc ý tứ hơi hơi hướng lên trên dẫn theo điểm câu nhân, khóe miệng cũng hơi hơi giương lên, hơn nữa mới vừa thấy người liền xuất ngôn đùa bỡn lại còn là ý tứ nhiều điểm hạ lưu, ăn chơi trác táng.

Thần sắc Lan Khánh âm lãnh, trên người cũng tràn ngập sát ý, mưa phùn từng đợt từng đợt đổ xuống, dung mạo vốn bình thường nhưng lại vì một thân khí thế khó có thể che giấu mà làm cho cả thân mình hắn biến đổi khiến người không thể mở mắt.

Tiểu vương gia thấy Lan Khánh tức giận, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Hắn không đếm xỉa tới sát khí của Lan Khánh nói: "Đoán không ra, nguyên lai chính là 'trái ớt nhỏ'!"

Tiểu Thất vừa nghe thiếu điều té xỉu, người này không muốn sống chăng, cư nhiên gọi Lan Khánh là "trái ớt nhỏ"?!

Muốn chết, muốn chết, thật sự là muốn chết!

Thân hình Lan Khánh nhanh lẹ cực độ, kiếm của hắn không chút lưu tình lần thứ hai thẳng hướng tiểu vương gia đâm tới, trên mặt cũng không còn vẻ thanh thản thư hoàn mới vừa rồi dạo bước trong mưa.

55. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 17

Những người đó cơ hồ cũng không kịp thấy Lan Khánh xuất chiêu như thế nào, chờ đến khi kiếm đã muốn giết chết tiểu vương gia, thị vệ bên cạnh mới gắt gao vây quanh đồng loạt xuất chiêu đánh Lan Khánh. Nhưng mà bất qua chỉ hai ba chiêu liền có mấy người trọng thương ngã xuống đất, đứng dậy không nổi.

Máu tươi trong mưa phùn nhanh chóng nhuộm cả mặt đất thành một mảng đỏ thẫm, Tiểu Thất cả kinh, lập tức chạy về phía trước quát: "Dừng tay, ngươi quên cha ngươi thiên đinh vạn chúc (dặn dò trăm nghìn lần) là không thể giết người sao?"

Một kiếm Lan Khánh đã sắp huy tới trước cổ tiểu vương gia khiến tên kia sợ tới mức hai đùi mềm nhũn té dài trên mặt đất. Nhưng Lan Khánh nghe thấy lời Tiểu Thất lại chỉ tạm dừng chốc lát, sau tái trông thấy sắc mặt tiểu vương gia, cơn tức trong lòng đột nhiên lại trào dâng, hắn không nói hai lời lập tức huy kiếm chém xuống, lực đạo mạnh mẽ, kiếm tốc vùn vụt, trong một khắc như muốn đem người cường bổ thành hai khúc.

Thình lình, tiếng nổ đùng đoàng giống như tiếng sấm sét vang lên, chấn động đến mức lỗ tai tất cả phát đau.

Bất ngờ một thanh bội kiếm nha môn chắn ngang trước mặt kẻ Lan Khánh muốn giết. Ánh mắt Lan Khánh sắc bén nhìn về phía người ngăn trở, cả giận quát: "Cỡ như ngươi cũng dám cản ta? Cút!"

Trong tâm Tiểu Thất lo sợ bất an nhưng dù Lan Khánh kêu hắn cút, hắn lại không thể cút, nếu hắn thật sự cút, đại sự liền phát sinh.

Tiểu Thất không dám thu lực, nhẫn nhẫn gan bàn tay run run cùng khí hải bốc lên ngùn ngụt, hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt thảm thương nói: "Sư đệ ta tiện mệnh, đương nhiên không dám ngăn cản đại sư huynh ngài. Nhưng ngài trước khi muốn xuống tay hãy nghĩ tới người cha còn ở quê hương đang chờ ngài chờ về! Người kia là ai, là con độc nhất của Túc vương Thanh Châu đấy. Ngươi muốn chém người, đến lúc đó Túc vương tìm tới cha ngươi, cha ngươi phải làm sao bây giờ?"

Lan Khánh mị mị mắt, trong ngực hắn tích tụ một cỗ úc khí (ấm ức khí) lại phát không được, tứ chi bách hài chân khí tán loạn, đầu đau cơ hồ không thể tự suy xét. Cha của hắn là ai? Hắn từ đâu có cha? Người này lại có quan hệ gì với hắn?

Không đợi Tiểu Thất nói thêm gì nữa, lực đạo Lan Khánh thi trên kiếm Tiểu Thất lại lớn lên, ép tới độ Tiểu Thất cơ hồ không thở nổi, thân mình bị nhấn quỳ xuống.

Tiểu Thất vận khởi nội lực chống cự, rồi sau đó liếc kẻ ở sau lưng đang sợ tới mức chân mềm nhũn ngồi phịch dưới đất, quát: "Ngươi ngu sao? Còn không mau đi đi!"

Ai ngờ tiểu vương gia thấy tình thế này, biết hai người hiện giờ đang so chiêu có kẽ hở để lợi dụng vội nói: "Người đâu, nhanh lên nhanh lên, nhanh bắt tiểu mỹ nhân cho ta, đừng để hắn có cơ hội đào thoát! Cư nhiên dám cả gan ám sát tiểu vương gia, đêm nay bắt trở về, ta tuyệt đối phải hảo hảo 'giáo huấn' hắn một phen!"

"Con bà ngươi!" Tiểu Thất đại rống.

Lan Khánh hừ lạnh một tiếng, nội lực tại tăng một tầng, phá kiếm trong tay Tiểu Thất lập tức ứng thanh mà nứt ra, tiếng "đương" thứ nhất bay xa ngàn dặm, Tiểu Thất thật mạnh ngã ra sau, ngã cả lên người tiểu vương gia đang tính đứng lên.

Mười mấy tên tùy tùng lập tức nghe lệnh xông tới, nhưng mưu toan tiến lên cũng để chịu chết mà thôi.

Giữa một mảnh gào kêu thảm thiết ân a a ách oa oa, Tiểu Thất đè lại tiểu vương gia.

Tiểu vương gia kêu lên đau đớn ngã trở lại, bị nội lực Lan Khánh dội qua cả thân Tiểu Thất đánh tới chấn động đến miệng trào máu tươi, mà Tiểu Thất khi ngã đụng phải tiểu vương gia, cả người đột nhiên rung mạnh.

"A–" Cảm giác sợ hãi mãnh liệt làm cho Tiểu Thất hét lên một tiếng, sắc mặt hắn nhất thời hóa bi thảm, cả người run rẩy không ngừng.

Tiếng hét chói tai thê lương thảm thiết khiến cho Lan Khánh, nguyên bản đang cao hứng giết người, lỗ tai cũng bị đâm đau xót, rồi sau đó ngây ngẩn, chậm rãi rũ kiếm, hai mắt đỏ ngầu nhìn lại Tiểu Thất.

Tiểu Thất cũng không biết chính mình làm sao, mới chỉ đụng đến tiểu vương gia kia thôi, hắn đã cảm thấy kinh khủng không thể chịu được. Hắn khuôn mặt tái nhợt vội vàng di khai khỏi người đối phương, rồi sau đó phát hiện Lan Khánh lại dừng bên cạnh hắn.

Tiểu Thất thở hồng hộc ngẩng đầu nhìn Lan Khánh, Lan Khánh cũng cúi đầu trông hắn.

Tiểu Thất run rẩy không nói ra lời, Lan Khánh trong mưa nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất, huyết sắc trong mắt dần dần rút đi, Lan Khánh nhận ra người này là ai, cơn giận mới rồi tự dưng dâng lên giờ cũng lui đi, vì thế hắn vươn tay nâng người này dậy, dìu người này, muốn ly khai khỏi nơi đây.

"Heo… còn có heo…" Tiểu Thất thì thào.

Lan Khánh gập ngón tay thổi còi miệng, Tiểu Trư từ lúc bắt đầu không biết trốn ở chỗ nào đột nhiên từ trong gian tửu lâu chạy ra, lon ton đi theo bên người bọn họ, hai người một heo liền chậm rãi trở về phía khách điếm.

Trở lại khách điếm, Lan Khánh quăng Tiểu Thất lên giường, sắc mặt Tiểu Thất tốt hơn một chút, thân thể cũng không còn run rẩy.

Lan Khánh đem hắn lật qua lật lại một lúc lâu cũng không tìm thấy vết thương nào, lúc này mới nhíu mày nói: "Thương thế của ngươi đâu? Mới vừa rồi kêu lớn tiếng như vậy ta còn tưởng ngươi bị thương!" Hắn hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Nhờ công ngươi đó, nếu không có ngươi, ta đã sớm đem tất cả những kẻ đó giết sạch!"

Lời Lan Khánh là nói mới vừa rồi dừng lại toàn bộ là bởi vì nghĩ Tiểu Thất bị thương.

Tiểu Thất ngây ngốc, trong lòng ấm áp, thầm nghĩ: "Chiếu cố một con heo lâu dần cũng có cảm tình, huống chi là người. Lúc nãy còn vì ngươi dừng lại, Bách Lý Thất ngươi chịu nỗi khổ này cũng là hòa!"

Tiểu Thất nói tiếp: "Ta cũng không biết mới vừa rồi làm sao, vừa đụng tới tên quy đản tiểu vương gia kia, cả người đột nhiên bất thường, giống như là rơi vào băng thiên tuyết diếu (trời băng hầm tuyết), tay chân như không phải của mình, động liên tục cũng không cách nào động!"

Lan Khánh căn bản không tiếp thu lời Tiểu Thất, hắn ghét nhất bị người ta lừa, vì thế chậm rãi rút thanh kiếm vừa rồi lấy tới chém người lớn tiếng: "Gạt ta đáng chết!", tiếp theo lợi kiếm mạnh hướng Tiểu Thất huy tới.

Tiểu Thất run lên một cái rồi từ trên giường nhảy dựng lên, hắn ở trong phòng chạy trối chết, vội vàng hô: "Sư huynh tha mạng, sư huynh tha mạng! Ta thật sự không có gạt ngươi a!"

"Trần Tiểu Kê ngươi mới là quy đản, cả gan gạt ta!" Lan Khánh tức giận ở phía sau Tiểu Thất điên cuồng truy đuổi.

"Đúng đúng đúng, ta là quy đản!" Tiểu Thất vừa trốn vừa kêu.

Lan Khánh nóng giận thì không thể nói lý không thể câu thông, thông minh dũng mãnh phi thường như Tiểu Thất gặp phải tình huống hữu lý nói không thông, bình thường cũng chỉ có một loại phương pháp: chạy cho Lan Khánh truy.

Hai cao thủ khinh công nhất đẳng ở trong phòng hảo hạng của khách điếm chạy tới khiêu đi, lại gào lại kêu, kiếm Lan Khánh vung lên, cái bàn liền nứt đôi, tay vừa bổ xuống, ghế dựa liền nát bét, kiếm tái chém, nãi nãi a, sàn nhà mở ra một cái khe có thể trực tiếp từ sương phòng lầu trên nhìn người trong sương phòng lầu dưới đang tắm.

Lúc này, trong phòng gà bay chó sủa, không ai chú ý tới góc tường một làn khói nhẹ nhàng lay động chậm rãi hiện thành hình người.

Đàm Hoa đứng ở góc nhỏ nhìn hai người kia, mặt của hắn mặc dù không có biểu tình phong phú giống như người sống, nhưng trong mắt trống rỗng lại thủy chung nhìn chăm chú vào Tiểu Thất đang bị bắt giết, miễn cưỡng cũng nhìn ra được là đang vì Tiểu Thất lo lắng.

"Đại nhân… hai vị đại nhân…" Đàm Hoa yếu ớt kêu, nhưng thanh âm rất nhanh liền bị tiếng vang do Lan Khánh phá phòng lấn át.

Tuy rằng thực sợ hãi tới gần một người trong hai người kia nhưng vì cứu những người nọ, Đàm Hoa vẫn là cố ép chính mình từ từ tiến sát hai người.

"Đại nhân… Tiểu Hắc đại nhân… Tiểu Thất đại nhân…"

Vẫn không ai phát hiện oan hồn Đàm Hoa đã ở giữa sương phòng.

Tiểu Thất chạy a chạy, chạy trốn thở hổn hển, hắn đã nhiễu quanh phòng một trăm tám mươi vòng nhưng Lan Khánh chẳng những không buông tha hắn ngược lại tựa như càng đuổi càng hứng thú dạt dào nên vẫn tiếp tục vui vẻ chạy sau mông hắn.

"Nãi nãi cá hùng…" Tiểu Thất quay đầu liếc Lan Khánh khóe miệng dường như đang cười, hai mắt đều híp lại, trong lòng suy nghĩ khổ cực này đến khi nào mới chấm dứt a!

Hắn thở dài, thu hồi ánh mắt nhưng đến khi quay đầu trở lại trước, khuôn mặt xanh mét thảm thê đột nhiên hiện ra trước mắt hắn.

"Đại nhân…" Ngữ điệu kia rầu rĩ còn ôm ít nhiều ai oán cùng bất đắc dĩ, từng tiếng từng tiếng truyền vào lỗ tai. Rồi sau đó một trận run rẩy tê liệt mạnh xông lên đầu, tái lủi xuống dưới, lủi khắp tứ chi bách hài, Tiểu Thất giống như bị bóp nghẹt cổ họng, cất cao thanh âm hét rầm lên: "Oa a a a a—- quỷ a—"

Tiểu Thất mạnh ngừng nện bước, đình ở trước mặt Đàm Hoa, Lan Khánh phía sau hắn không dự đoán được Tiểu Thất đột nhiên dừng lại liền va tới trước.

Kết quả va chạm, Tiểu Thất lại bổ nhào tới trước, hai người liền xuyên qua hồn phách Đàm Hoa mờ ảo không có thực thể rồi nằm úp sấp trên mặt đất.

Đàm Hoa cũng run lên thật mạnh, hắn co rúm lại động khởi thân, ai oán nhìn hai người trong chốc lát, thân ảnh phiêu a phiêu thối lui đến bên góc tường xa xa.

"Sư huynh, sư huynh, có quỷ a, có quỷ a, hắn lại xuất hiện rồi–!" Tiểu Thất sợ tới mức quên mất sư huynh này mới vừa rồi còn muốn cầm kiếm chém hắn mà ôm lấy cổ Lan Khánh, cả người thất kinh, mồm miệng kêu réo lung tung không rõ.

Lan Khánh đột nhiên bị Tiểu Thất ôm, lặng đi một chút, ngơ ngác trừng mắt nhìn, sau đó thoáng thấy Tiểu Thất toàn bộ rúc vào trong lòng ngực hắn giống như một chú am thuần* run rẩy không ngừng, không biết tại sao khóe miệng vén lên một độ cong nho nhỏ, Lan Khánh sờ sờ môi mình, cảm thấy tựa hồ trong lòng có chút cao hứng.

Sau đó, Lan Khánh quay đầu trừng mắt nhìn con quỷ kia, thần sắc lạnh băng cả giận hỏi: "Ngươi vì sao lại ở trong này? Ngươi làm hắn sợ có biết hay không? Hắn lá gan rất nhỏ ngươi có biết hay không? Cư nhiên dám cả gan mạo phạm quan sai đại nhân, có tin ta cởi quần đánh bản tử ngươi, đem ngươi quan tiến lao phòng cho ngươi cả đời đều ra không được hay không?"

Đàm Hoa cũng không suy nghĩ chính mình đã là quỷ, cho dù Lan Khánh đánh hắn bản tử hắn cũng sẽ không đau, càng không nói đến tiến lao. Chỉ là, dân chúng cho tới bây giờ chỉ sợ quan sai, khi còn sống cũng thế mà chết rồi cũng vậy.

Cho nên Đàm Hoa vừa nghe Lan Khánh nói liền run run cúi đầu. "Tiểu dân biết tội, tiểu dân làm Tiểu Thất đại nhân sợ hãi, xin hai vị đại nhân tha thứ… Tiểu dân chỉ muốn cùng hai vị đại nhân giải thích, phía trước Tiểu Thất đại nhân gặp phải người nọ lại có phản ứng kinh sợ, quả thật duyên cớ là do tiểu dân… Tiểu dân chính là đoán Tiểu Hắc đại nhân hiểu lầm Tiểu Thất đại nhân, cho rằng Tiểu Thất đại nhân giả vờ bị thương khiến Tiểu Hắc đại nhân đưa ngài ấy trở về, lúc này mới ra giải thích…"

Tiểu Thất bị dọa đủ, cả mặt trắng bệch, hắn chậm rãi di mông thối lui đến bên góc tường bên kia, Lan Khánh nhìn một chút cũng di chuyển theo đến bên người Tiểu Thất, sau đó cùng hắn quỳ gối ngồi xuống bên tường, cùng Đàm Hoa ở đầu kia xa xa đồng vọng.

"Ngươi nói ta bị tiểu vương gia đụng tới liền kêu thảm thiết còn run rẩy giống cái sàng là bởi vì ngươi? Vì cái gì, tại sao có thể như vậy?" Tiểu Thất thở gấp hỏi. Thật là khủng khiếp, thật là khủng khiếp! Mới vừa rồi mặt quỷ kia cơ hồ dán đến trước mặt hắn, Tiểu Thất không phải nhát gan, là do tình cảnh kia thật sự đáng sợ, vừa rồi lệ của hắn thiếu chút nữa liền phun ra.

Nhưng Tiểu Thất hỏi như vậy không biết là kích thích Đàm Hoa như thế nào, sắc mặt Đàm Hoa đột nhiên hóa càng xanh thảm, hốc mắt bạo hồng, tròng mắt giống như muốn xông ra đến nơi, mặt mày thống khổ vặn vẹo, lộ ra vẻ mặt giống như ác quỷ.

Chung quanh vô phong, nhưng sợi tóc Đàm Hoa lại phiêu khởi, quanh thân hắn phát ra lục quang thảm đạm, thê lương hô: "Bởi vì tiểu dân nhớ ra khuôn mặt kia… Người kia, người kia chính là hung thủ, chính hắn cưỡng gian tiểu dân, giết chết tiểu dân…"

Tình cảnh này làm Tiểu Thất sợ tới mức co rụt lại, nói đều nhanh không nổi.

Lan Khánh vỗ vỗ bả vai Tiểu Thất, rồi sau đó liếc Đàm Hoa. Hắn nhẹ nhàng hừ một tiếng, Đàm Hoa nghe được thanh âm lập tức chấn động, tóc đen không gió mà lay động chậm rãi rũ xuống, dung mạo cũng từ từ biến về nguyên trạng.

Đàm Hoa chầm chậm quỳ xuống, quỳ rạp trên mặt đất thê thảm khóc nức.

Lan Khánh nói: "Nhớ cái gì liền từ từ kể ra, đừng giả cái bộ dạng quỷ dọa hỏng người!"

"Vâng…" Đàm Hoa thu hồi tiếng khóc, chỉ còn lại đôi chút nghẹn ngào.

Thanh âm hắn nhẹ thoáng: "… Tiểu dân không phải cố ý muốn lộng Tiểu Thất đại nhân, chỉ là bởi lúc ấy đang theo phía sau hai vị đại nhân, thấy hai vị đánh nhau, Tiểu Thất đại nhân rơi xuống hạ phong thập phần nguy hiểm, tiểu dân tuy rằng vô lực khả thi nhưng vẫn tự đánh giá cao mình tiến tới trước muốn đỡ cho Tiểu Thất đại nhân, lại không ngờ bị lệ khí của Tiểu Hắc đại nhân làm tiêu tan liền ngã nhào trên người Tiểu Thất đại nhân cùng người nọ."

"Tiếp theo, tiếp theo chính vào lúc tiếp xúc với người nọ… Tiểu dân nhớ tới khuôn mặt nhìn thấy trước khi chết, còn có, thanh âm đã nghe thấy lúc đó. Chủ nhân khuôn mặt kia chính là người nọ, bộ dáng hắn nhìn

tiểu dân cười trước khi tiểu dân chết chính là bộ dáng hôm nay hắn trông Tiểu Hắc đại nhân, khóe miệng nghiêng trái, làm người ta căm hận! Mà thanh âm kia chính là tiếng ngọc bội buộc bên hông hắn va chạm vọng ra, cùng thanh âm trong trí nhớ tiểu dân giống nhau như đúc!"

"Tiểu dân, tiểu dân nhất thời bị kinh hách khó có thể khắc chế… Lúc này mới kêu thảm… Thêm nữa cùng Tiểu Thất đại nhân quá thân cận nên mới ảnh hưởng đến đại nhân… khiến cho Tiểu Thất đại nhân cảm thấy sợ hãi khó có thể khống chế giống tiểu dân…"

Lan Khánh gật gật đầu nghe lọt được lời Đàm Hoa.

Tiểu Thất một lúc lâu sau mới chỉnh đốn được biểu tình kinh hoảng, hắn liên tục nuốt mấy khẩu nước miếng, thở phì phò hỏi: "Người giết ngươi, là tiểu vương gia kia?"

"Vâng…" Đàm Hoa phục ở trên mặt đất lại yếu ớt khóc lên. "Thỉnh đại nhân vì tiểu dân tác chủ… Thỉnh đại nhân vì tiểu dân tác chủ…"

"Thật, thật sự là hắn?" Tiểu Thất kinh hồn chưa định bị lời Đàm Hoa nói dọa sợ tới mức càng thêm sặc, hắn vỗ ngực, sắc mặt chốc lát xanh chốc lát trắng, liên tục thở hổn hển mấy cái mới hô hấp bình thường. "Nãi nãi cá hùng, tên kia lai lịch lớn như vậy, nếu là hắn, vậy án tử này sao lo liệu được?"

Tiểu Thất cảm thấy đầu có điểm hôn ám. Hắn nói: "Khó trách có thể làm cho bổ đầu Quách Nghĩa ngậm miệng, càng làm cho dân chúng Thanh Châu không dám vọng ngôn. Sau lưng người này là nguyên cả một thế lực hoàng tộc bàn căn thác tiếc*, đừng nói là Thi đại nhân, ta xem ngay cả hoàng đế cũng không dám mảy may động hắn!"

"Cha của hắn, cha của hắn là Túc vương Đông Phương Chiên nắm giữ bảy vạn đại quân biên thùy, bình sinh thương yêu nhất chính là con trai bảo bối này a! Nếu Thi đại nhân thực xử hắn, Túc vương một tiếng hạ lệnh kêu gọi bảy vạn hùng binh hướng Quy Nghĩa huyện nha môn, Quy Nghĩa huyện nha ta còn không lập tức bị san bằng luôn ấy chứ!!?"

"Xử không được, xử không được, án này so với Tiểu Lan Hoa khó hơn gấp trăm ngàn lần, sao có thể xử được!"

Lan Khánh cau mày, một chưởng huy hướng đầu Tiểu Thất.

"Ba—" một tiếng.

"Ai ô!! Tiểu Thất kêu đau. "Sư huynh ngươi đánh ta làm chi?"

"Không có tiền đồ, còn chưa xử án đã sợ toáng lên, con gà này, chỉ toàn đề cao chí khí người khác diệt đi uy phong chính mình!" Lan Khánh một đôi phượng mâu sâu không thấy đáy nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất bị nhìn chằm chằm, hoảng sợ ấp úng: "Ta đây đều nói lời thật a! Lão gia hỏa Đông Phương Chiên kia ngay cả hoàng đế cũng sợ hắn muốn chết. Thi đại nhân trước kia đã từng làm quan nhị phẩm, ngươi đi hỏi hắn nhất định hắn cũng biết người này không thể đụng đến cỡ nào, chúng ta sao động được con của hắn a…"

"Ô… ô ô…" Nghe Tiểu Thất nói như vậy, Đàm Hoa khổ hận không có chỗ phát tiết lại âm u khóc lên.

Thanh âm chợt xa chợt gần quanh quẩn trong sương phòng, Tiểu Thất nghe thấy lại là cả người sợ hãi.

"Không được khóc, không cho khóc, ồn ào muốn chết!" Lan Khánh hướng Đàm Hoa cả giận nói: "Thi đại nhân cha ta công chính nghiêm minh, không bao giờ vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật, chỉ cần có người hàm oan cáo quan, cha ta sẽ trả cho hắn công đạo. Công đạo của ngươi cha ta cũng sẽ hoàn lại, cho dù cha ta thật sự không động được quy đản kia, ta cũng sẽ thay cha ta một kiếm chém chết, đem công đạo trả lại cho ngươi!"

Lan Khánh nói chính là chính khí trào dâng, Tiểu Thất nghe được tâm kinh đảm chiến.

Quả nhiên ngay sau đó, Lan Khánh liền quay đầu lại, ánh mắt thẳng tắp không để người kháng cự đối với Tiểu Thất nói: "Đợi lát nữa chúng ta liền nhân đêm tối thám thính Túc vương phủ! Trước tìm ra người bị nhốt ở nơi nào, sau đó đem quy đản tiểu vương gia bắt về Quy Nghĩa huyện để cha ta thẩm vấn!"

"Ai…" Tiểu Thất vẻ mặt khóc tang. "Lão ngài nói thật đơn giản… Chỗ đó cao thủ rất rất nhiều a…"

"Cao thủ?" Lan Khánh cười nịnh, hai tay hung hăng nhéo hai má Tiểu Thất kéo qua hai bên. "Cao thủ liệu có cao hơn Tiểu Hắc đại nhân ta được không?"

"Ai ai ai ai…." Tiểu Thất hốc mắt phiếm lệ, miệng mồm mơ hồ kêu: "Sư huynh… đau đau đau đau đau…"

***

*am thuần: một giống chim hình như con gà con, đầu nhỏ đuôi cộc, tính nhanh nhẩu, hay nhảy nhót, nuôi quen cho chọi nhau chơi được. -> chim cút.

*bàn căn thác tiết: cành lá đan chen khó gỡ, ý bảo dây mơ rễ má loằng ngoằng phức tạp.

56. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 18

Nguyệt hắc phong cao, Lan Khánh cùng Tiểu Thất nằm sấp trên ngói lưu ly Túc vương phủ, thấp thân nhìn ngọn đèn dầu sáng chói cùng ca kỹ nhảy múa.

Trên đài lộ thiên, tiểu vương gia Đông Phương Lôi Dẫn thoải mái nằm trên ngoạ tháp, hai bên ngồi một đám tuấn mỹ thiếu niên thoa một lớp phấn mỏng, hai người dựa vào gần hắn nhất không ngừng đút vào miệng hắn đồ vật này nọ, chốc lát đấm chân chốc lát mời rượu, mà phía dưới còn một đám mạo mỹ nữ tử diêm dúa lòe loẹt đong đưa thân mình múa xoay tròn theo tà âm đàn sáo (tiếng đàn sáo đồi trụy) .

Tiểu vương gia khoan khoái mà bán híp mắt, tuy rằng trên trán có một dấu ứ thanh do đánh nhau lúc trước lưu lại nhưng người này trong đông đảo sắc đẹp lại không thua kém chút nào, loại ngạo khí cùng khí phách hoàng tộc đặc biệt làm dung mạo hắn ở trong đám người trổ hết tài mỹ.

Tiểu Thất bĩu môi thấp giọng nói: "Cảnh này không phải mỗi đêm đều trình diễn trong Túc vương phủ chứ? Người này thật đúng là dâm mỹ cực điểm, có nhiều mỹ nhân như vậy rồi còn muốn ở bên đường bắt dân nam dân nữ tiến phủ."

Lan Khánh thản nhiên nói: "Không phải của mình mới là tốt nhất. Loại người này là như thế."

Tiểu Thất mấp máy miệng nhưng không hỏi nữa. Hắn chuyển đề tài: "Như vậy đi, chúng ta trước đi tìm người bị bắt nhốt ở nơi nào, sau đó tái đối phó tiểu vương gia này!"

Tiểu Thất nghĩ, nếu tìm được những người bị giam, tốt nhất là tìm cách đem những người đó cứu ra, tiện khiến Lan Khánh bận bịu một trận, như vậy hắn sẽ không nhớ hoài nhớ mãi việc phải bắt tiểu vương gia.

May mắn Lan Khánh nghe xong cũng không đoán được ý tưởng của Tiểu Thất liền thành thành thật thật gật đầu, hai người bọn họ lợi dụng đêm khuya để ẩn nấp rồi chậm rãi từ trên nóc nhà đi xuống.

Bọn họ trước tách ra tìm kiếm xung quanh, sau hồi lâu tái hợp ở địa điểm đã ước định.

Sau khi trở về, đối mặt với Lan Khánh đồng dạng không thu được kết quả, Tiểu Thất không nghĩ ngay đến những người đó rốt cuộc bị giam ở nơi nào mà tự hỏi vì sao bọn họ đi tới đi lui lâu như vậy cũng chỉ gặp gỡ vài đội nhân mã tuần tra mà thôi?

Cảnh vật bốn phía có loại quỷ dị không thể nói rõ, liền lúc đó Lan Khánh cau mày nói: "Tìm đã lâu cũng không có thấy, ta muốn trực tiếp bắt quy đản tiểu vương gia tới hỏi!"

Lúc này, nóc nhà xung quanh đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, Tiểu Thất cùng Lan Khánh đứng trên nóc viện lạc sâu trong vương phủ mới phát hiện bốn phía nổi lên dị biến.

Lửa đèn lồng chói lọi cháy sáng cả trời đêm, dưới ngọn đèn chiếu, Tiểu Thất kinh ngạc phát hiện chung quanh là một mảnh cung nỏ thủ đông nghìn nghịt đứng ở tường vây, cung nỏ mũi tên một vòng lưỡi liềm lóe hàn quang chăm chăm nhắm bọn họ.

"Không tốt, trúng kế! Cái này gọi là ba ba bị người úp hũ, ta lỡ sập bẫy rồi!" Tiểu Thất cả kinh hô.

"Ha ha ha ha!" Tiểu vương gia Đông Phương Lôi Dẫn được thị vệ nâng đỡ đạp thang chậm rãi trèo lên tường vây, hắn đẩy một gã thị vệ vương phủ ngáng đường, tỏ vẻ ngạo nghễ mà đứng, càn rỡ cười nói: "Hai

tên tiểu tặc các ngươi, tưởng bản tiểu vương ngu ngốc sao? Mới vừa rồi tập kích ta hiện giờ lại đến đây, vi phủ như thế nào lại không có chuẩn bị! Hừ, để ta bắt được đi! Hôm nay liền cho các ngươi biết sự lợi hại của Túc vương phủ ta!"

Tiểu vương gia vung tay hạ mệnh: "Dù một tên cũng có chút xinh đẹp, tên còn lại quả thực diện mục khả tăng, nhưng hết thảy diệt gọn cho ta! Dám cả gan đối với bản tiểu vương động thủ, lại còn ngang nhiên đêm hôm dám xông vào vương phủ, tiểu vương ta hôm nay liền khiến các ngươi có mạng tiến vào, mất mạng đi ra!"

Tiểu vương gia vừa dứt lời, một trận thanh âm tên bắn "phốc lạp lạp" phát ra, Tiểu Thất lập tức trông thấy đầy trời vũ tiễn hướng hắn cùng Lan Khánh ùn ùn kéo đến.

Thanh thế to lớn cùng vũ tiễn dày đặc quả thực khiến người không có kẽ hở nào trốn tránh.

Tiểu Thất sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nghĩ thầm chết chắc, chết chắc, vạn tên nhất tề hướng bọn họ, lúc này còn không bị bắn thành tổ ong vò vẽ mới lạ a!

Ngay lúc hắn đang từ từ nhắm hai mắt rưng rưng thầm nghĩ: "Sư tỷ, sư đệ ta đã tận lực, ta không phải không chịu giữ mặt mũi cho Phù Hoa cung, không phải không bảo hộ người bên cạnh một đời bình an, mà là cho tới bây giờ liền chưa thấy qua người xông vô cửa tử như vậy. Ta thật đáng thương, lúc này ngay cả tính mạng chính mình cũng phải đồng thời xông vô!" lại nghe được Lan Khánh giận quát một tiếng: "Trần Tiểu Kê, ngươi chờ chết hả?"

Lan Khánh dứt lời lập tức rút trường kiếm bên hông cuồng vũ một trận, Tiểu Thất giật mình tỉnh lại, cũng liền rút ra chuôi kiếm bản thân, dù nửa thanh cũng vẫn là kiếm, Tiểu Thất lập tức vận khởi nội công giống Lan Khánh, nội lực Thần Tiên cốc vọt cao, một khi kích khởi thì chính là chính khí ngút trời, tu luyện đến trình độ cao nhất còn có thể đao kiếm bất xâm.

Lan Khánh triển khai một chiêu hoa vũ đầy trời, thiết tiễn vây kín đến mức giọt nước cũng không len vô được đồng loạt phóng tới hắn cơ hồ đều bị binh khí trong tay hắn đánh khai, méo mó biến dạng rơi xuống đất.

Tuy nhiên Tiểu Thất không như thế, nhìn khắp giang hồ hắn mặc dù coi như cao thủ nhưng công lực thuỷ chung kém hơn Lan Khánh cả đoạn, hơn nữa chuôi kiếm trong tay ngắn ngủn, múa kiếm lên đã kém hơn giờ lại càng kém thêm cả đoạn nữa.

Tiểu Thất một bên huy kiếm ngăn đỡ mưa tên, một bên tán loạn kêu bậy.

Một mũi tên từ sau lưng phóng tới, "phốc" một tiếng cắm phập vào vai hắn, mạnh mẽ đến mức hắn lại càng gào to.

Động tác Tiểu Thất vừa ngừng lại, Lan Khánh tức giận hừ một tiếng vươn tay đem đồ vô dụng ôm lại: "Ở giữa mưa tên như vậy, ngươi thật sự vô dụng."

Tiếp theo hắn dùng sức ôm lấy người, lại dùng ngân kiếm từ trong mưa tên phá ra một đường sống, thả người nhảy lên, thân ảnh bay ra ngoài xa xa, viền bạc trên hắc y ở trong trời đêm tung bay lóe sáng giống như phù không lược ảnh (ảo ảnh vụt qua giữa khoảng không trôi nổi, ý là không thực) biến mất trước mắt mọi người.

Tiểu vương gia đứng trên tường vây miệng trương thật lớn, hắn còn chưa phục hồi tinh thần từ một phen tuyệt thế võ nghệ tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả* của Lan Khánh.

Đợi đến lúc thị vệ bên cạnh bẩm báo:" Tiểu vương gia, người đã đào thoát!" hắn mới nổi giận gầm lên một tiếng, ngay lập tức đánh đầu người bên cạnh quát: "Túc vương phủ dưỡng toàn đồ ngu đần, cư nhiên ngay cả hai tên thích khách nho nhỏ cũng bắt không được!"

Mặc dù hiểu rõ hai người kia tuyệt đối không đơn giản là thích khách nho nhỏ nhưng bọn thị vệ mỗi người vẫn là cúi đầu nửa câu cũng không dám nhiều lời.

Bởi vì động tác quá mức kịch liệt, tiểu vương gia thiếu chút nữa từ trên tường vây trượt ngã, thị vệ hai bên liền gấp rút giữ chặt lấy tiểu chủ tử, nhưng tiểu vương lại phẫn nộ lui tay về quát: "Các ngươi làm bản tiểu

vương ngay cả đứng cũng đứng không hảo là sao? Kéo kéo cái gì, bản tiểu vương thân kiều nhục quý, các ngươi há có thể chạm vào sao?"

Bọn thị vệ nghe vậy lập tức rụt tay về, kết quả tiểu vương gia bởi vì không người giúp đỡ, chân trượt một cái liền từ trên tường vây cao cao rớt xuống, thật mạnh ngã lăn vào bụi cỏ ở dưới.

"Ai ô—" hắn đau đớn hô to, thẹn quá thành giận hét: "Người đâu, đem hai tên hỗn trướng buông ta kéo tới đại lao hầu hạ đại hình! Cư nhiên dám buông tay làm bản tiểu vương té nhào, thật sự đáng giận cực điểm!"

Hắn rên lên vài tiếng rồi lại hét: "Còn có, lập tức phái người đuổi theo, không được để hai tên thích khách kia chạy thoát! Cái tên xấu xí cứ loạn đao chém chết không sao nhưng tên xinh đẹp kia nhất định phải bắt về cho ta! Có nghe thấy không!"

"Tuân mệnh!" Bọn thị vệ cùng hô lên.

Thương thế của Tiểu Thất xem ra rất nặng, huyết lưu một mảnh, lưu đến mức nhãn tình Lan Khánh cũng đỏ au.

Hắn mang theo Tiểu Thất chạy về khách điếm, rút tiễn xong liền xoa thương dược Tiểu Thất lấy ra, tiếp theo trên đường liền truyền lại nháo thanh rầm rĩ. Tiểu Thất biết kia đích xác là người trong vương phủ đuổi bắt bọn họ, trong lòng cảm thấy đối phương nhiều người như vậy nếu trực tiếp đối đầu tuyệt đối chịu thiệt, lại nghĩ nếu đối phương tìm tới cửa, theo tâm tư không chịu không đánh mà chạy của Lan đại giáo chủ tuyệt đối sẽ cùng bọn họ đại chiến một hồi mới ngừng nghỉ.

Vì thế Tiểu Thất liền giả bộ chỉ có chết chứ sống không nổi hữu khí vô lực lầm rầm: "Sư huynh, chúng ta phải chạy nhanh đi, bằng không chờ ta không còn khí lực, máu cũng chảy sạch, ngươi mang theo thi thể ta khó có thể đi. Chúng ta cũng phải lập tức trở về Quy Nghĩa huyện báo tin cho Thi đại nhân, nếu không Thi đại nhân khẳng định ngày đêm lo lắng, lo lắng cho an nguy của ngươi, cũng lo lắng cho thiếu nam thiếu nữ không biết bị giam giữ ở đâu mà vẫn chưa thể thấy mặt trời, như vậy sẽ không tốt!"

Lan Khánh lẳng lặng nhìn Tiểu Thất, ánh mắt thâm thúy làm cho Tiểu Thất rụt cổ một chút.

Tiểu Thất nhịn không được hỏi: "Làm sao vậy… Có phải ta nói sai cái gì không?"

Lan Khánh lấy vải bông buộc kín miệng vết thương vẫn còn rướm máu của Tiểu Thất, ngữ khí có chút kỳ quái nói: "Ta sẽ không để ngươi chết."

"A?" Tiểu Thất nhìn không ra xúc cảm trong mắt Lan Khánh, cũng nghe không hiểu lời hắn nói run rẩy không rõ như vậy nghĩa là sao.

Lan Khánh mở cửa sổ vọng tham xuống dưới, nhìn thấy trên đường tất cả đều là thị vệ vương phủ cầm đuốc, đầu hắn hiếm khi thanh minh nhanh chóng chuyển liền túm lấy Tiểu Thất rời giường. "Chúng ta hiện nay trở về Quy Nghĩa huyện, nơi này không thể ở lâu!"

Nhãn tình Tiểu Thất sáng lên.

***

Thi Vấn nhận được tin tức Lan Khánh cùng Tiểu Thất trở về lập tức vứt lại hồ sơ đang xử lý cùng Nam Hương vội vàng trở lại nội nha, đi vào tiểu viện của Lan Khánh.

Trong nhĩ phòng, Lan Khánh đỡ Tiểu Thất để hắn nằm úp sấp trên giường, Thi Vấn vào đến nơi nhìn thấy Tiểu Thất sắc mặt tái nhợt cùng hốc mắt có một vòng sâu hõm liền nhíu mày.

"Cha." Lan Khánh nhìn thấy cha hắn, lập tức lại gần.

Tiểu Thất nằm sấp còn chưa có hảo, Lan Khánh lại đột nhiên rời đi, hắn cắm rầm xuống giường làm liên lụy đến miệng vết thương sau bả vai khiến hắn đau đớn kêu lên một tiếng.

"Tiểu Thất làm sao vậy? Lại bị thương? Có nghiêm trọng không?" Thi Vấn nắm lấy tay đứa con vươn ra, vỗ vỗ lưng hắn, rồi sau đó gấp gấp đi đến trước giường Tiểu Thất hỏi han.

Lan Khánh nói: "Chảy rất nhiều máu, bất quá trên đường ta săn rất nhiều gà rừng vịt hoang lấy máu cho hắn uống, có bổ sung trở lại rồi!"

Tiểu Thất thở dài một hơi thầm nghĩ: "Đúng a đúng a, nào dám không uống!" Hồi tưởng lại hương vị kia, tinh vị trong dạ dày liền dâng lên kích thích Tiểu Thất thiếu chút nữa phun ra.

"Đã mời đại phu chưa?" Thi Vấn lo lắng hỏi.

"Kim Trung Báo Quốc đã đi." Lan Khánh ngoan ngoãn trả lời.

A, giường a giường… Tiểu Thất nằm trên đệm giường mềm mại, hơn mười ngày ngủ không ngon, mấy ngày nay vì chạy về cũng không có được nhắm mắt, mí mắt hiện tại liền bắt đầu trầm trọng.

"Tình hình Thanh Châu thế nào, có phát hiện gì không?" Sau khi xem qua tình hình Tiểu Thất, Thi Vấn đứng ở bên giường hỏi.

Nam Hương thì lẳng lặng đi tới bên Thi Vấn, hắn có chút lo lắng nhìn mảng lớn huyết tí khô cạn trên lưng Tiểu Thất.

Tiểu Thất chẳng hề nể mặt Thi Vấn, đại nhân người ta hỏi hắn cũng không đứng lên khỏi giường mà chỉ yếu ớt rầm rì vài tiếng, Lan Khánh lại mở miệng giành trước đem hết thảy sự tình bọn họ gặp tại Thanh Châu trình bày cẩn thận từ đầu tới đuôi, hơn nữa trật tự còn rất rõ ràng, so với Lan Khánh điên điên đảo đảo mà nói lại càng thêm minh bạch.

Thi Vấn vừa nghe chính nhi tử Túc vương Thanh Châu tại biên cảnh hành hung tác ác khuôn mặt lập tức trở nên đen hơn cả than củi.

"Há có sự này, thân là hoàng thân quốc thích cư nhiên lấy bản thân chi tư ức hiếp dân chúng, chẳng những gian dâm lương dân lại còn giam cầm độc chiếm! Túc vương chi tử thật sự khiến người giận sôi, quả thực thiên lý bất dung!" Thi Vấn giận dữ không kiềm được, thậm chí gân xanh trên đầu cũng mạnh mẽ nổi lên.

Tiểu Thất nghĩ thầm may mắn trong phòng hắn không có bàn trà, nếu không chiếu bộ dáng Thi Vấn tức giận cũng sắp sôi lên, tay hắn vỗ xuống, bàn trà khẳng định bị chụp vỡ thành hai mảnh.

Lúc này Kim Trung Báo Quốc cùng đại phu được thỉnh vào trong sương phòng, Thi Vấn vừa thấy bốn người bọn họ lập tức nói: "Kim Trung Báo Quốc, bản quan muốn các ngươi lập tức cầm bài phiếu, trước đi…"

Lúc này Nam Hương nói: "Đại nhân xin bớt giận, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn mới được."

Thi Vấn bị Nam Hương ngăn cản mới phát giác có người ngoài, hiện không thích hợp đàm luận vụ án.

Thi Vấn gật đầu, trước hết để đại phu xem qua vết thương của Tiểu Thất.

***

*tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả: trước kia không có, sau này cũng không có người được như thế.

57. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 19

Đại phu cởi quần áo Tiểu Thất xuống, lại dùng nước ấm chậm rãi vạch trần huyết y dán trên lưng Tiểu Thất, quan sát kỹ càng miệng vết thương, đồng thời chẩn mạch.

Lúc này Lan Khánh đem thương dược của Tiểu Thất đưa cho đại phu, đại phu vì Tiểu Thất cẩn thận bôi dược cùng băng bó hảo hảo mới lên tiếng: "Vị quan gia này thương thế không nhẹ, tuy rằng dùng dược thỏa đáng nên vết thương đã bắt đầu khép miệng nhưng tên đâm quá sâu đả thương đến xương cốt lại thêm tâm sức thiếu hụt, vài ngày tới vẫn là tận lực tránh mệt nhọc, phải nghỉ ngơi thật nhiều mới tốt."

Xử lý tốt thương thế của Tiểu Thất, Kim Trung Báo Quốc tiễn đại phu trở về, Thi Vấn mới tiếp tục đen mặt nghiêm nghị hỏi: "Đàm Hoa án hệ lụy đến đương kim Túc vương, án này không thể khinh suất, không biết tiên sinh có manh mối gì, nên từ chỗ nào bắt tay vào làm?"

Thi Vấn sau khi đã tĩnh tâm cũng thấy việc này không dễ xử lý.

Nam Hương trầm ngâm một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Túc vương phủ có trọng binh phòng thủ, tiểu vương gia Đông Phương Lôi Dẫn thân là hoàng tộc, nếu phái người minh tiến tra xét, chỉ cần làm không tốt một chút ngược lại đại nhân sẽ bị Túc vương gia hạch tội trước triều đình, nhưng nếu ngầm tra, Tiểu Thất cùng

công tử lúc này mới kinh qua nạn trở về, môn cấm sâm nghiêm như vậy, bất luận ai đi chỉ sợ đều phải vô công trở về!"

"Nhưng cũng không thể cái gì cũng không làm a!" An Quốc đứng giữa đám người phẫn nộ nói: "Chẳng lẽ để Tiểu Thất không công bị thương, Đàm Hoa vô tội uổng mạng, lại còn những người sẽ tiếp tục bị cầm tù không thấy thiên lý sao?"

"…" Chân mày Thi Vấn càng nhíu chặt lại, cẩn thận cân nhắc phương pháp phá án.

Ngay lúc không khí trầm mặc, Tiểu Thất chờ Thi Vấn mở miệng, chờ đến muốn ngủ, Nam Hương bỗng nhiên nói: "Tuy rằng minh sát không được, ngầm tra cũng không thông… Nhưng thực ra… còn có một biện pháp…"

"Là biện pháp gì?" Kim Trung Báo Quốc cùng kêu lên.

Nam Hương nói: "Chúng ta có thể tìm thám tử trà trộn vào Túc vương phủ trước, một mặt điều tra chứng cứ phạm tội của tiểu vương gia, một mặt tìm nơi giam giữ những người kia, tiếp theo giải cứu cho họ trước."

Chủ ý này không tồi! Tiểu Thất nguyên bản buồn ngủ mắt cũng sáng rực lên.

Thi Vấn gật đầu đồng ý: "Phương pháp của tiên sinh đích xác hảo, nhưng chính yếu chính là phải nhất cử thành cầm (một lần là bắt được), đến lúc đó chứng cứ vô cùng xác thực, Đông Phương Lôi Dẫn cho dù lấy hoàng quyền tạo áp lực hòng thoát tội, bản quan cũng không vì Túc vương nể nang, cứ công bằng xử lý là được."

Nam Hương tái thuyết: "Chỉ là Túc vương hiện giờ thượng kinh diện thánh không ở Thanh Châu, kế này nếu muốn thành công liền phải nội trong nửa tháng này hoàn thành mới được, nếu không một khi Túc vương trở về, sợ là ta thất bại trong gang tấc, sẽ không còn một cơ hội tốt như vậy nữa."

Thi Vấn gật đầu: "Hảo! Chỉ là… Chọn mật thám này…" Nghĩ tới điểm này, Thi Vấn mày lại nhíu.

Nam Hương thật sự không đành lòng nhìn bộ dáng Thi Vấn khổ não như vậy, cặp mắt dài nhỏ trực tiếp nhìn về phía Tiểu Thất, có ý chỉ điểm nói: "Sự tình này trọng đại, tự nhiên phải phái người tối thông minh tối đảm lược trong nha môn đi!"

"Nhìn, nhìn, nhìn ta làm gì!?" Tiểu Thất hoảng sợ rụt lui vào trong giường. "Ta vừa không thông minh lại không gan dạ sáng suốt, Nam tiên sinh ngươi muốn nhìn liền vọng hướng đại bộ khoái Kim Trung Báo Quốc mà nhìn! Ta nghĩ bọn họ thật cao hứng vì dân chúng mưu phúc lợi, vì muôn đời khai thái bình a!"

Lan Khánh nghe Tiểu Thất nói bỗng chốc di chuyển tới bên giường Tiểu Thất, rất có nghĩa khí che chắn gà yêu của hắn.

Chỉ là, hắn thế nhưng ở trước giường giương đôi mắt lóe sáng nhìn Thi Vấn, chờ đợi nói: "Cha, cha, để ta đi, để ta đi. Trong nha môn người tối thông minh là ta đây, ta đi, ta đi! Ta đi làm mật thám!"

Lan Khánh vạn phần hưng chí nói, Thi Vấn vừa nghe lại cảm thấy một cái đầu hai cái đại*.

Đứa con này của hắn võ công cao thật cao, hơn nữa theo cách nói của Nam tiên sinh trên đời này người muốn đánh thắng được hắn không phải không có nhưng là căn bản còn chưa xuất thế, nên Nam tiên sinh luôn vì thân thủ Tiểu Hắc thật phiền não, luôn luôn sợ hắn vừa đi ra ngoài liền không cẩn thận tổn thương ai đó. Hiện nay có Tiểu Thất đi theo an tâm rất nhiều, nhưng án tử này quá mức trọng yếu, hai người bọn họ vẫn không thể phóng tâm để đứa nhỏ này tham dự.

Thi Vấn nói: "Không được hồ nháo! Việc xâm nhập Túc vương phủ không được phép có nửa điểm sai lầm, ngươi ngoan ngoãn đợi ở trong nha môn cho ta, có thời gian đi tuần thành liền đi!"

Lan Khánh nhăn mi, biểu tình bất đầu bất mãn, sau đó gắt gao nhìn thẳng cha hắn. "Ta muốn đi!" Hắn kiên trì.

Nam Hương nghĩ một chút. "Tính Đông Phương Lôi Dẫn thích ngư sắc (săn đẹp), nếu trà trộn vào bên trong vương phủ, với dung mạo của công tử… ư… khó tránh khỏi dẫn dắt hắn liếc mắt đến… Huống chi việc này nguy hiểm, công tử lại thường thường phải chịu bệnh tật giày vò, nếu yêu cầu công tử mạo hiểm, đại nhân sẽ thực lo lắng!"

Kim Trung Báo Quốc vừa nghe Đông Phương Lôi Dẫn kia tính thích ngư sắc, lại nghĩ tới tử trạng thê thảm của Đàm Hoa, cả đám dồn đống ở cửa gào lên: "Đúng vậy đúng vậy, tuyệt đối không thể để cho Tiểu Đầu Nhi đi!"

Đinh Kim gật đầu nói: "Về phần chúng ta, chúng ta tuy rằng muốn đi nhưng bất đắc dĩ cả bốn đều là thô nhân, nếu không tốt sợ lại phá hỏng giao đại* của Nam tiên sinh."

"Đúng vậy đúng vậy, phái Tiểu Thất đi tốt lắm, dù thế nào đi nữa hắn có thuật dịch dung gì đó, muốn dịch dung thành bộ dáng gì đều rất đơn giản, kêu hắn dịch dung thành một mỹ nhân đem Đông Phương Lôi Dẫn mê đảo đến hôn đầu chuyển hướng, như vậy tuyệt đối vô cùng đơn giản đã tìm ra được những người đó bị giam nơi nào!" Trần Báo cũng tiếp lời.

"Đúng đúng đúng, huống hồ Tiểu Thất da thô thịt lại hậu, cho dù thực sự gặp phải chuyện gì cũng có thể chống đỡ lâu một chút!" An Quốc chêm thêm.

"Ai, tuy rằng rất nguy hiểm nhưng so với an nguy của Tiểu Đầu Nhi… Tiểu Thất, ta thấy chỉ là ngươi thôi!" Ngay cả Lý Trung tối trung lương cũng cảm thấy như vậy.

Tiểu Thất vừa nghe, tròng mắt đều nhanh trừng lớn. Hắn nghiến răng ngứa ngáy gằn tiếng: "Đám người các ngươi đều không có lương tâm, phụ ta bình thường cùng các ngươi xưng huynh gọi đệ, cư nhiên nhẫn tâm đạp ta vào hố lửa!"

Nam Hương chậm rãi nói: "Trần Báo nói cũng phải. Ta vốn muốn để Tiểu Thất dịch dung thành gã sai vặt trà trộn vào vương phủ, chỉ là hai người bọn hắn lần này xâm nhập vương phủ thất bại kinh động tiểu vương gia, kế tiếp vương phủ thủ vệ khẳng định càng thêm nghiêm ngặt, muốn giả mạo gã sai vặt tuyệt đối khó càng thêm khó. Thời gian không còn nhiều, bây giờ có thể thực hiện, duy nhất là để Tiểu Thất dịch dung lôi kéo chú ý của Đông Phương Lôi Dẫn làm cho đối phương bắt hắn vào trong phủ, tốt nhất là có thể bị nhốt chung với những người kia. Kế đó, cơ hội phá án liền trong tầm tay."

Tiểu Thất hít sâu một hơi run run nói: "Chỉ là đại nhân, ta còn chịu thương a…" Hắn đẩy Lan Khánh ra một chút, vẻ đáng thương nhìn Thi Vấn.

Thi Vấn một đôi mắt hắc bạch phân minh cũng nhìn thẳng Tiểu Thất, trong mắt ánh lên hạo nhiên chính khí cùng kiên trì lấy thiên hạ thương sinh là nhiệm vụ của bản thân.

Thi Vấn hướng Tiểu Thất gật đầu, chậm rãi nói: "Tiểu Thất, liền kính nhờ ngươi đi một chuyến này! Nhất định phải cứu được bách tính đáng thương bị Đông Phương Lôi Dẫn giam nhốt, để cho bọn họ có thể thấy lại quang minh, cho Đàm Hoa cùng những người khác một cái công đạo, cũng khiến Đông Phương Lôi Dẫn không thể tái giết hại ngươi vô tội nào nữa!"

Khí thế Thi Vấn mãnh liệt mang theo uy nghiêm làm người ta không thể kháng cự, đôi mắt hắn sáng như đuốc dừng trên người Tiểu Thất.

"Ô…" Tiểu Thất khóc: "Đừng…nhìn ta như vậy… "

Chỉ là… tiểu tâm can a… Ngươi bất quá chỉ bị Thi đại nhân trông thôi đã lại ẩn ẩn co rút, mãnh liệt đau đớn làm cái gì…

Lương tâm của đại gia ta a….

Ai thả một con cẩu đến nhanh nhanh cắn nó được không.

Thả heo cũng được…

Lan Khánh bởi vì bị cấm chỉ cùng Tiểu Thất lẻn vào Túc vương phủ liền bắt đầu cáu kỉnh.

Hắn liên tiếp hai ngày ngay cả liếc cha hắn cũng không thèm liếc, thấy Nam Hương cũng chỉ hừ một tiếng rồi chạy đi. Kim Trung Báo Quốc lại cả ngày bị hắn đạp đá, Tiểu Trư bị hắn quăng cao cao, tiếng kêu thê thảm vang vọng toàn bộ nha môn.

Lan Khánh mỗi ngày vẫn ra ngoài tuần thành, chỉ là bởi vì Tiểu Thất bị thương được chuẩn cho nghỉ ngơi nên không ai đi theo, hắn liền chạy tới chạy lui phi thiên toản địa (bay lên trời chui xuống đất), toàn thành bị hắn biến thành gà bay chó sủa, không chỉ tiểu thâu tiểu tặc bị bắt về một đống mà hắn bắt hết trong

Quy Nghĩa huyện còn chạy đến lân huyện bắt, khiến cho huyện khác cũng oán than dậy trời, hơn nữa nhà tù kín đặc hết chỗ, lao đầu cũng không biết nên làm sao bây giờ.

Thi Vấn thực tức giận nhưng với Lan Khánh cũng không có biện pháp.

Nam Hương khổ não hai ngày, đành phải thỏa hiệp cùng Lan Khánh.

Dù sao Lan Khánh là bảo bối của mọi người trong nha môn, không ai muốn thấy hắn không vui. Hắn nếu muốn cùng đi vậy liền cho cùng đi, dù sao đến lúc đó có Tiểu Thất chăm sóc, hẳn sẽ không phát sinh chuyện gì.

Rồi sau đó Nam Hương lại suy nghĩ hai ngày, rốt cuộc tại lúc Tiểu Thất cảm thấy mĩ mãn từ trên giường bò dậy sau bốn ngày ngủ trọn, hắn mang theo Lan Khánh đến tiểu nhĩ phòng của Tiểu Thất.

Tiểu Thất vừa thấy Nam Hương mang Lan Khánh đến liền biết nhất định là do không thể bình ổn Lan Khánh, cho nên đẩy người trở lại.

Tiểu Thất mang theo đôi mắt sơ tỉnh nhập nhèm buồn ngủ, đánh cái ngáp, lại ngồi đần nhìn phương xa một chút mới nói: "Chuẩn bị phải lên đường?"

"Chờ tiên sinh chuẩn bị thỏa đáng là xuất phát." Nam Hương nói chuyện coi như kính cẩn.

"Tiểu Hắc cũng cùng đi?" Tiểu Thất hỏi.

"Đúng vậy." Nam Hương cười cười. "Đại nhân cho rằng hai người cùng đi chiếu ứng lẫn nhau so ra tốt hơn."

"…" Tiểu Thất ngồi khoanh chân trên giường, một tay chống cằm nhìn nhìn Nam Hương.

Nam Hương nói lời này quả thực mặt không đỏ khí không suyễn, căn bản nhìn không ra có mánh khóe gì không.

Tiểu Thất cuối cùng phất tay làm hắn đi ra ngoài, lưu lại độc mình cùng Lan Khánh trong phòng.

Cả phòng thanh tĩnh, Tiểu Thất nhìn chằm chằm khuôn mặt Lan Khánh một lúc, nhìn trái nhìn phải, tinh tế suy xét nên làm như thế nào mới tốt.

Tiểu Thất suy nghĩ, muốn câu tóm một gã nam nhân liền phải hạ công phu ngay từ cái nhìn đầu tiên, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã khiến hắn không thể đào xuất sinh thiên, lúc sau dù có nắm viên chà xát bóp dẹt gì gì cũng đều phải mặc cho bộ khoái cùng ngỗ tác Quy Nghĩa huyện bọn họ xử trí.

Hắn lấy từ trong tủ thấp ra chai chai lọ lọ cùng tấm da mỏng như cánh ve cẩn thận đặt lên trên bàn.

Lan Khánh đi tới, hơi chút hứng thú lật qua trở lại, Tiểu Thất thì đổ một chút dược thủy lên tay rồi xoa lên mặt Lan Khánh, sau đó đem tấm nhân bì diện cụ trên mặt che đi quang hoa của sư huynh hắn chậm rãi bóc ra.

Rồi sau đó hắn sờ sờ khuôn mặt Lan Khánh, trầm ngâm cân nhắc một lúc lâu.

Lan Khánh bởi vì cuối cùng có thể đi Thanh Châu nên nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mặc cho Tiểu Thất tùy tiện đùa nghịch, Tiểu Thất dù vê nắn hắn thế nào hắn cũng không oán hận, lại còn ngoan ngoãn đưa mặt đến trước mặt Tiểu Thất tùy ý người kia tỉ mỉ nhìn kỹ.

Trong đầu Tiểu Thất đột nhiên xuất ra một ý niệm, hắn lộ ra tiếu dung quỷ dị hướng Lan Khánh cười nói: "Sư huynh, nếu lúc này ngươi cùng đi với ta, tên quy đản tiểu vương gia kia lại là nam nữ đều ăn, vì Quy Nghĩa huyện nha môn, để sớm phá án, sư đệ ta đem ngươi hóa trang đặc biệt một chút để ngươi đem tên tiểu vương gia mê đến thần hồn điên đảo được không?"

"Hảo!" Lan Khánh căn bản không hiểu Tiểu Thất chế ra chủ ý gì, chỉ là rất cao hứng gật đầu.

Tiểu Thất ở trên mặt Lan Khánh bận bịu chốc lát, lại thổi địch (ống tre nho nhỏ phát ra tiếng được) gọi điểu nhi bảo bối Tiểu Hồng đến làm người đưa tin khiến Tần Vãn ở phía Phiêu Hương viện chuẩn bị vài thứ giúp hắn.

Ước chừng cũng chỉ tả hữu một khắc, bên ngoài liền truyền đến tiếng đập cửa, một gã bịt mặt áo xám đem toàn bộ y sam cùng trâm cài đầu và phục sức Tiểu Thất muốn trình lên, hơn nữa mọi thứ đều là phụ tùng tốt nhất để tôn mỹ nhân, tinh xảo hoa mỹ vô cùng.

"Hanh hanh hanh hanh!" Tiểu Thất cười nịnh. "Hãy xem, Quỷ tượng bất tri danh ta sử xuất mười thành công lực liền dễ như trở bàn tay khiến tên quy đản kia trốn không thoát Ngũ Chỉ Sơn* của chúng ta!"

***

*một cái đầu hai cái đại: sự tình quá mức phiền toái, hoặc chính bản thân quá mức xui xẻo. Chính mình cũng không có cách giải quyết, đối với chuyện này chuyện thập phần đau đầu.

*Giao đại = giao phó + chờ đợi + nhắn nhủ

*trốn không thoát Ngũ Chỉ Sơn: Núi Ngũ Chỉ hay Ngũ Chỉ sơn (tiếng Trung: , Wuzhishan) là núi cao nhất ở đảo Hải Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, với độ cao 1.867 m trên mực nước biển. Các khu vực xung quanh của núi Chỉ Sơn là khu vực sinh sống của chủ yếu của người Lê. Nhiều câu chuyện thần thoại về tên gọi Ngũ Chỉ sơn (núi năm ngón tay) và sự hình thành của nó. Một huyền thoại cho rằng 5 ngọn núi là 5 ngón tay hóa thạch của một tù trưởng người Lê. Một câu chuyện khác lại cho rằng 5 ngọn núi là 5 vị thần đầy quyền lực của người Lê. Nhiều bài sử thi đã viết về Ngũ Chỉ sơn. Địa cấp thị Ngũ Chỉ sơn, nơi ngọn núi tọa lạc được đặt tên theo tên 5 ngọn núi này.

Chuyện xưa kể rằng: từ xửa từ xưa, từ thủa trời đất còn tối tăm mờ mịt, mặt đất bằng phẳng trơn tru. Bỗng xuất hiện một vị thần thân hình vạm vỡ, cao lớn khoẻ mạnh phi thường. Một mình ông chuyên làm công việc tạo dựng nên núi non, sông biển. Ông gồng sức lên làm việc hăm hở miệt mài. Ông đào đất đắp nên đồi thấp núi cao. Chỗ ông lấy đất tạo thành biển rộng và ao hồ. Ông khéo léo tạo nên những suối khe nối với sông con, sông cái, dẫn nước vào ao, vào hồ rồi chảy ra biển rộng. Cuối cùng ông dồn tất cả đất đá đắp một dãy núi thật cao. Dãy núi ấy được đắp cao dần, cao mãi, cao vượt tầng mây đen mây trắng, cao đến tận tầng mây tím, mây xanh, chóp núi nhô đến tận xứ sở Nhà Trời. Nhà Trời thây thế giận lắm, liền sai thần Sấm Sét đến đánh suốt mấy ngày đêm. Thần Sấm Sét gầm thét, chớp rạch sáng loè, đất trời rung chuyển. Dãy núi cao ngạo nghễ ấy bị sứt mẻ, còn lại năm ngọn núi cao ngất như năm ngón tay chĩa thẳng lên trời như thách thức. Thần Sấm Sét kiệt sức, đành phải bỏ về. Năm ngọn núi cứ đứng vững vàng như thế cho đến ngày nay. Người ta đặt tên cho núi ấy là Ngũ Chỉ sơn, tức là núi Năm Ngón Tay.

Truyện xưa, Tôn Ngộ Không đại náo thiên đình. Nhờ Thiên Soái xuất ngôn cầu khẩn, Như Lai quyết định giam hãm họ Tôn năm trăm năm ở Ngũ Chỉ sơn tĩnh tâm xám hối. <~~ cái="" này="" thấy="" có="" bạn="" bên="" tàng="" thư="" viện="" khi="" convert="" truyện="" ghi="">

Ngũ Hành sơn hàng Việt Nam chất lượng cao thì ở Đà Nẵng, đừng nhầm hai bạn này!

58. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 20

Xe ngựa sớm chuẩn bị tốt, Kim Trung Báo Quốc ở bên trong tiểu viện của Lan Khánh chờ đợi. Đồng dạng đứng chờ trong viện còn có Thi Vấn cùng Nam Hương.

"Tiểu Hắc đã vào một canh giờ, như thế nào còn chưa được?" Thi Vấn vuốt chòm râu đen, trong mắt có chút lo lắng.

Nam Hương lại nói: "Dịch dung luôn phải tốn nhiều công phu, có lẽ công tử sẽ sớm ra thôi."

Ngữ vừa dứt, cửa gỗ sương phòng Lan Khánh liền bị "y nha" chậm rãi đẩy ra.

Trong viện, sáu ánh mắt nhất tề phóng trên thân người mới mở cửa, rồi sau đó, thiên địa bỗng nhiên một mảnh lặng yên, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Bên trong có người chậm rãi đi ra.

Hắn lộ ra khuôn mặt chỉ mơ hồ mang dáng vẻ trước kia, tuổi giỏi lắm cũng mới mười lăm mười sáu, phương hoa chính mậu (còn đang thời xuân sắc nhất), không hề hiện vẻ ngây ngô, trái lại mất chỉ nhẹ nâng đã là phong tình vô hạn.

Người nọ thoạt trông giống như Thi Tiểu Hắc của Quy Nghĩa huyện bọn họ, nhưng nhìn kỹ lại hoàn toàn bất đồng.

Đúng rồi, dung mạo kia so với Thi Tiểu Hắc càng kiều diễm yêu nhiêu hơn (yêu=yêu mị mê hoặc. nhiêu=xinh đẹp), giống như một đóa mẫu đơn mặc sức nở rộ, bung tỏa vẻ rực rỡ duyên dáng, mị đến mê hoặc lòng người.

Lan Khánh vận một bộ hắc thường la quần (váy thêu xiêm áo đen) may rất tinh tế, màu sắc nguyên bản rất tối rất trầm, nhưng được điểm trang bởi viền thêu ngân bạc lại làm tôn lên một thân khí chất lãnh diễm tuyệt mị.

Nút thắt đầu tiên hơi buông lỏng, một phần gáy tuyết trắng cứ như vậy mà lộ ra, trong tuyệt sắc lại tăng thêm mị hoặc.

Một đôi phượng mâu sâu như trời đêm tự tiếu phi tiếu, chỉ cần nhìn người liếc mắt một cái đã khiến nhân tâm dao động, ba hồn bảy vía bị bắt hút vào nguồn suối sâu xa kia mà vô pháp đào thoát.

Nín thở đến quên hô hấp, sáu người trong viện hết thảy ngây ngẩn.

Bao gồm cả người làm cha, Thi Vấn.

Lan Khánh yên tĩnh chỉ được một lúc, sau liền chầm chập chạy đến trước bọn họ hô: "Cha, Tiểu Kê giúp ta phẫn thành như vậy!"

Chân mày Lan Khánh cong cong, cười đến vui vẻ, thần tình thiên chân vô tà này thoáng cái hiển lộ trên gương mặt lãnh diễm, hai phần hòa trộn lại có một loại ý nhị độc đáo, khiến người khó có thể kháng cự, cũng chẳng thể mở mắt nhìn.

Thi Vấn định tâm, suyễn một hơi khí, nhưng mở miệng cũng chỉ có thể nói: "Thuật dịch dung của Tiểu Thất quả nhiên cao minh!"

"Còn có cái này!" Lan Khánh chỉ chỉ vào cô nương hoa kế* vấn khởi sau gáy cùng phát trâm cài trên đó.

"Di?" Thi Vấn sửng sốt. "Nguyên lai hắn đem ngươi phẫn thành cô nương."

Lan Khánh hưng chí điểm đầu: "Còn có còn có, cái này nữa!" Hắn bắt lấy hai tay cha hắn, đem song chưởng đối phương áp lên trên ngực.

"Tê—" Thi Vấn cùng năm người kia nhất tề hít sâu.

"Mềm mềm đúng không?" Lan Khánh rất đắc ý nói: "Tiểu Kê thật lợi hại, đem ta phẫn thành cô nương, còn có cái này nữa, sau đó hắn còn dạy ta đi đường phải uốn éo mông! Phụ thân, ngươi xem ngươi xem, ta đi cho ngươi xem!"

Một cỗ nhiệt huyết xông lên ót Thi Vấn, cả khuôn mặt đỏ đến sung huyết. Hắn vừa mới động vào thứ gì? Cái kia chẳng phải là bộ ngực sữa của nữ nhân hay sao? Tiểu Hắc con hắn rõ ràng là nam nhi đường đường, làm sao lại thành có vật kia?"

Lan Khánh buông tay Thi Vấn, trước đám người trợn trắng mắt há hốc mồm đi vài vòng quanh viện, chưa xong, hắn còn từ trong ngực rút ra một chiếc khăn tay, che miệng cười kiều tung ra mị nhãn khờ dại lại vô tội, làm cho mọi người mạnh run lên.

"Phụ thân, phụ thân, như thế nào, ta học được giống hay không a?" Lan Khánh lại chạy trở về.

Thi Vấn cảm giác chính mình sắp bất tỉnh tới nơi.

"Khụ..." Nam Hương cố y khụ ra thanh nói: "Công tử, đại nhân đã biết. Tiểu Thất đâu, hắn sao còn chưa đi ra?"

Lan Khánh trả lời: "Tiểu Thất còn đang chuẩn bị mặt mình, hắn thoáng cái thu thành nhỏ xíu, lại xé đi nhân bì diện cụ, sau đó ta vẫn cứ nhìn hắn, hắn liền đuổi ta ra ngoài."

Mọi người gật đầu nghĩ thầm ước chừng còn phải đợi hơn một canh giờ nữa!

Chính là mới nghĩ như vậy, chưa được bao lâu, cửa phòng Lan Khánh lại xuất hiện một thân ảnh.

Người kia trù trừ một chút mới cất bước đi ra.

Khuôn mặt Tiểu Thất không cần thay đổi nhiều là được rồi, bởi vì hắn biết loại người như Đông Phương Lôi Dẫn đại khái sẽ thích dạng mạo thiếu niên thế nào, cho nên hắn căn bản cũng không nghĩ lâu lắm liền chuẩn bị tốt mặt mình. Nhưng là thời khắc soi trước gương, hắn chỉ muốn lấy đấu up mặt mình lại.

Kim Trung Báo Quốc cùng Thi Vấn Nam Hương liếc nhìn Tiểu Thất, lại không nói được nửa lời.

Tuyệt sắc thiếu niên mặc bạch y, tuổi chừng mười bốn mười lăm, vẻ mặt thanh thuần vô cấu giống như một chú thỏ tuyết này là ai?

Thiếu niên có một đôi mày lá liễu cong mà không hất cao, một đôi mắt hoa đào đơn thuần trong suốt vô tà, đôi môi không điểm mà đỏ thắm hơi hé mở, cùng một thân da thịt trắng nõn giống như ngưng chi (ngưng chi=son tụ„ nõn nà). Bộ bạch trường sam tinh khiết kia lại càng tôn thêm tư thái phiêu nhiên phảng phất phong vị thần tiên chỉ có thể tìm thấy trong tranh vẽ.

Nếu như Lan Khánh là một đóa hắc mẫu đơn mặc sức bung tỏa thì thiếu niên này chính là đóa sơn trà xinh đẹp nhất nở rộ giữa sương sớm trong núi.

Sơn trà kia hương vị mặc dù không nồng đặc nhưng lại thanh tân sâu sắc từng chút từng chút thấm nhuần lòng người.

"Cái kia… Đúng rồi, không phải muốn xuất phát sao? Đều đứng ở chỗ này làm gì?" Tiểu Thất có chút mất tự nhiên hỏi.

"Ngươi là, Tiểu Thất?" Đinh Kim nghi hoặc ra tiếng.

"Không phải bổn đại gia thì là ai?" Tiểu Thất nói.

"Khách…khách…khách…" Trần Báo một câu nghẹn ở trong họng, nói cũng nói không nên lời.

"Như thế nào lại trở nên nhỏ vậy?" An Quốc khiếp sợ.

Lan Khánh lại là nhìn khuôn mặt này, miệng khai khai, nước miếng đều nhanh chảy xuống.

Đôi mắt hắn trợn thật lớn, còn chạy tới trước vươn tay muốn sờ sờ khuôn mặt Tiểu Thất, Tiểu Thất vội vàng tránh ra nói: "Ai, đừng đụng đừng đụng, thuốc màu trên mặt còn chưa khô, lát nữa nếu dán không chắc để rơi thì nguy!"

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất một lúc lâu, đột nhiên thẹn thùng cười một chút nói: "Vậy chờ khô rồi ngươi tái để ta sờ."

Tiểu Thất nghe ngữ điệu Lan Khánh, chẳng hiểu tại sao lại kịch liệt nổi lên một thân da gà.

Lan Khánh thấy Tiểu Thất chưa có hồi đáp, thần sắc biến đổi như muốn phát nộ. "Hử?! Không cho ta sờ?"

"Cho ngươi sờ cho ngươi sờ!" Tiểu Thất vội vàng đáp: "Chờ mặt khô, ngươi muốn sờ thế nào cũng được."

"Ừm, ngoan lắm!" Lan Khánh vừa lòng gật đầu.

Nam Hương khụ một tiếng nói: "Nếu Tiểu Thất cũng hảo, vậy việc này không nên chậm trễ, lập tức xuất phát đi! Lần này án Đàm Hoa sớm ngày phá đều ký vọng hai vị!"

***

Tiểu vương gia Đông Phương Lôi Dẫn ở Thanh Châu có thể nói là không người không biết không người không hiểu, hắn là con trai độc nhất của Túc vương Đông Phương Chiên, từ nhỏ tại địa phương này hoành hành ngang ngược, ức hiếp hương dân, chỉ cần mắt tia thấy mỹ nhân, vô luận là nam hay nữ đều một mực cưỡng ép bắt về phủ chiếm làm của riêng.

Nhưng vì Thanh Châu là phong địa của Túc vương, lại có đại quân trấn thủ, quan phủ cao thấp đều nhất mực tuân theo mệnh lệnh Túc vương mà làm việc, cho nên mặc dù dân oán ngập trời song vì e ngại uy quyền Túc vương, bách tính cũng đành phải hàm lệ nhẫn nhục, bi khổ sống qua ngày.

Tiểu vương gia mỗi ngày đều đến Hiền Đức trà lâu, vừa ngồi uống trà ở vị trí cửa sổ lầu hai, vừa chỉ trỏ dân chúng đi ngang phía dưới. Nếu có kẻ trúng ý, hắn liền kêu thủ hạ trực tiếp bắt lên, nếu vừa mắt, liền mang về gia. Cho nên từ trước tới nay, dân chúng bản địa không dám lưu lại quá lâu trên con phố này, đa phần người đi trên đường là thương lữ từ bên ngoài tới.

Chiều hôm đó, ngay lúc tiểu vương gia theo lệ nghênh ngang đi vào Hiền Đức trà lâu, đột nhiên, tiếng kêu sợ hãi truyền vào trong tai hắn.

"A—"

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, liền tại đây, một bóng trắng từ trên trời phiêu nhiên giáng xuống, rơi ngay vào trong ngực hắn.

Tiểu vương gia hoảng sợ, lập tức vươn tay ôm lấy, thị vệ chung quanh tức khắc tiến tới vây quanh quát: "Điêu dân lớn mật, dám quấy nhiễu tiểu vương gia!"

Tiểu vương gia phát hiện người trong lòng mỏng manh tựa như không xương cốt mang theo điểm điểm lệ quang sợ hãi nhìn hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn rung động lòng người kia ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, thanh thuần vô tà, khiến tự đáy lòng hắn sói tru một trận, nửa người dưới rục rục rịch rịch.

"Mỹ, mỹ nhân a!" Đông Phương Lôi Dẫn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thiếu niên doanh nhuận như ngọc đến thế, thị vệ bên cạnh vươn tay muốn kéo thiếu niên xuống, hắn vội vàng hét lớn: "Hỗn trướng, tất cả đều lui ra cho ta!"

Thiếu niên bị thanh âm tiểu vương gia kinh động đến run rẩy, bộ dáng đáng thương vô tội câu lấy tâm hồn tiểu vương gia.

Tiểu vương gia vội vàng nói: "Không phải nói ngươi, không phải nói ngươi! Ngươi an tâm nằm trong lòng ta là được, như thế nào trên trời lại giáng xuống một tiểu mỹ nhân như vậy? Đến đây đến đây, để ta mang ngươi về vương phủ thỉnh đại phu nhìn xem, nhìn xem có bị thương chỗ nào không!"

Nước miếng tiểu vương gia đều nhanh chảy xuống, hắn nhịn không được cúi đầu nghĩ ở trước mặt mỹ nhân khinh bạc một phen, nhưng không ngờ cửa trà lâu lại truyền tới tiếng nói mềm nhuyễn tận xương: "Ngươi làm gì, còn không buông đệ đệ của ta ra?"

Tiểu vương gia vốn nổi giận đùng đùng ngẩng đầu muốn thấy kẻ nào không dài mắt dám tới quấy rầy hắn hân thưởng mỹ nhân, kết quả không ngẩng còn hoàn hảo, vừa ngẩng một cái, quả thực ba hồn bảy vía đều bị hút đi.

Ai nha, người một thân hắc sắc la quần đứng ở cửa lâu trà lại còn đẹp hơn. Chân mày lãnh diễm kia mang theo một phân mị, khóe miệng tự tiếu phi tiếu, một đôi nhãn tình sáng như điểm sơn* nhìn đến khiến hắn xương cốt đều muốn mềm rụng.

Hắn hôm nay là có cái vận gì, cư nhiên một lần đụng tới hai cái thiên tiên tuyệt sắc!

"Công tử…" Người trong lòng sợ hãi mở miệng. "Ngươi có thể thả ta trước hay không…"

"A…Phải phải phải, tiểu vương quá mức chớt nhả rồi!" Đông Phương Lôi Dẫn cả mặt sắc tiếu có chút không đành lòng buông bạch y mỹ nhân trong lòng, giúp hắn an ổn chạm đất, nhưng ánh mắt vẫn cứ thèm thuồng không thôi dán chặt lấy hắc y mỹ nhân lạnh lùng tại cửa.

"Công tử xảy ra chuyện gì, sao lại từ trên lầu rớt xuống? Nếu không gặp tiểu vương gia, ngã như vậy thật nguy hiểm!" Tiểu vương gia vội vàng bắt chuyện.

Bạch y mỹ nhân, cũng chính là Tiểu Thất dịch dung, ở trong lòng ghê tởm chính mình một chút, sau đó tiếp tục giả như con gà yếu ớtnói: "Mới vừa rồi có hai chú chim nhỏ đậu tại lan can lầu hai, ta nhất thời ham chơi chạy tới giỡn chim, lúc này mới sơ ý rơi xuống. May có tiểu vương gia cứu giúp…Ân…Ngươi là tiểu vương gia a….?" Tiểu Thất dứt lời còn nhẹ nhàng liếc Đông Phương Lôi Dẫn, trong mắt lộ ra ý cười đơn thuần mà tò mò.

"Đúng vậy!" Tiểu vương gia đắc ý nói.

"Tiểu Kê ngươi còn không đến đây!" Hắc y mỹ nhân Lan Khánh đứng ở cửa hơi chút mất kiên nhẫn. Hắn thật sự không thích Tiểu Thất dùng khuôn mặt kia cùng Đông Phương Lôi Dẫn nói chuyện, hơn nữa động tác Tiểu Thất thùy mắt liếc người làm hắn nhìn thấy thật sự muốn nhéo mặt Tiểu Thất mấy cái.

"Tỷ tỷ gọi ta! Hôm nay đa tạ tiểu vương gia, Tiểu Thất cáo từ." Tiểu Thất dứt lời xoay người trở lại bên Lan Khánh.

"Ai…" Ánh mát tiểu vương gia còn tha thiết nhìn hai người bọn họ." Các ngươi thật lạ mặt, là người bên ngoài đến? Đến Thanh Châu thăm người thân sao?"

Tiểu Thất lắc đầu. "Ta cùng tỷ tỷ là đến tìm đại phu, tỷ tỷ của ta sinh bệnh, nghe nói Thanh Châu có một đại phu từng là ngự y y thuật rất lợi hại, chúng ta liền từ gia hương tới đây hy vọng đại phu kia có thể trị hảo bệnh của tỷ tỷ ta."

Lúc này một chiếc mã xa dừng tại cửa trà lâu, Lan Khánh trực tiếp lướt qua người tiểu vương gia lên xe, Tiểu Thất cũng đi theo phía sau Lan Khánh tiến vào xa sương (thùng xe), sau đó ló đầu quăng lại một nụ cười cáo biệt với tiểu vương gia, rồi kêu xa phu đánh xe đi.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh ngồi ở trong xe, không bao lâu Tiểu Thất lại trộm xốc liêm mạn nhìn ra bên ngoài.

"Sao rồi?" Lan Khánh hỏi.

"Đi theo!" Tiểu Thất cười.

Muốn tiểu vương gia sắc dục huân tâm này mắc câu thật đúng là dễ dàng.

Tiểu Thất kỳ thực phía trước đã sai Tần Vãn tra hành tung tên tiểu vương gia này nhất thanh nhị sở, vừa tới Thanh Châu liền bố trí ở Hiền Đức trà lâu, Đông Phương Lôi Dẫn mà đến, hắn sẽ từ trên lầu nhảy vào người lôi kéo sự chú ý của Đông Phương Lôi Dẫn.

Hắn cùng Lan Khánh giả trang thành một đôi tỷ đệ đến Thanh Châu cầu y, y quán cầu y trước đó cũng đã điều tra nghe ngóng hảo. Thanh Châu thật sự có một danh ngự y từ quan, chẳng qua nửa năm trước vì bệnh nặng qua đời, địa chỉ cũ cũng chỉ lưu lại độc nhất một ốc trống, còn lại sớm đã là nhân khứ lâu không.

Hiện giờ hết thảy bố trí thỏa đáng, kế tiếp chỉ cần ngồi xem hành động của Đông Phương Lôi Dẫn mà thôi.

Lúc xuống xe, Tiểu Thất phát hiện vẻ mặt Lan Khánh có chút hờn giận, mày thắt lại.

Hắn đứng ở trước ốc trống gõ gõ đại môn y quán không người, giả bộ hướng khe hở nhìn vào bên trong, một bên nhìn một bên nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy, mặt mày nhăn nhó như người già!?"

"Ta ghét Đông Phương Lôi Dẫn!" Lan Khánh cả giận nói.

"Hư hư hư, nhỏ giọng chút!" Tiểu Thất vội vàng kéo Lan Khánh nhích lại gần hắn: "Phía sau còn có mấy người đi theo chúng ta, ngươi nói lớn tiếng như vậy, để bọn họ nghe thấy sẽ không tốt!"

Lan Khánh hừ thanh: "Dịch cái gì dung, nếu không phải cha ta không cho phép, ta đã một kiếm chém rụng đầu quy đản kia trực tiếp bắt về Quy Nghĩa huyện, vậy mà phải hao phí tâm trí thế này, ngươi lại còn chạy tới ôm hắn, hai nam nhân dán cùng một chỗ nhìn thật sự chướng mắt."

"Phải phải phải phải, sư đệ chướng mắt ngài!" Tiểu Thất bất đắc dĩ, kế tiếp vì muốn mấy kẻ theo đuôi càng thêm tin tưởng, hắn làm bộ sợ hãi hô: "Y quán làm sao lại đóng a? Tỷ tỷ, đại phu không ở trong này, bệnh của ngươi phải làm sao bây giờ!?"

Lan Khánh liếc Tiểu Thất. Hắn nói chướng mắt không phải hỗn tiểu tử này mà là cái màn gã kia ôm người này mới rồi khiến trong lòng hắn không thoải mái, giống như bị kim châm vậy.

"Đáng giận!" Lan Khánh giận dữ vươn tay nhéo mặt Tiểu Thất, hung hăng kéo sang hai bên.

"Ai ai ai… Đau, đau a!" Tiểu Thất còn không dám kêu quá lớn, chỉ là ánh mắt hiện ra lệ quang vô tội nhìn Lan Khánh.

Dung mạo Tiểu Thất hiện giờ cùng khuôn mặt "Trần Thất" bình thường có thể nói là một trời một vực, liên đới ánh mắt hắn nhìn Lan Khánh, mặc dù giống như trước đây nhưng lại trở nên bất đồng đôi chút.

Lan Khánh bị hắn nhìn như vậy có chút hoảng thần.

Hắn có loại cảm giác chính mình giống như thật lâu trước kia đã nhận thức Tiểu Thất, giống như từng bị bộ dáng này, khuôn mặt này, ánh mắt ngập nước này chăm chú nhìn qua.

Đương lúc Lan Khánh buông tay, xoa xoa khuôn mặt Tiểu Thất bị kéo sưng, Tiểu Thất bị hành động bất thình lình của Lan Khánh biến thành thập phần mất tự nhiên thì tầm mắt của hắn mơ hồ du di một chút, khóe mắt dư quang liếc thấy hành động của những kẻ phía sau, vì thế hắn ngưng thần, thấp giọng nói: "Bọn họ đến!"

Vài tên bịt mặt mặc hắc y nhảy đến bao vây Lan Khánh cùng Tiểu Thất, Tiểu Thất vẻ mặt hoảng sợ làm bộ kinh hoàng kêu: "Các ngươi là ai, muốn làm gì? Muốn cướp tiền sao? Hay là cướp sắc? Tỷ tỷ của ta võ công rất lợi hại, các ngươi không được hành động thiếu suy nghĩ bằng không người bị thương sẽ là các ngươi!"

"Hanh hanh hanh!" Tên cầm đầu cười lạnh vài tiếng, vài tên còn lại rút đao. "Một tiểu nương tử xinh đẹp với một tiểu tướng công thanh tú, kim ngân tài bảo có nhiều cũng không giá trị bằng hai người các ngươi, đương nhiên phải cướp sắc!"

Hắc y nhân tổng cộng có bảy tám người, mỗi người đều là cường tráng khổng vũ hữu lực (mạnh mẽ hữu lực), nhưng mà một kẻ trong đó mới nâng đao lên, Lan Khánh vươn hai ngón tay, "leng keng" một tiếng liền dễ dàng đem cường đao chẻ thành hai đoạn, tiếp theo tay áo tái cuộn, binh khí trong tay những người còn lại hết thảy rơi vào trong tay hắn, còn bị nhào nặn thành một đoàn toái thiết.

"A—" Hắc y nhân quá kinh hãi.

"Ta sớm nói qua tỷ tỷ của ta võ công rất lợi hại!" Tiểu Thất ở một bên nói: "Bằng không chúng ta sao dám một mình đến Thanh Châu! Các ngươi còn không mau đi đi, nếu không tỷ tỷ của ta đả thương các ngươi sẽ không tốt!"

Hắc y nhân cầm đầu đưa mắt ra hiệu cho đám người phía sau, những người đó hiểu ý lập tức che mũi miệng rồi sau đó một trận khói bụi tuyết trắng bỗng dưng bung ra, tập kích Lan Khánh cùng Tiểu Thất.

Tiểu Thất nghĩ thầm phải vậy chứ. Diễn trò phải diễn thật thật giả giả mới không khiến người nghi ngờ.

Lan Khánh võ công cao nhưng đầu óc không tốt, cứng rắn muốn giấu giếm một thân võ công của hắn đến sau cùng vẫn sẽ lộ ra sơ hở, không bằng trước hết đánh phủ đầu, dù sao những người này bắt người thành thói, nếu đánh không lại chắc chắn sẽ có đối sách khác, quả nhiên khói mê liền thượng tràng (vào sân).

"A… Tỷ tỷ cẩn thận…" Tiểu Thất mềm nhẹ kêu một tiếng, ở giữa đám sương khói đầy trời khụ một tiếng sau đó từ từ ngã nhào.

Nhưng khi ngã úp sấp trên mặt đất rất tốt, hắn lại trông thấy Lan Khánh còn đứng thẳng tắp nhìn hắc y nhân không biết đang suy nghĩ cái gì, hắn lập tức kéo váy Lan Khánh, hạ giọng nói: "Sư huynh, ngã xuống, mau ngã xuống!"

"A!" Lan Khánh tiếp theo ứng thanh, cả người nhưng lại hướng trên người Tiểu Thất úp xuống, vừa vặn đè ép lấy hắn.

"Phốc—" Tiểu Thất không ngờ tới Lan Khánh cư nhiên ngã lên người hắn, bị người này áp liền văng ra một hơi. Hắn hổn hển nói: "Ngươi để làm chi áp trên người ta?"

"Trên mặt đất bẩn!" Lan Khánh thản nhiên nói.

"…" Tiểu Thất câm lặng.

***

*cô nương hoa kế: Kiểu tóc của phụ nữ cổ đại. Lấy trâm hoa cài búi tóc, đem hoa tươi xuyên qua búi tóc làm trang sức. Người Đường trọng hoa mẫu đơn, thường dùng trâm hoa mẫu đơn gài trên tóc.

*gốc là “lượng như điểm tất” (　), ý nói mắt rất đen, rất đẹp, linh động.

59. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 21: Phiên Ngoại : Khất Cái Oa Ký Sự

Tiểu Thất sợ quỷ, không phải không có nguyên nhân.

Năm ấy ba tuổi, mẹ hắn mang theo hắn xuôi nam.

Hắn còn nhớ rõ đó là một ngày tuyết hạ, bông tuyết như lông ngỗng từng mảnh từng mảnh rơi trên đỉnh đầu, hắn mặc một chiếc áo bông nhỏ dày tinh xảo, mẹ nắm tay hắn bước đi trong vô thức.

Sau nàng dừng tại góc đường người đến người đi, mẹ buông tay hắn, mở miệng đối với hắn nói: “Khiếu Nguyệt* ngoan, ở chỗ này chờ!”

Chờ thứ gì? Hắn nghi hoặc nhìn mẹ, nhưng mà mẹ không quay đầu lại tiếp tục đi, thân ảnh nàng biết mất nơi góc đường, không thấy nữa.

Hắn ngoan ngoãn chờ, ngoan ngoãn chờ, tiểu hài tử ba tuổi rất nghe lời không có chạy loạn, một đôi mắt hoa đào trong veo như nước vẫn nhìn mãi phương hướng mẹ ly khai.

Trời thật sự rất lạnh, rét đến mức hắn run lẩy bẩy, đói bụng nữa, chính là mẹ còn chưa trở lại.

Hắn ngồi xổm lên mặt đất, dùng bàn tay nho nhỏ cào một nắm tuyết chậm rãi ăn.

Sau tuy rằng chẳng còn quá đói bụng, nhưng mà lại càng lạnh hơn.

Đêm đã khuya, một lão khất cái ăn mặc rách nát đứng ở trước mặt hắn, giương một miệng răng rụng tá lả hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Mẹ gọi ta Tiểu Nguyệt.” Khi đó Tiểu Thất còn mang tên “Tiểu Nguyệt”* trả lời như vậy. Đối nhân không hề cảnh giác, im lặng mà nhu thuận.

Tiếp theo, hắn được lão khất cái mang đi.

Hắn nói: “Chỉ là, ta đang đợi mẹ.”

Lão khất cái đáp: “Mẹ ngươi sẽ không trở lại.”

***

Lão khất cái mang Tiểu Thất trở về ổ khất cái, ổ khất cái nằm trong một ngôi miếu đổ nát ngoài thành, bên trong ngoại trừ lão khất cái chỉ có hai người lớn, còn lại đều là hài tử bán đại bất tiểu.

Lão khất cái đem y phục trên người Tiểu Thất lột xuống, rồi đem áo bông thêu công thoạt nhìn phi thường tinh xảo kia cầm cố, lại mang trở về một bộ xiêm y tiểu hài tử vá chằng vá đụp nhưng rất sạch sẽ cùng lương thực đủ cho một ổ khất cái bọn họ ăn hơn tháng. Người trong ổ rất vui vẻ, Tiểu Thất thấy bọn họ vui vẻ, chính mình cũng có điểm vui vui.

Lúc lão khất cái giúp Tiểu Thất mặc đồ liền đem khối ngọc cửu trảo kim long (ngọc kim long cửu trảo chỉ con cháu hoàng thân mới có) đeo trên cổ Tiểu Thất buộc chặt bên trong y phục, cứ thế che kín nó.

Lão khất cái nói: “Ngọc này của ngươi rất giá trị, nói không chừng là mẹ ngươi cố y lưu lại trên người ngươi, ngày sau có lẽ phải dựa vào nó ngươi mới có thể cùng mẹ ngươi tái tương nhận không biết chừng.”

Tiểu Thất tỉnh tỉnh mê mê gật đầu, chỉ là lúc này hắn không biết rốt cuộc hắn không gặp được mẹ, người sau nhận lãnh hắn trở về không phải mẹ, mà là cha.

***

Mỗi ngày, lão khất cái tối đến đều thực tâm tận lực dỗ hài tử ngủ.

Tối hôm Tiểu Thất vừa tới, lão khất cái điểm một cây nến nhặt được, để nến cách cằm không xa, hắn nói, bọn họ không ngủ, hắn sẽ bắt đầu kể chuyện xưa.

Đám tiểu khất cái không để ý tới hắn. Tiểu Thất cùng hai hài tử mới quen còn đang chơi con quay mới nhặt được, hắn gọi một tiểu hài tử đen như than trong đó là "đại ca ca", người so ra trắng hơn chút là "tiểu ca ca", bọn họ bảo Tiểu Thất về sau đi theo họ, bọn họ nói sẽ chiếu cố Tiểu Thất.

Lão khất cái bắt đầu kể chuyện xưa, lực chú ý của bọn tiểu khất cái đều bị hấp dẫn đến.

Lão khất cái u ám kể: "Thật lâu thật lâu trước kia, dưới chân một ngọn núi có một hộ nông gia. Nông gia có một tiểu hài tử tên A Bảo, buổi tối những khi phải lên giường chung quy ngủ không có được, ồn ào không yên tới tậnsáng hôm sau, buộc mọi người phải dậy sớm. Sau mẹ A Bảo liền nói cho hắn biết, trên núi có một lão hổ tinh rất đáng sợ chuyên ăn tiểu hài tử không chịu ngủ, buổi tối nó đều trộm mở cửa sổ mỗi hộ nhân gia, nếu phát hiện có tiểu hài tử không ngủ sẽ mở to mồm ăn luôn tiểu hài đó."

"A Bảo không tin lời mẹ A Bảo, đêm hôm đó vẫn là rất khuya mới ngủ, chỉ là sau đó, vào lúc đêm đã khuya lắm khuya lắm, hắn nghe được tiếng cắn đồ vật khách khách khách khách…"

Nói đến đoạn hồi hộp, ngôi miếu đổ an tĩnh không một tiếng vang, từng hài tử đều nín thở ngưng thần nghe lão khất cái kể chuyện xưa.

Lão khất cái mặt không chút thay đổi chăm chú nhìn ánh nến nói: "A Bảo trộm đẩy cửa sổ nhoài đầu nhìn ra bên ngoài, không nghĩ tới, nó lại thấy dưới cửa sổ một lão phụ nhân mặc quần áo nông phụ đang gặm xương cốt."

"A Bảo mở miệng đối lão phụ nhân nói: 'Lão bà bà, đã trễ thế này, ngươi ở bên cửa sổ nhà ta làm gì vậy?' Lão phụ nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, lúc này A Bảo mới phát hiện lão phụ nhân không phải người, trên cổ của nàng cư nhiên lại là một đầu lão hổ đang giương mồm đầy máu âm trầm nói: 'ta là tới ăn thịt tiểu hài tử hư hỏng không chịu ngủ! Tiểu Cẩu Tử cách vách cũng bởi vì không ngủ, bị ta ăn rồi. Ngươi cũng là tiểu hài hư không chịu ngủ, ta hiện tại chính là muốn đến ăn ngươi—'"

Lão khất cái nói đến câu cuối cùng liền mạnh mẽ mở ra song chưởng làm bộ muốn đánh tới bọn tiểu khất cái, ánh nến dưới mặt hắn biến đổi vặn vẹo cực kỳ đáng sợ.

Bọn tiểu khất cái bị lão dọa thét chói tai liên tục, có mấy đứa cư nhiên "oa–" một tiếng khóc lớn, cả tòa miếu đổ nát lâm vào một mảnh hỗn loạn, còn nháo trong chốc lát, sau cùng bọn tiểu khất cái mới chịu ngừng lại, ôm chặt lấy nhau cố gắng mau chóng ngủ.

Chuyện xưa của lão khất cái rất hữu dụng. Buổi tối tiếp theo, hắn lại kể chuyện về một nữ quỷ dưới nguyệt hắc phong cao hiện ra bên ngoài miếu đổ chờ bắt tiểu khất cái không chịu ngủ.

Chuyện xưa hôm nay, bởi vì cái mặt lão khất cái vặn vẹo rất khủng bố, khuôn mặt lượn lờ ánh nến khủng bố kia lưu động một vòng tiểu khất cái, cuối cùng dừng lại trước mặt Tiểu Thất, Tiểu Thất đáng thương vừa mới tròn ba tuổi cái gì cũng không hiểu cứ như vậy bị mặt lão khất cái dọa khóc thét.

Mà tiểu ca ca nói muốn chiếu cố hắn ngồi ở bên cạnh còn khóc so với hắn lợi hại gấp bội, gắt gao ôm lấy hắn, một bên khóc một bên rống: "Thật đáng sợ thật đáng sợ— nữ quỷ đừng tới bắt ta—"

Tiểu Thất kinh hách quá độ cũng kêu: "Đừng bắt ta—đừng bắt ta— ta sẽ ngoan ngoãn ngủ—"

***

Lão khất cái phát giác nguyên lai chuyện xưa so với sơn tinh yêu quái hiệu quả rất tốt, vì thế liên tiếp ba tháng đều kể chuyện xưa, nào là "quỷ chặt đầu", nào là "thi vô danh", rồi thì "thiên sứ đại chiến quỷ nhảy nhót"…

Kết quả từ đó trở đi, chữ "quỷ" này liền ở trong tâm hồn nhỏ bé của Tiểu Thất cùng tiểu ca ca kia vĩnh viễn lưu lại dấu vết khủng bố không thể xóa nhòa.

Thật lâu thật lâu về sau, hai người đều trưởng thành, một trở thành đại lão bản phía sau của Thiên Hương lâu mười tám tỉnh, nhân xưng "Ngọc Diệp công tử Duyên Lăng Nhất Diệp"; một thành dịch dung thánh nổi tiếng thiên hạ, còn có danh hào vang dội "Quỷ tượng bất tri danh", nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi bóng ma lão khất cái trước đây lưu lại trong lòng bọn họ—

Sợ quỷ sợ đến chết a~~!

***

*Khất cái oa ký sự: việc ghi lại về ổ khất cái. Phiên ngoại này kể về cuộc sống Tiểu Thất khi làm khất cái cùng Diên Lăng Nhất Kiếm (vị đại ca ca đen như than) và Diên Lăng Nhất Diệp (vị tiểu ca ca). Hai người này là trong Lãng đãng giang hồ chi thiết kiếm xuân thu, Nhất Kiếm đặc biệt là nhân vật chính ^^.

*Về hai tên Khiếu Nguyệt và Tiểu Nguyệt: "Khiếu" phiên âm là "xiào", "Tiểu" phiên âm "xiǎo", hai tên này đọc gần giống nhau.

***

Thế là hết nửa chặng đường ~

60. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 22: Khánh Trúc Nan Thư Chi Nguyệt Hạ Mỹ Nhân (hạ)

Hắn không còn là sư huynh Lan Khánh hận đời trước đây.

Hắn là bộ khoái Thi Tiểu Hắc chính nghĩa của Quy Nghĩa huyện.

Bách Lý Thất tổng nghĩ, có lẽ Lan Khánh quên hết tất cả mọi việc ngày trước cũng tốt.

Việc đã qua kinh khủng như vậy, là mình cũng không muốn nhớ kỹ.

Chỉ là đại sư huynh trước rõ ràng ghét nhất chính mình,

Vì sao hiện tại trong lúc bọn họ làm nội ứng, hắn lại động tay động chân…

Này này này! Đại sư huynh, ngươi đừng sờ loạn a! Sẽ xảy ra chuyện đấy—

"Không cho phép ngươi cười với hắn!"

"Hả?"

"Cũng không cho ngươi liếc mắt đưa tìnhvới hắn!

"…"

Không biết hắn có thể trách cứ người này "gây trở ngại công vụ" không?

***

Tiểu Thất cùng Lan Khánh sau khi hôn mê liền cấp tốc bị nhét vào bao bố đưa đi.

Trải qua một đoạn xóc nảy, không bao lâu túi được giải khai, mà bọn họ cũng được đặt lên nệm chăn nhu mềm.

Bởi vì cái đệm này thật sự rất rất nhu mềm, Tiểu Thất, vốn đang chờ đợi kẻ chủ mưu phía sau đi ra, không cẩn thận ngủ mất.

Lúc này Lan Khánh nghe thấy Tiểu Thất phát ra tiếng ngáy hiu hiu, mở mắt đã thấy hắn vậy mà cũng ngủ được, liền dùng ngón trỏ nhẹ nhàng chọc chọc mặt Tiểu Thất.

"…" Tiểu Thất hơi hé mắt, thấy là Lan Khánh thì thấp thanh thì thầm: "Đừng làm rộn, người còn chưa tới, ta ngủ một chút là tốt rồi…"

"Ngươi sao mà ở chỗ nào cũng có thể ngủ được?" Lan Khánh nhìn Tiểu Thất lại nhắm mắt, trong lòng thật bội phục tên này.

Bởi vì Tiểu Thất ngủ, Lan Khánh một người cũng không ai tán gẫu, hắn nhàn rỗi, nhân nhàn rỗi bèn bắt đầu tỉ mỉ quan sát khuôn mặt mới mẻ này của Tiểu Thất.

Mấy ngày trước, Tiểu Thất ở trong phòng dịch dung hắn cũng ở bên cạnh nhìn. Tiểu Thất không có dán nhân bì diện cụ trên mặt, do trước đã dùng Hồi Xuân công đem xương cốt toàn thân rút nhỏ rồi bỏ nhân bì xuống.

Hồi Xuân công là một môn công phu kỳ lạ của sư môn Tiểu Thất, có thể làm cho người cải lão hoàn đồng, không chỉ là toàn thân gân cốt, thậm chí dung mạo cũng có thể trở nên trẻ trung hơn tuổi.

Mấy sư huynh đệ trong sư môn Tiểu Thất đều lấy Hồi Xuân công này làm súc cốt công.

Chỉ là lúc Tiểu Thất giảng việc này còn nhìn hắn nói hắn cũng thế. Kỳ quái, Thi Tiểu Hắc đại nhân hắn không phải người trong sư môn con gà này, như thế nào lại biết Hồi Xuân công!

Lan Khánh nghĩ, Tiểu Thất khẳng định lại lẫn lộn hắn với đại sư huynh kia.

Sau bởi vì Tiểu Thất không muốn cho hắn thấy gương mặt tràn đầy vết kiếm của mình, hắn vừa tiếp cận, Tiểu Thất liền dùng vải trắng tự che kín đầu mình, sau đó lấy thứ gì đó từ trong dược bình thoa qua lớp vải trắng.

Lúc sau Lan Khánh xốc vải lên liền thấy mấy dấu vết trên mặt Tiểu Thất bị xóa sạch giống như bộ dáng hiện nay, nhưng hắn còn chưa thấy rõ đã bị Tiểu Thất đuổi ra cửa.

Lan Khánh nhìn nhìn, cảm thấy chơi thật khá vì thế dùng ngón tay cọ cọ mặt Tiểu Thất, bụng ngón tay chậm rãi trượt xuống giao giới giữa mặt và cổ, nhẹ nhàng cào cào như muốn xem có nhân bì diện cụ ở trên hay không.

"Ai…" Tiểu Thất trong lúc mơ ngủ bị quấy rầy liền vươn tay nắm lấy ngón tay Lan Khánh đang tác quái kéo xuống bụng mình, nhẹ nhàng áp chế.

Bụng, mạch môn, sau lưng gì đó đều là mấy nơi yếu hại nhưng Tiểu Thất lại thường thường không chút đề phòng để mấy nơi này lộ ra trước Lan Khánh, động tác tín nhiệm xem như vô cùng thân thiết này khiến Lan Khánh cao hứng đôi chút, vì thế hắn cũng thả lỏng ngón tay để mặc Tiểu Thất nắm chứ không rút về.

Một lúc lâu sau, Lan Khánh thấp giọng hỏi: "Khuôn mặt này là nguyên bản của ngươi sao?"

"Ưm…" Cái mũi Tiểu Thất nhẹ nhàng xuất khí, xem như là đồng tình.

"Ta đoán ngươi là tháo nhân bì diện cụ xuống, dùng Hồi Xuân công làm cho cơ thể cùng dung mạo bản thân đều nhỏ đi vài tuổi, sau đó xóa sạch vết sẹo trên mặt." Lan Khánh vui vẻ nói.

"Đúng vậy… Lão ngài thần cơ diệu toán, cái gì cũng không thể gạt được hỏa nhãn kim tinh của ngài…" Tiểu Thất cảm thấy mí mắt mình nâng cũng nâng không nổi, buồn ngủ muốn chết.

Nhưng không được chốc lát, thanh âm Lan Khánh lại vang lên: "Nói cho ta biết, vết thương trên mặt ngươi là do ai làm?"

Thanh âm Lan Khánh mang theo nộ khí nhàn nhạt, cơ bắp quanh thân hắn đều siết chặt, nộ ý không tầm thường làm Tiểu Thất phải mở mắt.

"Nói, là ai?" Lan Khánh cả giận nói. "Là ai động người của ta? Nói cho ta biết, ta lấy kiếm giúp ngươi trả lại, cho ngươi hả giận!"

Câu "là ai động vào người của ta" làm cho Tiểu Thất lặng đi một chút, nhưng sau đó trên mặt chậm rãi triển khai ý cười đạm đạm.

Lan Khánh người này từ trước đến nay đều chỉ giỏi bao che lấp liếm, trước kia hay hiện tại đều giống nhau. Lúc này hắn vào nha môn cũng trở thành "người của ta" trong miệng Lan Khánh, có được một chút quan tâm của Lan Khánh, phẫn nộ như vậy cũng vì mình mà ra, việc này trước kia Tiểu Thất căn bản không thể tưởng tượng.

Nụ cười của Tiểu Thất làm cho Lan Khánh hoảng thần một chút nhưng lập tức thu hồi tâm trạng, rút ngón tay mình ra, lại chọc chọc khuôn mặt trắng nõn thoạt nhìn non mềm vô cùng của Tiểu Thất.

"Ai…" Tiểu Thất tái cầm tay Lan Khánh kéo xuống, thấp giọng nói: "Cảm tạ sư huynh thương yêu sư đệ, thật sự là làm sư đệ thụ sủng nhược kinh a!"

"Ta thương chính là khuôn mặt ngươi." Lan Khánh nói.

"Phải phải phải phải!" Tiểu Thất cười một chút nhưng vẻ mặt đã từ từ hóa chút bi thương.

Tiểu Thất hồi tưởng lại người cơ hồ bị hắn quên đi, thấp giọng nói: "Kỳ thật ngươi đã sớm thay ta báo thù, người rạch mặt ta cũng như ức hiếp ngươi, ngươi hồi lâu trước đã giết hắn."

"Ta giết hắn sao?" Lan Khánh vừa giận vừa nghi. "Khi nào thì giết, ta như thế nào không biết? Hắn ức hiếp ta? Hắn ức hiếp ta cái gì?"

"… Chính là chuyện xưa trong tòa nhà lớn trước đây ta kể cho ngươi, ngươi còn nhớ không?" Tiểu Thất hỏi.

Lan Khánh quay về nghĩ một chút. "Nguyên lai là chủ nhân toàn nhà kia a…" Lan Khánh nghĩ, Tiểu Thất vì sao luôn lẫn lộn hắn cùng sư huynh, người này thật là, đầu óc cũng chẳng quá linh quang!

Nhưng tiếp theo lại giận dữ nói: "Hắn không phải rất thích ngươi, thậm chí thích đến độ làm cho sư huynh của ngươi hận ốc cập ô sao? Vì sao lại rạch mặt ngươi?"

"Bởi vì ngươi đào tẩu là do ta, cho nên hắn giận điên lên liền cầm kiếm…" Thần tình Tiểu Thất ảm đạm, nhưng lập tức hít sâu một hơi, lại bày ra nụ cười gượng gạo: "Quên đi, đừng nói việc đó nữa… Chuyện quá khứ không cho nó qua đi còn mãi nghĩ ngợi làm gì, dù sao ngươi giết hắn, đã báo thù, kế tiếp có thể tâm vô tạp ngại, một lần nữa bắt đầu nhân sinh của ngươi, vậy là được!"

Lan Khánh nhìn chằm chằm mặt Tiểu Thất. Đã không còn lớp nhân bì diện cụ che lấp, một chút ít phản ứng của người này đều hiển hiện rõ ràng trước mặt mình, hắn có thể cảm thấy được người này còn chưa thể buông tâm, mà khi hắn cảm thấy điều đó, tức giận trong lòng lại tăng lên.

Lan Khánh mị mắt nói: "Đối với kẻ đã rạch mặt ngươi, làm ngươi người không ra người quỷ không ra quỷ, ngươi tại sao còn vì cái chết của hắn mà thương tâm?"

Tiểu Thất nói: "Ta làm sao có thể trách hắn, dù sao với ta hắn cũng là…" Nói đến sau cùng, Tiểu Thất đột nhiên nghẹn một chút, hắn trộm nhìn Lan Khánh, không nói thêm gì nữa.

Lan Khánh phiêu mắt hướng Tiểu Thất, hừ lạnh một tiếng.

"Hắc hắc…" Tiểu Thất vô lực cười cười.

Bởi vì không phải là xú kiểm vừa bỉ vừa vô lại của Trần Thất, cho nên mỗi khi Tiểu Thất dùng khuôn mặt kia cười rộ lên, nụ cười dẫn theo điểm hồn nhiên cùng bi thương khiến cho Lan Khánh vừa nhìn thấy liền trực tiếp thẫn thờ.

Lan Khánh lặng đi lâu thật lâu, sau khi lấy lại tinh thần liền tức giận rút tay khỏi tay Tiểu Thất, sau đó hai tay ra sức đem gương mặt phấn nộn kia kéo sang hai bên.

"Gương mặt này thật sự là càng xem càng đáng giận—" Lan Khánh gầm nhẹ. "Xấu muốn chết, đừng dùng khuôn mặt này đối với ta cười! Ngươi tái đối ta cười một lần, ta sẽ nhéo mặt ngươi một lần!"

"Ai ai ai ai ai—" Tiểu Thất mi đầu nhíu chặt.

Rất đau a!

Đương lúc hai người bọn họ ở trên giường nhéo đến nhéo đi, xoay tới xoay lui, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm lanh lảnh của ngọc thạch va chạm.

Lan Khánh vừa nghe liền từ trên giường ngồi dậy, trên người sát khí dần dần tràn ngập.

Tiểu Thất thấy thế tức khắc đứng dậy lôi kéo ống tay áo Lan Khánh, Lan Khánh cúi đầu thoáng nhìn tay áo mình bị kéo, lại miết đến đôi tay Tiểu Thất khớp ngón rõ ràng nhưng thập phần thon dài, sát ý trong lòng chậm rãi hàng xuống.

Bất quá vẫn là hừ lạnh một tiếng.

Quy đản đáng giận, dám cả gan quấy nhiễu Tiểu Hắc đại nhân hắn đánh người và cùng gà yêu của hắn chơi đùa!

Thực đáng giận!

Đông Phương Lôi Dẫn xoa xoa tay cấp bách bước nhanh vào sương phòng, trong đầu suy nghĩ nên ăn hắc y mỹ nhân trước hay là bắt đầu từ bạch y mỹ nhân, không ngờ khi hắn nâng tay lên đã thấy hai mỹ nhân hai

đôi nhãn tình cứ thẳng tắp nhìn hắn, trong mắt hắc y rõ ràng có tức giận, còn bạch y lại mang theo nghi hoặc.

Ai nha nha, hắc y mỹ nhân phong vận vốn có thật sự khiến người không thể mở mắt, quả thật so với bạch y mỹ nhân càng nhiều thêm vài phần phong tư, đứng kế nàng kẻ khác đều phải kém đi chút đỉnh. Đông Phương Lôi Dẫn khò khè khò khè hút nước miếng, mặt cười đã sắp méo xẹo, nhưng bởi vì người đã tỉnh, không thể không thu liễm bộ dáng thèm thuồng lộ liễu cho nên hắn ra vẻ chính sắc nói: "Hai vị đã tỉnh, trên người có chỗ nào không thoải mái không?"

Tiểu Thất nói: "Tại sao lại là ngươi? Ta cùng tỷ tỷ sao lại ở chỗ này? Ta nhớ rõ mới vừa rồi chúng ta đang ở ngoài y quán của đại phu… Sau đó… Có hắc y nhân…"

Đông Phương Lôi Dẫn vội vàng tiến tới nói: "Hai vị yên tâm, tiểu vương không phải người xấu! Là thế này, lúc tiểu vương hồi phủ vừa vặn đụng phải kẻ muốn bắt hai vị, tiểu vương thấy việc nghĩa liền hứng khởi ra tay. Ta khảo vấn những người đó một phen mới biết những người kia… tặc tử kia thật lớn mật, còn muốn bán hai vị cho bọn buôn người để đổi lấy ngân tiễn. Bất quá may mắn hai vị gặp được tiểu vương, tiểu vương đương nhiên sẽ không để cho bọn ác nhân này đạt được mục đích!"

Tiểu Thất trong lòng không khỏi chỉ trích: "Ác nhân thật ra là ngươi chứ ai!", nhưng trên mặt vẫn làm bộ như thực cảm kích: "Tạ tạ tiểu vương gia!"

Lúc này Lan Khánh lại hừ một tiếng, đem mặt quay qua sau, thuận kéo luôn mặt Tiểu Thất qua, bằng không Tiểu Thất sẽ nhìn tên tiểu vương gia kia.

"Ai nha…" Tiểu Thất không nói gì. Diễn mới diễn được một nửa, Lan Khánh này nói muốn tới giúp hắn nhưng xem bộ dáng rõ ràng là đến quấy rối mà.

Đông Phương Lôi Dẫn hiển nhiên đối với hành động không lĩnh tình của Lan Khánh cảm thấy ngoài ý muốn.

Tiểu Thất vội vàng bắt lấy tay Lan Khánh khẩn cấp giữ lấy, sau đó đối Đông Phương Lôi Dẫn nói: "Thật sự xin lỗi a, tiểu vương gia, tỷ tỷ của ta… nàng là… như vậy… Ngài ngàn vạn lần đừng trách nàng, trước kia nàng chịu một hồi bệnh nặng cho nên sau này đầu óc không được linh quang… Chúng ta lần này đi tìm đại phu cũng vì bệnh này của nàng."

Tiểu Thất nói xong xuôi còn nhỏ hai giọt nước mắt, bày ra dáng vẻ điềm đạm đáng yêu vạn phần, Đông Phương Lôi Dẫn nhìn xem trong lòng dậy lên một trận yêu thương.

Lan Khánh thì trừng lớn mắt nhìn hai giọt lệ trên gương mặt Tiểu Thất, nhãn tình đều thẳng tắp.

Đông Phương Lôi Dẫn vội vàng nói: "Mỹ nhân, mỹ nhân, ngàn vạn lần đừng khóc, tiểu vương cũng không phải loại người không phân tốt xấu, tỷ tỷ ngươi đã có bệnh trong người, không cung kính cũng là chuyện có thể tha thứ, tiểu vương sao có thể trách cứ các ngươi đây?"

Tiểu Thất đáp: "Đa tạ tiểu vương gia!"

Lan Khánh sờ sờ mặt Tiểu Thất, đột nhiên nhớ tới bọn họ đang làm chính sự, cho nên Tiểu Thất mới diễn như vậy, vì thế cũng không tức giận nữa, hắn quay đầu phiêu mắt liếc tiểu vương gia hỏi: "Này, ngươi có phải ở trên người chúng ta hạ thứ gì đó làm chúng ta cả người không có khí lực đúng không?"

"A!" Đông Phương Lôi Dẫn bị Lan Khánh phong tình vô hạn thoáng liếc như vậy xương cốt cả người đều mềm nhuyễn, chân thiếu chút nữa nhũn như con chi chi, hắn khụ thanh trấn định tâm thần sau đó nghiêm mặt nói: "Cô nương nàng thật là oan uổng tiểu vương, tiểu vương sao có thể làm ra loại sự tình như vậy?"

Ánh mắt Lan Khánh sáng quắc nhìn chằm chằm Đông Phương Lôi Dẫn, trong mắt rõ ràng có ý "Ngươi nhất định làm ra loại sự tình này", bộ dáng vạn phần không tin tưởng.

Đông Phương Lôi Dẫn xấu hổ tái khụ một tiếng: "Bổn vương nghĩ nhất định là vừa rồi tặc tử bắt cóc các ngươi đã hạ Nhuyễn cân tán, cho nên các ngươi mới cả người không có khí lực."

Lan Khánh muốn mở miệng, Tiểu Thất liền giành trước, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc nói: "Thật vậy chăng? Vậy nhuyễn cân tán kia có độc hay không, có thể hại chúng ta hay không a? Bây giờ phải làm sao mới tốt? Tiểu vương gia, chúng ta đành cáo từ trước, ta mang tỷ tỷ nhanh nhanh đi tìm đại phu!"

Tiểu Thất dắt Lan Khánh tính toán xuống giường lại bị Đông Phương Lôi Dẫn ngăn cản.

Đông Phương Lôi Dẫn nói: "Hai vị không cần lo lắng, lát nữa ta sẽ sai đại phu trong vương phủ đến khám chữa cho hai vị. Mặc khác, khi tiểu vương cứu nhị vị còn có cá lọt lưới trong đám tặc tử, hiện nay sợ là còn tại bên ngoài, tùy thời sẽ đánh cướp hai vị. Bất quá hai vị cũng không cần quá lo lắng, vương phủ của bản tiểu vương phòng bị nghiêm ngặt, hai vị tạm thời cứ an tâm ngụ tại nơi này, chờ tiểu vương bắt hết toàn bộ ác nhân bên ngoài, hai vị lại đi cũng không muộn!"

"Việc này…" Tiểu Thất biểu hiện do dự. "Mặc dù là tiểu vương gia có hảo ý, chỉ là nơi này dù sao cũng là vương phủ, mà tỷ tỷ ta đây từ khi bị bệnh tới nay cả nhà đều không gò bó nàng, nếu nàng ở trong vương phủ chạy lung tung, ta sợ…"

Lan Khánh nhìn tên tiểu vương gia kia chỉ thấy nhàm chán chả chút thú vị liền đem tầm mắt dời lại nhìn vẻ mặt Tiểu Thất đổi tới đổi lui, thỉnh thoảng còn chơi "Chọc chọc gà con", chọc đến mức trên mặt Tiểu Thất cũng sắp ra được một cái động.

"Tiểu công tử xin yên tâm. Về sự tình lệnh tỷ, tiểu vương sẽ phân phó thị vệ không làm khó nàng. Nếu nàng thích, toàn bộ vương phủ của tiểu vương đều để nàng dạo chơi, đây cũng là vinh hạnh của tiểu vương." Đông Phương Lôi Dẫn bày ra điệu bộ thập phần thành khẩn.

"Thật vậy chăng?" Tiểu Thất cúi đầu do dự rồi nhẹ nhàng nâng mắt, quăng ra nhãn thần thỏ con rụt rè nhút nhát hướng Đông Phương Lôi Dẫn.

Đông Phương Lôi Dẫn nhất thời run lên, trong lòng một phen hỏa dục mãnh liệt xông a xông, xông tới tận cửu trọng thiên a.

Nhưng hắn vẫn sống chết áp chế, khuôn mặt có chút vặn vẹo nói: "Tiểu công tử thỉnh chớ chối từ, hết thảy cứ làm như thế đi! Hai vị đã phải chịu kinh hách, hiện nay thỉnh nghỉ ngơi đi! Tiểu vương không quấy rầy hai vị, cáo từ."

Tiếp theo, Đông Phương Lôi Dẫn ra vẻ công tử văn nhã rời đi.

Trước khi đến cửa đã nghe thuộc hạ nói hắc y cô nương thân thủ bất phàm, ai ngờ đến mới biết là một cô nương ngốc, bất quá ngốc tuy là ngốc, nhưng khuôn mặt kia vẫn vô cùng câu nhân; còn đệ đệ mặc dù tư sắc hơi kém tỷ tỷ một phân nhưng bộ dáng nhu nhược lại khiến người ta muốn hung hăng phóng lên giường, không, trên bàn cũng được, sau đó hung hăng chà đạp hắn, làm cho hắn phải khóc cầu tha thứ.

Cả hai đều là cực phẩm a! Cần phải chịu đựng, phải chịu đựng! Cực phẩm đương nhiên phải chậm rãi nhấm nháp mới tốt. Chờ hai người kia đều gỡ bỏ cảnh giác với mình, đó chính là thời cơ tốt để khai bao!

Tiểu vương gia vừa đi vừa cười nịnh không ra tiếng, cười đến ngũ quan vặn vẹo dữ tợn.

Tiểu vương gia đi rồi, Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất nhìn quy đản hoàn toàn đi khỏi cũng đem tầm mắt dời trở về.

"Không được đối với hắn cười!" Lan Khánh cau có.

"…Ta vừa rồi cũng không đối với hắn cười!" Tiểu Thất buồn bực. "Con mắt nào của ngươi thấy ta đối với hắn cười?"

"Vậy…" Lan Khánh nghĩ nghĩ lại thực tức giận nói: "Vậy không được đối với hắn tễ mi lộng nhãn (liếc mắt đưa tình), làm bộ như thực đáng thương."

Tiểu Thất thở dài không ra tiếng nói: "Tiểu Hắc đại nhân a, chúng ta đã tiến vào tận ổ tặc, ngươi lại cái này không chuẩn cái kia không được, vậy ngươi xem ta còn bắt đầu lĩnh tặc tử thế nào a. Nếu không thì chúng ta trực tiếp về Quy Nghĩa huyện, khỏi cần tra án nữa."

"Không được!" Lan Khánh nói. "Cũng không thể trở về!"

Tiểu Thất vẻ dò hỏi nhìn Lan Khánh. "Cho nên…"

Lan Khánh cúi đầu suy nghĩ, mới miễn cưỡng đáp ứng. "Được rồi, vậy ngươi có thể đối với hắn cười cũng có thể đối hắn tễ mi lộng nhãn, nhưng một ngày không được cười quá ba lần!" Lan Khánh biểu từng còn thật sự nghiêm túc.

"..." Tiểu Thất không nói gì.

Lúc sau, Tiểu Thất một phen giảng giải lấy đại nghĩa làm trọng cùng Lan Khánh, tái lấy Thi Vấn cùng Nam Hương hai người tạo áp lực, hơn nữa nói hắn còn xằng bậy sẽ bảo Kim Trung Báo Quốc canh giữ ngoài vương phủ đưa hắn về Quy Nghĩa huyện, cuối cùng nói đến miệng khô lưỡi khô, Lan Khánh mới lầm bầm hai tiếng xem như đáp ứng ngoan một chút.

61. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 23

Gần tối, tiểu vương gia đưa đại phu đến cẩn thận bắt mạch cho Tiểu Thất cùng Lan Khánh, bắt mạch xong thì bắt đầu nói mấy thuật ngữ chuyên ngành làm người choáng váng, cái gì mà phế phủ không điều a, can hỏa vượng thịnh a, thận thủy làm sao ấy, cuối cùng mới nói nhuyễn cân tán không gây hại nhưng cũng chẳng có dược nào chữa trị, chỉ cần chờ bảy ngày nó tự nhiên biến mất, đến lúc đó võ công Lan Khánh lại có thể vận dụng tự nhiên.

Lan Khánh cong môi, nhỏ giọng nói: "Nhuyễn cân tán ta chỉ nháy mắt là có thể giải quyết, đại phu này căn bản là tên ngu ngốc."

Tiểu Thất nghiêng người đi tới trước, thuận thế đẩy Lan Khánh ra sau. Hắn giữ chặt Lan Khánh phía sau cũng để tránh những lời Lan Khánh bị đại phu kia cùng tiểu vương gia nghe thấy, làm lộ chuyện.

Tiểu Thất một bộ nhẹ nhàng thở ra tiễn tiểu vương gia cùng đại phu, trước khi đi tiểu vương gia còn nói: "Buổi tối các ngươi sớm nghỉ ngơi, giữa trưa mai ta sẽ bày tiệc ở hoa viên xem như áp kinh (trấn áp kinh hoàng) cho tỷ đệ hai người, đến lúc đó thỉnh hai vị nhất thiết quang lâm."

Tiểu Thất tạ ơn tiểu vương gia rồi sau đó nhìn bọn họ rời đi.

Lan Khánh đi tới bên người Tiểu Thất, cùng hắn phóng nhãn nhìn bóng dáng hai người kia, nhìn một lúc lâu sau mới hỏi: "Có cái gì đẹp? Bóng dáng đều chỉ còn một điểm."

"..." Tiểu Thất trầm ngâm, sau đáp: "Sư huynh, tối nay ngươi nhập dạ cứ việc dạo dạo chạy chạy không cần che giấu hành tung, mặc cho thị vệ tuần tra thấy ngươi."

"Hảo." Lan Khánh gật đầu ứng thanh.

Buổi tối Lan Khánh tùy tiện dạo tùy tiện chạy, nhưng không bao lâu đã bị bọn thị vệ Túc vương phủ thỉnh trở về tiểu viện khách nhân.

Trở về rồi, hắn lại chạy ra, sau cùng đám thị vệ thuận lòng liền lấy "Thi Tiểu Hắc tại na lý" hay chơi cùng Triệu Tiểu Trư ra ngoạn, chạy tới chạy lui hoàn hoàn chỉnh chỉnh cả Túc vương phủ, bắt bọn thị vệ đuổi theo hắn, muốn người ta tìm ra hắn trốn ở nơi nào.

Kế đó, bởi vì hắn giấu mình trên giường một thị vệ ngủ say sau thay ca, một màn náo loạn này kéo cả Đông Phương Lôi Dẫn chạy lại.

Tiểu Thất thực ngượng ngùng đối Đông Phương Lôi Dẫn nói tỷ tỷ này của hắn có khi rất ham chơi, người hầu trong nhà cũng đều phải bồi nàng như vậy. Đông Phương Lôi Dẫn nghe xong mặt co rút hai cái, nhưng vẫn truyền lệnh xuống muốn bọn thị vệ bồi Lan Khánh vui đùa một chút cũng không ngại, kết quả chơi cả một đêm, sáng sớm hôm sau bọn thị vệ chỉ cần xa xa trông thấy Lan Khánh, thoáng cái liền trốn trốn tránh tránh, cơ hồ chạy trốn không thấy bóng dáng.

Giữa trưa ngày thứ hai, quản gia trong vương phủ đến thỉnh, Tiểu Thất sửa soạn lại trang phục của bản thân cùng Lan Khánh một chút rồi đi đến cuộc hẹn trong hoa viên.

Túc vương tay nắm trọng binh, có thể nói là vua một cõi biên cương, hoa viên của hắn đương nhiên sẽ không thua kém hoàng cung, Tiểu Thất ngơ ngẩn quan sát một biển hoa cơ hồ vô tận trước mắt, miệng khai khai một chốc mới hợp được với nhau.

Ngàn đóa hoa trân quý hiếm lạ được trồng trong hoa viên không giới hạn dọc một đường theo lối mòn tới trước, vạn gốc hoa nhi không biết tên tranh nghiêm đấu diễm (đua tài khoe sắc) bung nở rực rỡ, ngũ thải tân phân khiến người ngắm nhìn không hết.

Tiểu Thất thoáng thấy một gốc mẫu đơn "Mỹ nhân trảo" quý hiếm cứ như vậy tùy ý trồng bên đường, mà thứ này trước kia hắn có thấy một gã phú thương chủng, mà đã là bảo bối hẳn nhiên khó có, nghe nói phẩm chủng một đóa hoa cũng giá vạn lượng vàng.

Tiểu Thất miết miết trảo ngân hồng sắc trên cánh bạch mẫu đơn, trong lòng chậc chậc hai tiếng, sau đó đi tới lương đình trong hoa viên, hắn lại sách vài tiếng.

Một tòa lương đình nho nhỏ công pháp cũng vô cùng tốt, hẳn là thập phần tỉ mỉ mới hoàn thành, ngói kia xà kia, nơi nơi đều mang vẻ xa hoa mà long trọng, hơn nữa chung quanh bao lấy bằng một lớp khảm cẩn hoàng kim, hết thảy chớp sáng làm mắt hắn cũng muốn mù luôn…

Tiểu Thất cùng Lan Khánh được dẫn đến ngồi trong lương đình, điểm tâm tinh mỹ từng đĩa từng đĩa dâng lên.

Quản gia nói: "Tiểu vương gia liền đến ngay, thỉnh hai vị khách quý dùng chút điểm tâm trước."

Lan Khánh thản nhiên liếc bàn điểm tâm rồi liền đi khỏi lương đình tới một biển hoa.

Tiểu Thất nhìn tiểu điểm tâm tinh xảo trên bàn, có chút hoảng thần.

Hắn vươn tay lấy một viên chi ma cầu (viên vừng) cắn hạ, vị ngọt nhuyễn nhu thản nhiên hòa tan trong miệng, hơn nữa trộn trong đó còn có lòng đỏ trứng làm nhân bánh, vị mặn nhè nhẹ phụ trợ thêm cho vị ngọt nhàn nhạt, ngon miệng vô cùng!

Hắn nhớ rõ mới trước đây ở trong hoàng cung thích nhất chính là điểm tâm ngọt này.

Lão cha kia của hắn luôn sai người mỗi ngày chuẩn bị hai ba bàn để lại trong tẩm cung của hắn, khi nào muốn thì ăn, tất cả đều là chi ma cầu nóng hầm hập lại thơm ngào ngạt.

Ăn một viên lại nhìn chằm chằm mấy viên còn lại trên bàn hồi lâu, Tiểu Thất nhướn mày rồi bắt lấy hai viên nhét vào trong miệng mạnh mẽ nhai nhai.

Ăn ngon ăn ngon! Thật khó khắc chế chính mình không ăn!

Không hổ là vương phủ, ngay cả đầu bếp cũng từ hoang cung mang ra. Đã lâu thật lâu chưa ăn đến chi ma cầu hương vị chính thuần thế này lại càng làm cho hắn nhớ tới sự tình thật lâu trước kia.

"Tiểu vương gia đến—"

Theo thanh âm thị vệ hai bên, Tiểu Thất ngẩng đầu vừa hay thấy Đông Phương Lôi Dẫn đang hướng đến lương đình.

Tiểu Thất đứng dậy vái chào Đông Phương Lôi Dẫn. "Tham kiến tiểu vương gia."

Đông Phương Lôi Dẫn lập tức đi nhanh hai bước nâng Tiểu Thất dậy, đại chưởng chụp lên, nói: "Tiểu công tử không cần đa lễ." Sau đó mở miệng hỏi: "Đúng rồi, tiểu vương đến nay còn không biết tính danh hai vị, cứ xưng hô công tử công tử không khỏi quá mức xa lạ."

Tiểu Thất thối lui từng bước, thuận thế giãy khỏi tay Đông Phương Lôi Dẫn. "Cũng phải, là ta sơ sót. " Hắn cười yếu ớt nói: "Tiểu dân danh kêu Trần Tiểu Thất, tỷ tỷ danh Trần Tiểu Hắc."

"Trần Tiểu Thất, Trần Tiểu Hắc? Thật có ý tứ!" Đông Phương Lôi Dẫn sờ sờ cằm, trong lòng còn đang cảm thụ bàn tay nhỏ bé vừa mềm vừa non của Tiểu Thất. Trơn mà không trượt, nhìn bộ dáng này hẳn là con cháu phú quý nhân gia mười ngón không dính dương xuân thủy*, mà tay đệ đệ đã mềm như vậy, tỷ tỷ Tiểu Hắc của hắn chắc hẳn càng hương càng mượt.

Tầm mắt Đông Phương Lôi Dẫn lướt qua Tiểu Thất nhìn về phía thân ảnh cao ngạo một mình đứng trong biển hoa.

Lan Khánh hôm nay mặc nhu quần bằng tơ tằm mỏng mảnh thêu tiểu ngân hoa màu mực nhạt, thân dùng mảnh vải gấm buộc làm thắt lưng hoa, thắt lưng buộc cao, cổ lại trễ thấp khiến bộ ngực sữa hơi hé lộ, tóc đen vấn lên điểm trang đơn giản bằng trâm cài bạc, thanh phong thổi tới, váy khẽ bay trong hương hoa, thật sự là hoa dung nguyệt mạo trên đời không ai sánh bằng, phiêu nhiên tựa tiên tử hạ thế khiến cho phàm nhân tưởng niệm không thôi.

Đông Phương Lôi Dẫn chỉ thoáng liếc Lan Khánh trong biển hoa đã lập tức tâm hồn dao động, nước miếng tức thì chảy xuống, ào ạt ào ạt cơ hồ cả mặt đất cuộn sóng.

Đột nhiên nghe thấy còn có một trận sụt sịt hút nước miếng bên tai, Đông Phương Lôi Dẫn đi tới trước nhìn nhìn mới phát giác Tiểu Thất thế nhưng cũng trông Lan Khánh, trông đến sững sờ, nước miếng đều chảy xuống.

Tiểu Thất thấy Đông Phương Lôi Dẫn trừng to mắt nhìn hắn mới phục hồi lại tinh thần lập tức nói: "Cái kia, cái kia, tiểu vương gia ta đói bụng, xin hỏi khi nào mang thức ăn lên?" Hắn nhanh chóng dùng ống tay áo quệt nước miếng.

Sắc đẹp lầm nhân! Sắc đẹp lầm nhân a! Tiểu Thất nghĩ trong lòng.

Đông Phương Lôi Dẫn lúc này mới cười, vỗ tay lệnh hạ nhân đưa ngọ thiện (bữa trưa) lên.

Thức ăn cung đình mỹ vị tinh xảo được đặt lên bàn, Đông Phương Lôi Dẫn nói: "Tiểu Thất, kêu tỷ tỷ của ngươi trở về dùng bữa đi!"

Tiểu Thất sáng ý gọi Lan Khánh hai tiếng, nhưng Lan Khánh vẫn đứng thẳng tắp tại chỗ, nhãn châu đen láy nhìn chằm chằm nơi nào đó trong biển hoa, nhìn không nhúc nhích.

Đương lúc Tiểu Thất tính toán bỏ qua, Lan Khánh đột nhiên nhảy dựng lần mò bên trái, hai tay hợp lại sau đó tái mở ra.

Thấy trong lòng bàn tay không có gì, Lan Khánh đảo đảo mắt, vừa nhìn thấy đôi cánh lụa sặc sỡ bay qua lại bổ nhào sang phải.

"…" Nguyên lai đang bắt bướm…

Tiểu Thất nghĩ thầm, chỉ cần là thứ gì biết bay biết nhảy biết động liền có thể làm cho hết thảy lực chú ý của Lan Khánh phóng trên thân nó.

Người này vô luận là tới nơi nào đều không thay đổi.

Nhào xong, nhãn tình Lan Khánh sáng lên, hắn quay đầu thấy Tiểu Thất đang trông hắn liền vui vẻ vọt tới.

"Tiểu Thất, Tiểu Thất, ngươi xem!"

Lan Khánh mở tay, một con bướm xinh đẹp màu đỏ sẫm nằm ở trong đó.

Cũng không biết Lan Khánh thi cái công phu gì, Tiểu Thất thấy bướm kia giang cánh lay động nhưng vẫn bị hút tại chỗ cũ, vô pháp bay ra khỏi lòng bàn tay Lan Khánh.

"Bắt được một con bướm a!" Tiểu Thất biểu lộ kinh ngạc cực kỳ nói: "Thật lợi hại."

"Ân" Được Tiểu Thất khen ngợi, Lan Khánh đột nhiên thẹn thùng một chút, hắn đỏ mặt đưa Tiểu Thất con bướm. "Cái này, Tiểu Thất, này cho ngươi ăn."

Tiểu Thất lặng đi, không có lập tức tiếp nhận con bướm đang vờn bay trong tay Lan Khánh.

Lấy thiên tính săn bắt mà nói, Lan Khánh từ trước đến giờ thị mồi như tính mạng sẽ không đem con mồi đến miệng tặng người, trước kia tới nay chỉ có cha huyện lệnh được lòng Lan Khánh nhất từng có vinh dự khác biệt này, là được một con gấu thế thôi.

Tuy rằng Lan Khánh chỉ đưa một con bướm nho nhỏ, hoàn toàn không thể sánh với một đầu gấu đen to lớn Thi Vấn thu được, nhưng này, nhưng này có phải đang nói hắn ở trong lòng Lan Khánh đã chiếm được một chút địa vị nhỏ nhoi không?

Lão thiên gia a! Tiểu Thất thật sự chấn kinh cảm động vô cùng! Quả thực chính là vân khai kiến nguyệt minh, si tình chiếu cố có thể dung hòa tâm tư băng lãnh của sư huynh a.

Sư phụ ở Thần tiên cốc a, người có thấy hay không! Sư huynh hắn cho Tiểu Thất con bướm!

Lan Khánh thấy Tiểu Thất không nhúc nhích, tưởng rằng Tiểu Thất không chịu thu, thần sắc e lệ trên mặt từ từ trôi tuột, mày hơi nhíu, vẻ muốn sinh khí.

Tiểu Thất mạnh phục hồi tinh thần vội vàng nói: "Tỷ tỷ ngươi thật là, ta hiện nay không có lồng sắt bên cạnh, ngươi muốn đưa ta con bướm, ta mà không giữ tốt làm cho nó bay mất vậy phải làm sao?"

"Muốn lồng sắt làm chi?" Lan Khánh hỏi.

"Nhốt bươm bướm a!" Tiểu Thất nói.

"Ưm…" Lan Khánh nhíu mày thầm nghĩ, đích xác, con bướm biết bay, Tiểu Thất nếu không cẩn thận để nó bay mất vậy liền không còn. Chỉ là hắn bắt bướm muốn cho Tiểu Thất ăn, không phải cho Tiểu Thất nhốt lại ngắm nghía.

Nghĩ nghĩ, nhãn tình Lan Khánh đột nhiên sáng ngời, tiếp theo hắn nâng tay phóng bươm bướm, mũi chân điểm đất nhẹ nhàng nhảy lên, há miệng ngoạm lấy bươm bướm xinh đẹp màu đỏ sẫm, sau đó cắn cắn nhai nhai, nhanh chóng nuốt vào bụng.

Lan Khánh tiếp lời: "Như vậy là tốt rồi, không cần lồng sắt, ta giúp ngươi ăn!"

Sau đó liền phát ra tiếng cười không ngớt, học theo thần sắc cùng tư thái ngày đó Tiểu Thất dạy, hắn vừa khẽ khàng che miệng cười duyên vừa nhảy khiêu, chạy đi tiếp tục bắt bươm bướm lớn trong biển hoa.

"…" Bươm bướm của hắn, tượng trưng hữu hảo duy nhất với sư huynh a, cư nhiên, cư nhiên cứ như vậy không còn! Tiểu Thất siết chặt tay, sớm biết thế, trước đã đoạt lấy bươm bướm, dùng hai tay úp lấy cũng được, làm sao cũng không thể để bươm bướm đại biểu cho tình nghĩa huynh đệ bọn họ cứ không minh bạch như vậy bị hủy diệt, chôn vùi trong bụng Lan Khánh a!"

Tiểu Thất vẻ mặt hối hận nhìn bóng dáng Lan Khánh.

"Tỷ đệ các ngươi tình cảm tốt lắm?" Đông Phương Lôi Dẫn nguyên bản vẫn lẳng lặng theo dõi đột nhiên lên tiếng.

"Đúng vậy a!" Tiểu Thất quay đầu lại ảm đạm cười với Đông Phương Lôi Dẫn.

Nhưng khi hắn nhìn kỹ, oái, trong mắt người này từ khi nào dấy lên dục hỏa hừng hực, lưỡng đạo ánh mắt hỏa thiêu đến độ có thể nghe thấy thanh âm đứt gãy cành cạch.

Mặt Tiểu Thất co rút, hắn lập tức cố gắng trấn định, duy trì nụ cười ngây thơ chất phác lại lãnh đạm trước sau như một nói: "Cha mẹ chỉ sinh được hai người chúng ta, chúng ta từ nhỏ đều cùng nhau chơi đùa!"

"Cùng nhau chơi đùa a…" Đông Phương Lôi Dẫn nhẹ nhàng niệm thanh, sau đó khóe miệng giương cao cao, cười đến có chút tà hồ.

Hắn nhìn thẳng Tiểu Thất nói: "Cảm tình hảo, thật tốt! Thật tốt!"

Miệng Tiểu Thất run run hỏi: "Tiểu Thất không hiểu, xin hỏi tiểu vương gia có ý tứ gì?" Trong lòng không khỏi rủa xả: "Một bộ sắc phôi, miệng méo mắt tà, nước miếng giàn giụa, đại gia ta không hiểu trong lòng ngươi nghĩ cái gì mới quái quỷ a!"

"A?" Đông Phương Lôi Dẫn phục hồi tinh thần vội vàng thu liễm điệu cười, chuyển đề tài nói: "Dùng bữa trước đi, dùng bữa trước đi, ngươi mới rồi không phải kêu đói bụng sao? Lâu như vậy chưa ăn cái gì khẳng định đói thảm!"

Tiểu Thất nhẹ nhàng cầm lấy chiếc đũa, thấp giọng: "Có mà con ác quỷ háo sắc ngươi đói bụng đến thảm ấy! Cho ngươi nhìn được mà ăn không được, cả đời đều chỉ có thể chảy nước miếng!

"Ngươi nói cái gì, tiểu vương không nghe rõ?" Đông Phương Lôi Dẫn hỏi.

"Ưm a! Ta nói chi ma cầu tròn tròn rất đẹp mắt! Tiểu Thất ra vẻ thanh tú cắn một cái, nhai nhai. "Ai da, hương vị cũng ngọt ngào, ăn thật ngon!"

"Ngươi thích a!" Đông Phương Lôi Dẫn cười tiêu sái, cao giọng nói: "Quản gia, kêu trù phòng tái mang lên một mâm chi ma cầu, Tiểu Thất công tử rất thích!"

Quản gia lên tiếng nhận mệnh rồi lập tức đi xuống phân phó, Tiểu Thất gật gật đầu, sau tươi cười hướng Đông Phương Lôi Dẫn.

Đông Phương Lôi Dẫn lại nói: "Ta nghe hạ nhân nói Tiểu Thất tựa hồ rất thích hoa, ở trong hoa viên ngươi đi một chút lại dừng một chút ngắm nhìn hoa cỏ chung quanh."

"Ta chỉ cảm thấy hoa trong vương phủ đều rất tươi đẹp, hoa nếu tươi đẹp vậy bươm bướm sẽ nhiều. Trông kìa, tỷ tỷ ta bắt bươm bướm vô cùng vui vẻ!" Tiểu Thất nói.

Đông Phương Lôi Dẫn chậm rãi thu lại vẻ nói cười mà bày ra dáng điệu thâm tình động lòng người, hắn nắm tay Tiểu Thất, thanh âm đè thấp mang từ tính. "Tiểu Thất hẳn cũng là người yêu hoa, vừa vặn vài ngày trước trong vương phủ ta có được một gốc quỳnh đỏ hiếm có thiên hạ, theo hoa tượng (thợ hoa)phỏng đoán thì đêm nay đêm mai sẽ nở. Phù dung sớm nở tối tàn đặc biệt trân quý, từ trước đến nay có thể gặp mà không thể cưỡng cầu. Nếu Tiểu Thất thích, không bằng tối nay liền đến phòng tiểu vương xem quỳnh đỏ quý hiếm này, ngươi thấy thế nào?"

Tiểu Thất run rẩy đôi chút, da gà tóc gáy toàn bộ dựng lên. Khóe mắt hắn co rút nhưng vẫn cố gắng bày ra nụ cười với Đông Phương Lôi Dẫn. "Đã là thưởng hoa quỳnh, đương nhiên phải là hoa tiền nguyệt hạ mới tốt. Nhưng đến phòng tiểu vương gia…có chút không hợp lẽ…"

"Ai da!" Đông Phương Lôi Dẫn vỗ trán mình một chút. "Ngươi xem, ta đều đã quên mất lễ nghĩa! Đúng rồi đúng rồi, ta đây liền ở ngoài phòng bày hoa tiền nguyệt hạ yến, ngươi đến cùng thưởng được không?" Đông Phương Lôi Dân lần thứ hai thâm tình chân thành nói.

"…" Tiểu Thất cắn môi ra vẻ do dự. "Vậy tỷ tỷ cùng đi được không? Hay là tiểu vương gia ngại tỷ tỷ ta không hiểu lễ nghĩa?"

"Không không không!" Ánh mắt Đông Phương Lôi Dẫn lập tức sáng ngời: "Hai người các ngươi cùng đi là tốt nhất!"

Tiểu Thất cười toại nguyện, vuốt cằm thấp giọng nói: "Chỉ là hôm nay sợ không được, tỷ tỷ bắt bướm rất cao hứng, đợi lát nữa trở về khẳng định mệt mỏi… Ta xem không bằng để đêm mai đi?"

"Hảo hảo hảo. hết thảy đều theo ý Tiểu Thất!" Đông Phương Lôi Dẫn cười đến hai mắt đều híp lại.

Tiểu Thất cũng cười, bất quá bởi vì tay còn bị Đông Phương Lôi Dẫn nắm cho nên da gà vẫn không ngừng nổi lên, tóc gáy cũng dựng thẳng không có ý định hưu binh hiết hạ (lui binh nghỉ ngơi).

***

*Dương xuân thủy: chỉ nước tháng ba. Tháng ba mùa xuân thời tiết vẫn còn rất lạnh, nước cũng rất lạnh. Mười ngón không dính dương xuân thủy là chỉ mùa xuân tháng ba không cần phải tự mình giặt quần áo, ý chỉ người có gia cảnh khá giả điều kiện tốt, không phải làm lụng.

62. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 24

Một hồi dùng ngọ thiện, Tiểu Thất cũng bị đùa giỡn ít nhiều, đến lúc cáo biệt tiểu vương gia trở lại phòng khách vương phủ đã gần tới hoàng hôn.

Tiểu Thất vừa về phòng lập tức đi rửa tay, hắn đem hai tay lật qua lật lại chà sạch hơn mười lần, sắc mặt hảo một chút mới trở lại bên cạnh Lan Khánh.

Lan Khánh ngồi bên bàn rót hai chén trà, cũng lấy một chén nhấp miệng.

Trong vương phủ bất luận là trà bánh thức ăn gì cũng đều giống trong hoàng cung, ngay cả lá trà cũng hoàn hảo sắp bì được với cống trà, Tiểu Thất chỉ ngửi trà hương liền chặc lưỡi không thôi, Đông Phương Lôi Dẫn ở Thanh Châu thật đúng là xa xỉ tới cực điểm.

Lan Khánh lẳng lặng uống trà, thần sắc trầm ổn phảng phất suy tư sâu xa, một chút cũng không giống bộ dáng mới rồi trong hoa viên. Tiểu Thất thì tinh tế cân nhắc mấy ngày này nên bố trí thế nào.

Tiểu Thất suy đoán trừ phi xảy ra việc ngoài ý muốn, Đông Phương Lôi Dẫn ngày mai hẳn sẽ động thủ đối với hai người bọn họ. Nhẫn nhịn ba ngày cũng là cực hạn của người nọ rồi.

Sau đó thân ảnh Đàm Hoa mơ hồ nhàn nhạt chậm rãi xuất hiện.

"Hắn luôn luôn ở trong này." Trong mắt Lan Khánh hào quang ẩn hiện, hắn không để ý Tiểu Thất mà hỏi Đàm Hoa: "Đàm Hoa, hôm qua cho ngươi theo ta cùng dạ tham vương phủ, ngươi có cảm giác quen thuộc đối với địa phương nào không? Có nhớ lại được chút ít về nơi này không?"

Tiểu Thất lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. "Đúng ha! Sư huynh ngươi thật thông minh, để hắn theo ngươi dạo phủ, đến chỗ nào hắn có ấn tượng, chúng ta liền từ chỗ đó bắt tay điều tra, như vậy gần nhất cũng không cần lãng phí quá nhiều tinh lực đi tìm những người kia."

Lan Khánh thản nhiên đáp. "Ta vốn cũng rất thông minh."

Tiểu Thất trộm liếc Đàm Hoa, phát giác thân ảnh Đàm Hoa tựa hồ càng lúc càng mờ nhạt, hơn nữa thân hình còn lờ mờ phát run. Hắn có chút lo lắng, tuy rằng Nam tiên sinh đã đến Tiểu Thương sơn lấy "ngưng hồn phù" cho Đàm Hoa, nhưng dù sao hồn phách không được đầy đủ, phù kia cũng chỉ có thể trợ hắn vài ngày, trong mấy ngày này nếu không thể cùng lúc tìm được phần hồn phách đã mất của Đàm Hoa thì người này, không, quỷ này, chỉ sợ sẽ hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh.

Tiểu Thất nhớ lại ngày đó hắn hỏi lão đạo sĩ kia phải tìm về hồn phách của Đàm Hoa từ nơi nào, lão đạo sĩ đã nói: "Tử ở nơi nào liền sinh ở nơi đó." Nếu Đàm Hoa chết trong Túc vương phủ, như vậy phần hồn phách còn lại của hắn có khả năng vô cùng lớn là còn rớt lại trong vương phủ.

Tiểu Thất còn đang lao tâm khổ trí vì chuyện của Đàm Hoa, Đàm Hoa lúc này yếu ớt mở miệng.

"…Hồi Tiểu Hắc đại nhân, trong vương phủ có vài chỗ âm khí hơi thịnh, tiểu dân ở chỗ đó hỏi thăm qua… Nguyên lai… Người vô tội chết oan không chỉ có mình tiểu dân… Tiểu dân hôm qua liền hỏi vài vị trong đó… cũng đã dò ra được vị trí chính xác của tù thất…"

Đàm Hoa vừa mở miệng, sương phòng liền chuyển lạnh.

Nghe được trong vương phủ còn có mấy người giống Đàm Hoa, sắc mặt Tiểu Thất đương trường xoát một cái trắng bệch, hắn nhịn không được bắt lấy ống tay áo Lan Khánh, vừa kinh vừa sợ xem xét tả hữu.

Lan Khánh hừ một tiếng, thật đúng là chưa thấy qua kẻ nào vô đảm giống Tiểu Thất. Bất quá hắn cũng không đẩy bàn tay Tiểu Thất đang bấu chặt lấy y phục mình ra, cứ như vậy tùy ý Tiểu Thất cầm lấy, giống như hắn là một tấm gỗ nổi duy nhất để người này dựa vào.

Lan Khánh nói: "Ta hỏi ngươi, trong phủ còn bao người sống, bao người đã chết?"

Ngữ điệu Đàm Hoa run rẩy mà mơ hồ: "Sống, mười một; chết, mười ba." bao hàm cả hắn ở trong đó.

"Vậy cả thảy đã bắt hai mươi bốn người!" Tiểu Thất vừa nghe, một bên sợ hãi run rẩy, một bên căm giận nói: "Này thật là, thật sự không có vương pháp không có gia quy mà! Đông Phương gia cư nhiên sinh ra thứ bại hoại như vậy! Tổ tiên hổ thẹn a! Tổ tiên hổ thẹn!

Tốt lắm, tối nay ngươi liền đưa ta đi tìm mười một người còn bị giam giữ trước." Lan Khánh nói hai chữ "tối nay" này làm Tiểu Thất run rẩy mãnh liệt. Biết hắn sợ cái gì, Lan Khánh lại nói: "Nhưng quan sai phá án, mấy kẻ nhàn tạp không được có mặt, nếu dám tới quấy rầy hoặc làm kinh sợ gà của ta đây, vậy đừng trách ta không khách khí!"

Ngữ khí Lan Khánh lãnh liệt, Đàm Hoa nghe được cơ hồ cả người phát run.

Đàm Hoa cung kính nói: "…Tiểu Hắc đại nhân cùng Tiểu Thất đại nhân không quản ngàn dặm xa xôi đến đây vì chúng tiểu dân đòi lại công đạo… Chúng tiểu dân đương nhiên không dám gây trở ngại đại nhân làm công vụ… Tiểu dân sẽ nói cho bọn hắn…"

"Đi xuống đi!" Lan Khánh uống một ngụm trà." Qua giờ Tí lại đến."

"Vâng…" Đàm Hoa vái chào hai người họ thật sâu, sau đó thân ảnh từ từ nhạt đi.

Càng ngày càng gần mười lăm trăng tròn, Lan Khánh cũng sẽ càng ngày càng quỷ dị khó phân.

Đến giờ Tí, hai người bọn họ thay y phục dạ hành chuẩn bị dạ tham vương phủ, nhưng y phục Lan Khánh đổi đến một nửa lại cúi đầu cười với một bồn hoa, còn cười đến âm thảm thảm làm cho da đầu Tiểu Thất toàn bộ run bắn.

Tiểu Thất lập tức bấm đốt ngón tay tính xem hôm nay là ngày mấy, nhận thấy vẫn cách mười lăm đến vài ngày, dù có phát bệnh sớm vào ngày mười bốn thì cũng chưa tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ngươi ở nơi này phát ngốc cái gì, Đàm Hoa đều đã đến, động tác còn không mau nhanh lên!" Lan Khánh đổi xong hắc y, lấy vải bịt mặt che lên, thanh âm từ sau vải lầm rầm thoát ra.

"Hảo hảo, xong ngay giờ!" Tiểu Thất vội vàng buộc chặt đai lưng, vải bịt mặt cũng nhanh chóng đeo lên.

Đàm Hoa vẫn quy củ đứng ở góc tường xa xa, chỉ là hắn sợ làm Tiểu Thất kinh hách cho nên cúi đầu, nhưng vì tóc dài hết thảy rối tung nên bộ dáng kia vẫn thực khủng bố khiến Tiểu Thất run rẩy một chút.

"Đàm Hoa, dẫn đường!" Lan Khánh nói.

"Vâng…"

Thanh âm trầm thấp mơ hồ quanh quẩn trong phòng, thân hình Đàm Hoa lóe lên rồi biến mất, Lan Khánh cùng Tiểu Thất chớp cái theo Đàm Hoa, ngay sau đó trong phòng lại khôi phục vẻ yên tĩnh, vô tung vô ảnh.

Cấp bách bay vọt trên nóc nhà vương phủ, Lan Khánh cùng Tiểu Thất đều là cao thủ nhất đẳng, khinh công đã đạt đến cảnh giới đạp tuyết vô ngân, lúc này Đàm Hoa có nhanh nữa bọn họ cũng vẫn có thể vững vàng đuổi theo.

Phóng qua tiểu viện tân khách, bước qua hành lang thật dài, bởi vì đêm trước bị Lan Khánh nháo một hồi cho nên việc phòng thủ vương phủ tối nay cũng buông lỏng vài phần, thêm nữa Lan Khánh cùng Tiểu Thất đặc biệt cẩn thận, cả đường hoàn toàn không bị thủ vệ tuần tra phía dưới phát hiện.

Bóng dáng Đàm Hoa tiến vào một viện lạc chủ trạch vàng son lộng lẫy, qua giờ Tí mà nơi này vẫn còn trọng binh tuần thú, Lan Khánh cùng Tiểu Thất nhìn nhau, Tiểu Thất môi khép mở, vô thanh nói: "Là viện tử của Đông Phương Lôi Dẫn."

Lan Khánh gật đầu, liếc Tiểu Thất ý muốn Tiểu Thất theo đuôi hắn lẻn vào. Tiểu Thất hiểu ý lập tức theo sát Lan Khánh. Thân ảnh hai người giống như tên trên dây cung giương căng, "sưu" một tiếng bắn ra liền tức khắc không còn bóng dáng.

Né qua thủ vệ, hai người trộm mở một đạo cửa sổ. Vào đến bên trong lập tức đem cửa sổ khép lại, rồi tái đi theo Đàm Hoa, Lan Khánh tranh tối tranh sáng liếc nhìn Đàm Hoa, Đàm Hoa chỉ vào bàn cờ đá bày trên bàn con bên cạnh án thư, Lan Khánh đi đến chỗ kia liền nghe Đàm Hoa thì thầm xa xôi: "Mã tám tiến bảy, xe chín bình tám*…"

Lan Khánh làm theo chỉ thị của Đàm Hoa đem quân cờ đưa đến vị trí chính xác, bàn cờ đột nhiên phát ra hai tiếng "khách khách", sau đó hai ô vuông trên bàn chậm rãi lõm xuống, bàn con nhẹ nhàng chuyển động, theo sau, bình hoa cao bằng thân người phát ra một chút tiếng vang, từ trung tâm chầm chậm tách sang hai bên lộ ra một tẩu đạo chật hẹp chỉ vừa cho một người nghiêng thân lách vào.

Tiểu Thất lúc lắc đầu, lúc này cũng thực sự bội phục Lan Khánh.

Nếu không phải hắn nghĩ đến kêu Đàm Hoa xuất mã, sau đó Đàm Hoa lại đi tìm các quỷ huynh đệ hỗ trợ, e rằng bọn họ phải tìm cả tháng mới biết nguyên lai huyền cơ giấu trên một bàn cờ đá chả chút bắt mắt trong thư phòng tiểu vương gia.

Đàm Hoa cúi đầu lưu lại góc thư phòng.

Tiểu Thất thì dẫn đầu mang theo Lan Khánh đi vào bộ đạo.

Bộ đạo eo hẹp u ám càng đi xuống lại càng rộng ra, đi tới đáy liền trông thấy một động rộng mở sáng tỏ, đèn cầy hai bên chiếu rọi, Tiểu Thất thấy một hang đá thật lớn có vẻ do người tạc thành, mà từ sau tới trước có thể thấy từng gian từng gian lao phòng trống rỗng.

"Tận cùng có người." Lan Khánh nghe thấy thanh âm.

Tiểu Thất gật đầu, lập tức đi tới hậu diện.

Sau đó, ánh vào trong mắt hắn là mấy gian lao phòng bố trí hoa mỹ, nói hoa mỹ là bởi bên trong có giường có ghế, có tủ có bàn, hơn nữa từng kiện đều có giá trị xa xỉ, chỉ là, người trong lao co rúm trên giường im lặng không nói, có người tựa vào hàng rào ngục đá, hai mắt vô thần nhìn chăm chú mặt đất.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh vừa đến liền khiến cho một nữ tử trong đó chú ý.

Nữ tử kia nguyên bản ngồi yên trên ghế sau hàng rào, nhưng vừa thấy Tiểu Thất xuất hiện đột nhiên hoảng sợ mãnh lui ra sau, nàng té trên mặt đất kêu gào không ngừng, miệng gào khóc mấy lời lung tung cơ hồ không thể nghe hiểu, Tiểu Thất chỉ có thể lờ mờ phân biệt được trong đó có mấy từ "tiểu vương gia" cùng "đừng tới đây".

Nữ tử kinh hoàng khiến cho những người khác trong thạch lao đồng thời phản ứng, tiếng kêu gào nức nở nổi lên bốn phía.

Tiểu Thất vội vàng thấp giọng hô: "Chư vị chớ hoảng sợ, chúng ta là bộ khoái nha môn, không phải thủ hạ của tiểu vương gia kia!"

Từ một chỗ cách khá xa truyền lại thanh âm thiếu niên hô lớn: "Bộ khoái nha môn đều là tay sai của tiểu vương gia, các ngươi cút đi, đừng đến khi phụ chúng ta!"

Thiếu niên vừa nói, trong lao lại nổi lên một trận khóc ầm thê thảm.

Lan Khánh lúc này nhíu mày, dữ tợn quát: "Tất cả đều không được khóc, câm miệng cho ta! Chúng ta là bộ khoái của nha môn lân huyện. Từ Quy Nghĩa huyện đuổi theo một cỗ thi thể tới đây!"

Khí thế Lan Khánh làm cho người ta sợ hãi, chỉ bằng âm thanh thôi đã có thể khiến mọi người sợ tới mức không dám lên tiếng, trong lao còn vài thanh âm cận tồn thoáng cái bị dọa nghẹn, chỉ còn vài người kinh hoàng hấp khí, có chút thở không được.

"Các ngươi…các ngươi thật không phải bộ khoái Thanh Châu nha môn?"

"Là đến… là đến cứu chúng ta?"

Tiểu Thất tức khắc nói: "Chư vị yên tâm, vị này đây chính là con trai huyện lệnh Quy Nghĩa huyện chúng ta, Thi Tiểu Hắc, Tiểu Hắc đại nhân. Đại nhân Quy Nghĩa huyện nha môn chúng ta là một vị hảo quan thiết diện vô tư công chính cương trực, con của ngài ấy cũng là nhất đẳng hảo bộ khoái…Ách… Tuy rằng ngày thường hắn làm công tác khám nghiệm tương đối nhiều hơn… Nhưng là, nhưng là Tiểu Hắc đại nhân của chúng ta ở Quy Nghĩa huyện thật sự từ đầu phố tới cuối hẻm được tán dương hết mực, vô luận lão bà bán đồ ăn hay là đại thẩm bán cá đều ca ngợi ngài là một bộ khoái thật tốt! Cho nên các vị không cần kinh hoàng, chỉ cần có Tiểu Hắc đại nhân ở đây, nhất định có thể cứu các vị rời xa ma quật (ổ ma qủy), giúp các vị thoát ly biển khổ gặp lại quang minh!"

"Tiện đây nói luôn, kẻ hèn Trần Thất cũng là bộ khoái Quy Nghĩa huyện nha môn, đi theo Tiểu Hắc đại nhân tới cứu các vị!"

"… Tiểu Thất." Lan Khánh phiêu mắt liếc hắn.

"Vâng, Tiểu Hắc đại nhân." Tiểu Thất vội vàng chạy tới, nịnh nọt nhìn Lan Khánh.

"Lắm mồm!" Lan Khánh thản nhiên nói.

"A, vâng!" Tiểu Thất đắp thêm nụ cười trên mặt, nịnh nọt ứng thanh.

Mười người bị giam trong lao tù vừa nghe được hai người này thật sự tới cứu bọn họ, một người nối một người khóc nhoáng.

Lan Khánh nhíu mày, Tiểu Thất biết Lan Khánh không thích nhất thấy người khóc vì thế lập tức dời đi lực chú ý của hắn. "Sư huynh, vậy những người này, phải chăng liền chiếu theo kế hoạch mà làm?"

"Ân." Lan Khánh ứng thanh.

Tiểu Thất tái quay đầu đi đến trước thạch lao, đối với thiếu nam thiếu nữ bị Đông Phương Lôi Dẫn chiếm làm của riêng nói: "Đông Phương Lôi Dẫn tội ác tày trời, ta cùng Tiểu Hắc đại nhân hiện giờ đang nghĩ cách bắt hắn về quy án. Giờ này khắc này vẫn còn nguy cơ trùng trùng, cho nên thỉnh các vị nhẫn nại nhẫn nại, không tới hai ngày chúng ta chắc chắn sẽ đưa chư vị bình an xuất phủ, cũng thỉnh các vị thông cảm, tiếp tục ở lại nơi này nghỉ ngơi hai ngày."

Trong hỗn độn tiếng khóc cùng tiếng tán đồng, Tiểu Thất cùng Lan Khánh rút khỏi thạch lao cự đại ngầm dưới thư phòng.

Dưới sự trợ giúp của Đàm Hoa, bọn họ lặng lẽ trở lại khách phòng vương phủ, lúc này trở về cũng hoàn toàn không bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Muộn hơn chút nữa, Tiểu Thất viết hảo một phong mật hàm, hắn lấy địch trúc gọi chim yêu Tiểu Hồng của hắn, mò ra một ít thức ăn cho điểu nhi rồi phóng chim bay ra ngoài tường cao vương phủ, đem tin tức thu được hôm nay đưa tới bốn người Kim Trung Báo Quốc ngoài kia.

Tối ngày thứ ba, thời khắc tối quan trọng rốt cuộc đã đến. Quá ngọ, Tiểu Thất liền bắt đầu thu xếp cho Lan Khánh cùng bản thân, mặt hai người nơi này lộng lộng nơi kia lộng lộng, phát sai trụy sức cùng trường sam la quần vất vả hý hoáy hồi lâu, cuối cùng đến lúc quản gia vương phủ tới, hai người toàn thân cao thấp đều đã chuẩn bị ổn thỏa.

Mà đến lúc mở cửa nhìn thấy quản gia, quản gia kia khẽ giương miệng nhìn ngắm người đến ngây ngẩn. Tiểu Thất lại chạy tới soi gương, cảm thấy đã đủ là hai vị thiên tiên hạ phàm mới lôi kéo Lan Khánh đồng thời đi đến viện Đông Phương Lôi Dẫn.

Đi lên một hành lang thật dài, nện bước hai người hắn bình ổn, vẻ mặt ôn hòa, tiểu vương gia đã sớm ở trên bình thai (sân phơi) xa xa ngóng trông, vừa thấy thân ảnh hai người liền cấp bách tiến lên chào đón, mỗi tay kéo một người, mặt mang sắc tiếu, đưa cả hai an bài vị trí thật tốt.

Bình thai trong viện lạc này bán lộ thiên, ngửa đầu có thể thấy được tinh tú chi chít trên nền trời, cúi đầu có thể thấy vũ cơ nhanh nhẹn nhảy múa, bên tai nghe tiếng đàn sáo, mũi ngửi được hương rượu thanh liệt, trần tục khoan khoái, lại có nha hoàn diện mạo xinh đẹp bưng lên từng đạo từng đạo thức ăn tinh mỹ, tất thảy quả thực là phù hoa hưởng lạc tới cực điểm.

"Đến đến đến, trước uống chén rượu cho ấm bụng." Đông Phương Lôi Dẫn tự mình vì Tiểu Thất cùng Lan Khánh rót rượu.

Tiểu Thất tỏ ra cáng đáng không nổi, sợ hãi nói: "Tiểu vương gia, tỷ đệ chúng ta sao dám bắt ngài thay chúng ta rót rượu, vậy không hợp lễ a!"

Đông Phương Lôi Dẫn trước là cười mèo nhìn Lan Khánh, sau đối Tiểu Thất nói: "Đừng xa lạ như thế, chúng ta nhận thức đã lâu, người tới là khách, rượu này ta rót cũng là đương nhiên."

Lan Khánh bưng rượu lên ngửi một chút, phát giác là Hoàng Tửu hắn yêu nhất liền một ngụm ẩm xuống hầu.

Tiểu Thất thấy Lan Khánh uống sảng khoái như vậy nghĩ thầm, rượu này chắc là không có hạ độc vì thế cũng yên tâm uống theo Lan Khánh, vị rượu thanh liệt đậm đà vương lại đầu lưỡi, dư vị thật lâu không tiêu tan, đồng thời cũng làm cho cơ thể hơi chút nóng lên.

Gần tới mười lăm tháng tám, đã là tiết thu, ban đêm có chút se lạnh, một chén rượu vào bụng vừa vặn ấm thân cũng ấm cái bao tử.

Đông Phương Lôi Dẫn thấy bọn họ uống rượu liền cười vui vẻ.

Lúc này quản gia mang theo tôi tớ bê một bồn hoa khá lớn đi tới đằng trước bình thai, đó là một nụ hoa màu đỏ lớn bằng bàn tay đang rũ xuống, thân cơ hồ cao bằng một người, lá cây quấn quýt giao triền.

Đông Phương Lôi Dẫn đắc ý nói: "Gốc hoa này là 'nguyệt hạ mỹ nhân' tuyệt thế vô song, vô cùng trân quý trong phủ tiểu vương."

Tiểu Thất nói: " 'Nguyệt hạ mỹ nhân' hay là nói hoa quỳnh đi! Nghe nói hoa này rất hiếm có, lại chỉ nở trong đêm, gốc hoa này của tiểu vương gia dưỡng thật là tốt, lúc nở rộ nhất định rất đẹp."

Đông Phương Lôi Dẫn nói: " 'Nguyệt hạ mỹ nhân' hiếm thì hiếm thật nhưng những kẻ khác dưỡng đều là hoa trắng, chỉ có gốc hoa này là hoa đỏ. Hoa tượng trong phủ tiểu vương nói, hoa này có một không hai, đi khắp ngũ hồ tứ hải có lẽ cũng chỉ duy nhất gốc hoa này, hơn nữa tối nay sẽ nở hoa, 'nguyệt hạ mỹ nhân' đỏ tươi như máu này ở nơi khác không nhìn thấy được!"

"Với cả, thật có điểm rất ly kỳ, hoa này nguyên bản cũng mang màu trắng như 'nguyệt hạ mỹ nhân' tầm thường khác, chỉ là một hai tháng nay không biết tại sao lại biến thành màu đỏ, cho nên mới nói hoa này càng hiếm quý hơn!"

Trong đầu Tiểu Thất tựa hồ hiện lên thứ gì đó nhưng hắn không nắm bắt được, chỉ ngây ngẩn ngắm liếc nhìn gốc quỳnh đỏ tươi có điểm quỷ dị kia.

Nụ hoa rũ xuống, chẳng biết tại sao lại làm hắn nhớ tới Đàm Hoa cúi đầu đứng ở góc phòng.

Lúc này, Đông Phương Lôi Dẫn gắp một viên chi ma cầu cho Tiểu Thất, ra vẻ hơi ngài ngại quá mức thân thiết nói: "Tốt lắm tốt lắm, ngắm hoa, nhưng bụng cũng không thể không để ý, đây là điểm tâm ngươi thích nhất, trước ăn một chút đi!"

Tiểu Thất phục hồi tinh thần, làm bộ như thẹn thùng nói một tiếng tạ ơn rồi ánh mắt lại dời đến gốc quỳnh kia.

Sau, Đông Phương Lôi Dẫn lại gắp một khối tiên ngư tương bách hợp (cá tươi trạm trổ hình hoa bách hợp) đến trước mặt Lan Khánh. "Tiểu Hắc cũng nếm thử chút tay nghề của đầu bếp vương phủ ta, đầu bếp này là cha ta năm đó xuôi nam cố ý xin tiên hoàng hạ chỉ cho phép mang ngự trù từ trong cung ra. Mỗi người bọn họ trù nghệ tinh tế, món ăn làm ra đều là dân gian khó có cơ hội nếm thử!"

Dứt lời, chiếc đũa kẹp cá liền muốn đưa đến trước miệng Lan Khánh, làm bộ muốn trực tiếp đút cho Lan Khánh ăn.

Lan Khánh mị mị mắt, tay vỗ lên bàn nhẹ nhàng mà hữu lực, cả người liền ngửa ra sau ly xa miếng tiên ngư tương bách hợp kia.

Đông Phương Lôi Dẫn chưa từng bị người cự tuyệt, hơn nữa hai ngày nay hắn đối với tỷ đệ có thể nói là chiếu cố cẩn thận, trà dùng tốt nhất, phòng ở tốt nhất, vốn tưởng rằng đêm nay có thể được mỹ nhân ưu ái mà ôm cả hai về, ai ngờ một đã rơi vào võng, một vẫn còn ở ngoài ngúng nguẩy không chịu vào.

Đông Phương Lôi Dân thử lại. "Tiểu Hắc, cá này ăn rất ngon, ngươi không phải muốn không nể mặt tiểu vương chứ." Lời tuy rằng mềm nhẹ nhưng ngôn ngữ mơ hồ xuất hiện ý uy hiếp.

Tiểu Thất phục hồi tinh thần lập tức vươn tay áp đũa của Đông Phương Lôi Dẫn xuống, sau đó nhẹ nhàng xoay một vòng đem cá đặt trọn trong bát Đông Phương Lôi Dẫn, nói: "Tiểu vương gia, thực sự xin lỗi! Không phải tỷ tỷ không chịu nể mặt ngài, mà là tỷ tỷ chưa bao giờ ăn cá, nàng ăn cá sẽ bị ngứa ngáy khắp người!"

***

*Mã tám tiến bảy, xe chín bình tám: con mã ở vị trí ô số 8 tiến lên 7, quân xe ở ô số 9 sang 8, có vẻ bàn này là bàn cờ tướng.

63. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 25

Buổi yến hôm nay chính là để Đông Phương Lôi Dẫn mắc câu, bọn họ trước lừa cho hắn vô cùng cao hứng, thẳng đến lúc hắn lộ rõ chân tướng muốn đem hai người làm gì đó, quan sai bên ngoài mới xông vào đem tiểu vương gia cùng nhân chứng toàn bộ bắt về.

Nhưng muốn lừa Đông Phương Lôi Dẫn cao hứng còn phải làm cho Lan Khánh cao hứng trước, chớ chọc Đông Phương Lôi Dẫn khó chịu mới được.

May mà Đông phương Lôi Dẫn cũng không so đo, chỉ nói: "Một khi đã vậy thì dễ tính thôi, tiếp tục dùng bữa đi!"

Tiểu Thất vươn tay kéo Lan Khánh ngồi lại, tái động đũa gắp một miếng mông gà phì nộn bóng lưỡng cho Lan Khánh, Lan Khánh lúc này mới gắp mông ăn, sắc mặt so với trước hòa hoãn một chút.

Ăn xong vài thứ, Đông Phương Lôi Dẫn bắt đầu ân cần vì Lan Khánh cùng Tiểu Thất rót rượu, mà còn là một bên rót một bên lộ ra ánh mắt sắc dục huân tâm đánh giá Lan Khánh cùng Tiểu Thất.

Thời gian Đông Phương Lôi Dẫn ngắm Lan Khánh nhiều hơn một ít, rõ ràng băng sơn mỹ nhân như vậy hợp khẩu vị của hắn hơn, Tiểu Thất nguyên bản đối với người này chỉ là không thích, nhưng thấy Đông Phương Lôi Dẫn càng nhìn Lan Khánh càng thêm mê mẩn, không thích liền "đăng đăng đăng" một đường tăng lên gấp bội, biến thành thập phần chán ghét.

Lan Khánh vốn cũng bị nhìn đến phiền phức, còn nghĩ tất cả mọi chuyện rốt cuộc đến khi nào mới có thể chấm dứt đây, nhưng khi thấy Tiểu Thất thường thường mượn cớ mời rượu, ra sức ngăn trở tầm mắt Đông Phương Lôi Dẫn hướng đến hắn, hắn liền cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

Theo đó, hồ Hoàng Tửu kia cũng là không tự giác mà uống nhiều hơn vài hớp.

Rượu một hồ lại một hồ làm Lan Khánh cảm thấy đầu có điểm chếnh choáng, lúc này vũ cơ cùng nhạc sĩ hai bên không biết từ khi nào lặng lẽ lui đi không chừa một mống.

Không dự đoán được càng vận động, cảnh vật bốn phía càng thiên toàn địa chuyển.

Tiểu Thất tuy rằng vẫn cùng Đông Phương Lôi Dẫn hư tình giả ý nhưng vẫn luôn phân tâm chú ý tình hình Lan Khánh.

Khi khóe mắt dư quang nhìn thấy thần tình Lan Khánh có chút cổ quái, sắc mặt trăng bệch, Tiểu Thất trong lòng cả kinh, liền lập tức chuyển thân đỡ lấy người.

Tiểu Thất thấp giọng ở bên tai Lan Khánh hỏi: "Làm sao vậy?"

Lan Khánh cảm thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, hắn nói: "Ta váng đầu…"

"Váng đầu, làm sao lại váng đầu?" Tiểu Thất nóng ruột.

"Trong Hoàng Tửu có trộn thứ gì đó." Lan Khánh nói.

"Cái gì! Ngươi sao không nói cho ta biết lại còn uống nhiều như vậy?" Tiểu Thất cả kinh nói.

Lan Khánh liếm liếm môi, vẻ chưa nguyện ý nói: "Bởi vì Hoàng Tửu uống được lắm nên vẫn uống."

Tiểu Thất nghe Lan Khánh giảng như vậy quả thực kinh ngạc đến phát nổ, nổ đến muốn hộc máu. "Lão thiên gia của ta a!" Thật sự là hận không thể rèn sắt thành thép a— Tiểu Hắc đại nhân ngươi cư nhiên trong lúc mấu chốt còn rước thêm phiền toái chết ta—

Đương lúc hai người bọn họ khe khẽ thì thầm, Đông Phương Lôi Dẫn ra vẻ quan tâm nhích lại gần hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Hắc làm sao vậy?"

Tiểu Thất nghĩ thầm: "Dược rõ ràng chính ngươi hạ còn ra vẻ lo lắng."

Mặc kệ, trực tiếp tương kế tựu kế, dù sao tính ra cũng sắp đến lúc Kim Trung Báo Quốc xông vào.

Tiểu Thất liền quay đầu đối Đông Phương Lôi Dẫn lo âu: "Tỷ tỷ của ta không biết có phải lại phát bệnh hay không mà sắc mặt trở nên không tốt! Còn nói mình bị váng đầu nữa!"

Đông Phương Lôi Dẫn vừa nghe, sắc mặt hơi đổi, nhất thời mắt bắn lục quang, rốt cuộc giấu không được dục niệm trong lòng, thanh âm hắn khàn khàn: "Vậy còn ngươi? Tiểu mỹ nhân, ngươi có phải cũng hơi váng đầu?"

Nghe Đông Phương Lôi Dẫn hỏi, Tiểu Thất lặng đi một chút mới nghĩ đến, đúng a, vừa rồi Hoàng Tửu kia hắn cũng uống không ít!

Tiểu Thất lập tức đề khí*, nhất thời thiên toàn địa chuyển, phát giác chính mình cũng dính!

Nhưng Tiểu Thất vẫn giả vờ khó hiểu.

Đông Phương nhìn biểu tình vô tội lại nghi hoặc của Tiểu Thất, tái nhìn Lan Khánh bởi vì uống quá nhiều rượu đến phát nhiệt mà một phen lôi kéo nút thắt phía trước làm lộ ra bộ ngực sữa, dục hỏa của hắn nhất thời bốc đến cửu trọng thiên, vô pháp nhịn xuống.

Đông Phương Lôi Dẫn vươn ngón tay khẽ nâng cằm Tiểu Thất nói: "Tiểu mỹ nhân ngươi sao lại khờ dại đơn thuần đến vậy, đã như thế này rồi cư nhiên còn không phát giác ta động thủ?" Tiếng nói hắn trầm thấp: "Thấy sao, hiện nay có phải cảm giác có chút nóng, có chút dục hỏa khó nhịn, bắt đầu chịu không nổi muốn hướng vào lòng tiểu vương?"

"Ngươi, ngươi, ngươi..." Tiểu Thất làm bộ như mạnh tỉnh ngộ, cả người kinh hoảng, tiếp theo vì né tránh Đông Phương Lôi Dẫn mà ôm lấy Lan Khánh từ trên ghế té ngã.

Đông Phương Lôi Dẫn bước tới gần, Tiểu Thất kéo Lan Khánh vừa lui vừa kêu lên: "Ngươi hạ dược trong rượu, tiểu vương gia ngươi vì cái gì lại làm như vậy?!"

Đông Phương Lôi Dẫn cuồng nịnh cười nói: "Vì cái gì lại làm vậy? Đương nhiên là bởi tỷ đệ hai người các ngươi là tiểu mỹ nhân vô song thế gian a! Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, lão thiên gia đưa hai người các ngươi tới trước mắt tiểu vương, tiểu vương đương nhiên không có khả năng phụng phí của trời, tất nhiên là phải hảo hảo nhấm nháp một phen a!"

"Ngươi không được lại đây!" Tiểu Thất quát to một tiếng. Cũng không biết là ăn phải dược gì, đúng y lời Đông Phương Lôi Dẫn, cả người Tiểu Thất nóng lên, hơn nữa còn dẫn theo một chút choáng váng khó chịu, tim đập kịch liệt, ngay cả đầu ngón tay cũng bắt đầu phát run."

Tiểu Thất nói: "Tên xấu xa ngươi, đến tột cùng là khiến tỷ đệ chúng ta ăn cái gì?"

"Dùng để chiêu đãi mỹ nhân, đương nhiên là dâm độc tinh xảo nhất trên đời này." Đông Phương Lôi Dẫn cười đến mặt mày vặn vẹo. "Dược này có tên là 'kim phong dục lộ hoàn', kim phong dục lộ một lần gặp mặt, nhân gian kề cận mấy ai sánh cùng*. Lời lẽ trong thơ chẳng phải chính là chỉ tình cảnh chúng ta hiện nay sao?"

"Nãi nãi cá hùng!" Tiểu Thất trong lòng phun một tiếng.

"Kim phong dục lộ hoàn" chính là một trong tam đại dâm độc chốn giang hồ, chẳng những không dược nào chữa được mà còn có thể áp chế nội lực người tập võ khiến cho người phải trơ mắt như thể phế nhân mặc cho kẻ khác làm càn.

Nhưng ngoan độc nhất chính là dùng dược rồi giao hoan khiến người ta dục tiên dục tử, không chiến ba ngày ba đêm không thể hưu binh, còn nếu không cùng người hành phòng (sinh hoạt vợ chồng) sẽ liên tục bị tra tấn bảy ngày bảy đêm, chịu đựng đủ tư vị dục hỏa đốt người sống không bằng chết, cho đến lúc nội lực tu vi hủy sạch, tạng phủ nứt toác, thất khiếu chảy máu mà chết, tử trạng cực kỳ thê thảm, có thể nói là âm độc đến cực điểm.

Tiểu Thất trong lòng vô cùng kinh hoàng, Đông Phương Lôi Dẫn không biết làm thế nào lộng đến thứ dâm dược chuyên đối phó với người tập võ này.

Vội vàng vận khí vài lần, phát hiện chân khí nội phủ không thể ngưng chúng, lại thấy Đông Phương Lôi Dẫn thong thả bước tới chỗ bọn họ, Tiểu Thất nghĩ thầm, chết chắc chết chắc, lúc này gà giò hắn khó giữ thanh sạch, khi không tiện nghi tên Đông Phương Lôi Dẫn bẻ cành ngắt hoa!

Vốn tưởng rằng chính mình sẽ táng thân nơi bụng sói, nào ngờ âm ảnh che trên đầu, Tiểu Thất cũng nhắm mắt chuẩn bị thong dong hy sinh thì ngay sau đó lại bị hắn kéo lên ném sang một bên.

Mông nện trên mặt đất, Tiểu Thất nghi hoặc "di" một tiếng.

Hắn trợn mắt thấy Đông Phương Lôi Dẫn không biết từ chỗ nào lấy ra một cây roi, nhẹ nhàng lắc lắc trong không trung, hắn vừa sắc dục vừa dữ tợn nhìn chằm chằm bộ ngực sữa mãnh liệt nảy sóng của Lan Khánh.

Lan Khánh vô lực đứng dậy, hắn cau mày thử vận khí vài lần nhưng chẳng những cả người bủn rủn vô lực, mà mầm hỏa trong lòng một phen thoát ra càng khiến hắn bị thiêu đốt không chút dễ chịu.

Hắn giật mình, dược tính càng ngày càng mãnh liệt khiến cảm giác kỳ quái dâng lên, cái loại cảm giác này làm hắn không thoải mái cũng làm hắn dùng nhãn thần thêm phần lãnh đạm liếc Đông Phương Lôi Dẫn.

Vẻ mặt Lan Khánh dắt theo cảm giác không thống khoái trong lòng Đông Phương Lôi Dẫn, hắn cả giận mắng: "Tiện tỳ, dám cả gan dùng ánh mắt như thế xem tiểu vương!"

"Nói ai tiện tỳ, ngươi sao?" Lan Khánh cười lạnh một tiếng. "Chỉ có loại thối nát thấp hèn cùng na căn phía dưới không dùng được mới đối với người hạ xuân dược." Hắn thản nhiên nói, ngữ khí cũng cực kỳ lạnh lùng. "Ngươi là loại thối nát thấp hèn, hay là loại không dùng được, hả?"

Một chữ "hả" kia, "hả" mà không lặp, "hả" mà khiêu khích, "hả" đến không coi ai ra gì, "hả" khiến Đông Phương Lôi Dẫn sôi gan bừng bừng lửa giận.

"Rơi vào trong tay bản tiểu vương còn dám vô lễ!" Đông Phương Lôi Dẫn dùng khuôn mặt bị dục vọng bóp méo đáng sợ tươi cười hướng Lan Khánh. "Bản tiểu vương hôm nay khiến cho ngươi hiểu, vào Túc vương phủ lại dám cả gan không để bản tiểu vương trong mắt sẽ phải lĩnh hậu quả gì!"

Tiểu Thất vừa thấy cây roi trong tay Đông Phương Lôi Dẫn liền nhớ tới dấu vết truật mục kinh tâm (hãi mắt kinh tâm) trên thi thể Đàm Hoa.

Lúc ấy người này cũng bởi vì Đàm Hoa không theo liền tươi sống đánh chết, tuy rằng người này bình thường thoạt nhìn đoan chính nhưng thật không ngờ thủ đoạn tàn độc vô cùng.

Nội lực bị áp chế, một thân võ nghệ không đất mà dụng, nhưng khi thấy Đông Phương Lôi Dẫn lui sau mấy bước rồi giơ roi hung hăng huy hướng Lan Khánh, Tiểu Thất vẫn là phi thân bổ nhào tới trước mặt Lan Khánh, cắn răng vì hắn đỡ roi kia.

"Tiểu Thất!" Lan Khánh không biết tại sao Tiểu Thất lại nhào tới, hắn giận dữ gào một tiếng.

"Tiểu Thất, như vậy làm đau lòng tỷ tỷ a!" Đông Phương Lôi Dẫn cười nói.

Đối diện với Đông Phương Lôi Dẫn bởi vì dục hỏa mà biểu tình toàn bộ vặn vẹo trở thành miệng méo mắt xiêu, Tiểu Thất nhẫn đau, cắn răng cười nói: "Tiểu vương gia, tỷ tỷ của ta nếu có chỗ nào đắc tội ngài vậy hãy để đệ đệ ta chịu thay! Đầu nàng không minh mẫn, ngài đừng cùng nàng so đo!"

"Trần Tiểu Kê, ngươi làm cái gì?" Lan Khánh ở sau Tiểu Thất sâu kín hỏi.

Tiểu Thất không để ý tới Lan Khánh.

Hắn nhìn Đông Phương Lôi Dẫn, trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm, người phía sau là hắn muốn dùng cả đời bảo hộ, hắn tuyệt đối không để người này xảy ra nửa điểm ngoài ý muốn. Chốc lát nữa Kim Trung Báo Quốc sẽ xông tới, hắn hiện nay chỉ cần kéo dài chút thời gian không để người này chịu thương tổn, như vậy là được.

Đông Phương Lôi Dẫn nhìn Tiểu Thất điềm đạm đáng yêu nói: "Ta vốn muốn để ngươi lại hưởng dụng sau, ngươi thế nhưng nói muốn trước, vậy ta liền bắt đầu từ ngươi đi!"

Roi từ phía trái đánh xuống, mặt cùng ngực của Tiểu Thất lập tức nổi lên một trận hỏa lạt, nhưng quỷ dị chính là, bởi vì dược tính, đau đớn như vậy lại mang tới một cỗ tư vị tiêu hồn thực cốt khác.

Tiểu Thất thấp suyễn một tiếng, dùng nhãn tình ướt át nhìn Đông Phương Lôi Dẫn, vì tránh cho người này đem chú ý đánh trên người Lan Khánh, hắn phát ra một loại âm mũi chính mình nghe xong cũng thấy ghê tởm, âm điệu dinh dính mềm ẹo nói: "Tiểu vương gia, đừng dùng roi được không, Tiểu Thất sợ đau…"

Bộ dáng Tiểu Thất nhu nhược làm cho Đông Phương Lôi Dẫn thú tính đại phát, trong đầu sinh ra dục niệm tàn ngược, hắn hung hăng quất xuống hơn mười roi vào Tiểu Thất, Tiểu Thất cố chịu đựng, lại không thể nhìn thấy Lan Khánh phía sau dùng loại ánh mắt gì trông hắn.

Y sam thoát phá, da thịt lộ ra từng đạo từng đạo vết thương, Đông Phương Lôi Dẫn cực kỳ thích ngược càng đánh càng hưng phấn, hơi thở cũng trở nên thô kệch.

Mãi đến lúc Tiểu Thất vì chịu đựng đau đớn mà vô ý cắn đứt môi làm máu tươi đỏ chói chảy ra, dục niệm Đông Phương Lôi Dẫn đè ép đã lâu ùn ùn bộc phá, hắn ném roi, một phen ôm lấy Tiểu Thất muốn ném lên bàn thực hiện thú dục.

Tiểu Thất run lên, biết kế tiếp nếu không nghĩ được biện pháp né tránh sẽ thật sự bị khai bao. Khi Đông Phương Lôi Dẫn một tay hua rơi rượu mâm chén tách trên bàn đá trong đình, hắn cong chân muốn dùng lực đạp tới gốc con cháu người này, không ngờ bởi vì tư thế không đúng, vị trí lại không chuẩn, cái đạp kia căn bản không tới được nơi yếu hại, ngược lại còn bị Đông Phương Lôi Dẫn bắt lấy chân vặn mở đầu gối.

"Hắc hắc hắc…" Tiểu Thất cười dối trá.

Đông Phương Lôi Dẫn cũng cười. "Tiểu Thất a, ta còn tưởng ngươi tính tình ôn thuần, không nghĩ tới ngươi cùng tỷ tỷ ngươi ngang tài ngang sức, cư nhiên dám cả gan nhấc chân hành hung!"

Đông Phương Lôi Dẫn sỗ sàng sờ nắn chỗ kín chính mình, sau đó đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt Tiểu Thất. "Đây chính là thứ đang đợi để cho ngươi sảng khoái, ngươi muốn đạp hủy nó, vậy đợi lát nữa ai tới cho ngươi hưởng thụ đây!?"

Đối với loại trêu ghẹo từ từ xâm phạm của Đông Phương Lôi Dẫn, Tiểu Thất rốt cuộc nhẫn không nổi, hơn nữa Đông Phương Lôi Dẫn một phen đánh vào thắt lưng hắn, rớt ra y sam hắn, biểu tình trên mặt Tiểu Thất cả kinh uốn éo, hắn chửi rủa ầm ĩ: "Con mẹ nó, ngươi là thứ quy đản Đông Phương Lôi Dẫn, đánh đại gia ta còn dám nói những lời ghê tởm với đại gia ta! Ngươi nếu thật dám sờ mông đại gia ta, đại gia ta tuyệt đối sẽ kẹp cái thứ nghiệt căn của ngươi đến nát rụng, đứt rụng, về sau cả đời không thể dùng nữa! Cho cha ngươi chẳng những không còn nhi tử lại nhiều thêm một nữ nhân, kêu ngươi về sau làm thái giám, vĩnh viễn chỉ có thể ngồi chồm hỗm đi tiểu!"

Đông Phương Lôi Dẫn không ngờ tới Tiểu Thất lại nói ra những lời thô bỉ như vậy, hắn sửng sốt. Tiểu Thất vừa vặn quơ được cơ hội vội vàng đá một cước, lúc này vị trí vừa chuẩn trực tiếp đá trúng phía trên cái gốc rễ con cháu đã căng ra đến mức không thể căng hơn.

"A a—" Địa phương nguyên bản vận sức chờ phát động bị tàn nhẫn đạp mấy cái, Đông Phương Lôi Dẫn đau trào nước mắt, hắn liên tục thối lui vài bước, hai tay ôm lấy nghiệt căn, đau đớn đến mức trên mặt vẫn giật giật.

Tiểu Thất lập tức xoay người ngã xuống bàn, bò vài cái muốn nhanh chóng bò thoát ra khỏi địa phương nguy hiểm này.

"Trần Tiểu Thất, ngươi dám đá bản tiểu vương!" Đông Phương Lôi Dẫn rống giận, một tay vỗ vỗ yếu hại, một tay hướng ra bắt lấy Tiểu Thất.

"Ô a a a a—" Tiểu Thất cuồng kêu. Má ơi, cứu mạng a! Ta không muốn mặt sau bị khai bao a a a a a!

Tiểu Thất vừa kêu rên vừa mãnh liệt bò tới phía trước, ngay tại thời điểm Đông Phương Lôi Dẫn cầm lấy y lĩnh của hắn, hắn một chiêu kim thiền thoát xác từ trong xiêm y chui ra, y phục toàn bộ lưu lại cho Đông Phương Lôi Dẫn, chính mình chỉ còn mặc một tiết khố màu trắng trên người, sau đó bò lên, liều mạng lao tới trước.

Nhưng chạy chưa được hai bước, một cây roi huy đến cuốn lấy thắt lưng hắn, cứng rắn kéo hắn trở về.

"Oa a a a a a—-" Tiểu Thất kêu thảm, ngã nhào trên đất.

Lan Khánh cưỡng ép chính mình đứng lên ra sức chạy về phía Đông Phương Lôi Dẫn, xuất thủ ngăn cản. "Đông Phương Lôi Dẫn, ngươi dám cả gan động tới một sợi tóc gáy của hắn xem!"

Song Đông Phương Lôi Dẫn lại như có thừa sung mãn một bên đối phó Lan Khánh, một bên tha Tiểu Thất về.

Ngã lộn trên mặt đất, thanh âm tựa như tiếng đồ sứ vỡ vụn rơi vào lỗ tai Tiểu Thất.

"Sư huynh cứu mạng a, sư phụ cứu mạng a! Quan Thế Âm Bồ Tát Như Lai Phật Tổ, mau mau cứu ta a!" Tiểu Thất loạn rống loạn kêu một trận.

Ngay lúc này, một cỗ u hương khinh khinh đạm đạm truyền đến, lực roi phía sau quấn lấy hắn đột nhiên yếu bớt, Tiểu Thất sửng sốt mở to mắt mới phát giác chính mình đang kéo theo bồn hoa trân quý hiếm lạ độc nhất thế gian kia – gốc "nguyệt hạ mỹ nhân" đỏ như máu.

***

*đề khí: đưa khí từ đan điền lên cao có tác dụng làm thân thể nhẹ nhàng, ngược lại là trầm khí nén khí xuống đan điền.

*kim phong dục lộ một lần gặp mặt, nhân gian kề cận mấy ai sánh cùng: cái này là biến tấu từ câu thơ trong Thước Kiều Tiên của Tần Quán ( ):

,

Thước kiều tiên

Tiêm vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiện thắng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thuỷ,

Giai kỳ như mộng,

Nhẫn cố thước kiều quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?

Dịch nghĩa

Từng đám mây màu nhỏ khoe đẹp

Sao bay truyền cho nhau nỗi hận

Sông Ngân vời vợi thầm vượt qua

Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau

Hơn hẳn bao lần ở dưới cõi đời

Tình mềm tự nước

Hẹn đẹp như trong giấc mơ

Không nỡ nhìn cầu Ô Thước là lối về

Hai mối tình đã thật sự là lâu dài

Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm.

Dịch thơ

Thước kiều tiên (Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo)

Mây viền khoe đẹp,

Sao bay đưa hận,

Thầm qua sông Ngân vời vợi.

Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau,

Hơn biết mấy người đời gần gụi.

Tình mềm tựa nước,

Hẹn đẹp như mơ,

Cầu Thước nhìn về ngại nỗi.

Hai tình ví phỏng mãi lâu dài,

Đâu cứ phải mai mai tối tối.

Thước kiều tiên (Người dịch: Phi hoa phi tuyết)

Âm thầm quá bước Ngân hà

Sao bay gửi hận mây hoa khoe màu

Gió vàng sương ngọc tìm nhau

Đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng

Nhu tình mộng đẹp tương phùng

Ngậm ngùi chẳng nỡ ngoảnh trông thước kiều

Tình xưa nếu mãi còn yêu

Cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau

Kim phong, ngọc lộ trong câu thơ này là gió vàng (theo ngũ hành, kim thuộc phía tây tượng trung cho mùa thu, nên gió vàng là chỉ gió thu) và bạch lộ (sương thu), ám chỉ vào đêm thất tịch mùa thu 7-7 âm lịch ngưu lang chức nữ gặp nhau trên cầu Ô Thước-Cầu hỉ thước tiên. Ngưu lang chức nữ bản Trung Quốc và bản Việt Nam không giống nhau lắm nhưng đều có cái kết là Ngưu lang Chức nữ bị chia cắt mỗi năm chỉ có thể gặp nhau một lần vào đêm thu.

Tự Từ đã đổi Ngọc lộ thành Dục lộ =.=!, biến một thứ mỹ miều thành dâm dục *hãn*

***

Gà vẫn chưa chín!

Gà vẫn chưa chín!

Xin đừng kích động!

Xin đừng kích động!

64. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 26

Dưới ánh trăng, đóa quỳnh từ bồn hoa vỡ ngã xuống, thân lá quấn quanh người Tiểu Thất, một trận lại một trận gió nhẹ từ từ thổi tới, nụ hoa to như bàn tay buông rũ nhẹ nhàng rung động, đóa hoa đỏ tươi thong thả mở ra, tâm nhụy ở trung tâm hiển lộ rồi sau đó một đóa lại một đóa hoa to như cái chén ở trên người Tiểu Thất nở rộ.

Đình viện nhất thời tràn ngập hương khí, nồng đậm cơ hồ làm cho người không cách nào hô hấp.

Mà trong hương khí mơ hồ còn có thể ngửi được mùi máu tanh nhàn nhạt.

Thân ảnh Đàm Hoa ở dưới nguyệt quang soi chiếu chậm rãi xuất hiện, hắn vẫn cúi thấp đầu nhưng thân ảnh như sương như khói so với bất luận lần nào xuất hiện trước đây thanh tích rõ ràng.

Đàm Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt phiếm lục quang nhìn chằm chằm Đông Phương Lôi Dẫn. Gió mát mới rồi hơi hơi thổi tới cũng dần dần lạnh như băng, bốn phía sương mù mỏng manh trôi nổi, khí âm trầm phút chốc tràn ngập toàn bộ vương phủ viện lạc khiến người ta không rét mà run.

"Hảo a Tiểu Thất, ngươi thực là phúc tinh của ta, nguyệt hạ mỹ nhân ta chờ lâu như vậy không nở lại vì ngươi vừa chạm liền nở. Xem ra ta thương ngươi cũng thật không sai!" Đông Phương Lôi Dẫn tựa hồ không nhìn thấy Đàm Hoa trước mắt, tiếp tục trêu đùa Tiểu Thất.

Cổ tay trái Lan Khánh thoáng cái bị Đông Phương Lôi Dẫn bắt được, còn Tiểu Thất bị đối phương một cước giẫm trên mặt đất.

Thấy bộ dáng Tiểu Thất cùng vô số vết roi trên người hắn, lửa giận trong lòng Lan Khánh mạnh mẽ thoát ra. Hắn đem tay phải tham tiến trong lòng ngực, lúc tái vươn ra, đầu ngón tay đã dính một mạt màu lam, lam sắc kia là "khổng tước đảm" chí âm chí độc, kiến huyết phong hầu, chỉ cần một chút đã có thể làm cho kẻ khiến người chán ghét toàn thân thối rữa mà chết.

Chính tại lúc này, nội viện vương phủ đột nhiên cuồng phong gào thét, nhất thời đất đá mù trời nhật nguyệt vô quang.

Tất cả bồn chậu trồng hoa bên cạnh bị gió quấn lên, cả rượu mâm chén tách bị quét xuống mặt đất trong đình, loảng xoảng loảng xoảng nhắm thẳng Đông Phương Lôi Dẫn nện xuống.

"Ai da— sao lại thế này— người đâu, mau tới cứu tiểu vương!" Đông Phương Lôi Dẫn buộc phải buông tay co chân, một đường thối lui ra sau.

Hắn bị bão cát đầy trời che lấp tầm mắt, bị đồ sứ vỡ vụn cắt cho cả người máu tươi đầm đìa, từng gốc từng gốc hoa tàn đánh lên đầu lên mặt lên người hắn, vô luận hắn trốn tới chỗ nào, trận gió quỷ dị kia liền truy tới chỗ đó, tựa hồ phải đánh chết hắn mới bỏ qua.

"Đông Phương Lôi Dẫn, ngươi cưỡng bắt ta, trong viện dâm nhục sát hại ta… Đánh cho ta miệng phun máu tươi, còn tan mất hồn phách… May mắn trời xanh thương xót ta, cho một nửa hồn phách ta sống trong hoa quỳnh, lại gặp được chư vị đại nhân Quy Nghĩa huyện cứu giúp, ta mới có thể đứng tại chỗ này… Hôm nay sẽ là tận thế của ngươi, ta muốn ngươi nợ máu trả bằng máu, đem mạng ngươi thiếu ta trả lại cho ta!" Thanh âm Đàm Hoa xa xôi thê lương, Tiểu Thất nghe thấy da đầu phát run.

"Người đâu mau tới— các ngươi đi đâu rồi—" Đông Phương Lôi Dẫn vừa kinh vừa sợ gào thét, tóc tai bù xù chạy trốn chung quanh, bộ dáng ngoan lệ hung tàn mới rồi một chút cũng không còn.

Ngoài viện đột nhiên truyền đến một trận lại một trận ầm ĩ, sau đó mười mấy tên quan sai cùng một đám thị vệ vương phủ vừa đánh vừa xâm nhập bên trong.

Kim Trung Báo Quốc đi đầu bên đánh bên kêu: "Hôm nay có người báo quan, nơi này có kẻ cường thưởng dân nam dân nữ, chúng ta mới đến xem xét, các ngươi dám cản trở quan sai phá án, có biết đã phạm tội gì không!?"

Nhóm người này tổng cộng bốn, năm mươi tên khi đánh vào trong viện, cũng nghe thấy Đông Phương Lôi Dẫn kêu cứu, nhưng lúc bọn hắn nhìn thấy Đông Phương Lôi Dẫn bị trận cuồng phong quỷ dị vây quanh không thể thoát thân, hơn nữa máu tươi đầm đìa, mỗi người đều ngây ngốc đứng lặng.

"Tiểu vương gia!" Thị vệ gấp đến độ hô to.

"Tiểu Thất, Tiểu Đầu Nhi!" Kim Trung Báo Quốc cũng kêu.

"Đàm Hoa!" Tiểu Thất giận dữ gào: "Mau mau dừng lại, không thể giết người!"

Đàm Hoa rưng rưng sâu kín khóc. "Tiểu dân ủy khuất, tiểu dân oan khổ… Tiểu dân một thân khổ sở đều là người này gây nên, mất đi tánh mạng… mất đi trong sạch… Hôm nay người này phải đền mạng, trả lại ta hết thảy…"

"Ta biết ngươi oan, càng biết ngươi khổ!" Tiểu Thất hô: "Nhưng hãy để quan sai mang hắn về để Thi đại nhân khai đường thẩm án, Thi đại nhân nhất định trả lại cho ngươi một cái công đạo, không, không chỉ ngươi, còn có tất cả những người vì hắn uổng mạng, Thi đại nhân cũng sẽ trả cho bọn họ công đạo! Nhất định phải cho người trong thiên hạ biết, vương tử phạm pháp cùng tội như thứ dân, không phải bởi vì hắn là tiểu vương gia là có thể muốn làm gì thì làm, coi tánh mạng của dân chúng như rơm rác tùy ý đối đãi!"

Cuồng phong đột nhiên ngừng lại, tất cả cát bụi cùng tàn hoa loạn thảo nhất loạt hạ xuống.

Nhưng một mảnh sứ vỡ phi thường sắc nhọn không gió dừng trước mặt Đông Phương Lôi Dẫn, chỗ bén nhọn trực chỉ cổ họng Đông Phương Lôi Dẫn.

Tiểu Thất nín thở, người bốn phía nhìn thấy tình cảnh quỷ dị này cũng trợn mắt há mồm.

Cuối cùng tiếng mảnh sứ vỡ khuông lang trúc trắc rơi xuống cùng tiếng Đàm Hoa nức nở truyền đến, Đông Phương Lôi Dẫn hai mắt trợn ngược hôn mê bất tỉnh, Tiểu Thất mới thở phào nhẹ nhõm một hơi mềm người ngã xuống.

Đinh Kim nhìn Tiểu Thất áo rách quần manh, thương tích chồng chéo, lại nhìn Lan Khánh cổ áo bị giải khai lộ ra hơn phân nửa bộ ngực sữa, lên tiếng hỏi: "Nơi này xảy ra chuyện gì, hai người các ngươi vì sao y sam không chỉnh?"

Tiểu Thất thở hổn hển mấy khẩu khí, cảm giác không thoải mái trên người lại dâng lên, nóng đến kiểm hồng khí suyễn, cả người giống như bị kẻ khác cầm lông chim cọ cọ, ngứa ngáy khiến hắn chịu không nổi.

Tiểu Thất cảm thấy mình sắp không xong, toàn thân không một chỗ thoải mái, nhưng hắn vẫn chịu đựng đứng lên, dùng một thân thương tích đối mọi người nói: "Hai người chúng ta bị tiểu vương gia Đông Phương Lôi Dẫn cưỡng ép bắt đến, hắn chẳng những có ý đồ dâm nhục chúng ta còn đối chúng ta thi khổ hình. Nhìn xem, y sam chúng ta toàn bộ bị cởi, nhìn xem, trên người của ta đều là vết roi, hành vi ác nhân này mọi người hôm nay đều tận mắt nhìn thấy!"

Tiếp theo Tiểu Thất nói: "Còn có, dưới thư phòng tiểu vương gia có một mật thất, bên trong nhốt rất nhiều nam nam nữ nữ bị hắn cưỡng bắt! Bọn họ đều bị hắn giày vò đến người không ra người, các ngươi nhanh đi cứu bọn họ!"

Thị vệ vương phủ mỗi người hai mặt nhìn nhau, câm nín không lời, Đinh Kim cả giận quát: "Đông Phương Lôi Dẫn thân là tiểu vương gia Túc vương phủ, thế nhưng lại làm ra loại chuyện bại hoại vương pháp, hiện giờ chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực. Người đâu, đem Đông Phương Lôi Dẫn bắt trở về để Thi đại nhân khai đường thẩm vấn!"

"Từ từ!" Quản gia Túc vương phủ có chút do dự tiến đến: "Thanh Châu là địa hạt của Túc vương gia, hiện giờ vương gia không ở, các ngươi không thể tùy ý bắt tiểu vương gia đi…"

Đinh Kim lấy ra lệnh bài bộ khoái nói: "Chúng ta là cửu phẩm bộ khoái, ăn chính là lương của triều đình, cống hiến chính là cho đại nhân trong nha môn cùng đương kim thánh thượng! Đông Phương Lôi Dẫn một

phạm mệnh án (án giết người), hai phạm hành vi cưỡng gian, hiện giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ, chiếu theo luật pháp đương triều phải mang về nha môn thẩm tra xử lý. Các ngươi nếu dám ngăn trở, đó chính là không đem luật pháp cùng đương kim hoàng thượng, còn có đại nhân chúng ta, để vào trong mắt!"

"Vương gia mặc dù lớn nhưng có lớn hơn trời, lớn hơn hoàng thượng không? Nếu việc này rơi vào tai hoàng thượng, biết vương gia dung túng nhi tử hành hung, tiểu vương gia lại không chịu theo chúng ta về nha môn, ta thấy không chỉ các ngươi có chuyện, tiểu vương gia có chuyện, mà ngay cả vương gia nhà ngươi cũng sẽ có chuyện!"

Lời này Đinh Kim nói ra toàn bộ là hù dọa người, nhưng đối với vương gia phủ không có Túc vương, tiểu vương gia lại đang hôn mê như rắn mất đầu vẫn có lực chấn động nhất định.

Quản gia kia ấp úng, có chút sợ sệt nhìn Đinh Kim, Đinh Kim vẻ mặt nghiêm nghị tiếp tục chỉ huy bộ khoái xử lý sự tình kế tiếp.

Bắt trói xong Đông Phương Lôi Dẫn, Lý Trung hướng Tiểu Thất đi tới, cởi ngoại y phủ thêm cho Tiểu Thất. Trong lúc hắn vô tình chạm vào da thịt Tiểu Thất, Tiểu Thất mạnh run lên, thiếu chút nữa cả người liền ngã vào lòng ngực Lý Trung.

"Ngươi không sao chứ?" Lý Trung thành thật nhìn không ra Tiểu Thất bị hạ dược, chỉ cho là hắn bị Đông Phương Lôi Dẫn đánh thực thảm, ngay cả đứng cũng không vững.

An Quốc thì chạy tới muốn đỡ Lan Khánh lung lay sắp đổ nhưng Lan Khánh lại một phen đánh rớt tay An Quốc, khó chịu quát: Cút ngay!"

"Tiểu Đầu Nhi ngươi sao vậy?" An Quốc nhìn trên trán Lan Khánh mồ hôi chi chít, lo lắng không thôi.

Tiểu Thất quay đầu lại thấy bộ dáng Lan Khánh, trong lòng hoảng hốt liền điên điên đảo đảo hướng hắn đi tới.

Nào biết hắn tới gần cũng khiến Lan Khánh giận dữ, Lan Khánh thấy khuôn mặt Tiểu Thất lại nghĩ tới mới rồi hắn lấy thân chịu hại, khóe miệng tràn ra tươi cười âm trầm: "Ngươi được a, ngay cả mạng cũng không muốn, thay ta chắn roi!"

Dứt lời, đầu ngón tay liền chỉ Tiểu Thất, làm bộ muốn bắn kịch độc lên người Tiểu Thất.

Nhưng Tiểu Thất lại hoàn toàn phớt tỉnh, hắn khó nén lo lắng trong lòng trực tiếp bắt lấy tay Lan Khánh, dùng móng tay quệt đi độc đạn, lôi kéo người hướng chính mình nói: "Đứng không vững phải không? Trước dựa vào người ta! Ngươi uống rượu nhiều hơn ta, đầu có choáng váng hay không? Có phải rất khó chịu không?"

Lan Khánh sửng sốt, lời còn chưa nói ra liền đình lại, chỉ tùy Tiểu Thất lôi kéo, lẳng lặng dựa vào người hắn.

Kim Trung Báo Quốc từ trước đến nay quan tâm nhất chính là Tiểu Đầu Nhi trong nha môn bọn hắn, bốn người vội vàng vây quanh hỏi: "Tiểu Đầu Nhi không sao chứ? Cả người đều là mồ hôi."

Một người kinh ngạc nói: "Mặt hai người các ngươi sao đều hồng như vậy?"

Tiểu Thất ôm Lan Khánh, áp chế run rẩy nói: "Những người trong mật thất đã cứu ra chưa?"

Đinh Kim nói: "Đã phái người đến đó."

Tiểu Thất gật đầu. "Tốt lắm, các ngươi lưu lại xử lý sự tình kế tiếp." Tiếp theo hướng Lý Trung nói: "Lý Trung, đưa ta cùng Tiểu Hắc về chỗ các ngươi ngụ lại, mau!"

Một tiếng mau của Tiểu Thất, Kim Trung Báo Quốc nghe được trong lòng run sợ.

Vì không để đả thảo kinh xà, bộ khoái Quy Nghĩa huyện lần này phẫn làm lữ khách thương nhân từng nhóm đi tới Thanh Châu.

Kim Trung Báo Quốc ngủ lại một gian khách điếm trong thành, sau khi Lý Trung hộ tống Tiểu Thất cùng Lan Khánh quay về khách điếm, Tiểu Thất vội vàng phân phó tiểu nhị mang bồn tắm đến, đổ đầy nước lạnh xong xuôi liền đuổi Lý Trung ra ngoài.

Đóng cửa lại, Tiểu Thất vội vàng đi tới bên người Lan Khánh. Lan Khánh toàn thân đã bị dược tính khống chế, cau mày thở ra khí tức nóng bỏng, khó nhịn ngã xuống giường, ngón tay bắt lấy đệm.

Vì thuận tiện hành động, Tiểu Thất mới rồi ở trong vương phủ tái độ triển Hồi Xuân công, đem thân thể khôi phục lại bộ dáng bình thường, chỉ là nội lực bị bế cho nên khôi phục rất chậm, đến khi trở lại khách điếm tay chân mới dài ra một ít.

Tiểu Thất bưng chậu tới, đỡ lấy Lan Khánh, tuy rằng chính hắn cũng trúng dâm độc nhưng vô tâm với thân mình mà đè ép tình dục bốc lên, đối Lan Khánh nói: "Sư huynh, sư huynh ngươi nghe thấy ta nói chuyện không?"

Tiểu Thất vừa nâng Lan Khánh dậy, Lan Khánh liền thở ra một hơi thật dài, mỹ nhân thổ tức như lan, thơm tho say lòng, Tiểu Thất khống chế không nổi, tay khoác lên lưng Lan Khánh liền dùng sức bấu, nhưng một tiếng khó nhịn rên rỉ từ môi Lan Khánh thoát ra đúng lúc kéo tâm trí Tiểu Thất về.

"Nãi nãi cá hùng, Bách Lý Thất ngươi lúc này còn loạn tưởng bậy bạ cái gì vậy?" Tiểu Thất phản thủ cho mình vài cái bạt tai, bạt tai vang vội ngay cả Lý Trung bên ngoài đều nghe thấy, vội vàng hỏi: "Bên trong xảy ra chuyện gì?"

Nghe thấy thanh âm Lý Trung tựa hồ sốt ruột muốn phá cửa vào, Tiểu Thất vội vàng hô: "Không có việc gì! Ta không sao, Tiểu Hắc cũng không sao, ngươi ngàn vạn lần không được tiến vào!"

Lúc sau Tiểu Thất thâm hít vài khẩu khí, đưa ngón tay đặt bên môi Lan Khánh nói: "Sư huynh, ta hiện tại muốn thay ngươi oạt thổ (móc ói), cho ngươi nôn sạch rượu vừa uống đi, có chút không thoải mái, ngươi nhẫn nhẫn!"

Ý thức Lan Khánh còn có nửa phần thanh minh, khi hắn nghe thấy lời Tiểu Thất, trong lòng hừ khẽ. Hắn ngay cả oạt nhục đoạn cốt còn không cảm thấy đau đớn, oạt thổ thì có gì không thoải mái?

Chỉ là thanh âm Tiểu Thất sốt ruột như vậy, lo lắng như vậy, phảng phất cả trái tim đều đặt trên thân mình, Lan Khánh đột nhiên nhớ tới người này mới vừa rồi che chắn cho hắn, thay hắn chịu đựng mấy roi kia.

Trên mặt Tiểu Thất còn có vết roi, chiếc cổ mảnh khảnh cùng nửa ngực trần cũng còn lưu vết máu.

Lan Khánh không rõ, Tiểu Thất vì cái gì luôn luôn ở bên hắn, hắn dường như luôn đối với Tiểu Thất không tốt, chẳng những đánh bản tử còn thường thường cười Tiểu Thất nhát gan, nhưng người này luôn luôn không rời đi, luôn luôn lưu lại bên cạnh hắn.

Tiểu Thất luôn đối với hắn cười, tuy rằng bỉ bỉ nhưng khi người này gọi hắn "sư huynh", trong giọng kia có một chút tôn kính cùng một chút vui vẻ, hắn luôn nghe ra.

Vì cái gì, vì cái gì, hắn khi dễ Tiểu Thất như vậy, người này còn không có đi, thậm chí ngay cả lúc tên quy đản tiểu vương gia kia ý đồ nhúng chàm hắn, người này cũng che trước hắn, vì hắn chịu đựng hết thảy.

"Tiểu Kê…"

Lan Khánh giống như không hiểu, lại có chút hiểu được.

Tâm Tiểu Thất, đều đã đặt trên người hắn…

"Nhanh lên nhanh lên, mau ói ra!" Tiểu Thất đưa ngón tay với vào miệng Lan Khánh thay hắn gẩy yết hầu, làm cho rượu còn dư trong bụng Lan Khánh toàn bộ phun vào trong chậu.

Tiếp theo, hắn vừa vội vừa loạn đem chậu đặt sang bên, sau đó rút trâm cài trên đầu Lan Khánh xuống, xoay mở một viên trân châu trên đỉnh lấy "thanh tâm giải độc dược" giấu bên trong ra.

Tiểu Thất vội vàng bưng nước tới, trước hết để Lan Khánh ăn một viên rồi mới đến chính mình ăn một viên khác.

Tiểu Thất nói: "Đây là hộ thân dược hoàn sư phụ cho ta, ta vì phòng vạn nhất liền nhét vào trâm cài của ngươi. Nhưng "kim phong dục lộ hoàn" âm độc vô cùng, dược hoàn này chỉ có thể giảm bớt độc tính, không có biện pháp hoàn toàn giải dâm độc."

Tiểu Thất một bên dùng ống tay áo lau mồ hôi, một bên giúp đỡ Lan Khánh nhảy vào trong bồn tắm, hảo hảo hàng đi một thân khô nóng khó chịu.

"Ngâm nước lạnh một chút, ngàn vạn lần đừng vận công, ngươi chờ ta, ta đi tìm người tới cứu ngươi." Tiểu Thất nói xong, quay đầu muốn phóng tới cửa.

"Tìm người nào tới cứu ta?" Lan Khánh một đôi nhãn tình sâu không thấy đáy.

Tiểu Thất dừng nện bước nhìn Lan Khánh, trong lòng có chút không yên nhưng vẫn nói: " 'Kim phong dục lộ hoàn' không phải chuyện đùa, phương pháp duy nhất cứu ngươi, đó là tìm người đến… Hai ta mỗi người một cái… Sau đó… Ưm ưm.. Chính là cái kia… sư huynh ngươi hiểu chứ…"

Tiểu Thất tiếp đó lại nói: "Đúng rồi, ngươi thích nam hay là thích nữ… Ta…"

Tiểu Thất nói còn chưa xong, biểu tình Lan Khánh liền dần dần đông lạnh.

Lan Khánh mở miệng cắt lời Tiểu Thất. "Trần Tiểu Kê, ngươi muốn chết sao?"

Mấy chữ cuối cùng nghẹn trong cổ họng, Tiểu Thất lập tức biết Lan Khánh đối với loại sự tình này lòng còn khúc mắc, nhưng mà, nếu có biện pháp khác hắn cũng thật sự không muốn đối với Lan Khánh như vậy, cuối cùng đành phải nói: "Hay là ta kêu Lý Trung tìm vài người đến cho ngươi chọn, nếu không, để chậm trễ liền muộn mất…"

"Vậy còn ngươi?" Lan Khánh phượng mâu nhấc lên, ngưng trú Tiểu Thất.

"Ưm… A…" Tiểu Thất bị nhìn cả người hoảng hốt thiếu chút nữa cất bước nhào tới Lan Khánh. Nhưng một khắc cuối cùng hắn vẫn là cắn răng nhẫn nhịn xuống, xoay người thở gấp nói: "Ngươi, ngươi chọn xong, còn lại ta tái chọn…"

Dứt lời vội vàng đi đến cửa.

Tiểu Thất đã nhiệt đến đầu óc cơ hồ trống rỗng, nếu không còn một tia thanh minh cận tồn duy trì chính mình, hắn thật sự không dám nghĩ tới bản thân đối với Lan Khánh trong bồn đang dùng một đôi sóng mắt ướt át nhìn hắn làm ra loại sự tình gì.

Tiểu Thất mở cửa phòng, đối với Lý Trung thủ ngoài cửa đang gấp như kiến bò trên chảo nóng nhưng không cách nào giúp đỡ, kêu một tiếng: "A Trung!"

"Làm sao vậy, làm sao vậy, Tiểu Đầu Nhi làm sao?" Lý Trung vội hỏi.

"Con bà ngươi!" Tiểu Thất cứng rắn lôi kéo nụ cười, giả vờ cả giận nói: "Trong mắt ngươi chỉ có Tiểu Đầu Nhi, huynh đệ đều nhanh quên tiệt, không thèm nhìn tới!" Tiểu Thất lau một phen mồ hôi, toàn bộ lòng bàn tay ướt đầm đìa.

"Hai người các ngươi đến tột cùng làm sao, có phải bị trọng thương? Muốn ta kêu đại phu không?" Lý Trung đi tới, vươn tay khoác trên vai Tiểu Thất, ngôn từ tràn ra lo lắng.

Tiểu Thất vốn chống đỡ không nổi, hắn một chút thất thần chân đã mềm nhũn, Lý Trung cuống quít nâng hắn dậy.

Tiểu Thất lắc đầu, khàn khàn nói: "Hai người chúng ta không bị thương nặng, bất quá cũng không khác mấy! Ngươi lập tức đến hoan quán tìm về mấy người xinh xắn sạch sẽ, nhớ rõ, phải ôn nhu một chút! Tiểu Đầu Nhi cùng ta trúng xuân dược cũng sắp không xong. Ngươi đi nhanh về nhanh, hai người chúng ta chờ ngươi cứu mạng a!"

"Xuân, xuân, xuân dược?" Lý Trung lắp bắp, không thể tin được bản thân vừa nghe thấy cái gì.

Nhưng mà ngay lúc này, mặt sau cửa truyền đến một thanh âm khác.

"Không cần gọi người."

65. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 27

Lan Khánh cả thân ướt đẫm không biết ra khỏi bồn tắm từ khi nào, đã đang đứng phía sau Tiểu Thất.

Tiểu Thất lặng đi một chút, quay đầu vừa thấy Lan Khánh, hổn hển thuận nói: "Ngươi đi ra làm gì, còn không mau trở về ngâm trong bồn tắm. Nếu không, dục hỏa công tâm như thế, chỉ cần nắm được ai liền…"

"Liền sao?" Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, khóe miệng câu ra nụ cười âm trầm.

Cặp phượng mâu đen láy đảo qua Lý Trung, Lý Trung bị Lan Khánh liếc mắt cả người nổi da gà. Lan Khánh tái đem ánh mắt dừng trên người Tiểu Thất, sau đó vươn tay vuốt ve mặt hắn.

Khuôn mặt kia bởi vì Hồi Xuân công tán đi, rút bớt vẻ non nớt, trở nên anh tuấn rất nhiều, nhưng vẫn là nhìn ra bóng dáng chân mày mềm mại lúc trẻ.

Lan Khánh vuốt ve, tâm tư liền bị tác động. Hắn nói: "Ai tới ta cũng không muốn…"

"Vậy sao được!" Tiểu Thất gấp đến độ giậm chân, nhưng cứ quýnh lên nhảy dựng như vậy lại khiến dược lực trong cơ thể thẳng hướng não bộ, làm cho cả người hắn choáng váng, chân lại mềm nhũn.

Lý Trung thấy thế vội vàng muốn đỡ Tiểu Thất, lại chậm một bước.

Lan Khánh nhanh chóng vươn tay ôm lấy Tiểu Thất, kéo hắn dựa vào trong lòng, sau đó dùng một loại thanh âm khiến Tiểu Thất không rét mà run nói: "Bởi vì ta đã tuyển một người tốt lắm."

"Tuyển, tuyển người tốt?" Tiểu Thất mãnh kinh nhìn Lý Trung lại nhìn chính mình.

Tầm mắt Lan Khánh không ở trên người Lý Trung, này chính là đại biểu… Không, Bách Lý Thất ngươi suy nghĩ quá nhiều, làm sao có loại sự tình này phát sinh được…

Chỉ là khi Tiểu Thất đem thị tuyến hướng Lan Khánh cũng là lúc điện quang hỏa thạch, bốn đạo mục quang nóng rực giao nhau trên không trung, thời khắc tương giao đó phảng phất như lôi điện va đập, tiểu tâm can của Tiểu Thất bị đập cho nhảy nhót thật mạnh, cả người run rẩy.

"Sư, sư, sư huynh?" Tiểu Thất một bên run rẩy một bên hỏi.

Lan Khánh hướng Tiểu Thất nở rộ tươi cười tuyệt mỹ mị hoặc chết người không đền mạng, chỉ là Tiểu Thất dĩ vãng thường thường bị Lan Khánh cười mê đảo đến hôn đầu chuyển hướng lúc này lại nổi lên cảm giác dị thường bất hảo.

Sẽ không phải… là thật chứ…

Không, không có khả năng! Bách Lý Thất ngươi đừng chính mình dọa chính mình!

Tiểu Thất mạnh lắc đầu.

"Tiểu Thất ngươi ngoan ngoãn, Tiểu Hắc đại nhân ta sẽ hảo hảo đối đãi ngươi!" Lan Khánh dứt lời, kình phong dâng lên, ván cửa "phanh" một tiếng đóng lại. Thân ảnh hai người biến mất ở phía sau, cũng che đi tầm mắt lo lắng của Lý Trung.

"Ô y.. A Trung a…" Dự cảm Tiểu Thất thành thật.

Hắn vạn phần sợ hãi, Lan Khánh thật sự bị khuất phục trước dược tính, không tái nhịn được nữa mà trực tiếp muốn bắt mông của hắn đến giải xuân dược!

Sư phụ cứu mạng—

Một tiếng "Phanh—" thật lớn vang lên, Tiểu Thất bị ném mạnh lên ván giường, đau đến mức hắn thiếu chút nữa phun lệ.

Lan Khánh trực tiếp áp trên người Tiểu Thất, Tiểu Thất vừa lấy lại tinh thần nhìn thấy Lan Khánh ở trên đầu cười âm thảm, toàn bộ da đầu đều run lên.

Tiểu Thất chỉ khoác một kiện ngoại y, tư thế như thế làm cho y sam rớt sang hai bên, lộ ra một khoảng ngực vân da đều đặn.

Hắn thấy ánh mắt Lan Khánh nhìn ngực mình phát ra quang mang hung ác, một bàn tay sờ soạng trên ngực, lòng bàn tay cùng da thịt đụng chạm giống như phát ra hoa lửa làm Tiểu Thất mạnh run lên.

Tay Lan Khánh ở trên ngực hắn chưa toại nguyện mà thong thả vuốt ve, hơn nữa càng ngày càng có xu hướng đi xuống, Tiểu Thất vội vàng bắt lấy tay Lan Khánh quát: "Không được không được, chúng ta không thể làm như vậy!"

"Vì cái gì không được?" Thanh âm Lan Khánh trầm xuống: "Ngươi cam lòng tìm cô nương hầu hạ ngươi, cũng không muốn để ta chạm? Ta có điểm nào so ra kém các nàng, các nàng lại có người nào đẹp hơn ta?"

Lan Khánh căn bản mặc kệ Tiểu Thất phản đối, bàn tay kia giãy ra, thoáng cái chộp tới nhục trụ đã muốn lược lược ngẩng đầu của Tiểu Thất.

"Ô…A…" Tiểu Thất chịu không nổi loại kích thích này, cả người cuộn lên, run rẩy. Thanh âm hắn bén nhọn cất cao đứt quãng nói: "Này, này không giống a… Sư huynh ngươi là nam nhân không phải nữ nhân… Người bình thường lúc này không phải đều tìm nữ sao…"

Lan Khánh lại nhẹ nhàng thi lực một chút.

"A…A…" Sẽ chết, sẽ chết, mau ra! Tiểu Thất rưng rưng rên rỉ.

"Nam thì sao, nữ thì sao? Không phải đều giống nhau?" Hơi thở Lan Khánh cũng không xong, mồ hôi gộp thành giọt lớn… từ trên trán hắn trượt xuống, rơi lên trên môi Tiểu Thất dưới thân hắn.

Lan Khánh nhìn môi mỏng mới vừa rồi bị cắn xuất huyết, còn có thần sắc ẩn nhẫn khó nhịn trên mặt Tiểu Thất, một phen dục hỏa trong lòng thoáng cái cháy lên khiến thanh âm hắn có chút không xong.

Tiểu Thất vẻ mặt cầu xin. "Sư huynh không được, chúng ta không được! Nếu thực làm vậy, chờ đến lúc ngươi thanh tỉnh sẽ rất khinh miệt."

Lan Khánh nói: "Ta hiện tại rất thanh tỉnh!"

"Ngươi căn bản một chút đều không tỉnh táo!" Tiểu Thất đánh vào tay Lan Khánh muốn hắn buông tiểu nhục trụ đáng thương của bản thân nhưng Lan Khánh chẳng những không buông mà còn động lên, động tác uy hiếp này làm cho Tiểu Thất thẳng hừ thanh.

"Ách… A… Không được, tuyệt đối không được! Sư huynh ngươi đã quên chuyện trước kia mới có thể thấy không sao, nếu ngươi nhớ lại nhất định ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn ta, càng không nói đến cùng ta làm ra loại sự tình này!" Nói xong, Tiểu Thất bắt đầu vật lộn giãy giụa, cho dù đối mặt với hiểm cảnh gốc rễ con cháu khó giữ, hắn cũng muốn đào thoát khỏi tay Lan Khánh.

Lan Khánh thấy bộ dáng Tiểu Thất dù chết cũng muốn thoát đi như vậy, trong lòng cơn tức càng vượng. Tiểu Thất càng giãy giụa, hắn càng nắm chặt hơn, đến cuối cùng Tiểu Thất chơi xấu vươn tay mạnh mẽ nắm yếu hại giữa hai chân Lan Khánh một chút, Lan Khánh mới run lên buông lỏng tay.

Tiểu Thất ngừng nắm lập tức lui đến đầu giường, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng.

"Trần Tiểu Kê!" Trong mắt Lan Khánh nộ khí dần dần hiển hiện, bầu không khí bốn phía bỗng dưng trầm trọng giống như mưa bão sắp tới, khiến người ta cơ hồ không thể hô hấp.

Người này cho dù bị bế nội lực, khí thế phát ra vẫn có năng lực khiến người ta không rét mà run.

Lan Khánh lần thứ hai tới gần Tiểu Thất, Tiểu Thất thì mãnh liệt thở hổn hển chống cự, hai người hai tay đến đến đi đi, ở trên giường triển khai võ công chiêu số, đánh đến rốt cuộc thậm chí cả hai chân cũng thượng tràng, cơ hồ quấn bện thành bánh quai chèo.

"Buông!" Tiểu Thất rống giận, tay đương lúc dùng sức quá mạnh mà vung hết sức, sau đó hắn nghe thấy một tiếng "ba".

"…" Động tác Lan Khánh ngừng lại.

"…" Tiểu Thất nhìn bàn tay chính mình vươn ra, lại nhìn dung nhan bạch ngọc của Lan Khánh từ từ nổi lên dấu năm ngón tay, hắn hít sâu một hơi rồi sau đó run lẩy bẩy, "a…a…a…", rất lâu cũng không nói nên lời.

"Ngươi đánh ta, hả? To gan ra sao?" Khóe miệng Lan Khánh gợi lên ý cười, một đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm Tiểu Thất.

Tiểu Thất chậm rãi nhích mông ra sau, biết rõ không đường thối lui nhưng vẫn giãy giụa nói: "Là ngoài ý muốn! Sư đệ nào có gan đánh sư huynh ngài, đây là ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn!"

"Ta đây thương ngươi, ngươi lại tát ta một cái, sư đệ ngươi đối với sư huynh đúng là tốt!" Dứt lời, Lan Khánh cười nịnh một tiếng, ngũ trảo nhanh chóng chộp tới Tiểu Thất.

Tiểu Thất kêu to một tiếng, nghĩ thầm mạng nhỏ thế là chấm hết, liền bất kể trả giá hô: "Ta đối với ngươi như vậy, là bởi vì cha ta là cừu nhân bất cộng đái thiên của ngươi nên mới không muốn để ngươi cùng ta phát sinh sự tình tương lai sẽ phải hối hận!"

Lan Khánh yên tĩnh trở lại. "Ngươi nói cái gì, ta nghe không rõ!"

Đôi nhãn tình Lan Khánh vừa đen vừa sáng, tuy rằng tràn đầy dục hỏa đang áp nhẫn cố nén. Tiểu Thất khẩn trương nuốt một khẩu nước miếng, nghĩ thầm, bỏ qua lúc này e rằng không còn cơ hội giải thích nào khác mà hai người đều đã vui đùa xong xuôi hết rồi, vì thế tựa như pháo nổ phách lý phách lý không ngừng nói: "Còn nhớ sự tình trong tòa nhà lớn ta kể cho ngươi? Sư huynh ta nói chính là ngươi, chỉ là ngươi đã quên hết sự tình trước kia, cứ cho rằng mình là Thi Tiểu Hắc!"

Tiểu Thất nói: "Năm đó ngươi một nhà bảy mươi hai khẩu bị cha ta giết chết, còn ngươi bị hắn biến thành cấm luyến giam trong thâm cung, hắn đối với ngươi làm rất nhiều việc vô sỉ, vì thế ngươi hận hắn, liên đới cũng hận ta, ngươi nói đó là hận ốc cập ô…"

"Ta, là nhi tử cha thương yêu nhất… Cho nên, chiếu theo phong thái hành sự của ngươi… Tuy rằng ngươi đã tự tay giết chết cha ta báo thù, tuy ta cũng cứu ngươi một mạng, nhưng ta là con của cừu nhân, ngươi vẫn là không muốn thấy ta."

"Ngươi hiện tại tẩu hỏa nhập ma cái gì cũng không nhớ rõ, ngươi đã quên hết việc này nên mới để ta lưu lại bên người, chờ ngày nào đó tháng nào đó ngươi khôi phục trí nhớ, đến lúc đấy khẳng định ngươi lại xem thường ta. Nếu biết bản thân cùng ta như thế, cũng sẽ chỉ càng thêm chán ghét mà thôi. Vì ngươi, vì ta, ta thấy…"

Tiểu Thất nói xong lời cuối đã như sắp khóc. "…Sư huynh… Chúng ta vẫn kêu hai cô nương tới được không?"

Sự tình chôn thật sâu trong lòng hiện giờ nói ra tất cả, Tiểu Thất thế nhưng không có một tia cảm giác trút được gánh nặng, hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi căn phòng này, sau đó ôm một cô nương tự mình đề thương thượng mã hảo hảo giải dâm độc, mà không phải bị người dùng như đối tượng giải độc.

Lan Khánh nghe xong chỉ nhẹ nhàng cười, sau đó mạnh mẽ lôi kéo cả người Tiểu Thất, đem Tiểu Thất đặt dưới thân mình.

Lan Khánh chăm chú nhìn Tiểu Thất, nói: "Ta đã nói qua, ta không phải sư huynh của ngươi. Ngươi nếu còn nhận sai ta thành sư huynh của ngươi, vậy đừng trách ta không khách khí!"

Năm ngón tay Lan Khánh từ từ nắm lại, thanh âm khớp ngón tất tất ba ba vang lên bên tai, Tiểu Thất sợ tới mức rụt lui.

Lan Khánh tiếp tục nói: "Tên của ta là Thi Tiểu Hắc, sự tình người kia cùng ta không quan hệ. Hiện nay ta muốn tìm ngươi giải độc, không phải người kia muốn tìm ngươi giải độc, ngươi nhận rõ cho ta, có biết hay không?"

"Biết, biết!" Ngữ khí Lan Khánh hàm xúc ý tứ uy hiếp trầm trọng, Tiểu Thất gật đầu như đập tỏi, buộc lòng ưng thuận.

"Tốt lắm." Lan Khánh cảm thấy Tiểu Thất ngoan, tức giận liền tiêu hạ. Hắn vuốt ve khuôn mặt Tiểu Thất, ẩn ẩn cảm giác dưới khuôn mặt anh tuấn nam tử thành thục này có vô số vết thương, tâm chẳng biết tại sao đột nhiên tựa như mềm nhuyễn thành một khối.

Lan Khánh đối Tiểu Thất nói: "Mặt của ngươi, là cha ngươi đả thương?"

Tiểu Thất không quá muốn đáp nhưng cuối cùng vẫn ứng thanh: "…Phải"

“Cha ngươi thật sự lớn mật, ngươi là của ta, hắn dám đả thương đồ của Tiểu Hắc đại nhân ta!” Lan Khánh nói.

“…” Người này một chốc thanh tỉnh, một chốc lại điên khùng nghiêm trọng, Tiểu Thất hút hút mũi, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

“Tiểu Thất…” Lan Khánh thấp giọng kêu tên Tiểu Thất. Song mâu hắn chăm chú nhìn Tiểu Thất, tuy rằng thanh âm lãnh ngạnh nhưng trong mắt lại lộ một tia ôn nhu ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

“Tiểu Thất… Ngươi là của ta, chỉ cần ta nhận thức, chỉ ta… Chỉ cần ngươi về sau không chọc ta tức giận, ta sẽ càng thêm thương ngươi, biết không?”

Lời Lan Khánh làm Tiểu Thất run rẩy không lý do.

Lời này nếu ngày thường nói là việc hết sức bình thường, nhưng hiện giờ hai người bọn họ trong thân trúng kỳ dâm chí độc, lại thêm hạ thân đã bị mới rồi chọc tới chọc lui đụng đến đụng đi hoàn toàn mạnh mẽ khuếch trương, hơn nữa nói thì cứ nói, một bàn tay Lan Khánh lại không biết vì cái gì nhéo tới nhéo lui tiểu hồng điểm trước ngực hắn, cho nên khi song song nghe được lời này, da đầu Tiểu Thất run lên, một trận huyết mạch sôi trào khiến hắn thấp suyễn ra tiếng theo động tác tay Lan Khánh.

Phản kháng cần làm đã làm, bất quá không có hiệu quả. Lời cần nói cũng đã nói, y sì không có hiệu quả. Dược tính vẫn luôn bị đè ép nhân lúc Tiểu Thất không biết làm sao mà quên bẵng giãy giụa liền hung mãnh giống như mưa rền gió dữ quét tới, tấn công đến mức thần trí Tiểu Thất mơ hồ, tháo xuống toàn bộ võ trang.

Lan Khánh từ trước tới nay là một người bá đạo, lực đạo hắn thi trên ngực Tiểu Thất cũng đồng dạng bá đạo.

Địa phương được ngón tay sáng bóng vuốt qua cảm giác có điểm đau đớn, phảng phất như muốn ở trên người Tiểu Thất lưu lại dấu tích mà ma sát. Tiểu Thất run nhè nhẹ, đương lúc sợ hãi, trong cơ thể lại đồng thời dâng lên khoái cảm khiến hắn không thể chống cự, tình triều hung mãnh lệnh người khó lòng kháng lại, sau đó, thân thể hắn bị Lan Khánh từng tấc từng tấc mở ra, hoàn toàn triển lộ trước mắt người này.

Lan Khánh cúi đầu cắn lên đôi môi thụ thương của hắn, lực đạo hút mút làm cho cả người Tiểu Thất bật lên, mang theo chút kinh hoàng.

Lan Khánh áp Tiểu Thất xuống giường, đầu lưỡi tiến quân thần tốc giống như muốn ăn hắn mà hôn, hôn đến Tiểu Thất ngay cả hít thở cũng khó khăn không thôi, thiên toàn địa chuyển, cảm giác trái tim cũng sắp từ trong cổ họng nhảy ra để cho Lan Khánh nuốt xuống.

Lan Khánh tách hai chân Tiểu Thất, sau đó dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Tiểu Thất, nhìn ta.”

Tiểu Thất mở mắt, mông lung nhìn Lan Khánh. Vẻ mặt Lan Khánh kêu hắn không rét mà run, biểu tình kiềm nén quá nhiều tham dục cũng đã đến cực điểm.

Lan Khánh đặt ngón tay của mình vào trong miệng liếm ướt bằng thóa dịch trong suốt, sau đó tiến vào phía sau Tiểu Thất.

Thân mình Tiểu Thất siết thật sự chặt, nhưng vẫn bị Lan Khánh từng chút từng chút mở ra.

Đầu ngón tay hơi hơi gập lại, không biết là va chạm thế nào mà khoái cảm quỷ dị đột như kỳ lai làm Tiểu Thất rên rỉ ra tiếng. Hắn thở hào hển, nắm chặt cánh tay Lan Khánh, Lan Khánh cũng tuyệt không để ý tới kháng cự của hắn, còn gia tăng thành hai ngón tay.

“Ân… Không được…” Tiểu Thất không chịu nổi, cúi đầu kìm nén rên rỉ.

Lan Khánh cho tới bây giờ chưa có nhìn thấy Tiểu Thất tháo xuống nhân bì diện cụ giả tạo, hoàn hoàn toàn toàn triển lộ chính mình trước mặt hắn như vậy.

Tứ chi thon dài kẹp chặt bị bức bách mở rộng, khuôn mặt đoan chính tuấn lãng tràn ngập dục vọng, trong đôi mắt hoa đào mông lung thủy quang trong veo, toàn thân hắn khuất phục xuân dược mà tản ra khí tức mê người, hơn nữa rên rỉ ẩn nhẫn theo khe răng thoát ra lại hung hăng khiêu khích tâm Lan Khánh.

Lan Khánh rút ngón tay ra, hạ thấp thân mình, ngay sau đó dục vọng hỏa nhiệt vô pháp tái nhẫn nại trực tiếp xâm nhập cơ thể Tiểu Thất.

"Ô…" Tiểu Thất mãnh cung thân, hai tay bắt tại đệm giường vùng vẫy muốn đào thoát ra sau. Loại đau đớn cực đại chưa bao giờ lĩnh hội pha lẫn sung sướng hãi nhân đồng thời tập kích lại khiến cả người hắn run rẩy, hắn nhất thời không thở nổi, cảm giác thiên toàn địa chuyển, cơ hồ vô pháp thừa nhận.

Sau khi Lan Khánh tiến vào Tiểu Thất chỉ ngừng nghỉ trong chốc lát, đợi cho Tiểu Thất thở ra, hắn liền bắt đầu mãnh liệt xuyên thấu, từng chút từng chút hung mãnh mà cấp tốc va chạm Tiểu Thất.

"A…A…Ô…." Tiểu Thất hoàn toàn không biết phải thế nào cho phải, trốn cũng trốn không thoát, chạy cũng chạy không được, đầu óc cùng thân thể nóng đến mức giống như sắp sửa tan ra. Hắn mơ hồ biết như vậy không được, nhưng điểm ý thức này cũng theo từng đợt trừu sáp (đâm xuyên) càng ngày càng trọng của Lan Khánh mà tiêu tán.

Lan Khánh giống như mãnh thú vượt khỏi kìm hãm, tham lam muốn có được Tiểu Thất, toàn bộ rút ra, lại thật mạnh sáp nhập, khoái cảm mãnh liệt lệnh người ta toàn thân run rẩy cũng khiến hắn hơi hơi phát run.

"Sư huynh… Từ từ… Chậm một chút…" Tiểu Thất thở hào hển nói.

"Kêu tên của ta." Hai mắt Lan Khánh nhìn chăm chút Tiểu Thất, không buông.

"Tên, tên nào…"

"Tiểu Hắc."

"Tiểu, Tiểu Hắc… Chậm một chút… A…" Tiểu Thất sắp chịu không nổi.

Nhưng mà khi Tiểu Thất kêu tên Lan Khánh hiện giờ, tiết tử hỏa nhiệt trong cơ thể hắn lại đột nhiên trướng lớn một vòng, Tiểu Thất cả kinh kêu lên, trừng to mắt nhìn Lan Khánh.

Lan Khánh phát ra tươi cười thâm trầm mà tình sắc, hắn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm khóe miệng, cái gì cũng không nói, chỉ là lực đạo bên hông lại lớn thêm, giường đệm bắt đầu kẽo kẹt kẽo kẹt đánh lên.

Va chạm kích tình mà mãnh liệt càng ngày càng trọng, tình triều trào dâng cũng càng ngày càng cường liệt.

Tiểu Thất nguyên bản còn có thể nhịn xuống rên rỉ nơi cổ họng, nhưng đến cuối cùng, đầu óc cùng thân thể tựa hồ không phải của mình, khi bị Lan Khánh xoay trở thân mình, dùng sức từ phía sau sáp nhập, hắn chịu không nổi mà thét lên. Cả người Lan Khánh áp xuống nghe hắn rên rỉ đứt quãng, một bên cúi đầu cười, một bên cắn lỗ tai hắn, một bên đem đầu lưỡi tham nhập trong tai, thở hào hển

66. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 28

Kim phong dục lộ hoàn không phải chuyện đùa, Lan Khánh khởi cuồng cũng không phải chuyện đùa, vì thế dưới sự cộng hưởng của cả hai, trước khi trời sáng, Tiểu Thất rốt cuộc hôn mê bất tỉnh.

Không biết là mê man bao lâu, đến lúc tỉnh lại trong phòng đã thấu nhập ánh mặt trời, ngoài cửa sổ tựa hồ có chim chóc hót ca trầm bổng, mà Lan Khánh đem hắn lật tới lật lui chiết đến chiết đi còn chưa tận hứng, vẫn đang ở trong người hắn ra ra vào vào.

Đôi mắt Lan Khánh thâm thúy đen nhánh luôn luôn nhìn hắn chăm chú, tựa hồ không bao giờ buông ra nữa, tựa hồ mãi khát khao đòi hỏi, không bao giờ cho Tiểu Thất thoát đi.

Mí mắt Tiểu Thất không có mở được bao lâu, sau lại hôn mê bất tỉnh.

Lại tỉnh lại, sắc trời đã trầm, Tiểu Thất thoáng động thân liền phát giác tay chân đều đau đớn như không phải của mình, hơn nữa hông của hắn tựa như bị chiết thành hai nửa, cả người nằm bẹp ở trên giường, ngay cả hơi động một đầu ngón tay cũng khó khăn.

Cả người dính ngấy, trong phòng tràn ngập vị tanh gây nồng đậm của nam nhân, mắt Tiểu Thất mệt mỏi chớp chớp, rồi một đôi cánh tay ở phía sau vươn tới ôm lấy hắn.

"Tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ tiếp." Dứt lời, Lan Khánh lại ôm Tiểu Thất trong chốc lát, sau đó mới bồng hắn đặt vào trong bồn tắm đã đổ đầy nước ấm. Nước ấm nóng hâm hấp làm Tiểu Thất thoải mái hừ thanh, Lan Khánh cầm tạo giác* cùng khăn lau thay Tiểu Thất tắm rửa, chưa tắm được bao lâu, Tiểu Thất lại bị lật lại, bị trực tiếp tiến vào từ phía sau.

"Ân…" Tiểu Thất nhẹ nhàng nhăn mi, cảm giác nhập khẩu có chút sung huyết bủn rủn.

Lan Khánh ghé vào trên lưng Tiểu Thất, ở cổ hắn nhẹ nhàng cọ xát một chút, không nói chuyện mà chậm rãi động lên.

Bọt nước kích khởi gợn sóng, sóng xô làm nước bắn tung, động tác Lan Khánh so với bất cứ lần nào lúc trước đều nhẹ nhàng hơn, một bên xoa nắn nhục trụ của Tiểu Thất làm cho tiểu bổng tử kia từ từ ngưỡng thẳng, một bên chậm rãi tiến vào để Tiểu Thất không cảm thấy khó chịu quá lớn.

Tiểu Thất chỉ thấy kỳ quái, theo lý thuyết, dược hiệu của kim phong dục lộ hoàn đã sớm giải, lúc này Lan Khánh lại vì cái gì lần thứ hai hứng khởi?

Ở trong bồn tắm ngâm hơn nửa canh giờ Lan Khánh mới chịu phóng thích, được rửa sạch sơ qua một chút, Tiểu Thất lại bị ôm lên giường.

Sau đó trên giường, y phục gì cũng chưa có mặc, hai người cứ quang lõa như vậy nằm cùng một chỗ, Lan Khánh bắt lấy ngón tay Tiểu Thất chơi đùa, hứng chí còn cắn một cái.

Tiểu Thất mệt mỏi đến vô pháp chống cự đành phải tùy ý hắn.

"Tiểu Kê." Lan Khánh cầm tay Tiểu Thất, ngón tay giao hòa.

"Ân…" Mí mắt Tiểu Thất cố gắng chống đỡ.

Lan Khánh đột như kỳ lai cười một tiếng cũng không nói gì nữa.

Bên trong sương phòng lâm vào trầm tĩnh, hơi nước mù mịt do nước ấm bốc lên cũng có chút phai nhạt, nghe tiếng hít thở vững vàng của người bên cạnh, Tiểu Thất lại chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Tiểu Thất nằm mộng, trong mộng, tựa hồ lại nhớ tới ngày tuyết rơi năm hắn ba tuổi.

"Khiếu Nguyệt ngoan, chờ ở chỗ này." Mẹ nói như vậy, trên khuôn mặt ôn nhu là thần tình tro tàn.

Hắn nhìn bóng dáng mẹ rời đi, nguyên bản còn ngóng trông mẹ sẽ trở lại tìm hắn, nhưng lúc sau mới biết mẹ có tâm muốn chết, không mang hắn theo là vì không đành lòng để hai mẹ con cùng nhau xuống hoàng tuyền.

Tiểu Thất, năm đó còn mang tên Khiếu Nguyệt, vẫn ngoan ngoãn chờ, chờ đến khi có một lão khất cái tới.

Lão khất cái mang hắn về ổ khất cái, chiếu cố hắn, dạy hắn khất thực.

Vì thế hắn cùng một đám hài tử lớn hơn hắn ở trước miếu Quan Âm gõ bát hô: "Đại gia hảo tâm bố thí chút đỉnh—", nhiều năm qua đi như thế.

Thẳng đến năm sáu tuổi, hai hài tử chiếu cố hắn thất tung, hắn không có thứ gì để ăn, đói bụng đến hoảng, sau đó ở khách điếm, Tiểu Thất gặp một nam nhân, nam nhân là người tốt, người đó thu dưỡng một kẻ thân là tiểu khất nhi như hắn, để hắn theo về nhà.

Chỉ là trong nhà nam nhân có một thê tử ghen tuông, một ngày, Tiểu Thất mở mắt ra, nhận thấy trước mắt có hai lão phu phụ đứng, thê tử ghen tuông kia không muốn thấy hắn, vì thế hắn bị ném cho một hộ nông gia.

Tiểu Thất ngoan ngoãn lưu lại.

Nhưng hắn là đang chờ, cứ thế chờ, có lẽ ngày mai mở mắt ra, nam nhân muốn hắn gọi là cha nuôi kia liền xuất hiện, hoặc là, mẹ hắn cũng sẽ xuất hiện dẫn hắn về nhà.

Tâm tư hài tử là thế, hết thảy nghĩ thật ngây ngô.

Nhưng mà, Tiểu Thất chờ mãi chờ mãi, chờ không thấy mẹ hoặc cha nuôi, cuối cùng lại chờ được cha ruột đến.

Nguyên lai khối ngọc cửu trảo kim long đeo trên cổ hắn bị lão phu phụ tham tài lấy được mang đến cầm ở hiệu cầm đồ, khối ngọc bội hình rồng này làm lão bản hiệu cầm đồ sợ khiếp, rồi kinh động đến quan phủ địa phương, vì thế cha của hắn tới.

Lúc cha đến, Tiểu Thất đang ngủ, hắn chỉ cảm thấy bị người sờ sờ mặt, sau đó người nọ ôm lấy hắn nói: "Khiếu Nguyệt… Cha tới đón ngươi…"

Nguyên lai, tên của hắn kêu "Khiếu Nguyệt"… Mới trước đây hắn nghe không rõ, cứ cho là mình tên "Tiểu Nguyệt"*.

Lúc rời đi, hắn bị cha ôm chặt chẽ, hắn nhìn gian phòng cỏ tranh từng sống hồi lâu, cùng với ánh lửa đầy trời, bên tai nghe được tiếng kêu rên truyền đến.

Tiểu Thất sợ hãi, người xưng là cha hắn giống như Tu La từ trong địa ngục đi lên.

Cuối cùng hắn bị mang đến một địa phương, xuyên qua một tòa lại một tòa lâu vũ, chỗ đó nằm tận nơi sâu nhất cung điện, nơi mẹ hắn từng ở, cũng là nơi ở của thập ngũ công chúa đương triều: Linh Tê Cung.

Hắn cứ như vậy lưu lại, mấy năm lại trôi qua.

Chiếu cố hắn là một ma ma tuổi rất lớn, hắn nghe ma ma gọi cha hắn là "hoàng thượng", mỗi lần thấy "hoàng thượng" đều phải quỳ xuống hành lễ.

Hắn dựa theo dạng họa hồ lô quỳ như ma ma lại bị cha bế lên. Cha cười nói: "Ngươi không cần quỳ, khi thấy trẫm ngươi vĩnh viễn không cần quỳ."

Hắn hỏi: "Vì sao?"

Cha vuốt mặt hắn, không trả lời, mà chỉ nói: "Khuôn mặt ngươi cùng Tiểu Thập Ngũ giống nhau như đúc, nhìn ngươi, tâm tình trẫm liền vui vẻ."

Khi Tiểu Thất hỏi: "Tiểu Thập Ngũ là ai?", mặt cha hắn thoáng lạnh xuống, cha ném hắn xuống đất, sau đó mặt không chút thay đổi, rời đi.

Sau, trong lúc xoa đầu gối bị ném mà sưng tấy, ma ma một bên rưng rưng nước mắt, một bên thay hắn bôi dược, trộm nói: "Tiểu Thập Ngũ chính là mẹ ngươi, Thập Ngũ công chúa…", còn nói: "Hoàng thượng không nên yêu mẹ ngươi, bọn họ là huynh muội ruột thịt… Tiểu chủ tử ngươi thật khổ…"

Tiểu Thất có chút hiểu lại có chút không hiểu. Nguyên lai huynh muội không thể yêu nhau a, vậy tại sao lại thương cảm hắn?

"Ma ma đừng khóc!" Hắn cũng không quan tâm đầu gối mình mà vội vàng thay ma ma lau nước mắt.

Ma ma là cung nữ có thâm niên lâu nhất trong cung, bởi vì nàng từng phụng dưỡng thái hậu, thái hậu khen ngợi nàng tâm tư tinh tế, liền lưu nàng lại cho con gái mình, Thập Ngũ công chúa, sau đó Thập Ngũ công chúa mất đi, lại lưu nàng cho đứa con độc nhất của Thập Ngũ công chúa, cũng chính là Tiểu Thất.

Tiểu Thất thực thích ma ma, ma ma thường dẫn hắn đi lại trong cung, bất quá khi hắn đi ra Linh Tê cung, tất cả mọi người đều phải né tránh, không được cùng hắn gặp mặt. Việc này tựa hồ là hoàng đế cha hắn ra lệnh, bất quá Tiểu Thất cũng cảm thấy không sao, hắn ăn ngon ngủ ngon còn có ma ma bồi hắn, vậy đã thật thỏa mãn rồi.

Cha thường thường đến thăm hắn, đôi khi hắn còn có thể đến ngự thư phòng của cha, tránh ở sau bình phong nghe cha thảo luận chính sự.

Hắn cũng nhìn thấy qua vài hài tử không lớn hơn hắn mấy đến ngự thư phòng gặp cha, chỉ là bọn họ đều gọi cha là "phụ hoàng", không giống hắn.

Hắn còn thấy cha đánh một hài tử trong đó, một cái tát quất qua, hài tử kia bị quất ngã xuống đất, ói ra một bụm máu. Bởi vì hắn nói dối, chạy khỏi tẩm cung hoàng tử, lén đến dân gian chơi.

Hắn ở sau bình phong nhìn thấy mà run rẩy, đến khi hoàng tử kia được thái giám nâng xuống, cha mới ra sau bình phong ôm hắn, mang hắn đi.

Cha vuốt tóc hắn nói: "Trẫm ghét nhất kẻ không được trẫm cho phép lại dám rời hoàng thành này!"

Ma ma từng nói qua, năm đó mẹ cũng là trộm rời đi. Mẹ đi rồi không trở lại, cũng chính từ lúc đó, tính cách của cha liền đại biến, khiến người ta thấy thực đáng sợ.

Tiểu Thất có chút sợ cha cũng đánh mình như vậy, lập tức nói: "Tiểu Nguyệt nếu phải rời khỏi hoàng thành nhất định sẽ nói cho cha, được cha cho phép mới đi!"

Hắn nói như vậy, nói đến nhận chân vô tỉ (nghiêm túc không gì sánh bằng), nhưng cha chỉ chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, sau lại nở nụ cười.

"Không, ngươi không thể đi. Ngươi là hài tử cha thương yêu nhất, ngươi cả đời này đều phải ở trong hoàng thành cùng cha."

Khi cha nói, vẻ mặt rất tịch mịch. Tiểu Thất lúc này không biết đây là biểu tình mà một vị đế vương chung quy sẽ có, cao xử bất thắng hàn (chỗ cao khó tránh khỏi lạnh lẽo), lại không có lấy một người làm bạn, cô đơn như vậy có lẽ cho đến khi chết mới tán đi.

Lại có lẽ, đến chết cũng vẫn như vậy.

Ở trong hoàng cũng đã nhiều năm, mấy năm nay Tiểu Thất bình bình an an sống qua, cho đến năm mười ba tuổi, hắn gặp trúng khắc tinh cả đời này—- Tân khoa trạng nguyên gia, Lan Khánh.

Một đêm, Tiểu Thất nằm ác mộng, sau khi tỉnh lại rốt cuộc không ngủ lại được, Linh Tê cung một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người còn say giấc, Tiểu Thất cảm thấy nhàm chán liền chạy ra bên ngoài tùy ý loanh quanh.

Hắn đi tới đi tới, rốt cuộc đi ra khỏi Linh Tê cung.

Địa phương gọi là hoàng thành này rất lớn, kết quả Tiểu Thất lạc đường, tìm không ra phương hướng trở về.

Tiểu Thất cũng không gấp, thầm nghĩ đợi chút nữa sẽ gặp được người, gặp người tái kêu người nọ chỉ đường cho hắn về là tốt rồi. Nào biết lúc này, trước mắt hắn hiện lên một thân ảnh minh hoàng.

Trong hoàng cung mặc một thân y sam hoàng sắc chỉ có cha hắn mà thôi, Tiểu Thất cao hứng chạy về phía trước muốn gọi cha hắn, ai ngờ mới chỉ giây lát, thân ảnh cha liền biến mất.

Tiểu Thất chớp chớp mắt, theo bóng dáng mà xem tựa hồ cha đang tức giận, hơn nữa ban đêm đi vội vã như vậy không biết là làm sao nữa.

Hắn đã thấy qua cha tức giận, cha tức giận thật sự khủng bố, từng có một lần ngự thư phòng máu tươi đầy đất, nguyên nhân là bởi một thẩn tử bám riết không tha dâng tấu chương muốn cha mau chóng lập hậu.

Lần đó thật sự dọa hỏng Tiểu Thất, làm hắn về sau không dám tái bước vào ngự thư phòng.

Đêm đó cha đến, cha nói cho hắn biết: "Hậu vị của cha lưu lại cho một người duy nhất là mẹ ngươi." Cha vuốt mặt hắn, nhìn hắn, vẻ mặt phức tạp nói: "Tiểu Nguyệt cùng mẹ ngươi… bộ dáng thật sự giống nhau." Tay trên mặt hắn lại vỗ về nhiều lần, mà Tiểu Thất không dám nhúc nhích, chỉ đành tùy ý cha của hắn sờ.

Tiểu Thất từ trong ký ức bừng tỉnh, quay đầu vừa dịp thấy ở hậu đầu không xa có cổng vòm tường cao, mặt trên viết ba chữ "Trường Xuân cung" hơn nữa phía dưới còn có rất nhiều thị vệ canh giữ.

Tiểu Thất cảm thấy tò mò, hắn vẫn mang tâm tính hài tử liền trèo tường đi vào trong viện của người ta.

"Ai?" Một thanh âm thanh thúy lạnh như băng truyền đến.

Tiểu Thất mới đứng có chút vững, vừa ngẩng đầu liền trông thấy một thiên tiên tỷ tỷ rất rất xinh đẹp đứng trước mắt hắn. Thiên tiên tỷ tỷ kia mắt như điểm sơn, tóc thẳm như mực, khuôn mặt diễm dị lãnh đạm, mi vũ nhíu giận lại tựa như nhiễm thượng xuân phong, còn có hai giọt lệ trong suốt chảy xuống má hương.

Tiểu Thất chỉ vừa nhìn như vậy, ba hồn bảy vía toàn bộ bị hút đi, hắn ngây ngốc nhìn, miệng trương lớn, nước miếng ào ào chảy xuống.

"Tiểu tặc vô lễ, dám cả gan xâm nhập Trường Xuân cung!" Thần tiên tỷ tỷ không lau lệ trước mà ngược lại, một cái tát trước tiên quất tới, quất đến độ khiến thần trí Tiểu Thất trở lại.

Tiểu Thất trợn mắt, bưng má lui hai bước, lại lén liếc thần tiên tỷ tỷ một cái, nhỏ giọng nói: "Thực xin lỗi a, ta không biết nơi này không thể vào… Cũng không phải cố ý nhìn ngươi khóc…"

Sau đó hắn dùng tứ chi vụng dại của hắn một lần nữa trèo tường ra ngoài, đến lúc phải xoay mình qua tường hắn lại liếc người ta một cái rồi mới ngơ ngác trèo xuống, biến mất khỏi tấm mắt thần tiên tỷ tỷ.

Trở về Linh Tê cung, Tiểu Thất phát ngốc ròng rã ba ngày, hắn vẫn đắm chìm trong dung mạo nhiếp nhân tâm phách của người kia, cùng lắm chỉ quay về chút thần trí mà thôi.

Lúc sau hắn hỏi ma ma thần tiên tỷ tỷ kia là ai, ma ma vốn không muốn nói, nhưng bị quấn lấy cả ngày đành bại dưới tay Tiểu Thất mà trộm kể:

"Đó là tam tử của thủ phụ Lan Hác đại nhân, tân khoa trạng nguyên lang, Lan Khánh."

"A!" Tiểu Thất tỉnh tỉnh mê mê gật đầu, cái gì là "thủ phụ" hắn không biết, "tân khoa trạng nguyên lang" là cái gì hắn cũng không biết, chỉ biết hắn hiểu được thần tiên tỷ tỷ kia tên Lan Khánh, hơn nữa không phải "tỷ tỷ", phải kêu "ca ca" mới đúng.

Tiểu Thất suy nghĩ vài ngày, sau nhẫn không nổi nên liên tục mấy tối đều trộm chạy tới ngắm ca ca xinh đẹp người ta, chỉ là đối phương nếu không phải không để ý đến hắn thì sẽ đối với hắn ác ngôn.

Cho đến tối ngày đó, người nọ không đi ra viện, hắn chạy vào trong phòng người ta, thấy người nọ ngã xuống đất ngất lịm còn sốt rất cao, lúc này hắn mới bối rối đỡ người lên giường, lại chạy về tẩm cung của mình hỏi ma ma làm sao bây giờ, sau đó tái chạy vào trong viện người nọ múc nước vắt khăn, một đêm không chợp mắt vì người nọ đổi khăn ướt trên trán, để người nọ ngủ được an ổn một chút.

Kết quả bận bận bịu bịu, lúc trời sắp sáng, hắn cũng hôn hôn trầm trầm ghé vào mép giường ngủ thiếp.

"Trẫm nghe nói ngươi bị bệnh…" Thanh âm quen thuộc xa xăm truyền đến.

"Cút—" Thanh âm bên cạnh tuyệt vọng mà thê lương.

Cửa bị hung hăng đóng sầm, trong phòng lại an tĩnh, Tiểu Thất từ ổ chăn bông ngồi dậy, hắn còn chưa minh bạch mình sao lại ở trong ổ chăn người khác tỉnh, trông thấy bộ dạng người bên cạnh bưng mặt run rẩy khiến hắn chẳng biết phải làm sao cho phải,.

Tiểu Thất một mình một người lo lắng bối rối cả buổi mới nghĩ ra phương thức có thể an ủi, hắn vươn tay vỗ vỗ lưng người này, bởi vì không biết nên nói gì liền dứt khoát không nói.

Người nọ cương một chút nhưng không gạt tay Tiểu Thất ra.

Tiểu Thất nhẹ nhàng vỗ, không dám dùng lực quá lớn. Hắn sợ nếu sử lực lớn quá sẽ làm bị thương người thoạt nhìn rất rất mỏng manh này.

Lúc sau hắn tái đi tới Trường Xuân cung, Lan Khánh cũng không tái đuổi hắn mắng hắn, chỉ là mặt vẫn lạnh lùng như vậy, dáng vẻ luôn xa cách như vậy.

Song, an tĩnh không được vài ngày, một đêm khi Tiểu Thất lại như thường ngày muốn ngắm ca ca xinh đẹp mà trộm trèo tường chạy đến viện người ta, hắn nghe thấy một tiếng lại một tiếng khàn kêu phẫn nộ.

Từ sau cửa phòng khép hờ truyền đến tiếng va chạm mịt mờ nào đó cùng tiếng khóc kiềm nén, miệng người kia mắng chửi ngôn từ độc ác, hướng ai đó gào thét: "Lan gia ta cố thủ hoàng triều cho Đông Phương gia ngươi trăm năm, ngươi lại vu tội một nhà trung liệt, giết Lan gia ta một nhà bảy mươi hai khẩu, Đông Phương Khách, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi, sẽ không tha cho ngươi!"

Tiếng gào thét tan nát cõi lòng làm Tiểu Thất ẩn ẩn run rẩy.

Hắn trộm từ khe cửa nhìn vào trong phòng, tình cảnh thấy được khiến hắn khiếp sợ tới tột đỉnh.

Cha hắn mặc minh hoàng hoàng bào áp một thiếu nên trên bàn sinh thú tính, bên hông mỗi lần lay động đều làm cho người tóc tai bù xù nước mắt đầy mặt kia phát ra thanh âm nôn mửa.

Người nọ mắng, Tiểu Thất thất thần, thẳng đến khi cha của hắn phát hiện hắn đứng ở cửa, cha mới đem hạ thân chính mình rút khỏi người nọ, đi tới.

"Tiểu Nguyệt, ngươi ở trong này làm gì?" Cha tức giận nói: "Là ai để ngươi vào?"

Cha vươn tay đến, Tiểu Thất run rẩy lui từng bước, sau đó hắn nghĩ như vậy không đúng, hiện nay không phải thời điểm trốn cha, hắn liền vội vàng vòng qua cha chạy vào trong phòng, đỡ người vô cùng thê thảm kia từ trên bàn xuống.

Tiểu Thất nhịn không được khóc, hắn vừa khóc vừa nói: "Ngươi có sao không, vì sao lại như vậy, ngươi có sao không…?"

"Tiểu Nguyệt, lại đây!" Cha tức giận.

Tiểu Thất từ trước tới giờ chỉ cảm thấy cha hắn có chút đáng sợ thôi, nhưng vào ngày hôm đó, hắn lại thấy cha giống như ác quỷ Tu La khiến người từ trong tâm hãi hùng.

"Không…" Hắn lắc đầu, kéo theo thân mình bị hủy hoại của người kia từ từ lui ra sau. "Ta nếu đi qua, ngươi có phải còn muốn tiếp tục khi dễ hắn… Cha, hắn khóc rồi, ngươi đừng tái khi dễ hắn được không?"

Vẻ mặt cha vặn vẹo, thoạt nhìn vạn phần khủng bố. "Khi dễ hắn? Ngươi cảm thấy cha khi dễ hắn sao?"

Người nguyên bản nằm trong lòng ngực Tiểu Thất vừa nghe thấy hắn gọi một tiếng "cha" đó, cả người liền run rẩy một chút.

Người kia đẩy hắn ra, khuôn mặt lệ ngân đầy tràn hóa thành âm lệ, người kia hướng hắn gào thét: "Ngươi gọi hắn là cha? Ngươi là con của hắn!?"

Vẻ mặt khiếp sợ, không dám tin, chán ghét cùng bị phản bội làm Tiểu Thất khó hiểu, nhưng Tiểu Thất vẫn đáp lại. Hắn gật đầu nói: "Hắn là cha ta."

Cha nhìn hắn lại nhìn người nọ, thoáng cái cả cười. "Như thế nào, chẳng nhẽ Khánh Nhi của trẫm lại nhân lúc trẫm không biết cùng Tiểu Nguyệt của trẫm giao hảo sao?" Biểu tình kia trộn lẫn đố kỵ nhè nhẹ, là đố kị với Tiểu Thất.

Hai tay Lan Khánh đột nhiên với lên cổ Tiểu Thất, trên mặt lộ ra vẻ hung ác, mười ngón tay hung hăng dùng sức như là muốn bóp chết hắn.

Tiểu Thất thoáng cái không thể hô hấp, mặt toàn bộ đỏ lên, cuối cùng cha hắn một chưởng đánh khai người nọ mới không để người nọ thật sự giết hắn.

Tiểu Thất không hiểu vì cái gì, hắn chỉ ngây ngốc nhìn người muốn giết hắn.

Cha lại nở nụ cười, cười đến âm lãnh, cười lớn tiếng, sau đó mang hắn đi, không cho hắn tiếp tục ở lại.

"Không cho phép ngươi lại đến Trường Xuân cung!" Cha nói.

Dấu vết lưu lại trên cổ Tiểu Thất vài ngày sau mới tiêu, người nọ dùng sức tàn nhẫn, là thật sự muốn giết hắn.

Kế tiếp, lâu lắm lâu lắm, Tiểu Thất cũng chưa đi gặp người kia, chỉ là hắn vẫn quên không được, hắn luôn kính xin ma ma giúp hắn tìm hiểu tin tức về người kia.

Ma ma có khi kể: "Lan tam công tử hôm nay lại làm hoàng thượng sinh khí." Có khi lại thở dài nói người nọ tự hủy hoại thân thể chính mình, chỉ cần hoàng thượng tới nơi hắn, hắn liền mười ngày một giọt nước cũng không uống. Mấy ngày trước nghe người ta bảo, hắn đã thành đã gầy như que củi.

Tiểu Thất thật lo lắng cho người nọ. Thật lo lắng, thật lo lắng! Tiểu Thất mỗi ngày đều nghĩ, cha có phải lại khi dễ người nọ không, nên làm cái gì mới tốt, hắn thà rằng người cha khi dễ là bản thân cũng không nguyện là người nọ.

Rốt cuộc hắn vẫn nhịn không được ý niệm muốn gặp người nọ, vì thế một tối, hắn lại trộm vượt tường đi vào trong viện người ta.

Người kia nằm ở trên giường, mặt xám như tro tàn. Tựa như ma ma kể, toàn thân gầy gò chỉ còn lại xương cốt, hai gò má trũng sâu, nhãn thần đục ngầu vô quang, đôi mắt vốn rất xinh đẹp giờ mở to lặng yên nhìn đỉnh giường.

Sau Tiểu Thất lại trộm tới vài lần, hắn đem mật ong thượng cống ma ma cho hắn hòa vào trong nước, thử từng chút từng chút đút cho người kia uống, chỉ là người kia đều nôn ra.

Tiểu Thất lo âu vô cùng.

Có mấy hồi hắn khóc, người kia cũng chỉ thản nhiên ngoái đầu lại nhìn hắn một cái, sau đó lần thứ hai quay đầu đi.

Ma ma nói Lan tam công tử còn chưa chết, nhưng tâm đã chết, không ai cứu được hắn. Tiểu Thất cũng không được.

Tiểu Thất chỉ qua lại ở Trường Xuân cung cùng Linh Tê cung, ẩn tránh hết thảy mọi người.

Có khi hắn cũng nghĩ, nghĩ muốn chính mình một ngày đột nhiên mọc ra một đôi cánh, sau đó sẽ ôm lấy người này, hai người bay cao thật cao, chạy thoát khỏi hoàng thành, đến một nơi thật xa xôi, nơi cha không bao giờ có thể gây tổn thương cho người này nữa.

Song, Tiểu Thất cũng biết đấy chỉ là mộng mà thôi, từ khi bảy tuổi vào hoàng thành đến nay, hắn vẫn luôn không hiểu được hai chữ "ra ngoài" này là muốn chỉ ra đến nơi nào.

Cha từng nói, hắn cả đời đều phải ở lại hoàng thành, cùng cha, cho đến chết.

"Ta muốn… xem… pháo hoa…"

Một đêm, người trên giường hé ra đôi môi khô nẻ đến xuất huyết, hơi thở mong manh nói.

Tiểu Thất lập tức nhảy dựng lên trước giường, người nọ nhìn hắn, băng sương trên mặt dần dần tan đi, trong nhãn mâu nhìn Tiểu Thất trộn lẫn một chút độ ấm.

"Xem pháo hoa, muốn đi đâu xem?" Tiểu Thất vội vàng hỏi. Nơi có pháo hoa trong hoàng thành hắn căn bản không biết.

"Ta muốn… xem… pháo hoa…" Người nọ vẫn chỉ nói như thế.

Đã từng có cùng nhau một khoảng thời gian ngắn ngủi tuyệt đẹp, Tiểu Thất thực sự muốn được thấy biểu tình dĩ vãng của hắn chứ không phải bộ dạng tử tuyệt như hiện giờ, hắn đáp ứng thỉnh cầu của người này, sau đó quay về Linh Tê cung.

Ma ma nói hai ngày nữa là đại thọ của hoàng thượng, tất cả đại thần đều tề tụ chúc tụng. Công bộ thượng thư Liễu Thanh tựa hồ bỏ ra số tiền lớn mời vài danh hoa nhi tượng đến làm pháo hoa, song pháo hoa châm ngòi ở ngoài hoàng thành, chỉ có tại thọ yến của hoàng thượng mới có thể nhìn đến, nếu trong thâm cung muốn thấy thì chẳng có mấy khả năng.

Ngày ấy cha đến, Tiểu Thất có chút nũng nịu, trước chúc thọ cha, sau cha cao hứng, Tiểu Thất liền nhân cơ hội xin hắn một đạo lệnh bài. Có lệnh bài là có thể tự do đi lại trong hoàng thành mà không sợ bị thẩm tra. Lúc cha hỏi, Tiểu Thất nói là bản thân muốn xem pháo hoa, cho nên muốn tới bên thành lâu gần nhất xem, xem thật gần thật gần.

Cha chính là xoa xoa đầu hắn.

Cha của hắn thực sự rất hiền lành, một chút bộ dáng trong Trường Xuân cung cũng không có.

Tiểu Thất lại lặng lẽ chôm một bộ y phục tiểu thái giám giấu đi.

Thọ yến hai ngày sau, tất cả thị vệ đều tụ lại nơi cha. Tiểu Thất liền vượt tường dẫn theo người nọ ra ngoài, hắn thay một bộ cung phục thái giám cho người nọ, còn buộc bên hông người nọ lệnh bài thỉnh được từ chỗ cha, sau đó nắm tay người nọ. Tiểu Thất sợ thân thể hắn không khỏe nên đi từ từ, hai người đón lấy hàn

phong trong đêm lạnh lẽ bổ nhào đến khiến người thanh tỉnh khoan khoái, đạp trên tuyết dày đầy đất tựa lông chim, cùng tiến lên thành lâu.

Bởi vì trên người mang lệnh bài khắc long văn do chính hoàng đế tự mình tháo từ bên hông xuống ban cho, lại có thượng đầu (cấp trên) phân phó không được ngăn trở, cho nên căn bản không có người tra hỏi bọn hắn.

Đêm đen như mực, không có ánh trăng, cũng không có tinh tú, tuyết nhẹ nhàng phiêu phiêu, vô thanh vô thức lạc hạ.

Nhìn xuống, phía dưới cũng là một mảnh tối đen, tái nhìn phía trước, thì lại có những chấm điểm lóe sáng của đèn đuốc dân gian. Rõ ràng không quá xa nhưng Tiểu Thất nhìn trông xa xôi tựa như cách trăm ngàn dặm, cho dù có mọc hai đôi cánh cũng không thể bay đến.

Bỗng nhiên, một đóa ngân hoa đột như kỳ lai nổ tung ở trên không trung. Một tiếng "Phanh–" chấn động lòng người.

Tiểu Thất kinh ngạc ngẩng đầu ngước nhìn không trung, tiếp theo là càng nhiều càng nhiều pháo hoa nhất phi trùng thiên, sau đó nở rộ, lửa hoa rực rỡ, pháo hoa như vì sao hạ xuống, từng điểm từng điểm từ phía chân trời rơi vào nhân gian.

Pháo hoa che kín chân trời, ngũ thải tân phân lệnh mắt người không thể rời đi, đêm tối giống như được thắp sáng lên, xán xán lạn lạn, ngẫu nhiên còn có oanh lôi nổ tung nơi chân trời, chuỗi chuỗi tinh tử như mưa bay phi thường lộng lẫy.

"Oa a…" Tiểu Thất há hốc miệng nhìn cảnh tượng kỳ dị chưa từng thấy, đến khi người kia nhè nhẹ kéo tay hắn một chút, hắn mới quay mắt nhìn lại.

Tiểu Thất khẽ cười, nhãn tình cong lên, nói: "Pháo hoa thật đẹp, ngươi xem xong có vui vẻ hơn chút không?"

Lan Khánh thản nhiên nhìn hắn, không nói gì, chỉ nhìn hắn.

Con ngươi đen như mực phản chiếu điểm điểm ngân quang giống như tinh tử lóe sáng động lòng người nơi chân trời.

"…Làm sao vậy?" Tiểu Thất hỏi.

Sau đó, trong khoảnh khắc pháo hoa rực rỡ nhất, người kia buông tay hắn ra, đi về phía ranh giới tường thành, đạp lên thành đóa (phần nhô lên của tường thành), nhìn về phía dân gian đèn đuốc lập lòe.

Gió thổi đến, vạt áo người nọ tung bay trong gió, hắn mở ra hai tay cơ hồ chỉ còn xương cốt mặc cho gió thổi đi.

Tiểu Thất giương miệng nhưng không có phát ra thanh âm.

Sau đó, hắn cứ thế nhìn người nọ nhảy lên rồi thả mình từ trên thành lâu cao mấy trượng rơi xuống.

Từ thủy tới chung hắn không nói với người nọ một câu, từ thủy tới chung hắn cứ như vậy thanh thanh thản thản nhìn người nọ.

Trong tiếng la hét kinh sợ của bọn thị vệ thủ thành, thân ảnh người nọ bị đêm đen nuốt lấy, sau đó, biến mất, rốt cuộc từ nay về sau không ai tìm được nữa.

Tiểu Thất ngây ngẩn đợi ở phía trên thành lâu, nhìn hoa lửa chân trời từ chói lọi rền vang dần dần quy về tịch tĩnh bình đạm.

Trong lòng hắn nghĩ…

A… Người đi rồi…

Sau đó lại nghĩ…

Như vậy cũng tốt.

Ít nhất bọn hắn sẽ không phải khóc nữa.

Người kia không vì cha của hắn mà khóc, còn hắn cũng sẽ không vì người kia mà khóc.

Không biết làm sao trở về được tẩm cung, vừa nhấc tay liền trông thấy Linh Tê cung điêu tàn trước mắt, cha cầm một thanh kiếm, điên cuồng chẻ chém, cơ hồ hủy hoại hết thảy mọi thứ trong tẩm cung.

Hắn bị thị vệ đẩy ngã quỳ trên mặt đất, run rẩy từ đầu ngón tay bắt đầu lan tràn đến toàn thân.

Vẻ mặt cha phẫn nộ hắn chưa từng thấy qua, ma ma ngã trong vũng máu, hắn muốn đi tới nhưng lại bị cha bắt lấy một chân kéo cả người trở về.

Thanh kiếm giết đi ma ma dừng ở trước mặt hắn, hai mắt cha đỏ lên, điên cuồng mà rống giận: "Ngươi lừa gạt trẫm, ngươi dám lừa gạt trẫm! Ngươi dám dùng khuôn mặt tương tự Thập Ngũ lừa gạt trẫm! Hắn đi rồi, Khánh Nhi của trẫm đi rồi! Bị ngươi phóng đi! Trẫm tin ngươi như vậy, trẫm tin ngươi như vậy, trẫm coi ngươi như Thập Ngũ mà rất tin ngươi…"

"Ngươi không xứng có được khuôn mặt này!" Cha điên cuồng thét. "Ngươi không xứng có được khuôn mặt này, ngươi không xứng!"

Kiếm thứ nhất hạ xuống, Tiểu Thất tựa hồ nghe thấy thanh âm da thịt rách ra, con mắt trái của hắn đau nhức, sau đó dòng máu ấm áp tràn trề…

Kiếm thứ hai… Kiếm thứ ba hạ xuống…

Tiểu Thất không có sức lực chống đỡ, hắn lẩn, hắn tránh, những muốn trốn thoát nhưng lại một lần lại một lần bị kéo trở về, hắn khóc hô, nhưng khó lòng kháng cự cha của hắn cầm kiếm khắc trên mặt hắn, thân mình hắn những ngân tích kia…

Đau quá, đau quá…

Nhưng dù hắn có kêu hô cũng không ai để ý.

Phải rồi… Làm sao có người tới cứu hắn đây…

Ma ma đã chết, còn hắn bị người kia bỏ lại…

"Thập Ngũ… Thập Ngũ của trẫm… Khánh Nhi… Khánh Nhi của trẫm… Vì cái gì từng người các ngươi đều rời trẫm mà đi…" Thanh âm đế vương khàn khàn quanh quẩn trong thâm cung.

"Cha…" Tiểu Thất cuộn thân mình, không mở được mắt.

Tất cả mọi người rời đi, cha cũng rời đi, hắn ở trong thâm cung không người khẽ gọi, lại gọi không được người kia đến…

Cha… Đừng sinh khí với Tiểu Nguyệt…

Tiểu Nguyệt không phải cố ý muốn phóng người kia đi… Tiểu Nguyệt chỉ là không muốn người kia thương tâm…

Nếu cha cũng thích người kia, nhất định cũng hy vọng người kia vui vẻ, có phải hay không…

Cha… Tiểu Nguyệt không phải cố ý chọc cha tức giận… Tiểu Nguyệt chỉ là muốn người kia vui vẻ…

Người kia nếu vui vẻ, cha cũng sẽ vui vẻ, có phải hay không…

***

Tiểu Thất mạnh mở mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Hắn nhìn xem bốn phía, là một địa phương xa lạ, lúc này mới nhớ ra nơi này là khách điếm Thanh Châu, hắn sờ soạng mặt một phen, tất cả đều là mồ hôi, nhưng lại nhẹ nhàng thở ra.

"Nãi nãi cá hùng… Làm sao lại mộng truyện xưa lâu lắc như vậy…" Tiểu Thất sách một tiếng xuống giường, nhưng thời khắc đạp xuống, hai chân mềm nhũn, cả người ngã rầm trên mặt đất.

"Ô ác—" Đau muốn chết!

Từ mặt đất giãy giụa vài cái đứng lên, Tiểu Thất mới nhớ ra bởi vì tên quy đản tiểu vương gia Đông Phương Lôi Dẫn kia hạ xuân dược hại hắn bị đại sư huynh Lan Khánh nhà hắn ở trên giường cùng trong bồn tắm chiết đằng đến chiết đằng đi, lúc sau trở lại giường hắn liền mệt nhọc suy sụp mà chết ngất, có lẽ cũng bởi vì quá mệt mới mộng thấy chuyện cũ năm xưa.

Năm đó lão cha ma quỷ của hắn phát điên thật độc ác, chém loạn trên khuôn mặt giống y hệt mẹ của hắn, hủy một con mắt của hắn, còn mặc hắn ở trong thâm cung tự sinh tự diệt.

Lúc ấy, sau khi Lan Khánh nhảy xuống thành lâu liền được người do công bộ thượng thư Liễu Thanh an bài cứu đi. Liễu Thanh là hảo hữu trỉ kỷ của phụ thân Lan Khánh. Sau, người của Liễu Thanh chuyển Lan Khánh cho sư phụ hắn từ trong Thần Tiên cốc đến, hắn mới may mắn bình an.

Sau nữa, Lan Khánh xin sư phụ vào cung xem hắn có chết không, kết quả sư phụ đến nhìn thấy hắn cả người máu chảy đầm đìa nằm trong vũng máu, sư phụ nhất thời mềm lòng liền đem hắn còn chưa tắt thở cứu ra.

Năm ấy, nguyên nhân hoạch tội Lan gia kỳ thực là bởi Lan gia đã có trăm năm tồn tại trong tất cả hoàng triều các thời, thế lực bàn căn thác tiết (cành là đan chen khó gỡ, ý bảo dây mơ rễ má loằng ngoằng phức tạp) ảnh hưởng quá rộng rãi, lão cha làm hoàng đế của hắn kia sợ quyền lực thất hành (mất cân bằng) vì thế đã bố trí một cái bẫy.

Đêm kia cha hắn tiến đến chúc mừng nữ nhân Lan Hác xuất giá, ngoài ý muốn bị thích khách gây thương tích, vì thế Lan gia trong đêm đó trên lưng gánh tội danh "ám sát thánh giá", bảy mươi hai khẩu đều hạ ngục.

Còn Lan Khánh phía trước đã được cha hắn ưa thích bởi khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành cho nên từ đó bị giam trong thâm cung không thể chạy thoát.

Tiểu Thất cho tới nay đối với Lan Khánh đều là áy náy, bởi vì người đối Lan Khánh làm ra việc dơ bẩn không chịu nổi lại chính là cha ruột của hắn.

Sau khi sư phụ dẫn theo hắn cùng Lan Khánh, còn có Tiểu Xuân cũng bởi vì vụ việc Lan gia liên lụy chỉ còn nửa cái mạng, trở về Thần Tiên Cốc, hắn cũng không biết phải đối mặt với Lan Khánh như thế nào.

Những ngày cùng sinh sống trong Thần Tiên cốc, hai người bọn hắn không cùng nhau nói một lời nào, Tiểu Thất cũng bởi vậy trong lòng hạ quyết định, không bao lâu liền rời cốc.

Nguyên tưởng sự tình cứ như thế, từ nay về sau không còn gặp gỡ là được.

Ai ngờ Tiểu Thất bước vào giang hồ lại gặp lại vị cha nuôi ngày bé nhận thức, sau đó kinh giác nguyên lai cha nuôi hắn chính là ma giáo hộ pháp Tô Giải Dung.

Hắn đáp ứng cha nuôi thay cha trông chừng ma giáo, sau khi cha nuôi chết hắn liền dịch dung lẫn vào trong đó.

Nào biết mới trà trộn không được bao lâu, vào một ngày, hắn phát hiện ma giáo giáo chủ đáng sợ nhất trong ma giáo kia lại chính là đại sư huynh hắn né hồi lâu, ngay cả mặt cũng không dám nhìn thấy một lần: Lan Khánh!

Từ đó về sau, hai người không ngừng dây dưa mơ hồ, Tiểu Thất bất luận đi chỗ nào cuối cùng đều gặp phải người này… Thẳng đến… hiện giờ…

"Oan nghiệt, thật sự là một hồi oan nghiệt! Tiểu Thất vắt khăn lau mặt rửa tay, bên rửa bên lải nhải lải nhải.

Nếu không ngươi nói xem nơi nào hắn có thể lủi đến, nơi đó Lan Khánh liền hiện ra? Đây không phải là oan nghiệt thì là cái gì?

Đời trước hắn tuyệt đối thiếu nợ Lan Khánh, đời này mới phải dùng máu và nước mắt để hoàn lại.

"Oan nghiệt gì?"

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm khàn khàn tô từ (mềm nhuyễn + từ tính), Tiểu Thất vừa nghe thấy thanh âm này tức khắc bối rối, khuông lang một tiếng liền đánh nghiêng chậu nước trên giá rửa mặt. Nước trong chậu vảy ướt đất, cũng bắn lên tạo hắc quan ngoa trên chân người nọ.

Lan Khánh mị mị mắt nhìn giày mình ướt đẫm, Tiểu Thất cả kinh, vội vàng muốn dùng khăn mặt trên tay đi lau giày ướt cho Lan Khánh, nào biết mới vừa xoay người, hông cùng đùi đau nhức khiến hạ bàn hắn mềm nhũn, cả người lung lay một chút liền trực tiếp nhào vào lồng ngực Lan Khánh.

Lan Khánh thân thủ nhanh nhẹn trực tiếp mở tay ra, âu yếm ôm lấy người nhảy vào trong ngực.

Nhưng Tiểu Thất bị ôm lại giống như trứng tôm bị hâm trong nước nóng cả người nhảy dựng lên, hắn đẩy Lan Khánh ra sau, chính mình cũng hướng sau thối lui vài bước.

"Trần Tiểu Kê, ngươi muốn chết sao?" Mới cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người kia thế nhưng thoáng cái đã không còn, Lan Khánh không ngờ tới mới sáng sớm đã bị chọc giận, mà chọc hắn giận lại vẫn là con gà này!

Khoảnh khắc bị đụng chạm kia, tình cảnh đêm qua ôm nhau ngủ cùng trên giường lật đến lăn đi còn a a kêu không ngừng khiến Tiểu Thất phút chốc cả mặt đỏ bừng lên, hắn bối rối không biết nên nói cái gì, cả người vừa ngốc vừa ngơ.

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất như vậy, trong lòng đột nhiên mềm một chút, hắn khinh khẽ hừ một tiếng, cũng không tức giận, chỉ chỉ vào bàn thuận nói: "Lại đây ngồi xuống!"

"…A" Tiểu Thất ngại ngùng một chút, cuối cùng cúi đầu giống như một tiểu tức phụ ngồi vào ghế đối diện Lan Khánh.

Lan Khánh lật hai cái chén lên, châm trà cho mình cùng Tiểu Thất, hắn cũng không để ý Tiểu Thất có uống hay không mà trực tiếp nốc sạch nước trà.

Lan Khánh đợi Tiểu Thất một lúc, thấy Tiểu Thất không mở miệng liền nói: "Ngươi chẳng lẽ không có gì muốn nói với ta sao?"

"Di, a, ách?" Tiểu Thất mạnh ngẩng đầu nhìn Lan Khánh, nhưng vẻ mặt Lan Khánh bưng chén trà uống đầy bí hiểm, liền tức khắc nghĩ việc Lan Khánh muốn hắn nói chính là về chuyện xảy ra đêm trước.

Tiểu Thất trái nghĩ tới, phải nghĩ lui, nghĩ đến người này mới rồi vừa thấy hắn liền phát nộ, còn nghĩ người này đêm trước cũng chịu dược tính khống chế mới có thể làm ra việc khác với lệ thường, lại nghĩ người này ngày thường cũng không quá muốn thấy hắn, trong lòng lúc này đại khái hối hận cùng căm ghét, chẳng qua muốn mình mở màn, hảo hảo chu toàn chuyện kế tiếp.

Tiểu Thất một lòng vì sư huynh hắn suy nghĩ, cũng hiểu được bất quá chỉ là mông bị khai bao, đối với nam nhân mà nói kỳ thật không tính là cái gì, hắn hắng giọng một cái rồi nói: "Cái kia… Kỳ thật sự tình đêm trước đều là ngoài ý muốn, sư đệ biết sư huynh kỳ thật cũng không muốn. Dù sao… dù sao sư đệ ta cũng không phải hoàng hoa đại khuê nữ cái gì, thống (đâm) đã thống rồi, cũng không ít đi một miếng thịt. Cho nên.. sư huynh.. việc này sư đệ coi như chưa phát sinh qua, ngài cũng ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng…"

"Ngươi nói cái gì?" Lan Khánh một chưởng chụp bàn, mặt bàn chấn động một chút, nhất thời một nửa vỡ thành vụn gỗ, chỉ còn một nửa dùng hai cái chân bàn chống đỡ, "Y nha–y nha—" diêu diêu dục trụy (lay lay sắp đổ) lung lay không ngừng.

"Ách…" Tiểu Thất chấn kinh lui sau một chút, thật cẩn thận hỏi: "Không cho qua như thế… hay là sư huynh cảm thấy mình bị sư đệ vũ nhục… Muốn sư đệ cho ngươi một cái công đạo?"

"Trần Tiểu Kê ngươi hỗn trướng!" Lan Khánh một tay chụp lên bên bàn còn lại, nửa cái mặt bàn ứng thanh lần thứ hai nứt ra tại chỗ, phách lý ba lạp vỡ thành từng mảnh từng mảnh từng mảnh lại từng mảnh.

Tiểu Thất hoảng sợ không biết làm sao nhìn Lan Khánh. Hắn nhớ lại lời nói phía trước, từng chữ đều là đắn đo hết lần này tới lần khác mới dám nói, bản thân mất đi trong sạch còn chưa tìm người đòi, còn muốn kẻ hủy trong sạch người đừng để ý, người này lại tức giận cái quái gì?

Lan Khánh đứng dậy, phẫn nộ đi ra ngoài. Rõ ràng đã phát sinh chuyện như thế nào có thể làm như không có phát sinh, rõ ràng đã khắc vào trong lòng chuyện như thế nào có thể không để trong lòng?

Lan Khánh một phen lửa thiêu đến vượng thịnh, nện bước không kiềm được giận dữ đạp đất ly khai.

Lúc ra cửa còn "phanh–" một tiếng, đem hai cánh cửa chắn trước mặt hắn trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Hắn quyết định từ nay về sau sẽ không tìm con gà này nói chuyện nữa. Phụ hắn ngày đó còn nói rất nhiều, nói con gà này chỉ cần ngoan ngoãn, hắn về sau sẽ hảo hảo thương yêu. Nhưng con gà này cư nhiên hoàn toàn không có nghe vào, đáng giận, đáng giận, thực đáng giận, dám coi lời Tiểu Hắc đại nhân hắn như gió thoảng bên tai!

Tiểu Thất hoàn toàn không biết Lan Khánh vì cái gì phát giận, hắn nâng cước bộ run lẩy bẩy, cả người bủn rủn đi tới cửa.

Tiểu Thất trước thăm dò bóng dáng Lan Khánh nổi giận đùng đùng một chút, sau đó nhìn hai cánh cửa bị đánh bay cách đó không xa cùng cái bàn vỡ tan bên trong, tiếp theo tái áng chừng túi tiền trinh của mình, trong lòng nghĩ chính là: không biết có đủ bạc chi cho phí tu sửa khách phòng này hay không.

67. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 29

Các bộ khoái Quy Nghĩa huyện khác mang tiểu vương gia cùng vài nhân chứng may mắn còn sống sót về Quy Nghĩa huyện. Sau khi Tiểu Thất tỉnh lại, Lý Trung cũng tìm tới một chiếc xe ngựa, Tiểu Thất kéo theo thân thể vẫn còn hư nhược cùng Lan Khánh phải suốt đêm chạy về Quy Nghĩa.

Lý Trung là một người thành thật, khi lên xe vừa thấy Tiểu Thất liền thuận tiện nói hắn sẽ không kể chuyện này ra, Tiểu Thất nhìn hắn cảm kích rồi mới tiến vào xa sương.

Trong xa sương có trải một tấm đệm mềm bằng da thú, Tiểu Thất mới chỉ bước lên mấy bước, Lan Khánh đang nằm nghiêng phượng mâu thoáng liếc, Tiểu Thất tức thì run rẩy lui ra ngoài ngồi cùng Lý Trung tại vị trí điều khiển ngựa phía trước, không dám quấy rầy Tiểu Hắc đại nhân tâm tình không du khoái.

Chỉ là lộ trình trở về Quy Nghĩa huyện tương đối dài, chỗ ngồi bằng ván gỗ phía trước lại sứt mẻ làm cái mông Tiểu Thất chịu đủ lăng ngược phát đau, Tiểu Thất liên tục hanh hanh vài tiếng khiến Lý Trung lo lắng: "Có phải thân thể khó chịu?"

"Không có việc gì, chỉ là ngồi không thoải mái lắm."

Lý Trung còn chưa kịp hỏi "ngồi vì sao không thoải mái", tiếng nói êm tai lại có phần cứng ngắc bực bội từ trong thùng xe liền truyền lại.

Thanh âm kia hô: "Trần Tiểu Kê, còn không lăn vào đây cho ta!"

Tiểu Thất nghe được thanh âm Lan Khánh hô hoán tức khắc xốc liêm mạn lên, trên mặt mãn mãn ý cười hướng vị đại nhân bên trong nói: "Hắc hắc hắc, không biết sư huynh có gì phân phó?"

Tiểu Thất không dám vi phạm, dù có tiến vào trong xe nhưng vẫn chọn một vị trí không quá xa cũng chẳng quá gần, an phận ngồi xổm xuống.

"Hừ." Mũi Lan Khánh nhẹ nhàng xuất khí.

"Sư huynh…" Tiểu Thất mới lên tiếng liền thấy Lan Khánh xoay người đưa lưng lại mình, một bộ không muốn cùng hắn nói chuyện.

Tiểu Thất sờ sờ mũi, nghĩ thầm, Lan Khánh còn đang tức giận, bản thân cũng không thể ngu ngốc tự kê đầu vào lưỡi đao, cho nên liền nhắm mắt điều chỉnh tư thế tương đối thư thái nằm xuống.

Không bao lâu, Tiểu Thất mệt mỏi mà ngủ bẵng đi, tiếng ngáy nho nhỏ vang lên trong xe.

Lan Khánh trộm quay đầu liếc Tiểu Thất một cái, thấy Tiểu Thất cư nhiên không để ý tới hắn đã ngủ mê mệt, thật sự là đã giận càng thêm giận.

Hắn vươn tay vốn muốn nhéo cái mặt kia, bất qua tay vừa chạm tới bên má Tiểu Thất, thấy người này ngủ an ổn như vậy, rốt cuộc không hạ thủ được.

Lan Khánh ngẩn người nhìn Tiểu Thất, nhìn lâu thật lâu, thẳng đến chính mình cũng cảm thấy mệt mỏi mới nhắm mắt lại, ở bên cạnh Tiểu Thất chậm rãi thiếp đi.

Thanh âm bánh xe nghiến trên mặt đường khách lạp khách lạp, tiếng vó ngựa lộc cộc lộc cộc. Nhưng vô luận ngoại giới có ồn ã hỗn loạn thế nào, trong tai Lan Khánh vẫn chỉ có duy nhất tiếng hít thở lên xuống bình ổn của Tiểu Thất.

Người này, là cõi niết bàn bên cạnh hắn, cũng là nơi tĩnh lặng duy nhất trong chốn hồng trần nhiễu nhương.

Lúc trở về Quy Nghĩa huyện đã là buổi tối, Tiểu Thất cùng Lan Khánh đổi lại bộ dáng ngày thường trong nha môn đi vào phòng khách hậu đường.

Bên trong, Thi Vấn cùng Nam Hương đã có mặt. Tiểu Thất biết hai người này lo lắng việc bọn họ không cùng trở về bèn kể ngay ngày ấy mình cùng Lan Khánh trúng phải độc dược của tiểu vương gia nên vội vàng tìm một địa phương vận công bức độc, vì vậy mới không cùng mọi người trở về.

"Vậy độc đã giải hết chưa? Có cần gọi đại phu đến xem không?" Thi Vấn lo lắng hỏi.

"Hồi đại nhân, độc đã sớm giải sạch không còn một mảnh, không cần mời đại phu." Tiểu Thất dắt theo khuôn mặt tươi cười trả lời Thi Vấn.

Lúc này, Lan Khánh ở một bên nghe Tiểu Thất nói ung dung như vậy, lại còn tự tiện giấu nhẹm đoạn ân ân a a giữa bọn hắn không báo, trong lòng phát nộ, hắn liền giơ chân đạp thật mạnh xuống bắp chân Tiểu Thất.

Tiểu Thất bị đạp kêu rên một tiếng, hắn hàm chứa nước mắt ai oán nhìn Lan Khánh, Lan Khánh lại ngoảnh mặt sang nơi khác, một bộ không muốn để ý tới Tiểu Thất.

Tiểu Thất bất đắc dĩ, Thi Vấn lại hỏi tình hình ba ngày trong vương phủ kia, Tiểu Thất đành phải kìm lệ nhất nhất trả lời. Nhưng khi nói đến gốc nguyệt hạ mỹ nhân đỏ như máu bị Tiểu Thất động vào đột nhiên nở hoa, sau đó Đàm Hoa xuất hiện thì cuồng phong đại tác (gió mạnh gào thét), gió lốc quất vỡ cả đồ sứ, Thi Vấn liền hỏi: "Đông Phương Lôi Dẫn phạm vào tội lớn tày trời, thật làm người khác phẫn nộ. Nhưng Đàm Hoa chẳng phải hồn phách không trọn vẹn cơ hồ ngay cả quỷ cũng làm không được ư, vì sao cuối cùng lại có thể cứu được các ngươi?"

Tiểu Thất dừng một chút, gãi gãi cằm nói: "Điểm ấy ta cũng có nghĩ tới. Ngày đó lão đạo sĩ ở Tiểu Thương sơn kia nói hồn phách Đàm Hoa bị tán đi còn lưu lại nơi trước khi chết, mà gốc hoa quỳnh kia nguyên vốn cũng là màu trắng, cho đến khoảng chừng khi Đàm Hoa chết mới đột nhiên hóa đỏ. Theo lý mà nói việc này tất có quan hệ, có lẽ phần hồn phách tản mất đó đã rớt lại hoa quỳnh, làm cho hoa quỳnh dị biến thành màu máu."

"Lúc sau, hồn phách của hắn cùng phần hồn phách mất đi còn tồn tại trong hoa quỳnh hợp lại làm một, oan khí nhất thịnh liền truy đuổi Đông Phương Lôi Dẫn. Bất quá, đây cũng chỉ là phỏng đoán của ta… Tình hình chính xác là như thế nào ta cũng không rõ…"

Lan Khánh hừ một tiếng. "Như thế nào cân nhắc đến cân nhắc đi vẫn nói chẳng rõ ràng! Ngươi vậy bảo cha ta phải làm sao thẩm án?"

"Ách…" Tiểu Thất cảm thấy hai ngày này bản thân vô luận nói cái gì làm cái gì khẳng định đều bị đại sư huynh chán ghét.

Lan Khánh thì thào: "Theo ta lâu như vậy mà cái gì cũng không học được. Đàm Hoa ở ngay ngoài cửa, muốn biết cái gì tìm hắn hỏi không phải xong luôn?" Dứt lời hướng ra ngoài quát một tiếng: "Đàm Hoa đi ra, đại nhân thẩm án!"

Ngoài viện âm âm ám ám đột nhiên cuồn cuộn nổi lên một trận gió mang theo sương mù, gió kia nhẹ nhàng thổi vào trong phòng khách, đám người Thi Vấn lập tức lạnh sống lưng, nhưng cẩn thận nhìn nơi cửa lại vẫn không có bóng dáng thứ gì như trước kia.

"Có Đàm Hoa…" Thanh âm quỷ hồn xa xăm truyền đến, Đàm Hoa quỳ gối ở cửa, không dám tới gần vị đại nhân chính khí cùng lệ khí ngập trời bên trong.

"Đại nhân có thấy không? Đệ tử vẫn nhìn không thấy." Nam Hương ở bên tai Thi Vấn khẽ nói.

Thi Vấn cũng lắc đầu, vốn muốn hỏi "Đàm Hoa đến chưa", nhưng trông sắc mặt Tiểu Thất đã đột nhiên hóa trắng bệch, sau đó thụt lui khỏi vị trí của mình, rồi lại bị nhi tử bắt trở về liền hiểu ngay, đã đến rồi.

"Đàm Hoa, hồn phách của ngươi đã ngưng tụ?" Thi Vấn hỏi.

"Tạ đại nhân quan tâm, hồn phách tiểu dân đích xác đã ngưng chúng." Đàm Hoa hướng Thi Vấn dập đầu, phủ phục trên mặt đất kể: "Ngày đó, hồn phách tán đi trước khi chết của tiểu dân theo một ngụm máu tươi bắn ra bám vào hoa quỳnh trong Túc vương phủ, lần này may được Tiểu Thất đại nhân cùng Tiểu Hắc đại nhân hỗ trợ, tiểu dân mới có thể cùng phần hồn phách trong hoa hợp lại làm một, không phải rơi vào cảnh hồn phi phách tán."

Lan Khánh thuật lại lời Đàm Hoa cho cha hắn xong, Thi Vấn mới gật đầu, phóng tâm một chút. "Một khi đã như vậy liền hảo. Hiện giờ Đông Phương Lôi Dẫn cũng đã bị giam trong lao phòng, sau sẽ khai đường thẩm án, ngươi an tâm lui xuống, không cần tái vướng bận, bản quan nhất định trả lại công đạo cho ngươi cùng những người uổng mạng, phải chịu khổ cực."

"Tạ… đại nhân…" Đàm Hoa cúi đầu khóc nức.

Tiểu Thất nhìn bóng dáng Lan Khánh một chút mới chậm rãi lần mò về nhĩ phòng của mình, nằm lên trên giường.

Qua không bao lâu, Lan Khánh trở về phòng, sau đó Tiểu Thất nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài tới tới lui lui, không biết là đang làm gì, cuối cùng dừng lại trước cửa phòng hắn.

Tiểu Thất ngẩng đầu thấy Lan Khánh ôm chăn mềm cùng gối sứ của hắn đứng ở cửa nhìn mình. Thần tình trên mặt vẫn là thản nhiên, thấy không rõ lắm là vui hay giận.

Tiểu Thất há miệng, lại không biết lúc này nên nói cái gì. Lan Khánh thấy Tiểu Thất vẫn một mực không nói lời nào, sắc mặt tức khắc âm u, sau đó chạy về phòng mình đem chăn gối quăng, bản thân một mình ngủ.

Tiểu Thất yên lặng ngồi dậy, thở dài một hơi.

Việc xuân dược là hai người bọn họ đồng dạng thụ hại, Tiểu Thất cảm thấy mình nói Lan Khánh đừng để chuyện này ở trong lòng chính là không muốn hắn tự trách…. Tuy rằng theo tính tình Lan Khánh thì cũng khó mà tự trách, nhưng đó chẳng phải là phương pháp tốt nhất sao? Chỉ là không biết Lan Khánh làm sao, từ lúc đó liền trở nên âm dương quái gở, Tiểu Thất không nghĩ ra là câu nào khi đó đắc tội vị đại nhân này, có thể làm người này giận lâu như vậy, đã hai ngày rồi mà giận còn chưa có trôi đi.

Hắn nhớ tới trước đây khi Kim Trung Báo Quốc phó thác Lan Khánh cho hắn chiếu cố, Đinh Kim còn dặn dò hắn một phen: "Nha môn chúng ta chỉ có một Tiểu Hắc đại nhân… Chớ chọc hắn tức giận. Nếu ngươi thật sự chọc hắn giận, vậy tuyệt đối là ngươi sai, phải lập tức nhận tội…"

Tiểu Hắc đại nhân không chỉ là bảo bối của người trong nha môn mà còn là người hắn đặt ở trong lòng, khiến người này không vui trong thời gian dài như vậy, không cần những người đó nói, bản thân Tiểu Thất cũng cảm thấy không khoái hoạt.

Không cần những người đó nói, bản thân Tiểu Thất cũng cảm thấy không khoái hoạt*.

Tiểu Thất từ từ đi đến trước giường Lan Khánh, hơi hơi lại gần một chút, hắn ở trong màn đêm không ánh nến, chỉ có thể dựa vào nguyệt lượng quang mang nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Sư huynh…"

Lan Khánh nằm ở trên giường mở mắt nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất gãi gãi đầu, suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng: "Ngươi đừng nóng giận, ta biết đều là ta không đúng, là ta không tốt, ta chọc ngươi giận."

"Hừ." Cái mũi Lan Khánh xuất khí.

Tiểu Thất thấy Lan Khánh giờ không phải bộ dáng không thèm nghe hắn nói mà quay mặt đi, cũng không phát giận, nghĩ thầm tình thế rất tốt, liền nắm chặt thời cơ nói: "Cái kia… Ta vừa mới trở về đã nghe Oa Tử cùng Cái Tử nói gần đây phi cầm trên núi loáng cái hao hụt thật nhiều, thợ săn đều oán giận săn không được thú rừng. Oa Tử Cái Tử khẳng định có dấu hiệu gấu thường xuyên lui tới, vài lần trước cũng đều như vậy, gấu vừa ra động, muông thú trên núi nếu không phải bị ăn thì chính là chạy trốn không thấy tung ảnh."

Tiểu Thất vừa nói như thế, cặp nhãn tình đen láy của Lan Khánh phút chốc sáng lên.

"Thi đại nhân nói bộ khoái chúng ta phải đặt an nguy dân chúng lên hàng đầu, biết nơi đó nguy hiểm liền nên vì bách tính cố gắng loại trừ hiểm nguy. Sư đệ ta vẫn luôn nghe theo lời dạy bảo của Thi đại nhân, cảm thấy lời đại nhân đều là chân lý, cho nên tối nay sư đệ muốn thỉnh sư huynh cùng đi đến ngọn núi kia…"

Tiểu Thất còn chưa nói hết, Lan Khánh đã tức khắc nhảy từ trên giường xuống, một bên kéo ngoại y mặc vào, một bên nhìn chăm chăm Tiểu Thất nói: "Đi bắt gấu đúng không, hảo hảo, ta hiện nay liền cùng ngươi đi!"

Tiểu Thất nở nụ cười, kỳ thực người này vẫn dễ dỗ lắm.

Lan Khánh cũng cười: "Chờ ta bắt được, ngươi phải thay ta lột da, thay ta nướng." Nghĩ nghĩ còn nói: "Nếu ngươi không thích ăn mật gấu, ta cũng không ép ngươi." Tiếp theo bắt lấy tay Tiểu Thất liền kéo người phóng ra ngoài.

Đêm đó đương nhiên không bắt được gấu. Bởi vì con duy nhất trên núi đã được chuyển cho Thi Vấn, mà Thi Vấn hiện này còn chưa ăn xong.

Gấu từ mấy tháng trước đã bị Lan Khánh bắt sạch, bất quá Lan Khánh vẫn chạy khắp núi khắp đồng truy đuổi lại còn bổ nhào tới chém giết một con thỏ hoang khiến Tiểu Thất ở một bên nhìn thấy sợ tới mức run lẩy bẩy.

Cuối cùng, trời có vẻ lất phất mưa, lửa trại nhóm lên, tất cả con mồi đều bị làm thịt sạch sẽ dâng lên ngũ tạng miếu của Lan Khánh.

Lan Khánh ưỡn cái bụng nhỏ ở trên tảng đá đánh ợ một cái, trên mặt lộ tiếu dung thỏa mãn.

Lan Khánh cười, Tiểu Thất cũng cười.

Đối với người này mà nói dù chỉ một chút khoái hoạt nho nhỏ cũng đã là toàn bộ hạnh phúc của hắn.

Tiểu Thất bất chợt cảm thấy, kỳ thật như vậy cũng tốt.

Ở lại bên người này, trông chừng hắn một đời vô ưu vô lự, khi tứ sư tỷ công đạo* hắn cả đời trông chừng Lan Khánh, hắn còn do dự, hiện giờ lại cảm thấy hẳn là có thể.

Hắn muốn lưu lại Quy Nghĩa huyện, muốn làm một quan sai nho nhỏ vì dân chúng đả bão bất bình (bênh vực kẻ yếu), sửa lại án oan.

Hắn muốn buông tha phần hồi ức thống khổ tựa như bàn châm đâm vào tim khiến huyết lưu không ngừng kia, muốn làm một bộ khoái Trần Thất lưu manh ở bên Thi Tiểu Hắc đại nhân. Hắn muốn chiếu cố người này, muốn người này vĩnh viễn vui vẻ, khoái khoái lạc lạc đuổi gà truy lộc truy báo, càng muốn từ nay về sau người này có thể luôn vui vẻ cười lên như thế.

Hai người cả đêm không ngủ săn thú từ trên núi trở về, nhưng hôm sau vẫn phải tuần thành như cũ không thể nghỉ ngơi.

Tiểu Thất một bên ngáp một bên cùng Lan Khánh tuần phố làm cho đại thẩm đại tỷ bán thức ăn hai bên cười không ngừng.

Ở một đầu thành có huyện dân bởi vì nghe đồn Tiểu Hắc đại nhân lần này đi Thanh Châu bắt được một tên đại dâm tặc trở về liền vui mừng biếu tặng nào gà, nào vịt, nào rau xanh củ cải gì đó, nói là thay nhị di bà của đại cô mụ, còn có tứ biểu thúc của tam thúc công tạ tạ Tiểu Hắc đại nhân vì dân trừ hại.

Chạng vạng, sau khi kết thúc công việc, Tiểu Thất chạy tới phòng bếp chực cơm, Tiểu Lan Hoa như thường lệ giữ lại mấy món ăn rất phong thịnh cho hắn.

Cơm no nê sau lại tìm không thấy Lan Khánh, mí mắt Tiểu Thất giật giật, có loại dự cảm bất hảo, vì thế hắn lập tức chạy tới nhà tù, đến nơi vừa vặn trông thấy Lan Khánh trên tay không biết dính thứ gì muốn vảy lên người quy đản tiểu vương gia…**

68. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 30

*Tiểu Kê chỉ là nghĩ, đại sư huynh này có giường của mình lại không ngủ, cứ luôn chạy tới cùng hắn ngủ làm chi.

Tiểu Thất ngưng trú vào khuôn mặt Lan Khánh, không biết người kia mộng chuyện tốt gì mà đôi môi hơi hơi cong lên, trong lòng nghĩ… đêm nay lại bắt đầu cực khổ rồi…

Ngày thính thẩm, cơ hồ kẻng báo giờ vừa đánh, Tiểu Thất liền tỉnh.

Hắn thật cẩn thận đem đùi ngọc gác trên đùi hắn cùng tay ngọc đặt bên hông hắn của Lan Khánh bắt xuống, sau đó ngay cả mặt cũng không rửa, hắc y đai hồng tùy tiện khoác buộc lên người liền phóng đến nhà xí ngoại đầu.

Nãi nãi cá hùng…

Cùng Lan đại ma đầu này ngủ chung thật sự là nỗi dằn vặt giày vò nhất trên thế gian.

Hơn nữa phía trước ở Thanh Châu bọn họ còn có việc kia, chỉ tùy tiện chạm một chút sẽ lại nhớ đến ngày đó, sau lập tức mặt đỏ máu xông, cái thứ không nên lên lại ngẩng lên toàn bộ, cảm giác tựa như khỏi cần ngủ nữa.

Đi nhà xí xong, Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm một hơi, hắn ra ngoài nha môn đến quán bánh nướng ăn sáng.

Lão bản quán bánh nướng nói với Tiểu Thất: "Toàn bộ Quy Nghĩa huyện đều biết Thi đại nhân lần này xử chính là hoàng thân quốc thích. Tiểu Thất a, nghe nói để quơ được tên đại dâm tặc này ngươi cũng có một phần công lao, thật khá quá a!"

Tiểu Thất cười hắc hắc hai tiếng, rất đắc ý nói: "Không dám không dám, kỳ thật tất cả chuyện này đều là công lao của Tiểu Hắc đại nhân, ta chỉ là thuận đường giúp một tay thôi."

Ăn uống no đủ, Tiểu Thất trở lại nha môn. Hôm nay là ngày khai đường thẩm án Đàm Hoa, trong nha môn tràn ngập không khí khẩn trương, nha dịch trên đại đường cầm sát uy bổng tinh thần phấn chấn đứng ở hai bên, chờ tam bang vang lên, Thi đại nhân xuất hiện thăng đường. Tới cửa thư phòng, chỉ thấy Nam Hương cùng Lan Khánh đứng trước cửa không biết đang bàn luận cái gì, gặp Tiểu Thất, hai người liền đi tới. Lan Khánh nói: "Tiểu Thất, ngươi có thấy cha ta không?"

Nam Hương cũng nói: "Đại nhân mới rồi còn phân phó ta lấy hai phần hồ sơ đưa tới cho hắn đọc, nhưng khi ta trở về lại không thấy đại nhân."

Tiểu Thất cầm tăm trúc xỉa răng, một bên xỉa một bên chậc chậc ra tiếng: "Có phải quá hồi hộp cho nên ra bên ngoài đi giải sầu một chút không? Hay có lẽ mới rời giường, bụng tác quái nên chạy tới ngồi chồm hỗm trong nhà xí?"

Lan Khánh thấy Tiểu Thất chả chút khẩn trương, một hơi liền dùng sức đẩy tăm trúc Tiểu Thất đang dùng xỉa răng cửa. Tiểu Thất sợ tới mức quát to một tiếng, nghĩ đến lúc này kiểu gì cũng bị tăm trúc xuyên thủng một lỗ, ai ngờ nửa ngày cũng không có cảm giác đau đớn, sau định thần xem xét mới biết tăm kia xuyên qua khe hở giữa răng và lợi rồi kẹt ở trong đó, không mảy mảy đả thương hắn.

"Dư huynh ngươi từng dọa chết xa!" (sư huynh ngươi đừng dọa chết ta). Tiểu Thất một thân mồ hôi lạnh, mồm miệng không rõ ràng nói.

Lan Khánh âm hiểm liếc hắn. "Người không thấy là cha ta, cha ta chính là cha ngươi, ngươi lại tuyệt không sốt ruột, đấy là thái độ của kẻ làm con sao!!"

Tiểu Thất nhổ tăm xuống, bĩu môi, sách thanh nói: "Cha ngươi từ khi nào biến thành cha ta!"

"Còn dám mạnh miệng!" Lan Khánh cả giận.

"Phải phải phải phải, cha ngươi chính là cha ta, dù sao ta đã có hai lão cha, nhiều cha hơn nữa cũng chẳng sao!" Tiểu Thất vội vàng nói.

Nam Hương lúc này lo lắng phân phó. "Như vậy đi, hai người các ngươi một dẫn người xuất ngoại tìm kiếm, một phái người tuần tra trong nha môn, tam bang sẽ khai đường, Thi đại nhân lúc này lại thất tung thất ảnh, ta sợ có việc ngoài ý muốn."

Lan Khánh muốn lên tiếng trả lời, không ngờ tới lúc này có tiếng chim đập cánh truyền đến, một con tiểu hồng ly(hoành anh nhỏ màu đỏ)từ bên ngoài bay vào viện, đậu ở trên đầu Tiểu Thất.

"A, có chim!" Lan Khánh thấy hồng ly điểu, vươn tay muốn bắt.

Tiểu Thất một chưởng đánh hạ tay Lan Khánh, vội vàng bắt hồng ly điểu xuống nói: "Đã nói với ngươi chim này là ta dưỡng như đệ đệ, ngươi muốn làm gì?"

Nhãn tình Lan Khánh sáng long lanh nhìn Tiểu Hồng nói: "Muốn sờ sờ một chút mà thôi."

Tiểu Thất còn không hiểu người này sao? Cái gì mà sờ một chút, để người này bắt được, khẳng định ngay lập tức ném vào trong miệng, sau đó chim của hắn thoáng cái chẳng còn.

Gỡ ống trúc trên chân Tiểu Hồng, thả chim, Tiểu Thất mới thong thả mở mảnh mật ký ra xem. Nhưng không nhìn còn khá, nhìn rồi mới biết nguy to rồi, Tiểu Thất mạnh ngẩng đầu nói với Nam Hương: "Túc vương đang ra roi thúc ngựa đến Quy Nghĩa huyện, con bà nó, để hắn tới được Quy Nghĩa huyện rồi lấy thân phận vương gia ép chúng ta, án Đàm Hoa này ta thấy khỏi cần thẩm, trực tiếp thả người luôn đi!"

Nam Hương vừa nghe, trong đầu chuyển một chút, đột nhiên sắc mặt đại biến: "Tiểu Thất, ngươi thấy, đại nhân lúc này vô duyên vô cớ mất tích, tìm không ra… có thể hay không là…"

Tiểu Thất vò nát mật ký trong tay nói: "Ta tức khắc phái người đi tìm."

Toàn bộ nha môn đã bị đám phó dịch lật tung nhưng cũng không thấy Thi Vấn, tất cả bộ khoái nha môn cũng đều bị phái ra ngoài tìm tung tích Thi Vấn, nhưng tạm thời vẫn không có thu hoạch.

Túc vương Đông Phương Chiên đang trên đường tới Quy Nghĩa huyện, hơn nữa Thi Vấn mất tích khiến án Đàm Hoa không thể thăng đường xét xử, sự tình khẩn cấp, mỗi người trong nha môn gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, vậy chẳng những cố gắng lúc trước sẽ uổng phí mà oan khuất của những người đã chết cùng dân chúng chịu khổ chắc chắn không thể sửa lại. Nam Hương bình thường thong dong trầm ổn hiếm khi lộ ra thần tình lo lắng đến thế, thấy Tiểu Thất cùng Lan Khánh từ bên ngoài trở về lập tức chạy tới hỏi: "Sao rồi, có tin tức của đại nhân không?"

Lan Khánh đi đến trước bàn rót chén nước uống, ở bên ngoài chạy một canh giờ lại cái gì cũng tìm không được, đại nhân hắn giận đến đầy mình là hỏa, không muốn nói chuyện.

Tiểu Thất thì lắc đầu nói: "Ta nghĩ trong nha môn không có người ở cũng không ổn cho nên cùng Tiểu Hắc trở lại trước."

Lan Khánh uống no nước, lại rót một chén cho Nam Hương, hắn cảm giác Nam tiên sinh không thấy cha hắn cũng đầy mình là hỏa, cần uống nước diệt đi một chút, ai ngờ Nam Hương lắc đầu, quay qua nói với Tiểu Thất: "Túc vương bao lâu nữa sẽ tới?"

"Lâu thì hai canh giờ, chậm thì một rưỡi." Tiểu Thất trả lời.

Hảo ý của Lan Khánh bị Nam Hương cự tuyệt, vì thế hắn lại đem chén rót đầy nước đưa tới trước mặt Tiểu Thất, Tiểu Thất vốn không muốn uống, nhưng khi thấy trên mặt Lan Khánh ẩn ẩn lộ ra vẻ uy hiếp liền lập tức tiếp lấy cái chén, lại còn không chút khí phách nói: "Tạ tạ sư huynh thương yêu, sư đệ vạn phần cảm kích." Sau đó một hơi nốc cạn chén nước.

"Phải làm sao bây giờ mới tốt đây?" Nam Hương gấp đến độ ở trong phòng xoay tới xoay lui. "Thi đại nhân đã thất tung, hắn quan tâm tông án này như vậy, nếu trở về biết được án không thể xử, chúng ta làm sao ăn nói với hắn?"

Tiểu Thất trong lòng còn đang nghĩ "Người có thể trở về hay không còn chưa biết được", Nam Hương vẫn đi tới đi lui mấy vòng đột nhiên sấn tới,* Tiểu Thất mạnh lui ra sau từng bước, có loại dự cảm xấu. Nam Hương mỗi lần nhìn hắn như vậy, khẳng định không có chuyện tốt.

Nam Hương khẩn thiết nói: "Tiên sinh từ trước đến nay cơ trí hơn người, ngay lúc nguy nan lại vô cùng nhanh trí, hiện giờ án đã đến nước này lại gặp phải trở ngại to lớn như vậy, Thi đại nhân mất tích, Nam Hương cũng rối loạn từng phân từng thốn, không biết tiên sinh có kiến ngôn nào đó để nha môn vượt qua được nguy cơ lần này không?"

Nam Hương nói thật rõ ràng, Tiểu Thất nghe thấy da đầu run lên. "Kiến ngôn, kiến ngôn cái gì? Việc nhỏ ta có thể ra mấy cái chủ ý thiu thối, nhưng khai đường thẩm án là việc lớn, tiểu nhân ta tài sơ học thiển, đầu óc cũng thi thoảng mới linh quang mà thôi, làm sao có thể giúp ngươi được?"

"Tiên sinh chắc chắn có thể!" Nam Hương khẳng định.

"Có thể con bà ngươi!" Tiểu Thất bị cặp mắt Nam Hương lấp lánh động nhân nhìn thành luống cuống, thuận miệng nói bậy: "Ta lợi hại nhất chỉ có thuật dịch dung, chẳng lẽ ngươi muốn ta dịch dung thành Thi đại nhân, sau đó ngồi ở trên công đường thẩm vấn tên Đông Phương Lôi Dẫn kia sao?"

Lời này vừa ra, không chỉ bản thân, ngay cả Nam Hương đều ngây ngẩn cả người.

Phòng khách nhất thời rơi vào một mảnh yên ắng, chỉ có Lan Khánh kia không biết hai người vì sao tĩnh lặng, nhìn bên này, lại xem bên kia, còn lấy tay chọc chọc Tiểu Thất đến động cũng chẳng chịu động.

"…" Tiểu Thất túm lấy ngón tay quấy rối của Lan Khánh, sau đó nhìn Nam Hương.

"…" Nam Hương nhìn Tiểu Thất, sau đó thở ra một hơi thật dài: "Tiên sinh, hảo mưu kế."

"… Ta chỉ nói chơi thôi, Nam tiên sinh ngàn vạn lần đừng nên tưởng thật." Tiểu Thất nói.

"Đệ tử cảm thấy hiện nay ngoại trừ kế này, thật đúng là không còn biện pháp khác có thể dùng." Nam Hương nói.

"Với lá gan của ta, khẳng định chưa ngồi nổi lên vị trí của Thi đại nhân đã tức khắc mềm nhũn ra rồi, không được, thật sự không được!"

Nam Hương nói: "Sinh tử tồn vong của Quy Nghĩa huyện nha môn tùy thuộc vào một câu của tiên sinh, tiên sinh nên cẩn trọng suy xét rõ ràng."

"Ta đã nghĩ rất rõ ràng." Tiểu Thất nói. Có một số việc vẫn là không thể làm.

Nam Hương lại tiếp lời: "Trong lòng tiên sinh chẳng lẽ không có công lý chính nghĩa tồn tại sao?"

"Gặp phải án Đàm Hoa này, ta chỉ biết ngoại trừ công lý chính nghĩa, trên thế gian này còn có quỷ! Nếu ta thực thay Thi đại nhân xử Đông Phương Lôi Dẫn, vậy chờ về sau gặp cha ta cùng liệt tổ liệt tông, ta biết ăn nói thế nào với bọn họ?" Tiểu Thất vừa nói vừa lắc đầu.

"Việc này cùng cha và liệt tổ liệt tông ngươi có quan hệ gì chứ?" Nam Hương lại hỏi.

Quan hệ rất lớn, bởi vì tên kia với ta là…" Tiểu Thất nói một nửa liền nghẹn họng, chuyện trước kia không phải với ai hắn cũng có thể nói.

"Là gì của ngươi?" Nam Hương tiếp tục hỏi.

Tiểu Thất gãi gãi đầu, không nói gì nhìn Nam Hương.

Cha của Đông Phương Lôi Dẫn là Túc vương, mà Túc vương là đại ca của hoàng đế đương triều, cũng là bào huynh của đế vương tiền triều.

Mẹ của cha hắn, cũng chính là thái hậu tiền triều, tổng cộng sinh bốn người con, lão đại, Túc vương Đông Phương Chiên; lão nhị, cha của hắn Đông Phương Khách, tiếp đến, nhỏ nhất là một đôi song sinh, bao gồm hoàng đế hiện tại, hay từng là thập tứ vương gia Đông Phương La Khởi; cùng mẹ hắn sinh tử bất minh nhưng đến tám phần là đã quy tiên, thập ngũ công chúa.

Cho nên tính đến tính đi, cha hắn cùng mẹ hắn là đệ muội cùng phụ cùng mẫu của Túc vương hiện tại, nhi tử Túc vương liền là đường đệ của hắn. Tuy rằng hắn đã chuyển thành theo họ Bách Lý của sư phụ, cũng có tên mới Bách Lý Thất, nhưng đối với hắn mà nói cái loại huyết thống ràng buộc này vẫn còn tồn tại.

Đương lúc Nam Hương cùng Tiểu Thất hai người mắt to trừng mắt nhỏ giằng co mãi chưa xong, Lan Khánh rốt cuộc đã nghe hiểu bọn họ muốn làm cái gì.

"A—" Hắn kêu một tiếng, tiếp theo nháy nháy đôi mắt sáng trưng, trước nhìn Tiểu Thất một chút, lại nhìn xem Nam Hương, sau đó chỉ vào mình nói: "Ta a, ta a! Còn có ta a, ta cũng có thể dịch dung a!"

Nam Hương cùng Tiểu Thất cả kinh, đồng thời nhìn về phía Lan Khánh.

Lan Khánh thì lại lộ ra tiếu dung chờ mong, nhảy nhót trông hai người bọn họ.

69. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 31

Nha dịch đại đường đánh vang trống lớn, giữa tiếng trống ầm ầm, Thi Tiểu Hắc đại nhân đầu đội mũ ô sa màu đen, thân mặc quan phục tạp hoa màu xanh rộng thùng thình, chân đi quan ngoa đáy bện xoắn ốc, trên mặt mang nhân bì diện cụ cha của hắn Thi Vấn Thi đại nhân, uy phong lẫm lẫm chậm rãi bước lên đại đường.

Trên công đường, hai hàng nha dịch đánh vang sát uy bổng trong tay, miệng hô lớn: "Thăng— đường—-"

Tiểu Hắc đại nhân của chúng ta vừa nghe thấy hai chữ "thăng đường", bước đi lại càng thêm đắc ý, cánh chuồn trên mũ ô sa dài một thước hai cao thấp đung đưa theo từng nhịp bước chốc đi chốc ngừng uy phong lẫm lẫm cùng kiểu cách rạo rựclúc trông bên nọ lúc ngó bên kia của hắn. Hôm nay đại nhân lớn nhất trong nha môn là hắn, không có phụ thân, tiếp đây hắn được toàn quyền tác chủ!

"Hanh hanh hanh!" Lan Khánh, trong tiếng chúng nha dịch thét lớn, bước lên noãn các trước bình phong thanh thiên bạch nhật, đoan đoan chính chính ngồi phía trên công đường.

Lan Khánh nhập tọa, nha dịch dưới đường nhất thời đình chỉ tiếng động.

Ánh mắt Lan Khánh đảo qua đường hạ, sau đó cầm lấy kinh đường mộc đập mạnh xuống, đương lúc hắn đang muốn học giọng điệu cha hắn hô: "Đưa phạm nhân lên công đường", kinh đường mộc dưới tay Lan Khánh ứng thanh mà vỡ nát, đã thế còn vỡ thành thất thất bát bát.

"Di?" Lan Khánh nắm lớp gỗ vụn lên ngó ngó, sau đó lại nhìn nhìn Tiểu Thất ở đường hạ.

"…" Tiểu Thất che mặt.

Từ lúc người này mới đi vào nội đường, lại còn vừa đi vừa rung rinh hai cánh chuồn trên đầu, hắn đã cảm thấy cho Lan Khánh phẫn làm Thi Vấn thăng đường không phải ý kiến hay, nhưng Nam Hương đã quyết định như thế, hắn cũng chẳng lay chuyển được ánh mắt chờ mong tha thiết của Lan Khánh, cho nên mới giúp người này dịch dung thành bộ dáng Thi Vấn.

Nhưng mà, xem đấy, phạm nhân còn chưa có thẩm được, kinh đường mộc đã bị đập hủy rồi.

Tiểu Thất vội vàng phân phó một tiếng, nha dịch lập tức chạy đi lấy đàn mộc mới tinh đến, còn quét sạch sẽ đám gỗ vụn trên bàn xử án, lúc này Lan Khánh mới khụ một tiếng, lại một lần nữa đề khí nghiêm cẩn hô "Người đâu, dẫn phạm nhân tiểu quy đản lên!"

"…" Tiểu Thất sắp té xỉu.

Nha dịch trên đường hai mặt nhìn nhau, sau đó Nam Hương ở phía sau rèm mới nhẹ giọng nhắc: "Công tử, là phạm nhân Đông Phương Lôi Dẫn mới đúng."

"A." Lan Khánh gật đầu, tái nói, "Là Đông Phương Lôi Dẫn mới đúng!"

"Tuân lệnh!" Nha dịch ứng thanh, sau đó Đông Phương Lôi Dẫn tóc tai bù xù mặc tù phục bị nha dịch áp giải từ ngoài vào.

Đông Phương Lôi Dẫn vẫn đứng thẳng tắp, một đôi mắt sắc bén mà ác độc nhìn Lan Khánh đang dịch dung thành Thi Vấn trên đường.

Hắn căm giận quát: "Cẩu quan lớn mật, bản tiểu vương ở ngoài nghe thấy, ngươi dám gọi bản tiểu vương là tiểu quy đản! Vũ nhục hoàng thân quốc thích có biết tội gì!"

Nam Hương sư gia phía sau rèm thản nhiên nói: "Đánh mười bản trượng!"

Lan Khánh nghe được liền bắt lấy một hỏa ký trên án ném xuống mắt đất.

"Vũ nhục mệnh quan triều đình, đáng đánh mười bản trượng. Người đâu, dùng sức đánh cho ta!"

Bọn nha dịch lập tức cầm trúc bản vọt ra. Nghe nói người này tuy là tiểu vương gia, bất quá cũng vẫn là thứ đại dâm côn gian sát bách tính thiện lương vô tội, hơn nữa Tiểu Hắc đại nhân bảo bối quý nhất nha môn bọn họ vì phá án thiếu chút phải chịu độc thủ người này, ngoài ra còn cả Tiểu Thất, cho nên bọn nha dịch vừa nghe đại nhân ra lệnh, mỗi người đều mặt mày dữ tợn chạy ra, hai gã đè Đông Phương Lôi Dẫn xuống, một gã cởi quần hắn, thêm hai gã đứng ở hai bên một trước một sau dùng sức huy hạ bản tử.

"A–a–a–a–a–a–" Đông Phương Lôi Dẫn bị đánh đủ mười bản rồi lần thứ hai mặc quần vào, nhưng vừa hồi thế lại bị nha dịch đè quỳ dưới đường, hắn đứng cũng đứng không được, căm tức nhìn chòng chọc Lan Khánh.

"Lớn mật…" Đông Phương Lôi Dẫn mới hô lên hai chữ, Lan Khánh lập tức nói: "Lớn cái gì mà lớn, ở trên công đường, Tiểu Hắc đại nhân ta, à không đúng, Thi đại nhân ta là lớn nhất! Nếu ngươi dám nhiều lời, nhiều thêm bao nhiêu ta sẽ đánh ngươi bấy nhiêu đại bản, xem ngươi còn có thể lớn đến đâu!"

Lan Khánh vừa nói thế, Đông Phương Lôi Dẫn lập tức nín bặt. Song hắn vẫn dùng sức trừng mắt với Lan Khánh, tựa như muốn dùng phẫn nộ đem Lan Khánh trên đại đường đốt ra mấy cái động.

Lan Khánh hanh hanh hai tiếng rồi tiếp lời: "Kẻ quỳ dưới công đường kia là ai?"

Đông Phương Lôi Dẫn quay ngoắt đầu, không thèm đáp lại Lan Khánh.

"Không trả lời hả?" Lan Khánh cười nịnh nói: "Không trả lời, vậy người đâu, tái đánh hắn mười bản!"

Nha dịch đều rất nghe lời đại nhân nha môn. Lan Khánh vừa nói, bọn họ tức khắc lấy bản tử bằng trúc mới hung hăng đánh xuống cặp mông trăng trắng trơn bóng của tiểu vương gia.

Tiểu Thất ở bên cạnh thấy Đông Phương Lôi Dẫn bị đánh thảm hại, tức thì ngay cả nói cũng sắp nói không nổi, chỉ cảm thấy người thật sự đáng thương a.

Lan Khánh người này, ngươi đối với hắn hảo vậy còn tàm tạm, nhưng nếu đắc tội hắn, đó là thập bội cùng cực. Ngày ấy bọn họ ở trong vương phủ thiếu chút nữa thất thân chịu nhục, lúc này gia hỏa kia hẳn là đòi nợ ngày đó mà.

Đánh xong xuôi, Đông Phương Lôi Dẫn lại bị kéo lên quỳ gối.

Lan Khánh hỏi lần nữa: "Kẻ quỳ dưới công đường là ai?"

"…Bản tiểu vương Đông Phương Lôi Dẫn…" Đông Phương Lôi Dẫn khí nhược như tơ nói.

Lan Khánh nghe thấy lời đáp lại giận dữ. "Ở trước mặt bản quan, phạm nhân là phạm nhân, bản tiểu vương cái gì, nói lời bản quan không thích nghe, ta tái đánh ngươi…"

Đông Phương Lôi Dẫn vừa nghe còn muốn tái đánh, cả khuôn mặt thoắt cái trắng bệch.

Nam Hương ở sau rèm ra tiếng: "Công tử, đừng đùa nữa, chính sự quan trọng hơn."

Lan Khánh "A" một tiếng, nói: "Quên đi, thấy ngươi sắc mặt tái nhợt đã có chút hối ý, trước khi án hạ bản quan không đánh. Bất quá nếu lại tái phạm, vậy phải đánh, có nghe thấy không?"

Đông Phương Lôi Dẫn oán hận đáp: "Nghe thấy…"

Lan Khánh lật giở hồ sơ Nam Hương đặt trên bàn, nhìn nhìn mấy chữ viết trên đó, thẳng lưng, sau đó đập kinh đường mộc, quát: "Đông Phương Lôi Dẫn, ngươi ở Thanh Châu cường thưởng phần đông dân nam

dân nữ, còn bắt ép về phủ gian dâm, đám người Đàm Hoa không nguyện phục, ngươi lại căm tức mà sát hại rồi vứt xác."

"Bản quan được người báo án, liền phái bộ khoái phủ nội lẻn vào Túc vương phủ tìm chứng cứ, nhưng hai bộ khoái cư nhiên thiếu chút nữa bị ngươi dâm loạn!"

"May mắn lúc sau những bộ khoái khác đuổi tới, kịp thời ngăn chặn ngươi làm điều ác. Đồng thời chúng ta còn cứu được tổng cộng mười một nam nữ nhân bị nhốt dưới mật thất trong thư phòng ngươi!"

"Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, đã được mang về cùng lúc với ngươi. Đông Phương Lôi Dẫn, ngươi có nhận tội hay không?"

"Ta không nhận!" Đông Phương Lôi Dẫn đầu tiên hít sâu một hơi, sau đó oán hận liếc Lan Khánh, nói: "Cái gì mà tội chứng vô cùng xác thực? Rõ ràng hết thảy đều là các ngươi trù tính! Là các ngươi dùng mỹ nhân kế dẫn dụ ta làm! Những kẻ trong mật thất dưới thư phòng ta cũng là do các ngươi vu cáo, mật thất đó chỉ dùng để cất chứa cựu thư điển tịch, làm sao lại dùng để nhốt người được?"

"Một khi đã như vậy, bản quan liền truyền mười một nhân chứng lên!" Lan Khánh vỗ kinh đường mộc, Nam Hương lên tiếng: "Công tử, thỉnh ngài gọi Tiểu Thất lên trước."

Lan Khánh suy nghĩ, lại vỗ kinh đường mộc phán:

"Mười một nhân chúng muộn chút nữa hẵng lên, bộ khoái Trần Tiểu Kê, ngươi tiến vào công đường thẩm vấn trước đi!"

"Vâng!" Tiểu Thất chắp tay bĩu môi, nhiều người ở đây như vậy, hắn vốn định nói kẻ mình dịch dung rõ ràng kêu Trần Thất chứ không gọi Trần Tiểu Kê, nhưng suy nghĩ một chút lại thấy Lan Khánh gọi vậy lại thuận hơn, cho nên hắn cũng không biện giải nữa.

Tiểu Thất đi đến bên cạnh Đông Phương Lôi Dẫn, Đông Phương Lôi Dẫn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt má trái còn có một vết kiếm xấu vô cùng của Tiểu Thất thì quá đỗi sửng sốt. Tiểu mỹ nhân ngày ấy hắn ôm trong lòng cũng kêu Trần Tiểu Thất, hai người này làm sao lại trùng tên trùng họ?

"Trần Tiểu Kê, ngươi hãy kể lại toàn bộ sự tình ngày đó lẻn vào Túc vương phủ!" Lan Khánh nói.

Tiểu Thất bắt đầu thuật lại: "Hồi bẩm đại nhân, ngày ấy tiểu nhân phụng mệnh đại nhân cùng Tiểu Hắc đại nhân đến Thanh Châu trước để điều tra một án kiện thi thể từ Thanh Châu trôi dòng Thanh giang tới Quy Nghĩa huyện. Căn cứ theo chứng cứ ban đầu, có thể xác minh cỗ thi thể kia là bị người cưỡng gian chí tử. Tiếp đó ta cùng Tiểu Hắc đại nhân kiên trì miệt mài thu thập chứng cứ thì thấy tất cả đều chỉ ra tiểu vương gia trong Túc vương phủ có khả năng phạm án nhất."

"Vì thế dưới sự suất lĩnh (dẫn đầu) của Tiểu Hắc đại nhân "anh minh thần võ", chúng ta liền dịch dung thành một đôi tỷ đệ diện mạo xinh đẹp, giả trang thành lữ khách đi ngang qua Thanh Châu. Ngay tại thời điểm Đông Phương Lôi Dẫn nhìn thấy chúng ta, hắn lập tức phái thủ hạ hắc y nhân bắt bọn ta về Túc vương phủ!"

"Vào Túc vương phủ không bao lâu, Đông Phương Lôi Dẫn liền lộ ra diện mục dữ tợn, một người còn chưa đủ, hắn thậm chí muốn cùng lúc nhúng chàm ta cùng Tiểu Hắc đại nhân, hơn nữa cư nhiên hạ thứ dược ác độc trên người chúng ta. May là sau bộ khoái Quy Nghĩa huyện nha môn nhanh chóng đuổi tới cứu, chúng ta mới may mắn thoát hiểm."

"Tiểu Hắc đại nhân quả nhiên anh minh—" Nha dịch hai bên có người cảm thấy quanh vinh tán thưởng, cũng có người nghiến răng nghiến lợi quát: "Dâm tặc tiểu quỷ đản—"

Còn Đông Phương Lôi Dẫn nghe thấy Tiểu Thất nói như vậy chính là khiếp sợ không thôi, hắn chỉ chỉ Tiểu Thất gào lên: "Là ngươi? Thật sự là ngươi? Ngươi là tiểu mỹ nhân Trần Tiểu Thất ngày đó?"

"Là ta, thật sự là ta, ta chính là tiểu mỹ nhân Trần Tiểu Thất ngày đó!" Tiểu Thất dùng bản mặt không thể nào nghía nổi ngượng nghịu cười mỉm với Đông Phương Lôi Dẫn.

Đông Phương Lôi Dẫn phát giác diện dung hoa đào ngày ấy thế nhưng lại do tên sửu nhân như vậy giả dạng lập tức bụng dạ chua xót dâng lên ầm ầm, hắn hộc một tiếng, rồi ồng ộc ồng ộc phun hướng Tiểu Thất.

"Nãi nãi cá hùng!" Tiểu Thất bị dọa vội vàng vận khinh công nhảy tránh.

Tiểu Thất phủi phủi vạt áo, ai oán liếc Đông Phương Lôi Dẫn, nói: "Tiểu nhân biết khuôn mặt mình xấu xí, nhưng tiểu vương gia ngài cũng đừng vừa thấy liền nôn thốc nôn tháo như vậy a! Dù gì tiểu nhân cũng cùng ngài sớm chiều chung đụng ba ngày, một thân trong sạch cũng thiếu điều bị hủy trong tay ngài, tiểu vương gia ngài thật sự làm tiểu nhân tổn thương a!"

Đông Phương Lôi Dẫn vừa nghe, nôn ói lại càng kịch liệt hơn.

Bởi vì Đông Phương Lôi Dẫn làm dơ bẩn công đường, Lan Khánh hạ lệnh sai người kéo xuống đánh tàm tạm năm bản trị tội, sau đó lau sạch sẽ công đường mới tái thăng đường.

Lần thứ hai thăng đường, Lan Khánh lại vỗ kinh đường mộc, uy nghiêm nói: "Trần Tiểu Kê lui ra, truyền nhân chứng Trần A Phúc lên công đường!"

Bộ khoái lập tức dẫn một vị thiếu niên diện mạo xinh đẹp lên, thiếu niên này là một trong những người được cứu ra từ Túc vương phủ ngày ấy, hôm nay cũng được truyền làm nhân chứng, nhưng hắn vừa mới lên công đường trông thấy Đông Phương Lôi Dẫn hung tợn nhìn mình, hắn liền sợ tới mức cả người lạnh run, rốt cuộc nói cũng không ra lời, chỉ một đường lui đến góc phòng gào khóc.

Thiếu niên khóc, Lan Khánh lập tức giật mình chấn kinh, hắn vội vàng quay đầu hướng sau rèm hỏi: "Nam tiên sinh, hắn khóc hắn khóc, làm bao bây giờ!"

Nam Hương thở dài: "Trong mười một nhân chứng nguyên chỉ còn hắn có thể thuật lại sự việc một chút, nhưng ta hiển nhiên đã đánh giá thấp nỗi sợ hãi của người bị Đông Phương Lôi Dẫn này thi ngược… Công tử, trước hết để người dẫn hắn xuống đi!"

"Dẫn đi dẫn đi, mau dẫn nhân chứng đi, đừng để hắn khóc mãi!" Lan Khánh quay đầu nói với nha dịch.

Trần A Phúc được dẫn xuống, Đông Phương Lôi Dẫn không phục nói: "Hiện nay không ai có thể chứng minh ta giam người, giết người, cưỡng gian, nhiều lắm chỉ có ta bắt hai bộ khoái về Túc vương phủ thôi. Hơn nữa hai bộ khoái kia lại là người của nha môn các ngươi, ta cũng có thể nói chính nha môn các ngươi ôm oán trả thù, cố ý hãm hại bản tiểu… ta!"

"Lớn mật!" Lan Khánh giận dữ đập kinh đường mộc, kết quả lại vỡ nát một khối nữa. Tiểu Thất ở một bên vội vàng gọi người đổi cái mới cho hắn đập. Tiếp theo Lan Khánh lại nói: "Cái gì là nha môn chúng ta ôm oán trả thù, cố ý hãm hại ngươi? Tiểu quy đản ngươi là thứ lá hành lá hẹ gì mà đáng để đại nhân ta điều động binh lực lại ngàn dặm xa xôi từ Quy Nghĩa huyện chạy tới Thanh Châu bắt ngươi?"

"Ta làm sao biết các ngươi bệnh tật gì mà trăm phương ngàn kế muốn đẩy ta vào chỗ chết!" Đông Phương Lôi Dẫn cả giận đáp.

"Đáng giận!" Lan Khánh hừ một tiếng. "Một khi đã như vậy, bản quan khiến cho ngươi tâm phục khẩu phục! Người đâu, truyền quản gia vương phủ Lý Đại Nãi!"

Đông Phương Lôi Dẫn sửng sốt, sau đó nhìn nhìn lão quản gia Túc vương phủ đang run lẩy bẩy được dẫn vào từ bên ngoài, hắn phẫn nộ chỉ đối phương mắng: "Cẩu nô tài, ngươi dám ăn cây táo rào cây sung, liên kết với ngoại nhân mưu hại chủ tử ta?"

Lý Đại Nãi ngấn lệ trộm nhìn Đông Phương Lôi Dẫn, rồi lập tức quỳ xuống, hướng Lan Khánh dập đầu thật mạnh.

"Cầu thanh thiên đại lão gia trả cho tôn nữ một cái công đạo."

"Lý Đại Nãi!" Đông Phương Lôi Dẫn tiến lên muốn đánh người, tức khắc bị nha dịch hai bên ngăn lại, sau đó thanh âm Lan Khánh lạnh lùng như băng lại ẩn hàm nộ ý chậm rãi vang lên: "Đông Phương Lôi Dẫn, trên công đường chớ làm càn, nếu không ta sẽ lập tức đánh chết ngươi, đó cũng là ngươi tự chuốc lấy."

Lan Khánh nói như vậy, Đông Phương Lôi Dẫn quả nhiên bị dọa sợ, hắn cứ thế lui từng bước, khiếp sợ khí thế thình lình phát ra quanh thân Lan Khánh, hai chân mềm nhũn, cả người quỳ xuống.

"Lý Đại Nãi, ngươi cứ yên tâm kể lại hết thảy sự tình thật rõ ràng, bản quan sẽ trả lại cho người cùng tôn nữ của ngươi công đạo." Lan Khánh nói với quản gia Túc vương phủ.

Quản gia nghe xong, nước mắt tức khắc rơi xuống, khóc nức nở nói: "Tiểu nhân Lý Đại Nãi, thuở nhỏ được bán vào Túc vương phủ làm gia nô, đến nay cũng đã được bảy mươi năm, sau được Túc vương gia tán thưởng, tiểu nhân được ngồi lên vị trí quản gia vương phủ. Tiểu nhân vốn phải cảm kích trong tâm, không được thuận lòng bán đứng chủ tử cùng tiểu chủ tử, song oan khuất của tôn nữ lại không nơi thổ lộ."

"Tôn nữ tiểu nhân mới mười bốn tuổi, nhân sinh nhu thuận lanh lợi lại xinh đẹp. Nàng sinh trưởng trong vương phủ, ai ngờ lại bị tiểu vương gia vừa mắt. Tôn nữ tiểu nhân từ khi còn nhỏ đã cùng người đính ước, tất nhiên không thể đáp ứng tiểu vương gia. Nào biết một đêm nọ tiểu vương gia bắt cóc tôn nữ tiểu nhân, còn vì nàng phản kháng không chịu thuận theo mà đánh nàng tới chỉ còn nửa cái mạng. Tôn nữ đối với tiểu nhân giống như một phần cốt nhục, đêm đó nàng bị người ném về hậu viện, cả người là máu, mắt trợn trừng, ngay cả chữ "gia gia" cũng không kêu ra…"

Lý Đại Nãi vừa khóc vừa nói: "Tôn nữ nhi của tiểu nhân, đứa nhỏ nhu thuận thân thiết đến thế lại ở trong lồng ngực tiểu nhân trút hơi thở cuối cùng. Tiểu nhân vốn tưởng rằng Túc vương yêu thương tiểu vương gia vô cùng, mạng này không có cách nào đòi lại từ họ, may mà trời xanh có mắt, để cho tiểu nhân gặp được quan sai Quy Nghĩa huyện, cũng để cho tiểu nhân có thể nói ra nỗi khổ trong tâm."

"Thanh thiên đại lão gia, tôn nữ tiểu nhân chết thật oan uổng a! Túc vương gia dung túng nhi tử hành hung, người chết thảm trong phủ không chỉ có một mình tôn nữ tiểu nhân, thỉnh thanh thiên đại lão gia hoàn lại cho tôn nữ tiểu nhân cùng những người uổng mạng công đạo, Đông Phương Lôi Dẫn phải đền mạng a!"

Lý Đại Nãi khổ cực mấy năm, hắn than thở khóc lóc, tố khổ tâm can khiến mọi người cảm động, công đường nhất thời tràn ngập thê ai, không ít người bởi vậy mà đỏ hốc mắt.

Lan Khánh vỗ kinh đường mộc, cả giận quát: "Đông Phương Lôi Dẫn, ngay cả quản gia cùng ngươi sống trong vương phủ từ nhỏ cũng ra mặt làm chứng, ngươi có nhận tội hay không?"

Cả người Đông Phương Lôi Dẫn đương trường đờ đẫn, ánh mắt trống rỗng, nói cũng nói không nên lời.

Lan Khánh cười hiểm, trong lòng đang nghĩ "Thi Tiểu Hắc đại nhân ta trảm rụng đầu ngươi, xem ngươi còn đùa giỡn gà của ta thế nào được", lúc này đường ngoại đột nhiên truyền đến âm thanh xôn xao nháo loạn.

70. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 32

Lan Khánh ngẩng đầu, muốn quát "Là kẻ nào quấy rối?" thì một đám hôi y nhân thình lình xông vào công đường, ở giữa đám hôi y nhân có một nam tử tuổi chừng ngũ lục tuần, ánh mắt sáng quắc, chắp tay bước nhanh vào.

"Con ta—" Nam tử kia cao giọng hô.

Đông Phương Lôi Dẫn vừa nghe thấy thanh âm lập tức quay đầu. Hắn vừa nhìn thấy người tới liền vạn phần kinh hỉ. "Cha, cha, mau cứu ta! Cẩu quan này thế nhưng muốn cưỡng ép con nhận tội, hắn đánh con đến mức muốn đứng cũng sắp không nổi!"

"Hỏng bét…" Tiểu Thất lui sau từng bước, hơi hơi ẩn mình sau thân nha dịch khác.

Túc vương đến đây, việc này không dễ xử rồi…

Túc vương vội vàng đi tới trước đỡ lấy nhi tử giống như sắp ngã, hắn đau lòng không thôi nhìn nhi tử, sau đó ánh mắt sắc bén cơ hồ có thể giết người tái miết đến quản gia vương phủ quỳ ở một bên.

Lý Đại Nãi bị Túc vương nhìn như vậy sợ tới mức suýt tí nữa ngất xỉu.

Nam Hương sau rèm cũng âm thầm hoang mang. Túc vương đến đây, người này không phải kẻ hắn cùng Lan Khánh có thể đối phó. Phải làm sao bây giờ?

Không ngờ Lan Khánh nhìn thấy có người quấy rối công đường lập tức dùng sức đập kinh đường mộc, quát: "Đường hạ là kẻ nào? Không được bản quan truyền gọi lại dám xông vào công đường! Tự tiện xông vào công đường phải chịu tội gì có biết không?" Sau đó hắn lại trộm quay đầu đi che miệng vui sướng hỏi: "Nam tiên sinh, lão già này đánh mấy bản? Cũng mười bản được không?"

Nam Hương thở dài một hơi, thấp giọng đáp: "Người này không phạt được…"

"Vì sao không phạt được?" Lan Khánh hờn giận. "Hiện nay trên công đường ta là lớn nhất, ta không phạt được, vậy kẻ nào được? Hoàng đế sao?" Dứt lời còn suỵt một tiếng.

Túc vương kia liếc nhìn Lan Khánh trên công đường, dò xét qua lại kỹ càng, trong mắt toát ra nghi vấn nói: "Ngươi là ai? Dám ở trên công đường giả mạo tri huyện thẩm án!"

Lời này lọt vào trong tai, Tiểu Thất liền cảm thấy có điểm kỳ quái. Tiểu Thất ẩn ở phía sau người khác lên tiếng nói: "Ở trên công đường thẩm án đương nhiên là huyện lệnh đại nhân Quy Nghĩa huyện chúng ta, nếu không phải, Túc vương cho hắn là ai?"

"To gan, là kẻ nào vô lễ dám ở trước mặt bổn vương tùy tiện làm loạn?" Túc vương cả giận quát.

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng đứng lên, bất quá đầu có hơi cúi thấp, hắn thật sự không muốn gặp vị đại bá phụ trên danh nghĩa này. Hắn nói: "Tiểu nhân chỉ là đáp lại lời Túc vương. Túc vương nghi ngờ người ngồi trên đường thượng, thân là bộ khoái Quy Nghĩa huyện, tiểu nhân đương nhiên phải vì Túc vương hồi đáp. Còn nữa, Túc vương nói tri huyện bản huyện là giả mạo, không biết Túc vương có chứng cứ gì? Hay là… Túc vương ngài suy đoán như thế là bởi vì ngài cho rằng bản thân biết rõ huyện lệnh đại nhân chân chính kia hiện đang ở nơi nào nên mới xuất khẩu thành lời?"

Lời này của Tiểu Thất làm cho câu chất vấn đã tới cửa miệng lại bị Túc vương nuốt trọn trở về. Túc vương nếu nói trên đường thượng không phải Thi Vấn, cũng chính là gián tiếp lọt vào bẫy rập Tiểu Thất bố trí, thừa nhận hắn biết Thi Vấn ở nơi nào.

"Khá lắm, tiểu bộ khoái nhanh mồm nhanh miệng, thật không hiểu là ai dạy dỗ!" Túc vương nghiến răng ken két nói.

"Quá khen quá khen, tại hạ bất tài, dưới trướng Thi Tiểu Hắc đại nhân của Quy Nghĩa huyện, thông minh cơ trí như vậy đương nhiên tất cả đều là Tiểu Hắc đại nhân dạy a!" Vẻ mặt Tiểu Thất thất nữu bát oai (bảy phần vẹo tám phần lệch) nhìn Túc vương một phen hỏa quả thực sắp cháy lớn đến nơi.

Còn Lan Khánh nghe Tiểu Thất nói như vậy cũng cười hai tiếng. Người này tâng bốc đối với hắn mà nói luôn thập phần hưởng thụ.

Không để ý tới tiểu vô lại này, Túc vương sắc mặt ngưng trọng, tầm mắt chuyển dời đến trên người Lan Khánh, lớn tiếng: "Quy Nghĩa huyện huyện lệnh lớn mật, con trai bổn vương là huyết mạch hoàng tộc, há lại để cho đám huyện nha nho nhỏ các ngươi thẩm vấn tra tấn. Nếu bổn vương thượng tấu triều đình, mũ ô sa trên đầu ngươi khẳng định bị lột xuống!"

Nam Hương ngừng một chút, toan ở phía sau rèm dạy Lan Khánh nên ứng phó thế nào, không ngờ tới Lan Khánh thế nhưng liền vỗ kinh đường mộc, ở trên công tọa âm trầm trả lời: "Thiên tử phạm pháp cùng tội như thứ dân! Thi Vấn nếu coi trọng mũ cánh chuồn trên đầu cũng sẽ không từ nhị phẩm kinh quan bị biếm đến nơi này làm thất phẩm tri huyện!"

"Hừ, Thi Vấn, ta sớm nghe về ngươi qua một số người, nhưng hoàng thân quốc thích nếu thật phạm tội, cũng phải do tam ti hội thẩm, ngươi đừng mơ tưởng ở trong huyện nội nho nhỏ này dĩ quyền mưu tư, vận dụng hình phạt riêng với con ta để vu oan giá họa." Túc vương tức giận nói.

Lan Khánh đáp: "Ta chiếu luật pháp, đúng là hình án nghiêm trọng phải cần Hình bộ, đại lý tự, đốc sát viện tam ti hội thẩm, nhưng pháp lệnh nói rõ trong tình thế cấp bách không thể đợi chờ, đương trường nhân chứng vật chứng đều đủ cả vậy có thể do quan phủ địa phương thẩm vấn, sau đó tái dâng bản án lên cho tam ti phúc thẩm! Túc vương ngươi vừa đến đã gầm rít trên công đường, nói bản quan không thể thẩm án, vậy đến tột cùng kẻ dĩ quyền mưu tư là ngươi hay bản quan, bản quan quả thực cũng mơ hồ."

Lan Khánh nói lời có trật tự hữu tình hữu lý, Nam Hương ở phía sau nghe được cũng sửng sốt vô cùng.

Sau đó Nam Hương nhẹ giọng nhắc: "Công tử, Túc vương đã đến, cũng nên giữ mặt mũi cho hắn, ta vẫn nên tuyên bố bãi đường thôi!"

Lan Khánh suy nghĩ mới gật đầu, sau đó vỗ kinh đường mộc nói: "Túc vương đại giá quang lâm, bản huyện cũng nể mặt ngài, cách ngày tái thẩm, bãi đường!"

"Uy vũ—!" Nha dịch hai bên đồng thời hô to.

***

Tiểu Thất gãi cằm, trong lòng thì nghĩ người này tuyệt đối không tới một mình, nhìn vài người bên cạnh hắn đều là cao thủ, xem ra trong mấy ngày này phải phái thêm vài người đến chặt chẽ trấn thủ lao phòng phía tây mới được!

Lan Khánh vừa mới bãi đường, trong nội nha liền truyền lại tin tức.

Lan Khánh dùng dược thủy Tiểu Thất cho hắn lau mặt, xóa sạch tầng da mặt Thi Vấn kia, sau đó thẳng hướng phòng Thi Vấn, hô lớn một tiếng: "Cha, ngươi đã trở lại!"

Ở bên giường Thi Vấn có một nữ hài tử đang đứng, đó chính là Tiểu Lan Hoa ngày trước bị Thi Vấn phán phục lao dịch rồi lưu lại giống Tiểu Thất.

Vẻ mặt Tiểu Lan Hoa có chút tiều tụy tái nhợt, Tiểu Thất cùng Nam Hương theo sau trông thấy liền cảm giác không ổn.

Tiểu Thất ngửi thấy trong phòng có vị máu nhàn nhạt, tức khắc hỏi: "Ngươi bị thương hay là Thi đại nhân bị thương?"

Tiểu Lan Hoa cười, biểu tình nhu hòa. "Ta chịu một chút thương thế, bất quá may mắn Thi đại nhân không việc gì."

"Không có việc gì tại sao lại hôn mê? Đại phu, đại phu, đại phu—" Lan Khánh banh rồi lại banh mí mắt cha hắn, thấy người không tỉnh lại càng hoang mang rối loạn chỉ trực chạy đi tìm đại phu.

Tiểu Lan Hoa hơi loạng choạng, Tiểu Thất vội vàng đỡ lấy người, sau đó Nam Hương dịch tới ghế dựa, hai người cùng phù Tiểu Lan Hoa ngồi xuống.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi làm sao lại ở cùng đại nhân?" Tiểu Thất xé mở tay áo vấy máu của Tiểu Lan Hoa, để lộ ra cánh tay phấn nộn của cô nương gia doanh mãn là máu.

Tiểu Thất luôn luôn coi nữ oa nhi cơ khổ không nơi nương tựa này làm muội muội, cho nên cũng không có nam nữ bất thân liền trực tiếp dùng kim sang dược thay Tiểu Lan Hoa xoa lên vết thương, sau đó dùng vải bông trắng sạch sẽ cột chắc.

Tiểu Lan Hoa cảm kích nhìn Tiểu Thất sau nói: "Buổi sáng hôm nay ta ở trong vườn hái rau vừa vặn bính kiến (tình cờ thấy) Thi đại nhân đi ra, ta định hướng ngài ấy chào buổi sáng, ai ngờ đột nhiên có vài hắc y nhân bay tới bắt lấy Thi đại nhân, ta sợ Thi đại nhân bị bọn họ gây bất lợi cho nên một đường theo đuôi, sau đó nhân cơ hội những kẻ đó không chú ý liền cứu Thi đại nhân từ trong tay bọn họ."

"Một mình ngươi địch lại bao nhiêu người?" Tiểu Thất hỏi.

"Năm." Tiểu Lan Hoa ngượng ngùng nói: "Bất quá ta không hoàn toàn chỉ dùng đánh đá mà có xài chút mê dược. Học nghệ không tinh, hữu nhục sư môn a."

Tiểu Thất xoa đầu Tiểu Lan Hoa, Nam Hương thì vui mừng nói: "May có ngươi! Nếu không kịp thời cứu Thi đại nhân trở về, Quy Nghĩa huyện nha môn không biết phải làm sao giờ!"

Tiểu Lan Hoa lắc đầu: "Thi đại nhân trợ ta báo cừu diệt môn, đối với ta ân trọng như núi, đây là việc ta nên làm!"

"Đại phu đến đây, đại phu đến đây!" Lan Khánh kéo lão đại phu đầu bạc hoa râm hổ tử (râu) cũng hoa râm từ bên ngoài tiến vào. Lão đại phu chạy đến khí suyễn thở hổn hển, nhưng ngay cả khí cũng không kịp hô hấp thêm mấy hớp đã vội vàng bắt mạch cho Thi Vấn.

Đại phu chẩn bệnh xong nói Thi Vấn chỉ là trong lúc hỗn loạn hít phải một chút mê dược nên lâm vào hôn mê, chờ mê dược kia tán đi sẽ lập tức tỉnh lại.

Lan Khánh vẫn canh giữ bên giường Thi Vấn chăm chăm nhìn cha, biết cha không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Thi Vấn tỉnh lại, ngay cả nghỉ tạm cũng không làm, liền cùng Nam Hương hai người khóa chặt thư phòng cùng nhau thương lượng phương sách ứng đối kế tiếp.

Thi Vấn đối với sự tình bọn hắn dịch dung Lan Khánh rồi đẩy Lan Khánh lên công đường tuy rằng không đồng ý lắm nhưng vẫn khen câu "ứng biến thỏa đáng".

Lan Khánh được cha xoa xoa đầu lúc rời đi, nói biểu hiện hôm nay ở trên công đường khả quyển khả điểm (khen ngợi tán dương, đáng được khen ngợi), Lan Khánh lúc này cười đến quá mức sáng lạn, khóe mắt đuôi mày kia vui sướng quả thực sánh ngang với việc bắt được mười đầu hùng cũng chẳng ngoa.

Hôm nay xảy ra dị biến, Thi Vấn bị bắt, tuy rằng đã bình an trở lại nhưng an toàn nha môn cũng trở thành mục tiêu quan tâm của Tiểu Thất.

Trước hắn đi một chuyến đến lao phòng cùng Trần Báo An Quốc thương lượng bố trí lao phòng, còn thần không biết quỷ không hay sắp xếp vài thủ hạ của mình bên trong phòng ngừa khả năng Túc vương cướp ngục cứu người.

Tiếp theo định đến Dần Tân quán lần nữa để xếp đặt vài nhân thủ bảo vệ nhân chứng an toàn thì Lý Trung vội vàng báo lại: "Dần Tân quán xảy ra chuyện, Lý Đại Nãi bị sát thủ xâm nhập gây trọng thương, mười một nhân chứng còn lại tuy không việc gì nhưng kinh hách quá độ, đại nhân đã phái người hộ tống bọn họ đến nơi tương đối ẩn mật thỉnh đại phu khám chữa, hiện nay đại nhân muốn các ngươi tới thư phòng thương lượng giải quyết sự việc."

Tiểu Thất vừa nghe, mày lại nhíu. Lão thất phu Đông Phương Chiên này động tác thật mau lẹ.

Khi Tiểu Thất cùng Kim Trung Báo Quốc tới thư phòng, Thi Vấn cùng Nam Hương vẫn đang thương lượng, còn Lan Khánh nhàm chán ngồi ở ghế bên ôm heo yêu của hắn nghịch nghịch.

"Đại nhân!" Năm người hướng Thi Vấn chắp tay.

Thi Vấn lên tiếng: "Mọi người đã nhiều ngày vất vả rồi, ngồi xuống trước nói sau."

"Vâng, đại nhân!" Kim Trung Báo Quốc rất có ăn ý để lại vị trí bên cạnh Lan Khánh cho Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng tất an vị.

Thi Vấn nói: "Bản quan vốn định hai ngày sau, mười lăm tháng tám, lần thứ hai khai đường thẩm án Đàm Hoa, nhưng mà tối này Dần Tân quán lại bị sát thủ xâm nhập, bởi vì nha môn nhân thủ không đủ làm hại quản gia Lý Đại Nãi của Túc vương phủ trúng một đao trên bụng, hiện giờ hôn mê bất tỉnh, những người còn lại cũng kinh hách quá độ, chỉ sợ công đường hai ngày sau cũng vô pháp làm chứng."

Đinh Kim nhíu mày: "Đến Túc vương phủ, nhân chứng có lợi nhất chính là Lý Đại Nãi, hiện giờ Lý Đại Nãi bị trọng thương, những nam nữ nhân còn lại cũng vô pháp làm chứng, đại nhân, ta nên làm thế nào đây?"

Nam Hương nói: "Tiểu Thất công tử cũng có thể lên công đường làm chứng, nhưng ngày đó dù sao Đông Phương Lôi Dẫn cũng chưa thực hiện được việc xấu xa, muốn lấy việc này ghép tội chết cho hắn chỉ sợ khó càng thêm khó."

Tiểu Thất gãi cằm nói: "Hơn nữa Đông Phương Chiên quỷ kế đa đoan, hắn là bởi vì không kịp ngăn cản công đường liền sai người bắt Thi đại nhân, tiếp đó lại vì muốn bịt miệng chứng nhân mà ngoan độc hạ sát thủ. Nha môn chúng ta nếu không chuẩn bị ổn thỏa, đừng nói định được tội Đông Phương Lôi Dẫn, mà không chừng chưa khai đường lần nữa, toàn bộ nha môn đã bị lão thất phu kia san bằng."

Biết Tiểu Thất nói đúng sự thật, không khí trong thư phòng cũng càng thêm ngưng trọng, nhưng đương lúc một đám người ngươi một lời ta một ngữ lại vẫn tìm không ra phương pháp ứng đối, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận lại một trận tiếng khóc u oán ai thê không thôi.

Bởi vì thường thường bị quỷ dọa nên hiện nay Tiểu Thất đã xấp xỉ quen thói, nghe thấy tiếng khóc của Đàm Hoa cũng chỉ rụt rụt cổ đôi chút, rồi nhẹ nhàng dựa sát bên người Lan Khánh mà thôi.

Lúc này Lan Khánh thả heo, tùy tiện cho heo yêu của hắn chạy loạn trong thư phòng sau đó tuôn ra một câu: "Kỳ thực nhân chứng có lợi nhất không phải Lý Đại Nãi."

"A." Mọi người trong phòng bỗng dưng phóng mắt tới trên người Lan Khánh.

Lan Khánh thản nhiên nói: "Toàn bộ sự kiện đều là từ lúc Đàm Hoa cáo quan mà bắt đầu, hắn là đương sự, cũng là bằng chứng trực tiếp, chỉ cần hắn thượng đường nói ra hết thảy, Đông Phương tiểu quy đản còn chạy trốn được sao?"

Thi Vấn nghe Lan Khánh nói, trầm ngâm một chút.

Kim Trung Báo Quốc kinh hỉ kêu: "Ý kiến hay, Tiểu Đầu Nhi, đây thực là một ý kiến hay!"

Tiểu Thất tuy rằng không nguyện giội gáo nước lạnh nhưng vẫn phải mở miệng: "Nhưng các ngươi đừng quên, ngoại trừ ta cùng Tiểu Hắc, không ai nhìn thấy được thân ảnh Đàm Hoa, càng miễn bàn đến việc nghe được thanh âm hắn nói chuyện."

Thi Vấn gật đầu. "Tiểu Thất nói không sai, bản quan cũng thấy việc này khó thực hiện."

"Ai…" Kim Trung Báo Quốc lại thở dài.

Tiếng quỷ khóc ngoài cửa lớn thêm, Lan Khánh cả giận quát: "Ầm ĩ muốn chết! Muốn khóc đến nơi khác khóc, nếu ngươi tái quấy rối, ta sẽ trói ngươi lại phơi nắng!"

"Tiểu Hắc đại nhân bớt giận…" Tiếng Đàm Hoa khóc ngoài cửa nghẹn lại, nhất thời biến thành tiếng nức nở, sâu kín truyền đến.

"Không phải nói phía trước bởi vì Đàm Hoa ói một búng máu lên đóa quỳnh nên hồn phách bám vào quỳnh, kết quả Tiểu Thất mang Đàm Hoa tới gốc quỳnh kia mới giúp cho hồn phách Đàm Hoa trở về chỗ cũ sao? Nếu hồn phách hắn đã trọn vẹn, cũng đã trở thành quỷ đầy đủ, vì cái gì chúng ta vẫn nhìn không thấy hắn?" An Quốc buồn bực hỏi.

Nam Hương giải thích: "Theo dân gian, nhân thể nội có dương khí, khi thời vận cao dương khí thịnh liền nhìn không thấy thứ do âm khí ngưng tụ thành, nếu thời vận thấp dương khí yếu mới dễ dàng thấy được. Mỗi người các ngươi đều là kẻ tập võ khổng vũ hữu lực, Thi đại nhân trên người có công danh, ta có lẽ vì đi theo Thi đại nhân hồi lâu, cho nên mới không nhìn thấy."

"Vậy Tiểu Thất cùng Tiểu Đầu Nhi làm sao lại thấy được?" Lý Trung hỏi.

"Trên người công tử có phù do Nguyên Sướng cung đạo sĩ đưa cho, có ngoại lực sở trí (tập trung ngoại lực). "Nam Hương trả lời.

Khi Nam Hương nói, mắt Lan Khánh chớp sáng, định định nhìn Nam Hương, vẻ mặt có chút hí hửng: "Lão đạo sĩ Nguyên Sướng cung rất lợi hại!"

Nam Hương không giải thích được vẻ mặt Lan Khánh như vậy là vì sao, nhưng vẫn hướng Lan Khánh cười, rồi tái tiếp lời: "Về phần Tiểu Thất…"

Nam Hương còn chưa kịp giải thích, Tiểu Thất liền sách một tiếng: "Đại gia ta khí hư thể nhược, thời vận thấp, những thứ loạn thất bát tao ùn ùn kéo tới bắt ta trông thấy cũng đành chịu."

Nét mặt hắn tự giễu pha chút bi ai làm mọi người nhịn không được phải cười một tiếng.

Nhưng là cười dứt, vẻ mặt mọi người lại ngưng trọng, vẫn nghĩ không ra biện pháp giải quyết.

Hai ngày sau, mười lăm, phải thăng đường, chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn Đông Phương Lôi Dẫn được phán vô tội, mặc hắn nghênh ngang ra khỏi Quy Nghĩa huyện nha môn?

Đàm Hoa vẫn thút thít khóc, nghe thật sự đáng thương, người này tuy rằng đã là quỷ, bất quá ở chung lâu dẫu sao cũng có chút cảm tình.

Tay Tiểu Thất vỗ vỗ ngực, lương tâm cuồn cuộn, cuối cùng thở dài: "Kỳ thật cũng không phải không thể để Đàm Hoa thượng đường lấy cung."

Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều sáng ngời.

"Ngươi có chủ ý gì?" Thi Vấn lập tức hỏi.

Tiểu Thất nhìn mục quang Thi Vấn hữu thần sáng ngời. Đôi mắt hắc bạch phân minh phảng phất hai ngọn lửa vĩnh viễn cháy sáng, một ngọn là vì "khổ dân sở khổ", một ngọn là vì "đại đạo chính nghĩa."

Tiểu Thất nghĩ nghĩ mới lên tiếng: "Chúng ta có thể để Tiểu Hắc dịch dung thành Thi đại nhân thượng đường thẩm vấn, rồi tùy tiện tìm một người phẫn thành Đàm Hoa chịu thẩm, việc này không khó. Dù sao thuật dịch dung của ta thiên y vô phùng, chỉ cần không nói, tái tìm một kẻ công phu tương đối khá dùng khinh công làm bộ từ bên ngoài bay vào công đường, có lẽ cần thêm chút sương khói, ta dám khẳng định không ai có thể nhìn ra kẻ tới là người hay quỷ."

"A!" Kim Trung Báo Quốc hô: "Đúng vậy, chúng ta làm sao lại không nghĩ ra!"

"Hanh hanh hanh!" Tiểu Thất ngửa đầu lộ cả lỗ mũi cười nói: "Nếu các ngươi có thể nghĩ đến trước, vậy Bách Lý Thất ta ở đạo này hơn mười năm không phải đều là công dã tràng sao."

"Vậy phải tìm ai phẫn?" Lý Trung hỏi: "Ai khinh công tốt nhất?"

Mọi người lập tức đồng lòng nhất chí nhìn về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất buồn bực: "Tại sao lại là ta?"

71. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 33

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tỏ, Tiểu Thất đã bị Lan Khánh kéo dậy từ trong chăn ấm nệm êm.

"Tiểu Kê Tiểu Kê, dậy đi!" Lan Khánh đánh đánh cái trán Tiểu Thất gọi người.

"Ô.. Ác…" Tối hôm qua cùng đám người Thi Vấn bàn bạc tới khuya, Tiểu Thất chừng đến hừng đông mới đi vào giấc ngủ, căn bản mở mắt cũng không nổi, hắn thê thảm rên rỉ một tiếng, dùng thanh âm u oán hơn cả Đàm Hoa, ai oán hỏi: "Tiểu Hắc đại nhân… Sớm như vậy ngươi kêu ta dậy làm gì….?"

"Đi tìm lão đạo sĩ, ta có việc muốn hỏi hắn." Lan Khánh một tay lôi Tiểu Thất từ trên giường xuống, Tiểu Thất "phanh" một tiếng ngã xuống, mông nện mặt đất.

"A." lúc này Lan Khánh mới dừng lại.

Chờ Tiểu Thất mặc quan phục và rửa mặt xong, Lan Khánh liền cầm lấy tay Tiểu Thất, kéo hắn đến chỗ tiểu Thương Sơn ngoại thành.

Lan Khánh vừa thấy Minh Tông mắt liền phát sáng. Tiểu Thất không hiểu Lan Khánh muốn làm cái gì, nhưng cũng chẳng quan tâm, hắn chỉ ở trong viện đi lại nhìn ngắm, thỉnh thoảng ngáp ngáp, thấy trái cây trên cành có thể ăn liền thuận tay với lấy mấy quả lót dạ.

Đầu kia Lan Khánh đang hỏi: "Có phương pháp nào khiến cho người có thể nhìn thấy quỷ không? Không cần trong thời gian dài, mấy canh giờ là đủ rồi, nhưng mà phải là nhiều người đều có thể thấy!"

Minh Tông lão đạo nói: "Phương pháp đơn giản nhất là lấy vài giọt nước mắt trâu xoa lên mắt, tức khắc thấy được!"

Lan Khánh lại huyên thuyên mấy lời, Tiểu Thất nhai trái cây vừa nghe vừa nghĩ không biết Lan Khánh vì sao chạy từ xa vậy tới chỉ để hỏi việc này, nhưng nếu Lan Khánh vui vẻ, hắn lui tới bôn ba lăn qua lộn lại cũng không hề gì.

Minh Tông lão đạo nghe xong lời Lan Khánh liền bấm đốt tính, nói cái gì "ngày mai là một ngày lành", lại viết vài đạo phù để Lan Khánh mang về đốt, sau đó hai người thầm thì một hồi, Lan Khánh mới cáo từ Minh Tông, đi tới tụ hợp với Tiểu Thất, hai người cùng nhau xuống núi.

"Lúc nãy hỏi chuyện vẽ bùa mất bao nhiêu bạc?" Tiểu Thất ngáp dài hỏi.

"Lão nhân đạo sĩ nói lần này là lão thiên gia nhấn nhủ hắn làm việc tốt cho nên không thể thu." Lan Khánh đáp.

"Còn có chuyện kiểu này?" Tiểu Thất nghe thế, cảm thấy rất thú vị.

"Ừ." Lan Khánh gật đầu. "Ngày hôm qua hắn nằm mộng thấy."

Cũng không biết lời này là thật hay giả, Tiểu Thất lắc đầu cười, cùng Lan Khánh xuống núi.

Tiếp theo, bọn họ chưa trở về thành bắt đầu công tác tuần tra mỗi ngày, Lan Khánh mang Tiểu Thất đến một chỗ ruộng nước ngoại thành rồi đứng ở bên bờ.

Mùa thu hoạch, dưới ruộng, cây lúa nặng trĩu bông cong mình, gió thổi đến, từng bông lúa buông xuống tựa như cuộn sóng quay cuồng, cả ruộng lúa vàng óng sáng lạn chói mắt tựa hoàng kim, từng đạo mùi hương truyền đến mang vẻ an tĩnh tường hòa khiến nhân tâm khoan khoái.

Lan Khánh nhìn khắp chung quanh không biết đang tìm cái gì, Tiểu Thất mới mở miệng nói được hai chữ "sư huynh…", hai mắt Lan Khánh đã sáng ngời, là tìm thấy cái gì mà hai chân sải rộng chạy tới chỗ đó.

Tiểu Thất nhìn hướng Lan Khánh phát hiện đúng là có một con trâu nước to tướng đang cúi đầu gặm cỏ trong ruộng, trâu kia một bên nhai cỏ một bên ngúng ngoẳng đôi sừng dài, thỉnh thoảng còn "mu…" một tiếng, nhàn nhã vô cùng.

"Sư huynh ngươi làm cái gì vậy?" Tiểu Thất có dự cảm xấu, hắn vội vàng chạy sau mông Lan Khánh.

Lan Khánh vừa chạy vừa hô: "Ta muốn lấy nước mắt trâu!" dứt lời người đã đứng trước mặt trâu, vươn tay muốn hướng mắt trâu chọc chọc.

Trâu nước nhàn nhã kia bị Lan Khánh chọc, mắt vội vàng nhắm tịt, nước mắt ào ào, nhưng Lan Khánh còn chưa kịp lấy bình đựng nước mắt trâu trong lòng ngực ra hứng, trâu đã đau đến rống "mu…" thật dài, rồi sau đó chân sau đạp đạp chà chà, đầu cúi, sừng đánh tới Lan Khánh.

Lan Khánh cả kinh lập tức chuyển thân chạy tránh ra sau.

Lan Khánh chạy tới chỗ Tiểu Thất, Tiểu Thất cả kinh cũng xoay người cùng chạy.

Nhưng mà sự việc phát sinh quá bất ngờ, khinh công Tiểu Thất tuy triển khai cùng lúc với Lan Khánh, người kia vẫn đã chạy vượt quá hắn, đầu trâu tức giận cũng vọt lên bất chấp tất cả, thấp đầu đánh tới phía trước.

Tiểu Thất không kịp phản ứng, trâu đuổi phía sau húc mạnh một cái…

"Ngô ác—" Mông bị sừng trâu đâm vào, hắn thảm thiết kêu ra tiếng, trâu nước lại húc, sau đó Tiểu Thất liền bay cao bay xa ra ngoài… cuối cùng… mặtcắm mạnh vào trong ruộng…

Lúc này, Lan Khánh xoay người một cái chạy về, thừa dịp trâu nước to lù lù kia không chú ý, thủ đao bay ngang trời đánh tới cổ trâu, trâu nước lung lay lung lay, rốt cuộc "phanh" một tiếng lộn nhào vào trong ruộng.

Lan Khánh lập tức xuất ra bình nhỏ nhẹ nhàng chọc chọc chọc chọc, đem toàn bộ nước mắt từ trong mắt trâu uốn lượn chảy ra đựng trong bình.

Lấy đủ rồi, Lan Khánh cao hứng đứng lên, sau đó tái chạy đến bên bờ ruộng nơi Tiểu Thất ngã, dùng đỉnh giầy chọi Tiểu Thất, nhỏ giọng hỏi: "…Chết rồi sao?"

"…" Mông Tiểu Thất đau đến không muốn nói chuyện.

Lan Khánh nghĩ nghĩ, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Thất, lại dùng ngón tay chọc hắn.

"Nhanh đứng lên, nước mắt trâu đã lấy được, hiện nay phải về thành làm chính sự!" Lan Khánh nói.

"Ngươi là đồ Thi Tiểu Hắc không có lương tâm…" Tiểu Thất bực bội.

***

Hôm sau, án Đàm Hoa lần thứ hai khai thẩm, Lan Khánh cầm một cái chậu, bên trong đổ đầy "nước" còn đặt thêm một cái khăn, hắn yêu cầu từng tên nha dịch đều phải vắt khăn lau mặt rửa mắt mới được bước vào đại đường.

Đám người Thi Vấn Nam Hương mới sáng sớm hắn đã bảo bọn họ lau qua, chính hắn cùng Tiểu Thất cũng đã lau.

Thi Vấn đi vào công đường, Túc Vương đã chờ sẵn trong nội đường. Lan Khánh rốt cuộc lấy nước đã rửa qua của mọi người bưng đến trước mặt Túc vương, muốn hắn cũng phải rửa một lần. Túc Vương nghiêng

mặt hướng Lan Khánh hừ một tiếng không thèm để ý, Lan Khánh mị mị mắt đang muốn phát giận, Tiểu Thất liền từ phía sau nhích lại gần thấp giọng nói: "Trong nha môn ngoại trừ huyện lệnh Thi đại nhân thì nhi tử huyện lệnh Thi Tiểu Hắc này là lớn nhất, hắn từ trước đến nay không thể nói lý. Ngài nếu không nghe lời hắn lau sạch mặt, hắn sẽ tức giận không cho ngài ở lại công đường, đến lúc đó lão ngài đừng hy vọng xem con mình bị thẩm. Huống chi nước này không phải nước bình thường mà là nước có trộn nước mắt trâu, Thi đại nhân hạ lệnh mọi người đều phải rửa, lão ngài cũng không ngoại lệ."

Vẻ mặt Lan Khánh còn thực nghiêm túc, Túc vương cùng hắn giằng co trong chốc lát, cuối cùng cũng lau mặt.

Khi tiếng trống cùng tiếng nha dịch thét to nổi lên, Lan Khánh cùng Tiểu Thất thối lui đến một bên chờ, sau đó Thi Vấn chậm tãi từ hậu đầu đi vào ngồi trên công đường, thanh âm ngừng lại, hắn quát: "Người đâu, dẫn phạm nhân Đông Phương Lôi Dẫn thượng đường!"

Đông Phương Lôi Dẫn lập tức bị nha dịch dẫn lên, hắn vừa nhìn thấy cha hắn Đông Phương Chiên liền vội vàng hô: "Cha, cứu ta!"

Vẻ mặt Đông Phương Chiên nguyên vốn sắc bén, vừa trông thấy con trai hắn lập tức hòa hoãn hẳn đi, hắn gật đầu nói: "Yên tâm, cha sẽ không để cho ngươi xảy ra chuyện!"

Lan Khánh ném khăn mặt tẩm nước mắt trâu cho Tiểu Thất, sau đó hướng Đông Phương Lôi Dẫn hừ một tiếng, Tiểu Thất liền đi về phía trước lấy khăn dùng sức sát mặt Đông Phương Lôi Dẫn vài cái, xác định mắt có bị rửa nước mới lui về bên cạnh Lan Khánh.

"Các ngươi làm cái gì vậy?" Đông Phương Lôi Dẫn thấy cha của hắn đã đến, thân tiểu vương gia thái độ cao ngạo lại lồ lộ ra, khí thế cường ngạnh nói: "Tay chân vụng về, các ngươi làm bản tiểu vương đau có biết hay không?"

Thi Vấn cũng không để ý tới hắn, vỗ kinh đường mộc thuận nói: "Kẻ quỳ dưới công đường kia là ai?"

Đông Phương Lôi Dẫn nhìn cha của hắn, thấy cha gật đầu, hắn mới không tình nguyện nói: "Đông Phương Lôi Dẫn."

Thi Vấn nghiêm cẩn nói: "Đông Phương Lôi Dẫn, có người báo quan ngươi ở Thanh Châu làm điều ác, cường bắt thiếu nam thiếu nữ hồi phủ gian dâm, còn sát hại mười ba người trong đó. Bản quan đã phái hai bộ khoái dịch dung lẻn vào Túc vương phủ thu thập chứng cứ phạm tội của ngươi, hai người nọ cũng suýt chút nữa bị ngươi làm hại. Lúc sau ngươi bị toàn bộ bộ khoái bắt tại trận áp giải về Quy Nghĩa huyện, lại có quản gia vương phủ Lý Đại Nãi ra mặt làm chứng. Hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi có nhận tội hay không?"

"Ta không nhận!" Đông Phương Lôi Dẫn hừ một tiếng. "Muốn ta nhận tội, vậy liền xuất ra chứng cứ đi! Thi Vấn ngươi nếu dám qua quýt đổ vấy tội danh lên đầu ta, cha ta chỉ cần thượng kinh tấu hoàng thượng, ngươi tuyệt đối sẽ bị tru di cửu tộc, hơn nữa không chỉ ngươi, hết thảy cửu tộc lớn lớn nhỏ nhỏ trong Quy Nghĩa huyện nha môn này ta đều giết sạch."

"Khẩu khí thật lớn!" Tiểu Thất ở bên cạnh thấp giọng nói: "Người này quả thực tự coi mình như hoàng đế, thậm chí còn cao giá hơn cả hoàng đế cũng nên."

Thi Vấn đường thượng hướng Tiểu Thất ở dưới khinh khẽ gật đầu, Tiểu Thất liền lui từng bước, ẩn sau đám người, đi xuống chuẩn bị diễn cho tốt.

Lan Khánh thấy Tiểu Thất rời đi, nhìn cha hắn, nhìn lại Đông Phương Lôi Dẫn, cảm thấy phía Tiểu Thất hấp dẫn hắn hơn, liền chạy xuống theo Tiểu Thất.

Trở lại phía này, Thi Vấn vỗ kinh đường mộc nói: "Hai bộ khoái Quy Nghĩa huyện nha môn ta, Trần Thất, Thi Tiểu Hắc chính là nhân chứng."

Đông Phương Lôi Dẫn mau chóng phản bác: "Đó là người trong nha môn các ngươi, không tính."

Thi Vấn tái thuyết: "Quản gia vương phủ Lý Đại Nãi cũng có thể làm chứng."

Đông Phương Lôi Dẫn khẩn trương một chút nhìn cha hắn, Túc vương lập tức thay nhi tử nói: "Như vậy, hay là thỉnh Thi đại nhân gọi Lý Đại Nãi kia thượng đường làm chứng?"

Ánh mắt Thi Vấn tối sầm lại. "Hôm trước Lý Đại Nãi tại Dần Tân quán bị kẻ cướp sát thương, hiện giờ vẫn hôn mê bất tỉnh… Về việc này… Túc vương gia có lời gì muốn nói không?"

Túc vương cười thành tiếng, "Bổn vương tung hoành quan trường nhiều năm, gây thù oán không rõ nhiều ít, Lý Đại Nãi này bán mình làm phó dịch cho Túc vương phủ, lại bị người mua chuộc, hãm hại con ta, bán chủ cầu vinh, kẻ như thế trời muốn thu hắn, bổn vương chỉ cảm thấy ông trời có mắt."

Thi Vấn vuốt chòm râu, tái dời tầm mắt về Đông Phương Lôi Dẫn, nói: "Nhưng cho dù như thế, bản quan vẫn có thể khiến ngươi tâm phục khẩu phục."

Đông Phương Lôi Dẫn cười nịnh, "Thi đại nhân chắc không phải muốn truyền những người đưa về từ Túc vương phủ ngày ấy chỉ cung chứ. Mấy người kia không ngốc cũng điên, cả ngày chỉ biết khóc lóc. Bọn họ là do tiểu vương gặp được trên đường, nhân tâm sinh thương cảm mới đưa về Túc vương phủ an trí. Tiểu vương có thể nói là tâm địa bồ tát, ngày thường ở Thanh Châu cũng thích làm việc thiện, điều này tùy tiện tìm một tên huyện dân tại Thanh Châu tới hỏi cũng biết, Thi đại nhân chớ vu oan lung tung, đổi trắng thay đen!"

Thi Vấn đáp: "Không, bản quan muốn gọi lên chính là người mấu chốt của án này."

Thi Vấn vỗ kinh đường mộc, quát: "Đường hạ Đàm Hoa, bản quan mệnh ngươi thượng đường chỉ cung!"

"Đàm Hoa?" Đông Phương Lôi Dẫn nghe được tên này đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền cười: "Người nọ sớm đã chết, làm sao có thể chỉ cung? Chẳng lẽ ngươi mời quỷ đến chỉ cung a?"

Thi Vấn nghiêm nghị đáp: "Đúng là thỉnh quỷ chỉ cung!"

Tiểu Thất ở đường ngoại cùng Kim Trung Báo Quốc chuẩn bị vừa nghe Thi Vấn hô liền vội vội vàng vàng nói: "Nhanh lên nhanh lên, quạt lửa mạnh lên, thêm cỏ khô đi, khói sẽ nhiều!"

Bốn người Kim Trung Báo Quốc cầm quạt hương bồ liều mạng quạt lò đất, Lan Khánh thì chạy đây chạy đó ném cỏ khô, nhưng mà đang lúc Tiểu Thất khoác áo trắng muốn đội nhân bì phỏng theo Đàm Hoa, đường ngoại truyền đến thanh âm sâu kín, hơn nữa mơ mơ hồ hồ truyền vào bên trong.

"Đại nhân… Đàm Hoa dẫn theo mấy người cùng nhau chờ ở đường ngoại… không biết đại nhân có truyền bọn họ thượng đường không…."

Thi Vấn sửng sốt nghĩ, Tiểu Thất làm sao bỗng dưng không bàn trước với bọn họ đã tìm người đến cùng chỉ cung, nhưng cũng lập tức cho phép: "Cùng thượng đường đi!"

"Tạ… đại nhân…"

Những lời này thanh âm nông sâu cao thấp đủ cả, rõ ràng nghe ra trong đó có cả nam lẫn nữ.

Tiểu Thất vừa nghe chẳng rõ thế nào đã nổi lên một trận da gà, sau đó tóc gáy toàn thân dựng đứng lên, ác hàn tựa như châm làm da đầu hắn run lên không ngừng.

Ngay tại lúc này, đường ngoại đột nhiên cuồng phong gào thét, thiên địa thình lình một mảnh hôn ám, Tiểu Thất ngửa đầu nhìn lên phát giác đúng là trời sinh dị biến, thái dương ban ngày lại bị bóng đen che lấp, Kim Trung Báo Quốc bên cạnh cũng bị dọa liên tục kêu: "Thiên cẩu thực nhật, là thiên cẩu thực nhật* a!"

Rồi sau đó ở trước mắt bọn họ rất nhiều thân ảnh trống rỗng xuất hiện, thân ảnh bóng dáng mơ hồ đều có gương mặt trẻ tuổi non nớt, chỉ là mỗi người sắc mặt tái nhợt, hơn nữa vào nội đường không phải là đi vào mà tất cả đều là bay vào.

"Khách… khách, khách, khách, khách… khách, khách…"

Tiểu Thất sợ tới mức nói không nên lời, hai mắt mở trừng trừng nhìn theo đám nam nam nữ nữ bay qua trước mặt hắn.

Quỷ… quỷ, quỷ, quỷ… Quỷ a….

Mấy thân ảnh kia vào đại đường, Thi Vấn thì thào hỏi: "Tiểu Thất tìm đâu ra nhiều võ lâm cao thủ tới đây vậy, khinh công thực sự rất cao."

Nam Hương từ phía sau rèm thoáng thăm dò bên ngoài, nhưng thấy bên ngoài thiên cẩu thực nhật, nội đường lại có vòng vòng sương trắng nhàn nhạt, chung quanh lạnh đi không ít, hắn cũng kinh hách, tự mình nhìn những người tại đường hạ, mới chậm rãi lên tiếng: "Đại nhân… thật sự là đám người Đàm Hoa đến làm chứng… không phải Tiểu Thất."

"Di?" Thi Vấn phát ra một tiếng nghi vấn thật lớn.

Lúc này, Lan Khánh ở đường ngoại vươn ngón tay thon nhỏ chỉ chỉ bên trong, kinh ngạc kêu: "Nga nga nga nga— Tiểu Thất ngươi xem, Đàm Hoa mang đến thật nhiều—-"

Tiểu Thất không đáp.

Chờ đến lúc Lan Khánh quay đầu lại nhìn không thấy người, Kim Trung Báo Quốc chỉa chỉa ngầm, sau Lan Khánh mới phát hiện, gà yêu của hắn sớm đã miệng sùi bọt mép, sợ tới mức chết ngất đi rồi.

"Hửm, làm sao đã chết rồi!" Lan Khánh dùng mũi chân đá đá Tiểu Thất.

Nội đường, Túc vương cùng Đông Phương Lôi Dẫn nghĩ Thi Vấn giả thần giả quỷ, Túc vương cả giận mở miệng quát: "Thi Vấn, ngươi định làm cái gì? Tìm đến những thứ quái gì đây?"

Thi Vấn không hổ là làm qua kinh quan, gặp qua sóng to gió lớn, hắn chỉ lặng đi một chút liền trở lại bình thường, vỗ kinh đường mộc, thanh âm so với Túc vương càng thêm giận dữ nói: "Bản quan hiện giờ truyền nhân chứng lên, Túc vương ngài chỉ là kiến khách, xin hãy tự trọng, đừng quấy nghiễu bản quan thẩm vấn!"

Một loạt oan hồn đi đầu là Đàm Hoa kia quỳ gối ở chỗ nguyên cáo bên phải Đông Phương Lôi Dẫn, Thi Vấn tái vỗ kinh đường mộc, lập tức nói: "Đông Phương Lôi Dẫn, ngươi nhìn bên phải xem, từng người từng người đều bị ngươi làm hại, có nhận ra không?"

Đông Phương Lôi Dẫn lơ đễnh cười lạnh một tiếng: "Thế gian căn bản không có quỷ, Thi Vấn ngươi đừng tưởng tùy tiện tìm một vài người đến phẫn quỷ là có thể nói cái gì thỉnh quỷ chỉ cung! Đông Phương Lôi Dẫn ta không tin trò mèo cũ rích này đâu!"

Nhưng mà không nhìn còn khá, vừa thấy chính là, ôi mẹ ơi, kinh khủng cực độ!

Từ người thứ nhất đến người thứ mười ba tính từ bên trái sang, mỗi người đều là bộ mặt thất khiếu lưu huyết, ánh mắt âm trầm còn phát ra thanh quang. Hơn nữa mấy người trong đó, Đông Phương Lôi Dẫn đều còn nhớ rõ mặt mũi bọn họ, tên thứ nhất cầm đầu chính là Đàm Hoa, kẻ mấy tháng trước hắn cường thưởng mà còn dám không chịu ngoan ngoãn nghe lời, cắn hắn một cái làm hắn đầm đìa máu tươi, cuối cùng bị hắn lệnh bọn gia đinh loạn bổng đánh chết!

"A… A a…" Đông Phương Lôi Dẫn sợ tới mức thụt lui, lăn lộn rồi bò bò ra sau. "Sao… Sao lại là các ngươi… Các ngươi không phải đều chết hết rồi sao…. Tại sao lại ở chỗ này?" Hắn sợ tới mức kêu to.

"Đông Phương Lôi Dẫn ngươi là tên dâm tặc mất trí… Trả mạng cho bọn ta…" Đàm Hoa đứng lên, oan hồn còn lại cùng đứng lên theo hắn, bộ dáng như muốn đánh tới Đông Phương Lôi Dẫn, vẻ mặt bọn họ ai thê mà oán hận khiến toàn bộ khuôn mặt vặn vẹo, càng thêm khủng bố bội phần.

Đông Phương Lôi Dẫn đương trường bị mấy quỷ hồn đánh tới sợ tới mức đại tiểu tiện không thể khống chế, kêu rên không ngừng.

"Oan hồn lớn mật!" Thi Vấn vỗ kinh đường mộc, cả giận quát: "Trước mặt bản quan không được làm càn!"

Thi Vấn vừa nói, nhóm oan hồn liền co rụt lại, yếu ớt ai oán quỳ lại vị trí của mình, đầu buông thõng xuống, tóc rũ rượi, nhẹ nhàng nức nở.

"Cầu đại nhân vì nhóm oan hồn tác chủ…"

"Cầu đại nhân tác chủ…"

Thanh âm trầm thấp đứt quãng vang lên, mọi người ở nội đường nghe được không rét mà run.

"Có bản quan tại đây, nhất định sẽ trả lại cho những người hàm oan các ngươi công đạo, hãy kiên nhẫn!" Thi Vấn nói.

"Vâng…."

Túc vương thấy nhi tử bị dọa đến không khống chế được, lửa giận đùng đùng nhắm thẳng Thi Vấn: "Thi Vấn ngươi thật lớn mật, dám cho người giả mạo quỷ hồn, việc này để ta thượng cáo triều đình, mũ ô sa trên đầu ngươi khó mà giữ được!"

Thi Vấn không sợ Túc vương tật thư tàn độc (chơi ác sau lưng), chỉ nói: "Nếu Túc vương không tin, sao không tự mình đi tới trước nhìn kỹ mười ba người dưới công đường?"

72. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 34

Túc vương lập tức xông về phía trước, giơ chân mãnh lực đá Đàm Hoa, nhưng mà chân đạp tới lại chỉ nhoáng lên một cái vượt qua thân Đàm Hoa, trong khi Đàm Hoa vẫn quỳ ở trên mặt đất, hoàn toàn không có dáng vẻ bị đá trúng.

Túc vương kinh ngạc, tay run run duỗi ra quơ quơ, trong miệng kêu to: "Đây bất quá là giang hồ dị thuật!" Nhưng tay vươn ra cũng giống như người, chạm không tới thứ kia.

Tái tập trung nhìn vào, mười ba người kia mỗi người đều là thân hình u hốt (âm u ẩn khuất), thị tuyến cư nhiên còn có thể xuyên thấu qua người bọn họ trực tiếp rơi xuống mặt đất đối diện.

"Không thể nào, không thể nào!" Túc vương ngã lên tọa ỷ nhị phương, sắc mặt trắng bệch.

Thi Vấn cảm thấy đã đến lúc liền phóng ánh mắt tới nhóm oan hồn, nói: "Đàm Hoa, các ngươi hãy kể ra những việc gặp phải cùng nỗi thống khổ phải chịu đựng, tự bản quan sẽ vì các ngươi tác chủ."

Nhóm oan hồn một tiếng "Vâng", rồi sau đó từ Đàm Hoa bắt đầu mở miệng chậm rãi nói: "… Tiểu dân Đàm Hoa, nguyên cư Thanh Xuyên, thuở nhỏ cùng mẫu thân hai người bán rau sinh nhai, sống nương tựa lẫn nhau… Cuộc sống tuy kham khổ nhưng cho tới bây giờ vẫn vui vẻ thỏa mãn. Ai ngờ một ngày nọ gặp phải tên ác bá này ở trên đường—"

Đàm Hoa nghiêng đầu liếc Đông Phương Lôi Dẫn, Đông Phương Lôi Dẫn sợ hãi sắc mặt tái nhợt nhắm tới hai bên nha dịch lẩn trốn, nhưng nha dịch lại đá hắn ra, không cho hắn khe hở ẩn thân.

Đàm Hoa lần thứ hai sâu kín khóc không ra tiếng: "…Hắn bắt ta hồi vương phủ, lại giam giữ ta nhiều ngày, bức bách ta theo hắn, ta thủy chung không chịu, lại càng không dùng nhan sắc dụ dỗ…. Hắn thế nhưng lại sinh ngoan độc dùng vũ lực, dâm nhục tiểu dân… Lúc sau tiểu dân tu hận cắn rụng một miếng thịt trước ngực hắn, dưới cơn nóng giận hắn hạ lệnh cho gia đinh loạn côn độc đả, đánh chết tiểu dân… Còn tiểu dân bởi vì trước khi chết thất kinh bị dọa đến hồn phi phách tán, thiếu chút nữa ngay cả quỷ cũng làm không nổi…"

"Nếu không phải sau gặp được Tiểu Thất cùng Tiểu Hắc đại nhân trượng nghĩa tương trợ tiểu dân ngưng hồn còn dẫn tiểu dân hướng Thi đại nhân ngài báo oan… tiểu dân hôm nay chắc không thể quỳ ở trong này, mà hồn phách đã bay sạch, trọn đời không thể siêu sinh… Ngay cả quỷ cũng làm không được…"

Đàm Hoa ô ô khóc, ngữ điệu kia bi thảm lại ai thê, ngay cả bọn nha dịch đứng một bên run rẩy nhìn đám quỷ làm chứng cũng không nhẫn được mà đỏ hốc mắt.

Đàm Hoa nói: "…Dấu vết thương ngày ấy tiểu dân cắn trước ngực Đông Phương Lôi Dẫn hẳn vẫn còn… Cầu Thi đại nhân minh xét…"

Thi Vấn liền phán: "Cởi tù y của Đông Phương Lôi Dẫn ra!"

Nha dịch tiến lên xả tù y trước ngực Đông Phương Lôi Dẫn, quả nhiên phát hiện một vết răng cắn hõm xuống đã sớm đóng vảy ở nhũ xử bên trái.

Tiếp sau Đàm Hoa, mười hai quỷ hồn khác cũng rù rì kể lại nỗi khổ phải chịu, cùng bị Đông Phương Lôi Dẫn tiền dâm hậu sát như thế nào.

Trong đó có một người là tôn nữ nhi của quản gia vương phủ Lý Đại Nãi, Lý Xảo Nhi. Nguyên lai sau khi chết nàng cũng trở thành oan hồn bất tán không thể đầu thai, vì thế cùng những người cũng bị Đông Phương Lôi Dẫn giết hại ở lại trong phủ.

Mười ba oan hồn đều kể hết thảm sự của bản thân, Thi Vấn tức giận, mãnh lực vỗ kinh đường mộc, cả giận quát: "Đông Phương Lôi Dẫn, hiện giờ oan hồn chỉ cung, chỉ chứng rõ ràng, ngươi thân là đương triều tiểu vương gia chi tôn, lại ức hiếp dân chúng, giết hại lương dân, khiến cho bọn họ thê ly tử tán, nhà tan cửa nát, hiện giờ nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, ngươi có nhận tội hay không?"

Đông Phương Lôi Dẫn sợ tới mức ngây dại, không ngừng run bần bật.

"Đông Phương Lôi Dẫn… Ngươi có nhận tội hay không… Có nhận tội hay không…" Nhóm oan hồn thê lương hô: "Có nhận tội hay không…"

"A—" Đông Phương Lôi Dẫn đột nhiên nhảy dựng lên, kêu thảm một tiếng liền chạy ra đường ngoại.

Thi Vấn rống giận: "Đông Phương Lôi Dẫn lớn mật, người đâu, lập tức bắt hắn lại!"

Thân hình Túc vương động lên, nhanh chóng tiến về phía trước ôm lấy thân nhi, rút ra bảo kiếm bên hông quát: "Có bổn vương ở đây, các ngươi ai dám động đến nhi tử bổn vương, bổn vương liền ra lệnh cho năm nghìn tinh binh ngoài Quy Nghĩa huyện nha môn sát nhập nha môn, khiến mỗi người các ngươi đương trường mất mạng!"

Kim Trung Báo Quốc dựa sát bên cửa nghe, vội vàng ra ngoài thăm dò, sau đó lại vội vàng chạy trở về, thất kinh kêu: "Đại nhân, nha môn ngoại viên thật sự có rất nhiều quan binh bao vây!"

Mặt Thi Vấn nhất thời đen còn hơn cả mực nước, hắn hít sâu một hơi, trầm ngôn: "Đông Phương Chiên, ngươi dám đem truân binh trấn thủ biên quan để tư dụng, tự tiện điều đến Quy Nghĩa huyện nội, ngươi có biết nếu ta bẩm tấu việc này lên thánh thượng, ngươi khó lòng trốn khỏi quốc pháp trừng trị hay không?"

"Bổn vương bất chấp!" Túc vương rống to, "Dẫn Nhi là con trai độc nhất của bổn vương, phải ngoài bốn mươi tuổi mới có nhi tử duy nhất này, vô luận thế nào, bổn vương cũng sẽ không để các ngươi tùy ý đả thương một cọng tóc của hắn!"

Đông Phương Lôi Dẫn còn đang run rẩy, hắn bắt lấy vạt áo Túc vương, mặt mày tái nhợt nói: "Cha, cứu ta, cứu ta!"

Túc Vương đáp: "Yên tâm, cha nhất định không để ngươi xảy ra chuyện!"

Lúc này, Kim Trung Báo Quốc ở ngoại đầu thấy tình thế này, Tiểu Thất lại vẫn hôn mê bất tỉnh, liền vội vàng đánh vào mặt hắn kêu: "Tiểu Thất ngươi mau tỉnh lại, lúc nào rồi mà còn mê man! Mau tỉnh lại nghĩ cách, nếu ngươi không tỉnh, Quy Nghĩa huyện nha môn ta hôm nay thực sự bị san bằng thành bình địa!"

Lan Khánh nhìn thấy lập tức nói: "Không cho các ngươi đánh Tiểu Thất!"

Kim Trung Báo Quốc nghe thấy lập tức dừng tay.

Lan Khánh đẩy bọn họ ra, ngồi xổm trước mặt Tiểu Thất nhìn nhìn, sau đó hai tay bắt lấy bả vai Tiểu Thất nâng người lên, tiếp theo chính là mãnh liệt lay động: "Trần Tiểu Kê, lúc nào rồi mà còn ngủ, nhanh chóng tỉnh lại cho ta, không cho phép ngươi ngủ!"

Tiểu Thất bị lay a lay a, mắt rốt cuộc mở hé, nhãn tình Lan Khánh sáng lên, bốn người bên cạnh thì cùng nhau chen chúc đến trước mặt Tiểu Thất tranh tiên khủng hậu nói: "Tỉnh lại là tốt rồi, mau nghĩ cách, năm ngàn tinh binh của Túc vương đang bao vây bên ngoài nha môn, sắp xông vào giết người rồi!"

Tiểu Thất run rẩy một chút, còn chưa phục hồi tinh thần sau vụ oan hồn nhiễu qua trước mắt ban nãy.

Lan Khánh lại lay lay hắn vài cái, Tiểu Thất mới nói: "Đừng lay nữa, ta tỉnh, ta tỉnh!"

Tiểu Thất thở hồng hộc một chút mới hỏi: "Hiện giờ là giờ nào?"

"Vừa qua giờ Mùi." Đinh Kim trả lời.

Tiểu Thất chầm chậm gật đầu. "Giờ Mùi a, vậy đại quân tiếp cận cũng đừng lo, bọn họ sắp tới rồi."

“Ai sắp tới?” Lan Khánh nghi hoặc.

“Ai tới cũng vô ích, bên ngoài có năm nghìn tinh binh, năm nghìn đấy! Lúc này chết chắc, tuyệt đối chết chắc!” Trần Báo ôm đầu kêu rên.

“Bảo Tử ngươi đừng đề cao chí khí kẻ khác diệt đi uy phong bản thân, Tiểu Thất nói đừng lo chính là đừng lo, chúng ta tuyệt đối sẽ không chết!” An Quốc hào khí kiền vân nói.

Trần Báo liếc An Quốc một cái. “Kẻ đầu mất linh quang thật là hảo, chết đến nơi cũng không thấy sợ!”

“Ngươi sao dám nói thế?” An Quốc nổi giận.

“Hảo hảo, các ngươi đừng ầm ĩ!” Lý Trung sốt ruột khuyên giải.

Tiểu Thất được Lan Khánh nâng dậy từ mặt đất, hắn xoa xoa tiểu tâm can của mình nói: “Hôm qua ta thu được tin tức, tiểu sư đệ của ta cùng khẩu tử (nghĩa là bạn đời, cũng có nghĩa là cái miệng há ra chực cơm) nhà hắn giờ Mùi hôm nay sẽ đến Quy Nghĩa huyện. Chỉ cần có bọn họ ở đây, vô luận trường hợp trọng đại khẩn cấp thế nào cũng đều trấn áp được.”

“Chỉ hai người làm sao trấn áp được, sư đệ ngươi cùng khẩu tử kia là ai?” Đinh Kim hỏi.

Tiểu Thất mới há miệng, nói chưa thành lời đã nghe thấy thanh âm hài đồng nhuyễn nhu vang lên: “Tiểu sư đệ của hắn là ta, không phải là “ai”, tài ba có một ông cha họ Đông Phương, hơn nữa hiện nay còn là người đang vận long y tọa trên long ỷ tại kinh thành!”

Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn lại hướng thanh âm, nhưng lại chỉ thấy một tiểu oa nhi tả hữu năm tuổi, bộ dạng phấn điêu ngọc trách viện nhuận khả ái đang ngồi xổm trên đầu tường, giương một đôi mắt hoa đào linh động nghịch ngợm nhìn bọn họ.

Bên người hài đồng kia có một tuyệt mĩ nam tử băng cơ ngọc cốt tướng mạo xuất trần tuyệt tục đang đứng. Nam tử kia một đôi tế mâu băng tuyết, thần tình lãnh đạm nhìn đám người phía dưới.

Tiểu oa nhi lần thứ hai mở miệng nói: “Mà người này nhà ta cũng họ Đông Phương, khuê danh Vân Khuynh, là Đoan vương trong đương triều nhiếp chính song vương.”

“Khuê danh cái gì.” Vân Khuynh làm bộ nổi giận.

Oa nhỉ cười hai tiếng, nắm tay Vân Khuynh quơ quơ. “Bởi vì ngươi xinh đẹp hơn bất cứ ai, vô luận kẻ nào so ra cũng kém, lại còn là khẩu tử yêu thương của Triệu Tiểu Xuân ta a!”. Nói xong cũng chẳng thấy nam tử lạnh băng băng kia sinh giận, oa nhi đảo mắt, tầm nhìn lại chuyển qua Lan Khánh cùng Tiểu Thất, ngọt ngào gọi: “Đại sư huynh, thất sư huynh, biệt lai vô dạng (hi vọng bạn vẫn khoẻ từ khi chúng ta chia tay)!”

“Đứa nhỏ kia chính là bát sư đệ Triệu Tiểu Xuân của chúng ta, còn khối băng bên cạnh chính là khẩu tử nhà hắn, Đông Phương Vân Khuynh.” Tiểu Thất nói với Lan Khánh.

Lan Khánh phượng mâu chớp chớp, tò mò nhìn hai người trên tường.

Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh đồng loạt nhảy xuống tường đi vào bên trong, vừa trông thấy Túc vương cùng con trai bảo bối của hắn, Vân Khuynh nhẹ nhàng nhăn mi.

Túc vương nghe thấy tiếng bước chân người, quay đầu trông liền hô lớn. “Ai cũng không được phép lại đây, cút ngay! Mau cút ra ngoài cho bổn vương, nếu không người trong nha môn một người bổn vương cũng không lưu lại!”

Vân Khuynh mở miệng, thản nhiên nói: “Hoàng bá phụ, đã lâu không gặp!”

Thanh âm lạnh băng quen thuộc khiến Túc vương chấn động, hắn tập trung nhìn lại, phát giác người cách đó không xa chính là chất nhi Đông Phương Vân Khuynh của mình, không khỏi sửng sốt hỏi: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Vân Khuynh vẫn không mặn không nhạt đáp: “Tới đây thăm hỏi.”

"Vậy quá tốt." Túc vương nói: "Những người này gây bất lợi cho đường đệ của ngươi, ngươi mau hộ tống hoàng bá phụ cùng đường đệ ngươi ra ngoài. Hoàng bá phụ nhất định nhớ kỹ phần ân tình này, ngày sau sẽ báo đáp ngươi gấp bội!"

"Khó mà làm được!" Tiểu Xuân thân hình chỉ lớn như hài đồng, thanh âm cũng nhu tựa đứa nhỏ nói: "Trên đường chúng ta tới đây có nghe nói, con của ngươi phạm tội cho nên bị huyện lệnh nơi này bắt về thẩm vấn, lúc này nhất định là có tội nên ngươi mới gấp gáp phái người quây chặt nơi này! Mặc dù là người một nhà, nhưng đúng sai ta vẫn thật phân minh, huyện lệnh người ta phán như thế nào liền phán, ngươi hãy để con của mình cúi đầu nhận tội, hoàn lại cho người thụ hại công đạo đi!"

"Tiểu mao đầu chưa dứt sữa, hài tử nhà ai dám ở đây nói ẩu nói tả? Cẩn thận ta một kiếm chém chết ngươi!"

Túc vương giận dữ.

Tiểu Xuân cười hì hì. "Cũng phải, chúng ta còn chưa từng gặp mặt a hoàng bá phụ! Tại hạ là người nhà thập tứ đệ của ngươi, họ Triệu, Triệu Tiểu Xuân. Về phần tại sao lại mang họ Triệu chứ không cùng họ Đông Phương với các ngươi, đó là vì ta không theo họ cha mà theo họ mẹ."

"Triệu Tiểu Xuân?" Túc vương chấn động, ngờ ngợ có ấn tượng. Mấy tháng trước hắn thượng kinh diện thánh, đương kim hoàng thượng có nhắc tới một đứa con lưu lạc bên ngoài, còn cố ý triệu hồi sắc phong thái tử. Mà người kia có tên, tựa hồ gọi là… Triệu Tiểu Xuân…

"Các ngươi…" Túc vương lui mấy bước.

Tiểu Xuân nói: "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nếu bị quan phủ bắt thẩm, vậy nhận mệnh đi! Nhi tử nhà ngài là người, nhi tử nữ nhi nhà người ta cũng là người, giết người phải đền mạng thôi, ngài đến từng này tuổi, chắc không phải không hiểu đạo lý này chứ!"

Tiểu Xuân nói chẳng những không có hiệu quả khuyên người, ngược lại như lửa cháy đổ thêm dầu, bốc phừng phừng đến mức Túc vương giận càng thêm giận.

Túc vương một phen hỏa bốc đến cửu trọng thiên, phẫn nộ giơ kiếm đâm tới Tiểu Xuân. "Hỗn trướng, mạng con ta há lại để thứ kiến cỏ tiện mệnh đem ra bàn luận hay sao?"

Túc vương không thèm để tâm chút nào tới việc Tiểu Xuân thoạt nhìn bất quá chỉ là một trữ tử năm tuổi, hắn chinh chiến sa trường đã lâu xuất ra đường kiếm sắc bén, mũi kiếm tiếp cận trái tim Tiểu Xuân, muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Nhưng mà kiếm tới trước mặt Tiểu Xuân, không đợi Tiểu Xuân ra tay, tay áo trắng thuần của Vân Khuynh chuyển động, sau đó khuông lang một tiếng, kiếm trong tay Túc vương rốt cuộc rơi trên nền đất phía xa, thêm nữa thân kiếm vặn vẹo biến dạng, hoàn toàn trở thành một đống sắt vụn.

"Vân Khuynh, ngươi lại dám đối xử với thân bá phụ của mình như vậy?" Túc vương hoảng hốt, cả giận mắng.

Ánh mắt Vân Khuynh đảo qua Túc vương, sau đó, Túc vương còn không biết Vân Khuynh ra tay như thế nào, Ngân Sương kiếm bên hông Vân Khuynh đã chĩa thẳng vào hắn, ngập trong tà áo.

Vẻ mặt Vân Khuynh đạm mạc như trước, cho dù kẻ bị giết chính là người hắn gọi hoàng bá phụ, hắn cũng sẽ không chút do dự.

Hắn nói: "Ta vốn không muốn hỏi đến việc của ngươi, nhưng ngươi muốn gây thương tổn cho Tiểu Xuân, ta sao có thể bỏ qua cho ngươi."

"Quên đi, ta cũng không có việc gì!" Tiểu Xuân sợ Vân Khuynh thật sự sẽ giết Túc vương, hắn lập tức vỗ vỗ cánh tay Vân Khuynh, chụp lấy thanh thần binh lợi khí Ngân Sương kiếm chém sắt như chém bùn, trảm đầu người như khảm trái dưa hấu.

Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh nhìn nhau chốc lát, Tiểu Xuân cười cười không hề chi, sau Vân Khuynh mới quay đầu nói với Túc vương: "Năm nghìn tinh binh ngươi bố trí ngoài nha môn toàn bộ đã bị Tiểu Xuân mê đảo, ta không lấy tính mạng ngươi, buông con ngươi ra, mình ngươi đi đi!"

Kim Trung Báo Quốc nghe Vân Khuynh nói như vậy, tái chạy ra bên ngoài nghe ngóng, quả nhiên thấy đám lúc nhúc đông đúc ngã xuống đất ngủ ngáy khò khò đều là thổ binh hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang mới vừa rồi bao vây ngoài nha môn.

"Thật sự gục, thật sự gục, tất cả đều gục!" Bốn người mừng rỡ, quay về vừa nhảy vừa hô.

"Sao có thể thế?" Túc vương không tin nổi.

"sao lại không thể?" Tiểu Thất từ lúc bắt đầu vẫn không nói chuyện, chỉ để Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh mở lời lúc này, cũng đứng ra, hanh hanh hai tiếng: "Có nhớ mấy năm trước, đêm tiên đế gặp chuyện, lúc ấy tất cả cấm quân hoàng thành chẳng biết tại sao lại hôn mê bất tỉnh, đã ngủ còn là ngủ đến hơn nửa năm, quần y thúc thủ vô sách. Người ngã xuống năm ấy phải dùng đơn vị hơn vạn mà tính, người khởi xướng chính là kẻ trước mắt ngươi thoạt nhìn chỉ lớn như đậu đinh, nhân xưng 'Diệu thủ hồi xuân Diêm vương địch', thần y Triệu Tiểu Xuân. Mấy vạn người hắn còn có thể tùy tiện mê đảo, huống chi bên ngoài chỉ là năm nghìn người mà thôi!"

Tiểu Thất nói xong, tất cả mọi người chấn động, Lan Khánh tò mò nhất, nghĩ muốn đi tới chọc chọc khuôn mặt tròn tròn của Tiểu Xuân. Tiểu Thất một tay bắt chặt lấy hắn, không cho Lan Khánh sấn thêm nửa bước.

Kỳ thực người đáng sợ nhất không phải bát sư đệ Triệu Tiểu Xuân của bọn hắn mà chính là kẻ đứng kế bên, Đoan vương Đông Phương Vân Khuynh tính lạnh tâm cũng lạnh, ở trong kinh thành từng được gọi là "Độc Hoàng Tử".

Túc vương biết đại thế đã mất, bước chân lảo đảo, rốt cuộc cùng nhi tử yếu ớt ngã trên mặt đất.

Hai mắt hắn trống rỗng nhìn thẳng mặt đất, không thể tin được bản thân trù tính đến vạn vô nhất thất, cuối cùng lại thua trên tay người trong nhà.

Tiểu Thất nháy mắt với nha dịch bên cạnh, mấy người lập tức tiến lên tách Đông Phương Chiên khỏi Đông Phương Lôi Dẫn, sau đó Đông Phương Lôi Dẫn bị kéo dài đến trước công đường, mười ba oan hồn vẫn quỳ bên cạnh.

Đông Phương Lôi Dẫn sợ tới mức hồ thư loạn ngữ, vừa lẩn vừa bò, miệng liều mạng kêu: "Tránh ra, tránh ra, quỷ mị các ngươi đừng tới gần bản tiểu vương!"

Thi Vấn vỗ kinh đường mộc, lạnh lùng nói: "Đông Phương Lôi Dẫn, ngươi ở trên đường bắt cướp dân chúng, trước là giam giữ gian dâm, sau lại giết người diệt thi, hiện giờ mười ba người đường thượng đều chết dưới tay của ngươi, quả thực tội ác tày trời! Bản quan hỏi ngươi, đã biết tội chưa?"

Mười ba oan hồn kia đồng thời quay đầu nhìn Đông Phương Lôi Dẫn, Đông Phương Lôi Dẫn sợ tới mức duỗi chân mãnh dịch ra sau, kinh thanh nói: "Biết tội, biết tội! Toàn bộ đều biết! Mọi người là ta giết, ta nhận! Đừng tới đây, đừng tới đây, tất cả các ngươi đừng tới đây!" Hắn thê lương gào thét.

"Luật lệ bản triều, gian dâm giết người trảm không tha, Đông Phương Lôi Dẫn sát hại mười ba nhân mệnh, tội ác tày trời, hiện tại phán trảm, lập tức hành quyết, một khắc cũng không chờ!"

Thi Vấn tuyên phán xong, hai mắt Túc vương trợn ngược, hôn mê tại chỗ.

73. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 35

Triệu Tiểu Xuân ở trong viện tử nha môn cùng một tiểu sơn trư đối nhãn, nhìn một lúc lâu, tiểu sơn trư đột nhiên "hầu" một tiếng chạy đi.

Tiểu Xuân trợn mắt, không rõ trong nha môn vì sao lại có heo, hơn nữa con heo này còn tên là "Triệu Tiểu Trư" nữa chứ.

Xoay người muốn ly khai viện tử, bên tường lại truyền tới thanh âm.

Tiểu Thất miễn cưỡng tựa vào tường trắng, ngáp dài than: "Mệt chết người...!"

"Thất sư huynh!" Tiểu Xuân kêu một tiếng.

Tiểu Thất nói: "Đống người mê mệt bên ngoài kia thật khó dọn sạch, từng đám từng đám đưa về Thanh Châu cũng chẳng biết phải đưa đến năm nào tháng nào." Vì xảy ra chuyện kia, Tiểu Thất đã điều động toàn bộ người của Phù Hoa cung đến đây.

Cả Túc vương cũng đã được hắn đưa về, trông thần sắc thực sự rất đáng thương.

Tiểu Xuân cười nói: "Sư đệ đây cũng là bận bịu giúp ngươi a!"

"Biết biết!" Tiểu Thất gãi gãi cằm, vẫy vẫy Tiểu Xuân, hai người đi ra ngoài viện. " Mọi chuyện cơ bản đã xong rồi, hôm nay ít nhiều cũng nhờ ngươi cùng Vân Khuynh đến, nếu không đã chẳng giải quyết thuận lợi như vậy. Thi đại nhân nói muốn mời ngươi và Vân Khuynh tạm thời lưu lại, hảo hảo chiêu đãi hai người các ngươi, ngươi thấy sao? Nếu không có việc gì thì nên ở lại, thương thế của đại sư huynh cũng cần ngươi khám xem, dù sao ngươi đến cũng là vì đại sư huynh!"

"Ân." Tiểu Xuân gật đầu. "Từ lúc sư phụ nhận được thư của ngươi nói đã tìm thấy đại sư huynh, ta liền cùng Vân Khuynh xuất cốc đến chỗ các ngươi."

Tiểu Thất nghĩ nghĩ. "Hắn điên rất kịch liệt." Nhưng lại nói: "Bất quá ở tại Quy Nghĩa huyện cũng rất vui vẻ, vô ưu vô tư."

Tiểu Xuân nghe Tiểu Thất nói như vậy cả cười. "Vậy tốt!"

Tiểu Thất lại nói: "Sư phụ ở trong cốc có khỏe không?"

"Còn không phải vẫn như cũ, cả ngày đều ngủ, nhị sư huynh chăm trước chăm sau, rất tốt, chỉ thỉnh thoảng thương nhớ các ngươi thôi." Tiểu Xuân nói.

Tiểu Thất gật đầu, nhìn Tiểu Xuân một mình một người, lặng đi một chút mới hỏi: "Làm sao lại ở một mình trong nha môn? Vân Khuynh đâu?"

Tiểu Xuân nói: "Đang đợi ở tiền viện. Ta mới thấy một con heo, có vẻ hảo ngoạn liền đuổi theo, hắn ngại bẩn nên không cùng ta đuổi, làm thương tâm ta a!"

"Đại sư huynh đâu?" Tiểu Xuân lại hỏi: " Sao cũng không gặp hắn?"

Tiểu Thất nói: "Mới rồi ta bận bịu xử lý sự vụ trong nha môn, vừa phải di chuyển binh lính Túc vương, hắn ngại nhàm chán nên bỏ ra ngoài, lúc này cũng không biết chạy đi đâu."

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất. "Hai người bọn họ sẽ không đụng mặt nhau chứ?"

Tiểu Thất nói:"Đụng mặt cũng chẳng sao, ngươi cho là bọn hắn còn giống như trước đây 'ta bất dung ngươi', vừa thấy liền liều mạng đánh chém sao?" Tiểu Thất cười một tiếng: "Đại sư huynh đã quên hết sự việc trước đây, ngay cả ta là ai cũng không nhớ được, vậy sao có thể nhớ rõ đoạn ân oán tám trăm năm giữa hắn và Vân Khuynh…"

Chỉ là khi ngửa đầu cười, Tiểu Thất chợt thấy tinh tử giữa đêm hốt minh hốt diệt, một vành trăng bạc vừa sáng vừa tròn ở chân trời.

"Khách…khách khách…" Tiểu Thất nói không ra lời, khách vài cái sau mới ép ra được câu: "… Hôm nay… là, là… ngày mấy?"

Tiểu Xuân ngẩng đầu thoáng nhìn đại nguyệt lượng trên đỉnh, đáp: "Ai da, ta quên mất tiêu, hôm nay chính là mười lăm tháng tám, là Trung Thu a!"

Tiểu Xuân cười mèo nhìn Tiểu Thất. "Tìm được đại sư huynh, hôm nay cũng coi như đoàn viên, hay là ta khai bầu rượu ra uống, tái kiếm một ít thịt heo đại sư huynh yêu nhất cho hắn… nhắm…. r…Di…"

Tiểu Xuân còn chưa nói xong, Tiểu Thất đã ôm ngang lấy hắn chân ngắn tay cũng ngắn, vẻ mặt rối loạn chạy tới tiền viện. Hắn vừa chạy vừa gào: "Nguy rồi, nguy rồi, mười lăm a! Sao không ai nhắc nhở ta a?"

Tiểu Xuân hoang mang hỏi: "Mười lăm làm sao?"

"Đại sư huynh cứ đến mười lăm trăng tròn, chân khí ngược chiều thậm nhất, sẽ nổi điên lên, gặp thần sát thần, gặp phật giết phật, đến chỗ nào thì nơi đó không còn một ngọn cỏ, hoàn toàn không có ai ngăn lại được—" Tiểu Thất cuồng kêu.

"A?" Tiểu Xuân chớp chớp mắt.

Một đường vọt tới tiền viện, cảnh tượng đập vào mắt làm Tiểu Thất cả kinh thiếu chút nữa đứng không vững.

Đại đường vừa rồi khai đường thẩm án hiện nay là một mảnh tan tành hỗn độn, công án cùng ghế của Thi Vấn bị vỡ ra thành từng mảnh từng mảnh, bình phong thêu thanh thiên hồng nhật phía sau chỉ còn lại một nửa, một nửa đã bị xé ra ném dưới đất.

Hai bên đại đường, bài tử "uy vũ", "túc tĩnh" bị phá loạn thất bát tao, một cây bài tử "túc tĩnh" còn bị xiên ngang bài biển "công chính nghiêm minh" trên công đường.

Người trong đại đường giống như chạy nạn ùn ùn kéo ra, Kim Trung Báo Quốc cả người thương tích hộ tống Thi Vấn Nam Hương vội vàng lui sau. Đồng bổ tử trên quan phục Thi Vấn cũng bị xé rụng, tóc tai Nam Hương bù xù, trên mặt Kim Trung Báo Quốc đều là ứ ngân, một người còn chảy dài hai hàng máu mũi, tình cảnh nói có bao nhiêu khủng bố liền có bấy nhiêu, khủng bố làm cho người ta sợ hãi thế nào liền sợ thế đấy!

Lan Khánh cả người lệ khí, khóe miệng khẽ nhếch lên, hắn mặc một thân đen tuyền, ánh mắt u ám như quỷ mị, một thanh ngân kiếm nhắm thẳng vào trái tim bạch y nhân, sát khí tràn ngập.

Vân Khuynh vận bạch y, khuôn mặt lãnh đạm, Ngân Sương kiếm kề ở cổ họng Lan Khánh, chỉ cần tiến một phân là có thể kết liễu hắc y nhân đáng giận trước mặt hắn, khí thế quanh thân ép người không thể hô hấp, không rét mà run.

Đại chiến hết sức căng thẳng, hai nhân vật võ công xuất thần nhập hóa, đứng đầu chốn võ lâm này nếu giao chiến, chẳng cần Túc vương lãnh binh đến, chưa đầy một khắc Quy Nghĩa huyện nha môn cũng sẽ bị hủy.

Tiểu Thất vội vàng buông Tiểu Xuân hỏi: "Mê dược đâu? Mê dược lợi hại nhất của ngươi, mau lấy ra! Tuyệt không thể để hai người bọn họ đánh, nếu không hỏng bét!"

Tiểu Xuân giậm chân nói: "Mê dược sớm đã dùng trên năm nghìn tinh binh Túc vương mang tới, giờ này sao còn!"

"Cái gì?" Tiểu Thất quá kinh hãi. "Không còn?"

Tay cầm kiếm của Lan Khánh khẽ lay động. ngay tại thời khắc đâm vào trái tim Vân Khuynh, Vân Khuynh thoái lui một bước, sau đó tái nghiêng người hoa mũi kiếm, thản nhiên lưu lại trên cổ Lan Khánh huyết ngân.

Lúc sau, thân mình hai người nhanh chóng biến hóa, lấy tốc độ cực nhanh giao đấu. Cước bộ lưu chuyển, thân ảnh mơ hồ, binh khí leng keng không ngừng bên tai, Tiểu Thất cùng Tiểu Xuân ở một bên quan chiến nghe thấy mà tâm can đều run lên.

"Không được!" Tiểu Thất cắn răng nói: "Chiếu bộ dáng này, đánh tiếp tuyệt đối phải đến một trong hai người bọn họ chết mới có thể ngừng!"

Tiểu Thất rút ra bội kiếm bên hông, không suy nghĩ liền nhảy vào chiến cục, ý đồ ngăn cản hai người.

Công lực Tiểu Thất kém Lan Khánh khá xa, nhưng vì xuất thân đồng môn, Tiểu Thất vẫn có thể nhân kẽ hở ứng phó, ngay lúc Tiểu Thất đứng phía Vân Khuynh, cùng Vân Khuynh hợp lực muốn chế ngự Lan Khánh, đồng tử hóa đỏ của Lan Khánh liền gắt gao chuyên chú trên người Tiểu Thất.

Ba thanh kiếm chịu nội lực dẫn dắt gắt gao hấp thụ cùng một chỗ, thiên cương chính khí của Lan Khánh xuyên qua thân kiếm mạnh mẽ đánh về phía hai người.

Một tiếng "Phanh" thật lớn vang lên, thân mình Vân Khuynh giật lùi, dần dần đứng vững trên mặt đất. Tiểu Thất thì bị đánh bay ra sau, ở trên không trung xoay thân mới hạ xuống, trong miệng tràn ra tơ máu, bị nội lực thâm hậu của Lan Khánh đả thương.

"Ngươi là ai? Ta tựa hồ đã gặp ngươi ở đâu đó!" Lan Khánh nổi lên hứng thú với Tiểu Thất, hắn yên lặng nhìn Tiểu Thất, trên mặt vẫn là biểu tình tự tiếu phi tiếu khiến người run rẩy.

Tiểu Thất thở hổn hển một hơi, quệt đi máu nơi khóe miệng, trên mặt nổi lên vẻ lôi thôi tùy tiện, cũng cười như Lan Khánh: "Nói ca ca ngươi bạc tình quả tính, thật đúng là bạc tình quả tính! Ta là đệ đệ Trần Tiểu Kê của ngươi a, ngươi không nhớ sao?"

"Đệ đệ của ta?" Lan Khánh mị mị mắt, nghi hoặc hỏi: "Vì sao ta không nhớ được? Ngươi kêu Trần Tiểu Kê, vậy ta đây gọi là gì?"

"Thi Tiểu Hắc!" Tiểu Thất lập tức đáp: "Ngươi không nhớ được là bởi vì ngươi đi đường tông phải cây cột, đầu bị đụng hỏng cho nên cái gì cũng quên hết."

Lúc này, Lan Khánh bước về phía trước một bước muốn tới gần Tiểu Thất nhưng Tiểu Thất lại hoảng sợ lùi sau một bước.

Lan Khánh trông thấy bộ dáng Tiểu Thất liền âm trầm cười: "Ngươi gạt ta… Nếu ngươi thực là đệ đệ của ta, vô luận ta người thế nào, ngươi cũng sẽ không sợ ta. Hơn nữa, nếu chúng ta là huynh đệ, tại sao ngươi họ Trần, ta lại họ Thi? Ngươi gạt ta… Ngươi gạt ta, ngươi không phải đệ đệ của ta!"

Lan Khánh càng nói, âm điệu càng thê lệ, khi hắn cấp tốc vọt tới gần Tiểu Thất, Tiểu Thất quỷ kêu một tiếng, sợ tới mức lập tức quay đầu chạy để Lan Khánh truy.

Tiểu Thất vừa chạy vừa hô: "Ca ca, ca ca a! Ngươi thật sự là ca ca của ta! Bởi vì chúng ta một theo họ cha một theo họ mẹ cho nên mới không cùng họ! Con mẹ nó, lần trước rõ ràng lừa được, lần này sao lại không tin ta—"

Thân hình Lan Khánh mơ hồ như quỷ mị, kiếm của hắn thoáng cái đã tiến tới bên gáy Tiểu Thất. Tiểu Thất cả kinh lại kêu to một tiếng, sau đó buộc tóc bên tai bỗng dưng bị tước hạ, Tiểu Thất xoay thân giơ binh khí trong tay chặn kiếm của Lan Khánh, nhưng Lan Khánh tay phải cầm kiếm, tay trái rảnh rang tung chưởng đánh đến, Tiểu Thất lập tức tay không nghênh địch, hai người lâm vào cảnh cận chiến hỗn loạn.

Ngón tay Lan Khánh cuốn lấy cổ tay Tiểu Thất, mị nhãn như tơ tái cười với hắn, Tiểu Thất liền phát giác sự tình không ổn. Quả nhiên, ngay sau đó, đau đớn kịch liệt từ cổ tay ập lại, "ba" một tiếng, xương cổ tay hắn đã bị bẻ, sau đó bàn tay kia lại di dời lên cánh tay hắn, "ba" tiếng nữa, khớp vai hắn cũng bị tháo.

Tiểu Thất đau đớn nhíu mặt nhíu mày.

Lúc này, Tiểu Xuân ở một bên quan sát gấp đến độ chạy hướng hai người bọn họ, Tiểu Thất phân tâm nhìn lại Tiểu Xuân, gấp rống một tiếng: "Không được lại đây!"

Vân Khuynh đồng thời tức giận nói: Không được qua đó, nội thương của ngươi còn chưa khỏi!"

"Vân Khuynh, mau cứu thất sư huynh!" Tiểu Xuân nhìn Tiểu Thất lại nhìn Vân Khuynh, sốt ruột đến chân vẫn giơ lên.

Nhưng chính tại thời điểm này, một giọt mồ hôi lạnh trên trán Tiểu Thất chảy xuống khiến Lan Khánh hứng thú. Hắn vươn tay lau đi mồ hôi trên mặt Tiểu Thất, Tiểu Thất căng thẳng cười với hắn.

"Đệ đệ của ta…" Lan Khánh nói: "Ta dường như thực có một đệ đệ…"

"Ca ca a, ca ca a… Ta thật sự là đệ đệ của ngươi…" Tiểu Thất vừa run vừa nói.

Chỉ là Lan Khánh cảm thấy xúc cảm trên ngón tay khác thường nên phát giác trên mặt Tiểu Thất còn đeo một lớp nhân bì mỏng cơ hồ người ta không thể nào phát hiện, hắn thình lình dùng sức kéo, lột xuống nhân bì diện cụ dán chặt trên mặt Tiểu Thất.

"Oa a—" Tiểu Thất đau đớn kêu to.

Lan Khánh nhìn thấy gương mặt tràn đầy vết kiếm loang lổ không chịu nổi, khựng lại trong chốc lát, nhưng kế tiếp lại gào lớn, hắn phẫn nộ nói: "Ta nhớ ra ngươi— nguyên lai là ngươi, nguyên lai là ngươi—"

Lan Khánh kích động thét, vươn tay bóp cổ Tiểu Thất, bóp đến mức đầu lưỡi hắn cũng lè ra. Tiểu Xuân hoảng hốt, lúc này Vân Khuynh lập tức thừa cơ bước tới trước, cầm kiếm dùng sức đánh tới não tiêu (xương

chỗ tiếp giáp giữa phần đầu tròn tròn của mình với gáy ấy, nói đơn giản là phần sau đầu hay hậu não)Lan Khánh.

"Đông Phương Khiếu Nguyệt!". Lan Khánh gào lên như nổi điên.

Vân Khuynh thấy đánh vô dụng, lập tức bổ thêm một phát, dùng sức bổ xuống cổ Lan Khánh.

Dần dần, tay bóp cổ Tiểu Thất nới lỏng, mắt đỏ chậm rãi nhắm lại, nhưng trước khi khép hoàn toàn, ánh mắt Lan Khánh vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Thất.

Tiểu Thất mãnh ho khan, sau đó vội vàng dùng tay phải ôm lấy Lan Khánh, thở hổn hển mấy khẩu lớn, thì thào nói: "Nãi nãi cá hùng… Dọa chết người…"

Vân Khuynh còn chưa thu hồi kiếm, đôi mắt hàn băng kia lẳng lặng dừng trên khuôn mặt Tiểu Thất.

Tiểu Xuân từ lúc lớn lên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt phía dưới lớp nhân bì diện cụ của Tiểu Thất, sau đó, hắn sờ sờ mặt mình.

74. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 36

Tiểu Thất một tay bị phế từ từ vác Lan Khánh quay về tiểu viện của bọn họ, sau đó cẩn trọng đặt người lên giường.

Hắn tỉ mỉ kiểm tra xem Lan Khánh có bị thương chỗ nào không, đến khi nhận thấy ngoại trừ vết máu nhỏ mảnh trên cổ, còn lại không có gì đáng ngại, lúc này mới thở ra nhẹ nhõm. Tiếp đó, hắn khó khăn kéo chăn, hảo hảo đắp lên người nọ.

Vân Khuynh ở trong sân không tiến vào, Tiểu Trư trong viện hướng người lạ kêu hai tiếng "hầu hầu", kết quả "hầu" xong, Tiểu Trư lon ton tới gần Vân Khuynh cọ cọ, Vân Khuynh lập tức ra khỏi viện, ly xa xa con heo kia. Hắn trời sinh tính hảo khiết, thật sự không thể chịu được người hay vật ngoài Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân ngồi trên ghế trong phòng Lan Khánh, hai cái đùi vốn nhàm chán đung đa đung đưa, nhưng thấy Tiểu Thất khẩn trương vì Lan Khánh quên cả thương thế của bản thân, cả người hắn có chút ngây ngẩn.

Hai người này từ lúc nào cảm tình tốt như vậy? Tiểu Xuân nghi hoặc.

Một lát sau, chờ Tiểu Thất an bài cho Lan Khánh ổn thỏa, Tiểu Xuân liền hướng hắn vẫy vẫy tay, gọi người lại gần.

Tiểu Thất đi tới hỏi: "Chuyện gì?"

Tiểu Xuân nói: "Khớp tay đều bị tháo, không đau sao?"

"Làm sao có thể không đau, quả thực đau muốn chết…" Tiểu Thất oán giận cầm lấy tay trái mình kéo ra, Tiểu Xuân lập tức tay chân lanh lẹ đẩy xương cốt trở về chỗ cũ, sau đó tái từ trong lòng lấy ra bình dược cao, cẩn thận xoa lên chỗ bị thương của Tiểu Thất.

"May mắn khớp bị tháo ở tay trái." Tiểu Thất ngồi ở cạnh bàn, rót cho mình một chén trà, bưng lên thổi nóng. "Nếu không thượng nhà xí liền nguy rồi! Ta lớn đến chừng này còn chưa từng thử dùng tay trái cầm giấy chùi mông."

Tiểu Xuân cười ra tiếng, thanh âm nhuyễn nhuyễn điềm điềm, tương đối dễ nghe.

"Sư huynh a…" Một lát sau, Tiểu Xuân gọi.

"Chuyện gì?" Tiểu Thất mắt cũng không nâng, chỉ nhìn chén trà của hắn.

"… Năm đó sư phụ mang ngươi, ta cùng đại sư huynh về Thần Tiên cốc, sư phụ chỉ nói hai người các ngươi đều từ hoàng cung ra, ta còn tưởng rằng…"

"Tưởng gì?" Tiểu Thất thản nhiên nói. "Cho là hai ta đều là người lão hoàng đế ma quỷ kia coi trọng sao?"

"Là sư đệ ta nghĩ lầm rồi." Tiểu Xuân nhìn khuôn mặt Tiểu Thất. "Nếu bỏ đi vết kiếm trên mặt ngươi, kỳ thực hai chúng ta ngoại hình rất.."

Tiểu Xuân còn chưa nói xong, Tiểu Thất liền tiếp lời: "Ngoại hình rất giống nhau phải không?"

Tiểu Xuân cười.

Tiểu Thất lắc lắc trà trong chén, thở dài một hơi nói: "Kỳ thực cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm, các ngươi không hỏi nên ta cũng không nhắc đến… Ta và Vân Khuynh là cùng một cha, chỉ là lão cha ma quỷ tính cách cổ quái kỳ cục, thuở nhỏ đã dưỡng ta trong thâm cung không cho ta tiếp xúc với bất cứ ai, cho nên có rất ít người biết hắn có nhi tử này… Ta xếp bậc lão ngũ, Vân Khuynh là đệ đệ của ta, trước đây… ta ở trong ngự thư phòng có lén nhìn hắn vài lần…"

"Vậy chúng ta đây chẳng phải đường huynh đệ sao? Nhưng Vân Khuynh giống hệt mẹ hắn, mà ngươi lại tương đối giống ta." Tiểu Xuân cười so sánh với chính mình. Cha của hắn, cũng chính là đương kim hoàng thượng, đồng lứa đứng thứ mười bốn, là đệ đệ của cha Vân Khuynh và Tiểu Thất.

Tiểu Thất cũng cười. Nhưng hắn không nói hắn trông tương tự Tiểu Xuân là bởi vì cha Tiểu Xuân, thập tứ, cùng mẹ hắn, thập ngũ, vốn là một đôi song sinh, nghe nói hai người bọn họ thuở nhỏ thập phần giống nhau, cho nên hắn cùng Tiểu Xuân đương nhiên cũng sẽ có vài phần tương tự.

Tiểu Xuân nhảy xuống ghế, đi đến mép giường Lan Khánh ngồi xuống thay hắn bắt mạch. Lát sau, hắn nói: "Mấy tháng này ngươi có đúng hạn cho đại sư huynh uống dược không?"

"Ta lĩnh lệnh của tứ sư tỷ, phải cẩn trọng chiếu cố đại sư huynh cả đời. Nếu đại sư huynh xảy ra điều gì không hay, tứ sư tỷ tuyệt đối sẽ đạp ta xuống hoàng tuyền bồi hắn, ta đương nhiên tận tâm tận lực, mỗi ngày cho hắn uống dược." Tiểu Thất nhún nhún vai. Nếu bàn về thật lòng quan tâm tới đại sư huynh, hắn dám nói thế gian này tuyệt không ai so được với hắn.

Tiểu Xuân gật đầu: "May có ngươi, thương thế tẩu hỏa nhập ma của hắn mới ép xuống được." Lại chẩn mạch một chút, cẩn thận suy tính vài điểm, hắn mới lên tiếng: "Được rồi, chờ ta đổi dược phương mới cho ngươi, tân dược một bên áp chế thực khí tăng vọt trong cơ thể hắn, một bên từ từ khai thông, ngày sau cho dù tới đêm trăng tròn, hắn cũng sẽ không phát cuồng khủng bố như vậy."

Tiểu Thất vừa nghe cảm động thiếu chút nữa phát khóc. "Làm phiền sư đệ ngươi! Nếu ngươi không tới bọn ta còn thực không hiểu phải làm gì bây giờ. Ngươi không biết đại sư huynh điên lên đáng sợ cỡ nào đâu, ai cũng không khống chế được hắn, chỉ có thể mặc hắn đùa giỡn đập loạn!"

Tiểu Xuân biết Tiểu Thất vất vả, hắn ngồi xuống bên người Tiểu Thất, vốn định vỗ vai thất sư huynh, an ủi nỗi cực nhọc của người này, ai ngờ tay quá mức ngắn ngủn chạm không tới đành phải từ bỏ.

Tiểu Xuân ngồi vào chỗ của mình rồi nói: "Nhưng mà… dược này có lợi lại cũng có hại."

"Ân?" Tiểu Thất nhìn về phía Tiểu Xuân.

"Hắn hiện nay tẩu hỏa nhập ma, trí nhớ mới có thể mất sạch, ta sợ một khi chân khí của hắn khai thông, toàn bộ trở lại nguyên vị, phần kí ức này cũng sẽ quay lại lần nữa, hồi phục thành đại ma đầu giết người không thấy máu trước kia…"

Tiểu Thất sớm nghĩ tới sẽ như thế nên cũng không có phản ứng quá lớn, hắn chỉ điểm đầu đáp: "Nhưng bệnh của đại sư huynh trị không tốt hắn sẽ chết phải không?"

"…Đúng vậy!" Tiểu Xuân thở dài.

"Vậy không được!" Tiểu Thất nói: "Ngươi cứ khai dược, trị khỏi cho hắn. Chuyện ngày sau để ngày sau nói. Nhiều lắm cuối cùng tìm sư phụ xuất mã áp tải hắn trở về Thần Tiên cốc, khiến hắn không có ai để giết là được rồi!"

"…" Tiểu Xuân không phải lo lắng việc Tiểu Thất nói, mà là…"Nhưng cha ngươi là cừu địch giết bảy mươi hai khẩu nhà hắn, hại hắn thê thảm vô cùng, nếu hắn tỉnh táo lại phát hiện ngươi lại ở bên cạnh, người thứ nhất hắn đối phó là ngươi thì sao?"

Tiểu Thất thế nhưng lại hoàn toàn thoải mái nói: "Binh lai tướng đáng thủy lai thổ yểm (binh đến tướng chặn nước đến đất chắn), hắn muốn giết ta ta lại để hắn giết sao!?" Tiểu Thất bỉ bỉ nói: "Hắn thanh tỉnh

rồi nếu muốn gây phiền hà tới ta, ta sao không chạy trốn? Huống chi năm đó ở Thần Tiên cốc lâu như vậy hắn còn chưa làm gì ta, lúc này sao lại xuống tay?"

Từ lúc Tiểu Thất quyết định lưu lại Quy Nghĩa huyện nha môn, hắn đã suy nghĩ chu toàn hết thảy.

Hắn bội phục thái độ làm người của Thi Vấn, tình nguyện ở trong này làm một bộ khoái nho nhỏ, hắn muốn mỗi ngày có thể nhìn thấy sư huynh hắn vui cười, nên mới cam tâm tình nguyện trông nom Tiểu Hắc đại nhân.

Ngày sau hết thảy còn quá xa, đi chưa tới, hắn vẫn sẽ ở bên Lan Khánh.

Cho dù tương lai Lan Khánh thanh tỉnh, hắn cùng người lại trở về thành bất tương vãng lai, lúc đó điều nên làm hắn cũng làm rồi, việc nên cho cũng đã cho rồi, hết thảy cũng không thẹn với lương tâm.

Tiểu Thất xoa xoa đầu Tiểu Xuân. "Không cần lo lắng cho ta."

Cũng như trước kia, buổi sáng cách ngày, Lan Khánh tỉnh lại đã nhất kiền nhị tịnh quên sạch chuyện hôm trước, sau khi mặc quan phục tử tế hắn liền mang theo Tiểu Thất đi tuần thành.

Bởi vì dậy quá muộn, Tiểu Thất ở cửa nha môn cầm vài cái bánh nướng liền cùng Lan Khánh đồng thời xuất môn. Lan Khánh một tay nghịch kiếm, một tay vung vẩy, thỉnh thoảng còn nghiêng đầu cắn miếng bánh trong tay Tiểu Thất, tự do tự tại ngắm nhìn xung quanh, vô cùng vui vẻ.

Nhưng tuần thành được một nửa, Lan Khánh đột nghiên quay đầu hỏi Tiểu Thất một câu: "Đông Phương Khiếu Nguyệt là ai?"

Tiểu Thất sửng sốt hỏi: "Ai nói cho ngươi biết tên này?"

Lan Khánh cũng không đáp, chỉ chớp chớp mắt nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất nghiêng đầu trông Lan Khánh, suy nghĩ rồi đáp: "Đông Phương Khiếu Nguyệt là tên cũ của ta, bất quá hiện nay ta theo họ Bách Lý của sư phụ." Còn nói: "Thiếu chút nữa quên cho ngươi biết, ta vốn tên Bách Lý Thất. Trần Thất chỉ là tên giả."

"A!" Lan Khánh nghe cũng không có phản ứng gì đặc biệt, quay đầu lại tiếp tục nhiệm vụ tuần thành của hắn.

Các gánh hàng hai bên ngã tư đường thấy Lan Khánh luôn lộ ra khuôn mặt tươi cười tiếp đón Tiểu Hắc đại nhân kính yêu của bọn họ, không bao lâu, trên tay Lan Khánh đã có con vài con cá mới vừa câu được cùng một lồng gà dưỡng béo phải biết.

Tiểu Thất tiếp nhận tâm ý cư dân, tay phải xách đồ, tay trái cầm bánh còn liên tục đút cho Lan Khánh. Đến lúc Lan Khánh phát hiện trên chợ lại có một tên móc túi không dài mắt ở trước mắt bọn hắn moi thứ gì đó, hắn sải bước vọt lên bắt người, Tiểu Thất ở bên cạnh chờ, nhân tiện nghỉ ngơi một chút.

Chỗ bị tháo khớp hôm qua vẫn còn đau nhức, bất quá cũng chỉ dư lại vài phần khó chịu, chậm chút cũng sẽ khỏi hẳn.

Sau giờ ngọ, bởi vì công việc nha môn còn chưa xử lý xong, Lan Khánh dùng dây thừng trói vài tên tiểu tặc, mấy tên móc túi rồi tha về nha môn.

Vừa vào cửa đã thấy nha dịch đang sửa sang lại đại đường cơ hồ bị phá hủy toàn bộ, Lan Khánh ném phạm nhân bắt được cho bộ khoái xong liền chạy vào nội nha muốn tìm cha hắn.

Tiểu Thất đem các thứ dân chúng biếu tặng Tiểu Hắc đại nhân đưa đến trù phòng muốn kêu Tiểu Lan Hoa làm thêm mấy món ăn trưa cho người trong nha môn, song lại không thấy nàng.

Gặp Nam Hương mới biết nguyên lai nhân thủ trong nha môn không đủ, người có thể làm việc đều bị hắn phái ra ngoài. Hắn vốn muốn tìm người đưa oan hồn về Thanh Châu gặp thân nhân, nhưng hỏi liên tiếp một đám cũng không có ai dám cùng quỷ đồng hành, sau Tiểu Lan Hoa nghe tin tự mình đến nhận.

Nha đầu kia nhìn ôn nhu yếu ớt lại cái gì cũng không sợ, cầm theo phù cầu được từ Nguyên Sướng cung, thu mười ba oan hồn vào trong một cái túi nhỏ, sau đó cười cười khởi hành đưa bọn họ hồi hương.

Đồng hành còn có đồ đệ của lão đạo sĩ Nguyên Sướng cung, nghe nói là lão đạo phái đến, gặp được thân nhân rồi sẽ siêu độ cho bọn họ, hơn nữa còn không thu tiền.

Tiếp đó Tiểu Thất đi xử lý đại quân Túc vương. Hắn cầm chút giải dược lấy từ chỗ Tiểu Xuân, trước tiên cứu tỉnh một bộ phận người, sau để những người đó dùng xe đẩy đẩy một số khác trở về. Hôm qua gộp với hôm nay, cũng đã tiễn được không ít.

Còn nữa, phán quyết Đông Phương Lôi Dẫn cũng được khoái mã khẩn cấp phi tám trăm dặm đưa tới kinh thành, hiện nay chỉ chờ tam ti phúc thẩm, phê văn xong lập tức hành hình.

Bất quá Túc vương còn chưa tuyệt vọng, sáng nay trời còn chưa tỏ đã phái cao thủ tiến vào cướp ngục. Song tất cả nha dịch trong lao phòng kia đều được Tiểu Thất đổi thành người do hắn mang tới, thân thủ vượt hẳn đám cao thủ Túc vương phái đến. Đông Phương Lôi Dẫn đương nhiên vẫn phải ngoan ngoãn ở lại trong lao phòng không được cứu đi.

Đầu váng mắt hoa bận bịu đến tận tối, lúc Tiểu Thất mệt mỏi ngồi xổm trước đại đường thở, một thân hắc y phiêu phiêu, Lan Khánh tư thái giống như tiên thần, trên mặt còn mang vẻ thoải mái khoái trá dắt Tiểu Trư của hắn trở về sau khi tản bộ.

Lan Khánh nhìn thấy Tiểu Thất, tay phóng dây, tiểu sơn trư liền "hầu hầu" kêu chạy tới chỗ Tiểu Thất.

Tiểu Thất sau một trận làm việc vất vả quá độ hiện giờ suy yếu đến toàn thân vô lực bị hai chân heo kia bổ nhào tới tức khắc té ngã, yếu ớt nằm sấp trên mặt đất.

"Nãi nãi cá hùng…" "khấu", thanh hưởng đầu đụng mặt đất trầm đục truyền đến, Tiểu Thất dứt khoát giả chết, sõng soài trên đất không nhúc nhích.

"Chết?" Lan Khánh đi tới bên người Tiểu Thất, nhìn xuống con gà vô cùng yếu này, đưa chân đá đá.

"Không khác mấy." Tiểu Thất hữu khí vô lực đáp.

Đầu Tiểu Trư húc mạnh lên người Tiểu Thất, húc đến mức Tiểu Thất không còn cách nào đành lấy ra gói giấy dầu trong ngực đem chân gà sốt tổ truyền của Tiểu Lan Hoa, vốn tưởng đã giấu kỹ càng, cho nó ăn.

"Tiểu Trư hôm nay có nghe lời không?" Tiểu Thất nằm trên mặt đất sờ sờ đầu Tiểu Trư.

Tiểu Trư vui vẻ ăn, ngẩng đầu "hầu hầu" hai tiếng.

"Nghe lời hơn ngươi!" Lan Khánh hừ một tiếng nói: "Con gà ngươi cả buổi chiều không biết chạy đi đâu. Nam tiên sinh bảo ngươi phải đi theo ta, mà ta quay đầu lại đến cả bóng dáng của ngươi cũng không gặp!" Dứt lời lại nhấc chân đạp lên ngực Tiểu Thất.

Tiểu Thất hanh hanh mấy tiếng đáp: "Nam tiên sinh phái ta xử lý núi người lấp kín cửa nha môn… Ngươi xem… đường bên ngoài có phải thông thuận hơn rất nhiều, không cần phải giẫm lên người đã vào được đấy thôi? Ta đưa mấy ngàn mấy trăm người đi… chính là mệt chết đi được…"

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất bộ dáng sắp chết liền ngồi xuống bậc thang cạnh hắn. Hắn trước vỗ heo yêu, tái vỗ vỗ gà yêu, sau đó nhìn từng chiếc từng chiếc đèn lồng đỏ treo trong nha môn, vẻ mặt thoải mái hài lòng.

"Lúc trời sắp sáng nhóm Đàm Hoa có tới tìm ngươi, hắn ở ngoài cửa gọi ta liền tỉnh, bất quá ngươi vẫn ngủ nên ta bảo hắn không làm ầm ngươi, bọn họ đến trước giường ngươi cúi đầu sau đó rời đi." Lan Khánh nói.

Tiểu Thất kinh ngạc một chút. "Bọn họ bái ta làm gì?" Tuy rằng bởi vì ngủ như chết căn bản không biết việc gì nhưng nghe Lan Khánh kể, Tiểu Thất vẫn là mao cốt tủng thiên. "Cả mười ba người đều vào phòng ta sao?"

Lan Khánh gật đầu nói: "Mười ba người đều muốn nói lời cảm tạ với ngươi."

"Người nên tạ ơn nào phải ta!" Tiểu Thất vội vàng nói: "Thi đại nhân có công lao lớn nhất, kế đó là sư huynh ngươi, ta bất quá chỉ thi một chút lực mà thôi, thật sự không đáng để bọn họ nhớ tới!"

Lan Khánh gật đầu. "Ta cũng nói với bọn họ như vậy, hơn nữa ta còn nói ngươi sợ bọn họ vô cùng, bọn họ nếu dọa ngươi ta sẽ không nhẹ tay, sau đó bọn họ sợ tới mức đồng loạt quỳ gối trước ta rồi mới đi." Lan Khánh đắc ý kể.

"Sư huynh thật lợi hại…" Tiểu Thất mặc dù nói như vậy nhưng cảm thấy nhóm quỷ này quỳ chính là muốn thể hiện lòng biết ơn lớn nhất dành cho Lan Khánh! Dù sao nếu không phải nha môn này, không phải Thi Vấn cha hắn, không phải ngỗ tác Thi Tiểu Hắc, tông án oan làm sao phá được!

Lan Khánh hanh hanh hai tiếng nói: "Tiểu Hắc đại nhân ta vốn rất lợi hại."

75. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 37

Gió đêm thu từ từ thổi tới, mát mẻ mà không rét lạnh, lướt nhẹ qua trước đại đường khiến hai người thoải mái vạn phần.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh tán gẫu câu có câu không, nói đến Tiểu Trư mập hơn nhiều, nói đến hoa cỏ trong viện là ai chiếu cố ngày ngày mà sinh trưởng tốt như vậy, lao phòng có phải nên tu sửa lại nóc nhà dột hay không… Mọi việc cứ nhàn tạp tiểu sự như thế, không khí cũng nhàn nhã mà tường hòa.

Nha môn đại môn đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh.

Đó là hai hài đồng tuổi chừng bốn năm, trên người mặc sam tử tuyết trắng thêu ngân hoa giống nhau, đi tiểu ngoa trắng thuần giống nhau, diện mục đồng dạng tinh xảo, nhưng một có gương mặt tròn xoe, mắt hoa đào linh động phi thường, còn một dung nhan phấn điêu ngọc trác, đáng yêu nhưng thần sắc có phần băng lãnh.

Hài đồng mắt hoa đào kia cầm một chuỗi mứt quả trong tay, vừa đi vưà ngoạm vừa nói. Hài đồng thần sắc lãnh đạm nắm tay đối phương, tuy rằng mi nhãn rũ xuống nhưng dường như mọi lời đối phương vẫn nghe vào trong tai, sau đó nụ cười nhu nhuyễn khiến người kinh thán khẽ triển lộ.

Lan Khánh vừa thấy, miệng đang động cũng dừng lại, Tiểu Thất cảm thấy kỳ quái cũng ngồi dậy, sau đó tầm mắt nương theo Lan Khánh nhìn ra ngoài.

"Ác ác ác…" Tiểu Thất kinh ngạc ra tiếng: "Làm sao cả hai đều nhỏ đi vậy?"

Lan Khánh quay đầu nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất bị quang mang trong mắt Lan Khánh dọa sợ, Lan Khánh lập tức chỉ Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh hỏi: "Hai người này là ai?"

Tiểu Thất nói: "Mặt thon là đệ đệ của ta, danh Vân Khuynh, mặt tròn là đường đệ của ta danh Tiểu Xuân, ngày hôm qua ngươi đã gặp bọn họ."

Lan Khánh nhăn mày một chút. "Ta chỉ gặp tiểu hài tử mặt tròn kia, ngày hôm qua hắn đi cùng một người lớn bộ dạng trắng trắng!"

"Bộ dạng trắng trắng ấy chính là hài tử mặt thon!" Tiểu Thất giải thích: "Trong sư môn chúng ta có môn Hồi Xuân công, có thể giúp thể cốt co giãn tự nhiên. Trước ngươi cũng đã nhìn thấy ta lui thành bộ dáng mười bốn, mười lắm tuổi phải không?"

Lan Khánh gật đầu, ánh mắt sáng hơn.

"Sư huynh, hai người các ngươi ở trong này làm gì?" Tiểu Xuân thấy bọn họ liền nắm tay Vân Khuynh đi tới, cười hì hì hỏi.

"Mọi chuyện gần như đã giải quyết ổn thoả, ở trong này nghỉ ngơi nói chuyện phiếm thôi." Tiểu Thất đáp.

"Yêu, cảm tình thật tốt nha!" Tiểu Xuân chớp chớp mi.

Tiểu Thất cười một tiếng, cũng tùy Tiểu Xuân tế mi lộng nhãn: "Đúng vậy a, cảm tình tốt lắm. Ngươi có muốn đổi với ta, cũng cùng đại sư huynh vun đắp cảm tình tốt hơn?"

Tiểu Xuân nói: "Không không, sư đệ không có phúc khí kia, không dám vượt quá!"

"Xú tiểu tử!" Tiểu Thất cười mắng.

Ngay lúc Tiểu Thất cùng Tiểu Xuân nói giỡn, ánh mắt Lan Khánh nhìn Tiểu Xuân, lại nhìn nhìn Vân Khuynh, sau đó vươn tay hướng mặt Vân Khuynh muốn xoa nắn gương mặt tiểu Vân Khuynh xem có phải mềm mại giống như thoạt nhìn hay không.

Liền tại thời điểm điện quang hỏa thạch, theo Vân Khuynh nhẹ nhíu mày, một trận ngân quang bắn nhanh ra, Tiểu Thất vẫn phân thần trông Lan Khánh trong lòng hô to một tiếng không tốt, bản thân còn chưa kịp phản ứng, tay đã chắn trước mặt Lan Khánh.

Sau đó "sưu sưu sưu sưu sưu—" hơn mười mai hoa châm mảnh như lông trâu lập tức ghim vào mu bàn tay cùng ngón tay Tiểu Thất.

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, lại nhìn nhìn Vân Khuynh, sau đó thần sắc âm trầm nói: "Người tiểu hài tử đáng hận, dám lấy kim đâm gà của ta!"

Tiểu Xuân cũng quỷ kêu một tiếng, vội vàng nhảy đến bên Tiểu Thất, xuất ra nam châm trên người hút hút trên tay Tiểu Thất hô: "Sư huynh không sợ, thần y Triệu Tiểu Xuân ở đây lập tức giúp ngươi hút độc châm ra!"

Vân Khuynh lạnh lùng liếc Lan Khánh nói: "Ta chính là muốn đâm ngươi!"

"Tại sao ngươi đâm ta, ta chỉ muốn nhéo ngươi một chút, ngươi cư nhiên cả gan không cho Tiểu Hắc đại nhân ta nhéo!" Lan Khánh giận dữ, năm ngón tay thành trảo muốn chộp tới mặt Vân Khuynh.

Lúc này Tiểu Thất nghiêng mắt thoáng nhìn, cả người chấn kinh run lên. Hai người này có thể nói là đương kim thiên hạ võ công nhất đẳng cao thủ, trận đánh hôm qua đã khiến kẻ khác tâm kinh đảm chiến, hôm nay nếu đánh, vậy nha môn không cần tu sửa, trực tiếp xây cái mới luôn đi.

Tiểu Thất cũng không quản Tiểu Xuân mới lấy được một nửa sổ châm, vội vàng vươn tay cản lại tay Lan Khánh, sau đó tay kia kéo thắt lưng người này, trực tiếp ôm về hướng nội nha.

"Tiểu Kê ngươi làm gì? Ta còn chưa nhéo cái mặt trắng trắng kia." Lan Khánh thở phì phò nói.

Tiểu Thất vội vàng đáp: "Đừng đừng, hai người đó hôm qua bận bịu giúp nha môn, Nam tiên sinh cùng Thi đại nhân nói phải chiêu đãi như khách quý! Nếu ngươi nhéo mặt người ta làm cho người ta tức giận, cha ngươi cũng sẽ tức giận!"

"…A? Thật vậy chăng?" Lan Khánh nghi hoặc hỏi: "Cha nói khi nào, ta sao lại chưa từng nghe."

"Toàn bộ mọi người trong nha môn đều nghe thấy, ngươi hôm nay vội vàng tuần thành cho nên chưa nghe!" Tiểu Thất vội vàng đáp.

"Nhưng ngươi cũng cùng ta tuần thành a, vì sao ngươi lại nghe rồi?" Lan Khánh nghiêng đầu hỏi Tiểu Thất. Hắn được Tiểu Thất ôm thắt lưng kéo đi, chân cơ bản không cần cố sức, lại rất thoải mái, cả người liền dựa lên người Tiểu Thất.

Tiểu Thất nói: "Buổi trưa Tiểu Trư nói với ta." Cùng Lan Khánh nói chuyện nghiêm túc ngươi khẳng định bại trận, cho nên hắn quyết định trợn mắt nói loạn.

"A." Lan Khánh nghe xong, tức giận đều thu vào, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Vậy hẳn là Tiểu Trư quên nói với ta, thật là, chúng ta mới rồi còn cùng đi tản bộ!"

Chân Tiểu Thất trượt, thiếu chút nữa té ngã. Tha người về phòng rồi ấn lên giường xong, Tiểu Thất bắt đầu xử lý một đống mai hoa châm trên tay. Lan Khánh vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo Tiểu Thất lại đây. Tiểu Thất cũng ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống.

Lan Khánh chỉ liếc mắt một cái liền hừ nói: "Ngũ thải hạt độc (độc bọ cạp ngũ sắc)."

"Ngũ thải hạt độc?" Tiểu Thất sợ hãi. "Độc đó sẽ chết người sao?"

Lan Khánh nói: "Nào có chuyện chết dễ thế. Dù là độc ghê gớm hơn nữa, trước ta cho ngươi nếm qua đảm huyết của kim hoàn xà vương, ngươi không dễ dàng xuống địa ngục vậy đâu. Huống chi đây cũng không phải thứ gì quá lạ thường. Chỉ tê cứng mấy canh giờ thôi."

"Sư, sư huynh!" Tiểu Thất nhìn tay mình, khủng hoảng nói: "Tay của ta dần dần không thể động, sao lại như vậy!" Không phải hắn nhát gan, mà là trước kia lúc Vân Khuynh chưa quen biết Tiểu Xuân cũng là "độc hoàng tử" nổi danh cùng Lan Khánh. Tiểu tử kia giết người không chớp mắt, hắn cũng không muốn mạng nhỏ này bị chôn vùi trên tay đệ đệ của mình a!

Thấy Tiểu Thất kêu thê thảm, Lan Khánh cũng hiểu gà yêu của hắn thực sự đáng thương, vì thế kéo tay Tiểu Thất lại, rút ra mấy cái châm còn lại trên tay, sau đó dán môi mình lên hút mút, tiêu trừ chút độc châm, tái vươn chiếc lưỡi hồng hồng mê hoặc liếm, lại đem ngón tay ngập vào trong miệng cắn cắn.

"Tê—" Tiểu Thất hít sâu một hơi, thanh âm đột nhiên cất cao: "Sư, sư huynh ngươi làm gì—"

Lan Khánh liếm liếm liếm, liếm đến ngón tay mu bàn tay Tiểu Thất dính đầy nước miếng của mình mới thu hồi đầu lưỡi nói: "Đương nhiên là lấy độc trị độc, ngươi quên nước miếng ta có độc, có thể trị độc sao?"

Ánh mắt thiên chân vô tà kia phối cùng đầu lưỡi đa tình xinh đẹp như tia chớp khiến người thần hồn run rẩy thẳng tắp đánh vào trong lòng Tiểu Thất. Tiểu Thất bỗng chốc mãnh run, cả lưng gập xuống, lại có một nơi không chịu thua kém nổi lên phản ứng trái phép. Nãi nãi cá hùng, hắn điên rồi.

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất co lại như trứng tôm nấu chín không cách nào thẳng lại, cũng không biết hắn đang làm gì liền vỗ vỗ đầu hắn, đem tay trả lại cho hắn.

Tiểu Thất vô lực ai oán liếc nhìn Lan Khánh, Lan Khánh chớp chớp mắt, sau đó Tiểu Thất đáng thương cong người chậm rãi xuống giường đi tới cạnh bàn, đem toàn bộ cả bình nước trà nguội uống sạch, sau đó giống như con rùa chậm chạp bò lại tiểu nhĩ phòng của mình.

Lão thiên gia a… Nếu ngài không muốn ta sống… cứ nói một tiếng… làm gì… liếm tới liếm lui như thế…

Một ngày nào đó đại gia ta khẳng định khí tuyệt bỏ mình…

Hồng yêu đái tùy tiện kéo xuống, ném vào tủ, ngoại bào tùy tiện cởi bỏ, vo tròn lại ném lên trên. Tiểu Thất nguyên bản muốn dập tắt đèn chuẩn bị ngủ, nào biết Lan Khánh vừa mới tạo nghiệt lúc này ôm chăn gối của mình đi vào nhĩ phòng của hắn.

Miệng Tiểu Thất há thật to, biểu tình ngơ ngác nhìn Lan Khánh.

Lan Khánh lại thản nhiên thả chăn gối của mình lên giường Tiểu Thất, nằm nghiêng trên đó, dịch ra một khoảng trống, chăn trải ra, chuẩn bị ngủ.

Tiểu Thất nói: "Cái kia… sư huynh… kỳ thực Đàm Hoa đã quay về Thanh Châu, cho nên đêm nay sư đệ cũng không dám phiền ngài cùng bồi, ngài có thể trở về ngủ trên giường ngài…"

Lan Khánh vốn đã nhắm mắt, nghe thấy lời Tiểu Thất, mí mắt hé ra, biếng nhác ngáp một cái: "Ta đương nhiên biết Đàm Hoa đã về Thanh Châu, nhưng hiện nay Tiểu Trư đoạt giường của ta, ta không có giường cho nên mới đến chen chúc cùng ngươi."

"Tiểu Trư không phải đang ngủ an ổn ở trong ổ của nó sao?" Tiểu Thất cẩn thận hỏi.

Lan Khánh vừa nghe, mày lập tức nhíu lại. Hắn nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất cả người lần thứ hai co rụt, sau đó hắn hừ một tiếng, xuống giường đi ra ngoài, cửa sương phòng bị đá văng, tiếng bước chân vãng ngoại, một trận tiếng kêu như heo bị chọc tiết truyền đến, Triệu Tiểu Trư "hầu hầu" kêu loạn không ngừng.

Tiếng bước chân lần thứ hai quay lại, "phanh" một tiếng, thứ gì đó bị ném lên giường ở gian ngoài, tiếng heo kêu ngừng lại, tám phần là bị đụng đầu hôn mê nên an tĩnh, sau đó Tiểu Thất ôm lấy tiểu tâm can đang run lẩy bẩy nhìn Lan Khánh trở lại tiểu nhĩ phòng, nghiêng người nằm xuống nói: "Tốt lắm, Tiểu Trư hiện tại đang ngủ trên giường ta."

"Đó là chết ngất…" Tiểu Thất trong lòng rớt một phen nước mắt đồng tình với Tiểu Trư. Hai người bọn hắn nhất định đời trước tạo nghiệt, đời này mới theo người này. Đáng thương a— đáng thương a—

"Ngươi còn đứng đó làm gì, mau lên giường!" Lan Khánh liếc Tiểu Thất.

Tiểu Thất không dám nghịch ý Lan Khánh, Lan Khánh vừa mở miệng, hắn lập tức đi đến bên giường, cẩn thận lướt qua thân mình Lan Khánh, ngủ tại ví trí bên trong luôn là của hắn.

Tiểu Thất nằm xuống, mắt vừa nhắm, Lan Khánh lại xoay người đối mặt với hắn nói: "Ngươi nói Hồi Xuân công gì đó của sư môn ngươi có thể làm người ta lui thành mô dạng bốn, năm tuổi; đệ đệ ngươi có thể biến thành tiểu hài tử, ngươi cũng có thể phải không?"

Tiểu Thất gật đầu nói: "Đúng là có thể."

Nhãn tình Lan Khánh sáng lên nói: "Ngươi năm tuổi bộ dạng thế nào?"

Tiểu Thất hơi sửng sốt: "Chẳng phải chính là bộ dạng năm tuổi sao? Mỗi tiểu hài tử năm tuổi không phải đều có bộ dáng kia thôi?"

Lan Khánh hí hửng nói: "Vậy, ngươi hiện tại lập tức lui thành bộ dáng năm tuổi cho ta xem."

76. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 38

Tiểu Thất cào cào tóc, có chút khó xử nói: "Công phu kia kỳ thực ngươi cũng biết, không có gì đáng ngạc nhiên."

Lan Khánh vỗ trán Tiểu Thất. "Ngươi lại lẫn lộn rồi! Người biết là sư huynh ngươi, không phải ta! Ta và ngươi không cùng sư môn, làm sao biết Hồi Xuân công?"

Tiểu Thất xoa xoa chỗ trán bị vỗ đau, mắt lóe lệ quang, miệng lẩm nhẩm: "Sư huynh của ta không phải ngươi… Người tẩu hỏa nhập ma thật sự không thể nói lý…"

"…Ngươi nói ta không thể nói lý, hả?" Lan Khánh nheo mắt, âm "hả" cuối cùng kéo thật dài.

Tiểu Thất vừa nghe thấy ngữ điệu Lan Khánh liền hiểu người này đã tức giận, hắn lập tức mặt mày khổ sở nói: "Ai, sư huynh ngươi không biết, Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh sở dĩ lui nhỏ như vậy là bởi vì nội thương nghiêm trọng khiến cho Hồi Xuân công phản phệ. Người bình thường muốn biến lớn nhỏ nào phải dễ dàng, hơn nữa lúc súc cốt súc nhục cả người sẽ đau đớn vô cùng, sư đệ ta chịu không được a!"

Tiểu Thất nói rất tha thiết, chỉ thiếu mỗi nước mắt rơi xuống.

Nhưng Lan Khánh là ai? Hắn nếu thực vì hai ba câu của Tiểu Thất mà thay đổi dự định ban đầu, hẳn đã không phải đại ma đầu Lan Khánh.

Tiểu Thất chỉ nghe sư huynh nhà hắn lộ ra thần tình tự tiếu phi tiếu thản nhiên nói: "Xem phân thượng ngươi theo ta lâu như vậy, ta cho ngươi hai lựa chọn. Muốn tự mình nghe lời lui thành bộ dáng ta muốn xem, hay là trực tiếp để ta đánh cho ngươi nội thương trầm trọng, tái để Hồi Xuân công phản phệ."

"… Không có lựa chọn thứ ba sao?" Tiểu Thất hỏi.

"Đương nhiên…" Lan Khánh cười nói. "…Không có!"

"…" Lý nào lại vậy…

Tối muộn, trong phòng Lan Khánh cùng Tiểu Thất truyền ra tiếng Tiểu Hắc đại nhân cười khoái trá, cùng giọng rên rỉ non mềm của hài đồng.

"Thật nhỏ thật nhỏ!" Lan Khánh cười.

"Ai…"

"Nơi này cũng nhỏ sao?" Trong phòng truyền đến tiếng quần áo ma xát.

".." Tiểu Thất kêu to. "Không được kéo—"

"A."

"… Cũng không thể nhéo."

"Ầm ĩ muốn chết!" Tiếng bàn tay đánh vào mông thanh thúy vang lên.

"Ô…"

Hôm sau, Tiểu Thất làm việc hai chân vẫn mở rộng, đi đường còn khập khiễng khập khiễng.

Tiểu Hắc đại nhân hôm qua chơi đủ hôm nay thần thanh khí sảng tinh thần vô cùng, khi tuần thành thấy ai cũng cười, cước bộ cũng nhẹ như muốn nhảy nhót.

Buổi chiều trở lại nha môn, vừa vặn gặp Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh ra ngoài chơi một chuyến trở lại, Lan Khánh vừa thấy hai oa oa phấn nộn thực tế đều đã tầm hai mươi tuổi nhưng vẫn mang hình hài tiểu hài tử đứng chung một chỗ bèn vội vàng tiến đến.

Tiểu Thất ở phía sau nháy mắt với Tiểu Xuân, Tiểu Xuân hiểu ý, môi mấp máy không ra tiếng: "yên tâm, toàn bộ mai hoa châm của Vân Khuynh ta đã thu lại!"

Tiểu Thất gật đầu, mặc cho Lan Khánh cùng hai tên tiểu tử chơi đùa.

Tiểu Xuân mua bánh bao vương ký nổi danh nhất trong thành, bánh bao nóng hôi hổi vừa thơm vừa trắng vừa mềm, hắn phân vài cái cho Lan Khánh, Lan Khánh chớp chớp mắt liền cùng bọn họ ngồi trên bậc thang đại đường ăn.

Tiểu Xuân cùng Lan Khánh trò chuyện, Vân Khuynh không mở miệng, chỉ đôi khi liếc nhìn Lan Khánh, chỉ cần Lan Khánh hơi sát lại gần hắn, hắn liền dời xa một chút.

Có lẽ nhờ Tiểu Xuân khuyên nhủ, hôm nay coi như hòa hợp, không còn bộ dạng hở chút là đánh nhau như trước.

Đang lúc tán gẫu vui vẻ, Lan Khánh đột nhiên chạy về trong viện của mình ôm theo đầu heo hắn dưỡng đi ra, muốn khoe bảo bối.

Tiểu Thất xa xa thấy Lan Khánh tựa hồ nói: "Nó kêu Triệu Tiểu Trư… Tiểu Kê muốn ta dưỡng nó như đệ đệ… Lớn lên tái há to mồm một ngụm nuốt sạch!" vân.. vân…

Lúc này Tiểu Thất mới nhớ lại, Tiểu Xuân trước kia từng có biệt danh "Triệu Tiểu Trư", hắn khi đó vẫn cứ nghĩ không hiểu vì sao Lan Khánh lại đặt tên này cho heo, hiện nay nhớ tới, hóa ra là vì Tiểu Xuân.

Trước kia Lan Khánh còn chưa mất đi ký ức, cùng Vân Khuynh đấu đến ngươi sống ta chết, khi đó Tiểu Xuân bị kẹp ở giữa, mấy lần ngay cả mạng cũng hung hiểm khó giữ, lúc này cư nhiên có thể ở Quy Nghĩa huyện nha môn ăn bánh bao, cùng tán gẫu về Tiểu Trư, thực sự là điều trước đây nghĩ cũng không dám.

Tiểu Thất không đến gần ba người kia, chỉ đứng xa xa nhìn bọn họ.

Hắn nhìn Lan Khánh vui vẻ, cũng không tính đi tới quấy rầy Lan Khánh hưng trí.

Như vậy thật tốt.

Người này có thể vui cười, thật tốt.

Khóe miệng Tiểu Thất gợi lên tiếu dung nhàn nhạt.

Cả đời hắn trông nom suy nghĩ, cũng chỉ vì một Lan Khánh như vậy mà thôi.

Chuyện Tiểu Hắc đại nhân trước kia đi đi về về đều phải có Tiểu Thất theo nhưng hiện tại dính lấy hai tiểu hài tử vừa tới nha môn không lâu chỉ chốc lát đã truyền tới tai mọi người.

Kim Trung Báo Quốc có chút tò mò về Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh, nhưng vì Thi Vấn có lệnh ai cũng không được quấy rầy hai vị khách quý kia, cho nên cũng chỉ có thể xa xa nhìn bọn họ cùng một chỗ với Lan Khánh, không dám tới quá gần.

Liên tục hai ngày Lan Khánh đều nhiễu bên cạnh Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh, còn Tiểu Thất đi sau mông bọn họ. Trần Báo trong đám Kim Trung Báo Quốc hướng Tiểu Thất nói mát: "Thảm thảm, Tiểu Đầu Nhi có mới nới cũ, lúc này chỉ nhìn người mới cười, không thấy người cũ khóc, trong nha môn ta có con gà muốn khóc này!"

Tiểu Thất trợn mắt liếc Trần Báo nói: "Phi, đại gia ta lúc này mừng thanh nhàn, kẻ muốn khóc chính là ngươi đấy!"

Trần Báo vỗ vỗ vai Tiểu Thất. "Đừng trách Tiểu Đầu Nhi di tình biệt luyến, nói thật so cái mặt ngươi với hai cái phấn oa oa trắng nộn, là ta ta cũng sẽ chọn hai người bọn họ chứ không chọn ngươi!"

Dứt lời, trước khi đi còn liếc Tiểu Thất một cái, buông lời thấm thía: "Tiểu Kê a, đổi mặt đi! Đội lên khuôn mặt lần trước đi Thanh Châu sắc dụ tiểu vương gia, nói không chừng Tiểu Đầu Nhi sẽ hồi tâm chuyển ý, một lần nữa sủng hạnh ngươi!"

"Ta phi!" Tiểu Thất phun một tiếng.

Trần Báo nói một hồi thức tỉnh Tiểu Thất, hiện nay được sủng ái chính là Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh chứ không phải hắn.

Mạnh mẽ ý thức được điều đó, hắn ở trong gió thu hiu quạnh ngáp dài giống như được trở lại tháng ba mùa xuân hoa nở, trước mắt một mảnh quang minh.

Nãi nãi cá hùng, vừa vặn a!

Tiểu Thất lập tức nắm chắc thời cơ, vọt tới phòng Thi Vấn thét lên: "Thi đại nhân, ta muốn xin nghỉ!"

Khí thế hung mãnh kia, thanh âm vang dội kia, làm cho Thi Vấn đang phê duyệt công văn bị dọa làm rớt bút lông sói trong tay, bút lăn xa xa, mực nước phun tung tóe.

"Đại nhân dơ tay." Nam Hương tùy thị một bên vẫn an tĩnh, lấy ra một mảnh khăn đưa cho Thi Vấn chà lau.

"Xin nghỉ?" Thi Vấn tiếp nhận khăn, chậm rãi lau, rồi nghi hoặc hỏi.

"Đúng vậy, xin nghỉ!" Trong mắt Tiểu Thất phát ra hào quang.

"Nhưng phía Tiểu Hắc…" Thi Vấn vuốt râu.

"Hắn đang cùng hai đệ đệ của ta chơi rất vui vẻ, tạm thời không cần ta tùy thị ở bên!" Tiểu Thất nhanh chóng trả lời. Nam Hương vừa nghe liền sửng sốt, tầm mắt tức khắc đảo đến trên người Tiểu Thất, sau đó cười cười.

Tiểu Thất ngây ngẩn một chút, sau cũng cười cười. "Nam tiên sinh không cho ta đi?"

"Đệ tử sao dám?" Nam Hương mỉm cười, từ tốn nói.

77. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 39

Thuộc hạ Tiểu Thất làm việc chưa bao giờ cần hắn quan tâm.

Tần Vãn được Yến Phù Hoa phái tới cho Tiểu Thất sai sử vào Phiêu Hương viện không bao lâu đã nắm hết thảy thực quyền, trở thành chủ tử phía sau của Phiêu Hương viện.

Phiêu Hương viện hiện giờ mặt ngoài tuy là kỹ viện, nhưng ngầm là một phân đà của Phù Hoa cung tại Quy Nghĩa huyện.

Mà người Tần Vãn phải nghe lệnh chính là một bộ khoái nho nhỏ trong nha môn Quy Nghĩa huyện, Trần Thất.

Tiểu Thất trèo tường vào hậu viện Phiêu Hương viện, trực tiếp đi tới tiểu lâu của Tần Vãn.

Tần Vãn ở bên trong đang xem sách, vừa thấy Tiểu Thất tức khắc đứng dậy chào đón. "Phó cung chủ hữu lễ." Nàng nói như vậy.

Tiểu Thất khoát tay áo, nghênh ngang đi vào trong khuê phòng cô nương người ta.

Tiểu lâu của Tần Vãn kỳ thực bố trí rất đơn giản sạch sẽ, bởi vì chỗ này không phải thanh lâu chiêu đãi khách nhân. Nơi này chỉ dùng làm nơi Tiểu Thất nghỉ tạm, là sương phòng Tần Vãn đặc biệt chuẩn bị vì cho Tiểu Thất.

Tiểu Thất nằm lên ghế quý phi, từ sau rèm liền có hai cô nương đi ra. Các nàng hướng Tiểu Thất hô thanh: "Công tử!" Sau đó đi tới bên Tiểu Thất, một vắt khăn vì hắn lau mặt, một thay hắn lau tay, còn giúp hắn cởi giầy, nơi này đấm bóp nơi kia đấm bóp, bộ dáng lanh lợi khiến Tiểu Thất ấm lòng đến hốc mắt đều rưng rưng.

"Hai người các ngươi tới từ khi nào?" Tiểu Thất hỏi.

Tử Vấn cùng Tố Hành nhu thuận đáp: "Mới tới mấy hôm trước."

Tiếp theo Tố Hành phân phó người bên ngoài, nhóm tiểu tư lập tức bưng lên nước ấm. Các nàng hiểu rõ tính nết Tiểu Thất, mỗi khi quay về Tiểu Thất nhất định muốn tắm rửa tịnh thân, sau đó chuẩn bị ngủ nghỉ.

Công tử của các nàng ở bên ngoài bôn ba không ngừng, thật sự quá mức vất vả.

Trong lúc Tiểu Thất tắm rửa Tần Văn ra ngoài trong chốc lát, chờ Tố Hành Tử Vấn hầu hạ tốt, nàng mới đi vào.

Tiểu Thất tắm táp sạch sẽ nằm nghiêng trên giường, Tử Vấn ngồi dưới giường ôn nhu thay hắn bóp chân, Tố Hành thì bưng tiểu điểm tâm hắn yêu nhất từng miếng từng miếng đút cho hắn, Tiểu Thất vẻ mặt thong dong mà thả lỏng, mí mắt buông xuống xem chừng muốn ngủ. Tần Văn nhìn dung nhan kỳ thực cũng không xuất chúng của Tiểu Thất đến xuất thần một chút, người này, phó cung chủ Phù Hoa cung bọn họ, trời sinh đã có loại khí độ hấp dẫn người, vô luận khuôn mặt hắn là "Trần Thất" hay là "Lâm Ương", đều làm cho người ta không cách nào bỏ qua.

Tiểu Thất miễn cưỡng phiêu mắt nhìn Tần Văn hỏi: "Gần đây trong cung có xảy ra chuyện gì không?"

Tần Văn thuyết một ít việc lớn nhỏ của Phù Hoa cung gần đây cho Tiểu Thất nghe, vẻ mặt vô cùng cung kính.

"Còn cung chủ cùng tiểu cung chủ?" Tiểu Thất lại hỏi.

Tần Văn tinh tế thuật lại tình hình hai người cho Tiểu Thất.

"Ân.. Không xảy ra việc gì là tốt rồi…" Tiểu Thất gật đầu.

Lát sau, Tần Văn lui ra ngoài, Tố Hành thấy mắt Tiểu Thất nửa nhắm nửa mở liền hỏi: "Công tử, Tử Vấn có học mấy thủ khúc, để nàng gẩy nghe một chút không?"

"… Cũng tốt." Tiểu Thất đánh cái ngáp.

Bên ngoài trời vẫn sáng, nhật quang bạch lượng hắt nghiêng bên cửa sổ tiểu lâu, Tố Hành châm đàn hương trong lư, Tử Vấn mang cầm tới, ở trong phòng nhẹ nhàng gẩy đàn.

Tiểu Thất nằm nghiêng trên giường bán híp mắt, ăn từng miếng từng miếng hoa quả Tố Hành truyền tới.

Đầu tiên Tử Vấn gẩy mấy khúc nhẹ nhàng, đại gia hắn cũng khoái trá ngâm nga theo: "Trăng ba mốt đón xuân hoa nở rộ, mỹ nhân a, một đám đi đến~~"

Tiếp theo khúc càng gẩy âm điệu càng chậm, hắn liền thoải mái nhắm mắt lại, miệng còn thủ thỉ, từ từ theo làn điệu ôn nhu chìm vào mộng đẹp.

***

Tiểu Lan Hoa từ Thanh Châu trở về, kể một việc khiến cho Lan Khánh kinh ngạc.

Nguyên lai ngày đó Lan Khánh dẫn Tiểu Trư đi đến Thanh Châu, lão bà bà mù mà Tiểu Trư ngửi quần áo Đàm Hoa sau ba ngày hai đầu chạy tới cắn cải trắng người ta chính là mẹ Đàm Hoa, mẹ Đàm Hoa năm mươi tuổi mới sinh được một nhi tử là Đàm Hoa, lão bạn đi, nhi tử thất tung, chỉ còn bà cô linh linh tại Thanh Châu bán đồ ăn.

Tiểu Lan Hoa cùng mẹ Đàm Hoa mới gặp đã như quen thân, liền nhận bà làm mẹ nuôi, sau đó đón trở về Quy Nghĩa huyện sống cùng nàng.

Lan Khánh nghe xong vô cùng đắc ý lại ôm heo yêu đi tìm Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh khoe mẽ.

Tiểu Xuân cười cười xoa đầu Tiểu Trư, chỉ có Vân Khuynh vẫn giống như trước kia ly thật xa, không chịu tới gần Tiểu Trư nửa phần.

"Tiểu Trư thực sạch sẽ, ba ngày ta đều tắm cho nó một lần!" Lan Khánh nói như vậy với Vân Khuynh, nhưng Vân Khuynh nghe thấy heo kia cư nhiên ba ngày mới tắm một lần lại càng trốn xa hơn.

Tiểu Xuân nhìn vẻ mặt Vân Khuynh liền chỉ vào người kia cười.

Lan Khánh cảm thấy Tiểu Xuân cười đến mặt đỏ hồng trông thật đáng yêu, ngón tay ngắn ngủn cũng thật đáng yêu, làm hắn nhớ tới tiểu Tiểu Thất đêm qua nằm ở trên giường hắn mặc hắn đùa bỡn.

Tiểu Tiểu Thất bộ dạng giống như Tiểu Xuân, một đôi mắt hoa đào cơ hồ y hệt, chỉ là trên mặt tiểu Tiểu Thất có nhiều rất nhiều vết kiếm, vết thương này tuy rằng ngày thường bị Tiểu Thất dấu dưới lớp nhân bì diện cụ, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến, hắn vẫn thấy trong lòng không thoải mái.

Lan Khánh liền hỏi: "Ngươi là thần y, nhất định y thuật rất lợi hại, cái gì cũng có thể trị phải không?"

Tiểu Xuân đáp: "Đương nhiên, không có gì là ta không thể trị!"

Lan Khánh nói: "Vậy vết thương lưu lại trên mặt một người lâu thật lâu có thể trị không?"

Tiểu Xuân sửng sốt, hiển nhiên biết Lan Khánh nói tới ai. Hắn lấy ra một bình bạch ngọc nhỏ từ trong ngực giao cho Lan Khánh, nói: "Cái này là Hồi Xuân cao, là hồi xuân thánh phẩm trên trời dưới đất có một không hai! Chỉ cần dùng một chút, chẳng những có thể tiêu hủ (thối nát, mục ruỗng)sinh cơ, dung mạo tái sinh, còn có thể làm cho tóc bạc da mồi trở lại mỹ mạo thanh xuân. Không nói ngươi không tin, thứ này rất được! Năm đó khẩu tử nhà ta bị vây khốn trong đám cháy, sau tìm được thì nửa gương mặt đã bị đốt trọi, cũng là ta dùng Hồi Xuân cao này bôi từng điểm từng điểm, đem khuôn mặt như ngọc của hắn từ từ quay lại."

Tiểu Xuân lại nói: "Mặt thất sư huynh tuy rằng bị thương mười mấy năm nhưng cũng không việc gì, chỉ cần kiên nhẫn bôi, không đến một tháng liền có thể hoàn lại khuôn mặt kiều kiều tinh tịnh anh tuấn tiêu sái cho hắn!"

Lan Khánh vô cùng cao hứng nhét Hồi Xuân cao Tiểu Xuân cho hắn vào lòng ngực. Sau đó Tiểu Xuân lại tự biên tự diễn kể thuốc này có bao nhiêu hảo, nhìn mặt khẩu tử nhà hắn đến vết tích bị lửa đốt cũng không có, còn nói năm đó vài lần sư phụ muốn giúp thất sư huynh tiêu đi vết thương đó thất sư huynh cũng không chịu, nhưng lần này nếu đại sư huynh xuất mã, nhất định có thể thành, còn nói thất sư huynh trong lòng vẫn còn đọng lại chút gút mắc nho nhỏ mà thôi, đại sư huynh nên cố gắng làm hết thảy tiêu tan vân vân…

Đôi hoa đào mắt linh động lúc nói chuyện mở thật lớn, khiến Lan Khánh nhịn không được nhớ tới bộ dáng Tiểu Thất thu nhỏ lại.

Cảm thấy tiểu phấn đoàn trông rất ngon miệng, nghĩ nghĩ, Lan Khánh liền há mồm, cắn một miếng lên khuôn mặt phấn nộn của Tiểu Xuân.

"Oa ô nhất nhất" Tiểu Xuân sợ tới mức kêu ra tiếng.

Nhưng Lan Khánh cắn xong còn cảm thấy hết sức ghiền răng ngứa ngáy, lại bắt lấy tay Tiểu Xuân, hướng đến bàn tay nhỏ bé mềm mềm, cắn một miếng nữa.

"Ngươi hỗn trướng— buông hắn ra—" Vân Khuynh đứng một bên xa xa nhưng vẫn chú ý đến bọn họ phát giác Tiểu Xuân bị cắn, thân thể người yêu dính nước miếng kẻ khác liền giận dữ rút kiếm ra.

Nhưng một cái tiểu oa y bạch y nho nhỏ chưa dài răng, cầm một thanh kiếm rất dài, thêm gương mặt nổi giận đùng đùng phồng hết lên thoạt nhìn so với Tiểu Xuân còn ngon miệng hơn trăm ngàn lần.

Kết quả Vân Khuynh không xông tới còn đỡ, hắn tới gần Lan Khánh, Lan Khánh chẳng những tránh cũng không thèm tránh, ánh mắt còn tỏa sáng nhảy ra sau gáy Vân Khuynh.

Sau đó hai người lăn lộn trên đất đánh đấm.

"Đừng a–" Tiểu Xuân ở bên khẩn trương kêu to.

Lan Khánh giương mồm to cắn Vân Khuynh vài miếng, cắn chỗ này lại cắn chỗ kia, cắn đến Vân Khuynh thiếu chút nữa phát điên.

Đêm hôm đó, tôi tớ nha môn nấu một thùng nước ấm đưa đến viện của Vân Khuynh cùng Tiểu Xuân, bởi vì dính nước miếng kẻ khác, Vân Khuynh đem bản thân cùng Tiểu Xuân ngâm trong thùng tắm rửa lâu lắc không ra.

Lan Khánh ở cửa phòng bọn họ ngó nghiêng toan vào tắm cùng, nhưng nhiều lần đều bị Vân Khuynh đuổi ra.

Vân Khuynh tức giận đến gân xanh trên trán đều nổi lên, ánh mắt sắc bén giống như muốn giết người.

Lan Khánh cố vài lần cũng không vào được, hắn ở ngoài cửa phòng giận rống: "Ta không thèm cùng các ngươi tắm, ta đi tìm Tiểu Kê tắm!"

Nhưng rống thì rống vậy, chạy về tiểu viện của mình tìm gà mới phát hiện…

Kỳ quái, sao lại không thấy gà của hắn?

"Di?" Vuốt qua đệm giường lạnh ngắt vừa thấy đã biết không có người nằm qua, Lan Khánh nghi hoặc.

"Gà a?" Hắn nhìn trái nhìn phải kêu một tiếng.

Tiểu Kê chạy đi nơi nào, làm sao đột nhiên lại biến mất?

***

Phê văn do tam ti hội thẩm truyền tới Quy Nghĩa huyện, Đông Phương Lôi Dẫn bị hành hình.

Tuy rằng Đông Phương Chiên vẫn ý đồ cướp ngục vài lần, nhưng không có biện pháp ngăn cơn sóng dữ, chỉ có thể mắt nhìn nhi tử đầu rơi xuống đất trên pháp trường, lão lệ tuôn trào, khóc rống ra tiếng.

Tiểu Thất ở trong tiểu lâu của Tần Vãn, nghe bọn nha đầu kể lại sự việc phát sinh bên ngoài, hắn híp mắt nằm ườn trên giường vạn phần nhàn nhã, Tử Vấn gảy cầm, Tố Hành bóp vai, làm cho cả người hắn thoải mái vô cùng. Ngay lúc Tiểu Thất sắp ngủ, hai chú chim đột nhiên từ ngoài cửa bay lại, một con hồng ly điểu to bằng bàn tay ríu rít kêu hai tiếng, điểu này chính là chim yêu Tiểu Hồng của Tiểu Thất. Còn bên cạnh Tiểu Hồng là một con tiểu hắc điểu đại khái to bằng ngón cái, tiểu hắc điểu kia chiêm chiếp kêu hai tiếng, cùng tiểu hồng điểu nhĩ tấn tư ma, cảm tình tựa hồ rất tốt.

Tiểu Thất buồn ngủ không nhận thấy có chim bay vào tiểu lâu, sau đó lực tay Tố Hành đột nhiên yếu đi rồi ly khai người hắn.

"Sao không tiếp tục xoa bóp? Công tử nhà ngươi đang rất thoải mái!" Tiểu Thất nhắm mắt nói.

Một đôi bàn tay trắng noãn như ngọc vươn tới nhẹ nhàng bóp nắn vai Tiểu Thất.

"Ân…" Tiểu Thất thoải mái hừ thanh. "Lực đạo không tồi, so với mới rồi tốt hơn nhiều…"

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh truyền đến, đôi tay trên vai Tiểu Thất thình lình sử lực, bóp đến mức Tiểu Thất nhảy dựng khỏi giường, lớn tiếng kêu to: "Đau chết, Tố Hành ngươi muốn giết người sao?"

Nhưng đợi Tiểu Thất ngoái đầu nhìn lại người bên cạnh hắn, kế tiếp chính là run rẩy, mắt trợn thật lớn, ngay cả nói cũng không nên lời.

"Thoải mái sao? Có muốn thêm mấy lượt nữa không?" Lan Khánh một thân đen tuyền như ác quỷ chui từ dưới đất lên, song nhãn sâu không thấy đáy nhìn thẳng Tiểu Thất, mục quang âm u.

"Đại, đại, đại sư huynh—" Thanh âm Tiểu Thất đột nhiên cất cao. "Ngươi sao lại tới đây?"

Lan Khánh liếc nhìn hai chim tương thân tương ái trên bàn nói: "Tiểu hắc điểu kia là Tiểu Xuân cho ta, hắn nói con chim kia cùng chim của ngươi cảm tình tốt lắm, chỉ cần đem chim thả ra tức có thể tìm thấy tiểu hồng điểu của ngươi, chỉ cần tìm được tiểu hồng điểu, tự nhiên sẽ tìm được ngươi…"

"Hắc… hắc hắc hắc hắc…" Tiểu Thất rụt cổ nói: "Sư đệ ta có thông cáo với Thi đại nhân, hiện đang nghỉ phép… Sư huynh hưng trí như vậy, lại tới tìm sư đệ ta…"

Lan Khánh âm trầm nói: "Không phải đã nói không cho ngươi đến thanh lâu? Ngươi lại tới thanh lâu làm gì? Lần trước bắt quá một cô nương tiếp khách, hôm nay lại còn hai? Trần Tiểu Kê, ngươi rốt cuộc có đem ta để trong mắt? Cư nhiên to gan như vậy, ngay cả lời ta nói cũng không nghe!"

"Nghe nghe nghe nghe, mọi lời sư huynh ta làm sao dám không nghe!" Tiểu Thất muốn nhảy ra sau nhưng sợ làm Lan Khánh tức giận, đành bức mình tiếp tục dừng tại chỗ, nói: Ngươi nghe ta giải thích, trước đừng phát giận. Phiêu Hương viện này đã được Phù Hoa cung thu mua, ta là tới thăm dò, thuận tiện nghe thuộc hạ báo cáo sự tình lớn nhỏ của Phù Hoa cung, tuyệt không có ý phiêu kỹ túc xướng, ngươi ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, đừng cởi quần ta đánh bản tử! Nếu đánh đủ một lần bốn mươi đại bản, sư đệ ta tuyệt đối mất mạng, bồi đám Đàm Hoa hạ âm phủ sau đó đầu thai chuyển thế luôn!"

"A?" nhãn tình Lan Khánh thoáng liếc hai nữ tử đứng phía sau: "Vậy hai người kia là vì chuyện gì?"

"A a a a phải phải" Tiểu Thất vội vàng vẫy vẫy, nói với hai nha đầu: "Tố Hành Tử Vấn, mau tới bái kiến Thi Tiểu Hắc đại nhân! Vị Tiểu Hắc đại nhân này là ngỗ tác Thi đại nhân lợi hại nhất, được huyện lệnh đại nhân coi trọng nhất Quy Nghĩa huyện nha môn ta, kỹ thuật khám nghiệm tử thi của hắn siêu việt, thế gian tuyệt đối không người sánh bằng, còn có còn có, hắn một thân võ công xuất trần tuyệt luân, là trình độ công tử nhà ngươi khổ luyện mười đời cũng không đuổi kịp!"

Tố Hành Tử Vấn không hổ là nha hoàn Tiểu Thất thương yêu nhất, chỉ cần một ánh mắt ám hiệu, các nàng cũng có thể hiểu ý.

Hai nha đầu kia đi về phía Lan Khánh, đại đại hành lễ, nhất là Tố Hành, mở to đối mắt ngập nước sùng kính nhìn Lan Khánh nói: "Nguyên lai ngài chính là Tiểu Hắc sư huynh đại nhân mà công tử vạn phần tôn sùng, suốt ngày nhắc bên miệng, tiểu nữ nhiều lần được nghe tên Tiểu Hắc công tử từ miệng công tử, hôm nay được thấy, thật đúng là phúc khí của hai người chúng ta."

Tử Vấn nhẹ giọng nói: "Tiểu Hắc công tử vạn phúc, Tố Hành Tử Vấn bái kiến công tử."

"Hai nàng là nha hoàn của ngươi?" Thái độ cung kính của Tố Hành Tử Vấn làm cho Lan Khánh thập phần hưởng thụ, ánh mắt hắn tái quay về trên người Tiểu Thất, một thân liệt khí cũng thu hồi.

Tiểu Thất gật đầu như đập tỏi. "Trước kia vốn có bốn, nhưng đã gả đi hai, hai nha nha đầu này cũng đang tìm hiểu hảo nhân gia, chờ có người gia thế không tồi, nha đầu cũng hợp ý, sẽ gả đi."

Lan Khánh hỏi: "Bao tuổi? Gả sớm như vậy?"

"Hai ba, hai tư!" Tiểu Thất đáp.

Lan Khánh gật đầu, biết hai người này là nha hoàn của Tiểu Thất chứ không phải thanh lâu nữ tử gọi tới bồi rượu cũng hết giận rất nhiều.

Tiểu Thất vội vàng nháy mắt ra hiệu, Tố Hành liền rót một chén rượu mang tới, Tiểu Thất cầm lấy cung kính đưa tới trước mặt Lan Khánh.

"Sư huynh uống rượu, đây là Hoàng Tửu hai mươi năm chính gốc Nam Thành, thứ tốt a!"

Lan Khánh vừa nghe nhãn tình sáng lên, tiếp nhận chén rượu ngửi ngửi, lộ ra tươi cười nho nhỏ.

Tiểu Thất lấy bình rượu, thay Lan Khánh rót một ly lại một ly.

"Sư huynh muốn bóp chân không?" Tiểu Thất nịnh nọt nói: "Hai nha đầu lực tay không tồi, bóp rất thoải mái."

"Ngươi bóp." Lan Khánh nói.

Tiểu Thất đưa bình rượu cho Tử Vấn, đợi Lan Khánh nằm thẳng trên giường liền hướng chân hắn nắm a nắm, gõ a gõ, cẩn thận hầu hạ đại sư huynh nhà hắn.

"Sư huynh tìm ta không biết có chuyện gì?" Tiểu Thất thật cẩn thận hỏi.

Lan Khánh hừ một tiếng: "Ta mới xoay người đã không thấy ngươi, vì sao ngươi muốn xin nghỉ không báo ta, lại tìm cha ta báo?"

Tiểu Thất nói: "Sư đệ thấy sư huynh cùng Tiểu Xuân Vân Khuynh chơi rất vui vẻ, không dám quấy rầy nhã hứng ba người các ngươi cho nên mới lén tìm Thi đại nhân."

Lan Khánh chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ tới lời Tiểu Xuân nói với hắn lúc hắn phát hiện không thấy Tiểu Thất, cơ hồ muốn lật tung toàn bộ nha môn lên. Lan Khánh từ trên giường ngồi dậy, cười mèo nhìn Tiểu Thất nói: "Tiểu Xuân bảo ta lạnh nhạt với ngươi, cho nên ngươi không vui mới chạy mất, có phải như vậy không?"

"A?" Tiểu Thất lặng đi một chút.

"Tiểu Xuân còn nói cái gì… Trước kia ta thực thích Vân Khuynh… Cho nên ta tìm Vân Khuynh cùng hắn chơi ngươi liền ghen tị…" Lan Khánh nghĩ một chút, tuy cảm thấy Tiểu Xuân khẳng định cũng giống Tiểu Thất, lẫn lộn mình với đại sư huynh của hắn, nhưng khi nghe Tiểu Thất nói như vậy, trong lòng cũng có chút cao hứng.

Mặt Lan Khánh tiến sát trước bộ mặt ngơ ngác của Tiểu Thất hỏi: "Cho nên nói, ngươi ghen tị? Ta toàn cùng Vân Khuynh còn có Tiểu Xuân chơi, không tìm ngươi, cho nên ngươi ghen tị?" Lan Khánh cười đến nhãn tình đều cong lên: "Đúng không, đúng không, đúng không?"

"A…" Tiểu Thất chớp chớp mắt "Không có a… Sư đệ nào dám ghen?"

"Hả—" Đáp án không đúng, Tiểu Hắc đại nhân trừng mắt, kéo dài giọng: "Ngươi nói cái gì—"

Tiểu Thất hít sâu một hơi, lập tức sửa miệng: "Đúng vậy đúng vậy, sư đệ ghen, sư đệ ăn một vại dấm chua thật lớn, hiện nay miệng vẫn còn chua loét, đi không xong a!" Hắn nói.

Lúc này Lan Khánh mới mặt mày hớn hở tiếp tục uống rượu.

Tiểu Thất cũng bồi cười theo.

"Kỳ thực," Lan Khánh lay động tửu dịch trong suốt trong chén nói: "Ta thích nhất chính là cha ta, sau đó là Tiểu Trư, sau chính là ngươi! Ta đã nói, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta sẽ đối tốt với ngươi! Chỉ là…" Lan Khánh mị mị mắt liếc Tiểu Thất.

Tiểu Thất rùng mình một cái, tiếp tục cố gắng hèn mọn bóp chân đại sư huynh nhà hắn.

Lan Khánh thản nhiên nói: "Chỉ là ngươi vẫn cứ chọc giận ta! Trần Tiểu Kê lần này ta bỏ qua, nhưng nếu ngươi còn dám chọc ta tức giận, không được ta cho phép dám tự ý rời cương vị thủ bên cạnh ta mà chạy đi làm ta phải tìm kiếm, ngươi chết chắc có biết hay không?"

"Biết biết!" Tiểu Thất vội vàng nói. "Về sau ta tuyệt đối không dám không báo với sư huynh đã chạy lung tung khiến sư huynh ngươi phải tìm!"

"Ân…" Lan Khánh lúc này mới vừa lòng.

Sau bọn họ ở lại tiểu lâu cả buổi chiều, Lan Khánh uống rượu uống rất vui vẻ, liền muốn người khiêu vũ cho hắn xem.

Tiểu Thất vốn muốn tìm cô nương tới nhưng Lan Khánh không đồng ý, cuối cùng là Tiểu Thất mặc y phục rực rỡ mỏng manh của các cô nương trong viện hàm lệ nhảy cho Lan Khánh xem, Lan Khánh cười đến rung hết cả người, rượu cũng vẩy loạn, sau còn bắt Tiểu Thất ngồi xuống hầu rượu, hắn uống một chén, chuốc Tiểu Thất ba chén, cuối cùng Tiểu Thất say đến loạn thật bát tao mới để Lan Khánh khiêng trở lại nha môn.

Rất vui vẻ a rất rất vui vẻ nhất nhất—

Lan Khánh một đường khiêng Tiểu Thất ăn vận trang điểm xinh đẹp, ngâm ca nhảy tưng tưng về nha môn.

Gà của hắn tìm được rồi a nhất nhất án Đàm Hoa cũng phá a nhất nhất phụ thân thật cao hứng a nhất nhất mọi người trong nha môn rất vui vẻ a nhất nhất Tiểu Kê còn khiêu vũ cho hắn xem a nhất nhất.

Rất vui vẻ a rất rất vui vẻ nhất nhất.

"Hanh hanh!" Lan Khánh say khướt nghĩ, Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh không bồi hắn tắm rửa cũng chẳng sao, dù thế nào hắn còn có gà yêu này!

Tiểu Kê bồi hắn tắm cũng giống thế a!

Chờ chút về sẽ sai người nấu nước, hắn muốn cùng Tiểu Thất tắm rửa sạch sẽ.

"Cách" Tiểu Thất còn không biết chính mình lát nữa sẽ thê thê thảm thảm ợ hơi rượu, một đường mê man, một xíu dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.

***

Tự Từ giải thích:

Thái hậu tiền truyền tổng sộng sinh bốn người con.

Lão đại Túc vương: Đông Phương Chiên

Lão nhị: Đông Phương Khách (phụ thân Vân Khuynh và Tiểu Thất)

Lão tam: Đông Phương La Khỉ (cha Tiểu Xuân)

Lão yêu (con út): thập ngũ công chúa (mẹ Tiểu Thất)

Túc Vương Đông Phương Chiên bốn mươi tuổi mới có một nhi tử, Đông Phương Lôi Dẫn, đó là tiểu vương gia gian dâm cướp người trong "Nguyệt hạ mỹ nhân". Bởi vì hắn khi dễ gian dâm sát hại thiếu niên Đàm Hoa, sau thi thể được Tiểu Thất Tiểu Hắc phát hiện, mở ra án tử truy tung này.

78. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 2 - Chương 40: Phiên Ngoại: Tiểu Điểu Nhi Ký Sự

Tiểu hắc điểu Tiểu Xuân đưa cho Lan Khánh kia vốn là chim của Lan Khánh, Lan Khánh trước hay dùng độc "Bách lý tầm hương" trong một trăm linh tám chủng độc dược, chỉ cần trúng độc này, tái thả tiểu hắc điểu ra, cho dù người trúng độc thoát được ngàn dặm xa cũng có thể bị tiểu hắc điểu được gọi là "tầm hương điểu" tìm được.

Sau Lan Khánh mất tích, tầm hương điểu kia được Tiểu Xuân dưỡng như tín cáp, Tiểu Xuân còn đặt cho nó cái tên đặc biệt vang dội: "Hắc Hắc".

Bởi vì Hắc Hắc cũng giống như Lan Khánh, đều thân tuyền một màu đen.

Tiểu Thất trước kia dịch dung thành Tô Giải Dung thường ở trong Ô Y giáo rảnh rỗi tới lui, chim yêu Tiểu Hồng của Tiểu Thất cũng thường ở trong Ô Y giáo bay qua bay lại, lâu ngày, tiểu hắc điểu đen thùi lùi cũng ở trong Ô Y giáo liền hảo hảo cùng Tiểu Hồng, hai chim cho tới bây giờ tương thân tương ái, ngay cả ổ cũng xây cùng một chỗ, hôm nay cùng ngủ ở ổ Tiểu Hồng, ngay mai lại thấy ngủ trong ổ Hắc Hắc, cảm tình vô cùng tốt.

Nhưng sau Lan Khánh mất tích, Hắc Hắc được Tiểu Xuân dưỡng, một thời gian dài không được nhìn thấy Tiểu Hồng, Hắc Hắc thương tâm muốn chết hầu như ngay cả cơm cũng không chịu ăn.

Phía trước sư phụ muốn thu được thư Tiểu Thất phải chờ lâu lắm, sau phải nhờ đồ đệ Tiểu Ngũ, Tiểu Lục đạp khinh công bắt chim lại, lấy thư, rồi tiếp tục cho hai điểu nhi hưng phấn bay bay nhảy nhảy.

Hắc Hắc cùng Tiểu Hồng cho dù không phải đồng loại, cho dù một con chỉ to bằng ngón cái, một con đã to bằng bàn tay, nhưng cũng không thể ngăn trở tình cảm hai chim chúng nó ngày càng thêm sâu.

Tiểu Xuân đến Quy Nghĩa huyện, đem Hắc Hắc trả lại cho chủ nhân Lan Khánh của nó, Hắc Hắc liền ở trên cành trúc ngoài phòng Lan Khánh xây một cái ổ.

Ổ kia là do Hắc Hắc ngàn chọn vạn tuyển mảnh cỏ khô, đắp không phải rất lớn nhưng là Hắc Hắc lấy tâm ý trân quý nhất xây nên.

Sau đó, Hắc Hắc ở trên cây xướng khúc ca chiêm chiếp uyển chuyển dễ nghe, Tiểu Hồng liền từ trong phòng Lan Khánh cùng Tiểu Thất bay ra, giương đôi cánh chim lắc lắc mông chim, rồi thả người bay vào trong ổ Hắc Hắc xây rất vững chắc, nhào vào trong ngực Hắc Hắc. Tuy rằng Tiểu Hồng to hơn Hắc Hắc rất nhiều, Hắc Hắc cũng thiếu điều bị Tiểu Hồng đè bẹp, nhưng Hắc Hắc lại khoan khoái kêu cả ngày. Bởi vì hai chim chúng nó bị chia cách lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể ở chung một chỗ.

Mà từ ngày đó trở đi, ổ kia trở thành tổ uyên ương của chúng nó, một khi hai chủ nhân cảm tình thực tốt ở trong phòng cùng ngủ, hai chim ngoài phòng cũng hạnh phúc yên giấc bên nhau.

Tiểu Thất nguyên bản không biết chim yêu của hắn cùng chim khác ở cùng một chỗ, nhưng một hôm rời giường cho heo ăn, hắn nghe thấy hai chim trên cây ríu ra ríu rít kêu rất vui sướng, ngẩng đầu trông mới phát giác, nãi nãi cá hùng, Tiểu Hồng của hắn cư nhiên ở trên cây, hơn nữa còn có một con tiểu hắc điểu bên cạnh.

Tiểu Thất nhận ra tiểu hắc điểu kia là tầm hương điểu của Lan Khánh, vốn cũng không tính để ý tới, nhưng nào ngờ một ngày thấy hai chim bay đến cửa sổ, mà con tiểu hắc điểu kia cư nhiên áp trên lưng tiểu hồng điểu, dùng một loại tư thế gian nan "ấy ấy" tiểu hồng điểu của hắn. Hắn tức khắc không nhịn được mà toàn bộ bùng nổ, đen mặt đánh đôi uyên ương.

Tiểu Thất mưu toan tách hai tiểu điểu nhi ra, nhưng vô luận hắn chia thế nào, thậm chí đem Tiểu Hồng nhốt trong lồng trúc giấu dưới giường, Hắc Hắc vẫn có thể tìm được Tiểu Hồng, sau đó ở ngoài nhà giam Tiểu Hồng "chiếp chiếp chiếp chiếp" kêu, kêu đến mức tâm cũng sắp tan nát.

Không bao lâu sau, một ngày Tiểu Thất rời giường xoay người cho chim ăn phát giác Tiểu Hồng trong lồng trúc cư nhiên… đẻ trứng…

"Đáng giận a— chim ngươi cư nhiên dám dâm chim của ta" Tiểu Thất hét lớn một tiếng, vớ lấy cái chổi ở một bên đuổi đánh tiểu hắc điểu lướt giữa không trung, Hắc Hắc chiêm chiếp bay mãn ốc, bay cho Tiểu Thất truy.

Cuối cùng Hắc Hắc bay đến trong tay Lan Khánh còn đang ngủ, Lan Khánh tỉnh lại thấy chim yêu được Tiểu Xuân lưu lại cho mình kêu rất thương tâm rất thê thảm liền trợn mắt trừng Tiểu Thất.

Tiểu Thất co rụt cổ, lui sau từng bước, cái chổi cầm trong tay cũng giấu tiệt sau lưng.

"Đây là làm sao? Lá gan ngươi lớn a? Cư nhiên dám khi dễ chim của ta!" Lan Khánh nói.

Tiểu Thất nặn ra điệu bộ trông còn đáng thương hơn tiểu hắc điểu, chỉ chỉ Hắc Hắc nói. "Sư huynh ngươi hiểu lầm, là chim kia khi dễ ta trước! Ngươi không biết, nó cư nhiên hủy trong sạch Hồng nhà ta, làm bụng Tiểu Hồng lớn lên, còn đẻ trứng! Chim kia là bảo bối của ta a, sư huynh ngươi làm chủ cho ta!"

Nhưng sau Tiểu Hắc đại nhân khai đường thẩm án, tâm tư hoàn toàn thiên vị chim yêu của mình mà phán quyết như sau:

"Kinh tra, hai chim tình đầu ý hợp tương thân tương ái đúng là khó được, huống chi trứng cũng đã sinh, ai muốn ngăn cản cũng uổng công. Tiểu Hắc đại nhân thương hai chim bị người chia rẽ, hôm nay tự mình làm mai điểm uyên ương, trong ngày bái đường thành thân đưa vào động phòng, lồng trúc nhốt chim không được tái dùng, nếu không sẽ đem đầu Trần Tiểu Kê ngươi nhét vào! Như vậy, không được lại có dị nghị! Bãi đường!"

"Lý nào lại vậy?" Tiểu Thất khóc.

Chim yêu của hắn, hoàng hoa khuê nữ của hắn a…

Phán án xong, Lan Khánh chạy đến bên người Tiểu Thất, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tiểu Hồng không phải là công sao? Làm sao công cùng công cư nhiên sinh được trứng? Thật sự là thiên cổ kỳ án!"

"Ô ô ô ô…" Tiểu Thất đau lòng không nói nên lời. Tiểu Hồng điểu nhi hắn yêu thương giữ trong tay a, cư nhiên bị chim của Lan Khánh khi dễ.

Lan Khánh ba bước chỉ hai bước chạy ra ngoài cửa, vừa chạy vừa nói: "Ta muốn kể cho cha hôm nay thẩm một tông kỳ án, nguyên lai công cùng công cũng có thể sinh trứng, chim của Tiểu Hắc đại nhân thật lợi hại

thật lợi hại!"

"Ô ô ô…" Tiểu Thất tiếp tục khóc. "Tiểu Xuân đáng giận, khi không ngươi lưu con chim này lại cho sư huynh làm chi… Đều tại ngươi… hại trong sạch Tiểu Hồng nhà ta cứ như vậy hồ lý hồ đồ mất đi…. Tử tiểu tử đáng giận… Ngươi xuất cốc làm gì… Ngươi đồ yêu tinh hại người… Trả lại trong sạch cho chim của ta…"

Không bao lâu, ổ trứng chim đã ấp nở.

Tiểu tiểu điểu nhi sinh ra đều là đầu đen thân hồng cái đuôi lại đen, hơn nữa cả ngày trong tiểu viện tử chi chi tra tra kêu làm cho viện tử Lan Khánh cùng Tiểu Thất vô cùng náo nhiệt.

"Hầu hầu—" Tiểu Trư dưới ổ chim cũng kêu hùa theo.

Nó có tiểu tiểu điểu nhi làm hàng xóm rồi!

79. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 1: Khánh Trúc Nan Thư Chi Bích Hải Thanh Thiên (thượng)

Văn án

Ở trong mắt Lan Khánh, hắn nhìn không thấy hiềm ác,

Ở trên người Lan Khánh, hắn chỉ cảm giác được từng điểm từng điểm nhè nhẹ tản phát ra, là quyến luyến dành cho hắn…

Hắn vẫn tưởng đại sư huynh căm ghét hắn, không muốn thấy hắn!

Có thật là như thế?

Hắn cảm thấy bản thân thảm. Lần này thật sự thảm.

Tiểu Thất chỉ có thể cười khổ, như vậy không tốt chút nào,

Ở bên người này rõ ràng bị sai đến sai đi,

Họa sự lớn nhỏ không ngừng tới, vài lần hung hiểm suýt mất tính mạng…

Đến tột cùng, đến tột cùng là lầm lỗi ở đâu,

Lại khiến hắn yêu thương đại ma đầu này…

***

Tiền tình đều yếu(tóm tắt tập trước):

Bách Lý Thất ở lại Quy Nghĩa huyện chịu đựng sự hành hạ của đại sư huynh Lan Khánh, mỗi ngày trôi qua trong nước mắt. Sau bởi vì "án Đàm Hoa" mà đắc tội Túc vương đương triều, nha môn cao thấp suýt bị năm nghìn tinh binh Túc vương tiêu diệt. May mắn bát sư đệ "Thần y Triệu Tiểu Xuân" của Bách Lý Thất cùng Lan Khánh xuất hiện đúng lúc, mang theo "Đoan Vương Đông Phương Vân Khuynh", thuận lợi trợ Quy Nghĩa huyện vượt qua kiếp nạn này. Mà mùa xuân của Bách Lý Thất cũng từ đó từng bước từng bước tiến đến…

Lan Khánh, đại đệ tử Thần Tiên cốc, Ô Y giáo tiền giáo chủ, thiện dụng độc, có danh xưng "Độc thủ trích tiên", từng ở trên giang hồ dấy lên một mảnh huyết vũ tinh phong, sau bát đại phái vây công Yến Đãng sơn, hắn mất tích trong biển lửa. Tái xuất hiện, vì tẩu hỏa nhập ma tâm thần thất lạc, khi thì lãnh khốc, khi thì điên khùng. Hiện giờ là ái tử của huyện lệnh Thi Vấn, tên Thi Tiểu Hắc, là ngỗ tác Quy Nghĩa huyện nha.

Bách Lý Thất, thất đệ tử Thần Tiên cốc, một tay dịch dung xuất thần nhập hóa, nhân xưng "Quỷ tượng bất tri danh". Tính tình lười nhác, cũng là cả đời số khổ không được thanh nhàn. Cười rộ lên có hai cái tiểu hổ nha, từng dùng tên giả Lâm Ương, ngồi trên Phù Hoa cung phó cung chủ vị; cũng từng dùng tên giả Tô Giải Dung, đảm nhận chức hữu hộ pháp trong ma giáo. Cùng Lan Khánh cả đời dây dưa không rõ, đến chết không rời.

Thi Vấn, huyện lệnh Quy Nghĩa huyện, cha của Thi Tiểu Hắc. Cương trực công chính, yêu dân như con. Từng là nhị phẩm kinh quan nhưng vì đắc tội quyền quý nên bị giáng rồi lại giáng chức, cuối cùng giáng xuống thành một tiểu huyện lệnh thất phẩm ở tiểu trấn Tây Nam.

Nam Hương, sư gia Quy Nghĩa huyện, chuyên trách trợ Thi Vấn xử án. Túc trí đa mưu, tâm tế như phát, bề ngoài bộ dáng thư sinh, nhất phái nho nhã. Vì khâm phục thái độ thanh thiên công nghĩa của Thi Vấn, những năm gần đây một đường làm bạn, chưa từng rời đi. (hint:">)

Tang Lan Hoa, phi tặc Tiểu Lan Hoa. Thuở nhỏ trong nhà gặp tai họa bất ngờ, duy nàng may mắn thoát nạn, lúc sau bái sư học nghệ thiết (trộm)khắp giang hồ, toàn tâm toàn ý tìm hành tung hung thủ năm đó. Từng được Bách Lý Thất cứu, cùng Bách Lý Thất giao hảo.

Đinh Kim, thân hình hơi thấp bé, tính cách khôn khéo, đứng đầu Tứ đại kim cương Quy Nghĩa huyện, bổ đầu nha môn. Người tôn kính nhất là Thi Vấn cùng Thi Tiểu Hắc.

Lý Trung, tính tình nhân hậu thật thà, một trong Tứ đại kim cương Quy Nghĩa huyện, bộ khoái nha môn. Người sùng bái nhất là Thi Vấn cùng Thi Tiểu Hắc.

Trần Báo, thiếu niên lang tiêu sái thân thủ nhanh nhẹn, một trong Tứ đại kim cương Quy Nghĩa huyện, bộ khoái nha môn. Người khâm phục nhất là Thi Vấn cùng Thi Tiểu Hắc.

An Quốc, xử sự lỗ mãng nhưng nghĩa đảm trung can, một trong Tứ đại kim cương Quy Nghĩa huyện, bộ khoái nha môn. Người trọng yếu nhất trong đầu là Thi Vấn cùng Thi Tiểu Hắc.

Triệu Tiểu Xuân, bát đệ tử Thần Tiên cốc, thái tử đương triều, y thuật xuất thần nhập hóa, có danh xưng "Diệu thủ hồi xuân diêm vương địch". Tính thích lang thang không kiềm chế được, gan góc phi thường, năm đó bước chân vào giang hồ từng nháo ra không ít chuyện, sau ẩn cư Thần Tiên cốc.

Đông Phương Vân Khuynh, tiểu tâm can của Triệu Tiểu Xuân, Đoan Vương, một trong nhiếp chính song vương đương triều. Tính lạnh tình nóng, cả đời chỉ yêu một mình Triệu Tiểu Xuân, cùng hắn ẩn cư Thần Tiên cốc.

Yến Phù Hoa, tứ đệ tử Thần Tiên cốc, cung chủ Phù Hoa cung, hoa dung nguyệt mạo, phú khả địch quốc, dưới kỳ vô số thương hào. Cho rằng người phải dùng tẫn kỳ tài, vật phải dùng tẫn kỳ dụng, thường xuyên thúc ép Bách Lý Thất muốn kỳ thành tài.

Trong Thần Tiên cốc có dược nhân, nhục cốt bổ dưỡng, nghe đồn ăn vào tăng một giáp công lực (60 năm công lực), nhưng vì không người biết nơi này ở nơi nao, thường nhân cũng không có cách nào tiến vào, thần bí ẩn tế. Trong cốc có chín người sinh sống, sư phụ Bách Lý Huyền Hồ là dược nhân, lại có tám vị đệ tử, bát sư đệ Triệu Tiểu Xuân cũng là dược nhân.

Đông Phương Chiên Túc Vương, phong địa Thanh Châu, trưởng huynh của hoàng đế đương triều. Tay cầm binh quyền trấn quản biên thùy, ngay cả hoàng đế Đông Phương La Khởi đều kị hắn ba phần.

Đông Phương Tề Vũ, Kính Vương trong nhiếp chính song vương, trong nhà đứng hàng thứ bốn, cùng Bách Lý Thất đứng hàng thứ năm giao hảo. Từng thầm mến Triệu Tiểu Xuân.

***

Chương một

Mười ngày một hưu (nghỉ)là quy củ toàn bộ nha môn, mặc dù dưới sự quản lý của người chuyên cần như Thi Vấn, cứ cách mười ngày sẽ có một ngày nha môn không mở cửa, để cho bộ khoái quan lại lớn nhỏ đều được nghỉ ngơi, muốn làm gì thì làm.

Nhưng kể cả nghỉ ngơi, trong nha môn vẫn có một số người lưu lại, hơn nữa mấy vị đại nhân vốn ngụ trong nội nha, cho nên thỉnh thoảng vẫn rất náo nhiệt.

"Thi Tiểu Hắc ngươi đứng lại cho ta—"

Tiểu Thất chạy vọt ra từ trong nội nha, thi triển khinh công phải nói là đạp tuyết vô ngân, bất quá vẫn truy không được Lan Khánh chạy đằng trước hắn, võ công so với hắn cao hơn vài tầng.

Lan Khánh miệng phình to không biết đang ngậm thứ gì, mặc cho Tiểu Thất ở phía sau la ó, nhưng chạy vẫn chạy, không hề có ý dừng lại.

Lướt qua vài tường cao, hai người một trước một sau chạy tới tiền viện, bởi vì hôm nay là ngày hưu mộc, Trần Báo cùng An Quốc về nhà cũng không có việc gì làm vì thế bày một cái bàn tại tiền đầu, ngồi bóc đậu phộng nhắm rượu, đàm một chút việc vặt.

Cảnh Tiểu Thất cùng Tiểu Đầu Nhi nhà bọn hắn phi đến phi đi cách một hồi lại phát sinh, không có gì đáng lo ngại, cho nên hai người chỉ liếc mắt một cái rồi quay về tiếp tục tán chuyện của mình.

Nhưng Thi Vấn vừa từ đại đường đi ra thấy ái tử lại đang khi dễ Tiểu Thất luôn chiếu cố hắn, liền mở miệng hỏi: "Tiểu Hắc, lại đang hồ nháo gì thế?"

Sư gia Nam Hương theo bên cạnh Thi Vấn thì mỉm cười nhìn hai người.

Lan Khánh chạy tới trước mặt cha hắn, định trụ, mở lớn hai mắt, Tiểu Thất lập tức theo gót.

Tiểu Thất vươn tay, nói với Lan Khánh: "Nhổ ra, nhanh lên, nhổ ra, đấy không phải dưỡng cho ngươi ăn!"

Thi Vấn nói: "Tiểu Hắc…"

Lan Khánh lại chớp chớp mắt, lúc này mới quay lại nhìn Tiểu Thất, sau đó cúi đầu, mở miệng, từ trong miệng lôi ra một tiểu mao cầu ướt đẫm.

"Đây là?" Nam Hương xem xét một chút.

Tiểu Thất đau lòng rút tay về sờ sờ tiểu tiểu điểu nhi mới nở không được bao lâu, vừa mới lớn được chút ít, lông chim còn chưa có dài đủ.

Tiểu Thất rưng rưng nói: "Còn không phải là tiểu điểu nhi mà chim của ta cùng chim của sư huynh sinh ra sao? Vừa rồi không chú ý một xíu, người này cư nhiên nuốt chim nhỏ, làm ta truy thật mệt."

Tiểu điểu nhi là hồng ly điểu của Tiểu Thất cùng tầm hương điểu của Lan Khánh sinh ra, đầu đen thân hồng đuôi lại đen, nó run rẩy run rẩy, cả thân mình đều là nước miếng của dã nhân đáng sợ, thoạt nhìn vô cùng đáng thương.

Lan Khánh hanh hanh hai tiếng nói: "Tiểu Hồng là của ngươi, Hắc Hắc là của ta, chúng nó sinh ra tổng cộng sáu con, chia hai người, ngươi có thể ăn ba con, ta cũng có thể ăn ba con, ngươi cư nhiên dám bắt Tiểu Hắc đại nhân đem thực vật đến miệng nhổ ra cho ngươi!"

"Cũng đã nói với ngươi mấy thứ trong viện biết bay biết động đều là ta dưỡng, không thể ăn!"

"Nhưng Hắc Hắc là Tiểu Xuân để lại cho ta, là của ta."

"Nhưng tất cả chúng nó đều là ta dưỡng, cho ăn cũng là ta cho! Ta nói không thể ăn tức là không thể ăn! Huống chi, những gì ta nói với ngươi, ngươi đều quên tiệt rồi sao? Tiểu Hồng là đệ đệ ta, không, là muội muội ta dưỡng, đứa nhỏ chúng nó sinh ra chính là cháu ta, ngươi ăn cháu ta, ta sẽ liều mình với ngươi!" Tiểu Thất rống giận.

Mặt Lan Khánh thoáng cái trầm xuống. Hắn nói: "Trần Tiểu Kê, ngươi không muốn sống hả, dám cả gan lớn tiếng nói chuyện với ta!"

Lan Khánh quát, tiếng nói đê từ tô nhuyễn mang theo sát khí cùng nội kình, Tiểu Thất vừa nghe liền biết nguy rồi, vội vàng quay đầu bỏ chạy, sau đó tình huống đổi lại, đổi thành Trần Tiểu Kê hắn chạy cho Thi Tiểu Hắc đại nhân đuổi theo.

"Hai hài tử này thật là…" Thi Vấn bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng biết ái tử sau khi được thần y Triệu Tiểu Xuân điều dưỡng tình đã ổn định rất nhiều, cũng sẽ không thực sự đả thương Tiểu Thất.

Hắn nghiêng mắt gật đầu với Nam Hương, Nam Hương mỉm cười chắp tay, hai người liền đồng thời ra khỏi nha môn, dưới buổi trưa ngày hưu mộc khó có được, dạo một vòng trong thành.

Quả nhiên như Thi Vấn dự đoán, Tiểu Thất cùng Lan Khánh hai oan gia còn chưa nhiễu đến hai vòng nha môn đã hòa hảo.

Tiểu Thất đặt tiểu điểu nhi vào tổ trên cành cây trong tiểu viện, Lan Khánh nói: "Hôm nay không cần tuần thành, ngươi cùng ta lên Tiểu Thương sơn đi."

"Tiểu Thương sơn?" Tiểu Thất hỏi: "Đi làm gì? Trên Tiểu Thương sơn thường có gấu lui tới sao?"

"Không có." Lan Khánh nói: "Lão đầu tử đạo sĩ hẹn ta chơi cờ."

"Chơi cờ?" Tiểu Thất hoảng sợ. "Sư huynh ngươi đi tìm lão đạo sĩ kia chơi cờ? Ngươi biết chơi cờ sao?" Bằng đầu óc chỉ thông suốt một nửa này?

"Sao ta lại không biết chơi cờ, Trần Tiểu Kê ngươi khinh thường ta?" Lan Khánh mị mị mắt.

Tiểu Thất lập tức nói: "Đương nhiên không phải, đương nhiên không phải, sư đệ chỉ là quá mức kinh ngạc thôi!"

Lúc sau, Lan Khánh khoái khoái lạc lạc kéo theo Tiểu Thất vốn định bụng qua ngọ lại về ngủ một giấc hướng Tiểu Thương sơn đi tới.

Tiểu Thương sơn là một ngọn núi nhỏ bên cạnh Quy nghĩa huyện, trên có một tòa đạo quan tên là Nguyên Sướng cung. Trong Nguyên Sướng cung có một lão đạo sĩ thông hiểu quỷ thần tuổi đã vượt một trăm, danh Minh Tông.

Đến Nguyên Sướng cung, bọn họ được dẫn tới một đình viện tao nhã lịch sự rực rỡ sắc hoa, sau đó Minh Tông thần tình hòa ái được hai tiểu đạo đồng phấn nộn đáng yêu tầm mười tuổi nâng đến.

Tiếp theo Tiểu Thất bị Lan Khánh đẩy tới đình viện cùng Minh Tông chơi cờ, về phần bản thân, Lan Khánh nhìn thấy hai đạo đồng nhỏ xinh lại linh động liền đuổi theo người ta, quên mất người hẹn Minh Tông chơi cờ chính là hắn.

Tiểu Thất đen mặt.

"Không sao, không sao, để cho hai hài tử đó bồi bồi Tiểu Hắc cũng tốt." Minh Tông cười hề hề nói.

Minh Tông hai mắt mù, trong hốc mắt không có tròng nhưng hắn lại chỉ cần sờ đã có thể biết vị trí quân cờ.

Lão nhân gia động tác khoan thai, giữa lúc đặt cờ tổng yếu phải suy nghĩ một chút, sờ thêm một chút, nhưng Tiểu Thất cũng rất kiên nhẫn, luôn chờ một hồi, ngủ gật một hồi.

Một bàn cờ chơi đến giữa trưa, Minh Tông thắng. Tuy rằng cũng có liên quan đến việc Tiểu Thất phóng thủy, nhưng Minh Tông cười đến vui vẻ, Tiểu Thất cũng liền vui vẻ.

Lan Khánh cùng hai đạo đồng kia nằm sấp trên mặt cỏ tràn đầy cánh hoa mềm mại, một bên nhìn đóa hoa phấn hồng hai tiểu hài tử gài, một bên ném hoa vào miệng, nhai nhai, nuốt xuống.

Tiểu Thất vẫy Lan Khánh, vốn định cứ như vậy dẫn hắn trở về, nhưng lúc này hai tiểu đạo đồng nâng Minh Tông muốn về nghỉ ngơi nói: "Sư phụ nói Tiểu Thương sơn có một Thanh Tư hồ, nếu các ngươi buồn tẻ có thể đi câu cá, sư phụ chơi cờ cả sáng cũng có chút mệt mỏi, cho nên thỉnh hai vị tùy tiện."

"Câu cá?" Lan Khánh mở miệng.

"Phải, câu cá. Ngoại từ người trong đạo quan chúng ta, rất ít cho ngoại nhân tiến vào Thanh Tư hồ. Cá ở trong đó, đại khái lớn như vậy…!" Đạo đồng so ra một khoảng dài chừng nửa chiều cao của mình.

"Câu cá!" nhãn tình Lan Khánh sáng lên, mở ra huyết bồn đại khẩu, cười với Tiểu Thất: "Tiểu Kê, chúng ta đi câu cá!"

"…" Tiểu Thất vốn muốn trở về ngủ trưa không còn cách nào khác đành phải mượn hai cần câu cùng một cái thùng gỗ từ Nguyên Sướng cung, rồi mang theo Lan Khánh đến Thanh Tư hồ.

Thanh Tư hồ là một hồ nước vô cùng xinh đẹp, thủy sắc trắng xóa ánh lên như rửa cả trời xanh, tiết cuối thu vào đông, hàng phong ven hồ một mảnh lửa đỏ, gió mát chầm chậm thổi qua làm mặt hồ lóng lánh sóng gợn, thỉnh thoảng còn nghe thấy chim hót trùng kêu trong rừng, làm cho người ta có phản phác quy chân (trở về chân thực), hòa vào tự nhiên vui tươi thanh thản.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh bước lên thuyền con bên hồ, sau đó chèo a chèo a chèo tới giữa hồ, hai cần câu buộc dây dài gác ở trên thuyền, mồi câu buông trên hồ.

Trên đầu Tiểu Thất đội một cái nón rộng vành, trên đầu Lan Khánh cũng có một cái, một người nằm ở trên thuyền nhấc chân bắt chéo rung rung, một người thì mắt lòe lòe sáng tập trung nhìn mặt hồ, nghĩ thầm cá lớn khi nào mới có thể mắc câu đây.

Bởi vì câu cá thật sự là trò khảo nghiệm tính nhẫn nại, qua chưa được nửa canh giờ, chân Tiểu Thất không còn rung nữa; qua tiếp nửa canh giờ, hắn đã ngáy vang, hoàn toàn ngủ lịm đi.

Lan Khánh cau mày vốn nghĩ, con gà này thật là ồn ào náo động đuổi hết cá mất! Nhưng khi hắn quay đầu trông Tiểu Thất, nhấc cái mũ che trên mặt hắn lên, ngắm nhìn người này…

Lan Khánh lập tức lấy dược thủy dịch dung từ trong lòng ngực ra, nhẹ nhàng thoa trên mặt Tiểu Thất, sau đó chầm chậm tháo nhân bì diện cụ của hắn xuống.

"A…" Lan Khánh cúi đầu tán thưởng một tiếng, mắt rực sáng một chút.

Trên mặt Trần Tiểu Kê đang ngủ làm sao còn mấy vết kiếm khắc sâu tận xương, hiện giờ khuôn mặt kia quả thực diện như quan ngọc, tuấn tựa Phan An, ngoại trừ trên má trái còn vài vết thương tương đối sâu chưa tiêu trừ hết, còn lại đều đã tân sinh.

Lan Khánh tái lấy từ trong ngực Hồi Xuân cao Tiểu Xuân cho hắn, ngắm nghía, lại tán thưởng một tiếng: "Thật là lợi hại…" tiếp theo liền mở nắp lọ lấy ra một ít, thật cẩn thận không làm động đến Tiểu Thất, đem Hồi Xuân cao mang theo mùi phù dung hoa nhàn nhạt xoa lên mặt Tiểu Thất.

Xoa tốt, Lan Khánh lập tức thu lọ, sau đó tái khinh thủ khinh cước đắp mảnh nhân bì nguyên bản che trên mặt Tiểu Thất lên. Cả tháng nay, mỗi tối hắn đều thừa dịp Tiểu Thất ngủ say, trộm làm như thế.

Tiểu Xuân nho nhỏ kia nói, chỉ cần xoa dược này, không bao lâu mặt Tiểu Thất sẽ khôi phục dáng vẻ không còn tì vết, Tiểu Hắc đại nhân hắn thực tận lực mỗi tối đều xoa, cả khi Tiểu Thất ngủ gà ngủ gật hắn cũng tận tâm xoa, chờ tiếp qua một thời gian vết thương trên mặt Tiểu Thất sạch hết sẽ biến lại thành giống trước đây!

"Hanh hanh hanh…" Lan Khánh đắc ý hừ nhẹ vài tiếng.

Nhưng hắn không nhớ được hai chữ "trước đây" hiện ra trong đầu mình, là vì cớ sao? Rõ ràng khi hắn gặp Tiểu Thất ở Quy nghĩa huyện, Tiểu Thất đã có bộ dáng này.

Làm xong việc, hắn tái đặt tâm tư lên cần câu cá vẫn không nhúc nhích, lòng tràn đầy chờ mong cá lớn to bằng nửa tiểu hài tử kia mau đến.

Mắc câu đi mắc đi, mắc câu đi, đợi hồi lâu, một trong hai cần câu rốt cuộc lay động, Lan Khánh lập tức lôi kéo.

"…" Nhìn con cá mắc ở đầu sợi dây đại khái chỉ to bằng ngón tay út, Lan Khánh hảo thất vọng.

Nhưng không lo, hắn lập tức lấy cá xuống, ném ngay vào miệng, ngay cả nhai cũng không làm đã trực tiếp nuốt rụng, sau đó tái vui vẻ ném dây câu về hồ, tiếp tục chờ mong cá lớn của hắn mắc câu.

Cứ như vậy qua bốn năm lần, nhỏ đều bị nuốt ực, hai con nhỡ bị ném vào thùng gỗ chứa nước chờ Tiểu Thất tỉnh dậy nướng cho hắn, sau đó lại tiếp tục chờ a chờ a, chờ a chờ!

Đột nhiên, một sức kéo cường đại nổi lên, kéo đến mức làm cần câu cong hết cỡ, Lan Khánh vừa thấy chính là vui vẻ, lập tức bắt lấy cần câu, muốn kéo con cá trong hồ kia lên.

Ai ngờ thứ trong hồ lực đạo không nhỏ, Lan Khánh khí lực cũng lớn, cứ lôi lôi kéo kéo như vậy, "ba sát" một tiếng, cần câu bằng trúc ứng thanh mà gãy, một nửa theo lực kéo giữ trong hồ chìm xuống, Lan Khánh trông thấy liền kinh hách, cá lớn của hắn rõ ràng đã mắc câu, làm sao có thể đào tẩu được!

Hắn không chút suy nghĩ lập tức tung người nhảy xuống nước đuổi theo cá lớn kia.

Động tác nhảy xuống làm thuyền con trên hồ chòng chành mãnh liệt, nước dạt vào thuyền xối ướt đẫm một thân Tiểu Thất.

"Chuyện gì, chuyện gì, câu được cá rồi sao?" Tiểu Thất mạnh ngồi dậy, nhưng đợi hắn tập trung nhìn lại…

"Ai…" Trên thuyền con không một bóng người.

"Sư huynh?" Hiện nay thuyền nhỏ còn đang ở giữa hồ! Lan Khánh lại chạy đi nơi nào?

Tiểu Thất nghĩ một chút, mãnh nhảy dựng lên! Chấn động mới rồi lớn như thế, có khi nào là người ngã xuống hồ không!

Nghĩ tới không biết Lan Khánh có biết bơi không, vạn nhất chết đuối vậy phải làm sao bây giờ, Tiểu Thất cả người đều run lên.

Hắn vội vàng hô lớn: "Sư huynh không sợ, Tiểu Thất liền tới cứu ngươi—" tiếp theo ra sức, "phốc thông" một tiếng nhảy vào trong hồ.

Kết quả vừa vào trong nước mới nhớ ra chính mình cũng không thông thuộc kỹ năng bơi lội lắm, òng ọc òng ọc uống vài miệng nước, hắn vội vàng dùng cả tay lẫn chân loạn cào loạn đạp trong hồ nước lạnh lẽo, liều mạng giãy giụa.

Nhưng ở đầu kia có một bóng đen vụt bơi tới, lại vụt lướt qua, sau đó phốc một cái ôm lấy một con cá trắm đen cự đại, đại khái lớn bằng thanh niên nam tử.

Một người một cá ở trong hồ chiến đấu hùng hục không nghỉ, cho đến khi bóng một lưỡi dao hạ xuống, chém trên đầu cá trắm đen, cá kia vẹo đầu, chết ngất.

"…" Nãi nãi cá hùng, nguyên lai người ta bắt cá đang hưng, hắn đây lại nhảy xuống làm gì?

"Òng ọc òng ọc òng ọc…" Đáng thương nốc thêm mấy ngụm nước, Tiểu Thất cố gắng ngoi đầu khỏi mặt hồ. Hắn thở hồng hộc bắt lấy mạn thuyền, vừa ho vừa nôn một trận mới phun hết nước hồ trong bụng ra.

Một đầu khác, Lan Khánh ở trong hồ du dương tự đắc thậm chí bơi còn nhanh hơn tất cả các loại cá, trong ngực ôm con cá quả thực còn lớn hơn chính hắn, đi tới bờ bên kia.

Lan Khánh vừa đi vừa cười, há miệng cắn cắn nơi này ngoạm ngoạm nơi kia trên đầu cá. Hắn giương mồm to, thanh âm khiến người run sợ: "Cá của ta, cá của ta, cá trong hồ đều là của ta! Hôm nay bắt một con, ngày mai lại đến bắt một con, ngày mốt một con, mỗi ngày đều có một con… của ta của ta của ta, từng con đều là của ta!"

Người này niệm xong quay đầu lại, thấy Tiểu Thất giữa hồ vịn thuyền con bập bềnh lúc chìm lúc nổi, cảm thấy kỳ quái liền nghiêng đầu nhìn gà yêu của hắn hô: "Trần Tiểu Kê, ngươi còn ngịch nước cái gì! Ta bắt được một con cá rất lớn, còn không mau nhóm lửa nướng cho ta ăn! Nhanh lên nhanh lên nhanh lên, ta đếm tới ba, đếm tới ba ngươi không tới, ta sẽ sinh khí—!"

"Nhất—"

Tiểu Thất thờ dài một hơi. Đời trước rốt cuộc hắn tạo cái nghiệt gì với Lan Khánh, đời này mới phải vô oán vô hối trả nợ như vậy.

"Nhị—"

Tiểu Thất nhận mệnh bò lên thuyền, làm cho giữa hồ chấn động.

"Tam—"

Cầm lấy mái chèo cố gắng khỏa nước, Tiểu Thất cao giọng gào: "Đến đây đến đây, đừng hô nữa!"

"Hanh hanh hanh!" Lan Khánh ôm cá chờ trên bờ.

Hảo ngoan hảo ngoan, Tiểu kê hảo ngoan!

Sắc trời dần tối, đống lửa nhóm bên bờ, bởi vì sợ lửa quá nhỏ nướng quá chậm Tiểu Hắc đại nhân sẽ không kiên nhẫn, cho nên Tiểu Thất nhóm lên ba đống lửa, một bên trái, một bên phải, một ở trung gian.

Cá to bằng người bị Tiểu Thất dùng bội kiếm cắt ra thành mấy khúc, lại dùng nhánh cây xuyên qua cắm trên đất bùn bên cạnh đống lửa, nhờ hỏa hâm nóng chậm rãi nướng.

Còn đầu cá cơ hồ to bằng đầu gấu bị Tiểu Thất hao hết cửu ngưu nhị hổ lực mới chặt được thì dùng vài nhánh cây xuyên qua, nướng trực tiếp trên lửa.

Dầu cự ngư béo ngậy bén lửa uốn lượn chảy xuống, phát ra tiếng vang "phốc xuy phốc xuy" tinh tế, nghe vào tai chính là ăn ngon vô cùng, còn thoạt nhìn lại làm người ta thèm nhỏ ba thước nước miếng.

Mắt Lan Khánh mở thật lớn, phát ra ánh sáng, hắn luân phiên ngồi xổm bên ba đống lửa nhìn ngắm, cho đến lúc Tiểu Thất cầm một phần thịt cá đã nướng chín cho hắn, hắn mới cao hứng nhận lấy.

Nhưng Lan Khánh nói: "Ta muốn ăn đầu!" Hắn thực kiên trì.

Tiểu Thất nói: "Ăn thịt cá trước, đầu cá phải chờ chút nữa mới nướng chín!"

Lan Khánh gật đầu, lúc này mới há miệng, cắn lên miếng thịt cá vừa béo vừa bóng.

Cự ngư thơm ngậy tươi non, Tiểu Thất cũng lấy một miếng ăn, đối với hành động hắn ăn cá Lan Khánh bắt được, Lan Khánh chẳng những không nói gì, ngược lại còn tùy ý cho Tiểu Thất hưởng dụng.

Tiểu Thất một bên xoay cá nướng trên lửa, một bên vẩy linh dược Tiểu Thất lưu lại cho hắn trên thịt cá.

Linh dược này chuyên dùng để trị liệu đả thương vì tẩu hỏa nhập ma kinh mạch nghịch chuyển của Lan Khánh, dưới lời đề nghị của Tiểu Thất, bột phấn vô sắc vô vị này cuối cùng được trộn lẫn với một ít hương liệu cùng muối ăn, trở thành độc môn bí phấn xứng đôi nhất với món ăn hoang dã.

Mặc dù dược là vì Lan Khánh đặc chế, nhưng người bình thường ăn vào cũng có thể thuận tinh khí, ăn vài ba tháng, thậm chí có thể làm nội lực thêm tinh thuần.

"Bích kỳ hàn địa tẩy tủy hoàn"- Triệu Tiểu Xuân xuất phẩm, Thi Tiểu Hắc chuyên dụng – dùng đồng thời với « Hàn địa thiềm » khuyết một chân mà mấy tháng trước Tiểu Lan Hoa đưa hắn, cho nên dược này thực sự trân quý vô cùng.

Có Tiểu Xuân điều trị, lần này Tiểu Thất cũng không lo lắng nội thương Lan Khánh lắm.

Lan Khánh đã ăn sạch đại bộ phận thân cá, đang chờ đợi đầu cá nướng chín, hắn nhìn chằm chằm cá tích dầu bóng nhẫy, mở miệng hỏi: "Tiểu Thất, Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh khi nào thì lại tới Quy Nghĩa huyện?"

Tiểu Thất gãi đầu đáp: "Hai người bọn họ chạy chơi chung quanh, chơi đủ sẽ trực tiếp về Thần Tiên cốc, đại để sẽ không trở lại."

Tiểu Xuân từ nhỏ sống trong Thần Tiên cốc, năm mười tám tuổi xuất cốc quen biết Vân Khuynh, đụng phải Lan Khánh lúc đó vẫn là ma giáo giáo chủ, ba người cơ hồ lật tung giang hồ, cuối cùng may mắn Lan Khánh đã thất tung, lúc này Tiểu Xuân mới mang Vân Khuynh cùng nhau hồi Thần Tiên cốc ẩn thân.

Sư đệ hắn kia tính thích náo nhiệt, ưa thích vô giúp vui, lúc này nếu không phải tìm được Lan Khánh thất tung, mà Lan Khánh cần Tiểu Xuân chữa bệnh, hắn cũng không muốn Tiểu Xuân ra ngoài.

"Ở Quy Nghĩa huyện chơi cũng rất vui vẻ a, hơn nữa ta còn có thể cho bọn họ mượn Triệu Tiểu Trư ngịch nghịch, vì sao bọn họ muốn chạy chung quanh, không lưu lại Quy Nghĩa huyện?" Lan Khánh nhìn chằm chằm đầu cá hỏi.

"Ân… Người trẻ tuổi thường thích lang thang tứ xứ, Tiểu Xuân lại hiếu động, lưu lại một chỗ cũng không được lâu lắm." Tiểu Thất cắt một chút thịt má cá cho Lan Khánh.

Lan Khánh ăn một miếng, cảm thấy thơm ngon, nhãn tình không khỏi híp lại. Hắn nhai thịt cá nói: "Người trẻ tuổi thích lang thang tứ xứ, ta đây là lão nhân sao? Ta cũng vẫn ở lại Quy Nghĩa huyện đó thôi! Tiểu Hắc đại nhân ta năm nay mới hai mươi, chẳng phải vẫn ở trong nha môn không chạy ra ngoài chơi!"

"Đại ca… ngài năm nay sắp ba mươi… Hai mươi đó là ngài ảo tưởng…" Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng Tiểu Thất vẫn nói: "Tiểu Hắc đại nhân ngài gánh vác an toàn phúc lợi của Quy Nghĩa huyện huyện dân, thân phận bất đồng, đương nhiên không giống Tiểu Xuân."

Lan Khánh suy nghĩ, gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Đầu cá nướng tốt, Lan Khánh liền khẩn cấp cầm cả cái đầu to lên cắn, tuy rằng làm cho khuôn mặt dính đầy mỡ ngấy cùng vụn cá, nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Đợi Lan Khánh ăn xong, Tiểu Thất tiến lại gần dùng ống tay áo lau mặt cho Lan Khánh, cười bất đắc dĩ nhìn hắn. Thấy đôi mắt Lan Khánh thâm thúy mà tỏa sáng, khóe miệng còn cười thật tươi, tâm tình hắn cũng không hiểu sao tốt lên.

Từ sau án tử Đàm Hoa mười lăm tháng tám, Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh ở lại Quy Nghĩa huyện một tháng điều trị cho Lan Khánh, mười lăm tháng chín toàn bộ nha môn đề phòng, nhưng Lan Khánh lại chỉ cùng Vân Khuynh đánh hai chiêu, tái cấn Tiểu Xuân bốn năm miếng, tiếp theo chạy về trong phòng ngủ khò khò. Lúc sau Tiểu Xuân cảm thấy Lan Khánh đã không còn đáng ngại liền mang theo Vân Khuynh rời đi.

Tiểu Xuân đi để lại rất nhiều dược phương, một đống dược hoàn, có ăn, có uống, có thoa, có tắm, cũng nói kế tiếp cứ chăm sóc, trong vòng mười năm Lan đại giáo chủ sẽ không còn lo ngại về tính mạng, hơn nữa chỉ cần không bị kích thích, trăng tròn mỗi tháng sẽ từ từ không nổi điên giống như trước, chỉ cần qua nửa năm, chứng điên ngày mười lăm có thể khỏi hẳn.

Nhưng bởi vì Lan Khánh thời trẻ dụng độc, dược vật bình thường đối với hắn đều không có hiệu quả, Tiểu Xuân bất đắc dĩ phải lấy liệt dược điều trị, nhưng dược là liệt, thân mình sẽ chịu không nổi, cho nên Tiểu Xuân cũng nói, thỉnh thoảng phong tà nhập thể đầu phong não thống gì đó, cũng đừng quá lo lắng.

Tiểu Thất cảm thấy so sánh với an nguy tính mạng, mấy việc đó vẫn là thứ yếu.

Y sam sau khi rơi xuống nước ướt đẫm, tuy vẫn mặc trên người, nhưng cả tối hong cơ hồ cũng đã khô, chỉ đến lúc đi trên đường trở về, Lan Khánh mới hắt hơi vài cái.

Tiểu Thất nghe thấy tiếng hắt xì hỏi: "Làm sao vậy?"

Lan Khánh nói: "Cái mũi ngưa ngứa."

Tiểu Thất liền không chú ý, hai người bước dưới trăng, chậm rãi trở về nhà.

Mùa này, trời đêm có chút lạnh, chăn mỏng ngày hè đã được thay bằng chăn bông vừa dày vừa nặng.

Ban đêm, Tiểu Thất vẫn giống thường lệ dính trên giường ngủ, nhưng sau nửa canh giờ, đột nhiên cảm thấy trong phòng khác thường, hắn hơi hơi hé mắt, đã thấy Lan Khánh đứng trước giường, ôm gối cùng chăn tơ tằm mềm mại mùa đông cũng thực ấm, vừa nhẹ vừa mỏng mà Nam tiên sinh mua riêng cho, đứng trước giường hắn.

Tiểu Thất nghĩ thầm người này đại khái lại muốn ngủ cùng hắn, cho nên chịu đựng cơn buồn ngủ xê dịch vào trong, vỗ vỗ vị trí còn trống bên cạnh nói: "Lên đây đi!"

Lan Khánh chậm rãi đem chăn gối đặt ở đầu giường, sau đó từ từ leo lên, đắp kín chăn trên người, động tác của hắn có chút chậm chạp, nhưng ở trong đêm tối thâm trầm chỉ có ánh trăng không phát hiện ra manh mối quá lớn.

Lên giường xong, Lan Khánh nhắm mắt lại, Tiểu Thất cũng nhắm nghiền hai mắt, nhưng khi ngủ, Lan Khánh lại giống như trước kia đặt tay lên lưng Tiểu Thất, chân cũng bắt lên đùi Tiểu Thất, đầu nhích tới gần cơ hồ muốn đụng trán Tiểu Thất, hơi thở tương giao, Tiểu Thất mạnh mở mắt, vươn tay áp chặt lên trán Lan Khánh.

Tiểu Thất hít sâu một hơi: "Làm sao lại nóng hầm hập như vậy?"

Lan Khánh chớp chớp mắt, thong thả nói: "Cái chăn nóng quá." Chân lập tức đá văng chăn ra.

Tiểu Thất lại sờ gương mặt Lan Khánh, khi tay Tiểu Thất dừng trên mặt, Lan Khánh run một chút, nhưng lập tức thở hắt ra, dùng bàn tay nóng y như mặt bắt lấy tay Tiểu Thất dán trên má hắn nói: "Mát…"

Tiểu Thất định tâm, lo âu nói: "Có thể buổi chiều nghịch nước cảm lạnh, lúc Tiểu Xuân giúp ngươi điều trị cũng có nói thân thể sẽ hư nhược hơn trước, ta còn để ngươi bị ướt một ngày… Khó trách ngươi cảm lạnh!"

"Ta chỉ khi mười lăm trăng tròn mới có thể bị cảm." Lan Khánh ngữ khí mềm nhuyễn, bởi vì toàn thân vô lực, nghe vào tai lại có ý tứ làm nũng.

Tiểu Thất không ngừng vuốt mặt Lan Khánh, đẩy tợi sóc bên gò má ra nói: "Nhắm mắt lại, trước ngủ, ta đi lấy dược cho ngươi uống."

Lan Khánh nhu thuận nhắm chặt hai mắt, bất quá hắn ngủ không được.

Hắn nghe thấy Tiểu Thất đi ra tiểu viện, nhưng hắn không sợ Tiểu Thất không trở lại.

Qua một lát, càng ngày càng nóng, hắn rõ ràng đã đá toàn bộ chăn ra. Cái chăn tơ tằm mùa đông cũng thực ấm Nam tiên sinh mua cho hôm nay đắp rất nóng, làm cả người hắn không thoải mái.

Đợi một chút, Tiểu Thất trở lại, có thứ gì đó được đặt lên bàn nhỏ, "khấu" một tiếng.

Thanh âm lục lọi truyền đến, lúc sau Tiểu Thất đi tới bên giường độc thoại: "Đang ngủ sao?" Còn sờ sờ trán hắn.

Kết quả hắn liền vươn tay đè lại tay Tiểu Kê, tay Tiểu Kê mát hơn, trên người hắn nóng quá, cái trán nóng nhất.

"Trước ngồi dậy, ta chuẩn bị canh gừng cùng thanh lương nhuận phế dược cho ngươi uống." Tiểu Thất ngữ khí mềm nhẹ nói.

"Không cần…" Lan Khánh từ từ nhắm hai mắt.

"Không cần cũng không được, ngươi bị bệnh, hẳn nhiên phải uống canh gừng, ăn khư hàn dược." Tiểu Thất ngoài miệng nói cứng là thế nhưng lực đạo đỡ Lan Khánh dậy vẫn vô cùng mềm nhẹ. Hắn ôm người trong ngực mình, phát giác Lan Khánh thực sự nóng cháy, toàn thân vô lực, cả người giống như không có xương cốt phải cẩn thận ôm lấy mới không bị trượt xuống bên cạnh.

"Ta không uống dược!" Miệng Lan Khánh còn vùng quẫy.

"Đây không phải là dược, là hạt thông đường Tiểu Xuân lưu lại, là cái loại cả viên cắn chỗ nào cũng ngọt, không tin ngươi ăn thử xem?" Tiểu Thất nói.

Lan Khánh hồ nghi liếc nhìn Tiểu Thất, sau đó tin hắn, thực ngậm lấy năm viên tiểu dược hoàn Tiểu Thất đưa vào miệng hắn cắn. Kết quả không cắn còn hảo, vừa cắn một cái, vị thuốc đắng chát xông ra toàn miệng, khó ăn muốn chết.

Lan Khánh há mồm vốn muốn phun mấy thứ kia ra, ai ngờ động tác Tiểu Thất nhanh hơn, tức khắc đem canh gừng âm ấm rót vào miệng Lan Khánh, sau đó thuận cổ hắn, làm cho Lan Khánh "cô lỗ cô lỗ" súc canh gừng, đem cả mảnh tiểu dược hoàn nuốt xuống bụng.

Bát được đặt lên bàn, tín nhiệm đến thế lại bị Tiểu Thất lừa uống dược, Lan Khánh vốn muốn phát giận, nhưng khi hắn mở hai mắt trừng Tiểu Thất, lại thấy Tiểu Thất như trút được gánh nặng thở hắt ra, dùng ánh mắt ôn nhu chính mình chưa thấy bao giờ nhìn hắn, lời tới miệng lại một chữ cũng không thốt ra được.

Tiểu Thất đặt Lan Khánh nằm nghiêng, cẩn thận dịch bốn góc chăn. "Ngươi gần đây thân thể không tốt, không chỉ mười lăm trăng tròn mà ngay cả bình thường cũng dễ dàng cảm gió cảm lạnh. Hiện giờ uống canh gừng ăn dược rồi hảo hảo ngủ một hồi, ngày mai tỉnh lại hẳn sẽ khá hơn, mau ngủ đi, nhắm mắt lại, đừng nhìn nữa."

"Vậy còn ngươi? Ngươi không ngủ sao?" Lan Khánh hỏi.

"Ta đi lấy thay nước cho ngươi lau mặt, mặt của ngươi nóng đến mức có thể chưng trứng chim." Tiểu Thất dứt lời, đi ra bên ngoài.

Lúc Tiểu Thất rời đi, trong phòng im ắng, heo và chim Tiểu Hắc đại nhân hắn dưỡng trong viện đều không biết hắn bị bệnh, cũng không lại đây thăm hắn một chút, cũng chỉ có gà yêu của hắn vội vàng sốt sắng còn lừa hắn uống dược, đắp chăn cho hắn, nguyên lai gà của hắn cùng những kẻ khác bất đồng.

Tiểu Thất không ở đây, Lan Khánh cảm thấy có chút không thú vị, trong lòng không khỏi suy nghĩ Tiểu Thất khi nào mới trở về.

Sau, tiếng bước chân Tiểu Thất vang lên trong viện, Lan Khánh liền cao hứng, chờ Tiểu Thất đi đến hắn cũng ngồi dậy.

Tiểu Thất vội vàng buông thau nước, đi tới bên người Lan Khánh ấn người lại giường.

"Đừng lộn xộn, nếu sốt cao hơn sẽ không tốt." Tiểu Thất nói.

"Ừ." Tiểu Hắc đại nhân thực nghe lời, ngoan ngoãn nằm lại giường ngủ.

Tiểu Thất vắt khăn ướt, lau nhẹ trên mặt Lan Khánh.

Lan Khánh thoải mái thán một tiếng: "Trên người cũng muốn!"

"Trên người không được!" Tiểu Thất nói: "Lau mặt là vì sợ ngươi sốt quá, còn lại phải đắp chăn bông cho ngươi nhanh đổ mồ hôi. Trước kia có người nói cho ta biết, sốt cao chỉ cần đổ mồ hôi được, cách ngày sẽ khỏe lên, ngươi ngoan một chút, khỏe rồi ta tái mang ngươi lên núi bắt tuyết lộc."

"Tuyết lộc?" Nhãn tình Lan Khánh sáng lên.

"Ta kêu người tới Phù Hoa cung vận chuyển một vài con sơn tuyền tuyết lộc đến nuôi thả trên núi. Lần trước đáp ứng ngươi nhưng ta quên mất." Tiểu Thất nói như vậy, mang theo ý cười, trên mặt ôn ôn nhuận nhuận, tiểu hổ nha một bên lộ ra.

Mặc dù vẫn còn nhân bị diện cụ che lấp, nhưng ánh mắt Lan Khánh càng ngày càng sâu.

Người này thật sự không giống, cha, Nam tiên sinh, Tiểu Trư, tiểu điểu, toàn bộ đều không giống.

Trần Tiểu Kê.

Gà yêu của hắn.

Đột nhiên có loại cảm xúc, bắt đầu từ tim rồi chạy khắp cơ thể, cơ hồ muốn tuôn trào trong kinh mạch toàn thân, đây không phải chân khí, nhưng là gì, Lan Khánh cũng không biết.

"Tiểu Kê…" Hắn chỉ có thể mềm nhuyễn gọi tên người này.

"Ta ở đây." Tiểu Thất nói: "Nhắm mắt lại, mau ngủ đi, có ta trông ngươi, không cần lo lắng."

"Ta hiện nay không có khí lực, ngày mai nếu không dậy tuần thành được thì phải làm sao?" Lan Khánh hỏi.

"Ta sẽ thay ngươi tuần thành, tái kêu Tiểu Lan Hoa đến thay ta trông ngươi." Tiểu Thất nói.

"Không cần." Lan Khánh nhíu mày. "Không cần Tiểu Lan Hoa."

"Vậy ta đây tuần thành một vòng, rồi trở lại xem ngươi, tái quay về tuần thành." Tiểu Thất nói, ngữ khí thủy chung ôn nhu.

Lan Khánh nghĩ nghĩ, cảm thấy khả thi, lúc này mới gật đầu. "Nhưng không cho ngươi bắt kẻ trộm, kẻ trộm Quy Nghĩa huyện tất cả đều là của ta, chỉ có ta mới được bắt."

"Được được được." Tiểu Thất lại vắt khăn chỉ hơi ẩm, đặt trên trán Lan Khánh.

Ban đêm Lan Khánh vốn không ngủ yên, đêm nay lại sốt cao không lùi, vì thế cứ lật tới lật lui, cau mày đá chăn vài lần, Tiểu Thất đành phải tới tới lui lui vì hắn đắp kín chăn một lần nữa.

Cuối cùng không có biện pháp, Tiểu Thất trèo lên giường tiến vào trong chăn, chặt chẽ ôm lấy Lan Khánh từ phía sau, Lan Khánh giãy giụa vài cái, thì thào mấy lời vô nghĩa, cuối cùng mới chầm chậm yên tĩnh lại.

Nhưng im lặng không được bao lâu, hắn liền chậm rãi xoay người, mặt hướng Tiểu Thất.

"Làm sao vậy?" Tiểu Thất hỏi.

Nhiệt khí Lan Khánh thở ra phả lên mặt Tiểu Thất, hơi khở nóng rực khiến Tiểu Thất phi thường lo lắng. "Dược đã ăn, canh gừng đã uống, không biết khi nào nhiệt độ mới hạ xuống."

"Tiểu Kê…" thanh âm Lan Khánh vì sốt cao mà có chút khàn khàn, hơn nữa hai mắt hắn ướt át, lúc này mở miệng, thần tình kia, âm điệu kia liền có chút đáng thương.

Tâm Tiểu Thất thắt lại, hắn cũng chưa kịp nghĩ chua xót lan tràn trong lòng là làm sao, Lan Khánh đã nói…

"Miệng khô…" Lan Khánh nói.

"Trà trong phòng đã lạnh, để ta tới phòng bếp lấy chút nước ấm cho ngươi." Tiểu Thất dứt lời đang muốn đứng dậy, Lan Khánh một phen nhéo tay áo hắn, cả khuôn mặt tiến sát lại. "Không cần, như vậy là được…"

Làn môi ấm áp dán lên miệng Tiểu Thất, Tiểu Thất lặng đi một chút, đầu lưỡi dưới đôi môi thăm dò đi ra, tiến vào trong miệng vì ngạc nhiên mà hé mở của hắn.

"Sư…" Nói không nên lời, cả miệng Tiểu Thất đều bị Lan Khánh che kín, đầu lưỡi lửa nóng nhiều lần liếm vuốt lưỡi Tiểu Thất, cảm giác ma xát khiến Tiểu Thất dâng lên một trận run rẩy.

"Sư… huynh…" Tiểu Thất có chút không biết làm sao, hắn muốn lui sau, nhưng hắn lui, Lan Khánh liền tiến tới trước, cho đến khi cả người hắn áp chặt vách tường, Lan Khánh lôi kéo tóc đem hắn ấn trên giường, vừa nhẹ vừa nhu hôn.

Hôn đến hơi thở hổn hển, Lan Khánh thoáng rời đi, hắn ở phía trên nhìn xuống, nhưng không có lệ khí cùng phách khí trong dĩ vãng.

Đôi mắt Lan Khánh thâm thúy đen láy, thỉnh thoảng nhấp nháy tràn ra điểm điểm tinh quang, khiến người ta mê muội.

Tiểu Thất có chút mê man.

Lan Khánh mở miệng. "Ta nói rồi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta sẽ đối tốt với ngươi. Tiểu Thất… mở miệng ra…"

Tiểu Thất ngây ngẩn làm theo.

Trong mắt Lan Khánh, hắn nhìn không thấy hiểm ác, trên người Lan Khánh, hắn chỉ cảm giác được từng điểm từng điểm nhè nhẹ tản phát ra, là quyến luyến dành với hắn…

Là thế phải không?

Hắn vẫn cho rằng đại sư huynh chán ghét hắn, không muốn thấy hắn!

Nhưng giờ này khắc này, song mâu tử tràn đầy nhu tình cùng đầu lưỡi ôn nhu đụng chạm, là dành cho ai?

Hôn lại hôn, hôn đủ, miệng cũng không còn khô, Lan Khánh mệt mỏi nằm trên ngực Tiểu Thất thở ra nhỏ mảnh.

Tiểu Thất giơ tay lên, sau đó có chút do dự đặt trên lưng Lan Khánh, nhè nhẹ vỗ, thay hắn thuận khí.

"Tiểu Thất…"

Lan Khánh không gọi Tiểu Thất là Tiểu Kê mà gọi tên thật của hắn, điều này làm cho Tiểu Thất lâng lâng, trong lòng giống như có một viên cầu kết sợi không cách nào giải khai, mờ mịt không biết nên ứng phó thế nào.

Lan Khánh ngửi mùi hương kiền tịnh mà dễ chịu trên người Tiểu Thất, toàn thân hắn hư mềm, cả người nóng lên, hơn nữa sau khi hôn Tiểu Thất, giống như buổi tối ở Thanh Châu, bộ phận giữa hai chân trướng nhiệt, toàn thân vừa mềm vừa nóng, Tiểu Thất lại ở dưới thân hắn mặc hắn vuốt ve, khi đó, trong phòng tràn ngập tiếng thở dốc kìm nén, còn có tiếng rên ri thỉnh thoảng nhịn không được thoát qua kẽ răng.

Bởi vì thật sự khó chịu, Lan Khánh ở trên người Tiểu Thất nhúc nhích, thần trí rã rời gọi tên người kia.

"Tiểu Thất… Tiểu Thất…"

Lan Khánh di động, cả người trượt từ trên người Tiểu Thất xuống giường.

Hắn bắt lấy tay Tiểu Thất, đặt trước trán mình, Tiểu Thất cũng vận chút nội lực âm nhu mát lạnh trên tay, làm cho Lan Khánh giảm bớt khó chịu.

Ai ngờ đặt lên trán, cũng có chút thư thái, nhưng vì ở bên Tiểu Thất, người dường như đối với chính mình càng ngày càng không thể thiếu vắng, địa phương dưới thân kia cũng ẩn ẩn trướng đau hơn.

Lan Khánh cầm lấy tay Tiểu Thất, trực tiếp kéo xuống nửa người dưới.

Tiểu Thất vừa đụng tới phân thân nóng bỏng thẳng tắp dưới khố kia lập tức rùng mình, nhưng hắn mới định tránh ra, lại nghe thấy Lan Khánh ho khan vài tiếng, mũi hừ hừ đáng thương, khuôn mặt bị bệnh hồng hồng, cả người yếu ớt không chịu nổi.

Trong thoáng qua, Tiểu Thất phảng phất như tâm hồn bị quỷ mê hoặc, Lan Khánh đặt tay hắn phía trên chỗ kia, nhẹ nhàng di động, sau đó đem tay hắn cùng tay mình bao lấy bộ phận kia, Tiểu Thất cũng tùy theo động tác Lan Khánh, chầm chậm di chuyển lên xuống, làm cho người này triển lộ khó nhịn trên thân hắn.

Tiếng thở dốc kéo dài của Lan Khánh chậm rãi tràn ra từ môi cánh hoa đỏ tươi, Tiểu Thất nhịn không được từ từ tiến sát lại, vốn thầm nghĩ hôn nhẹ môi cánh hoa của Lan Khánh mà thôi, ai ngờ ngay lúc này, Lan Khánh hé môi, sau đó đầu lưỡi thăm dò tiến vào trong miệng hắn, Tiểu Thất chấn động, hắn đột nhiên cảm thấy bầu trời tối đen, một cơn lốc xoáy sâu không thấy đáy tập kích lại, hoàn toàn bao phủ hắn trong đó.

Rồi lại giật mình, hoa lửa trong đầu nổ bung, chiếu sáng hết thảy hỗn độn.

Hắn thấy mình thảm.

Lúc này thật thảm.

Thấy Lan Khánh bị thương sẽ đau lòng, phát hiện Lan Khánh sốt cao lại không chịu được, tự tay vì hắn nấu canh gừng, lo lắng mà ép hắn ăn khư hàn dược, bị chăm chú nhìn thì thấy ngực mình chua xót, được hôn môi lại cảm thấy ngọt ngào… Hết thảy mọi chuyện, không phải thích Lan Khánh thì là gì?

Ở bên người này rõ ràng bị sai đến sai đi, họa sự lớn nhỏ không ngừng tới, vài lần hung hiểm suýt mất tính mạng… đến tột cùng, đến tột cùng là sai ở đâu, lại khiến hắn yêu thương đại ma đầu này…

Hơn nữa chiếu tình hình này, tái cẩn thận suy nghĩ một chút, tựa hồ, có lẽ, rất có thể, giống như hắn, đại ma đầu này cũng thích hắn!

Má ơi, khi trước thấy hắn bị thương, cả khuôn mặt sư huynh dường như lập tức âm trầm, ở Thanh Châu trúng xuân dược, cũng chỉ muốn hắn mà không thèm cô nương khác hầu hạ, người nào cũng không thể lưu lại bên cạnh sư huynh, chỉ có mình Trần Tiểu Kê hắn có vinh hạnh này, lại còn ba lần nói: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta sẽ đối tốt với ngươi!"…

Sau đó hôn hắn, mi hắn, lại thêm hắn giúp người ta làm cái việc này…

Trời a… đất a… lão thiên gia a… tại sao có thể như vậy…

Sẽ không thảm đến thế chứ…

"Ân…" Hừ nhẹ một tiếng, Lan Khánh đem cỗ nhiệt lưu kia tiết trên tay Tiểu Thất, cả người mệt mỏi muốn ngủ, cái trán tiến tới sát hõm vai Tiểu Thất, cọ cọ một lúc, ngáp dài rồi ngủ thiếp đi, hoàn toàn không phát giác đầu vai Tiểu Thất hơi hơi rung động, còn có nam nhi lệ đã ngưng tụ ở hốc mắt nhưng kiên cường không chịu rơi xuống.

"Sư phụ… Cứu… cứu Tiểu Thất a…" Tiểu Thất hàm lệ, nức nở nói.

Hắn cùng sư huynh, hai người dường như, tựa hồ, lưỡng tình tương duyệt rồi!

***

(cáo)

Đầu năm mới đã được một chương dịu dàng quá đỗi thế này TTˆTT

[Sa Vũ]

Thì thế mới là năm mới hạnh phúc

***

Nhân dịp năm mới, nhân dịp bị tag từ Tĩnh Long Các và nhân dịp ngứa ngón, hai bạn trả tag:"D

Redfox

1/ Nick trên mạng: Redfox và các biến thể, ví dụ: Cáo, con cáo, cáo đỏ, Hỏa Hồ.

2/ Tuổi, nghề nghiệp: tuổi XX, nghề bám-cha-mẹ-níu-váy-vợ.

3/ Danh hiệu đạt được: XXXXX

4/ Tính cách bản thân: hiền này, ngoan này, ... nhưng đại thể là tiêu biểu cho cung Bạch Dương và nhóm máu AB (căn bản là alien + vừa bựa lại vừa duy lý tưởng)

5/ Tự hào: lúc nào cũng tự trào, chưa thấy tự hào gì về mình.

6/ Thích nhất: XXXXX, XXXX, XXXX.

7/ Bạn thân nhất: XXX, XXXX, XXXX, XXXXX, XXX.

8/ Về giao tiếp: nếu gặp mặt thì ít nói với người lạ, lắm mồm với bạn thân. Lúc chat thì tùy tâm trạng và sự phù hợp. Tự thấy trong các kỹ năng giao tiếp mềnh chỉ tốt mỗi "lắng nghe" thôi, chứ mặt ngu và cách nói hay mếch lòng đối phương thì...

9/ Thể loại đam mỹ yêu thích: nhất công nhất thụ, cường công cường thụ và hay (hay thì nhiều kiểu hay, không quy định được)

10/ Thể loại đam mỹ hoàn toàn không yêu thích:

nhất công đa thụ

luyến đồng

sửa đổi cấu trúc sinh lý đàn ông, kiểu sinh tử văn hay sản nhũ

quan hệ với thú và người ngoài hành tình khi họ vẫn là thú và người ngoài hành tinh

phụ tử cũng không ưng (trừ truyện của Thiên Thương)

coi rẻ phụ nữ

mấy truyện kiểu của Mê Dương

11/ Một số bộ rất yêu thích: XXXX, XX, XXXX, XXX, XXXX, XX, XX, XX, XX, XXXX, XXXX, XXX, XXX,...:"D

12/ Hình tượng công yêu thích:

dạng một là như Lôi Hải Thành của Thùy chủ trầm phù (tức là đậm đặc nam tính và cực kỳ lý trí, nhưng mà chăm người yêu chu đáo cẩn thận).

dạng hai là như Diệp Tu Thác của Phi mại phẩm (tức là đối xử với uke dịu dàng vô cùng nhưng lúc cần cũng rất là lang sói).

dạng ba là thích vui vui thì kiểu xoắn xuýt chiếm hữu cao là được:

13/ Hình tượng thụ yêu thích:

một là kiểu uke mà giả sử không dính vào seme thì đã là đàn-ông-mẫu-mực-trụ-cột-gia-đình-rạng-danh-dòng-họ.

hai là các em trông ngoài thì hiền lành giản dị như nước trong, nhưng bên trong kiên cường và cố chấp, khiến các anh dụ mỏi mồm cũng không theo.

ngoại hình công thụ đối với tôi không quan trọng lắm, xấu cũng được, nhưng không được hôi nách, hôi mồm, mắc bệnh ngoài da hoặc cụt tay hoặc chân.

Sa Vũ

1/ Nick trên mạng: Sa Vũ, Sa Sa,Tiểu Vũ, Vũ Vũ, hoặc các nick bắt đầu bằng chữ Sa ^^

2/ Tuổi, nghề nghiệp: tuổi mãn teen, nghề nghiệp ăn-không-ngồi-rồi, bắt-chân-lên-ghế-nghịch-net

3/ Danh hiệu đạt được: con ngoan trò giỏi '_'-

4/ Tính cách bản thân: không có gì nổi bật, cái gì cũng chung chung

5/ Tự hào: cho đến giờ vẫn sống khỏe sống có ích :"D

6/ Thích nhất: manga

7/ Bạn thân nhất: ABCXYZ

8/ Về giao tiếp: mới gặp rất ít nói, càng quen thân miệng càng hoạt động với công suất cao :D. Mà thường sẽ nghe người ta trước rồi chém theo:">

9/ Thể loại đam mỹ yêu thích:

nhất công nhất thụ

cường công cường thụ

phụ tử

cung đình tranh đấu

huyền huyễn (có tiên có yêu có quỷ XD)

10/ Thể loại đam mỹ hoàn toàn không yêu thích:

nhất công đa thụ

nhược công

11/ Một số bộ rất yêu thích: bộ trên:)), Diễm quỷ, Phượng Phi Ly, Đào hoa trái, Sửu hoàng, Phi mại phẩm...

12/ Hình tượng công yêu thích: Mỹ công, cường công, bá đạo độc chiếm cũng có lúc ôn nhu hoặc là công sủng thụ

13/ Hình tượng thụ yêu thích: Giảo hoạt, tinh ranh, cường thụ, là nam nhân trong nam nhân

80. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 2

Lan Khánh sốt cả đêm, đến hừng đông nhiệt độ không giảm lại tăng, Tiểu Thất cả đêm không chợp mắt, mới sáng sớm đã tới chỗ Thi Vấn báo nghỉ cho hai người, lúc sau mới quay về viện tử chiếu cố Lan Khánh.

Buổi sáng Thi Vấn đến thăm, có chút lo lắng, nhưng Tiểu Thất giải thích chỉ là tiểu phong hàn thôi, hơn nữa còn có hắn chăm sóc, Thi Vấn lưu lại trong chốc lát rồi mới rời đi.

Lan Khánh ngủ mê man vài ngày, thỉnh thoảng tỉnh lại toàn thân vô lực, vô luận mớm dược tắm rửa vân vân đều phải tựa vào người Tiểu Thất, dính chặt lấy Tiểu Thất không buông.

Trong lòng Tiểu Thất có chút ngọt lại có chút chua, cũng có cả giãy giụa thống khổ.

Ngọt chính vì người này không bao giờ chịu yếu thế trước kẻ khác nhưng lại để lộ mặt yếu đuối với hắn, là kiếp này hắn tu được phúc khí khiến người này gỡ xuống tâm phòng bị trước hắn. Chua chính vì không biết khi nào người này mới có thể khỏe lên, nhìn như vậy thật khiến người đau lòng. Giãy giụa thống khổ chính vì mỗi một lần hắn tới gần, người này lại chu môi đòi hôn, Tiểu Thất hôn cũng không phải, không hôn cũng không phải, tự mình mâu thuẫn với mình.

Hai chữ yêu thương này đặt trên thân người khác, thật sự đơn giản rất nhiều.

Nhưng đặt trên người bọn hắn thì không thế.

Lan Khánh đối tốt với hắn, đều là bởi vì tẩu hỏa nhập ma mất đi kí ức, quên mất hắn là con trai cừu nhân diệt môn Lan gia, cũng đã quên năm đó cha hắn đã làm những việc vô sỉ với mình.

Cho dù… cho dù Tiểu Thất biết mình thật sư thích người này… nhưng việc này, kết này vẫn ngổn ngang trong lòng, thủy chung ngăn trở khiến hắn không thể bước tới trước một bước.

Nhìn Lan Khánh đang ngủ, gương mặt đỏ bừng, Tiểu Thất có chút không muốn buông.

Là nên nhận, hay nên tiếp tục giả mơ hồ?

Yêu cũng khó mà hận cũng khó.

Thi Tiểu Hắc thích hắn, hắn cũng thích Thi Tiểu Hắc.

Nhưng Lan gia tam công tử hận hắn, từ lâu thật lâu trước kia, ánh mắt khi Lan tam công tử từ trên tường thành nhảy xuống nhìn hắn, hắn còn nhớ rõ.

Tiểu Thất nghĩ, nếu đáp ứng, đó chẳng phải là một dạng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hay sao…

***

Sốt mấy ngày, dưới sự chăm sóc cẩn thận của Tiểu Thất, rốt cuộc sau một buổi chiều Lan Khánh đổ mồ hôi, nhiệt độ dần dần giảm.

Tiểu Thất mắt ngó mũi vắt khăn thay Lan Khánh lau người, Lan Khánh thoải mái híp mắt ngủ thiếp đi, Tiểu Thất ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt khi ngủ của Lan Khánh, thẳng đến lúc chạng vạng tối Lan Khánh tỉnh, Tiểu Thất mới hồi phục tinh thần.

“Phụ ta đứng lên.” Lan Khánh vươn tay, thanh âm khàn khàn hư nhuyễn.

Tiểu Thất lập tức ném cái khăn cầm trong tay, nâng Lan Khánh dậy.

Lan Khánh đi ra cửa phòng, hít sâu một hơi, khụ hai tiếng nói: “Rót cho ta chén nước.”

Tiểu Thất lập tức quay vào phòng rót nước, một khắc cũng không chậm trễ.

Khi Tiểu Thất bưng chén quay lại, Lan Khánh đã ngồi trên bậc thang dưới mái hiên, gió hoàng hôn có chút lạnh, Lan Khánh húng hắng ho hai tiếng, nhưng vẻ mặt hài lòng, tâm tình thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Tiểu Thất khựng một chút, nhưng vẫn bưng nước ấm cho Lan Khánh, còn ngồi xuống bên cạnh hắn.

Lan Khánh uống một hớp, chậm rãi thở ra. “Ngủ vài ngày, đầu mụ hết cả, hiện nay bên trong trống rỗng.”

Tiểu Thất vươn tay thay Lan Khánh khép lại vạt áo: “Bệnh mới đỡ đã như vậy rồi!” Hắn còn nói: “Bên ngoài gió lớn, ngồi một xíu rồi lát nữa về phòng!”

“Không, lát nữa ngươi thay ta đổi quan phục, ta muốn tuần thành, vài ngày không xuất môn, không biết bên ngoài loạn thành bộ dạng gì! Ta tự ý rời chức vị công tác, cha có có tức giận không? Lúc ngủ dường như ta có thấy hắn đến thăm ta, nhưng cả mặt trông đen sì.” Lan Khánh nói.

Tiểu Thất đáp: “Thi đại nhân bởi vì lo lắng cho ngươi mặt mới đen, hắn không tức giận. Tuần thành có Kim Trung Báo Quốc thay phiên đi, bên ngoài hiện nay rất tốt, mọi người đều biết Tiểu Hắc đại nhân bị bệnh cho nên không ai dám nháo sự khiến ngươi thêm phiền toái.”

“Ưm.” Lan Khánh nghe xong điểm đầu. “Đều thật biết điều.”

Sau Tiểu Thất đi xuống bếp, lấy thương phong dược (thuốc cảm lạnh) Tiểu Lan Hoa nấu mang lại, Lan Khánh vừa thấy Tiểu Thất cầm cái chén đen sì sì, sắc mặt tức khắc trầm xuống.

“Chén dược kia tự ngươi uống đi!” Dứt lời liền muốn đứng lên. “Ta bề bộn nhiều việc, phải đi tuần thành!”

“Chậm đã!” Tiểu Thất đè bả vai Lan Khánh làm cho người ta ngồi xuống, rồi ngồi bên cạnh hắn, nâng dược tới bên miệng Lan Khánh nói: “Đã nói bên ngoài thiên hạ thái bình không cần ngươi tuần thành. Nhanh uống hết dược, uống dược bệnh mới có thể mau khỏi!”

Lan Khánh cau mày nói: “Chỉ có tiểu hài tử mới uống dược, Tiểu Hắc đại nhân không uống!”

“Tiểu Hắc…” Tiểu Thất bất đắc dĩ.

Lan Khánh cho tới giờ ghét uống dược, trước người này mê man Tiểu Thất đều thừa cơ trút phong hàn dược cho hắn uống, nhưng lúc này người đã tỉnh, nếu muốn dùng phương pháp cũ e là không dễ.

“Bệnh của ta đã khỏi rồi, không cần uống dược!” Lan Khánh thực nghiêm túc nói với Tiểu Thất. Sau đó lại chỉ chỉ tiểu sơn trư ngủ dưới tàng cây đầu kia. “Tiểu Trư vừa mới nhiễm phong hàn, chén dược này ngươi đút cho nó uống đi, không cần kêu ta uống!”

Tiểu Thất bất đắc dĩ, sau ý niệm chuyển vòng vòng trong đầu, hắn giả vờ nhún vai nhìn hướng hậu sơn nói:

“A, mấy ngày này hình như người của Phù Hoa cung đã đem đám sơn tuyền tuyết lộc nuôi thả sau núi, nghe bọn họ nói lộc này vừa cao vừa tráng, con cái vừa béo vừa mềm, với lại chỉ có mười con, chẳng hiểu thợ săn trên núi có biết đấy đều là thú đặc biệt tiến cống riêng cho Tiểu Hắc đại nhân không, nhỡ đâu hai ba lượt bắt hết lộc rồi cũng nên?”

“Tuyết lộc Phù Hoa cung?” Ánh mắt Lan Khánh đột nhiên sáng ngời, lấp lánh nhìn Tiểu Thất. “Là cái loại trắng trắng, lớn lớn, uống nước suối trong núi lớn lên phải không? Ta nhớ rõ mấy hôm trước ngươi có nói đi bắt với ta!”

“Đúng vậy a…” Tiểu Thất gãi gãi đầu, nhìn trái nhìn phải nói: “Đáng tiếc có người không chịu uống dược, dược không chịu uống, bệnh sẽ không khỏi, bệnh không khỏi, Thi đại nhân tuyệt đối không chấp thuận hắn bước ra khỏi nha môn. Hơn nữa nếu người kia làm cho Thi đại nhân tức giận, Thi đại nhân đang tức sẽ sai người trói toàn bộ tuyết lộc trả về Phù Hoa cung, thế thì gay go a…”

Tiểu Thất còn chưa nói hết, Lan Khánh một phen đoạt lấy chén canh trong tay Tiểu Thất, há to mồm ừng ực ừng ực trút xuống, không đến hai khẩu đã rót sạch trung dược đắng ngắt đen như bôi tro vào bụng.

“Ta uống xong.” Lan Khánh trả chén lại cho Tiểu Thất, nhãn tình sáng lấp lánh.

“Vậy đợi lát nữa Thi đại nhân tới thăm ngươi, hắn nói được, ta liền mang ngươi đi bắt lộc.” Tiểu Thất nở nụ cười.

“Hảo.” Lan Khánh gật đầu.

Tiểu Thất cầm chén định trả lại phòng bếp, lúc này Lan Khánh lại mặt nhăn mày nhíu, vươn đầu lưỡi nói: “Rất đắng.”

“Ta đến phòng bếp lấy mứt quả cho ngươi ăn.” Tiểu Thất nói.

“Không cần, như vậy được rồi.” Lan Khánh dứt lời, ngồi tại chỗ kéo mạnh làm cả người Tiểu Thất nhào tới.

Tiểu Thất sửng sốt, chờ hắn hồi phục tinh thần lại, đã thấy mình đang nằm ngửa trên hành lang.

“Sư huynh, ngươi làm gì?” Tiểu Thất ngơ ngác hỏi.

Khóe miệng Lan Khánh nhếch lên, đôi mắt thâm thúy đen láy hơi cong, hắn từ phía trên áp xuống, vươn đầu lưỡi hắn liếm liếm môi Tiểu Thất, sau đó đầu lưỡi đột nhiên hung mãnh nạy hàm răng Tiểu Thất chui vào trong miệng.

“Sư… Ô…” Tiểu Thất hoảng sợ, sống chết giãy giụa.

Mấy ngày nay thỉnh thoảng bị Lan Khánh hôn, đều là lúc Lan Khánh hôn mê thần trí không thanh tỉnh lắm, nhưng hiện giờ hai người ở ngoại đầu, lộ thiên ngồi dưới đất, ý thức Lan Khánh cũng hoàn toàn thanh minh, Tiểu Thất phát giác điểm ấy cảm thấy thập phần không ổn, hơn nữa vừa đụng tới môi Lan Khánh, cả người hắn lập tức run khẽ, cảm thụ kỳ diệu phát ra trong lòng này làm cho người lần đầu biết yêu như hắn hoàn toàn không biết phải làm thế nào cho phải.

“Sư huynh… chờ… từ từ… Ô… đừng…” Tiểu Thất sống chết giãy giụa, Lan Khánh lại càng đè nặng hắn tận tình giở trò.

Lan Khánh chu môi hôn Tiểu Thất, tay chế trụ cằm Tiểu Thất làm cho miệng hắn không thể ngậm lại, sau đó đầu lưỡi tà nịnh liếm liếm nơi này mút mút nơi kia, còn cuốn lấy toàn bộ lưỡi Tiểu Thất ma sát.

Tuy rằng Tiểu Thất đã trưởng thành, nhưng mấy năm nay cũng không thân cận người, cũng chưa từng được đối đãi như vậy, thoáng cái thắt lưng hắn đã mềm nhũn, cho đến lúc tay Lan Khánh tham nhập trong vạt áo, giải khai toàn bộ quần áo, Tiểu Thất vẫn còn đang run rẩy, không biết phải phản kháng thế nào.

Đôi môi bị kịch liệt cắn, mút, ma xát, hôn, Tiểu Thất muốn đẩy Lan Khánh ra, rồi lại nhớ đến người này mới vừa khỏe hơn nên không dám dùng sức, vì thế mặc Lan Khánh sờ hắn mấy lượt, hắn cũng chỉ đẩy nhẹ ngực Lan Khánh vài cái, trên mặt lộ vẻ ẩn nhẫn, lại có chút điểm kiểm hồng tâm khiêu.

Hai người hắn ở trên bậc thang nhốn nháo lần mò y sam, tiết khố Tiểu Thất đều sắp bị kéo xuống, hắn há miệng thở phì phì, tay nhíu chặt sợi tóc Lan Khánh, còn Lan Khánh thì gặm cắn cổ và cằm hắn, lưu lại trên cổ hắn một dấu lại một dấu xỉ ngân.

"Sư huynh… đừng…"

Tiểu Thất chìm vào trong bể dục, rồi lại siết chặt giữ lấy phòng tuyến cuối cùng, giãy giụa không chịu trầm luân. Hắn kêu lên khe khẽ, thoáng kéo tóc Lan Khánh khiến người ta hướng về phía mình, sau đó bị cắn đau quá lại vội vàng kéo tóc đối phương muốn người kia rời đi, ngay tại lúc ba phần kháng cự bảy phần nghênh đón này, trong viện vang lên giọng khiển trách giận dữ.

"Các ngươi đang làm gì đó?"

Tiểu Thất run bắn lên, tay kéo sợi tóc Lan Khánh dừng giữa không trung.

Lan Khánh hôn cổ Tiểu Thất làm phát ra một tiếng "chụt", lại gặm xỉ ấn đỏ tươi hắn lưu lại, lúc này mới ngẩng đầu lên.

"Thi Thi Thi Thi… Thi đại nhân…" Tiểu Thất lắp bắp.

Thượng thiên a, Thi Vấn không biết đến đây từ lúc nào, hắn cùng Nam Hương hai người một sắc mặt đen hắc, một sắc mặt trắng bệch, hai người tựa hồ giống như môn thần đứng ở cửa vào viện tử, hai đôi mắt trừng lớn như mặt trăng mười lăm tháng tám lặng nhìn hắn cùng Lan Khánh.

Tiểu Thất hoảng sợ, liều mình muốn đẩy Lan Khánh ở trên người hắn xuống, nhưng Lan Khánh bất động như núi, vẫn đang tựa sát vào người Tiểu Thất.

Hơn nữa, còn cười với cha hắn.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Thi Vấn lại rống một tiếng.

"Cha, miệng Tiểu Thất ngọt ngọt!" Lan Khánh triển khai nụ cười thiên chân vô tà nói với cha hắn.

"Tiểu Thất?" Ánh mắt Thi Vấn lãnh điện thoáng cái đảo tới trên người Tiểu Thất.

Trời a, đất a…. Vẻ mặt Tiểu Thất như sắp khóc, đây chẳng lẽ là cảm giác bị bắt gian tại trận hết đường chối cãi sao? Hắn run rẩy mở miệng:

"Thanh, thanh, thanh thiên đại lão gia a… Dân nam oan uổng…. Tiểu nhân đối với Tiểu hắc đại nhân, tuyệt đối không có ý đồ quấy rối gì…"

… Được rồi, ý đồ quấy rối cũng có đôi chút đi, nhưng toàn toàn chỉ ở trong mộng không cẩn thận mơ thấy, bình thường cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới thực hành. Hơn nữa bị đặt trên mặt đất tất cả đều là Tiểu Hắc đại nhân chủ động, hắn hoàn toàn bị thi bạo không thể phản kháng…

Thi Vấn hít sâu vài khẩu khí, Nam Hương ở sau lưng hỗ trợ thuận khí, nói: "Hai hài tử chỉ là đùa giỡn, đại nhân nên hỏi rõ ràng trước đã."

Thi Vấn nhìn chằm chằm Tiểu Thất, trong lúc điện quang hỏa thạch, tự mình suy xét tình hình cẩn thận, sau mới dời đôi mục quang sắc như tia chớp, minh như trăng sáng về phía Lan Khánh.

Thi Vấn cả giận quát: "Tiểu Hắc, đứa nhỏ này, còn không mau buông Tiểu Thất ra!"

Lan Khánh dẩu dẩu môi, nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất gật mạnh đầu với Lan Khánh: "Thỉnh sư huynh giơ cao đánh khẽ, phóng sư đệ một con ngựa đi (bằng với tha một mạng)!"

"Ngươi không thích ta đè ngươi sao?" Lan Khánh hỏi.

Này này cái này, có thể nói không thích sao? Nói ra để Lan đại giáo chủ giận cả đời, hắn lập tức đầu thân chia lìa! Tiểu Thất muốn khóc, hắn hàm lệ mê muội nói: "Thích đương nhiên thích, nhưng sư huynh ngài không nhẹ a, ngài đè sư đệ đã lâu, sư đệ ta sắp thở không ra hơi rồi."

"Tiểu Hắc!" Thi Vấn tái quát: "Ngươi còn không buông Tiểu Thất ra, hay là muốn làm cha tức giận?"

Nam Hương cũng nói: "Đúng vậy công tử, mau dậy đi, ngươi không đứng dậy, Tiểu Thất không thở nổi thì nguy!"

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, lại nhìn cha hắn, suy nghĩ, lúc này mới tâm không cam nguyện từ trên người Tiểu Thất đứng lên.

Lan Khánh đứng dậy, Tiểu Thất cũng gấp rút từ tên bậc thang đứng dậy, nào ngờ chân nhu nhuyễn, Lan Khánh lập tức vươn tay đỡ lấy Tiểu Thất, lúc này Tiểu Thất mới đứng vững.

"Thật cảm tạ sư huynh…" Tiểu Thất nhỏ giọng nói.

"Ân." Lan Khánh ứng thanh.

Thi Vấn đi tới, nhìn Tiểu Thất hỏi: "Tiểu Hắc động thủ trước?"

Tiểu Thất cúi thấp, điệu bộ tiểu tức phụ khẽ gật đầu.

"Là động miệng trước!" Lan Khánh nói: "Tiểu Thất bưng tới chén dược đắng muốn chết, sau ta nghe lời uống cạn, hắn nói muốn tìm mứt quả cho ta ăn, ta nói không cần liền cắn miệng hắn. Cha ngươi không biết, miệng Tiểu Thất rất ngọt a! Ta cắn qua rất rất nhiều lần, hơn nữa dường như mỗi lần lại ngọt hơn trước!"

Tiếp theo Lan Khánh quay đầu hỏi Tiểu Thất: "Có phải ngươi ăn rất nhiều hạt thông đường, cho nên mới ngọt như vậy?"

Tiểu Thất lắc đầu, thanh âm vẫn trầm thấp nói: "Gần đây ta không ăn đường."

"Thật sao?" Lan Khánh không tin.

"Thật…" Tiểu Thất vô lực.

Thi Vấn vỗ trán một bộ muốn té xỉu, Nam Hương lập tức đỡ lấy Thi Vấn. Thi Vấn thở hổn hển nói: "Tiểu Hắc, từ giờ trở đi, không cho phép ngươi hôn Tiểu Thất!"

"Vì sao?" Lan Khánh nói.

"Còn hỏi vì sao?" Thi Vấn cả giận. "Thứ nhất, bởi vì hai người các ngươi đều là nam tử, thứ hai, ngươi như vậy là cưỡng bức Tiểu Thất! Tiểu Thất gọi ngươi một tiếng sư huynh, cho tới bây giờ luôn tôn trọng ngươi, nhưng ngươi lại ỷ lớn hiếp nhỏ, bức ép hắn sinh dục niệm nhất thời, ngươi như vậy…không phải phụ lòng Tiểu Thất sao?"

Lan Khánh nhíu mày nói với cha hắn: "Vì sao đều là nam tử lại không được? Hắc Hắc Tiểu Xuân cho ta cùng Tiểu Hồng Tiểu Thất dưỡng làm đệ đệ đều là công, còn không phải cả ngày hôn đến hôn đi, hơn nữa còn sinh trứng, tiểu tiểu điểu cũng đã phá vỏ ra!"

Tiếp theo Lan Khánh tái hướng Tiểu Thất bực tức kêu: "Ngươi nói đi, ta bức ngươi sao? Tiểu Hắc đại nhân ta cắn ngươi gặm ngươi là bởi vì ta thích ngươi, như vậy không được sao? Vậy lúc ở Thanh Châu ngươi ân ân a a giống như thực thoải mái đều là gạt ta…. Ô ô ô…"

Tiểu Thất vội vàng vươn tay bịt miệng Lan Khánh. Lan Khánh "ô" không ngừng, một đôi mắt đen láy trừng Tiểu Thất, Tiểu Thất sợ run cả người, kéo theo Lan Khánh vội vàng lui sau, rồi đối với hai vị đại nhân mắt cũng trợn thật lớn nhưng rõ ràng không biết chuyện gì phát sinh nói:

"Cái kia… hắc hắc… Kỳ thật bất quá bị cắn vài miếng thôi, cũng không phải việc gì to tát lắm… Tính tình sư huynh vốn không thể khiên cưỡng ép buộc, Thi đại nhân, Nam tiên sinh, ta xem, nếu không thế này đi, hai vị ngài hôm nay thỉnh trở về trước! Chốc nữa ta sẽ hảo hảo giải thích cho sư huynh, hiểu rõ đại nghĩa, tất sẽ đưa sư huynh quay về chính đồ, hoàn lại một Tiểu Hắc đại nhân sẽ lấy vợ sinh em bé cho nhị vị!"

Lan Khánh vặn tay Tiểu Thất xuống hỏi: "Ai sinh em bé? Ngươi sinh sao?"

Tiểu Thất lại vội vàng lấy tay che miệng hắn, một bên kéo Lan Khánh vào phòng, một bên "hắc hắc hắc" cười ngây dại không ngừng với Thi Vấn cùng Nam Hương.

"Bính—" một tiếng, cửa phòng đóng chặt lại, kín mít không còn kẽ hở, ngay cả ruồi bọ cũng không còn đường bay vào.

"Ai ô sư huynh, sao ngươi lại cắn tay ta—" Tiếng Tiểu Thất kêu thảm thiết truyền ra.

"Đáng giận, ngươi che cả mũi lẫn miệng ta, muốn ta thở thế nào đây!" Lan Khánh cả giận quát.

"Ai ai ai ai, đau đau đau đau đau đau… Hảo hảo, ta đã buông tay, sao ngươi còn cắn…" Thanh âm Tiểu Thất vang lên sau cửa.

Thi Vấn cảm thấy đầu mình đau buốt. "Tiểu Hắc đứa nhỏ này tới giờ chẳng nghe lời ai, nhưng lần này phải làm thế nào mới tốt…"

Nam Hương thì cố sức chống đỡ mới không để mình té xỉu. Lan Khánh còn nói thích Tiểu Thất… Hắn có nghe lầm không?

***

Mấy ngày nay nha môn có phần bận bịu, xét thấy nguyên nhân hai đại án tử trước hung hiểm đến mức toàn quân suýt tuyệt diệt đều bởi vì nhân thủ không đủ, vì thế dưới sự đồng ý của Thi Vấn, Nam Hương thiếp bố cáo bên ngoài.

Trên bố cáo viết như thế này: "Trưng cầu: khoảng mười tráng đinh có chí gia nhập nha môn bảo vệ quốc gia biểu dương chính nghĩa, tuổi không giới hạn, có cửa khảo hạch võ công, phẩm hạnh nhu lương, nếu tình nguyện thì tới báo danh tại nha môn trong ngày, đủ số mới ngừng."

Bố cáo vừa dán, trong huyện như nổ tung, Quy Nghĩa huyện nha môn tuy là nha môn thanh sạch nhưng cũng nhờ có thanh quan tạo phúc trong hương, một vài đại mụ đại thẩm nghe thấy tin tức vội vàng kéo con mình muốn bọn họ đi hưởng ứng đảm đương công tác tuy không thể đại phú đại quý nhưng rạng danh tổ tông này.

Bởi vì việc này, chuyện Tiểu Thất cùng Lan Khánh ở trong viện của mình hôn đến hôn đi bị Thi Vấn bắt gặp đại khái cũng được trì hoãn.

Song Tiểu Thất vẫn còn đang nghĩ phải giải thích thế nào với Thi Vấn. Hôn nhi tử người ta, tuy rằng không phải tự nguyện, nhưng cũng nên nói gì đó bàn giao cho người ta, thuận đường mua chuộc lòng người mới được.

Ngồi ở trên môn khảm người đến người đi, Tiểu Thất miệng cắn một cọng cỏ, nhìn đám người trên đường, nhưng đầu óc trống trơn, hai mắt vô thần.

Từ xa xa hắn trông thấy Trần Báo cùng An Quốc dẫn theo một nam tử vóc người rắn chắc vòng ra từ góc đường, hai bộ khoái líu ríu nói không ngừng, còn nam nhân kia chỉ gật gật đầu, thoạt nhìn có chút chất phác thành thật.

Ba người đến gần nha môn, thấy Tiểu Thất, Trần Báo An Quốc lập tức chào hỏi:

"Làm sao chỉ có một mình, Tiểu Đầu Nhi đâu?"

"Ở trong viện chơi với heo!" Tiểu Thất nhìn nam tử xa lạ kia hỏi: "Người này là ai?"

An Quốc vẻ tươi cười, mở rộng miệng nói: "Nha môn ta gần đây không phải chiêu nhân sao? Người nọ là chúng ta mới tìm được ở đường cái phía tây, vừa rồi có một chiếc xe ngựa thiếu chút nữa đụng phải tiểu hài tử, tiểu tử này phi thân nhào tới, thân thủ lưu loát cứu được tiểu hài kia, ta cùng Trần Báo lập tức giữ người lại muốn hắn cùng chúng ta quay về nha môn."

Đôi hoa đào mắt của Tiểu Thất miết đến miết đi, cẩn thận nhìn từ đầu tới chân nam tử, nam tử kia từ từ cúi đầu, dường như không biết phải làm sao.

Nam tử y phục giản dị, cũng không giống người Quy Nghĩa huyện, Tiểu Thất chưa từng gặp người này, liền hỏi: "Là từ đâu tới?"

Trần Báo đáp: "Từ Tuyền Thủy thôn đến, mẹ hắn sinh bệnh, muốn được gặp con trai trưởng, hắn nghe nói đại ca của hắn đến làm việc trong huyện ta nên tới đây tìm."

An Quốc nói tiếp: "Đáng tiếc tìm hơn mười ngày cũng không ra, lộ phí đều dùng hết. Lúc vừa nãy cứu tiểu hài kia, chúng ta phát hiện thân thủ hắn không tồi nên đề nghị hắn tới nha môn làm bộ khoái trước, đợi an định lại tiếp tục tìm người."

"Ân..." Tiểu Thất gãi gãi cằm.

"Ngẩng đầu lên ta xem xem?"

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện thanh âm, Tiểu Thất hoảng sợ quay đầu, phát hiện Lan Khánh không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh hắn, còn học hắn đồng thời đánh giá người nọ.

"Tiểu Đầu Nhi!" Trần Báo An Quốc đồng thanh, tiếp theo túm lấy nam tử nói với hắn: "Vị này chính là công tử của huyện lệnh nha môn ta, Tiểu Đầu Nhi Thi Tiểu Hắc đại nhân."

Nam tử ngẩng đầu lên tiếng: "Tiểu Đầu Nhi." Sau đó lặng đi một chút, hai mắt nhìn Lan Khánh, mục quang không di chuyển.

"Làm sao, cảm thấy ta đẹp sao? Nếu là như vậy, ta sẽ móc mắt ngươi ra, xem ngươi còn nhìn thế nào!" Lan Khánh liếc mắt nhìn nam tử.

"A!" Nam tử gãi đầu nói: "Không phải, ta chỉ cảm thấy tướng mạo Tiểu Đầu Nhi có điểm giống đệ đệ ta, cho nên lúc nãy nhìn có chút lâu!"

"Hả?" Lan Khánh nhếch mi.

"Mắt hai người các ngươi đều dài mảnh." Nam tử nở nụ cười hàm hậu.

"Đệ đệ của ngươi rất dễ nhìn?" Lan Khánh hỏi.

"Ách..." Nam tử nói: "Mẹ ta nói hắn xấu nhất nhà ta."

Hắn nói như thế, Lan Khánh liền hài lòng. Lan Khánh hỏi: "Tên là gì?"

"Đệ đệ của ta gọi Cổ Tam Tráng." Nam tử đáp.

"Ta hỏi ngươi kìa!" Lan Khánh nói.

"Ta gọi Cổ Tam Dũng."

"Ân." Lan Khánh gật đầu, nói với Trần Báo An Quốc: "Sắp xếp hắn vào khoái ban."

"Vâng, Tiểu Đầu Nhi!" Trần Báo An Quốc cao hứng đẩy bộ khoái mới tới Cổ Tam Dũng đi.

Tiểu Thất nghiêng người, để ba người đi vượt qua hắn, Cổ Tam Dũng bình thường luôn cúi đầu nhưng khi đi qua môn khảm Quy Nghĩa huyện, ánh mắt bình thường vô kỳ lại chớp động, Tiểu Thất nhìn bóng dáng ba người rời đi, vuốt cằm, trong lòng cảm thấy có đôi chút không đúng, nhưng lại nói không nên lời là không đúng ở chỗ nào.

"Làm sao?" Lan Khánh hỏi.

"Không," Tầm mắt Tiểu Thất dời khỏi người nọ. "Hẳn là ta suy nghĩ quá nhiều."

"Phải tuần thành, đi thôi!" Lan Khánh đi ra ngoài, Tiểu Thất vội vàng vượt lên hai bước đi bên cạnh Lan Khánh.

Quy Nghĩa huyện lúc này rất thái bình, ngoại trừ thỉnh thoảng có vài tên tiểu tặc, bình thường không xảy ra chuyện gì.

Song, tuy nói không phải lúc nào cũng có chuyện, nhưng mỗi khi xảy ra đều sẽ là đại sự, Tiểu Thất suy nghĩ, tái nói với Lan Khánh: "Sư huynh, chỗ ta có mấy người, võ công cũng không tệ, ngươi sắp xếp bọn họ vào nha môn được không?"

Lan Khánh nghĩ một chút: "Vào khoái ban?"

Tiểu Thất nói: "Làm nha dịch là được. Lao phòng có thể cắt đặt vài người, còn lại sắp xếp bên người Thi đại nhân."

Lan Khánh nghe thấy liền cao hứng nở nụ cười. "Tiểu Thất thực ngoan, biết hiếu thuận với cha!"

Khóe miệng Tiểu Thất giật giật, nghĩ thầm, ta đây chỉ là muốn nha môn thêm kiên cố không thể phá, huyện thái gia sẽ không tùy tiện bị cướp đi, đại gia ta cũng yêm tâm chút. Bất quá nếu Lan Khánh vui vẻ như vậy, Tiểu Thất cũng không nói toạc ra.

Lan Khánh không để ý tới vẻ mặt Tiểu Thất khác thường, vừa đi vừa khoan khoái nói: "Cha ta chính là cha ngươi, ngươi muốn hắn vui vui vẻ vẻ không phải âu lo phá án, như vậy ta mới có thể càng thêm thương ngươi, có biết hay không?"

Tiểu Thất nhất thời thất thần suy nghĩ phải phái mấy người tới đây cho nên không trả lời.

Lan Khánh dừng bước, bộ mặt dữ tợn quay đầu lại bực tức hỏi: "Có biết hay không?!"

Tiểu Thất cả kinh lập tức gật đầu như đập tỏi. "Biết biết."

"Hanh hanh hanh!" Lan Khánh liếc Tiểu Thất, thấy hắn rơi lại phía sau mình, vì thế vươn tay kéo người lại, dắt đi tuần thành.

Đại thẩm bán đồ ăn trên đường, lão bá bán cá thấy hai người tay trong tay tuần thành cũng không mấy giật mình.

Người Quy Nghĩa huyện cũng biết, Trần Tiểu Kê này là thủ hạ ái tướng của Thi Tiểu Hắc Tiểu Đầu Nhi, hai người cảm tình hảo đến có thể ngủ cùng giường, mặc cùng y, cũng uống một chén rượu, cùng ăn một cái bánh, cho nên thỉnh thoảng dung dăng dung dẻ, cũng là sự tình hết sức bình thường.

Bởi vì nha môn đang bận rộn chiêu mộ tân huyết (người mới), đợi đến lúc Tiểu Thất nhớ ra phải nói rõ với Thi Vấn chuyện xảy ra giữa mình và Lan Khánh thì cũng đã qua bảy tám ngày.

Chạng vạng hôm nay, Lan Khánh chân trước mới bước vào nha môn, Tiểu Thất mua một miếng bánh nướng đang nhấc chân theo sau lưng đi vào cửa liền gặp Thi Vấn đứng tại đại đường, trong mắt hàm chứa tình cảm thâm thúy, thật sâu nhìn hắn.

Một cước kia, treo lơ lửng giữa không trung lâu thật lâu cũng không sải bước vào trong.

Tuy rằng Thi Vấn cho hắn thời gian rất dài, nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không ra phải giải thích quan hệ giữa mình cùng Lan Khánh ra sao, hơn nữa mặc dù lúc trước khoác lác sẽ hảo hảo giải thích cho Lan Khánh, tái đưa Lan Khánh quay lại chính đồ, nhưng mỗi đêm mỗi đêm suy nghĩ, vẫn là không dám mở miệng với Lan Khánh.

Lan đại giáo chủ nếu người có thể khai thông, lúc trước đã không có nhiều môn phái bị hắn tiêu diệt trong nháy mắt như vậy.

Huống chi hiện nay Lan Khánh mỗi đêm đều ôm gối cùng chăn bông của mình ngủ bên cạnh hắn, cái kẻ nói còn chưa rõ đã chọc Lan Khánh tức giận, sau bị giết rụng, còn không phải chính hắn thì là ai?

Nãi nãi cá hùng, một bên là tri huyện đại nhân cương trực công chính chấp thủ chính đạo, một bên là Tiểu hắc đại nhân cố chấp kỷ kiến không chịu nghe người khuyên can, Bách Lý Thất hắn lúc này thật sự nghĩ phá đầu cũng không biết phải làm thế nào mới giải quyết ổn thỏa mọi chuyện!

Thi Vấn lại nhìn hắn, tựa hồ tha thiết chờ hắn tiến đến, muốn hảo hảo đàm luận với hắn.

Cẳng chân nhấc lên giữa không trung của Tiểu Kê vô đảm kia vẫn không thể sải bước qua môn khảm, rốt cuộc, cuối cùng, liền xoay người một cái, nhanh như chớp trốn khỏi nha môn.

Lo sợ không yên.

Tiểu Thất chạy đến Phiêu Hương viện, đi vào tiểu lâu của mình, cũng không nói gì với hai nha hoàn, chỉ bảo bọn họ ra ngoài, hắn một mình nằm trên giường than thở.

Nghĩ đến đại sư huynh hắn, ngẫm lại chính mình, sau đó còn nhớ tới lão cha ma quỷ đã mất thật lâu trước kia của hắn.

Trong lòng hắn kỳ thực đã sớm đem việc bị Lan Khánh liên lụy, nguy hiểm suýt chết trong Linh Tê cung quăng sau đầu. Hắn không so đo Lan Khánh năm ấy lợi dụng hắn cởi vây, bởi nếu không làm như vậy, người chết có thể chính là Lan Khánh.

Hắn chỉ không ngờ được người này lại vì mất đi toàn bộ trí nhớ mà yêu thương mình, cho nên đã mặc kệ sau khi khôi phục trí nhớ sẽ ra sao, cái gì cũng bất chấp ở cùng một chỗ với người này.

Vẫn như lúc trước có suy nghĩ ấy, đó chính là lợi dụng lúc người khó khăn.

Hắn không muốn Lan Khánh một ngày nào đó tỉnh lại nhìn thấy mình bên cạnh, lộ ra vẻ mặt thống hận khó hiểu.

Hắn không muốn đối xử với Lan Khánh như vậy.

Nghĩ nghĩ, Tiểu Thất vừa mệt vừa chán hợp hai mí mắt, không cẩn thận ngủ quên.

Trong mộng, hắn mơ thấy đại sư huynh mỉm cười nói chuyện với hắn, phượng mâu ranh ma long lanh tỏa sáng, khuôn mặt xinh đẹp thiếu niên thế gian không cười sánh bằng triển lộ tươi cười tuyệt mỹ.

Đại sư huynh chỉ chỉ một con hắc hùng bên trái hắn, lại chỉa chỉa một con tuyết lộc bên phải hắn, tái chỉ đến hắn, vui vẻ nói: "Của ta, của ta, tất cả đều là của ta, Trần Tiểu Kê ngươi nói có đúng không?"

"Của ngươi, của ngươi, tất cả đều là của ngươi, sư huynh ngươi nói gì cũng đúng cả." Tiểu Thất gật đầu, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Nếu có thể, hắn sẽ đem tất cả của mình, tất cả đều cho Lan Khánh.

Tiểu Thất ngủ a ngủ a, ngủ a ngủ, đột nhiên, một đạo thị tuyến sắc bén từ ngoài cảnh mộng truyền đến, kèm theo sát ý cùng lệ khí, khiến Tiểu Thất mạnh run, từ từ mở mắt.

Ở trên đỉnh đầu hắn, có một khuôn mặt, chủ nhân gương mặt kia âm trầm nhìn hắn, thấy hắn tỉnh liền mở miệng nói: "Trần Tiểu Kê ngươi muốn chết sao? Vì cái gì tuần thành xong về nha môn, ta quay đầu lại đã không thấy tăm hơi ngươi? Bây giờ trời đã tối ngươi biết không? Ngươi lại làm ta phải tìm! Ta cơ hồ lật tung Quy Nghĩa huyện, sau đó cư nhiên vẫn phải tới thanh lâu này mới tìm thấy ngươi!"

Tiểu Thất run lấy bẩy, vội vàng đứng lên thăm dò ngoài cửa, sau đó kinh ngạc nói: "Ai da, thật đúng là trời đã tối sầm!" Tiếp theo quay về phía Lan Khánh, dè dặt cười nói:

"Là Phù Hoa cung có chuyện, cho nên ta mới nhiễu đến nơi này nhìn một lát, ai biết bởi vì giường rất mềm rất thoải mái, nằm nghe thuộc hạ báo cáo, kết quả không cẩn thận ngủ mất tiêu, sau đó đại khái là bọn nha hoàn sợ ta mệt mỏi nên không làm ồn ta, để ta ngủ đến tối như vậy! Sư huynh a, ngươi cũng biết sư đệ mà, sư đệ cầu thần bái phật chỉ xin lão thiên gia mỗi ngày cho ta cùng ngươi một chỗ còn không kịp, làm sao lại cố ý bắt ngươi tìm kiếm, hồ loạn khắp nơi?"

Lan Khánh mị mị mắt hỏi: "Thật không?"

"Thật, thật! Bằng không, ta gọi bọn nha đầu vào làm chứng!" Tiểu Thất mới dứt lời, Tố Hành Tử Vấn ngoài phòng đã đẩy cửa đi vào.

Hai tiểu nha đầu nói: "Hồi Tiểu Hắc công tử, Phù Hoa cung cung chủ có việc tìm công tử nhà chúng ta, lúc này công tử mới đến Phiêu Hương viện, sau không cẩn thận ngủ mất, chúng ta không dám làm phiền công tử, công tử mới ngủ trễ như vậy!"

Hai nha đầu đi theo Tiểu Thất đã lâu, rất biết trợn mắt nói dối.

"Ân, tốt lắm, các ngươi đi xuống." Lan Khánh đứng dậy hừ một tiếng, phất hạ bi (tà áo buông trước chân á), ngồi ở mép giường Tiểu Thất.

Tố Hành Tử Vấn nhanh chóng lui ra đóng cửa.

Tiểu Thất lập tức đứng dậy, ngồi nghiêm chỉnh trên giường hỏi: "Sư huynh vội vã tìm sư đệ, không biết có chuyện gì?"

Lan Khánh cũng không vội nói chính sự, hắn phiêu mắt liếc Tiểu Thất, khóe mắt đuôi mày phong tình vô hạn, Tiểu Thất bị phiêu đến tâm can run bắn mấy bận, cố gắng quỳ nghiêm mới không té từ trên giường xuống.

Lan Khánh thuyết: "Lúc trước ta có nói, Tiểu Hắc đại nhân ta nhận định nghĩa là nhận định, đời này sẽ không sửa đổi. Nếu ngươi dám đào tẩu, cho dù chân trời góc bể ta đều tìm ra ngươi, còn ngươi dám để ta phải tìm kiếm…" Lan Khánh chậm rãi gợi lên ý cười, nhìn Tiểu Thất: "Đến lúc đó ngươi sẽ biết…"

"Biết, biết cái gì…" Tiểu Thất nuốt nước miếng.

"Biết cái gì gọi là sống không bằng chết." Lan Khánh vuốt ve khuôn mặt Tiểu Thất.

"Tê—" Tiểu Thất hít sâu một hơi.

Hai người chỉ nhìn nhau không nói gì, Lan Khánh liên tục cười. Lan Khánh càng nhìn con gà này càng thấy thuận mắt, nhưng kỳ quái trước kia tại sao lại không phát giác người này hảo!

Tiểu Thất khựng một chút, khó khăn mở miệng: "Nhưng Thi đại nhân tựa hồ không thích chúng ta cùng một chỗ a… Lần trước ngươi ở trong viện hôn ta bị hắn nhìn thấy, hắn không phải đã phát cáu sao? Có lẽ, có lẽ không chừng đại nhân sẽ điều ta đi theo Kim Trung Báo Quốc, đến lúc đó sư huynh ngươi cũng đừng chọc giận Thi đại nhân."

Nghe Tiểu Thất nói vậy, Lan Khánh hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác: "Chạng vạng Nam tiên sinh tới tìm ta, hắn nói muốn ta tuyển hai tên trong Kim Trung Báo Quốc đổi với ngươi, cho ngươi đi làm nha dịch, hai tên đó để ta sai sử. Ta cự tuyệt! Còn có, nếu hắn cũng tới tìm ngươi, hay là cha ta tới tìm ngươi, ngươi cũng không được ưng thuận điều kiện của bọn họ, có biết hay không?"

"Biết, biết!" Ở trước mặt Lan Khánh, Tiểu Thất từ trước tới nay chỉ có phân gật đầu.

"Cũng không hiểu cha đang suy nghĩ cái gì, thật sự làm ta tức giận. Ngươi theo ta đang hảo hảo, ta muốn hai tên trong bốn cái gầu gỗ kia tới làm gì?" Lan Khánh nói: "Buổi tối để bọn họ cùng ta ngủ sao?" Lan Khánh tưởng tượng, phen hỏa trong bụng tức khắc bùng cháy.

"Đáng giận!" Lan Khánh cả giận nói.

Tiểu Thất nghĩ, Lan Khánh này thật sự khuyên không được, càng muốn hắn thay đổi chủ ý, hắn chỉ càng tức giận mà thôi.

"Đi, theo ta trở về!" Lan Khánh túm lấy Tiểu Thất, kéo hắn ra ngoài.

Tiểu Thất nghiêng ngả bị Lan Khánh kéo đi, ngay cả giầy trên chân cũng không kịp đi.

Ra cửa may được Tố Hành Tử Vấn nhìn thấy, hai nàng vội vàng chạy vào lấy giầy, tái chạy theo sau Lan Khánh Tiểu Thất, một người nhấc chân cho Tiểu Thất, một người số sức thay hắn mang giầy.

Đi giầy xong hai người cũng ra khỏi thanh lâu, trên đường trở về Lan Khánh có đôi chút thoải mái, bởi vì tìm được Tiểu Thất, sắc mặt hắn cũng không còn khó coi như vừa rồi.

Tiểu Thất đi bên cạnh Lan Khánh, cúi đầu nhìn bóng dáng trên mặt đất, suy tư về sau nếu Lan Khánh vô vọng buông tay, thì phải ăn nói với Thi Vấn thế nào, Lan Khánh thấy hắn không nói chuyện liền nghiêng mặt, ở bên má Tiểu Thất hôn chụt một cái.

"A!" Tiểu Thất hoảng sợ.

Lan Khánh mị mị mắt, tựa hồ muốn tức giận, con mắt Tiểu Thất chuyển vòng, nghĩ tới một chủ ý liền nói: "Sư huynh, nếu không cứ như vậy tốt lắm!"

"Sao?" Lan Khánh hỏi.

"Thi đại nhân là cha ngươi, ta không thể làm hắn thương tâm, cũng không thể làm hắn tức giận, nếu hắn không muốn ngươi quá thân cận ta, vậy ở trước mặt hắn ngươi đừng làm việc đó là được!"

"Không được!" Tiểu Hắc đại nhân lập tức phủ quyết.

"Ai…" Tiểu Thất gãi gãi đầu. "Ta là nói, chỉ cần Thi đại nhân không biết là được! Chúng ta đừng ở trước mặt người ngoài quá thân cận, tốt nhất là tay cũng đừng nắm, thắt lưng cũng đừng ôm, nhưng trở về trong viện, khóa chặt cửa phòng, bốn bề vắng lặng thì được!"

Lan Khánh nhíu đôi mi xinh đẹp, tựa hồ vẫn không muốn đáp ứng.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Tiểu Thất đành phải không đếm xỉa hết thảy, hy sinh nói: "Như vậy, nếu không như vậy! Chỉ cần ngươi không ở trước mặt người ngoài hôn ta sờ ta còn loạn ngôn, vậy khi trở về phòng, ngươi muốn ngủ giường ta cũng được, hôn ta cũng được! Toàn thân ta từ trên xuống dưới đều cho ngươi hôn thỏa thích, được không?"

Lan Khánh chớp chớp mắt ngắm nhìn bầu trời, tựa hồ còn tính như vậy bản thân cũng không thiệt thòi: "Nếu ta không đáp ứng?"

"Ta đây lập tức dọn tới tiểu viện Thi đại nhân, cùng hắn ngủ. Chờ ngươi đáp ứng rồi, ta tái dọn về." Tiểu Thất nói thật nghiêm túc.

"…" Lan Khánh cúi đầu nhìn Tiểu Thất. Hắn không nói, Tiểu Thất cũng không nói, không khí bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.

Đột nhiên, Lan Khánh cười, thân khí thế tà nịnh kia tái hiện, nhẹ giọng nói: "Ngươi đây là uy hiếp ta?"

Tiểu Thất tuy rằng đã run bắn nhưng vẫn ra vẻ trấn định nói: "Không phải uy hiếp, là thương lượng một xíu!"

"Thương lượng?" Khí thế Lan Khánh tăng vọt, giận dữ. Hắn nói: "Toàn thân ngươi từ trên xuống dưới, ngay cả nước miếng đều là của ta, ta muốn hôn muốn mi muốn sờ ngươi, vốn là thiên kinh địa nghĩa (lý lẽ chính đáng bất di bất dịch), ngươi có tư cách gì, khả năng gì để thương lượng cùng ta?"

Lòng bàn tay Tiểu Thất ướt nhẹp, tự nói với mình: "Bách Lý Thất, ngươi phải chống đỡ, phải chống đỡ! Xuất ra khí khái nam tử của ngươi đi, tuyệt đối không thể tái bại bởi gia hỏa xinh đẹp hơn cả nữ nhân này!"

Tiếp theo Tiểu Thất không nói lời nào, chỉ dồn sức nhìn Lan Khánh, ngay cả nháy mắt cũng không làm.

Qua rất lâu sau, đến tận lúc ánh trăng trên đỉnh cũng chậm rãi hạ xuống, Lan Khánh trừng Tiểu Thất trừng đến mức mắt cay xè cũng không thấy Tiểu Thất chữa lời, cuối cùng, Lan Khánh bại trận cũng chỉ biết phẫn nộ, đồng ý yêu cầu của Tiểu Thất.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Thất vui vẻ đi tìm Thi Vấn.

Hắn nói với Thi Vấn hắn đã giải thích rõ ràng cho Lan Khánh, hai nam nhân chắc chắn không có kết quả, mà Lan Khánh cũng hiểu. Lúc sau Lan Khánh tuyệt đối sẽ không hôn hắn, hai người khôi phục lại như trước kia, Lan Khánh là hảo sư huynh của hắn, hắn lại là hảo sư đệ của Lan Khánh.

Bọn họ còn có thể cùng nhau vì nha môn phục vụ dốc sức, vì dân dúng mưu cầu phúc lợi, vì thái bình muôn đời… vân vân.

Càng bởi vì Tiểu Thất nói thật tâm thật lòng, biểu cảm xuất phát từ tận tâm tận phế, thần sắc thiên địa khả biểu (mẫu mực thiên hạ), quả thực nhật nguyệt chứng giám, cho nên Thi đại nhân thực cảm động, cứ tin tưởng như vậy.

81. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 3

Kế tiếp, bởi vì nha môn mới thu nhận một vài tân huyết, để những người đó mau chóng thích ứng với cuộc sống nha dịch, trong thời gian rất dài, Kim Trung Báo Quốc cùng những người khác bận rộn vô cùng. Đợi đến lúc người mới gần như ổn định có thể tự công tác cũng đã qua một tháng, hiện giờ là mùa đông.

Trong tháng này, tất cả mọi người trong nha môn đều tường an vô sự, Tiểu Thất thỉnh thoảng sẽ bồi Lan Khánh lên núi bắt gà bắt báo bắt lộc.

Sơn trư Lan Khánh đã không còn muốn bắt, bởi vì trong nhà nuôi Triệu Tiểu Trư, nhìn đến sơn trư Lan Khánh sẽ nghĩ tới nó.

Niềm yêu thích mới của Lan Khánh là sơn tuyền tuyết lộc mới được chuyển tới từ Phù Hoa cung, lộc này hoạt bát hiếu động thích nhảy tới nhảy lui, thịt chắc lại ngon, khiến Lan Khánh khó có thể quên, cứ cách khoảng mười ngày lại chạy lên núi một chuyến.

Sau khi Tiểu Thất cùng Lan Khánh "thương lượng", Lan Khánh cũng không còn ở trước mặt người ngoài quá mức thân thiết với hắn, huyện lệnh đại nhân có vẻ rất yên tâm, nha môn sư gia cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng bọn họ không biết, mỗi đêm khi cửa phòng khóa chặt, Tiểu Hắc đại nhân luôn đối với hắn vừa cắn vừa gặm, bất quá còn tốt, việc cao hơn nữa tạm thời chưa có phát sinh.

Vạn hạnh, vạn hạnh!

Hôm nay Tiểu Thất nhận được tin báo nên đi Phiêu Hương viện, giữa trưa Lan Khánh một mình một người chạy về dùng cơm, thuận đường thả tiểu trư cùng tiểu điểu trong viện, hắn bưng một chén cơm, vừa ăn vừa ở trong nha môn cùng heo và chim chạy tới chạy lui, chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Ăn cơm xong, cầm chén cơm mang đến phòng bếp cho Tiểu Lan Hoa rửa, khi đi ra hắn nghe thấy bên cạnh phòng bếp có thanh âm, Lan Khánh ngó đầu thăm dò, phát hiện một nam tử xa lạ đang chẻ củi.

"…" Lan Khánh ôm lấy Tiểu Trư bên chân, tiểu hắc điểu Hắc Hắc cùng tiểu hồng điểu Tiểu Hồng đậu trên vai hắn, hắn tới gần nhìn người nọ hỏi: "Ngươi là ai?"

Nam tử đang chẻ củi ngẩng đầu lên, cười hàm hậu với Lan Khánh: "Tiểu Đầu Nhi, tháng trước ta vừa vào nha môn, ta gọi Cổ Tam Dũng, chúng ta đã từng gặp nhau, ngài quên rồi sao?"

"Cổ Tam Dũng!" Lan Khánh nghĩ nghĩ, gật đầu: "Trần Báo cùng An Quốc mang về đúng không, ta nhớ rõ!"

"Tiểu Đầu Nhi gọi ta Tam Dũng là được, tất cả mọi người đều gọi ta như vậy!" Cổ Tam Dũng nói.

Lan Khánh nhìn Cổ Tam Dũng, người nam nhân này mặt mũi tướng mạo giản dị, nửa người trần dưới nắng ánh lên màu đồng cổ, bộ dạng cao đầu đại mã (người to con) rất cường tráng, hơn nữa người này còn thật tôn kính lễ phép với hắn, mặc dù là từ bên ngoài tới nhưng dám từ mã xa nhảy xuống cứu tiểu hài tử Quy Nghĩa huyện, Lan Khánh nghe chuyện của hắn không khỏi có hảo cảm với người thành thực này.

Lan Khánh nói: "Vì sao không mặc y phục? Không mặc y phục chẻ củi nhanh hơn sao?"

"Ách…" Đối với vấn đề của Lan Khánh, Cổ Tam Dũng không biết phải trả lời thế nào mới tốt.

Lan Khánh phất tay áo nói: "Ngươi tiếp tục chẻ đi! Ta xem ngươi chẻ củi!"

"…Vâng." Cổ Tam Dũng mỉm cười, cầm lên một thanh củi gỗ thô to trữ bên phòng bếp tiếp tục công việc.

Mặt trời mùa đông chiếu rọi sưởi ấm mọi người, dưới ánh dương, Cổ Tam Dũng trần nửa người trên làm lộ ra dáng hình rất được của hắn, cơ ngực theo mỗi lần nện búa cử động, động tác dũng mãnh mà có lực.

Lan Khánh ôm Tiểu Trư cùng nhóm tiểu điểu ngồi dưới bóng cây nhìn người này, trong lòng có loại cảm giác kỳ quái dâng lên khiến Lan Khánh chẳng hiểu tại sao, cho nên hắn càng nhìn chằm chằm người ta, suy nghĩ cẩn thận rốt cuộc cảm giác kia là gì.

Tuy trên mặt Lan Khánh mang nhân bì diện cụ, che lấp đi mỹ mạo trời sinh kinh người, nhưng dung mạo này dù có che đi tám phần chỉ sót lại hai phân cũng vẫn rất xinh đẹp.

Cổ Tam Dũng bị nhìn chăm chú, đến mức trên mặt phát hồng, lúc Lan Khánh kỳ quái phát hiện Cổ Tam Dũng đỏ mặt muốn hỏi người này vì sao, bên cạnh đột nhiên truyền tới thanh âm.

"Sư đệ không biết nguyên lai sư huynh thích ngắm tráng nam…" Có người ngữ khí ê ẩm.

Lan Khánh quay đầu lại nhìn, nhận ra nguyên lai là Tiểu Thất.

"Ngươi đã trở lại a!" Lan Khánh nói.

“Ân, sự tình đã xong xuôi nên trở lại!” Tầm mắt Tiểu Thất nhẹ nhàng vòng đến trên người Cổ Tam Dũng, sau đó lại quay về Lan Khánh hỏi: “Ở trong này làm chi?”

“Xem Tam Dũng chẻ củi.” Lan Khánh thành thực trả lời.

” ‘Tam Dũng’?” Tiểu Thất không phát hiện giọng mình có chút cao. “Ngươi rất thân quen với hắn sao? Thân đến mức có thể kêu tên sao?”

“A?” Lan Khánh ngẩn người, sau đó nhìn thẳng Tiểu Thất.

“Làm sao?” Tiểu Thất bị nhìn cả người không tự nhiên.

“Ngươi ghen?” Lan Khánh đột nhiên nở nụ cười, mắt cong cong mi cong cong nhìn Tiểu Thất.

Tiểu hồng điểu trên vai Lan Khánh giương cánh bay đến đậu trên người Tiểu Thất, nhẹ nhàng mổ mổ Tiểu Thất, Tiểu Thất có chút cà lăm: “Cái, ghen cái gì, ai, ai ghen, ghen cái gì?”

“Ngươi thấy ta nhìn một người nửa trên không mặc y phục, cho nên ghen tị!” Lan Khánh ôm Tiểu Trư cười rất vui vẻ.

Lúc này, có vài người từ trong nhà ăn bên phòng bếp đi ra, đó là Kim Trung Báo Quốc dùng cơm xong đang chuẩn bị về ban phòng ngủ một giấc để chiều tiếp tục công việc.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh không nhìn thấy những người đó, trong mắt hai người chỉ có nhau.

Lan Khánh nói với Tiểu Thất: “Yên tâm, vô luận ai xuất hiện trước mắt Tiểu Hắc đại nhân, Tiểu Hắc đại nhân vẫn giống như trước kia, thích nhất là cha, nhì là Tiểu Trư, sau đó chính là ngươi!”

“Ngươi, ngươi, ngươi lại nói cái gì?” Tiểu Thất thoáng cái đỏ bừng cả mặt. “Bây giờ còn đang ở bên ngoài!”

Lan Khánh đột nhiên tới gần Tiểu Thất, ngắm nhìn khuôn mặt hắn cho dù đã cách một tầng nhân bì diện cụ vẫn hồng nộn làm người ta muốn cắn một cái, khuôn mặt dưới diện cụ kia không biết còn xinh đẹp đến mức nào, tuyệt đối sẽ càng làm người ta muốn cắn hơn!

Càng muốn, răng lại càng ngứa ngáy. Từ trước tới nay Lan Khánh là người nghĩ sao làm vậy, vì thế tay thình lình duỗi ra, nhanh chóng kéo xuống lớp nhân bì diện cụ Tiểu Thất dính chặt trên mặt, sau đó cổ tay lưu chuyển xé tan diện cụ giá trị thiên kim kia thành từng mảnh từng mảnh.

“Ai nha!” Tiểu Thất kêu thảm một tiếng, diện cụ không dùng dược thủy đã trực tiếp bị cường ngạnh kéo xuống làm hắn đau đến nước mắt nước mũi thoáng cái trào ra, che mặt kêu không ngừng.

Lan Khánh ném Tiểu Trư, bắt lấy tay Tiểu Thất không cho hắn che mặt, đôi mắt thâm thúy sáng ngời ngắm nghía chân diện mục không dễ gì lộ ra của Tiểu Thất, sau đó ánh mắt hoàn toàn định trụ, rốt cuộc không cách nào rời đi.

Dưới ánh mặt trời, nam tử hình như vốn tên Bách Lý Thất, nhưng sau khi theo hắn đã biến thành “Trần Tiểu Kê” này có một khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, một đôi mắt tựa hoa đào trong xuân, một đôi mày kiếm phi dương, cái mũi cao thẳng, hai cánh môi hồng nhuận viền cong tao nhã khiến người thèm muốn.

Bỏ đi bộ mặt Trần Thất lưu manh, xóa đi từng vết sẹo trên mặt hắn, hồi phục hình dạng nguyên lai, người này hiển lộ một thân khí độ ung dung của hoàng tôn công tử cùng dung mạo vô song có thể mê hoặc song nhãn mỗi người, cho dù hắn chỉ mặc quan phục màu đen có thể thấy được ở mọi nơi trong nha môn nhưng vẫn chẳng thể giấu đi khí chất minh lượng phát ra trên thân.

Răng thật sự rất ngứa ngáy, Lan Khánh nhịn không được kéo Tiểu Thất lại gần, miệng mở lớn, thoáng cái đã hung hăng cắn mặt hắn.

“Ô a—” Tiểu Thất đau đớn kêu thảm một tiếng.

Cắn xong rồi, mặc dù có điểm không đã nghiền nhưng Lan Khánh vẫn buông lỏng miệng, bởi vì Kim Trung Báo Quốc đã nhìn thấy bọn hắn.

Cả bốn tên kia trông thấy Lan Khánh cùng Tiểu Thất đã bị hắn kéo xuống nhân bì diện cụ đều ngẩn ngơ cả người.

"…" Đinh Kim há mồm.

"…" Lý Trung không phát nổi tiếng.

"…" An Quốc bụm miệng.

Bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Thất dưới lớp nhân bì diện cụ này, chỉ nhìn một cái thôi đã đủ làm cả bốn người choáng váng.

Ngọc thụ lâm phong, mạo bỉ Phan An chính là dùng để hình dung người này…

Trần Báo cảm thấy chính mình không muốn sống nữa rồi, Trần Tiểu Kê người này trước kia rõ ràng là đồ bỏ, nhưng hiện nay bộ dạng suất hơn hắn, võ công cao hơn hắn, miệng cũng ngọt hơn hắn! Ưu điểm duy nhất của hắn cũng bị hạ bệ, trên đời này còn có thiên lý sao?!

Lan Khánh lại liếc Tiểu Thất, phát hiện người này thật sự càng nhìn càng thuận mắt, dường như ngay cả cha cũng sắp không so được rồi.

Lan Khánh thẹn thùng cúi đầu, đỏ mặt nhìn chăm chăm mũi giầy, chân trái đạp lên chân phải nói: "Hồi Xuân cao của Tiểu Xuân thật hữu dụng, vết thương mười mấy năm đều có thể xóa sạch. Tiểu Thất ngươi cứ như vậy tốt lắm, như vậy ta sẽ càng thương ngươi!"

"Cái gì Hồi Xuân cao, cài gì càng thương ta?" Tiểu Thất hoang mang hỏi.

"Ngươi trở về phòng soi gương sẽ biết!" Tiếp theo Lan Khánh lại dùng chân phải đạp lên chân trái, đột nhiên cười một tiếng, rồi giống như cơn gió chạy đi, lưu lại Tiểu Thất không biết chuyện gì xảy ra đang xoa khuôn mặt bị cấn đau, đứng lặng tại chỗ.

Kim Trung Báo Quốc cùng Cổ Tam Dũng lúc sau mới hồi phục tinh thần, hít hơi vài cái rồi ôm lấy tiểu tâm can chấn kinh tránh đi, một tiếp tục cúi đầu chẻ củi, một căm giận bất bình lướt qua trước mặt Tiểu Thất, còn hừ một tiếng nói: "Không công bằng, thật sự không công bằng!"

Tiểu Thất gãi gãi đầu, nhìn bên này, lại xem bên kia, nhún vai rồi theo một heo hai chim quay về tiểu viện của mình.

Không bao lâu, từ trong tiểu viện truyền ra tiếng kêu thất thanh của Tiểu Thất.

"A a a a a a a— Con bà nó, mặt của ta sao lại biến thành như vậy—- Sẹo của đại gia ta—- sẹo trên mặt ta—"

Tiểu Thất ôm gương đồng trong phòng ra sức lắc, nhưng mà có lắc thế nào thì vết kiếm theo hắn hơn mười năm sớm đã thuận mắt cũng không thể nào lắc trở về.

Tiểu Thất bỗng nhớ lại, năm đó trên Yến Đãng sơn, Vân Khuynh đệ đệ hắn bị hỏa thiêu cháy đen nửa khuôn mặt, tên ranh Tiểu Xuân tựa hồ chính là dùng cái loại cao gì gì đó xoa lên, hoàn lại gương mặt cho đệ đệ hắn. Sau cao dược kia cất giữ trong mỗi dược phô Hồi Xuân đường thuộc Ô Y giáo ở các nơi, tựa hồ còn vào tận kinh thành, trở thành thánh dược mỹ dung đang được quý phụ công chúa thưởng thức.

Dược kia chẳng phải gọi là cái… "Hồi Xuân cao" gì đó sao?"

"Đáng giận a a a a —" Tiểu Thất ngửa mặt lên trời thét dài. "Triệu Tiểu Xuân ngươi, đi thì đi đi, còn lưu lại "Hồi xuân cao" gì đó cho đại sư huynh a— đáng giận—- Triệu Tiểu Xuân đáng giận, Thi Tiểu Hắc đáng giận—- mặt của ta, trả lại mặt cho ta a——"

Tiểu Thất quá mức kích động, một tiếng thét kia dùng toàn nội lực, cơ hồ toàn bộ nha môn đều bị chấn động.

***

Đêm hôm đó, sau khi chạy lên núi săn thú rất phấn khích, Lan Khánh túm theo hai con tuyết lộc vừa xinh đẹp vừa béo quay trở về. Hắn dùng dây thừng cột lấy hai con lộc, buộc sau thắt lưng một đường kéo trở về.

Hắn chạy a chạy, khiêu a khiêu, ngâm nga chạy vào tiểu viện của mình, thân hình vô cùng nhẹ nhàng, phảng phất giống như phía sau không phải kéo theo hai con tuyết lộc mà là hai con vịt con.

Tiểu Thất châm đèn, vẻ mặt ai oán ngồi trước bàn ngẩn người nhìn đăng hoa, Lan Khánh một cước đá văng cửa, thấy Tiểu Thất liền cởi một con lộc ném tới trước mặt hắn, sau đó hôn hắn một cái, e lệ cười, ngượng nghịu nói: "Cái kia, Tiểu Kê, này cho ngươi ăn, ta ăn no rồi!"

"A?" Tiểu Thất hai mắt vô thần quay lại nhìn Lan Khánh.

Lan Khánh thấy Tiểu Thất không lập tức nhận tâm ý của hắn, nhướn mày cả giận nói: "A cái gì, ngươi tái a một tiếng xem!"

Tiểu Thất tức khắc thanh tỉnh, hắn nhìn lộc trên mặt đất, lại nhìn Lan Khánh, không chút suy nghĩ lập tức thốt ra: "Tạ tạ sư huynh đối tốt với sư đệ, không quản ngại ngàn dặm xa xôi chạy lên hậu sơn hẻo lánh bắt một con lộc thật lớn cho sư đệ. Sư đệ nhất định không cô phụ dụng tâm lương khổ của sư huynh, chốc nữa sẽ nhóm lửa ngoài viện nướng lộc, sau đó sư đệ một nửa, sư huynh một nửa, mỗi người một nửa cảm tình như keo như sơn vĩnh viễn không tiêu tan!"

Lan Khánh nghe Tiểu Thất nói, tức giận trong lòng phút chốc tiêu tán. Hắn vừa cao hứng vừa thẹn thùng, cúi đầu nhìn mũi giầy, lại trông Tiểu Thất nói:

"Vậy ngươi còn không nhóm lửa, ta đem một con khác cho cha ăn, ngươi nướng nhanh nhanh, chờ ta trở lại cùng ăn…" Lan Khánh sụt sịt hút nước miếng. "Ta sẽ trở về thật mau!"

Trước khi đi, Lan Khánh lại nói: "Còn có, từ mai trở đi ngươi không được tái mang nhân bì diện cụ, Tiểu Hắc đại nhân cảm thấy gương mặt ngươi hiện giờ thuận mắt nhất, cho nên từ nay về sau đều không được mang! Một mảnh cũng không được!"

Lưu lại những lời này, người đã vận kinh công, "sưu" một tiếng chạy đi.

"…" Xác định Lan Khánh đã thực rời đi, Tiểu Thất ngồi ngốc giây lát, sau đó mạnh ụp mặt xuống bàn, u sầu khóc lóc.

"Ô ô ô ô ô…"

Bách Lý Thất hắn rốt cuộc tạo nghiệt gì để hiện giờ rơi vào tình cảnh thê thảm đến nông nỗi này.

Không chỉ đánh không trả đòn, mắng không cự lại, thân mình cũng mất chưa nói, hiện giờ ngay cả khuôn mặt mười mấy năm cũng bị biến thành như vậy, hơn nữa sau này còn không được phép mang nhân bì diện cụ xuất môn!

Sư huynh biết rõ hắn không đội nhân bì diện cụ chẳng khác nào không mặc y phục, như vậy kêu hắn ngày mai bày ra bộ mặt thế nào gặp người a?!

"Ô ô ô ô ô…"

***

Cổ Tam Dũng được Lý Trung đưa tới hộ bộ, hộ bộ thanh tra hoàng bộ rồi nhíu mày nói: "Huyện ta năm trước mới thanh tra hộ tịch một lần, nếu Cổ Tam Mãnh ca ca ngươi chuyển đến huyện ta năm trước thì hẳn là có ghi lại trong hồ sơ mới phải. "Sử lại lật giở sổ ghi chép. "Nhưng xem ra, trong này không có ghi chép gì về Cổ Tam Mãnh."

Lý Trung vỗ vai Cổ Tam Dũng, mang theo hắn ra khỏi tiểu viện sở tại của lục bộ, vừa đi vừa nói: "Cứ từ từ, Quy Nghĩa huyện cũng khá lớn, hai ngày tới ta đây mang ngươi đi hỏi thăm, cố gắng mội hồi kiểu gì cũng sẽ có tung tích một nhà ca ca ngươi."

"Cám ơn Lý bộ khoái." Cổ Tam Dũng cảm kích.

"Không cần khách khí." Lý Trung nói: "Vào nha môn ta chính là người một nhà, ngươi gọi ta A Trung là được!"

"Cám ơn ngươi, A Trung!" Cô Tam Dũng nói.

Lúc hai người bọn họ đi vào ban phòng lĩnh bài phiếu bắt người làm việc thì gặp Lan Khánh và Tiểu Thất đi qua trước hai người, Tiểu Thất kéo vạt quan phục che mặt không muốn gặp người, Lan Khánh thì ghé

vào lỗ tai hắn nói gì đó, sau đó hung mãnh giật hạ bi của hắn xuống, lúc này Tiểu Thất mới vác theo khuôn mặt tất cả còn chưa quen nhìn cùng Lan Khánh ra ngoài tuần thành.

Lý Trung nhìn hai người bất đắc dĩ nói: "Tiểu Đầu Nhi lại khi dễ Tiểu Thất. Tiểu Thất tính tình tốt như vậy, cái gì cũng không so đo cùng Tiểu Đầu Nhi, nếu qua hai năm hắn mãn phục lao dịch, Tiểu Đầu Nhi phải thế nào mới hảo đây, ước chừng sẽ không thể tìm thấy người chịu mệt nhọc lại thông minh giống Tiểu Thất như vậy!"

Cổ Tam Dũng ở bên cạnh hỏi: "Trần Thất kia rất được Tiểu Đầu Nhi yêu thích sao?"

Lý Trung thành thật kể: "Không được Tiểu Đầu Nhi yêu thích, Tiểu Đầu Nhi sao có thể mang hắn bên người? Ta nghe nói đêm qua Tiểu Đầu Nhi săn được hai con lộc, về tới nha môn trước hết đưa cho Tiểu Thất một con, những người quen thuộc Tiểu Đầu Nhi đều biết, có thể làm cho Tiểu Đầu Nhi tự tay vì hắn bắt dã thực, trước đây chỉ có Thi đại nhân được hưởng phần vinh hạnh này."

"…" Cổ Tam Dũng nhìn hai người phía xa xa.

Hai người kia cứ đi cứ đi, rồi lại dựa sát vào nhau, không biết Tiểu Thất nói cái gì làm cho Lan Khánh mặt mày hớn hở, tiếp theo bầu không khí trở nên hòa hợp mà cùng nhau ra ngoài.

Cổ Tam Dũng lại hỏi một ít việc của nha môn, ngoài Tiểu Thất cùng Lan Khánh, còn có Thi Vấn, Nam Hương, cùng vài bộ khoái Kim Trung Báo Quốc. Cổ Tam Dũng nói hắn là thô nhân, sợ không cẩn thận đắc tội đại nhân trong nha môn, vì thế muốn hỏi rõ ràng mọi người có kiêng kị hay ham mê gì không, Lý Trung hòa ái nói mọi người trong nha môn rất dễ thân cận, bảo Cổ Tam Dũng không cần lo lắng.

"A… Nhưng có việc ngươi phải nhớ rõ!" Lý Trung ân cần dặn dò: "Hai ngày tới là đến mười lăm trăng tròn, cứ đến mười lắm người trong nha môn không thể tự tiện rời cương vị, tất cả đều phải lưu lại nha môn đến hừng đông hôm sau mới có thể quay về nghỉ ngơi."

"Vì sao?"

"Kỳ thực hiện nay cũng không còn quá trọng yếu." Lý Trung nói: "Phía trước là vì Tiểu Đầu Nhi mắc phải quái bệnh, cứ đến mười lăm, trăng sáng vừa xuất hiện sẽ phát cuồng, ai cũng không ngăn được hắn. Bất quá sau Tiểu Thất tìm thần y Triệu Tiểu Xuân tới chữa bệnh cho Tiểu Đầu Nhi, tháng trước chỉ phát tác nhẹ một chút, cũng không đả thương người. Thi đại nhân trước kia muốn toàn bộ nha môn đề phòng, lúc này xem ra, cũng không còn cần phải giống như trước."

Lý Trung còn nói: "Triệu thần y cam đoan, không tới nửa năm, Tiểu Đầu Nhi có thể giống như thường nhân, trăng tròn cũng sẽ không phát bệnh."

Cổ Tam Dũng nói: "Nghe ra Tiểu Thất có vẻ rất lợi hại nhưng hắn thoạt nhìn rất hiền lành, một chút cũng không giống người khôn khéo như vậy."

"Tiểu Thất đúng là rất lợi hại!" Lý Trung cười nói: "Hai đại án trước sau của nha môn ta đều nhờ Tiểu Thất mà thuận lợi trinh phá, người chớ xem thường hắn. Hơn nữa mấy lần Tiểu Đầu Nhi phát cuồng mười lăm trước đây cũng đều nhờ cơ trí cùng mê dược lợi hại trong tay hắn mới thuận lợi khiến cho Tiểu Đầu Nhi lông tóc vô thương bình tĩnh ngủ qua."

"Nghe ngươi nói như vậy, ta đương nhiên cũng không dám xem thường hắn." Ánh mắt Cổ Tam Dũng lóe sáng.

***

Cả ngày hôm nay tâm tình Thi Vấn không tốt lắm, hắn đang ở trong thư phòng viết phán quyết, viết được một nửa đã buông bút đi đến bên cửa sổ chăm chú nhìn vườn hoa bên ngoài.

Nam Hương đang ở bên án tìm đọc quyển tông (hồ sơ) thấy thế cũng đi tới.

Nam Hương nói: "Đại nhân lại vì chuyện của công tử mà phiền não sao? Ta nghe nói hôm qua ngoại trừ đưa cho ngài một con lộc, công tử cũng có tặng Tiểu Thất một con."

Thi Vấn thở dài: "Tính tình hài tử Tiểu Hắc ta biết, hắn thích thứ gì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay như vậy."

Lúc này bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa, Thi Vấn hô một tiếng: "Tiến vào."

Đẩy vửa vào là Lý Trung.

Lý Trung đem công văn triều đình đưa tới cung kính trình lên Thi Vấn nói: "Đại nhân, tuần án ngự sử Giang Li Giang đại nhân triều đình phái tới đã đến dịch trạm."

"Ân." Thi Vấn tiếp nhận công văn. "Lát nữa ngươi cùng Đinh Kim đến dịch trạm một chuyến, trước thay ta nói tiếng tiếp đón không chu toàn với Giang đại nhân, xem hắn có gì cần, hết thảy đều nghe theo. Tối muộn bản quan vẫn còn chút án kiện cần tra xét, chiều mai ta sẽ bày một bàn tửu tịch ở Phúc Lai khách điếm vì hắn tẩy trần, thỉnh hắn hôm nay hảo hảo nghỉ ngơi trước."

"Vâng." Lý Trung chắp tay, chính sự đã xong liền muốn ra ngoài, nào ngờ Thi Vấn lại cất tiếng.

"Từ từ!"

"Đại nhân còn có điều phân phó?" Lý Trung hỏi.

"Ngươi có thấy Tiểu Hắc cùng Tiểu Thất?" Thi Vấn hỏi.

Lý Trung lặng đi một chút rồi nói: "Mời vừa rồi có gặp hai người bọn họ ra khỏi nha môn, chắc là đi tuần thành."

Thi Vấn lại thở dài, day day mi gian. "Hai người đi cùng nhau?"

"Ách?" Lý Trung không biết Thi Vấn hỏi việc này làm gì đành phải trả lời đúng những gì đã chứng kiến: "Đúng vậy."

"Dựa rất sát?" Thi Vấn lại hỏi.

"Tiểu Đầu Nhi tựa hồ nắm tay Tiểu Thất." Lý Trung thành thật.

Thi Vấn lắc lắc đầu. "Quả nhiên như ta sở liệu, Tiểu Hắc căn bản vẫn dính lấy Tiểu Thất. Hai hài tử này, hai hài tử này… phải làm thế nào cho phải a…"

"Đại nhân…" Nam Hương cũng thán một tiếng.

"…" Lý Trung nhìn Thi Vấn, lại nhìn nhìn Nam Hương, ngừng một chút.

Hôm qua sau khi thấy Tiểu Thất cùng Lan Khánh ở trong sân nướng lộc còn thân mật dựa cùng một chỗ, Trần Báo cùng An Quốc vừa về ban phòng liền miêu tả sinh động như thật, ngôn đàm lúc đó có chút ái muội. Bất quá những người đó cũng chỉ cho là Tiểu Thất cùng Tiểu Đầu Nhi bọn hắn cảm tình rất tốt mà thôi, nhưng lúc này nhìn vẻ mặt Thi Vấn cùng Nam Hương, nhất định là phát hiện điều gì không bình thường.

Lý Trung cũng biết, kể từ lúc ở Thanh Châu trở về, Tiểu Đầu Nhi nhà bọn hắn liền đối đãi đặc biệt với Tiểu Thất.

Thi Vấn ẩn ẩn tức giận, hắn nói: "Bất luận thế nào, nhất định phải sớm tách hai hài tử kia ra mới được. Tiểu Hắc không hiểu chuyện nhưng bản quan không thể để hắn hại Tiểu Thất."

Lý Trung nhớ tới hai người kia ở Thanh Châu đã có gần gũi xác thịt, mặc dù là vì xuân dược làm hại nhưng dưới cách nhìn của một người bảo thủ như hắn, nếu đã xảy ra như thế, hai người cũng sẽ phải cùng một chỗ, tựa như tiểu khúc nhi (điệu hát dân gian) ca trên phố: "Tối nay ta thành người của gia, gia nên hảo hảo đãi ta, xin đừng bắt đầu bừa bãi cuối cùng vất bỏ a—"

Lý Trung quýnh lên, quên mất mình từng hứa với Tiểu Thất sẽ không kể cho người ngoài biết việc này, thuận nói: "Đại nhân ngài không biết sự tình giữa Tiểu Thất cùng Tiểu Đầu Nhi, cho nên thiên thiên vạn vạn đừng như vậy a!"

Nghe thấy lời Lý Trung, Thi Vấn cùng Nam Hương đều nghi hoặc nhìn lại.

Lý Trung luống cuống: "Tiểu Đầu Nhi đối xử với Tiểu Thất như vậy là có nguyên nhân. Hôm nay Tiểu Đầu Nhi đối đãi với Tiểu Thất hảo, trong tâm hắn có Tiểu Thất như vậy mới đúng, nếu hắn đối với Tiểu Thất không tốt, Lý Trung ta sẽ là người thứ nhất không tha thứ cho hắn!"

"Ngươi là có ý gì?" Nam Hương hỏi: "Rốt cuộc là có nguyên nhân gì? Ngươi hãy kể rõ cho đại nhân."

Lý Trung hít sâu một hơi, lúc này mới oán hận nói: "Ngày ấy ở Thanh Châu, khi chúng ta xâm nhập Túc vương phủ cứu người, Tiểu Thất cùng Tiểu Đầu Nhi đã trúng xuân dược của tên dâm tặc Đông Phương Lôi Dẫn, Tiểu Thất cùng Tiểu Đầu Nhi vạn phần bất đắc dĩ lại không muốn hại tới các cô nương khác cho nên, đêm đó ở cùng một phòng, hai người, gạo nấu thành cơm…"

"Cái gì—" Thi Vấn kinh ngạc hô lớn.

"…" Nam Hương miệng há thật to.

"Trong mắt mấy thuộc hạ chúng ta, Tiểu Đầu Nhi từ trước tới nay chính là hảo thượng ti có trách nhiệm, giảng nghĩa khí, hắn làm ra loại sự tình này dù sao cũng khó xử, ta vì lo lắng tới thanh danh Tiểu Thất cùng hắn cho nên đã che giấu, chưa từng nói cho bất cứ ai. Tiểu Đầu Nhi hiện giờ đối tốt với Tiểu Thất, đó là bởi vì bọn họ sớm có phu thê chi thực, ở trong mắt thuộc hạ, hắn làm như vậy thật sự là hữu tình hữu nghĩa, không bởi vì Tiểu Thất là nam tử, hắn cũng là nam tử mà bội tình bạc nghĩa với Tiểu Thất!" Lý Trung nói đến lời cuối thậm chít hốc mắt cũng đỏ rần.

Lý Trung nói tiếp: "Đại nhân, Nam tiên sinh, ngày thường Tiểu Thất tuy cà lơ phất phơ, có lẽ thật sự không xứng với Tiểu Đầu Nhi, nhưng hết thảy mọi việc hắn làm cho nha môn tất cả mọi người đều nhìn thấy, hắn hết mực chiếu cố Tiểu Đầu Nhi tất cả mọi người cũng rõ như ban ngày! Thỉnh hai vị đừng chia rẽ bọn họ, xin để cho bọn họ được tiếp tục ở cùng một chỗ! Nếu Tiểu Đầu Nhi rời khỏi Tiểu Thất, hắn chắc chắn sẽ không thể vui vẻ, cả Tiểu Thất cũng thế!"

Tuy rằng năm chữ cuối cùng không có ví dụ thực tế khả dĩ chứng minh, bất quá Lý Trung cho là vậy.

Thi Vấn nghe xong, trước mắt đột nhiên biến thành một màu đen, thân hình lung lay sắp đổ, tiếp đó lảo đảo một chút, Nam Hương cùng Lý Trung vội vàng tiến tới đỡ lấy hắn.

"Cư nhiên, cư nhiên phát sinh sự tình như vậy!" Thi Vấn không thể tin được. "Nam tiên sinh, việc này, việc này nên làm thế nào cho phải đây?"

Nam Hương trầm mặc một lúc, sau chậm rãi nói: "Việc này thực sự quá mức nghiêm trọng, nếu khuyên nhủ Tiểu Thất cùng công tử vô dụng, bằng không, đại nhân gọi công tử đến trước, tự ngài hỏi hắn, sau đó mới quyết định bước tiếp theo phải làm như thế nào!"

Thật lâu sau Thi Vấn mời từ từ mở miệng: "Lý Trung, gọi Tiểu Hắc đến đây." Sau lại bổ sung: "Kêu hắn một mình trở về là được rồi, nếu hắn hỏi thì nói ta muốn gặp một mình hắn."

"Vâng." Lý Trung đáp.

***

"Cha, ngươi tìm ta sao?" Lan Khánh cầm theo hai lồng gà đi vào thư phòng Thi Vấn.

Thi Vấn đứng ở trong phòng xoay người, lộ ra khuôn mặt đen như mặt đất gì đó. Hắn nói: "Đóng cửa lại, cha có việc muốn nói cùng ngươi."

"A!" Lan Khánh đặt lồng gà xuống đất, sau đó xoay người đóng cửa lại.

"Hai lồng gà này là sao?" Thi Vấn hỏi.

"Đại thẩm bán gà cho ta." Lan Khánh trả lời.

Cư dân trong huyện thành cũng không phải lần đầu cho Lan Khánh gà vịt rau cá, Thi Vấn nói mấy lần cũng không có biện pháp, cho dù nhi tử không thu, dân chúng cũng sẽ đưa đến nha môn, vì thế hắn mở một mắt nhắm một mắt, mặc Lan Khánh cầm mấy món lễ vật này về nha môn.

Thi Vấn gật đầu sau đó hít sâu một hơi: "Lại đây ngồi xuống, cha muốn nói với ngươi về Tiểu Thất."

Lan Khánh ngoan ngoãn cùng Thi Vấn nhập tọa. "Tiểu Thất gần đây rất biết điều, không gây rắc rối." Hắn nói trước.

Thi Vấn thuyết: "Cha không phải muốn nói việc này."

Sắc mặt Thi Vấn có chút khó xử nhưng vẫn mở lời: "Ngươi cùng Tiểu Thất đồng phòng, là ngủ riêng hay ngủ chung?"

"Ngủ chung." Lan Khánh đáp.

Thi Vấn kinh ngạc, nghĩ thầm, chẳng lẽ đúng như lời Lý Trung nói, hai người này đã gạo nấu thành cơm, hắn vội vàng tiếp lời: "Đắp một chăn hai là hai chăn?"

"Hai chăn."

Lan Khánh trả lời như vậy, Thi Vấn nguyên vốn định nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng Lan Khánh còn nói: "Bất quá có khi ngủ chăn bị rơi xuống đất, ta sẽ rúc vào trong chăn Tiểu Thất." Kết quả một hơi kia nghẹn lại, sau đó cả mặt trướng hồng.

Thi Vấn chỉ Lan Khánh nói: "Ngươi, ngươi, ngươi đứa nhỏ này, ngươi cũng biết ngoại trừ huynh đệ, chỉ có phu thê mới có thể chung chăn! Vậy hai người các ngươi ngoại trừ chung chăn, còn có… còn có ở trong chăn… làm chuyện gì không?!"

Thi Vấn vừa hỏi xong, Lan Khánh lập tức nhăn nhó. Hắn nói: "Tiểu Thất bảo không thể cho ngươi biết!"

Thi Vấn vỗ trán, ngửa mặt lên trời than một tiếng: "Trời ơi!"

Lan Khánh ngẩng đầu nhìn trần nhà. "Có quan hệ gì với trời?"

Sắc mặt Thi Vấn hết tái nhợt lại chuyển thành đen, hắn vất vả hít sâu một hơi tự trấn định lại, thanh âm vững vàng, một đôi mắt hắc bạch phân minh bình tĩnh nhìn con hắn rồi nói:

"Kể từ hôm nay, không cho ngươi tái cùng Tiểu Thất ngủ chung một giường, đắp cùng một chăn, ngay cả tuần thành cũng miễn. Để An Quốc cùng ngươi làm việc, từ sau Tiểu Thất sẽ ở lại trong nha môn, cha sẽ tìm nơi an trí hắn."

Lan Khánh nhướn mày. "Vì sao?"

"Ngươi, ngươi, ngươi rốt cuộc có biết hai người các ngươi đều là nam tử, không thể quá mức thân mật không? Đây chính là việc kinh thế hãi tục, cha dạy con không nghiêm, để ngươi một mình ngộ nhập kỳ đồ (lầm đường lạc lối)coi như xong, nhưng hiện nay ngươi lại đi hại Tiểu Thất, ngươi muốn ta phải ăn nói thế nào với người nhà Tiểu Thất?" Thi Vấn vô cùng đau lòng nói.

Lan Khánh nghe được lời này của Thi Vấn, vẻ thanh thản trên mặt dần dần đạm xuống, hắn ngưng mắt nhìn Thi Vấn, trong giọng có lãnh liệt cùng trống rỗng khiến người không rét mà run.

"Nam tử cùng nam tử thì sao?"

"Nam tử cùng nữ tử mới là thiên kinh địa nghĩa, tương lai Tiểu Thất cũng phải thú thê sinh tử, cha không thể để ngươi tùy tiện làm hại cả đời người ta." Thi Vấn nói.

"Cha muốn ta rời khỏi hắn?" Lan Khánh hỏi.

"Đúng vậy!" Thi Vấn đáp.

Lan Khánh thản nhiên nói: "Cả đời hắn chính là ta, cả đời ta chính là hắn. Ta nói rồi, hắn nếu muốn rời xa ta, ta tuyệt đối sẽ không cho hắn sống dễ chịu, nếu ngươi bắt ta rời khỏi hắn, ta cũng sẽ không cho hắn sống dễ chịu."

"Ngươi, đứa nhỏ này tại sao tại sao chẳng chịu nghe lời!" Thi Vấn giận dữ. "Nam tử cùng nam tử vốn không nên ở cùng một chỗ, đấy là việc trái luân thường đạo lý, ngươi muốn Tiểu Thất vì ngươi mà bị người đời khinh bỉ sao?"

Lan Khánh mạnh đứng lên, cũng cả giận nói: "Đó là chuyện giữa ta và hắn, ngươi không cần lo cho chúng ta!"

"Ta sao có thể mặc kệ các ngươi, các ngươi một là con ta, một là ta chiêu lãm, trước không nói Tiểu Thất, chỉ nói ngươi, ta là cha ngươi, há có thể nhìn ngươi thâm hãm mà không kéo ngươi rời xa bùn nhơ?" Thi Vấn phẫn nộ.

"Lý Trung đã kể sự tình Thanh Châu của hai ngươi cho cha, việc Thanh Châu bất quá một đêm, có lẽ chính hôm đó mới làm cho hai hài tử các ngươi lầm tưởng yêu thích lẫn nhau, hết thảy còn kịp, chỉ cần ngươi…"

"Bính—" một tiếng, bàn trà bên người Lan Khánh ứng thanh vỡ nát.

Thi Vấn kinh ngạc nhìn con mình, Lan Khánh thu hồi tay đánh nát bàn trà hằm hằm nhìn phụ thân hắn.

Lan Khánh gằn từng chữ từng chữ:

"Hài nhi đối với hắn thế nào, tự hài nhi rõ ràng nhất; mà hắn đối với hài nhi thế nào, cũng sẽ không có bất cứ kẻ nào hiểu rõ bằng hài nhi. Nếu cha muốn hắn cùng ta tách ra, trước tiên ta sẽ đập nát chân hắn giống như phá nát bàn trà này, khiến hắn làm thế nào cũng đi không được, chỉ có thể lưu lại bên cạnh ta!"

Lan Khánh nói xong cũng không để ý Thi Vấn đang phẫn nộ, hắn xoay cước bộ, không quay đầu lại bước đi.

Tới cửa lại "oanh" một tiếng, đánh cho cửa phòng vỡ nát, vụn gỗ bay tứ tung, tức giận không tầm thường.

Lan Khánh đi rồi, Nam Hương tránh ở sau rèm mới chậm rãi bước ra. Hắn đi đến bên Thi Vấn nói: "Xem ra, công tử chỉ sợ đã tình căn thâm chủng, khó có thể tự kiềm chế."

Thi Vấn ngửa mặt lên trời thở dài: "Nên làm thế nào cho phải…"

Nam Hương ngừng một chút mới từ tốn nói: "Có lẽ chúng ta nên tìm thời cơ thăm dò ý tứ Tiểu Thất rồi mới nói tiếp… Công tử tâm nhãn tiểu, đã nhận định sẽ không buông tha; Tiểu Thất mặc dù là nam tử, nhưng nếu hắn có thể thích công tử, vậy để việc này viên mãn cũng không hẳn bất hảo…"

"Chỉ sợ hài tử kia tính tình quá hư hỏng, Tiểu Thất né tránh còn không kịp…" Thi Vấn lẩm bẩm.

"Đại nhân đừng lo lắng." Nam Hương nói: "Vẫn cứ để đệ tử thử xem trước đi!"

82. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 4

Tiểu Thất từ bên ngoài trở về, khi đi qua hậu đường định về nội nha, hắn nhìn thấy bên ngoài thư phòng Thi Vấn là một mảnh hỗn độn, cửa gỗ vỡ từng mảnh nằm la liệt trên mặt đất, lại cảm thấy khóe mắt dư quang tựa hồ trông thấy thứ gì đó, ảnh tử kia đã nhanh chóng bay qua tường biến mất.

Tiểu Thất lặng đi một chút nghĩ xem đó là thứ gì, chắc không phải ban ngày ban mặt lại có oan hồn phiêu đến chứ? Lúc này Nam Hương cúi đầu đi ra từ thư phòng Thi Vấn.

"Nam tiên sinh!" Tiểu Thất gọi một tiếng.

Nam Hương ngẩng đầu thấy hắn liền ngơ ngẩn. "Các hạ là?"

"Là ta, Tiểu Thất." Tiểu Thất sờ sờ mặt mình, có chút ngượng ngùng nói: "Sư huynh không cho ta mang nhân bì diện cụ, đây là mặt thật của ta, hôm nay ngươi là người thứ mười mấy hỏi ta là ai rồi."

"Tiểu Thất?!" Nam Hương rụt lui từng bước, hiển nhiên thập phần giật mình.

"Đúng vậy đúng vậy, ta 'thanh minh tuấn tú, siêu quần xuất chúng, là một mỹ nam tử phong độ không ai bì được', ngươi không cần lặp lại lần nữa đâu, hôm nay mọi người thấy ta đều nói vậy!" Tiểu Thất cố kéo bộ mặt tươi cười, khổ sở nói giỡn.

Một lúc lâu sau Nam Hương mới hồi phục tinh thần, hắn nhìn Tiểu Thất, trong lòng nghĩ, nam tử này đủ để xứng đôi với Lan Khánh, Quy Nghĩa huyện nha môn cũng nhờ có hắn mới liên tục phá được kỳ án.

Ngừng một chút, trầm tư trên mặt Nam Hương dần dần rút đi mà tươi tắn cười nói. "Ngươi tới đúng lúc, thật tốt!"

"Không tốt, không tốt chút nào, chỉ cần ngươi cười với ta, cho tới bây giờ chưa từng có chuyện tốt." Tiểu Thất thối lui ra sau.

Nam Hương cười cười lắc đầu. "Ngươi nói cũng đúng."

"A! Lại để cho ta đoán trúng!?" Tiểu Thất giả vờ kinh ngạc sau đó hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì làm cho Nam tiên sinh ngài thoạt nhìn như trời sắp sập đến nơi vậy?"

Nam Hương vẫy vẫy tay với Tiểu Thất, dẫn Tiểu Thất tới bên tường, thở dài nói: "Công tử vì ngươi mà mới rồi ầm ĩ một trận với đại nhân, sau đó tức giận rời đi."

Tiểu Thất hít sâu một hơi. "Ta đã cảm thấy kiểu cửa vỡ kia có chút quen thuộc! Lần trước sư huynh cũng phá nát cửa như vậy!" Tiếp theo lại nói: "Vậy rốt cuộc tranh cãi việc gì với đại nhân? Hai phụ tử bọn họ từ trước tới nay cảm tình không phải rất tốt sao?"

Nam Hương nhìn sâu vào Tiểu Thất, Tiểu Thất bị hắn nhìn da đầu run lên.

Tiểu Thất sợ hãi hỏi: "Vì sao tiên sinh dùng ánh mắt như vậy xem ta?"

Nam Hương nói: "Đại nhân đã biết sự tình phát sinh giữa ngươi và công tử ở Thanh Châu, lúc nãy Lý Trung đã kể!"

Tiểu Thất trợn mắt, bỗng dưng cả mặt dâng lên một mảnh ửng hồng, nghiến răng nghiến lợi nói: "A Trung tên kia không tuân thủ đạo nghĩa, rõ ràng hắn đã hứa không nói!"

Nam Hương đối khán với hắn, sau đó cười toan nói tiếp, nhưng Tiểu Thất đỏ mặt lập tức xoay người, định bụng rời đi.

Nam Hương nhanh tay giữ chặt ống tay áo Tiểu Thất nói: "Như vậy đi, ta nói thẳng vào vấn đề! Ngươi dành cho công tử, rốt cuộc là kiểu đối đãi gì?"

"Đối, đối, đối đãi?" Tiểu Thất nói lắp.

Nam Hương gật đầu: "Công tử thích ngươi, thích đến mức không tiếc trở mặt với đại nhân cũng muốn cùng ngươi một chỗ. Còn ngươi đối với công tử thế nào, phải chăng không đồng tâm ý như hắn? Nếu ta không hỏi rõ ràng, ta cùng Thi đại nhân làm sao yên tâm giao công tử cho ngươi!"

"Giao, giao, giao cho ta?" Tiểu Thất vẫn nói lắp.

"Tiểu Thất, ngươi nên nói rõ ràng, có phải ngươi cũng thích công tử như hắn thích ngươi không? Vô luận tương lai thế nào, đều toàn tâm toàn ý đối đãi hắn?"

Nam Hương hỏi như vậy, cả mặt Tiểu Thất đỏ đến mức quả thực muốn nổ tung.

Hắn ân ân a a, không thốt ra được một câu đầy đủ đáp lại Nam Hương. Hắn đối với Lan Khánh thế nào? Hắn đối với Lan Khánh thế nào chính hắn gần đây mới biết, hơn nữa không sao nói nên lời.

"Ta, ta, ta…" Tiểu Thất tiếp tục cà lăm.

Nam tử hán đại trượng phu, thích thì thích, không cần phải thừa nhận hay không, nhưng thời điểm mấu chốt lại bị chất vấn, Tiểu Thất giống như đầu gỗ, mặt trướng đỏ, cái gì cũng nói không nên lời.

"Ngươi vẫn không chịu nói?" Nam Hương có chút nóng nảy. Việc này thật sự không tầm thường, không chính tai nghe được tâm tư Tiểu Thất, hắn nói thế nào cũng không thể yên tâm.

Nam Hương nói: "Công tử vì ngươi không tiếc nháo loạn trở mặt với đại nhân, hiện nay cũng không biết đã chạy đi đâu, ngươi vẫn ấp úng như thế sao được ?"

Ở đầu kia, từ lúc bọn họ bắt đầu nói chuyện, Thi Vấn cũng đứng trong thư phòng, nghiêng tai nghe hai người đối thoại, vô cùng khẩn trương.

"Sư huynh một mình chạy đi rất nguy hiểm một khi sinh khí hắn sẽ không thể khống chế cảm xúc dân chúng toàn bộ Quy Nghĩa huyện cũng sẽ gặp phải tai ương ta sợ hắn xằng bậy cho nên đi tìm hắn trước những chuyện khác chờ ta tìm hắn trở về sẽ nói tiếp với Nam tiên sinh đi trước cáo từ!" Tiểu Thất đùng đoàng nói xong cả tràng ngay cả nghỉ lấy hơi cũng không làm, nện bước lập tức lui sau, giãy khỏi tay Nam Hương sau đó hèn nhát đào tẩu.

"Tiểu Thất!" Nam Hương gọi với theo sau.

Tiểu Thất vẫn cứ chạy như hỏa thiêu sau mông, phi như bay, không quay đầu lại.

***

Quy Nghĩa huyện địa xử xa xôi, dân phong chất phác, toàn bộ huyện nội chỉ có một tòa thanh lâu, hai sòng bạc, ba gian khách điếm, bốn năm tửu quán mà thôi.

Cư dân trong huyện bình thường ngoại trừ làm nông hoặc buôn bán nhỏ, thỉnh thoảng đến trà lâu phạn phán nghe giảng hí thuyết thư chính là lạc thú lớn nhất trong cuộc sống, tại dạng địa phương thế này muốn tìm một thú vui cổ quái hiếm lạ gì đó thực không dễ dàng.

Trong đại môn Phiêu Hương viện, một thiếu niên bộ dạng thư đồng bị đẩy ra, hắn lảo đảo vài bước bám vào môn khảm, ngã chổng vó ra ngoài đại môn.

Một gã công tử ca nhi (công tử bột, cậu ấm)quần áo hoa quý từ trong viện đi ra, công tử ca nhi mặt rỗ kia vênh mặt hất hàm chỉ vào thiếu niên thư đồng mắng:

"Ngươi là cái thá gì, thiếu gia nhà ngươi đi đến địa phương chim không thèm đẻ trứng này đã buồn muốn điên, vất vả lắm mới tìm được chỗ tầm hoan mua vui, cô nương còn chưa kêu đến đã bị ngươi diệt hưng trí!"

Đường cái phía nam người đến người đi, hành nhân đi ngang qua tò mò vây quanh.

Thư đồng ngã đến đầu óc choáng váng, còn chưa kịp bò lên đã dùng thanh âm lo sợ sắp khóc nói: "Thiếu gia ngài đừng lưu luyến nơi không đứng đắn này, nếu lão gia biết ta để ngài tới nơi này, lão gia sẽ đánh gãy chân ta!"

Hoa phục công tử hừ một tiếng, cả giận quát: "Nếu ngươi dám nói cho cha ta, ta sẽ đánh gãy chân ngươi trước! Không thừa lời với ngươi, thiếu gia ta muốn tầm hoan mua vui, ngươi tự tìm một cái động chui vào đi, tránh cho thiếu gia ta thấy ngươi lại bực bội!"

"Thiếu gia thiếu gia, van cầu ngài trở về cùng ta!" Thư đồng lê gối đến trước hoa phục công tử, mới ôm đến đùi đối phương đã bị đối phương đạp càng thêm xa.

Đầu thư đồng đập mạnh vào thạch đôn trước tửu quán đối diện, trên trán huyết lưu như trút, mọi người nhìn thấy đều truật mục kinh tâm.

Quần chúng nghị luận, khi một người trong đó muốn quát bảo hoa phục công tử kia ngừng lại, ngoài đám người đột nhiên truyền đến thanh âm chỉ cần là dân chúng Quy Nghĩa huyện nhất định sẽ quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

"Vô lại lớn mật, dám ở Quy Nghĩa huyện nội công nhiên hành hung, còn đem Tiểu Hắc đại nhân ta để vào mắt không, hừ!"

Nghe thấy thanh âm, đám người lập tức tách ra một thông đạo, sau đó Lan Khánh mặc tạo sắc quan phục, thắt lưng buộc khoan đái màu đỏ, hắc sa bay bay, nâng mắt, chậm rãi đi tới trong sự chú mục của mọi người.

"A, là Tiểu Hắc đại nhân!"

"Tiểu Hắc đại nhân!"

"Tiểu Hắc đại nhân hôm nay vẫn tận tụy công tác như vậy!"

"Cũng vẫn xinh đẹp như thế a!"

Vương thịt heo tuôn ra câu cuối cùng kia bị tha ra sau, vài đại thẩm không cho hắn nhìn Lan Khánh.

Hoa phục công tử nhìn thấy Lan Khánh, đầu tiên là sửng sốt, sau lập tức hừ một tiếng, vểnh mặt hếch mũi trừng người nói:

"Ngươi mới lớn mật! Thân quan phục này, chỉ là một tên quan sai Quy Nghĩa huyện thôi! Có biết ta là ai hay không? Ta là Giang Duyệt Thư, nhi tử của tuần án ngự sử Giang Li, huyện quan Thi Vấn các ngươi thấy ta cũng phải khách khách khí khí, quan sai nho nhỏ như ngươi cư nhiên dám hô to gọi nhỏ, thật sự là thất lễ cực điểm!"

“Quan sai nho nhỏ” Lan Khánh trừng lớn mắt, trong lúc suy đoán gia hỏa này từ đâu lòi ra, buông một câu “không biết sống chết”, tên Giang Duyệt Thư không dài mắt kia lập tức tức giận quát:

“Không biết sống chết cái gì! Ngươi dám nói như thế với nhi tử tuần án đại nhân! Ngươi tên là gì, giữ chức vụ gì? Bộ khoái có phải không? Cư nhiên dám quản ta xử lý việc nhà, chờ ta trở về kể cho cha ta, kêu cha ta nói cho đại nhân nhà ngươi biết, tái bảo đại nhân nhà ngươi đánh ngươi bản tử, xem ngươi sau này còn dám vô lễ với ta không!”

Lan Khánh há to miệng, từ khi hắn đến Quy Nghĩa huyện, đây vẫn là lần đầu tiên có người nói chuyện kiểu đó với hắn.

Thư đồng chặn máu đổ trên trán, yếu ớt đi đến bên cạnh Lan Khánh: “Vị đại nhân này, tiểu nhân không có việc gì, tiểu nhân là thư đồng của công tử Giang đại nhân, bởi vì tiểu nhân đã làm sai, cho nên thiếu gia nhà ta mới trách phạt ta như thế, thỉnh đại nhân đừng quản, đó là việc tiểu nhân phải chịu!”

Lan Khánh cúi đầu, vừa trông thấy khuôn mặt thư đồng kia liền sửng sốt. Ai ya, thiếu niên này có một đôi hoa đào mắt, hai gò má phấn nộn, ước chừng mười bốn mười lắm tuổi, khuôn mặt có vài phần tương tự Tiểu Thất ngày đó khôi phục diện mạo lúc trẻ.

Tiểu Thất là ai? Là gà yêu của Tiểu Hắc đại nhân hắn a!

Mà Tiểu Hắc đại nhân hắn nổi danh nhất là gì? Là bao che khuyết điểm chứ gì nữa !

Huống hồ trong nha môn cho tới bây giờ có một quy định bất thành văn, Trần Tiểu Kê ai cũng không thể khi dễ, chỉ có mình Thi Tiểu Hắc hắn có thể mà thôi!

Thiếu niên này dáng vẻ tương tự Tiểu Thất, hỗn trướng Giang Duyệt Thư lại dám khi dễ, đó chính là dẫm lên đầu Tiểu Hắc đại nhân hắn! Điều này sao được phép!

Giang Duyệt Thư tức giận, Lan Khánh còn giận hơn hắn! Hơn nữa người này còn nói muốn kêu cha hắn đánh hắn bản tử!

Lan Khánh cũng vặc lại:

“Ta mặc kệ cha ngươi là tuần án ngự sử hay là tuần án ăn hại, đi vào Quy Nghĩa huyện này, không ai lớn hơn cha ta! Cha ta là đại quan lớn nhất Quy Nghĩa huyện, hắn danh Thi Vấn, là huyện lệnh đại nhân! Ai cũng không thể bảo cha ta đánh ta bản tử, cha ngươi cũng không được! Ngươi ở Quy Nghĩa huyện nội công nhiên hành hung, ta phải bắt ngươi về, đến lúc đó ngươi mới là kẻ bị cha ta đánh bản tử, hơn nữa còn phải cởi quần đánh!”

Giang Duyệt Thư vừa nghe cư nhiên ha ha hai tiếng, bật cười lớn.

“Ngươi cười cái gì!” Lan Khánh cả giận.

“Xem ra ngươi còn không biết sự lợi hại của cha ta!” Giang Duyệt Thư đắc ý lần thứ hai hếch mũi trông Lan Khánh. Hắn nói: “Trong trong ngoài ngoài triều đình đều biết, năm đó cha ngươi bởi vì phá án bất lực, bị cha ta vạch trần trước mặt hoàng thượng cho nên mới bị biếm đến nơi chim cũng chả thèm đẻ trứng này làm quan!”

“Cha ta phụng mệnh hoàng thượng tuần sát tứ phương, quan vị cao hơn cha ngươi không biết bao nhiêu phẩm, tuy rằng lúc này Thi Vấn phá được hai kỳ án, hoàng thượng sai cha ta đến ca ngợi hắn đôi chút, nhưng nếu ngươi thật sự chọc tới ta, ta sẽ trở về cáo trạng với cha ta, đến lúc đó cha ta tố cáo triều đình lần nữa, chỉ sợ trong cơn tức giận hoàng thượng sẽ biếm cha ngươi thêm bốn cấp, đến lúc đó hắn là cửu phẩm tiểu quan, toàn gia các ngươi cứ ở đó mà khóc lóc!”

Lan Khánh nghe xong tức đến sùi bọt mép.

Hơn nữa Nam Hương đích xác từng kể năm đó cha hắn vì đắc tội quyền quý trong triều mới từ nhị phẩm đại quan biếm xuống thành thất phẩm. Người hại cha hắn chắc hẳn là cha tên đứng trước mắt này, cho nên người này chính là con của cừu nhân!

Hôm nay không hảo hảo giáo huấn người này thay cha hắn hả giận, vậy sao được!”

Tiểu Thất tìm được Lan Khánh chính là lúc Lan Khánh đang đánh người.

Một gã thanh niên bị Lan Khánh đánh cho chạy loạn khắp đường, cư dân vây quanh xem lại còn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, Tiểu Thất hỏi bên cạnh mới biết người Lan Khánh đánh cư nhiên là Giang Duyệt Thư, nhi tử tuần án ngự sử mới đến hôm nay, nguyên nhân đánh người không chỉ là vì gã họ Giang kia khi dễ hạ nhân trong nhà, mà thêm nữa chính do cha hắn cư nhiên là thủ phạm hại Thi Vấn bị giáng chức, Lan Khánh tức giận, hẳn nhiên sẽ đuổi đánh.

Giang Duyệt Thư cũng có căn cơ võ công, nhưng dù thế nào cũng kém cao thủ lợi hại nhất đẳng đủ sức bễ nghễ thiên hạ, Lan Khánh.

Đầu tiên hắn bị đánh từ đầu đường đến cuối phố, rồi lại bị đánh từ cuối phố đến đầu đường, hắn trốn trong đám người, đoàn người lập tức tản ra làm hắn không còn chỗ trốn chạy.

Lan Khánh túm lấy hắn cuồng đấm mãnh liệt vào mặt hắn, đấm đến mức người ta máu mũi ròng ròng, sau Lan Khánh ngại người ta chảy máu mắc ói liền rút kiếm toan chém người.

Lan Khánh huy kiếm chém, vốn một kiếm này nên trúng, ai ngờ mạnh giơ kiếm huy xuống, Giang Duyệt Thư trốn kịp, kiếm kia liền chặt phải thạch đôn trước tửu quán.

Kết quả khi Lan Khánh nhổ kiếm ra, trên thân kiếm đã sứt mất hai lỗ.

Kiếm bị sứt, Lan Khánh mị mị mắt, cả giận quát: "Ngươi, hỗn trướng, làm hại kiếm của ta bị hủy, kiếm ta đã phải vứt mấy thanh, cũng phá hư mấy thanh, lúc này trở về muốn sửa kiếm, cha sẽ mắng ta, thật sự đáng giận!" Dứt lời xách kiếm muốn tiếp tục chém người.

Biết Lan Khánh đang nổi nóng, hiện nay không thể tiến tới trước, cho nên Tiểu Thất khoanh tay, thong dong xem cuộc vui cùng cư dân; nhưng về sau thấy Lan Khánh mơ hồ nổi lên sát khí, thế kiếm chém càng ngày càng ngoan lệ, Giang Duyệt Thư cho dù biết võ công nhưng tránh thoát vẫn chật vật không thôi, trên người đã xuất huyết, vì thế ngay tại kiếm cuối cùng, Lan Khánh dường như muốn chặt rụng đầu Giang Duyệt Thư như chặt đầu gà, Tiểu Thất tung người nhảy ra bắt lấy tay Lan Khánh, thay Giang Duyệt Thư trì hoãn một kích trí mạng kia.

"A a a a a—" Giang Duyệt Thư sợ tới mức tè ra quần, chổng vó ngã xuống đất, hắn kinh hách quá độ giương miệng kêu không ngừng.

Tiểu Thất đón một kích của Lan Khánh, nghiêng đầu liếc Giang Duyệt Thư nói: "Còn không mau đi ?"

Tiểu thư đồng mới rồi bị chủ tử đánh cho máu đầy đầu lập tức chạy tới, run rẩy dìu thiếu gia nhà hắn chạy thoát thân.

Giang Duyệt Thư vừa trốn vừa kêu to: "A a a a a a—"

Quả thực chấn kinh không nhẹ.

Lan Khánh liếc Tiểu Thất, cả giận nói: "Ngươi làm gì ngăn ta, ngươi có biết kẻ kia là ai không? Hắn là nhi tử cừu nhân của cha ta, ngươi sao có thể giúp hắn, còn để hắn chạy!"

"Nếu ngươi thật sự chém hắn, vậy chẳng phải hại chết Thi đại nhân!" Tiểu Thất nói: "Ta nghe láng giềng nói người nọ là nhi tử tuần án ngự sử, đã nói với người bao lần, nhi tử thân thích của đại nhân này đều không thể động, nhưng sao ngươi cứ luôn chọn trúng bọn họ động đao a?"

Lan Khánh căm giận liếc Tiểu Thất: "Làm chuyện xấu là phải đánh, bất kể hắn là thân thích nhi tử của ai, đánh trước một chút, sau đó tái lôi về nha môn cho cha đánh lần hai!"

"Ai…" Tiểu Thất thở dài một hơi. "Tính tình ngươi a, nếu có một ngày ta không ở cạnh trông ngươi, vậy phải làm thế nào mới tốt… "

Tiểu Thất cầm lấy tay Lan Khánh, muốn mang hắn rời khỏi đường cái, nhưng hai chân Lan Khánh vững vàng tại chỗ, không chịu đi.

"Sao thế?" Tiểu Thất hỏi.

"Là cha hay Nam tiên sinh kêu ngươi ra tìm ta?" Lan Khánh mị mị mắt, vẻ mặt tức giận chưa tiêu.

"…" Tiểu Thất buông tay Lan Khánh, gãi gãi đầu. Nhớ đoạn đối thoại cùng Nam Hương vừa nãy, biểu tình của hắn có chút không được tự nhiên.

Tiểu Thất nói: "Nam tiên sinh kể với ta ngươi cùng cha tranh cãi… Kỳ thực hai phụ tử có cái gì hảo cãi đâu, làm gì sinh khí lớn như vậy, cả cửa cũng đánh vỡ…"

"Làm gì sinh khí lớn như vậy?" Lan Khánh vừa nghe thấy, một trận hỏa lập tức bùng lên. "Cha nói với ta cái gì ngươi có biết?"

Tiểu Thất đỏ mặt, "Có thể đoán được một ít…"

"Vậy ngươi còn nói giúp cha, kêu ta trở về!" Mắt Lan Khánh trừng thật lớn. "Hay là ngươi cũng đứng cùng phe với cha, cha muốn ta tách khỏi ngươi, ngươi cũng thấy cha ta nói đúng cho nên mới làm thuyết khách?"

Đám người trên đường cái tụ tập lại vây quanh Lan Khánh cùng Tiểu Thất.

Lan Khánh là nhân vật phong vân mỗi người trong Quy Nghĩa huyện đều chú mục, lúc này hắn ở trên đường tranh cãi, mỗi vị hương thân đều dỏng lỗ tai lên muốn nghe xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Mà trong đám hương thân hiếu kỳ cũng hỗn tạp một đôi nhãn tình mang dụng ý khác, giấu ở phía sau, chú tâm thăm dò nhất cử nhất động bọn họ.

Lời Lan Khánh làm Tiểu Thất ngây ngốc nói không ra lời. Hắn muốn đáp "Đúng vậy" cũng không được, trả lời "Không phải" cũng không xong. Tiểu Thất không muốn là nguyên nhân phụ tử Thi Vấn Lan Khánh tranh cãi, vì thế liền nói:

"Thi đại nhân cũng là vì tốt cho ngươi…"

Sau đó mới nói ra ý kiến của mình, nhưng kiếm Lan Khánh đã huy xuống thọc ngập vào mũi giầy Tiểu Thất.

"A a a a—" Tiểu Thất bị kinh hách cũng kêu thảm thiết y hệt Giang Duyệt Thư khi nãy.

Bất quá may mắn kiếm xuyên giữa kẽ ngón chân, Lan Khánh ước lượng rất chuẩn xác, không thực sự phế đi ngón chân Tiểu Thất.

"Trần Tiểu Kê, coi như ta nhận sai ngươi! Nếu ngươi đứng về phe cha ta, ta đây sẽ không để ý ngươi, cũng không thèm thích ngươi! Ngươi, còn gà đáng giận, ngươi muốn thích thì thích cha ta đi! Hai người chúng ta từ nay về sau nhất đao lưỡng đoạn!" Lan Khánh nói xong căm giận thôi một chưởng vào ngực Tiểu Thất, cả người Tiểu Thất lập tức bay ra ngoài.

"A a a a a—" Tiểu Thất lần thứ hai kêu thảm thiết.

Sau đó hắn bay vào trong đám người, ngã vào lòng một đại thẩm.

Bởi vì hiện nay người rất tuấn tú, nhìn trái nhìn phải thế nào cũng không ra dáng vẻ lưu manh vô lại trước kia, đại thẩm bị Tiểu Thất đụng vào, hai người té mạnh trên đất, sau khi phục hồi tinh thần lại thấy tiểu sinh anh tuấn nằm trong ngực, đại thẩm đỏ mặt, nhẹ giọng ôn nhu nói: "Vị quan sai đại ca này, ngươi có làm sao không?"

Tiểu Thất rùng mình, lập tức tránh khỏi ngực đại thẩm, sau đó nhìn lại phía Lan Khánh, chỉ thấy người đi phố trống, làm sao còn bóng dáng đại sư huynh nhà hắn.

"Ai…" Tiểu Thất phiền muộn gãi gãi đầu, Lan Khánh lại chạy mất, lúc này phải đi đến chỗ nào mới tìm được người trở về.

"Sư huynh a…"

***

Dưới cơn nóng giận, Lan Khánh chạy ra ngoài thành, vốn định lên Tiểu Thương sơn tìm nhóm đạo đồng của Minh Tông lão đạo giải sầu, nhưng mới đến cửa cung Nguyên Sướng cung, tiểu đạo đồng thăm dò ra, thấy hắn cư nhiên khóa đại môn, không thèm để ý.

Hôm nay đầu tiên Lan Khánh ở chỗ cha sinh giận, tiếp theo Tiểu Thất lại làm cho hắn thêm phẫn nộ, đến tiểu đạo sĩ Nguyên Sướng cung cũng chọc giận hắn, vì thế hắn cũng nổi giận rồi, hắn chuyển đầu lập tức chạy tới Thanh Tư hồ phía sau Nguyên Sướng cung.

Thanh Tư hồ vẫn yên tĩnh ưu mỹ, Lan Khánh ở ven hồ thở phì phì ngồi xuống, sau đó nằm xuống, tiếp theo nhàm chán ngịch ngợm hạt cát bị nước xô lên.

Thỉnh thoảng hắn sẽ quay đầu nhìn lối mòn một cái, Tiểu Kê vốn dĩ vô luận hắn chạy tới chỗ nào cũng đều tìm hắn hôm nay không hiểu sao, thế nhưng thật sự không đuổi theo.

Cứ chờ, cứ chờ, chờ đến lúc thái dương sắp xuống núi, gà vẫn không có tới.

Lan Khánh bĩu môi, cảm thấy nhàm chán, lại thấy trước mắt gợn sóng lăn tăn, hắn nhớ tới con cá lúc trước quơ được ăn thật ngon, nghĩ thầm, dù sao chờ Tiểu Kê cũng vẫn là chờ, không bằng đi bắt cá ăn!

Nghĩ nghĩ liền cởi ngoại y cùng bội kiếm trên người xuống, sau đó thả mình nhảy vào trong hồ, bơi a bơi, lặn một cái tiến vào trong nước bắt cá.

Lan Khánh vừa xuống nước, bên hồ xuất hiện một thân ảnh.

Nhưng không phải Tiểu Thất hắn vẫn chờ.

***

Chiều hôm sau.

"Tiểu Hắc còn chưa trở lại sao?" Thi Vấn cởi quan phục, đổi một bộ thanh y tầm thường.

Nam Hương tùy thị ở bên nói: "Giữa trưa Tiểu Thất có trở về nói là toàn bộ hậu sơn đều lật tung nhưng vẫn không thấy người. Cũng đã phái người tìm kiếm trong thành, chỉ cần phát hiện công tử sẽ lập tức quay về nha môn thông tri."

Mặc xong y phục, Thi Vấn đẩy cửa sổ nhìn mặt trăng vừa tròn vừa lớn nói: "Tối nay chính là mười lăm, hài tử kia bình thường không thể khống chế chính mình, hiện giờ một mình bên ngoài thực khiến người lo lắng."

"Sau khi dùng dược của Triệu đại phu, tính tình công tử đã bình thường rất nhiều, lần trăng tròn trước bất quá chỉ săn một ít dã vị về mà thôi, Triệu đại phu cũng nói chỉ cần công tử không chịu kích thích, cho dù phát bệnh cũng không xảy ra chuyện gì, đại nhân đừng quá lo lắng." Nam Hương nhíu mày, tiếp tục nói:

"Thật ra, tối nay đại nhân phải khai yến chiêu đãi Giang đại nhân ở Phúc Lai khách điếm, tuy lần này người nọ phụng mệnh hoàng thượng tiến đến khen thưởng đại nhân, nhưng lúc trước trong triều từng gây hiềm khích cùng ngài, đệ tử có đôi chút lo lắng về buổi yến này. Người nọ xưa nay chua ngoa, lát nữa đại nhân tiến vào, vô luận nghe được cái gì cùng đừng để ở trong lòng mới được."

Tuần án ngự sử thay mặt thiên tử tuần thú tứ phương, là quan lớn nhị phẩm, được phép thẩm vấn các loại án oan, tự hạ phán quyết mà không cần hỏi quan viên địa phương, xuất kinh nhân danh nghĩa thiên tử cho nên không thể chậm trễ tiếp đón.

Thi Vấn nói: "Sư gia yên tâm, Giang Li người nọ ta đã có phương pháp ứng đối."

"... Đệ tử vẫn không yên lòng, hay là, tối nay thỉnh đại nhân cho đệ tử cùng ngài dự yến được không?" Nam Hương nói.

"Không được." Thi Vấn tức khắc từ chối. "Ngươi ở lại nha môn chờ tin tức bọn Tiểu Thất. Ta lo cho Tiểu Hắc."

Nam Hương đánh cúi đầu nói: "Vâng, đại nhân!"

Chuẩn bị xong, Thi Vấn mang theo hai phó dịch xuất phát đi Phúc Lai khách điếm.

Từ trước tới nay hắn cũng không phải kẻ khoe khoang, nha môn dưới sự trì quản của hắn cho tới bây giờ luôn luôn cần kiệm, dù hôm nay người phải tiếp đãi là nhị phẩm đại quan từ kinh thành tới, mọi thứ vẫn

chiếu theo hành sự thường ngày của hắn, phân phó chuẩn bị ba lượng bạc thái sắc— hắn đã cảm thấy vãn yến chiêu đãi thập phần xa hoa.

Tuy nhiên Nam Hương tựa hồ sớm biết điểm này, nên khi Thi Vấn lên nhã gian lầu hai của Phúc Lai khách điếm, dưới con mắt sùng bái của tiểu nhị nhập tọa, muốn điểm vài món ăn, tiểu nhị ca lập tức đón lời:

"Thi đại nhân, Nam Hương sư gia đã dặn dò chuẩn bị hảo thái sắc, hôm nay ngài đại giá quang lâm, Phúc Lai khách điếm ta hết thảy bồng tất sinh huy (kẻ hèn vẻ vang), thức ăn tinh xảo mà Nam Hương sư gia chọn, nhóm sư phó (nhóm thợ cả-đầu bếp chính)cũng đã nghiên cứu hết lần này tới lần khác, vãn yến hôm nay nhất định không để ngài mất mặt trước tuần án đại nhân."

Thi Vấn sửng sốt nói: "Nam tiên sinh đều dặn dò ổn thỏa?"

"Vâng vâng!" Tiểu nhị ca lấy ra một tờ đan tử trong ngực, mở ra, sau thao thao bất tuyệt niệm tên thái sắc. Món ăn này mặc dù không phải bào ngư vây cá, nhưng cũng là những món tinh mỹ đặc sắc của địa phương thập phần giàu có.

Thi Vấn vuốt chòm râu thở dài: "Nam tiên sinh thực sự chu đáo quá, chẳng những xử lý sự vụ cao thấp trong nha môn, ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này cũng thay ta quan tâm, thật vất cả cho hắn."

Tiểu nhị cao nói: "Thi đại nhân nhật lý vạn ky (chăm chỉ bề bộn công việc ngày ngày)còn không phải đều vì bách tính chúng ta có được cuộc sống tốt đẹp, Nam tiên sinh cũng không muốn đại nhân quá mức vất vả lao lực, lúc này mới thay đại nhân chuẩn bị mọi chuyện. Nói thật, Nam tiên sinh thật sự là một hảo sư gia a!"

Thi Vấn cười gật đầu. "Đích xác."

Tiểu nhị lui ra, Thi Vấn ở trong nhã gian khách điếm chờ Giang Li đến.

Nhưng chờ mãi, canh giờ ước định đã qua vẫn không thấy Giang Li tới.

Thi Vấn có chút buồn bực, tĩnh tọa một hồi rồi lại đến bên cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng trên trời. Đã qua một canh giờ, vì sao người còn chưa tới?

Tuy rằng hai người bọn họ từng có khúc mắc, nhưng lần này Giang Li phụng hoàng mệnh đến, bái thiếp cũng là hắn sai người đưa tới nha môn trước, theo lý thuyết sẽ không bắt hắn chờ đợi.

Cảm thấy có chút kỳ quái, vì thế Thi Vấn gọi tới một gã tùy tùng nói: "Ngươi đến dịch trạm xem Giang đại nhân có bị sự tình gì trì hoãn không? Nếu hôm nay hắn không thể phân thân thì báo với hắn, ngày sau ta tái khai yến chiêu đãi hắn cũng được."

"Vâng, thưa đại nhân!" Tùy tùng lĩnh mệnh nhanh chóng rời đi.

Thi Vấn ngồi xuống, nhẫn nhịn, hắn lật chén rót trà chậm rãi nhâm nhi.

Tận một khắc sau, cửa phòng nhã gian bị đẩy mạnh ra, phó tòng của hắn hốt hoảng chạy về, Thi Vấn sửng sốt nghe phó tòng mặt mày tái nhợt kia run rẩy hô lớn:

"Cứu cứu cứu, cứu mạng a đại nhân—- chết chết chết chết, chết người—"

Thi Vấn mạnh đứng lên, làm đổ chén trà trên bàn. Mặc cho nước trà tràn đầy đất, hắn chỉ vội vã hỏi: "Chuyện gì xảy ra—"

"Hắc, hắc, hắc y nhân… giết thật nhiều người…" Phó tòng nói.

"Vậy còn một nhà Giang đại nhân?"

Thi Vấn mới mở miệng, phó tòng kia đã chịu không nổi kinh hách, song nhãn trợn ngược, mềm nhũn ngã xuống đất hôn mê.

Thi Vấn biến sắc, lập tức nói với một tên phó tòng khác: "Dìu hắn trở về, tái sai người lập tức gọi Kim Trung Báo Quốc cùng Tiểu Thất trở về! Không được chậm trễ!"

83. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 5

Tiểu Thất từ bên ngoài trở về, mới bước vào nha môn đã bị Đinh Kim cùng An Quốc vội vã xuất môn mỗi người một bên túm lấy cánh tay kéo ra ngoài.

"Này này này, đây là làm sao? Đại gia bận rộn một ngày một đêm, mông còn không thể tìm một cái ghế đặt xuống, thắt lưng hiện nay đã sắp lên men, các ngươi tốt xấu cũng cho ta uống ngụm trà nghỉ ngơi đôi chút mới kéo ra ngoài chứ!" Tiểu Thất la hét.

"Xảy ra đại sự, còn uống trà nghỉ ngơi cái gì!" An Quốc nói.

"Đại sự gì?" Tiểu Thất hỏi.

"Hiện giờ chúng ta cũng không hiểu mấy, phải đi mới biết được." Đinh Kim nói.

Tiếp theo Đinh Kim lại hỏi Tiểu Thất. "Còn chưa tìm thấy Tiểu Đầu Nhi?"

"Chưa thấy! Cũng không biết chạy đến chỗ nào trốn, trong thành ta cũng suýt lật ngược, hậu sơn cũng tìm mấy hồi, nhưng chưa phát hiện tung ảnh hắn." Tiểu Thất thở dài, tùy ý Đinh Kim cùng An Quốc kéo hắn đi.

Ba người tới dịch trạm, dịch trạm đại môn mở toang.

Tiểu Thất ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, mặt nhăn mày nhíu, tái đi vào đã thấy, nãi nãi cá hùng, cư nhiên có hai dịch tốt nằm sấp trong đình viện, hơn nữa đầu bê bết máu.

"Hung sát án?" Lông tơ Tiểu Thất dựng thẳng. "Ta nhớ rõ tuần án ngự sử hôm qua mới đến Quy Nghĩa huyện, chỗ ở của hắn chính là nơi này… Các ngươi vừa mới nói đại sự, không phải ý là…" Tiểu Thất không dám nghĩ tiếp.

Người chết, lại là đại nhân vật!

"Trước phân công nhau tìm kiếm, xem có người may mắn còn sống không." Đinh Kim nói.

"Đã biết." Tiểu Thất cùng An Quốc lập tức tách ra, một hướng đông, một đi hướng tay, chia nhau tìm kiếm.

Tiểu Thất vào đông sương, cảnh vật trước mắt thật sự truật mục kinh tâm.

Một trung niên nam tử mặc quan phục nhị phẩm nằm trong vũng máu, lưỡi dao sắc bén xuyên qua cổ họng, đầu gần như đã rời ra, chỉ còn một lại tầng da lỏng lẻo. Bên cạnh hắn là hai hoa phục nữ tử đồng dạng chết oan uổng, hai mắt trợn trắng, vẻ mặt kinh hoàng không thôi.

Ba người này xem ra là tuần án ngự sử Giang Li cùng hai thê thiếp của hắn.

Đến một gian phòng khác, cảnh tượng nhìn đến càng làm Tiểu Thất thổn thức không kém.

Giang Duyệt Thư, chiều qua còn ở trên đường khắc khẩu với Lan Khánh, còn bị đánh đến mức nhìn như đầu heo trên mặt vết thương còn chưa tiêu biến, cả người bị quăng lên xà ngang trên trần nhà, bộ mặt hoảng sợ, máu tươi từ miệng không ngừng nhỏ xuống tụ thành một vũng trên mặt đất. Tiểu Thất nhìn chăm chú mắt người nọ, xác định người cũng đã chết! Tình huống này hẳn là nội thương, tạng phủ vỡ nát nên mới phun nhiều máu như vậy.

Thiếu niên thư đồng của Giang Duyệt Thư thì bị bẻ gãy cổ, tư thế lưng đưa về phía Tiểu Thất nhưng đầu lại hướng hắn, vô cùng kỳ lạ.

"Nãi nãi cá hùng…" Tiểu Thất niệm một câu, nhìn khắp xung quanh cũng không thấy manh mối, lúc sau mới tới tiền viện tụ họp cùng Đinh Kim.

An Quốc cũng đã trở lại, hắn cầm một thanh kiếm nhiễm máu, thần sắc cổ quái đi đến trước mặt bọn họ.

Đinh Kim cùng Tiểu Thất vừa trông thấy thanh kiếm này, mi đầu nhướn lên, không hẹn mà cùng sờ thắt lưng mình, xem bội kiếm của mình còn hay không.

"Có phát hiện gì không?" Đinh Kim hỏi.

Tiểu Thất kể một nhà Giang Li bị diệt khẩu, không chừa một mống trước, An Quốc tiếp lời:

"Tây sương không có người ở, cho nên ta đến chính thính cùng thiêm phòng nhìn một chút. Dịch trạm dịch thừa chết trên án, trên bàn bày công văn, xem ra là đang làm công thì xuất kỳ bất ý bị giết. Dịch tốt xá ở hậu viện phát hiện mười thi thể, đều là một kiếm chí mạng, thanh kiếm này bị ném ở trong đó."

Đinh Kim cau mày, tiếp nhận thanh kiếm An Quốc nhặt được cẩn thận xem xét, thở dài nói: "Thật sự là bội kiếm nha môn! Vì sao bội kiếm của người trong nha môn lại xuất hiện ở hiện trường hung án?"

"Việc này rất kỳ quái!" An Quốc cũng nghi hoặc. "Kiếm phát hiện trong này, nếu để kẻ khác nghĩ người trong nha môn hành hung, giết mọi người cao thấp trong dịch trạm, sau đó ném binh khí lại, vậy phải làm thế nào cho phải đây?"

"Tiểu Thất?" Đinh Kim quay đầu nhìn Tiểu Thất, muốn nghe ý kiến của hắn.

"…" Tiểu Thất cũng trầm mặc không nói.

Bởi vì trên thân kiếm nhuốm đầy máu tươi cao thấp mười tám người tại dịch trạm, hắn nhìn thấy mấy chỗ khuyết quen thuộc.

Chỗ khuyết kia, tựa hồ là hôm qua hắn thấy kiếm người kia vì chém lên thạch đôn tửu quán, mà lưu lại…

Quay về nha môn, theo lệ thường, bốn người Kim Trung Báo Quốc cùng Tiểu Thất lập tức vào phòng khách Thi Vấn hỏi án.

Đinh Kim báo cáo tình hình dịch trạm, người bị giết không chừa một mống; Trần Báo cũng báo đã phái người tìm kiếm chung quanh, nhưng không có kẻ khả nghi nào lui tới trong thành.

Thi Vấn ngồi trên chủ vị đen mặt, Nam Hương thần sắc cũng không dễ nhìn, dù sao một nhị phẩm đại quan ở kinh thành tới Quy Nghĩa huyện gặp chuyện, còn là cả nhà chết hết, hơn nữa người trong dịch trạm cũng không còn một ai sống sót, đây thật sự là một án kiện phi thường trọng đại.

Nha dịch bên ngoài báo lại, phó tòng vừa rồi bị dọa chết ngất đã tỉnh lại, Thi Vấn nghe được tức khắc sai người dẫn hắn tới.

Tên phó tòng kia vẫn tái nhợt, cả người run rẩy không ngừng, Thi Vấn sai người mang một cái ghế dựa lên cho hắn ngồi, sau hỏi: "Tân Lực, lúc ngươi đến dịch trạm kia đã thấy gì, có trông thấy dung mạo hung thủ giết người hay không, lập tức kể rõ."

Tân Lực là phó tòng Thi Vấn mới thu, phó tòng trước bởi vì tuổi tác đã cao nên Thi Vấn cho hắn hồi hương an hưởng tuổi già, nhưng không nghĩ tới người này mới đến nha môn chưa được bao lâu đã gặp phải chuyện như vậy.

Tân Lực run rẩy nói: "Hồi đại nhân, khi đó tiểu nhân nghe đại nhân phân phó đến dịch trạm thỉnh Giang đại nhân dự yến, kết quả phát hiện cửa dịch trạm mở toang, tiền viện cư nhiên có hai dịch tốt nằm chết! Tiếp theo tiểu nhân nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến, lại nghĩ đến lời chỉ bảo của đại nhân này, phàm là việc nghĩa thì phải làm không thể lùi bước, cho nên tiểu nhân cố giữ vững đảm tử đi vào. Ai biết khi tới hậu viện, cư nhiên nhìn thấy… nhìn thấy…"

Tân Lực có chút nao núng, liếc nhìn Thi Vấn nói: "Đại nhân… Tiểu nhân không dám nói…."

Thi Vấn liền nói: "Cái gì cũng không cần sợ, ngươi cứ nói thẳng."

"…" Tận Lực dừng một chút mới nhỏ giọng nói: "Khi đó tiểu nhân nhìn một người mặc hắc y đi ra từ dịch tốt xá, y phục hắc y nhân kia mặc dường như… là quan phục nha môn…"

"Ngươi nói cái gì!" Thi Vấn kinh ngạc.

Mọi người cũng kinh hách.

Tân Lực lo lắng nói: 'Đại, đại nhân, bởi vì cách quá xa, tiểu nhân lại sợ hãi nên tránh trong bụi hoa, chỉ dám liếc qua khe hở cành lá, cho nên có thể là nhìn lầm cũng nên."

"Khuôn mặt, thân hình người nọ thế nào?" Thi Vấn định tâm rồi hỏi.

Tân Lực nói: "Khi đó tiểu nhân sợ tới mức tâm kinh đảm chiến, cái gì đều nhìn không rõ, chỉ biết là phải ẩn trốn tránh bị phát hiện mà thôi, đại nhân… Tân Lực thực xin lỗi ngài… Tân Lực không có biện pháp nỗ lực nhìn được dáng dấp người kia thế nào… Chỉ nhìn thấy người kia tựa hồ không tráng, thân hình hơi gầy, y sam theo gió tung bay…"

Tân Lực nói đến hốc mắt đỏ lên, thân mình run rẩy, Thi Vấn lại hỏi một vài chi tiết rồi sai người dìu hắn xuống nghỉ ngơi.

Đinh Kim cúi đầu nghĩ, lại rút một thanh kiếm nhiễm máu từ sau lưng, trình lên Thi Vấn: "Đại nhân, đây là kiếm An Quốc phát hiện trong dịch tốt xã, trên thân dính máu tươi, có lẽ chính là hung khí."

Nam Hương vừa nhìn thấy ngẩn người. "Đây chẳng phải là…"

"… Là binh khí nha môn ta phân phát…" Đinh Kim nói.

Thi Vấn nhíu mày, cúi đầu suy ngẫm tình tiết vụ án, trong một khoảng thời gian phòng khách không vang lên một ngôn một ngữ nào.

Mọi người đều biết nếu liên hệ lời chứng của Tân Lực với binh khí An Quốc thu được, như vậy, khả năng rất lớn là một người nào đó trong nha môn nhân đêm tối hành hung, giết mười tám người trong dịch trạm bao hàm một nhà Giang Li cùng dịch tốt dịch thừa.

Không khí trong phòng ngưng trọng, lúc này đại môn đột nhiên bị đá văng ra, sau đó một thân hắc y phiêu phiêu, Tiểu Hắc đại nhân đã mất tích một ngày một đêm cứ như vậy tiến vào.

Hắn đi đến ngồi xuống chiếc ghế ngày thường vẫn ngồi, sau đó giống như một người không có việc gì nhẹ nhàng phiêu mắt, nhìn trên đỉnh lại nhìn nhìn mũi giầy, tiếp theo vẫn không nói chuyện.

Tiểu Thất thấy Lan Khánh, trước quét từ đầu xuống chân hắn mấy lần, thấy không có gì khác thường, lúc này mới hơi an tâm.

Thi Vấn liếc nhi tử, cũng không nói mấy câu kiểu "Ngươi đã trở lại là tốt rồi!", chỉ phân một chút tâm tư cho nhi tử, sau đó lại tiếp tục quay đầu suy nghĩ huyết án dịch trạm.

Lan Khánh nhìn cha hắn, thấy cha không tức giận, ân ân, rất tốt.

Nhìn nhìn Tiểu Thất, lại thấy con gà này thế nhưng ngay cả hỏi hắn đi đâu cũng không thèm hỏi, "…" Biểu tình lập tức âm trầm, nhìn chằm chằm con gà kia.

"Sư, sư huynh…. ngươi nhìn ta như vậy, là có chuyện gì?" Tiểu Thất nhỏ giọng hỏi.

Lan Khánh vươn tay nhéo lỗ tai Tiểu Thất, thấp giọng giận nói: "Ta đi ra ngoài lâu như vậy, vì sao không thấy ngươi tới tìm ta?"

"Đau đau đau đau đau—" Tiểu Thất đau đớn nhe răng trợn mắt, cũng không dám rên quá lớn để tránh quấy rầy Thi Vấn.

Tiểu Thất nói: "Ta có đi tìm ngươi a!"

"Ngươi gạt ta! Ngươi có tới tìm ta, ta sao lại không phát hiện! Ta ở Tiểu Thương sơn chờ ngươi lâu lắm!" Lan Khánh nói.

"Nguyên lai ngươi ở Tiểu Thương sơn," Tiểu Thất vẻ cầu xin, hắn oan mà. "Ta tưởng ngươi đến hậu sơn bắt lộc, cho nên chạy đến đó mấy lần, lại nghĩ ngươi ở trong thành, cơ hồ đạp tung toàn bộ Quy Nghĩa huyện thành!"

"Thật sao?" Lan Khánh hồ nghi.

"Thật sự!" Tiểu Thất nâng chân, sau đó cởi giầy, kéo tất, để lộ ra bàn chân. Hắn ngồi trên ghế, dùng tư thế rất khó nâng chân trước mặt Lan Khánh, để cho Lan Khánh xem bàn chân để trần của hắn.

Tiểu Thất nói: "Ngươi xem xem, ngươi xem xem! Vì tìm ngươi, ta cứ chạy trong thành ngoài thành lại ngoài thành trong thành, chạy suốt một ngày một đêm, chạy đến mức chân nổi mụn nước."

Tiểu Thất chỉ chân mình nói: "Nhìn thấy không, mụn nước lớn như vậy a! Đau chết ta!"

Lan Khánh kéo chân Tiểu Thất, cả giận nói: "Thối muốn chết!"

Tiểu Thất lúc này ngượng ngùng thu chân, đi lại tất giầy, ai oán bĩu môi.

Lan Khánh nói: "Về sau nhớ rõ Tiểu Thương sơn cũng phải tìm, có biết hay không!"

"…"

"Có biết hay không?" Lan Khánh hỏi lại, lúc này thanh âm so với lần trước càng thêm lãnh liệt trầm thấp.

"…Biết…" Tiểu Thất rầu rĩ đáp.

Đôi vợ chồng son ngừng cãi nhau, Thi Vấn cũng mở miệng,

"Tiểu Hắc," Thi Vấn nói: "Dịch trạm xảy ra án mạng, tổng cộng có mười tám người, ngươi mang Tiểu Thất đến dịch trạm tìm hiểu chính xác nguyên nhân tử vong, khám nghiệm xong trở về nói rõ cho ta."

Bởi vì Thi Vấn không tức giận, còn phái hắn làm nhiệm vụ, Lan Khánh nghe thấy nhãn tình sáng lên, liền quên mất phía trước hắn giận cha nhiều lắm, còn rời nhà trốn đi cả đêm không về.

Hắn lập tức chạy tới trước mặt cha, tươi cười nói:

"Tiểu Hắc đã biết!"

Thi Vấn liếc nhìn ái tử, đối với đứa nhỏ này thật sự là vừa yêu thương vừa thấy hết cách. Nhưng ngẫm lại, dưỡng đứa nhỏ thì sẽ như thế, đứa nhỏ lớn lên, có suy nghĩ của riêng mình, kẻ làm cha mẹ có thể làm gì chứ.

Thi Vấn đành nói: "Làm việc cẩn thận, cha chờ ngươi trở về."

"Hảo!" Lan Khánh vui vẻ đáp. "Ta sẽ mau trở về!"

Tiểu Thất cũng Lan Khánh tới dịch trạm, tra xét thi thể bị giết một lần nữa.

Sau khi đến, Lan Khánh cúi đầu nhìn hai cỗ thi thể nằm úp sấp ở tiền viện, sau ngó trái ngó phải, chạy tới bẻ một nhánh cây trở về, rồi ngồi xổm trên mặt đất dùng nhánh cây chọc a chọc.

Tiểu Thất cả kinh vội vàng nói: "Sư huynh, người chết là lớn, ngươi đừng đùa!"

"Đùa cái gì mà đùa, Tiểu Hắc đại nhân ta là loại người không biết phân biệt nặng nhẹ sao? Ta đây đang khám nghiệm tử thi!" Lan Khánh liếc Tiểu Thất nói.

"Khám nghiệm?" Rõ ràng chỉ dùng nhánh cây chọc nghịch thi thể ngươi ta!

Lan Khánh hỏi: "Ngươi xem hai thi thể này, theo ngươi là chết thế nào?"

Tiểu Thất trả lời: "Một đao trí mạng, lưỡi đao sắc bén cắt đứt yết hầu mà chết."

Lan Khánh cười âm hiểm. "Sai!"

"Sai?"

Lan Khánh dùng nhánh cây khiêu khai miệng thi thể, chỉ vào lưỡi người chết nói: "Gốc lưỡi đen như mực, khóe miệng lại có máu tươi hỗn tạp bọt mép, nếu không phải là ngỗ tác lợi hại nhất Quy Nghĩa huyện ta đây tới xem, căn bản không ai có thể phát hiện manh mối này."

Tiểu Thất đảo mắt. "Lão ngài thỉnh thương xót, nói rõ người này rốt cuộc là chết thế nào?"

Lan Khánh đáp. "Độc trước giết sau."

"Độc trước giết sau?" Tiểu Thất hoang mang.

"Đi xem những người khác." Lan Khánh dứt lời, vén hạ bi đi vào trong. Tiểu Thất nhìn hai cỗ thi thể lại nhìn nhìn Lan Khánh, đành phải cả đầu mờ mịt theo sát Lan Khánh.

Tử pháp của dịch tốt cùng dịch thừa trong dịch tốt xá cùng thiêm phòng đều giống nhau.

Lan Khánh hanh hanh hai tiếng nói: "Những người này đều bị hạ độc, độc này có tên là "Thiên Cơ Khiên", sau khi trúng độc chân tay sẽ nhũn ra không hề có sức phản kháng, hơn nữa chỉ có gốc lưỡi có màu mực nhàn nhạt, người thường căn bản không phát hiện được."

"Vậy sư huynh người làm sao thấy được?" Tiểu Thất mới hỏi như vậy, Lan Khánh còn chưa mở miệng hảo hảo khoe khoang bản thân một phen, Tiểu Thất lại ngộ ra giành trước một bước nói:

"Đúng rồi đúng rồi, sư huynh ngài đương nhiên không phải phàm nhân tầm thường, điểm tiểu độc tiểu hả hí (trò lừa bịp)ấy đương nhiên thoát không khỏi pháp nhãn của ngài!"

Lan Khánh hanh hanh hai tiếng đắc ý nói: "Đúng vậy!"

Tiếp theo Lan Khánh lại nói: "Những người này bị hạ độc rồi mới bị lưỡi đao sắc bén cắt cổ họng."

Tiểu Thất khoanh tay, đứng nói: "Cho nên nói, vẻn vẹn mười tám người cũng phải dùng tới độc dược, người này kỳ thật cũng không phải võ lâm cao thủ?"

Lan Khánh liếc Tiểu Thất nói: "Rất thông minh."

"Đâu có đâu có, là sư huynh biết cách dạy dỗ!" Tiểu Thất lập tức nịnh nọt nói.

Lan Khánh cười, tiếp tục đi tới đông sương.

Người chết trong đông sương chính là một nhà tuần án ngự sử Giang Li, sau khi xem xét Giang Li cùng hai thê thiếp, Lan Khánh có chút nghi hoặc. "Gốc lưỡi mấy người này màu mực rất đậm, xác định là trước khi chết huyết khí vận hành rất thịnh… Tiểu Thất, lột y sam xuống để ta xem xem."

"Di? Cả nữ cũng muốn lột sao?" Tiểu Thất hoảng.

Lan Khánh trừng mắt liếc hắn. "Nữ không cần!"

"A, hảo!" Tiểu Thất sờ sờ mũi, lập tức cởi y sam Giang Li.

Trên người Giang Li đặc kín vết thương, miệng vết thương tiên diễm, chứng minh là bị thương trước khi chết.

Lan Khánh cũng Tiểu Thất lại đi đến cách vách xem nhi tử Giang Li, Giang Duyệt Thư, cùng thư đồng.

Thư đồng bị cắt cổ mà chết, ngoài ra không còn vết thương khác, nhưng Giang Duyệt Thư bắt tại xà ngang thì không như vậy.

Tiểu Thất vận khinh công kéo người xuống, cởi sạch y sam người này, Lan Khánh nhìn nhìn, lại dùng nhánh cây chọc chọc cái bụng chướng lên rõ rang của Giang Duyệt Thư, nói: "Tên hỗn trướng này giống cha hắn, đều có dấu vết bị đánh đập khi còn sống, hơn nữa người này toàn bộ nội tạng vỡ nát, hung thủ xuống tay rất nặng."

"Ân ân ân ân…" Tiểu Thất gãi cằm, tâm sự nặng nề.

Hắn liếc Lan Khánh, Lan Khánh nhận thấy ánh mắt của hắn liền hỏi: "Nhìn ta làm gì?"

"…Không." Tiểu Thất cười cười.

Đương lúc Tiểu Thất muốn ra ngoại đầu gọi nha dịch ngoài dịch trạm tới khiêng mười tám cố thi thể mang về nha môn lưu lại trong thi phòng, tầm mắt di chuyển, hắn phát hiện dưới tủ quần áo trong phòng lộ ra một đoạn hoàng sắc.

Hắn tò mò nhặt lên, nhưng khi phát hiện trong tay cầm là thứ gì, cả người ngây ngẩn cả ra.

"Di?" Lan Khánh tò mò thăm dò liếc hoàng chỉ trên tay Tiểu Thất, sờ sờ lồng ngực mình rồi đi tới nói: "Bình an phù của ta sao lại bị ngươi lấy!"

Lan Khánh đoạt về bình an phù xuôi chiều bảo bình an, ngược chiều gặp quỷ thần ước chừng ba lượng xa hoa, vốn định trực tiếp cất vào trong ngực, nhưng nghĩ nghĩ liền dán phù tại ngực, sau đó chạy đi chạy lại trong sương phòng, rồi chạy tới lại chạy lui.

"…Sư huynh…" Tiểu Thất cảm thấy sự tình rất nghiêm trọng, hắn nhíu đôi mày kiếm lo lắng nói: "Ngươi không biết bình an phù của ngươi vì sao ở trong này à?"

Sau khi tiến vào đông sương, bọn hắn chỉ qua lại giữa cửa và giường, căn bản chưa đi đến bên cạnh ải quỹ (tủ thấp) tận sâu trong phòng, huống chi trên hoàng phù kia còn dính vài giọt máu, vừa rồi Lan Khánh không tự tay chạm vào thi thể, đương nhiên sẽ không nhiễm máu để rồi dính lên hoàng phù.

Điều duy nhất Tiểu Thất có thể nghĩ tới, chính là hoàng phù kia đã rơi tại đây trước khi bọn hắn đến, hơn nữa khả năng rất cao là giống bội kiếm nha môn sứt vài lỗ, bị hung thủ ném lại.

Còn hung thủ kia…

Lan Khánh vốn dĩ vẫn chạy tới chạy lui đã an tĩnh, nghiêng đầu nói với Tiểu Thất: "Ta vẫn đặt ở trong ngực a? Là ngươi thừa dịp ta không chú ý lấy đi phải không?"

Sau đó nhìn trái nhìn phải, kỳ quái nói: "Theo lý thuyết dịch trạm có mười tám người chết, oan hồn cũng phải ở chỗ này chứ? Tại sao ta đi tìm khắp trong ngoài cũng không thấy nửa bóng trắng trắng?"

Dứt lời nhìn lại phù kia: "Chắc không phải do phù này rơi hỏng chứ?"

"Sư huynh!" Tiểu Thất che trán: "Phù của ngươi không phải ta lấy mà là ta nhặt được dưới ải quỹ!" Hắn chỉ vào cái tủ xa xa: "Vừa rồi ngươi có đi qua đó không?"

Đáp án của Lan Khánh giống như suy đoán của Tiểu Thất. "Không có."

"…" Hiện giờ Tiểu Thất không biết phải làm gì mới đúng.

Hắn nghĩ nghĩ, đành nói: "Đợi lát nữa trở lại nha môn, đại nhân hỏi, ngươi ngàn vạn lần không được nhắc tới bình an phù, biết không?"

"Vì sao?" Lan Khánh nói: "Một nơi lớn như vậy, người chết nhiều như vậy lại không thấy nửa phân quỷ hồn chết oan, tại sao có thể không báo cho cha?"

"Tóm lại ngươi không nhắc là được." Đây là tư tâm của Tiểu Thất, hắn cảm thấy huyết án dịch trạm phát sinh kỳ quái, chứng cứ trọng yếu nhất đều liên quan tới Lan Khánh, hơn nữa lúc trước Giang Duyệt Thư ở trên đường cãi vã một trận với Lan Khánh tất cả mọi người đều thấy, nếu Lan Khánh thật bị cuốn vào vụ án này, chiếu hắn mà xem, khẳng định rất khó thoát thân.

Lan Khánh cũng không đáp ứng Tiểu Thất, lại đi khám tra hiện trường, đôi mắt vừa sáng vừa tỏ kiểm tra tất cả các thi thể.

Thi Tiểu Hắc hắn là ngỗ tác Quy Nghĩa huyện, vì người chết nghiệm thi là chức trách của hắn.

Tiểu Hắc đại nhân cho tới bây giờ chưa từng khinh suất trong khám nghiệm, đó cũng là yêu cầu duy nhất của phụ thân khi hắn muốn cha hắn cho hắn làm ngỗ tác.

Hắn vẫn luôn tuân thủ.

Trở lại nha môn, tuy rằng đêm đã khuya, nhưng Tiểu Thất cùng Lan Khánh vẫn lập tức tới phòng khách hậu đường.

Thi Vấn Nam Hương còn đang ở trong phòng đàm luận án tử cùng Kim Trung Báo Quốc, thấy Tiểu Thất và Lan Khánh trở về, Thi Vấn hỏi thẳng: "Như thế nào, khám nghiệm xong có phát hiện gì không?"

Tiểu Thất vốn muốn dặn dò Lan Khánh một chút, nhưng Lan Khánh đã lập tức mở miệng.

Lan Khánh nói: "Dịch tốt cùng dịch thừa là bị hạ độc trước, sau đó mới lấy kiếm sát hại, ta xem qua miệng vết thương ở khớp xương, kiếm kia hẳn là thiết khí tầm thường, vả lại mặt ngoài lồi lõm sứt mẻ, làm cho dấu vết trên xương có mấy chỗ không bằng phẳng."

Thi Vấn đen mặt, Nam Hương trắng mặt.

Lan Khánh lại nói: "Một nhà Giang Li cũng bị hạ độc, nhưng trước khi chết bị đánh đập tàn nhẫn. Giang Li bị kiếm chém chết, Giang Duyệt Thư bị đánh tới tạng phủ vỡ tan mà chết, thư đồng thì bị vặn gãy cổ dẫn đến tử vong."

Tiếp theo Lan Khánh lại bỏ thêm một câu: "Theo ta thấy, hung thủ hẳn có cừu oán với mấy người Giang gia, cho nên mới đánh đập bọn họ trước khi chết, còn dịch tốt dịch thừa thư đồng chết gọn gàng lưu loát cho nên không có thù hằn."

"Ngoài ra, còn phát hiện cái gì không?" Thi Vấn lại hỏi.

Lan Khánh dừng một chút, nói: "Có a, bình an phù của ta vốn cất trong người, nhưng không biết vì sao lại rơi dưới ải quỹ trong thư phòng Giang Duyệt Thư, sau Tiểu Thất nhặt về cho ta, ta lập tức dùng phù muốn gọi oan hồn ra thẩm vấn, như vậy có thể tức khắc biết hung thủ là ai, nhưng không biết vì sao, lại không thấy được nửa bóng quỷ!"

"…" Tiểu Thất tìm cho mình một cái ghế dựa ngồi xuống, hắn cảm thấy đầu có chút choáng váng, thì thào: "Đã kêu ngươi đừng nói với cha ngươi… Còn nói nhiều vậy… Cẩn thận…"

Thi Vấn nghe xong, im lặng thật lâu, sau mới chậm rãi vươn tay bảo Đinh Kim trình lên binh khí tìm thấy ở dịch trạm nói: "Ngươi nhìn kỹ xem, đây có phải trường kiếm nha môn cấp cho ngươi?"

Lan Khánh nhìn nhìn, lật qua lại, gật đầu nói: "Đúng a, hôm trước ta muốn chém Giang Duyệt Thư không cẩn thận chém nhầm thạch đôn, mặt trên còn có vài chỗ sứt, đây đúng là kiếm của ta."

Thi Vấn hít sâu hai hơi hỏi: "Vì sao ngươi muốn chém Giang Duyệt Thư?"

Lan Khánh cau mày đáp: "Bởi vì hắn ở trên đường Quy Nghĩa huyện hành hung, đánh thư đồng của hắn đến đầu rơi máu chảy, ta tiến ra bắt người, hắn còn nói cha của hắn chính là hung thủ đẩy cha từ nhị phẩm đại quan biếm thành thất phẩm, ta không chém hắn thì ta chém ai a?"

"Nghiệt tử—" Thi Vấn ngửa mặt lên trời than, một tay đập bàn trà, bàn trà kia "bính" một tiếng lớn, lung lay sắp đổ.

Thi Vấn cả giận quát: "Nói, có phải ngươi giết năm khẩu Giang gia cùng người dịch trạm tổng cộng mười tám người không?"

Lan Khánh trừng mắt nói: "Không phải ta, ta vốn chỉ muốn chém một mình Giang Duyệt Thư!" Dừng một chút còn nói: "Có lẽ còn chém cả cha Giang Duyệt Thư, bởi vì cha của hắn hại phụ thân!"

"Vậy vì sao cao thấp dịch trạm tính cả một nhà Giang gia tất cả đều phải chết oan uổng?" Thi Vấn giận dữ.

"Ta làm sao biết?" Lan Khánh nói thực.

Thi Vấn rất tức giận, nhưng lúc này Lan Khánh vẫn không hiểu cha hắn giận cái gì. Rõ ràng sự tình Tiểu Thất hắn cũng chưa so đo với cha hắn, còn từ Tiểu Thương sơn vội vàng chạy về giúp cha, thực cố gắng đi khám nghiệm tử thi, vì cái gì cha hắn còn rống hắn như vậy?"

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, thấy Tiểu Thất ngồi chồm hỗm trên ghế hai tay che mặt; nhìn nhìn Nam Hương, Nam Hương vẻ mặt lúng túng chăm chút nhìn Thi Vấn; lại xem Kim Trung Báo Quốc, Kim Trung Báo Quốc thì bất đắc dĩ lại không dám tin nhìn Lan Khánh.

Lan Khánh nhíu mày nói: "Ta không giết người!"

"Không giết người thì vì sao bội kiếm cùng bình an phù của ngươi lại rơi ở hiện trường huyết án?"

« Ngươi hỏi ta ta sao biết! Dù sao người không phải ta giết!"

"Ngươi, đứa nhỏ này, còn sảo biện ?"

"Ta không sảo biện!" Lan Khánh cả giận rống.

Thi Vấn giận dữ nhìn Lan Khánh, Lan Khánh cũng không yếu thế trừng trở về, không khí giữa hai người vô cùng căng thẳng, giương cung bạt kiếm, rất có không khí đại chiến nhất xúc tức phát (chạm vào là nổ).

Trần Báo vội vàng chọc chọc Tiểu Thất nói: "Cứ như vậy không được, Tiểu Thất, ngươi mau khuyên nhủ hai phụ tử bọn họ đi, nếu không lát nữa công tử cùng đại nhân đánh nhau thì nguy!"

"Ta nào có năng lực ấy a, ta…" Tuy Tiểu Thất nói với Trần Báo như vậy, nhưng khi hắn rời tay khỏi mặt, gương mặt nguyên bản cứng ngắc giật giật, sau đó nở nụ cười, hai chân nhảy từ trên ghế xuống, cả người chắn ngang giữa Lan Khánh cùng Thi Vấn, cười nói:

"Hai vị đừng nóng giận, phụ tử với nhau, để tổn hại tình cảm thì không tốt đâu! Như vậy đi, chúng ta chậm rãi liệt kê từng sự tình một, hiểu rõ ràng từ đầu tới đuôi trước rồi nói sau!"

"Hừ!" Lan Khánh xoay người sang chỗ khác không nhìn cha hắn.

Thi Vấn cũng ngồi lại trên ghế, chau mày nói: "Tiểu Thất, ngươi hỏi hắn, hắn hai ngày không ở nha môn mà chạy đi đâu?"

Tiểu Thất gật đầu, làm tròn phận sự loa truyền thanh giữa hai phụ tử nói: "Sư huynh, hôm trước sau khi ầm ĩ một trận với đại nhân, ngươi đi đâu?"

"Tiểu Thương Sơn!" Lan Khánh thở phì phì nói: "Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao?"

"Sau khi đến Tiểu Thương sơn làm gì? Sư huynh ngươi chưa nói!" Ngữ khí Tiểu Thất thập phần hòa hoãn, trên mặt cũng bày ra nụ cười thành khẩn, sợ làm cho Lan Khánh tức giận.

Lan Khánh liếc Tiểu Thất, nhìn dáng điệu này của hắn, dần dần cũng không quá tức giận. Hắn hạ thấp giọng nói: "Đi bắt mấy con cá, buổi tối ở bên hồ nướng cá ăn, tiếp theo vừa chờ ngươi vừa đếm sao, sau đó ngủ."

"Ngày kế?" Tiểu Thất hỏi.

Lan Khánh nghĩ một chút. "Buổi sáng đến Nguyên Sướng cung tìm lão đạo sĩ, nhưng cửa cung khóa, ta không có cách nào tìm tiểu đạo sĩ chơi, cho nên liền trèo tường vào bên trong tìm tiểu đạo sĩ, sau bị tiểu đạo sĩ đuổi ra ngoài! Nhưng bởi vì bọn họ là tiểu hài tử, cho nên ta mặc cho bọn họ lấy chổi đuổi đánh cũng không đánh trả."

"Như vậy, giữa trưa thì sao?" Tiểu Thất cười hì hì hỏi.

"Chạy về bắt cá!" Lan Khánh sụt sịt sụt sịt hút nước miếng. "Ở trong hồ ta nhìn thấy một con cá lớn như vậy này!" Hắn mở song chưởng ước lượng một chiều dài thật sự rất rất lớn, sau đó nói: "Ta ở trong hồ cùng chơi với nó a, kết quả chơi chán thì bắt nó đem nướng, trời cũng đã tối. Sau đó ta ăn xong, hong khô y phục, rồi trở về phòng khách tìm các ngươi!"

"…" Tiểu Thất nghĩ nghĩ, nghiêng đầu nhìn Thi Vấn nói: "Thi đại nhân, ta hỏi xong."

Thi Vấn mở miệng, hỏi những người từ lúc bắt đầu không lên tiếng: "Nam tiên sinh, Kim Trung Báo Quốc, các ngươi cảm thấy việc này thế nào?"

Kim Trung Báo Quốc mạnh lắc đầu, mỗi một người đều cấm thanh bất ngữ.

Nam Hương ngưng một chút nói: "Giang gia cùng đại nhân từng có hiềm khích, hại đại nhân quan hàng thập cấp, hôm trước lại phát sinh cãi vã với công tử ở trên đường, hiếp đáp công tử, vừa nãy Kim Trung Báo Quốc có dò hỏi mấy vị láng giềng vây xem ngày đó, tất cả đều nói công tử giận đến mức dùng kiếm chém giết Giang Duyệt Thư…"

"Không có giết!" Lan Khánh dùng sức phản lại.

"Nếu không được thạch đôn chống đỡ, Giang Duyệt Thư lại có chút võ công, hắn đã chết từ sớm…" Tiểu Thất lảm nhảm.

"Trần Tiểu Kê, ngươi có can đảm nói thêm một lần ta xem!" Lan Khánh căm tức nhìn Tiểu Thất.

"Không có can đảm, không có can đảm, Tiểu Kê nào có can đảm!" Tiểu Thất thối lui, nhỏ giọng nói.

"Những thứ trình lên đường thượng, đều có thể làm chứng cứ!" Nam Hương lo lắng nói.

Thi Vấn đón lời: "Tiểu Hắc chỉ cần đến mười lăm trăng tròn bệnh tà nhập thể sẽ khó có thể khống chế cảm xúc, về bình an phù, có thể là khi hắn xúc động lẻn vào dịch trạm giết Giang Duyệt Thư đánh rơi, Giang Duyệt Thư biết võ, hẳn là trong lúc giãy giụa giật xuống bình an phù; còn có dấu vết không bằng phẳng

trên thi thể dịch trạm, Tiểu Hắc cũng nói có thể là do kiếm bị sứt mẻ chém ra, chính miệng hắn nhận hung khí hung thủ để lại dịch tốt xá là bội kiếm của hắn, nếu không phải hắn mười lăm trăng tròn phát cuồng chạy tới giết người thì là ai?"

Thi Vấn nói xong lời cuối, toàn bộ hốc mắt phiếm hồng. Hắn cũng không muốn ái tử của mình là hung thủ. nhưng toàn bộ chứng cứ đều chỉ ra ái tử, cho dù hắn đau lòng đến thế nào, cũng phải xử trí theo pháp.

Kim Trung Báo Quốc nghe thấy, cả bốn đồng thời quỳ gối nói: "Chúng thuộc hạ không chăm nom Tiểu Đầu Nhi chu toàn, thỉnh đại nhân giáng tội."

Lúc Lan Khánh phát cuồng nếu lại có người chọc hắn, hậu quả vốn không thể lường được, Kim Trung Báo Quốc đều nghĩ, có lẽ đêm đó Lan Khánh trở về trùng hợp gặp phải Giang Duyệt Thư mới dẫn phát thảm án lần này.

Những lần trăng tròn trước toàn bộ nha môn đều cảnh giới ai cũng không được phép tự tiện rời đi, nhưng lần này bởi vì nghĩ Lan Khánh ăn dược của thần y Triệu Tiểu Xuân đã không còn đáng ngại mà có sơ sẩy, lấy Đinh Kim dẫn đầu, bốn người này tự trách không thôi, quỳ xuống thỉnh tội.

Nhưng Lan Khánh vẫn một mực như trước nói: "Mười lăm trăng tròn ta sẽ nhiễm phong hàn, không phải phát cuồng giết người, cha ngươi nói sai rồi!"

Trong lúc Thi Vấn cùng Nam Hương bàn luận, Tiểu Thất cũng đang tinh tế suy nghĩ.

Theo lý thuyết, đêm đó nếu Lan Khánh thật sự giết người như vậy, trên người tuyệt đối không thể không dính một chút máu tươi. Cho tới bây giờ Tiểu Thất tiếp xúc rất gần Lan Khánh, nhưng hắn không ngửi thấy nửa điểm mùi máu tươi trên người Lan Khánh.

Nhưng đúng lúc này, Thi Vấn lại rống một tiếng: "Nghiệt tử!"

Thi Vấn cả giận nói: "Chuyện cho tới bây giờ, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, ngươi còn không nhận tội?"

"Ta không làm, nhận tội gì chứ!" Lan Khánh cũng nổi giận. "Ngươi đừng lấy điệu bộ thẩm phạm nhân đến thẩm ta, không làm là không làm, ngươi đánh ta bản tử ta cũng không nhận!"

"Hảo, một khi đã như vậy, Kim Trung Báo Quốc!" Thi Vấn quát: "Kéo nghiệt tử này lên trên công đường, đánh hắn ba mươi đại bản, xem hắn muốn tiếp tục phủ nhận tới khi nào!"

"Ngươi dám?" Lan Khánh cũng rống.

"Ta là cha ngươi, sao lại không dám!" Thi Vấn tái quát.

84. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 6

Cục diện giằng co, Lan Khánh một cước bước tới, giống như muốn xông vào Thi Vấn. Tiểu Thất cả kinh, Thi Vấn chỉ là văn nhân không hiểu võ công, bị Lan Khánh chạm nhẹ một chút tuyệt đối không chết cũng trọng thương.

Hai mắt Lan Khánh dần dần đỏ lên, đó là dấu hiệu phát cuồng.

Tiểu Xuân từng nói tuyệt đối không được kích thích Lan Khánh, bằng không, cho dù đại la thần tiên hạ phàm cấp dược cũng vô dụng, ai cũng không thể ngăn được Lan Khánh điên cuồng.

"Đại nhân." Nam Hương run như cầy sấy.

"Ngươi không tin ta, ta đây cũng không muốn nhận ngươi làm cha!" Lan Khánh quát, điểm chân muốn đánh tới Thi Vấn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tiểu Thất lập tức nhún người nhảy ra, ôm chặt lấy Lan Khánh, thét xé họng: "Kim Trung Báo Quốc, lập tức hộ tống Thi đại nhân và Nam tiên sinh rời đi! Nơi này nguy hiểm a!"

Kim Trung Báo Quốc nghe được lập tức lách qua Tiểu Thất Lan Khánh hướng về phía Thi Vấn cùng Nam Hương, bốn người mỗi người túm lấy một tay bọn họ gấp gáp kéo ra bên ngoài, hơn nữa trước khi đi còn không quên khóa cửa, nhốt Lan Khánh cùng Tiểu Thất ở trong.

"Sư huynh ngươi bình tĩnh, bình tĩnh! Thân mình của ngươi còn chưa hảo, hiện giờ tuyệt đối không thể tức giận!" Tiểu Thất vội vàng nói.

"Bình tĩnh cái gì, cha cũng không tin ta, ta sao có thể bình tĩnh?" Lan Khánh dứt lời, hai tay triển khai, giãy khỏi sự kìm giữ của Tiểu Thất.

Tiếp theo hắn ra tay đánh Tiểu Thất, đầu vai Tiểu Thất chịu một chưởng, hắn thối lui mấy bước, Lan Khánh lại đuổi theo, cắm đầu đuổi đánh Tiểu Thất.

"Sư huynh, sư huynh, không tin ngươi là cha ngươi chứ không phải ta, sao ngươi lại tới đánh ta/" Tiểu Thất chạy Lan Khánh truy, một bên trốn một bên hô.

"Tâm tình ta không tốt, hiện nay thấy ai không vừa mắt thì đánh!"

Lan Khánh cả giận: "Trần Tiểu Kê, ngươi đứng lại cho ta, trước hết để ta đánh ngươi mấy quyền!"

Tiểu Thất khụ một tiếng, tiếp tục chạy, quát: "Con bà nó, cho ngươi đánh một quyền ta suýt tuyệt khí, tái đánh mấy quyền vậy còn sống nổi sao?"

Lan Khánh tức giận thực đáng sợ, cứ như vậy truy, toàn bộ phòng khách đã bị hắn hủy gần một nửa, khuôn mặt của Tiểu Thất cũng bị mộc đẳng (ghế dài không có thành, bằng gỗ) Lan Khánh ném đập trúng, cái mũi cao thẳng đứng mũi chịu sào, lập tức đau đến mức ngồi chồm hỗm, nước mắt nước mũi phun ra như bão táp.

Nhưng Lan Khánh không phải người cứ như vậy đã chịu để yên, lần thứ hai hắn tới gần Tiểu Thất, giữa lúc sinh tử tồn vong mạng treo chỉ mành, Tiểu Thất đành phải ra tuyệt chiêu.

Hắn lấy giải dược ở trong ngực ra ăn, tái xuất ra một viên dược hoàn khác ngậm trong miệng, sau đó lập tức đứng lên quay đầu nghênh đón Lan Khánh đang vọt tới, mở hai tay ôm lấy hắn, chu môi hôn lên môi Lan Khánh.

Nhất thời, thiên địa an tĩnh.

Trong phòng khách rách nát tả tơi chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Thoạt đầu Lan Khánh lặng đi một chút, sau đó giống nhau bạch tuộc ôm lấy Tiểu Thất, đầu lưỡi vói vào trong miệng hắn, như lang như hổ mãnh liệt hôn hắn.

Nhân cơ hội, Tiểu Thất đẩy viên dược hoàn vào trong miệng Lan Khánh, tái khéo léo đẩy dược hoàn trơn tru nhập họng Lan Khánh. Lan Khánh hôn đến quên mình, không chú ý bản thân ăn phải cái gì, Tiểu Thất nghĩ thầm, mục đích đạt thành, hắn định ly khai Lan Khánh, nhưng Lan Khánh lại càng thêm táo tợn hôn hắn, hôn đến mức hắn thất điên bát đảo, choáng váng, mặt đỏ tim đập, quả thực sắp khí tuyệt bỏ mình!

Sau đó… động tác Lan Khánh dần dần chậm lại, đầu lưỡi linh hoạt mà tà nịnh quả thực khiến người tiêu hồn thực cốt chầm chậm bất động…

Lan Khánh nhắm hai mắt, tay buông lỏng trượt trên người Tiểu Thất, cả người mơ màng thiếp đi.

Tiểu Thất vội vàng ôm lấy Lan Khánh, nhưng vì bản thân cũng bị hôn đến chân mềm nhũn, cho nên hai người cùng nhau té trên mặt đất.

Tiểu Thất ôm lấy Lan Khánh không để Lan Khánh ngã đau, nhưng chính mông hắn lại đập đất một cái đau điếng.

Bởi vì lo lắng, cho nên sau khi đưa Thi Vấn Nam Hương đến nơi an toàn, Kim Trung Báo Quốc trộm phá cửa sổ thăm dò bên trong phòng khách, đương nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng nóng bỏng lại kích thích vừa rồi.

Tất cả bọn họ đều nghẹn khí đỏ mặt, Tiểu Thất nhận ra ánh mắt đám người kia, quay đầu trông thấy, da mặt mỏng manh cũng đỏ lựng theo.

"Làm sao!" Tiểu Thất thẹn quá hóa giận quát: "Ta đây hy sinh thân mình cứu vớt tất cả mọi người, ánh mắt các ngươi vậy là sao?"

Kim Trung Báo Quốc không nói gì, chỉ vuốt mặt, quay đầu đưa lưng về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất thở hổn hển, chờ chân không còn mềm nhũn nữa, lúc này hắn mới nâng Lan Khánh bị mê dược mê đảo trở về tiểu viện bọn hắn.

Sau khi an trí thỏa đáng cho Lan Khánh, mọi người lại đến thư phòng Thi Vấn một chuyến.

Thi Vấn cùng Nam Hương đều không nói lời nào, hai người một ngồi một đứng, phi thường lo lắng. Kim Trung Báo Quốc thì cúi đầu, còn đang tự trách bản thân không trông nom Lan Khánh cho tốt mới để đại sự xảy ra.

Tiểu Thất khoanh tay trước ngực nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đông phương đang dần sáng lên, nhưng bận bịu cả đêm, mọi người cũng chưa thấy buồn ngủ.

Nam Hương trầm ngâm một lúc, sau nói: "Kỳ thật đệ tử cũng cho rằng tuy tất cả chứng cứ đều chỉ ra công tử gây án, nhưng sự kiện này còn nhiều điểm đáng ngờ. Thần y Triệu Tiểu Xuân cũng không phải là kẻ lang bạt hư danh, nếu hắn nói trị được bệnh cho công tử, công tử nhất định sẽ không tái phát lần hai, càng không đến mức phát tác nghiêm trọng giết hơn mười mạng người như vậy."

Thi Vấn là người luôn luôn xử lý công bằng, lời Nam Hương không phải không có lý, nhưng hắn vẫn nói: "Tuy Nam tiên sinh nói có đạo lý, nhưng Tiểu Hắc vừa nãy cũng thật sự không thể khống chế chính mình, thậm chí phá hỏng cả phòng khách. Nếu không có Tiểu Thất ngăn cản hắn đúng lúc, khó bảo đảm sự tình sẽ không phát sinh lần nữa."

"Tiểu Thất, ngươi thấy việc này thế nào?" Nam Hương ngẩng đầu, mục quang nhìn thẳng Tiểu Thất.

Tiểu Thất gãi gãi cằm, suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

"Cách nhìn của ta cũng giống Nam tiên sinh. Thứ nhất, người đã chết nhiều như vậy, nhưng trên người sư huynh hoàn toàn không có mùi máu tươi… Dù cũng có khả năng trước khi trở về hắn tắm rửa bên ngoài…"

"Song, điều thứ hai, sư huynh là một cao thủ dụng kiếm, sử độc cũng là nhất tuyệt, nhưng chiếu cá tính hắn, tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình lãng phí khí lực trước hạ độc sau đó lấy kiếm giết người như vậy. Người nọ, hắn rất đơn giản, hoặc là khiến cho ngươi sống không bằng chết, dùng dược từ từ độc chết ngươi, hoặc là một đao chấm dứt mạng ngươi, ngươi thống khoái hắn cũng tốn ít khí lực…"

"Về phần điều thứ ba… toàn bộ nha môn cao thấp cũng biết bội kiếm bên hông sư huynh là đeo cho đẹp, hắn thoạt nhìn khôn khéo, nhưng có khi hồ lý hồ đồ, cũng có khả năng bội kiếm rơi mất, sau đó bị người nhặt được."

"Còn thứ tư, bình an phù tại sao rơi lại dịch trạm, hẳn cũng giống điều thứ ba."

"Nếu bội kiếm cùng bình an phù của hắn bị người nhặt được, sau đó để lại hiện trường huyết án, hơn nữa toàn bộ người của Quy Nghĩa huyện cũng biết Tiểu Hắc đại nhân đến mười lăm trăng tròn sẽ phát cuồng, mỗi nhà đều quan môn bế hộ không ra ngoài nhàn rỗi dạo quanh, kẻ hữu tâm kia hẳn là lợi dụng điểm ấy, đem hết thảy giá họa cho đại sư huynh."

Trần Báo nói: "Tiểu Đầu Nhi giống đại nhân, lấy nghĩa làm đầu, trong tâm vương vấn chính là bách tính thiên hạ, trong lòng chính là đại đạo chính nghĩa, hơn nửa năm nay vì vô số người oan khuất sửa lại án oan, hắn là một bộ… ngỗ tác tốt như vậy... Rốt cuộc là ai muốn giá họa cho hắn?"

Tiểu Thất nói: "Thiên hạ đại đạo, có trắng sẽ có đen, có chính sẽ có phản, Tiểu Đầu Nhi cùng đại nhân của ngươi cứu nhiều người vô tội, đằng sau cũng chính là hại nhiều kẻ xấu thê thảm. Ngươi có thể khẳng định đám người xấu này sẽ không tồn tâm oán hận, ôm hận trả thù?"

Lời Tiểu Thất khiến cho tất cả mọi người sửng sốt.

Cuối cùng, Thi Vấn hít sâu một hơi, đen mặt nói: "Việc này đích xác còn có điểm đáng ngờ! Như vậy đi, Tiểu Thất, mấy ngày này ngươi chiếu cố Tiểu Hắc chặt chẽ một chút, Kim Trung Báo Quốc, các ngươi tiếp tục điều tra án tình trong ngoài dịch trạm, nếu có manh mối gì lập tức hồi báo."

"Vâng, thưa đại nhân!" Mọi người chắp tay đáp.

Dược Tiểu Thất cho Lan Khánh ăn tên là "Triệu Tiểu Xuân đặc chế thụy đắc ngận hảo tiểu dược hoàn (tiểu dược hoàn Triệu Tiểu Xuân đặc chế ngủ như chết)", một khi đã dùng, dược hiệu nhanh chóng mà uy lực cường đại, vô luận nội lực của ngươi thâm sâu thế nào võ công cao cường bao nhiêu, chỉ cần dính vào một chút, trong nháy mắt sẽ lập tức mê man, hơn nữa còn ngủ trọn hai ngày.

Dược kia, đương nhiên là Tiểu Xuân đặc biệt chế riêng cho đại sư huynh Lan Khánh của hắn.

Mặt khác, trước khi rời đi Tiểu Xuân còn lưu lại một đống dược hoàn hiếm lạ cổ quái cho Tiểu Thất, nhưng việc này cũng không tất nhiều lời. Nếu thực muốn đếm, nói đến ba ngày ba đêm cũng không nói xong.

Cửa sổ cẩn thận che kín, không cho ánh sáng ngoài phòng xuyên thấu trong phòng quấy rầy giấc ngủ của người nằm trên giường.

Tiểu Thất bắt lấy tay chân Lan Khánh trong lúc ngủ mơ đạp chăn bông vươn ra nhét vào cho tấm chăn mùa đông cũng thực ấm của hắn, cẩn thận dịch góc chăn, lại ngắm nhìn thụy dung người trên giường trong chốc lát rồi mới chậm rãi đi đến bên cửa sổ nói:

"Đến Tiểu Thương sơn thỉnh đạo sĩ Nguyên Sướng cung tới dịch trạm xem xét, bảo vị có thể thấy quỷ thần nhìn một cái, xem nơi đó rốt cuộc có cái thứ buổi tối mới nhìn thấy được không."

"Vâng!" Thanh âm nam tử ngoài cửa sổ đáp lại, tiếng y sam phiêu động truyền đến, sau đó tiểu viện lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Mấy canh giờ sau, cửa sổ bị gõ, Tiểu Thất lại gần, người bên ngoài liền báo: "Hồi chủ tử, tiểu đạo sĩ nói 'cái gì cũng không có, sạch sẽ đến kỳ quái.'"

"…" Tiểu Thất trầm ngâm một lát rồi nói: "Đã biết, ngươi đi xuống đi!"

Hắn đã nói mà!

Sự tình quả nhiên không đơn giản!

Lúc trước oan hồn Đàm Hoa cáo quan nháo đến ồn ào huyên náo, án được phá, ai cũng biết quan phủ nhà bọn họ đêm thẩm âm, ngày thẩm dương, chỉ cần ngươi tới nha môn cáo quan, bất kể ngươi sống hay chết, Quy Nghĩa huyện nha môn đều sẽ trả lại cho ngươi công đạo.

Lúc này liên tiếp chết mười tám người, lại ngay cả nửa bóng… thứ kia… đều không thấy được!

Nói không kỳ quái, vậy chắc chắn là nói dối!

Hai ngày Lan Khánh ngủ, Tiểu Thất cũng không cần làm việc, hắn nhàn nhã ở trong tiểu viện tưới hoa, nhổ cỏ, cho heo ăn, giỡn với chim.

Ổ chim nhỏ Tiểu Hồng cùng Hắc Hắc sinh đã gần hai tháng tuổi, nhỏ xíu xiu, so với Hắc Hắc cha chúng nó chỉ lớn hơn một chút, lông chim bù xù, cứ hễ đói là sẽ chiêm chiếp kêu loạn, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Tiểu Thất luôn thả tiểu điểu nhi trên người cho từng con từng con ăn gì đó, lâu sau chúng nó sẽ nhận chủ, hai ngày này Tiểu Thất nghỉ ngơi, chim to cùng chim nhỏ đều nhảy lên nhảy xuống trên người hắn.

Hắn đi nhà xí cũng đi theo, ngủ cũng cuộn mình bên cạnh.

Lan Khánh ngủ dậy, cảnh tượng nhìn thấy chính là như thế này.

Sáu con tiểu tiểu điểu cùng hai đại điểu nhảy lên nhảy xuống trên người Tiểu Thất, Tiểu Thất ngồi trên ghế Lê Hoa bên giường hắn, tứ chi trải rộng, ngủ rất say, miệng còn mở to ngáy vang.

Trước kia cảm thấy hắn ngáy thực ồn ào, gần đây lại thấy không còn ồn như thế nữa, thậm chí có đôi khi Lan Khánh còn cảm thấy người này càng xem càng thuận mắt, thế nào cũng không khiến người ta chán ghét.

Lan Khánh nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất ngủ rất sâu, sau đó túm lấy một con tiểu điểu nhi đầu đen thân hồng trên người Tiểu Thất, nhìn nhìn, vốn định bỏ tọt vào miệng, nhưng đột nhiên nhớ tới Tiểu Thất cưng chiều đám chim này muốn chết, nếu hắn làm gì chim của Tiểu Thất, người này nhất định liều mình với hắn.

Cuối cùng, Lan Khánh khẽ hừ một tiếng, bắt lấy tám chú chim lớn nhỏ ném vào trong ổ của bọn nó.

Lan Khánh bắt chim mang ra ngoài, Tiểu Thất cũng tỉnh.

Lan Khánh chỉ chừa chim yêu Hắc Hắc trên vai, khi hắn cùng Hắc Hắc trở lại phòng, Tiểu Thất đang dụi dụi đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm đứng khỏi ghế. Hắn hô thanh:

"Sư huynh."

Lan Khánh nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười. "Ngày hôm qua vì sao ngươi hôn ta?"

Tiểu Thất lặng đi, cũng khó mà nói không phải là ngày hôm qua, đã là chuyện của hai ngày trước, vì thế hắn ấp úng vài tiếng cũng không nói nên lời.

Lúc này lão bà Tiểu Hồng của Hắc Hắc từ cửa sổ bay vào, chiêm chiếp vài tiếng, đậu trên vai Tiểu Thất, nhưng tầm mắt thì hướng về tướng công của mình, Lan Khánh bắt lấy Hắc Hắc tung lên, Tiểu Hồng liền bay tới cùng Hắc Hắc đảo một vòng trên trời, sau đó đồng thời đậu xuống bàn trà bên cạnh thân thiết giao cảnh (cọ gáy vào nhau).

Lan Khánh vẫn nhìn Tiểu Thất, hôm nay tỉnh lại tâm tình đặc biệt tốt, hắn đã quên tiệt lúc trước vì sao chính mình đang hôn lại ngủ mất tiêu.

Lan Khánh nói: "Có phải ngươi thay đổi chủ ý, không thích cha ta, muốn thích ta?"

Tiểu Thất buồn bực nói: "Ta thích Thi đại nhân khi nào?"

"Còn nói không thích!" Lan Khánh hừ một tiếng nói: "Cha muốn ngươi không cùng một chỗ với ta, ngươi sẽ không cùng một chỗ với ta, ngày ấy ta đã nói, nếu ngươi không thích ta muốn thích cha ta, ta đây cũng sẽ không muốn thích ngươi! Hơn nữa," Lan Khánh lên án: "Hơn nữa, ngày đó ta chạy đi, ngươi cũng không đuổi theo, làm ta phải chờ!"

"Oan uổng a đại nhân," Tiểu Thất mặt khổ nói: "Ngày ấy ta còn chưa nói mấy câu ngươi đã giận dỗi chạy đi, tiếp đó ta tìm ngươi trong ngoài thành, ai ngờ ngươi lại chạy đến Tiểu Thương sơn bắt cá! Với lại ta cũng cho ngươi nhìn rồi đó thôi, chân của ta đi đến mức nổi cả bọt nước!"

Nhãn tình Lan Khánh đột nhiên sáng lấp lánh. "Cho nên nói ngươi thay đổi chủ ý, không rời khỏi ta?"

"A… Ân…" Tiểu Thất gãi đầu, gượng cười.

Lan Khánh lại nói: "Cho nên ngày hôm qua ngươi hôn ta, là bởi vì người thích ta đúng không?" Cặp mắt kia lấp lánh giống như tinh tử phía chân trời, chân mày cong lên, cả khuôn mặt cũng sáng lạn làm cho mắt người không thể dời ra.

"…" Tiểu Thất há miệng thở dốc, hai gò má từ từ đỏ lựng. Hắn rất ít nhìn thấy Lan Khánh như vậy, ý cười mang theo xuân phong, thần tình nhu nhuyễn.

Tái nhìn một chút, ngay cả mang tai Tiểu Thất cũng đỏ lên.

"Cái này bảo ta nói thế nào a! Ta không biết!" Tiểu Thất liều mạng gãi đầu.

"Cái kia… cái kia…" Tiểu Thất đột nhiên nói: "Thi đại nhân gọi ta, ta đi trước, sư huynh ngươi chậm rãi nghỉ ngơi, ngủ thêm một chút đi!"

Tiểu Thất vội vàng lách qua Lan Khánh muốn chạy trối chết, nhưng Lan Khánh sao có thể mặc hắn như vậy.

Lúc Tiểu Thất đi qua bên người Lan Khánh, Lan Khánh bắt lấy tay hắn, kéo cả người lại.

Mặt đối mặt, chóp mũi cơ hồ dán chóp mũi, trên mặt Lan Khánh vẫn còn tiếu ý nhè nhẹ, nhưng Tiểu Thất đã biến thành đỏ mặt đỏ đến cả cổ.

"Sao người không thế nói, lại sao có thể không biết?" Lan Khánh nhẹ giọng hỏi.

Tiếng nói tô nhu trầm thấp chui vào lỗ tai Tiểu Thất, làm hắn nổi da gà, hai người dựa gần như vậy, hương thơm nhàn nhạt trên người Lan Khánh tràn đầy khoang mũi, khiến tiểu tâm can trong ngực hắn run rẩy nhảy lên.

"Sư, sư huynh…"

"Tiểu Thất…" Lan Khánh chỉ ở thời điểm này mới có thể kêu tên Tiểu Thất như vậy. "Ngươi thích ta đúng không?" Tiếng nói ôn nhu mang theo hương vị mê hoặc lòng người.

Tiểu Thất hoảng hốt, đôi môi mở mở đóng đóng, cả người ngẩn ngơ nói không ra lời, chỉ có thể nhìn đôi môi đạm sắc thổ lộ ngôn từ mỹ hảo của Lan Khánh.

"Ngươi thích ta đúng hay không?" Lan Khánh hỏi lại.

"Ta… ta không biết…" Tuy rằng cho tới bây giờ Tiểu Thất vẫn không thể kháng cự Lan Khánh, hơn nữa hôn cũng hôn rồi, việc không nên làm cũng làm rồi, nhưng trong lòng hắn thật có chút nghi hoặc.

Thuở nhỏ lưu lạc bên ngoài, làm tiểu khất cái, cảm thụ đủ ấm lạnh thế gian; tiếp đó bị cha ruột giam cầm trong thâm cung, thiếu chút nữa mất mạng; được sư phụ cứu ra, sống ở Thần Tiên cốc, sau đó một mình xuất cốc, lưu lạc giang hồ bốn bể là nhà.

Hắn nhìn thấy quá nhiều người hãm sâu trong tình yêu không thể tự kiềm chế, gặp rất nhiều người yêu sâu hận sâu đến chết không khinh nhờn, nhưng cũng bởi vì thấy nhiều lắm, đối với tình cảm, đối với tình yêu, hắn thủy chung nghi hoặc.

Loại tình cảm gì mới có thể khiến người ta nhớ nhung da diết hứa hẹn tam sinh.

Tình cảm như vậy, hắn cho là mình không có.

Bách Lý Thất hắn cái gì cũng không có, cái gì cũng không muốn, cho tới bây giờ lẻ loi một mình, cho rằng đến chết cũng sẽ như thế.

Nhưng hiện giờ, đã có người hỏi hắn vấn đề như vậy.

Yêu, không yêu?

Thích, không thích?

Với hắn mà nói, đó là việc hắn chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra với mình.

Hơn nữa đối phương còn là người từng bị thân sinh phụ thân của hắn tàn nhẫn thương tổn.

"Ta thật sự không biết…" Thần tình Tiểu Thất có chút mê võng, mang theo vẻ bàng hoàng ngay cả Lan Khánh cũng chưa thấy qua cùng một điểm yếu đuối không dễ gì nhận thấy.

"Vì sao không biết, rõ ràng chỉ là sự tình đơn giản như vậy?" Lan Khánh nói.

Hắn vuốt ve gương mặt Tiểu Thất, ngắm nhìn khuôn mặt chân thật nhất hoàn toàn không dịch dung. Tiếp đó bàn tay xinh đẹp như cỏ mềm lướt qua hàm dưới, quét qua cổ, rồi dán sát trước ngực Tiểu Thất nói:

"Hỏi tim ngươi a!"

"Ngươi cẩn thận nghe," Lan Khánh nói. "Tim của ngươi đập nhanh như vậy, thình thịch, thình thịch, thình thịch, còn không phải là đang nói, thích, thích, ngươi thích ta sao?"

Mặt Tiểu Thất thật sự kịch liệt đỏ rần, tiểu tâm can trong ngực cũng kích động cơ hồ muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Lan đại giáo chủ cho tới bây giờ yêu mị hoặc nhân, nhưng hôm nay có một phân đơn thuần tự nhiên, một điểm một điểm câu nhân, một điểm một điểm quyến rũ, còn có chân tâm trọn vẹn.

Hai mươi mấy năm nhân sinh, cho tới bây giờ, Tiểu Thất chưa từng cảm thụ nỗi lòng rối loạn quá lớn đến vậy.

Một câu "thích, thích, thích a—" tựa hồ khả dĩ thốt ra, chấp thuận hết thảy, hơn nữa sẽ không hối hận.

Môi Lan Khánh nhẹ nhàng tiếp cận, Tiểu Thất lui một chút, Lan Khánh lần thứ hai nhích lại gần, thoáng cái đã chiếm trọn môi Tiểu Thất, làm hắn trốn chỗ nào cũng không thoát.

Hàm răng bị khiêu khai, nụ hôn mềm nhẹ giống như ôn thủy róc rách chảy vào trái tim khô cạn của Tiểu Thất, làm dịu đi tình cảm vốn dĩ hắn định cả đời bỏ mặc chốn hoang vu.

Nụ hôn từng chút từng chút thêm sâu sắc, đầu lưỡi quấn lấy, tương nhu dĩ mạt*, tay Lan Khánh từ trước ngực Tiểu Thất trượt xuống, chế trụ hông hắn, sau đó một tay cởi đai lưng trên người Tiểu Thất, khiến hắn hoảng sợ.

"Sư, sư huynh…"

Đai lưng bị giải khai, khố tử bên ngoài dễ dàng bị kéo xuống, Lan Khánh cười, đáy mắt tỏa ra xuân quang long lanh, ý cười say lòng người.

Tiểu Thất còn muốn giãy giụa, nhưng rơi vào trong tay Lan Khánh, hắn tựa như Tôn Ngộ Không, có quay cuồng thế nào cũng không thể thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn của Phật Như Lai.

Lan Khánh kéo Tiểu Thất tới bên giường, ấn xuống, sau đó tay trực tiếp thâm nhập tiết khố Tiểu Thất, vừa khinh vừa trọng động.

Tiểu Thất từ từ động tình, không còn chống cự Lan Khánh vuốt ve cùng hôn sâu, tay Lan Khánh dùng lực khéo léo, thỉnh thoảng đầu ngón tay cọ xát xao động trên đỉnh phân thân, nhẹ nhàng ấn xuống, kích thích đến mức Tiểu Thất thở dốc ra tiếng.

Thanh âm Tiểu Thất cũng luôn ẩn nhẫn mà khàn khàn, âm giọng hơi khản như móng vuốt cào vào trong tâm Lan Khánh, quấy nhiễu khiến Lan Khánh thần hồn điên đảo, khiến hắn không muốn buông người này ra một lần nào nữa.

"Tiểu Thất, cũng sờ ta…" Lan Khánh thấp giọng nói bên tai Tiểu Thất, cầm tay Tiểu Thất kéo đến trước dục vọng đã nhịn không được mà bừng bừng phấn chấn của mình.

Tay Tiểu Thất có chút run rẩy, nhưng vẫn bắt lấy phân thân nóng bỏng của Lan Khánh.

Lan Khánh thoải mái rên rỉ bên tai Tiểu Thất, Tiểu Thất giật mình, tiết ra một ít trọc dịch.

Lan Khánh cúi đầu cười, cắn lấy vành ta mềm mại của Tiểu Thất, tay tiếp tục động tác, tận đến lúc Tiểu Thất không chịu nổi kích thích kia, run rẩy khẽ bật ra một tiếng "ân", tiết ra trong tay Lan Khánh mới thôi.

Tiếp theo, Lan Khánh thật sâu ngắm nhìn Tiểu Thất, nắm lấy tay Tiểu Thất gắt gao bao phủ thứ đang dâng trào của mình, không chút nào che giấu dục vọng nơi đáy mắt, khi Tiểu Thất đỏ bừng mặt nhắm mắt lại, hắn đem chước nhiệt bắn lên phúc bộ bằng phẳng hoàn mỹ của người này.

***

*tương nhu dĩ mạt: lấy trong "Trang Tử, Thiên Đạo" Phù hộc bất nhật dục nhi bạch, ô bất nhật kiểm nhi hắc. Hắc bạch chi phác, bất túc dĩ vi biện; danh dự chi quán, bất túc dĩ vi quảng. Tuyền hạc, ngư tương dữ xứ vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mạt, bất nhược tương vong vu giang hồ. [Trang Tử, Thiên Vận]

•

Dịch Con thiên nga đâu tắm mỗi ngày vậy mà nó vẫn trắng; con quạ đâu nhuộm mỗi ngày mà nó vẫn đen. Trắng đen là bản sắc tự nhiên của chúng, đâu cần phải biến đổi. Sự quán tưởng đến danh dự đâu có làm cho mình lớn hơn. Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhớt dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau

Truyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng nhả nước cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Là thành ngữ chỉ tình cảm đỡ đần lúc gian truân tương tự lá lành đùm lá rách.

(Ý thì là như thế, nhưng tự từ dùng ở đây mang nghĩa là hai bạn trao đổi [phun] nước bọt cho nhau:)), ôi tự từ)

85. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 7

Sáng sớm hôm sau, sau khi tỉnh lại, Lan Khánh mặc quan phục gọi Tiểu Thất, vốn muốn tuần thành như thường lệ, nhưng Tiểu Thất ngáp một cái nói: "Cha ngươi muốn ngươi hảo hảo nghỉ ngơi nhiều ngày!"

"…" Lan Khánh liếc Tiểu Thất.

Tiểu Thất còn chưa thanh tỉnh ngơ ngác nhìn Lan Khánh, Lan Khánh muốn tức giận cũng tức không nổi, cuối cùng dẩu môi chạy ra viện tử ngoại đầu, tiếp theo truyền đến thanh âm như tiếng giết heo.

Tiểu Thất lặng đi một chút, sau thì thào: "Huynh đệ đáng thương…"

Lan Khánh nhất định là tìm Triệu Tiểu Trư vừa chơi vừa nguôi giận. Từ trước tới nay người này đều như vậy.

Bởi vì không phải làm việc, ở trong viện lại nhàm chán, cho heo cùng chim ăn xong, Lan Khánh liền dắt Tiểu Trư cầm Hắc Hắc chạy ra bên ngoài, Tiểu Thất đành phải vừa ngáp dài vừa đi theo phía sau một người một heo còn có một chim, còng lưng dụi mắt, một bộ còn chưa tỉnh ngủ.

Hắc Hắc đậu trên vai Lan Khánh, Lan Khánh một thân hắc y phía trên lại có một con tiểu hắc điểu, nếu không soi kỹ thật sự nhìn không ra còn có chim.

Tiểu Trư thì chạy vào trong viện Nam Hương, tò mò ngửi ngửi chỗ này, ngửi ngửi chỗ kia, nó cắn rụng một gốc Thất Tinh lan Nam Hương trồng dưới mái hiên, nhai nhai, nuốt ực vào vào bụng, sau đó nâng cái mũi "hầu hầu" hai tiếng.

"Tê—" Tiểu Thất hít sâu, kéo Lan Khánh cùng Tiểu Trư lập tức đi ra ngoài.

"Đi nhanh như vậy làm gì?" Lan Khánh khó hiểu hỏi.

"Ngươi để Tiểu Trư ăn Thất Tinh lan kia, không đi chẳng lẽ còn ở lại nơi này chờ Nam tiên sinh phát hiện sao?" Tiểu Thất nói: "Nam tiên sinh là người yêu hoa, tựa như ta yêu Tiểu Hồng muốn chết, để hắn biết heo của ngươi ăn hoa của hắn, hắn còn không tức chết?"

"…" Lan Khánh nhíu mày, ngữ mang uy hiếp: "Ngươi nói cái gì? Nói lại lần nữa xem? Ngươi yêu ai muốn chết?"

"Ách, a, ai…" Tiểu Thất một bên kéo Lan Khánh, một bên ấp úng trả lời: "Ta yêu chết cái kia… cái kia…" Tiểu Thất vốn định nịnh nọt một chút, lập tức nói người hắn yêu muốn chết chính là Thi Tiểu Hắc, nhưng cái tên tới bên miệng lại thế nào cũng thốt không ra, sau đó mặt còn tình bất tự cấm (kìm lòng không được) đỏ lên.

Không nghĩ tới Nịnh Nọt Thất hắn cư nhiên còn có một ngày nói không nên lời nịnh hót thế này!

Lan Khánh hanh hanh hai tiếng, cuối cùng lại nở nụ cười. "Quên đi, Tiểu Hắc đại nhân không so đo với ngươi!"

"Ai… cái kia… Ai ai…" Mặt Tiểu Thất vẫn hồng hồng.

Bởi vì Thi Vấn có lệnh, trước khi điều tra rõ án tình, Lan Khánh không được tự ý ra khỏi nha môn, vì thế bọn hắn chỉ nhiễu tới nhiễu lui hậu nha.

Tuy rằng không thể ra cửa, nhưng Lan Khánh mang theo heo yêu, gà yêu, chim yêu của hắn dạo dạo xung quanh, cũng coi như dạo chơi rất vui vẻ.

Sắc trời trầm xuống, bọn hắn đi đến phòng bếp bưng đồ ăn ra hoa phố trong nội nha ngồi ăn. Sau khi ăn xong, Tiểu Thất bắt đầu ngủ gà ngủ gật, Lan Khánh đứng lên vốn muốn mang Tiểu Thất quay về tiểu viện của mình, ai ngờ ngay lúc này, một tiếng thét chói tai khiến người kinh hãi vang lên trong đêm đen, Tiểu Thất cả kinh mơ mơ màng màng nhảy dựng lên quát:

"Chuyện gì, chuyện gì, là ai ở trong nha môn lớn tiếng ồn ào ? Kêu thảm như vậy, muốn hù chết người sao?"

Chăm chú nhìn lại, Lan Khánh mị mị mắt. Có một nam tử ăn mặc kiểu phó tòng ngã ngồi dưới đất, chỉ vào hắn không ngừng kêu thảm thiết, thấy tình hình này, Tiểu Thất chẳng hiểu tại sao.

Tiểu Thất đi tới trước phó tòng kia, hô lớn: "Đừng kêu nữa! Chuyện gì xảy ra ?"

Phó tòng kia vội vàng ôm lấy đùi Tiểu Thất gào: "Ta muốn gặp đại nhân, ta muốn gặp đại nhân!"

"Muốn gặp Thi đại nhân liền gặp, kêu thành như vậy, đại gia còn tưởng xảy ra thảm án gì!" Tiểu Thất nói.

"Là thảm án, là thảm án!" Bộ mặt phó tòng hoảng sợ nhìn Lan Khánh ở cách đó không xa, hắc y trong gió tung bay, gào lên như kẻ điên: "Là hắn, là hắn! Hung thủ giết mười tám mạng người ở dịch trạm! Người kia chính là hung thủ giết mười tám người dịch trạm!"

"A?" Lan Khánh nghiêng đầu nhìn phó tòng kia.

"Gì?" Tiểu Thất há miệng, chớp chớp mắt.

"Hung thủ giết người—" Phó tòng Tân Lực gào lên.

Tiểu Thất kinh ngạc, hắn định vươn tay che miệng Tân Lực, nhưng Lan Khánh chỉ khoanh tay thản nhiên nói: "Hắn muốn gặp cha, vậy dẫn hắn đi gặp cha đi!"

Mọi người tụ tập lại thư phòng hậu đường, Thi Vấn vốn ở bên trong thương nghị án tử của Lan Khánh cùng Nam Hương và Kim Trung Báo Quốc, khi Tiểu Thất mang theo Tân Lực ôm chân hắn không buông vào, cả người cả mặt Thi Vấn đều đen sì.

Tân Lực chỉ vào Lan Khánh, lắp bắp nói: "Hung, hung thủ, hung thủ!"

Thi Vấn cau mày: "Tân Lực, ngươi mau nói rõ ràng sự tình! Ngày ấy chẳng phải ngươi nói ngươi chỉ thấy thân hình hung thủ, không thấy diện mạo của hắn? Vì sao hôm nay lại chỉ Tiểu Hắc nói hắn là hung thủ?"

"Hồi, hồi đại nhân…" Tân Lực run rẩy nói.

"Đêm hôm đó mặc dù trời tối, nhưng ánh trăng rất sáng, lại có từng trận gió lớn… Vừa rồi tiểu nhân ở xa xa nhìn thấy công tử, hoàn toàn giống hình ảnh tiểu nhân nhìn thấy qua kẽ lá ngày ấy… Khi đó gió gợi lên tà áo trên quan phục hắc sắc của hung thủ, tà áo lay động, hơn nữa dáng lay động, thân hình hung thủ, đều hoàn toàn trung khớp với dáng điệu công tử tiểu nhân vừa mới chứng kiến, không sai chút nào—"

Thi Vấn ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Lan Khánh.

Thi Vấn một chưởng đập bàn trà, cả giận quát: "Bội kiếm, bình an phù, hiện nay lại có người thấy ngươi hành hung! Tiểu Hắc, ngươi nói, người có phải ngươi giết hay không?"

Lan Khánh nghênh hướng mục quang Thi Vấn, trong mắt vẫn phẳng lặng như trước. "Đã nói không phải ta nghĩa là không phải ta, ngươi còn muốn ta nói mấy lần nữa ? Tiểu Hắc đại nhân dám làm dám chịu, nếu giết người nhất định sẽ thừa nhận!"

Tuy Lan Khánh nói như vậy, song Tiểu Thất biết người này có thói quen làm mà không nhận.

Nhưng sự tình liên lụy tới mười tám nhân mạng, mặc dù tính tình Lan Khánh có thế, tại thời điểm này, hắn vẫn không tin Lan Khánh sẽ gây ra sự việc như vậy.

"Sự đến nước này còn không thừa nhận, cha dạy ngươi như thế này sao?" Thi Vấn chăm chăm nhìn Lan Khánh nói: "Thiên hạ đại đạo, lấy công lý để theo đuổi, lấy chính nghĩa làm đầu, bất cứ chuyện gì đều không được làm trái hai điều này, nếu bất tuân, sẽ phải gánh vác tội lỗi, chịu trừng phạt, trên từ thiên tử dưới đến bách tính, đối xử bình đẳng, tuyệt không làm việc thiên tư trái pháp! Tiểu Hắc, cha hỏi ngươi một lần, mười tám nhân mạng này, ngươi có nhận hay không?"

"Không nhận!" Tiểu Hắc đại nhân đáp rất rõ ràng.

"Nghiệt tử—!" Thi Vấn lại đập bàn, phẫn nộ quát: "Kim Trung Báo Quốc, áp giải Thi Tiểu Hắc giam trong lao phòng, trước khi tra được manh mối vụ án không được phóng xuất hắn!"

Cho tới bây giờ Thi Vấn làm việc đều xử ký công bằng, lúc này nhân chứng vật chứng đẩy đủ, theo pháp phải giải Lan Khánh vào đại lao, đây là luật lệ đương triều.

Tiểu Thất vội vàng nói: "Đại nhân, bóng dáng, bóng dáng, chỉ là bóng dáng a! Tân Lực nhìn được chỉ là bóng dáng thôi! Ngài ngàn vạn lần đừng vì nhất thời xúc động mà tạm giam sư huynh!"

Lao phòng Quy Nghĩa huyện Tiểu Thất đã ở qua, đó không phải hảo địa phương sạch sẽ thanh u gì hết.

Nam Hương thấp giọng nói: "… Đại nhân, việc này cần bàn bạc kỹ hơn, ngài đừng tức giận."

Thi Vấn hít sâu một hơi, cưỡng chế giận dữ nói: "Tân Lực là nhân chứng!"

Kim Trung Báo Quốc lúc này cũng gấp gáp tiến tới trước nói:

"Thỉnh đại nhân nghĩ lại, Tiểu Đầu Nhi bản tính thuần lương, nhất định không gây ra sự tình như vậy!"

"Nhất định có hiểu lầm!"

"Nói không chừng là Tân Lực hoa mắt nhìn lầm!"

"Chỉ là bóng dáng, bóng dáng mà thôi a!"

Hôm nay mọi người nói đến miệng mỏi, cầu tới tay mềm, Tiểu Thất còn nói: Nếu không trước mang Tân Lực tới dịch trạm một chuyến, cẩn thận kiểm tra lại suy đoán trên, sau đó trở về báo cáo, tái thỉnh Thi Vấn quyết định.

Lúc này Thi Vấn mới đáp ứng không giam giữ Lan Khánh, mà đưa Lan Khánh về tiểu viện chờ thẩm vấn.

Tiểu Thất một cái đầu hai cái đại, Thi Vấn muốn xét xử Lan Khánh, nhưng tuyệt đối không thể để Thi Vấn cứ như vậy xử Lan Khánh, vì thế hắn đưa Lan Khánh về tiểu viện, trước sử xuất các kỹ năng dỗ Lan Khánh cao hứng đi ngủ, sau đó vào viện tử gọi vài thị vệ tùy thân, muốn bọn hắn trông chừng Lan Khánh, có chuyện gì lập tức bẩm báo, lúc này mới mang theo Tân Lực đi tới dịch trạm.

Kim Trung Báo Quốc đã có việc phải làm, Tiểu Thất không thể phiền toái bọn họ.

Khi Tiểu Thất muốn ra khỏi nha môn trùng hợp đụng phải Cổ Tam Dũng quay về nha môn, hắn nhìn Cổ Tam Dũng vẻ mặt hàm hậu, nghĩ vừa vặn lúc này trong tay không ai có thể dùng, liền kêu Cổ Tam Dũng, ba người ra khỏi nha môn.

Tới dịch trạm, tuy thi thể dã được đưa tới nghĩa trang, nhưng máu mười tám người chảy ra cũng không phải chuyện đùa. Trải qua khoảng thời gian phơi dưới ánh mặt trời chói chang, ở mỗi chỗ đều có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm. Cổ Tam Dũng tiến vào đông sương, nhìn đến bãi máu trên mặt đất, ngửi thấy huyết vị hôi thối, hắn ngay lập tức xông ra ngoài, đứng ở tiền đình nôn mửa.

Tiểu Thất nói: "Người trẻ tuổi, uổng cho bộ dạng ngươi tráng kiện như vậy, làm sao mới thế này đã ói. Bộ khoái Quy Nghĩa huyện cũng không phải dễ làm, ngươi a, còn phải luyện nhiều nhiều!"

Cổ Tam Dũng ngượng ngùng cười cười, nói: "Từ nhỏ chỉ cần thấy máu ta sẽ ói, thực sự xin lỗi."

Tiểu Thất vỗ vai hắn nói: "Ói xong chưa? Đi được không? Nếu không, ngươi trở về nha môn, đổi người khác đến đây."

"Đi, ta đi được!" Cổ Tam Dũng yếu ớt nói.

Tiểu Thất thở dài, bởi vì không muốn trì hoãn cho nên hắn kéo theo Cổ Tam Dũng sắc mặt tái nhợt tiếp tục đi vào.

Hắn cùng Tân Lực đi lại một lần lộ tuyến tối mười lăm, sau đó kêu Cổ Tam Dũng đứng ở vị trí hắc y nhân đứng ngày đó.

Tiếp theo Tiểu Thất tái chiếu theo lộ tuyến Tân Lực đi đi một vòng, rồi ngồi xổm trong khóm hoa, nhìn qua kẽ hở cành lá.

Đêm này cũng có gió như tối mười lăm, Cổ Tam Dũng mặc tạo sắc quan phục của nha môn, thân hình vạm vỡ cường tráng.

Tỉ mỉ lặp lại nhiều lần, đến tận lúc không chút sai sót, Tiểu Thất ngồi xổm tại chỗ gãi gãi cằm, suy nghĩ rồi hỏi Tân Lực ngồi xổm bên cạnh hắn: "Ngươi nói tà áo của Tiểu Đầu Nhi bị gió thổi tung đúng không? Dáng vẻ giống như Tam Dũng?"

Tân Lực sợ hãi kể: "Không phải như vậy, ngày đó, tà áo người kia nhẹ bay bay, gió thổi qua lập tức lật trở rất kịch liệt, y liêu (vật liệu may mặc) hôm nay dày hơn, bay lên cũng rất nặng nề."

"Chết rồi…" Tiểu Thất nhắm mắt, vỗ trán một chút.

Lần này Lan Khánh có nhảy xuống Hoàng Hà cũng gột không sạch.

Quan phục Lan Khánh mặc trên người chính là quan phục vừa mỏng vừa nhẹ Nam Hương tìm may riêng cho hắn, mùa đông cũng thực ấm, cho tới bây giờ hoàn toàn bất đồng với quan phục triều đình phát xuống vừa cứng vừa dày, mùa đông mặc không đủ ấm.

Khó trách Tân Lực nhận định là Lan Khánh.

Nhưng, nếu việc này không phải Lan Khánh làm, vậy đối phương rốt cuộc là ai, lại có thể hung ác hạ hung thủ diệt mười tám nhân khẩu, còn bày ra chuyện này, chỉ vì giá họa cho Lan Khánh.

"Nãi nãi cá hùng…" Tiểu Thất cảm thấy đầu rất đau.

Tiểu Thất cùng Tân Lực, Cổ Tam Dũng vẫn ở trong dịch trạm cho đến hừng đông, nhưng thấy xem thế nào tra thế nào cũng không chút manh mối, vì thế Tiểu Thất kêu Cổ Tam Dũng đưa Tân Lực về nha môn trước, sau đó liên lạc với Kim Trung Báo Quốc ở ngoại đầu tra án, năm người tách ra điều tra mấy gian phùng điếm trong thành.

Tiểu Thất một mình đi đến chỗ lão tài phùng chuyên môn may y sam cho Lan Khánh cùng Thi Vấn, hỏi lão gần đây có người đến đặt may hắc y, lão tài phùng thật cẩn thận suy nghĩ, trả lời không có, Tiểu Thất mất hết hứng khởi, ra khỏi phùng điếm.

Trời đã sáng từ lâu, thời khắc mặt trời lên cao ba sào, bụng cũng bắt đầu kêu, lúc này Tiểu Thất mới nhớ ra mình bận bịu hồi lâu, nên ăn chút gì đó lót bụng.

Hắn tìm tới quán bánh nướng tính toán ngồi xuống, bên tai thình lình truyền đến tiếng y sam phiêu động nho nhỏ. một gã hôi y thị vệ của hắn xuất hiện trước mặt hắn, xoay người chắp tay.

Tiểu Thất hỏi: "Có chuyện gì?"

Thị vệ hồi đáp ngắn gọn: "Tiểu Hắc công tử bị Thi đại nhân giam trong đại lao."

"Cái gì?" Tiểu Thất cả kinh, ngay cả bánh nướng lão bản bưng lên cũng không ăn, thả mấy văn tiền trên bàn, hắn lập tức vận khinh công vội vàng chạy về nha môn.

Trở lại Quy Nghĩa huyện nha môn, cảnh tượng kia làm cho Tiểu Thất lại thêm kinh ngạc.

Phía trước nha môn người đông nghìn nghịt, có đại thúc có đại thẩm, có lão nhân thêm tiểu hài tử vô giúp vui, hết thảy chen chúc trên đường trước nha môn chật như nêm cối, có người trong đó không ngừng đánh trống reo hò:

"Tiểu Hắc đại nhân không giết người, Thi đại nhân nhất định hiểu lầm!"

"Quan sai đại ca a, chúng ta muốn gặp Thi đại nhân—"

"Đúng vậy, Tiểu Hắc đại nhân oan uổng, chúng ta phải vì Tiểu Hắc đại nhân giải oan, Tiểu Hắc đại nhân không có khả năng giết người!"

Tức thì có người cầm lấy cổ bổng ở đằng trước nha môn muốn đánh trống kêu oan.

Tiểu Thất cố gắng gạt đám người chui tới trước nhất, đối thủ vệ nha dịch đầu đầy mồ hôi thần tình bất đắc dĩ hỏi: "Xảy ra chuyện gì, sao dân chúng lại tụ tập nhiều như vậy?"

"Thất ca!" Một người nhận ra Tiểu Thất.

"Thất ca!" Một người khác thấy Tiểu Thất lập tức nói: "Không biết vì sao, sáng sớm những người này đã chạy tới, nói Tiểu Đầu Nhi sẽ không giết người, còn nói dịch trạm huyết án không phải Tiểu Đầu Nhi làm!"

Tiểu Thất trong lòng sửng sốt. Tin tức lộ ra ngoài? Sao có thể? Đêm qua người ở trong thư phòng Thi Vấn rõ ràng chỉ có vài người quen thuộc, là ai loan tin Lan Khánh liên quan đến án tử?

Tiểu Thất hỏi lại: "Vậy Thi đại nhân nói thế nào?"

Thủ vệ nha dịch đáp: "Ta nghe Oa Tử ca cùng Cái Tử ca nói, Thi đại nhân muốn xử lý công bằng, cho nên giam Tiểu Đầu Nhi trong đại lao!"

Tiểu Thất sách một tiếng, cau mày. "Nãi nãi cá hùng..." Tin tức để lộ, Thi Vấn đương nhiên không thể tái làm việc thiên tư, nếu không để người ta biết con mình dính líu án tử hắn lại không nhốt nhi tử trong lao chờ thẩm, vậy khẳng định càng nháo thêm đại sự.

Nhưng cảnh tượng trước mắt cũng không phải biện pháp, nhóm bách tính chen chúc vỡ đầu đều muốn đi vào nha môn giải oan cho Tiểu Hắc đại nhân của bọn họ, cổ bổng bên cạnh bị đánh đến "Thùng thùng" rung động, hơn nữa tiếng người ồn ã, ầm ĩ muốn chết.

Tiểu Thất ý bảo thủ vệ nha dịch khuyên ngăn lão bà bà tám mươi tuổi gióng trống kêu oan, sau đó xoay người đối diện quần chúng, khụ một tiếng, mở hai tay nói:

"Mọi người an tâm chớ nóng nảy! Tại hạ Trần Tiểu Kê, không đúng, tại hạ Trần Thất, trực thuộc dưới trướng Tiểu Hắc đại nhân. Sự việc Tiểu Hắc đại nhân, hiện nay nha môn đã phái Kim Trung Báo Quốc bốn vị bộ khoái đứng đầu khẩn trương tra xét rõ ràng!"

"Thi đại nhân giữ vững tinh thần vật uổng vật túng (không phán oan không phóng túng), trước mắt giam Thi Tiểu Hắc đại nhân trong lao, nhưng hắn cũng biết Tiểu Hắc đại nhân trong sạch, cho nên khẳng định nội trong thời gian ngắn nhất, đại nhân sẽ cố gắng trinh phá dịch trạm huyết án này. Đến lúc đó chẳng những hoàn lại trong sạch cho Tiểu Hắc đại nhân, đưa hung thủ ra ngoài công lý, mà còn trả lại cho mười tám người chết oan công đạo!"

"Cho nên, thỉnh mọi người chớ nên lo lắng, tạm thời trở về nhà trước! Tất cả huynh đệ chúng ta đều cảm tạ sự quan tâm của mọi người dành cho Tiểu Hắc đại nhân, đến lúc đó chỉ cần có bất cứ tin tức gì, chúng ta sẽ lập tức dán bố cáo thông báo cho mọi người! Tạ tạ các vị, thỉnh trở về!"

"Còn có, lão bà bà gióng trống, thỉnh trả lại cổ bổng cho quan sai, đừng tranh với hắn, tiểu soa dịch chúng ta lĩnh bổng lộc quốc gia, dù sao cũng không thể chi phối quyết định của thượng đầu đại nhân, việc duy nhất có thể làm chỉ là có gắng sớm tìm ra hung thủ, vì Tiểu Hắc đại nhân rửa sạch oan khuất!"

Bởi vì Tiểu Thất ăn nói mê người, phong độ cử chỉ nhanh nhẹn, khuôn mặt tuấn tú đầy mị thái lại chính khí nghiêm nghị, hắn vừa mở miệng, thanh âm dân chúng phía dưới từ từ nhỏ lại, cuối cùng toàn bộ đều yên lặng, cẩn thận nghe hắn nói.

Thậm chí có mấy cô nương cùng đại thẩm mải nhìn hắn thuyết thoại, kết quả mặt dần dần đỏ lên. Trong đó còn tính thêm được mấy đại thúc.

Tiểu Thất không nhận thấy điều này, một lòng chỉ đặt trên thân Lan Khánh.

Lan Khánh là một người ngang ngược như vậy, bị giam trong lao chắc chắn phải chịu ủy khuất, phải làm thế nào mới tốt đây?

Tiểu Thất vô cùng lo lắng, đợi quần chúng an tĩnh, từ từ tản ra, hắn vội vàng chạy vào nha môn.

Muốn vào lao phòng sườn tây phải nhờ điển lại lấy chìa khóa mở đại môn, cho nên Tiểu Thất tiếp kiệm thời gian, trực tiếp dùng khinh công vượt tường, xông thẳng vào lao phòng.

Tiến vào bên trong, phát giác cửa cư nhiên không người thủ vệ, hắn cả kinh la lớn: "Sư huynh—ngươi ở đâu—"

Chiếu theo tính cách Lan Khánh, nếu thực bắn hắt giam giữ, nói không chừng hắn sẽ lại chịu kích thích, gây ra sự tình khủng bố gì cũng nên.

Tiểu Thất xuyên qua lao phòng nhỏ hẹp tối tăm, vừa chạy vừa hô: "Sư huynh— Ngươi có sao không—"

"Sư huynh—"

"Ách..."

Vốn dĩ gấp đến mức trên trán đều là mồ hôi, mãi đến lúc chạy tới tận cùng nhập khẩu lao phòng, Tiểu Thất trông thấy Lan Khánh một thân đen tuyền đang cùng lao đầu cũng đen một thân hai người cùng nhau uống rượu ăn đậu phộng.

Nguyên bản muốn mở miệng lại bị sặc nước miếng, Tiểu Thất ho khan vài tiếng, Lan Khánh cùng lao đầu kia mới ngoái đầu, nhìn về phía hắn.

"Hô to gọi nhỏ làm gì, từ xa đã nghe thấy ngươi kêu như vịt thấy quỷ! Ầm ĩ muốn chết!" Sắc mặt Lan Khánh đạm mạc, không có biểu tình gì nhiều.

Tay lao đầu vội vàng bóc đậu phộng, bóc xong lập tức thả vào trong đĩa trước mặt Lan Khánh, sau đó Lan Khánh một ngụm rượu một củ lạc, ăn uống rất chi thích ý.

Tiểu Thất liên thanh ho vài cái, điều hòa lại hơi thở mới nói: "Ta nghe bọn họ nói cha ngươi giam ngươi, ta gấp đến độ lập tức chạy tới lao phòng tìm ngươi!"

"Ân," Lan Khánh liếc Tiểu Thất, trên mặt cũng không nhìn ra cao hứng hay hờn giận, không mặn không nhạt như cũ nói: "Coi như ngươi có tâm."

"Nhưng mà…" Tiểu Thất nhìn tình hình trong lao, thật cẩn thận nói: "…Tại sao không ngươi ở trong lao lại ở ngoài này cùng lao đầu uống rượu a…"

Vẻ mặt Lan Khánh biến hóa cổ quái, Tiểu Thất đoán không ra tình hình người này hiện tại là thế nào.

Bởi vì dược Tiểu Xuân sở chế cho Lan Khánh rất lợi hại, nói không chừng có thể khiến người này đột nhiên tỉnh táo, Tiểu Thất lo lắng nếu mình lỡ nói sai kích thích đến người này, vậy việc kế tiếp muốn phát sinh không phải dịch trạm huyết án, mà là nha môn thẩm án.

Lan Khánh thản nhiên nói: "Có ở bên trong một chút, ngại nhàm chán, liền đi ra tìm người tán chuyện uống rượu." Tiếp theo hắn bĩu môi, căm ghét nói: "Thiêu Đao Tử, vừa sặc lại khó uống! Ăn đậu phộng còn ngon một tí."

Lao đầu vội vàng nói: "Bởi vì không biết Tiểu Đầu Nhi sẽ đến hôm nay, cho nên chỉ có thô tửu bình thường thuộc hạ hay uống. Tiểu Đầu Nhi muốn uống loại nào, lát nữa thuộc hạ lập tức sai người đi mua."

"Ân," Lan Khánh phiêu mắt liếc lão đầu. "Ngươi cũng có tâm."

"Nên làm, nên làm!" Lao đầu nói.

Người trong nha môn Thi Vấn dụng đều rất tốt, không có ỷ thế hiếp người, hôm nay Lan Khánh gặp rủi nhập lao, lao đầu cũng vẫn lấy lễ đối đãi.

Chẳng qua Tiểu Thất cảm thấy lễ ngộ tựa hồ hơi quá… chưa từng nghe qua phạm nhân bị giam trong lao, còn có thể tự mình ra khỏi hàng rào uống rượu.

"…"

Tiểu Thất cái gì cũng không để vào mắt, chỉ duy để Lan Khánh trong lòng; từ trước đến nay ai cũng không thèm lo lắng, cũng chỉ phiền não vì một mình Lan Khánh.

Hiện nay nha môn xảy ra việc, cho nên suy nghĩ vì Thi Vấn cũng vì Lan Khánh, hắn cảm thấy Thi Vấn suy xét đích xác chính xác, đúng là nên xử lý theo pháp trước.

Nếu hết thảy đều có thể thuận thuận lợi lợi tiến hành, mau chóng phá án này, bắt được hắc thủ sau màn, vậy Lan Khánh có thể tiếp tục làm ngỗ tác Thi đại nhân của hắn tại Quy Nghĩa huyện, Tiểu Thất cũng không cần lo lắng Lan Khánh sẽ nháo ra chuyện gì.

Dù sao thân phận trước đây của người này là ma giáo giáo chủ huyết nhiễm võ lâm, nếu việc này bị phát hiện, sự tình ngày trước tìm tới cửa, vậy bọn hắn sẽ không bao giờ còn được an bình nữa.

Vì thế Tiểu Thất lên tiếng: "Sư huynh a…"

"Sao?" Lan Khánh uống một hơi sạch liệt tửu trong chén, lao đầu lại vội vàng đổ đầy tửu dịch vào chén không của hắn.

"…" Tiểu Thất nuốt nuốt nước miếng: "Lao phòng của ngươi ở chỗ nào, ta đi vào trước được không! Dù sao cũng là cha ngươi bảo ngươi vào…"

Tiểu Thất không đề cập tới Thi Vấn còn hoàn hảo, vừa nhắc tới Thi Vấn, sắc mặt Lan Khánh tức khắc lạnh đi ba thành.

"Hắn muốn ta vào, ta cũng vào rồi, còn muốn thế nào nữa?" Thanh âm Lan Khánh ẩn ẩn nghe ra sự tức giận. "Hay là phải còng tay xiềng chân hắn mới vừa lòng?"

Xem ra Lan Khánh thật sự rất bất mãn với cha hắn.

Tiểu Thất vội vàng nói:

"Không không không, không phải ý tứ này. Cha ngươi bảo ngươi vào, kỳ thực cũng vì muốn tốt cho sư huynh ngươi. Cha ngươi luôn thương ngươi như vậy, ngươi không phải không biết. Nhưng dù sao Thi đại nhân cũng là kẻ làm quan, loại chuyện làm việc thiên tư rối loạn kỷ cương không phải là nhỏ, huống chi người chết còn là nhị phẩm đại quan."

"Ta đoán qua mấy ngày tin tức truyền ra ngoài, đầu thượng ti của Thi đại nhân khẳng định sẽ tiến đến 'quan tâm'. Nếu lúc đó để đối phương thấy cha ngươi mặc cho kẻ khả nghi quan trọng là ngươi chạy lung tung bên ngoài, vậy hắn phải làm sao, ngươi phải làm sao đây? Đến lúc đó không chỉ ngươi, ngay cả cha người cũng bị bị giam trong lao, cứ như vậy hắn làm sao nghĩ được cách trả lại trong sạch cho ngươi!?"

Tiểu Thất nói cả đống điều một hơi, đổi lại là ánh mắt hồ nghi của Lan Khánh.

"Ngươi nói cha sẽ nghĩ cách trả lại trong sạch cho ta?" Lan Khánh nói: "Hắn tin tưởng ta vô tội sao?"

Tiểu Thất vội vàng gật đầu. "Nhất định là thế! Tối qua ta thấy ánh mắt Thi đại nhân nhìn ngươi, là đau lòng, lại bất đắc dĩ, không biết phải thế nào cho phải, hoàn toàn vô kế khả thi. Ngươi phải biết, hiện nay nhân chứng vật chứng đều chỉ ngươi, trong lòng hắn không muốn mọi đằng cũng vẫn phải nhốt ngươi trong lao trước, bằng không để đầu thượng ti trực tiếp đến điều tra, ngươi sẽ bị giao cho người nọ thẩm vấn. Ngươi chính là bảo bối tiểu tâm can của Thi đại nhân a, đến lúc đó ngươi bị người ta dùng hình thẩm vấn gì đó, Thi đại nhân sao có thể chịu được?"

Tiểu Thất thuần túy bịa chuyện.

"Thật sao? Ta là bảo bối tiểu tâm can của cha ta, hắn thương ta sao?" Lan Khánh hỏi lại.

Tiểu Thất mạnh gật đầu. "Hắn không thương ngươi thì thương ai, ngươi chính là nhi tử độc nhất của hắn a."

Nghe Tiểu Thất giải thích như vậy, khóe miệng Lan Khánh cong cong, lộ ra ý cười. "Ta đã biết cha hiểu ta không phải hung thủ, hắn là tình phi đắc dĩ mới giam ta trong lao, đúng không, Tiểu Kê?"

"Đúng đúng đúng, sư huynh ngài nói quá đúng!" Tiểu Thất lợi dụng tình thế đang tốt thuận nói: "Vậy vì không làm khó Thi đại nhân, thỉnh sư huynh ngài nghỉ ngơi trong gian phòng sau hàng rào. Diễn trọn vẹn như thế, ngày sau đại nhân sẽ không bị người nắm được nhược điểm, khiến người có chuyện đàm tiếu."

Lan Khánh đáp: "Ta sẽ không làm khó cha!" Vì thế hào khí vạn trượng bắt tay sau lưng, chậm rãi lắc mình đi sâu vào lao phòng.

Nhưng đợi Lan Khánh đi vào lao phòng của hắn, Tiểu Thất vừa thấy lập tức líu lưỡi. Nãi nãi cá hùng, nơi này còn có thể kêu lao phòng sao? Đây quả thực đã biến thành sương phòng khách điếm.

Nơi Lan Khánh ở là hai cái phòng đơn nằm tận cùng lao phòng, sỡ dĩ nói hai cái phòng đơn, là bởi vì hàng rào giữa hai gian lao phòng đã bị hủy lúc Lan Khánh mới tiến vào.

Mà trong lao phòng nguyên thuộc về hắn, có bày một cái giường gỗ, trên giường trải đệm chăn sạch sẽ, còn có cả gối cùng chăn tơ tằm mùa đông đắp rất ấm của hắn.

Tiếp theo giữa lao phòng còn có một cái bàn hai cái ghế, trên bàn ấm trà chén trà đều đầy đủ, miệng ấm còn bốc lên từng trận nhiệt khí, xem ra trà bên trong vẫn nóng.

Bởi vì vụn gỗ còn lưu lại dưới đất, lao đầu nhìn thấy lập tức nói: "Nơi này có chút lộn xộn, thật sự xin lỗi Tiểu Đầu Nhi. Đợi lát nữa thuộc hạ sai người đến dọn dẹp, nhất định khiến Tiểu Đầu Nhi ở thư thư phục phục.

"Ân," Lan Khánh nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: "Thuận đường mang đến một hồ Hoàng Tửu, thêm một mâm thịt heo. Đậu phộng vừa nãy ăn rất ngon, cũng trình lên một ít đi. Muộn chút ta còn phải tắm rửa, đến lúc đó kêu ngươi, ngươi nhớ mang nước ấm vào."

"Vâng Vâng, Tiểu Đầu Nhi!" Lao đầu xoay người vái chào sau đó nhanh chóng đi xuống, ngay cả lao phòng hẳn là nên khóa cũng không buồn khóa.

"..." Tiểu Thất ngó lao đầu kia, lại nhìn nhìn đại sư huynh nhà hắn.

Lan Khánh tới đây căn bản là làm hoàng đế chứ chẳng phải làm phạm nhân!

Nào có phạm nhân có thể ung dung thích ý như vậy?

86. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 8

Mặc dù là đến lao phòng làm hoàng đế, nhưng Lan Khánh ngồi xuống giường, trên mặt vẫn còn chút buồn bực.

Tiểu Thất đành phải an ủi hắn: "Yên tâm đi sư huynh, hiện nay Kim Trung Báo Quốc đang ở bên ngoài tra án, ta cũng mới trở về mà thôi, Ngũ đại kim cương chúng ta liên thủ, tuyệt đối sẽ nhanh chóng lật lại phán quyết cho ngươi."

Lan Khánh phiêu mắc liếc Tiểu Thất. "Tứ đại kim cương Quy Nghĩa huyện từ khi nào thành năm, sao ta không biết?"

"Vừa mới thôi." Tiểu Thất tế mi lộng nhãn nói.

Lúc này Lan Khánh mới bật cười một tiếng, mày nhíu chặt cùng thần tình cứng ngắc đều buông lỏng một chút.

Lao đầu lập tức dâng lên rượu ngon thịt ngọt đậu phộng giòn, Tiểu Thất lấy chén rót rượu cho Lan Khánh, hai người ở trên giường uống rượu ăn thịt, dần dần, khóe miệng Lan Khánh cũng lộ ra một chút tươi cười, Tiểu Thất nhìn vẻ mặt người này không còn ác liệt lạnh lùng, mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm trong tâm, nhưng rồi lại từ từ dâng lên một cảm xúc khác.

Vì hắn vui mừng, vì hắn ưu tư, thấy hắn u sầu lại càng sầu hơn.

Nhất cử nhất động của Lan Khánh, mỗi phân phong thái nơi đuôi mày, đều dẫn dắt tâm Tiểu Thất. Hắn bị cha hắn giam, trong lòng thương tâm vô cùng, tuy rằng không hiện trên mặt thật sự rõ ràng, nhưng Tiểu Thất biết người này đang buồn bã.

Ngay cả động tác Lan Khánh nâng chén cũng mang theo phiền muộn, thấy Lan Khánh như vậy, trong lòng Tiểu Thất lại dấy lên từng cơn yêu thương cùng không nỡ.

Yêu thương người này là thật...

Bằng không vì sao lại như thế đây...

Song, bởi vì lão cha hoàng đế của hắn, hắn cùng Lan Khánh thế như nước lửa, tuy rằng sau cùng nhập Thần Tiên cốc thành sư huynh đệ quan hệ có tốt hơn một chút, nhưng hắn cảm thấy được, Lan Khánh vẫn không muốn thấy hắn.

Tiểu Thất nhìn Lan Khánh sau khi uống rượu ăn thịt ánh mắt có chút sáng lên, Lan Khánh gắp một miếng thịt heo cho hắn, hắn há mồm ăn liền trông thấy nhãn tình Lan Khánh cong cong, nở nụ cười, trông thật đẹp.

Tiểu Thất cảm thấy mình đã trốn tránh lâu lắm, không thể cứ tiếp tục như vậy.

Tổn thương trong lòng Lan Khánh sâu rất sâu…. hận thù đối với mình chắc chắn cũng rất đậm… Nhưng cũng như người này từng nói, hiện nay hắn là Thi Tiểu Hắc, Thi Tiểu Hắc thích Trần Tiểu Kê, đây là sự tình trời có sập xuống cũng không thay đổi được.

Hơn nữa cũng bởi hắn kiên trì thích mình mà cãi vã với cha hắn đến mức trở mặt chạy ra ngoài.

Tiểu Thất nghĩ nếu không phải vì mình, Lan Khánh sẽ không rời gia môn, cũng sẽ không gặp phải chuyện này, khiến kẻ tà tâm nào đó thừa cơ hội.

Nếu hắn lại tiếp tục trốn tránh tâm tư chính mình dành cho Lan Khánh, vậy không chỉ có lỗi với bản thân, mà càng có lỗi với phần tâm ý Lan Khánh dành cho mình.

"Sư, sư huynh a…" Tiểu Thất cố lấy dũng khí, tính nói cho rõ ràng.

"Hả?" Ăn hết thịt heo rồi, Lan Khánh bắt đầu bóc đậu phộng. Bóc một hạt, trước cho mình; bóc hạt thứ hai, vẫn là cho mình; bóc hạt thứ ba, bẻ một nửa cho Tiểu Kê; bóc hạt thứ tư, tiếp tục cho mình.

Tiểu Thất nhai đậu phộng Lan Khánh thả trong miệng hắn, rõ ràng không phải thứ quá ngọt, nhưng ăn vào cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Lúc sau hắn lại cảm thấy thẹn thùng, uống vài hớp rượu, tăng thêm can đảm, sau chậm rãi nói:

"Sư huynh… Ngươi đối với sư đệ ta rất tốt… Tuy rằng có vài thời điểm làm người ta cảm thấy, ách, khó có thể chống đỡ… Nhưng tâm tư cùng dụng tâm ngươi dành cho sư đệ… Ta biết…" Tiểu Thất nói có chút lắp bắp.

Lan Khánh phiêu mắt liếc Tiểu Thất, cười nói: "Ta vốn đối với ngươi rất tốt." Nhưng tiếp theo biến sắc mặt, cả giận nói: "Song toàn bộ Quy Nghĩa huyện, chỉ có mình ngươi không biết ta đối tốt với ngươi."

"Hiện tại đã biết, hiện tại đã biết." Thấy Lan Khánh toan nổi giận, Tiểu Thất vội vàng nói.

Lan Khánh hừ một tiếng. "Cha muốn ngươi tách khỏi ta, ngươi cư nhiên dám đứng về phe cha ta, thật sự rời khỏi ta. Bình thường sư huynh đối với ngươi thế nào, ngươi cư nhiên không thích ta, muốn thích cha ta, còn muốn cùng ta nhất đao lưỡng đoạn. Hừ, Trần Tiểu Kê, ngươi làm ta thất vọng."

"Đợi đợi đợi đợi, ta nói không thích ngươi, muốn thích cha ngươi, lại còn cùng ngươi nhất đao lưỡng đoạn khi nào?" Tiểu Thất không hiểu ra sao.

"Thì ngày đó ở trên đường cái, ngươi ngăn cản ta chém Giang Duyệt Thư a." Lan Khánh nghiêm túc thuật lại những lời này đó nói: "Ta khi đó nói: 'nếu ngươi đứng về phe cha ta, ta đây sẽ không để ý ngươi, cũng không muốn thích ngươi. Ngươi, con gà đáng giận, ngươi muốn thích thì thích cha ta đi. Hai người chúng ta từ nay về sau nhất đao lưỡng đoạn.'." Nói xong, Lan Khánh nhớ lại chuyện ngày đó, chính mình cũng thấy giận.

Tiểu Thất dở khóc dở cười. "Ta nào có can đảm cùng Nam tiên sinh giành cha ngươi a."

"A?" Lan Khánh chớp chớp mắt. "Nam tiên sinh thích cha ta?"

"Không phải sao?" Tiểu Thất sờ sờ cằm, vẻ mặt nghi hoặc. "Mỗi lần ta nói Thi đại nhân thế này thế kia, Nam tiên sinh đều vểnh tai nghe. Lần trước trong nha môn không phải có chuyện ma quái sao? Mấy lần ta sợ tới mức ôm thắt lưng cha ngươi, tầm mắt Nam tiên sinh lập tức miết tới ta, còn nói cái gì 'không hợp lễ nghĩa' a."

"A a." Lan Khánh gật đầu. "Nam tiên sinh theo cha ta đã lâu, hai người bọn họ hẳn là cảm tình tốt lắm. Nhưng còn ngươi thì sao?"

Vẻ mặt Lan Khánh đột nhiên dữ tợn, nói với Tiểu Thất: "Tiểu Hắc đại nhân đối tốt với ngươi như vậy, ngươi cư nhiên không thích Tiểu Hắc đại nhân, lại muốn thích cha Tiểu Hắc đại nhân."

Mặt Tiểu Thất bỗng dưng đỏ lên, sau đó khụ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Ta chưa từng thích Thi đại nhân, người ta thích… vẫn luôn là ngươi…"

"Cái gì?" Lan Khánh thu hồi gương mặt dữ tợn, ngơ ngác nhìn Tiểu Thất.

"Ta, cái kia…" Tiểu Thất đỏ mặt đỏ đến tận cổ. "Ta nói… Người ta thích… luôn luôn là ngươi…"

Có lẽ, từ lúc bọn họ rời cung đã bắt đầu. Ánh mắt của hắn luôn không nghe chính mình sai sử, không ngừng tìm kiếm bóng dáng Lan Khánh, cho dù người ở trong giang hồ, nghe thấy tên Lan Khánh, tim cũng sẽ không tự chủ được mà nhói lên.

Nhưng là, "Lan Khánh" khi đó với hắn, hẳn chỉ có thể nói là một người không thể không chú ý.

Tận đến, vào Quy Nghĩa huyện, gặp được Thi Tiểu Hắc, thấy Thi Tiểu Hắc tươi cười, hắn mới bị vẻ thiên chân vô tà mê hoặc, sau đó dần dần không thể tự kiềm chế…

Người hắn yêu thương, tên Lan Khánh, nhưng càng nhiều thời điểm, lại gọi Thi Tiểu Hắc.

Lan Khánh ngây ngốc nhìn Tiểu Thất, nhìn đến mức Tiểu Thất lúng túng.

Hắn ngơ ngác nháy đôi phượng nhãn xinh đẹp, đợi đến khi từ từ hiểu hàm ý trong lời Tiểu Thất, ý cười lập tức hiện lên trong mắt, làm cho cả khuôn mặt hắn đều sáng lên.

"Trần Tiểu Kê." Lan Khánh nhếch khóe miệng hỏi: "Ngươi thích Thi Tiểu Hắc?"

"…Phải." Ai, thực mắc cỡ chết được.

"Thật sự thật sự thích Thi Tiểu Hắc?" Lan Khánh hỏi lại.

"…Phải" Tiểu Thất trả lời như trước.

Lan Khánh cười đến miệng không thể khép lại, cảm giác muốn nứt ra tới tận mang tai.

"Ta đã nói mà, sao ngươi thích cha ta được. Cha ta chỉ có thể để Nam tiên sinh thích thôi, mà ngươi, cũng chỉ có thể thích ta thôi." Lan Khánh dứt lời, sắc mặt đột nhiên lại trầm xuống: "Ngoại trừ ta ra, ngươi dám thích ai khác, ta sẽ bẻ rụng đầu tên kia, cũng bẻ rụng đầu ngươi. Có biết hay không ?"

"Biết." Tiểu Thất trả lời có chút ngượng ngịu, giống như tiểu tức phụ, đầu cúi thật thấp, ánh mắt cũng không dám nhìn hướng Lan Khánh.

Lan Khánh vươn ngón trỏ nâng cằm Tiểu Thất, cả mặt Tiểu Thất đỏ lựng, Lan Khánh lại giống như ăn được mật, cười đến mức ngọt ken két.

Lan Khánh tiến gần, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt hồng nhạt của Tiểu Thất.

Thấy Tiểu Thất không phản kháng, lần thứ hai, cả người trực tiếp nhào tới, ấn Tiểu Thất xuống giường, mãnh liệt hôn môi.

Bình rượu cùng khay chén bị quét xuống đất, trong phòng tràn ngập hương khí Hoàng Tửu thanh nhã, hai người rõ ràng uống không nhiều lắm, nhưng lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, bốn phiến môi mềm mại đụng chạm tựa hồ bung ra hoa lửa, tay chân run rẩy như nhũn ra, mỗi địa phương đều nóng bừng.

Tiểu Thất đột nhiên nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, trong đêm pháo hoa xán lạn, hắn cùng Lan Khánh đứng bên tường thành.

Những lúc nằm mộng, hắn vẫn mơ thấy Lan Khánh không hề quay đầu lại nhảy xuống thành đóa, bỏ lại hắn đứng đó. Rồi sau đó cảnh trong mơ vỡ thành từng mảnh từng mảnh, hắn vùng vẫy trong hoảng sợ bật tỉnh.

Nhưng kể từ hôm nay, mộng kia đã viên mãn rồi.

Lan Khánh sẽ cùng hắn xem pháo hoa đến tận cùng, sau đó bọn hắn tay nắm tay, ly khai tường cao hoàng cung, rời đi thâm cung đã tra tấn bọn hắn hồi lâu, trở về nhà bọn hắn, lưu lại Quy Nghĩa huyện này.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn đều có thể như vậy.

Lan Khánh thập phần hung mãnh, giống như có một khối thịt thượng hạng ở nơi này, nếu không ăn mau, sẽ bị người khác cướp đi ăn mất. Môi Tiểu Thất bị hắn cắn vài cái, khi Tiểu Thất muốn rầu rĩ kêu đau, Lan Khánh bỗng đình chỉ động tác, miệng rời ra Tiểu Thất.

"Làm sao vậy?" Tiểu Thất hỏi.

Tiểu Thất vì đau đớn mà khóe mắt nhiễm lệ quang thoạt nhìn phi thường ngon miệng, Lan Khánh sụt sịt hút nước miếng, thì thầm: "Phải ôn nhu, Tiểu Xuân nói phải ôn nhu."

"Có liên quan gì tới Tiểu Xuân?" Tiểu Thất nghi hoặc.

"Không có, ngươi không cần ầm ĩ." Lan Khánh mặt nhăn mày nhíu, hắn không thích nghe thấy tên kẻ khác từ miệng Tiểu Thất. Tự hắn có thể nói, nhưng Tiểu Thất không thể.

Cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi bị cắn đỏ, động tác kế tiếp của Lan Khánh tuy có chút trọng, nhưng thật sự cũng rất cẩn thận lại vô cùng nhu thuận.

Hôn đầu lưỡi Tiểu Thất, cuốn lấy đầu lưỡi, chẳng qua mút có chút, cả người Tiểu Thất đã run rẩy. Bộ phận dán trên đùi cũng thêm cứng rắn rõ ràng.

Lan Khánh nâng đầu, mắt sáng lấp lánh nhìn Tiểu Thất, cả gương mặt Tiểu Thất đỏ lựng giống như bôi son, lỗ tai cũng hồng hồng.

Lan Khánh nói: "Hiện nay ngươi ngoan hơn Tiểu Trư, cũng tốt hơn cha ta, cho nên ta càng thích ngươi hơn."

"Ân hanh…" Tiểu Thất khẽ lên tiếng, có chút e lệ.

Tình nhân lần đầu lưỡng tình tương duyệt mà, hơn nữa đại sư huynh thoáng cái áp hắn trên giường, không e lệ, Tiểu Thất thực cũng không biết nên có biểu cảm gì mới tốt.

Tay Lan Khánh chỉ phất hai cái đã nhanh chóng giải khai hồng yêu đái cuộn lấy thắt lưng Tiểu Thất. Đai lưng bị cởi, môn hộ liền mở rộng.

Lan Khánh sờ à sờ Tiểu Thất, vuốt ve sườn thắt lưng vừa mảnh vừa rắn chắc, cúi đầu cắn mấy cái trên mặt Tiểu Thất, tiếp theo trực tiếp cắn rốn nhỏ một ngụm.

Tiểu Thất lại khẽ rên rỉ, nhưng không trốn không tránh, mặc cho Lan Khánh lưu lại trên người hắn càng ngày càng nhiều dấu răng.

Cắn a cắn, đầu lưỡi liền vươn ra.

Tới hai điểm trước ngực, Lan Khánh một nay vân vê bên phải, răng nanh thì nhẹ nhàng lôi kéo bên trái. Đầu gối Tiểu Thất nâng cao, tựa sát bên người Lan Khánh, Lan Khánh nhẹ nhàng đưa điểm kia vào trong miệng ngậm mút, dùng lưỡi nhiều lần đùa nghịch, đầu gối Tiểu Thất liền giật giật, ma xát người Lan Khánh.

Thuận theo động tác trong miệng Lan Khánh tăng thêm sâu sắc, hơi thở Tiểu Thất cũng có chút bất ổn.

Lan Khánh thì cười nhẹ nhấm nháp người ở dưới. Trong lòng, chưa từng thỏa mãn như vậy.

Tay kia lướt trên sườn thắt lưng Tiểu Thất chầm chậm vuốt ve, cẩn thận cảm thụ dạ thịt trơn nhẵn tinh tế dưới tay, sau đó tay hắn đi vào giữa hai chân Tiểu Thất, nhưng không đụng tới trường hành đã thoáng ngẩng đầu ở tiền phương mà đi sâu xuống, nắm lấy hai tiểu cầu trong nang đại.

Lan Khánh nhẹ nhàng xoa, lực đạo đấn đo vừa vặn làm cho Tiểu Thất thở dốc thêm trọng.

Tận đến lúc tiếng thở biến nhanh, Lan Khánh mới rời hai viên cầu, đi xuống chút nữa, đẩy ra hai cánh mông Tiểu Thất, ngón tay linh hoạt nhắm thẳng thâm cốc u hác luồn vào.

Tiểu Thất rên một tiếng, trong thanh âm có chút không thoải mái.

Lan Khánh chớp chớp mắt, tựa hồ biết chuyện gì xảy ra, Tiểu Thất nhìn hắn, tựa hồ nghĩ đến nơi này cái gì cũng không có, nên làm sao đây?

Dừng lại ngày khác lại tiếp? Hay là kiên trì bất cứ giá nào.

Lan Khánh cười mị hoặc, dùng thanh âm khàn khàn tô từ mê chết người không đền mạng nói: "Thịt đến miệng ta tuyệt đối không nhả ra. Trần Tiểu Kê, ngươi dám mở miệng nói một tiếng 'không' thử xem."

Tiểu Thất mạnh lắc đầu. "Kính mời sư huynh ngài, kính mời sư huynh ngài. Đều đã đến lúc trọng yếu, sư đệ đương nhiên không dám quấy rầy hưng trí của sư huynh."

Hơi thở Lan Khánh như lan, dựa vào bên tai Tiểu Thất nói câu: "Ngoan."

Hơi thở nóng rực cùng đầu lưỡi chui vào trong tai Tiểu Thất, làm cho Tiểu Thất giật mình, xém chút nữa tinh quan bất tuân, trực tiếp tước vũ khí đầu hàng.

Lan Khánh hôn gò má Tiểu Thất, lại hôn miệng Tiểu Thất, quấy rầy một trận, liền lật Tiểu Thất lại, để hắn úp sấp quỳ gối trên đệm chăn.

Nhưng kiểu này không nhìn thấy động tác người phía sau, Tiểu Thất có chút không được tự nhiên. Tiểu Thất nói: "Có thể đừng như vậy không, đổi tư thế khác được không?" Thanh âm tội nghiệp thảm thương.

"Không được." Lan Khánh nói.

Tư thế như vậy, còn quỳ sấp, mông cơ hồ bị nhìn sạch trơn.

Tiểu Thất cảm thấy tầm mắt Lan Khánh quét qua mông hắn vài lần, còn hắn thì nóng đến mức mặt cũng sắp có khả năng chiên trứng.

Dưới tình huống không mấy tự nhiên này, Lan Khánh vươn tay dán sát hai mông cánh hoa của Tiểu Thất, sau đó Tiểu Thất cảm giác, như có thứ gì ẩm ướt nong nóng chui vào trong thân thể hắn.

"Sư… sư huynh…" Thanh âm Tiểu Thất cất cao.

Lan Khánh không trả lời hắn, chỉ tiếp túc làm việc.

Tiếng nước tất tát khiến người vô cùng xấu hổ, Tiểu Thất vùi đầu vào chăn bông, không dám nâng lên nữa.

Hắn cảm thấy đầu tiên Lan Khánh nhẹ nhàng liếm, sau đó đầu lưỡi tà nịnh cư nhiên chui vào trong huyệt động, Tiểu Thất nhịn không được kêu một tiếng, cả người thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Lan Khánh ghì lại mông Tiểu Thất, áp chế hắn, đầu lưỡi tiếp tục ra vào, dùng nước bọt chậm rãi làm mềm địa phương ẩn mật của Tiểu Thất.

Hồn Tiểu Thất sắp bay sạch, trong lúc mơ mơ màng màng, tiếng thở dốc thanh đổi âm điệu, rên rỉ khó nhẫn lộ ra.

Lan Khánh gia tăng một ngón tay, gập lại đùa bỡn điểm mẫn cảm trong thân thể Tiểu Thất.

Tiểu Thất quỳ, hai đầu gối run rẩy, ngay lúc hắn muốn cầu xin tha thứ, lưỡi cùng ngón tay Lan Khánh rời khỏi Tiểu Thất, sau đó động thân một cái. tiết tử nóng rực mạnh mẽ tiến nhập thân thể hắn.

"A…" Lệ trào ra khóe mắt. Đau đớn cùng khoái cảm kịch liệt giao tạp làm Tiểu Thất kêu rên.

"Đau lắm hả?" Hơi thở Lan Khánh cũng có chút không xong. Hắn nằm trên người Tiểu Thất, hôn lưng hắn, thanh âm khàn khàn hỏi.

"Một chút…" Tiểu Thất nói.

"Ta cũng đau lắm, ngươi siết ta rất chặt… Nhưng là… thực thoải mái…" Lan Khánh phát ra một tiếng thở dài, sau đó thẳng lưng xâm nhập, chầm chậm trừu sáp vài lần đã nhịn không được dùng sức đong đưa Tiểu Thất.

"Ân… ân…" Kích thích cùng khoái cảm mãnh liệt làm cho Tiểu Thất khó có thể thừa nhận, hắn cắn môi khẽ rên rỉ, nhưng động tác Lan Khánh càng ngày càng lớn, càng ngày càng sâu, rên rỉ rốt cuộc không áp chế được mà theo cổ họng lan tràn đi ra.

"Sư huynh… sư huynh… Chậm một chút…" Thanh âm Tiểu Thất mang theo một chút nức nở.

Lan Khánh nghe thấy, cả người lập tức run lên, động tác tuy rằng cưỡng chế nhưng lại càng đi vào hơn, thăm dò tận sâu trong.

"A…" Thắt lưng Tiểu Thất mềm nhũn, nhưng Lan Khánh lại liên tục thêm hung mãnh.

Trước trước sau sau không biết đã muốn bao nhiêu lần, từ phía sau, hắn đã bắn một lần, mặt đối mặt lại bị sáp nhập một lần.

Gương mặt Lan Khánh ở ngay trước mắt Tiểu Thất, hắn một bên đưa đẩy Tiểu Thất, một bên lộ ra thần tình chìm đắm trong dục vọng, khóe mắt đuôi mày mang theo ý cười, tựa hồ chưa từng thỏa mãn đến thế.

Sau đó lại bị tiến vào từ bên sườn, chân Tiểu Thất bị kéo mở thật rộng, cảm giác bản thân tựa hồ sẽ bị xé rách, nhưng đồng thời cũng biết, người này sẽ không làm thế với mình, cuối cùng hắn lại bắn hai lần, sau mệt mỏi dần dần mất đi ý thức.

Trước đó, Tiểu Thất tựa hồ còn nghe thấy Lan Khánh thủ thỉ bên tai mình:

"Của ta… Của ta… Tiểu Thất… Ngươi là của ta…"

Đúng rồi… mình là của hắn…

Bản thân cam tâm tình nguyện trao cho hắn… hy vọng hắn hảo… hy vọng hắn cười… hy vọng chính mình có thể bồi người danh Thi Tiểu Hắc này vượt qua mỗi một ngày mỗi một đêm về sau…

Mình là của hắn…

Là của hắn…

Mơ mơ màng màng ngủ, giống như được ngâm trong nước nóng.

Đôi mắt Tiểu Thất he hé, thấy khuôn mặt Lan Khánh mang ý cười, lại mê man thiếp đi.

Ngủ a ngủ a, cảm giác được ôm lên giường, sau đó lau khô.

Ân?

Làm sao không giúp ta mặc y phục…

Đang lúc Tiểu Thất nghĩ thế, hắn mơ hồ nghe được thanh âm từ xa xa vang lên.

Ai đó đang nói: "… Tiểu Hắc có nháo sự không…"

"Hồi đại nhân, Tiểu Đầu Nhi rất an phận ở trong lao phòng…"

Sau đó Lan Khánh lên tiếng: "A, cha đến đây."

Tiểu Thất mới được đặt lên giường giật bắn, cứ rành rành như vậy bị dọa tỉnh.

Tiểu Thất ba chân bốn cẳng đứng dậy khỏi giường, bất chấp chưa mặc y sam, nghe thấy tiếng bước chân Thi Vấn cùng lao đầu càng ngày càng gần, hắn vội vàng liếc Lan Khánh, lập tức túm lấy cái chăn đắp kín thân mình cũng trần trụi y chang của Lan Khánh, áp người nằm xuống nói:

"Nhắm mắt lại, mau giả bộ ngủ. Lát nữa Thi đại nhân gọi ngươi, ngươi tuyệt đối không được lên tiếng."

"Vì sao?" Bị bó trong chăn bông chỉ lộ ra được mỗi cái đầu, Lan Khánh chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Tiểu Thất.

"Coi như ta xin ngươi, sư huynh. Ta thế này không thể gặp Thi đại nhân, ngươi cũng không được." Tiểu Thất sắp phát khóc. Lao phòng này, dáng điệu này, hơn nữa Lan Khánh lại không quản được miệng mình, nhiều một chữ cũng sai lầm, còn không bằng kêu hắn giả bộ ngủ còn hơn.

"…" Lan Khánh lẳng lặng nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất vốn cho Lan Khánh không muốn đáp ứng, khi hắn nghe thấy tiếng chân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, tiểu tâm can cũng sắp nhảy ra khỏi miệng, Lan Khánh đột nhiên nói:

"Được rồi."

Tiếp theo Lan Khánh nhắm tịt hai mắt, xê dịch thân mình, còn thực sự giả bộ đang ngủ.

Tiểu Thất cũng không dám thở nhiều hơn một hơi, nhìn nhìn chung quanh, nhãn tình sáng lên, hắn vội vàng nhảy lên thượng đầu, hai chân hai tay giống như con nhện chống tại góc trần, dừng trên thượng đầu.

Chân Tiểu Thất mới nhảy lên, sau lưng Thi Vấn đã đi tới.

Tiểu Thất sợ tới mức quả thực là thiếu chút nữa hồn phi phách tán a…

Hắn lõa thể chống tường, hai tay hai chân mở rộng, còn thứ gì đó giữa hai chân mới rồi bị chiết đằng kịch liệt hiện giờ đã không còn cứng rắn thì đong đong đưa đưa theo mỗi động tác của hắn, Lan Khánh trộm hí mắt nhìn hắn, Tiểu Thất lập tức trừng lớn mắt, môi đóng mở không ra tiếng nói: "Nhắm mắt lại."

Lan Khánh cảm thấy Tiểu Thất cởi sạch bách giống như gà lạnh thái lát* buồn cười lắm, hắn muốn cười nhưng lại cảm thấy nếu mình cười Tiểu Thất chắc chắn sẽ tức giận, vì thế đành chịu đựng, tiếp tục giả bộ ngủ.

Nhưng Lan Khánh còn chưa có nghe Tiểu Thất thành thật nhắm mắt lại, hắn trộm hé ra một cái khe nho nhỏ, hắn muốn nhìn cha hắn.

Thi Vấn hỏi lao đầu: "Trong lao phòng lại có bồn tắm là sao?"

"Ách…" Lao đầu nhỏ giọng đáp: "Tiểu Đầu Nhi nói muốn tắm rửa… cho nên ta sai thuộc hạ đun một bồn nước đưa vào…"

"Hàng rào ngăn cách hai phòng lại làm sao?" Thi Vấn hỏi tiếp.

"… Tiểu Đầu Nhi lúc mới vào còn không thuận khí… Để hắn đánh đá cũng tốt…" Lao đầu đáp.

"Đứa nhỏ này thật sự là…" Thi Vấn thở dài. Lúc sau thấy lao phòng không khóa, cũng không nói gì, chỉ nâng nện bước đẩy cửa đi vào bên trong.

Trong lúc khẩn cấp, Tiểu Thất đã nhét toàn bộ y thưởng của hai người vào trong chăn, hơn nữa Lan Khánh cũng giả bộ ngủ, cho nên chỉ cần Thi Vấn không ngẩng đầu lên, cơ bản sẽ không thấy thứ không nên xem.

Thi Vấn cúi xuống, dùng cổ tay áo lau mồ hôi trên trán Lan Khánh. "Nhất định là tắm rửa xong liền ngủ, xem trên mặt toàn mồ hôi… Lớn đến vậy còn không biết tự chiếu cố chính mình… Lúc này lại liên quan tới án tử lớn như vậy… Đứa nhỏ này… từ nhỏ tới lớn chỉ biết khiến cha lo lắng, biết không ? …"

Nói xong lời cuối, Thi Vấn thở dài một hơi.

Hắn lại nhìn Lan Khánh chốc lát, giúp hắn dịch góc chăn, lúc này mới rời đi.

Thi Vấn đi rồi, Tiểu Thất nghe thấy cửa lao ngoại đầu buộc lại, lập tức té xuống.

"Nãi nãi cá hùng a—" Mông Tiểu Thất trực tiếp chấm đất, hơn nữa phía trước bị Lan Khánh chiết đằng, quả thực chính là mông đã nở hoa lại càng nở hoa.

"Đau muốn chết…" Hắn chống thất lưng đứng lên, chui vào trong chăn Lan Khánh lấy ra y phục của mình, mặc lại từng cái từng cái.

"Tiểu Thất…" Lan Khánh cũng ra khỏi ổ chăn của hắn, xuống giường vịn hàng rào, nhìn về phía đã không còn bóng dáng cha hắn. "Ngươi nói đúng, cha vẫn rất lo lắng cho ta, cũng thực thương tiếc ta. Vừa rồi ta có nhìn lén thấy mắt hắn ửa lệ, khóe mắt cũng ướt."

Lan Khánh nói: "Ta quả nhiên là bảo bối tiểu tâm can của cha."

"Ai, sư huynh, ngươi mặc y sam vào trước được không?" Tiểu Thất mặt y phục tử tế, cũng kéo Lan Khánh lại phủ thêm cho hắn. "Lát nữa các huynh đệ tuần phòng đến, ngươi muốn để bọn hắn nhìn ngươi sao đây."

Tiểu Thất xoay Lan Khánh, chịu đựng mông đau đớn, chau mày giúp Lan Khánh mặc đồ.

Nhưng Lan đại mỹ nhân chẳng những không lĩnh tình, ngược lại nhíu mày, nhìn Tiểu Thất, rất tức giận quát: "Tiểu Thất."

"Có, có ta." Nghe được âm điệu Lan Khánh khác biệt, Tiểu Thất lập tức hô đáp.

Lan Khánh cả giận nói: "Vậy còn ngươi? Vì sao ta không phải bảo bối tiểu tâm can của ngươi? Cha thấy ta mắt cũng ửa lệ, nhưng ngươi cư nhiên không có."

"Gì?"

"Con gà đáng giận, uổng ta đối tốt với ngươi như vậy." Lan Khánh nói xong, hai tay túm lấy mặt Tiểu Thất, dùng sức lôi kéo hai khối thịt sang hai bên.

“Đau đau đau đau đau đau— Dư huynh— đau a—” Tiểu Thất mồm miệng không rõ.

Lực đạo Lan Khánh kéo lôi thực sự không nhỏ, vì thế trong mắt Tiểu Thất liền nổi lên lệ quang.

Mà khiến cho Tiểu Thất mắt nổi lệ quang, Lan Khánh cũng coi như vừa lòng.

Hắn buông tay, xoa xoa khuôn mặt Tiểu Thất, gật đầu nói: “Tốt lắm, hiện tại ta cũng là bảo bối tiểu tâm can của ngươi vậy.”

“…” Tiểu Thất nhìn Lan Khánh.

Tâm can gì…

Ngươi liệu có tha cho mặt của đại gia không?

Cứ kéo như vậy, thịt trên má chưa già đã bèo nhèo mất…

***

Bạch Trảm Kê (anh Gờ dịch là gà lạnh thái lát, sau khi đọc cách làm thì thấy giống gà luộc lạnh thái lát (_ _”)

.hudong.com/wiki/%E7%99%BD%E6%96%A9%E9%B8%A1

Món ăn nổi tiếng phía Nam, hình dạng bắt mắt, da vàng thịt trắng, béo mềm đẹp mắt, phi thường ngon miệng, thập phần khoái khẩu.

Cách làm: Có nhiều phương pháp

Phương pháp 1:

Nguyên liệu: Chính: một con gà trống non

Phụ: 5 gam gừng, 5 gam hành, một con gà đất.

Gia vị: muối 0.5g, dầu lạc 6g

1. Hành, gừng xắt sợi và muối chia làm hai đĩa, trộn đều. Bắc chảo xào qua, đun sôi dầu, lấy ra, đổ vào hai đĩa dùng làm nước chấm.

2. Tẩy sạch gà, đun trong nước, ở giữa thời gian nhấc ra hai lần, đổ nước, để đảm bảo nóng đều trong ngoài. Đun sôi mười lăm phút, dùng móc sắt lấy ra, ngâm trong nước lạnh (nước sôi để nguội), tẩy lông tơ, vỏ vàng, lập tức vớt ra. Sau mười phút, hong khô, quét dầu lạc đã đun chín, cắt thành miếng, bày trên đĩa thành hình gà. Cắt ra mà tủy gà còn máu là vừa vặn, cắt xong chấm ăn.

Phương pháp 2

Nguyên liệu: Đậu hũ 250g măng khô ngâm nước 50g

Váng đậu 1 miếng bột thực vật 50g

Mộc nhĩ ngâm nước 50 g muối 20g

Bột ngọt 10g Dầu vừng 25g

Đường cát 5g Dấm 2g

Tiêu 15g Nước luộc thịt 50g

Rượu 10g Bột gừng 5g

Xì dầu 5g Dầu phộng 50g

1. Đậu hủ cắt miếng, tráng nước sôi, vớt ra làm khô. Măng, mộc nhĩ, đậy hủ tẩy sạch bằng nước, xắt sợi. Váng đậu làm mềm bằng nước sôi.

2.Đậu hủ nghiền mịn, thêm bột thực vật, măng, mộc nhĩ, dầu phộng, muối, bột ngọt, nước luộc thịt, trộn đều làm nhân.

3. Tẩy sạch tay, dùng vải thô, đặt đậu hủ lên, lấy nhân xoa lên mặt đậu hủ, cho vào lồng hấp cách thủy, lấy ra giả làm "thịt gà"

4. Đợi "gà" lạnh, cắt hình thoi, bày lên bàn. Dùng bột gừng, xì dầu, rượu, bột ngọt, tiêu, dấm, đường cát và dầu vừng pha thành hỗn hợp nước tưới lên mình gà.

Phương pháp 3

Nguyên liệu: gà mái non, rau thơm, gừng, hành.

Thực hiện

1. Giết gà, nhổ lông, lấy hết nội tạng, tẩy sạch.

2. Đổ nước vào nồi cho đủ ngập gà, thêm hành gừng, đun trên lửa to, cho gà vào đun, vặn nhỏ lửa, thêm rượu;

3. 13-15 phút sau dùng đũa chọc vào chỗ da gà dày nhất, nếu không có máu chảy ra thì tắt lửa

4. Nhanh chóng cho gà vào nước lạnh.

5. Trộn xì dầu và nước tỷ lệ 1:1, thêm ít đường cát và bột gà, đun tan, làm lạnh, rắc hành gừng lên, rưới dầu vừng làm nước chấm.

6. đợi gà lạnh, vớt ra, róc nước, rưới dầu vừng quanh thân gà.

7. Cắt lát, bày biện. Ăn kèm nước chấm.

Kết luận:

Bạch trảm kê là món ăn Quảng Đông được ưa thích nhất, thuộc loại gà luộc. Phương pháp làm đơn giản, chín vừa không nát, không thêm nhiều vật liệu phối hợp mà vẫn bảo đảm nguyên vị. Thịt gà trắng da trơn thịt mềm, thanh đạm ngon miệng.

87. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 9

Tiểu Thất ngủ say sưa trong ổ chăn tại lao phòng, bởi vì lúc trước bị Lan Khánh giày vò đến tinh bì lực tẫn, sau lại bị Thi Vấn đột kích làm kinh hách, cho nên lúc sau an tâm ngủ, quả thực không khác hôn mê là mấy, chờ hắn tỉnh lại cũng đã là hôm sau.

Sờ sờ bên người, Lan Khánh không ở đó, không biết chạy đi nơi nào.

Tiểu Thất mặc quần áo, một tay chống đỡ thắt lưng đau nhói, từ từ đi ra ngoài.

Cửa vào lao phòng, thân ảnh quen thuộc đang ngồi ở chỗ cũ bóc đậu phộng nhắm Thiêu Đao Tử, Tiểu Thất lên tiếng chào hỏi: "Sớm, lao đầu."

Lao đầu quay sang, Tiểu Thất vừa thấy, nãi nãi cá hùng, làm sao mắt trái đen một vòng. "Ngài đây là làm sao? Bị ai đánh?"

"Còn có thể là ai…" Lao đầu cười khổ nói: "Buổi sáng Tiểu Đầu Nhi nổi hứng muốn đi ra ngoài, ta khuyên hắn, kết quả thành ra vậy." Lao đầu chỉ mắt trái mình nói.

"Vất vả cho ngươi, huynh đệ!" Tiểu Thất vỗ vỗ vai lao đầu nói: "Ta đi tìm hắn."

"Làm phiền ngươi, huynh đệ!" Lao đầu đáp như vậy.

"Đừng nói thế, tất cả mọi người đều là huynh đệ." Tiểu Thất cũng rất bất đắc dĩ. Trong nha môn này, không, phải nói là, trên thế gian này, chỉ cần gặp Lan Khánh, ai cũng chỉ có thể bất lực trước hắn.

Lan đại giáo chủ là ai? Tiền giao chủ Ô Y ma giáo đấy.

Nói hắn vài câu được thưởng cho một vòng đen còn đỡ, trước kia có người nhìn hắn nhiều một tí, tròng mắt lập tức rụng trên mặt đất. Tốc độ cực nhanh kia ngay cả vươn tay đón cũng chẳng kịp.

Cho nên nói, ân ân… Lan Khánh cũng coi như thu liễm nhiều lắm… Đám bộ khoái bọn họ hẳn phải cảm ơn trời đất, cảm tạ lão thiên gia làm cho Lan Khánh tẩu hỏa nhập ma, còn để Thi Vấn thu làm nhi tử mang đến Quy Nghĩa huyện làm ngỗ tác, nếu không bên ngoài còn nhiều người phải chết.

Trong lòng Tiểu Thất lẩm nhẩm niệm vài câu, đi ra ngoại đầu.

Tìm một chút, chính đường cùng hậu đường nha môn cũng không thấy Lan Khánh, chỉ có hai bộ khoái Oa Tử Cái Tử từ phòng bếp đi ra, ngươi gắp một miếng cá cho ta, ta đổi một miếng thịt cho ngươi, hai người thiên chân vô tà, tương thân tương ái.

Tiểu Thất suy nghĩ, liền dứt khoát trở lại viện tử của Lan Khánh trong nội nha tìm người.

Quả nhiên, đại sư huynh nhà hắn đang bưng một chậu quả khô thẩy vào ổ Hắc Hắc cùng Tiểu Hồng, sáu tiểu tiểu điểu nhi bên trong líu ríu ồn ã, con nào chưa được ăn là càng kêu lớn hơn, Lan Khánh cho mỗi con ăn, lớn cho, nhỏ cũng cho, Hắc Hắc nhỏ nhất ở sau cùng được ăn no liền nhảy lên vai Lan Khánh, nhìn Lan Khánh thẩy quả khô cho lão bà cùng tiểu hài tử của nó ăn.

Tiểu Trư thì chạy ra từ chuồng heo dưới gốc cây, ngửi ngửi nơi này đào đào nơi kia trong viện, sau đó dùng cái mũi moi ra hai cái chân gà sốt chôn dưới đất, cao hứng "hầu hầu" không ngừng.

Nguyên lại chạy về cho heo với chim ăn, khó trách tìm không thấy người… Tiểu Thất nghĩ như vậy.

Mấy tạp hoạt này bình thường đều là hắn làm, có lẽ hôm nay Lan Khánh muốn cho hắn ngủ lâu một chút, mới giúp hắn cho ăn. Nghĩ vậy, khóe miệng Tiểu Thất khẽ giương lên, mang theo ý cười nhẹ.

"A, ngươi đã tỉnh." Lan Khánh quay đầu, thấy Tiểu Thất đang cười, cũng đáp lại bằng nụ cười ngây thơ rạng rỡ.

"Ô ác—" Nụ cười kia lóe sáng, quả thực sáng đến mức Tiểu Thất không mở được mắt.

Rõ ràng tối qua thủ đoạn gì đều giở đủ, sáng nay sao lại có thể bày ra tiếu dung thuần khiết vô cấu như vậy.

Đại sư huynh, ngươi là ác nhân chuyên môn dùng vẻ tươi cười lừa gạt thiếu nam thiếu nữ.

Đáng hận, Bách Lý Thất ta cứ như vậy sa ngã, rơi vào trong ôn nhu hương của ngươi, không bò ra nổi.

Đương lúc Tiểu Thất diễn tuồng trong lòng, Lan Khánh đổ ụp chậu đầy quả khô vào ổ chim, nghĩ thầm cho từng con từng con ăn rất phiền toái, làm một lần cho tất cả ăn đến no là được, nào biết thiếu chút nữa chôn vùi cả sáu chú chim nhỏ, Tiểu Hồng lập tức ngậm lấy chim nhỏ lôi ra khỏi ụ quả khô, Hắc Hắc cũng gấp gáp bay về trong ổ hỗ trợ.

Lan Khánh tùy tay ném chậu qua một bên, đi tới trước mặt Tiểu Thất, tiếp theo miệng chu ra, đôi môi dừng ở trước mặt hắn.

"Gì vậy?" Tiểu Thất hoang mang.

"…" Lan Khánh chu môi nhíu mày.

"…A." Tiểu Thất hiểu ý, cũng nhanh chóng chu môi, cấp tốc hôn Lan Khánh một cái.

Lúc này Lan Khánh mới cười. Hắn vui vẻ đến mắt đầu mị lại, cả mặt xuân phong mãn điệu.

Mặt Tiểu Thất lại hồng hồng tí xíu, cảm giác không còn mất tự nhiên như trước, chỉ có một chút tự mình ngượng ngùng.

Gạo nấu thành cơm cũng đến hai lần rồi mà. Cũng nên tập quen.

Tiếp theo, Tiểu Thất nghĩ nghĩ, nói: "Cha ngươi, bên kia… Chờ việc này giải quyết, ta sẽ nói với hắn."

"Nói cái gì?" Lan Khánh hỏi.

"Nói chuyện giữa chúng ta." Tiểu Thất gãi gãi mặt. "Nói ngươi thích ta, ta cũng thích ngươi, chỉ cần ngươi còn muốn ta lưu lại, ta vẫn sẽ ở bên cạnh ngươi."

"Ân, hơn nữa, dù thế nào cũng sẽ không đi." Lan Khánh nghiêm túc bồi thêm một câu.

Tiếp đó hai người ở trong tiểu viện an tĩnh hết một buổi sáng, đến tận giữa trưa, sẽ có người đưa cơm đến lao phòng Lan Khánh, Tiểu Thất mới hỏi:

“Sư huynh, ngươi hẳn là cần phải trở về đúng không?”

“Trở về, về đâu?”

“Lao phòng.” Tiểu Thất nói.

Lan Khánh bĩu môi. “Ta đã ở trong đó một ngày, vậy còn chưa đủ sao? Nếu cứ ở mãi bên trong, ta phải tra án thế nào? Huyết án này hoàn hoàn không có manh mối, nếu dựa vào mấy người các ngươi, đến lúc nào mới phá án được?”

“Nhưng mà… Ngươi chạy ra như vậy, Thi đại nhân sẽ rất khó xử.” Tiểu Thất cau mày.

“Không cho hắn biết là được.” Lan Khánh nói: “Cha bận bịu nhiều sự tình cũng nhiều, chỉ cần tìm một người tùy tiện dùng chăn bọc cả đầu, coi hắn thành ta là được rồi. Cha cũng chỉ xem tình cảnh của ta trong chốc lát, sao nhận ra được.”

Tiểu Thất cau mày nhìn Lan Khánh.

Lan Khánh đe dọa hắn: “Nhìn nữa, nhìn nữa ta sẽ móc tròng mắt ngươi ra. Ta móc mắt rất nhanh đấy.”

“Vâng vâng vâng vâng, ta biết.” Điệu bộ Lan Khánh hẳn là đánh chết cũng không muốn quay về lao phòng, Tiểu Hắc đại nhân hắn chỉ có một xíu kiên nhẫn, hôm qua bằng lòng ở lại trong lao đã coi như rất nể mặt Thi Vấn.

Kế tiếp phải làm thế nào mới tốt… Tiểu Thất mặt mày khổ sở, cào cào đầu nghĩ biện pháp.

Kim Trung Báo Quốc đang ở trong ban phòng dùng bữa, mấy ngày nay bốn người này vì án tử Lan Khánh đề không hảo hảo nghỉ ngơi, mỗi người đều mang một vòng đen dưới mắt, bất quá khác với lao đầu, lao đầu là bị Lan Khánh đánh, bốn người bọn họ là vì mệt mỏi mà ra.

Trong ban phòng không còn người khác, khi Tiểu Thất mang theo Lan Khánh đi vào, Kim Trung Báo Quốc giật nảy mình, bát cơm cầm trong tay thiếu chút nữa lật nghiêng.

“Tiểu Đầu Nhi.” Bốn người cùng kêu.

“Hư hư hư.” Tiểu Thất vội vàng làm cái thủ thế chớ có lên tiếng. “Hắn trốn chạy tới đây, các ngươi có muốn Thi đại nhân phát hiện, sau đó khiến phụ tử bọn họ tái tranh cãi ồn ào một lần nữa không?”

Mấy người vội vàng bụm miệng. Đinh Kim nhỏ giọng nói với Tiểu Thất: “Ngươi mang Tiểu Đầu Nhi tới đây làm gì?”

"Hắn không đợi ở trong nổi, cứ muốn chạy ra, ta thật sự không có biện pháp mới phải tìm các ngươi." Trên mặt Tiểu Thất bày ra biểu tình thành khẩn. Mặt hắn ban đầu vốn có đao ngân chằng chịt, nhưng từ lúc Lan Khánh dùng Hồi Xuân cao gì đó cùa Tiểu Xuân bôi ra trơn nhẵn bình tịnh vô cùng mịn màng, so với trứng chim lột vỏ còn trắng hơn non hơn, cũng có công dụng mới.

Rất nhiều người, thật sự rất nhiều người, chỉ cần nhìn hắn vài lần, sẽ giống như nhìn thấy trước khi dịch dung, thất hồn lạc phách, sau đó, cũng biến thành rất dễ nói chuyện.

Tiểu Thất nhìn sâu vào Kim Trung Báo Quốc, mang theo một chút yếu ớt, một chút bất đắc dĩ, ảm đạm nói: "Sư huynh bảo hắn muốn tra xem rốt cuộc là ai hãm hại hắn, ta không còn cách nào, đành phải dẫn hắn tới tìm các ngươi. Trong nha môn chỉ có mấy người chúng ta đồng lòng nhất, các huynh đệ, các ngươi không thể không giúp ta a."

Bốn người Kim Trung Báo Quốc há miệng, ngây ngẩn nhìn Tiểu Thất.

Trần Báo phục hồi tinh thần đầu tiên, hắn cả giận nói: "Trần Tiểu Kê ngươi, dùng mỹ nam kế cái gì. Huynh đệ là để làm thế sao? Gặp lúc hoạn nạn đương nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ, ngươi muốn làm gì cứ nói thẳng, không cần dùng chiêu này, chúng ta cũng sẽ hỗ trợ."

Đinh Kim là người thứ hai phục hồi tinh thần. Hắn ho khan một tiếng.

An Quốc lặng một hồi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, một chưởng đập trên vai Tiểu Thất. "Tử kê."

Lý Trung thì thật thà đỏ mặt. Hắn nói: "Tiểu Thất, bộ dạng ngươi thật sự không tồi a, tướng mạo rất tốt." Dứt lời nhìn vài cái. "Nhưng mặt có hơi trắng, cũng màu da ở cổ không khớp."

Tiểu Thất nói: "Phơi nắng nhiều sẽ đen thôi."

"Muốn làm gì nhanh nói. Nói xong cũng nhanh đi." Trần Báo lắc lắc tay.

"Ân," Tiểu Thất nói "Kỳ thực, ta muốn một người trong bốn, đến giúp sư huynh."

"Giúp thế nào?" Bốn người hỏi.

Lan Khánh cười tay nắm trúc khí mới rồi vẫn vác trên lưng đưa ra, nói: "Mỗi người rút một nhánh, gặp nhánh ngắn nhất thì phải nghe lời ta."

"…"Lời Lan Khánh không thể không theo, vì thế bốn người cúi đầu mỗi người rút một nhánh, kết quả so sánh, nhánh của An Quốc ngắn nhất.

Lan Khánh trộm cười. “An Quốc, chính là ngươi.”

“Tiểu Đầu Nhi muốn ta làm gì?” An Quốc nuốt nước miếng, có chút khẩn trương. “Từ trước tới nay bộ khoái Quy Nghĩa huyện tuân thủ công pháp, chuyện xấu không làm.”

“Ta đương nhiên biết.” Lan Khánh cười hì hì nói: “Ta sẽ không bắt các ngươi làm việc xấu, ta chỉ thấy ngươi đen hốc mắt, muốn tìm một địa phương cho ngươi hảo hảo nghỉ ngơi. Hơn nữa chỗ kia mỗi ngày có người đưa ba bữa, buổi tối cảm thấy ngứa ngáy sẽ có người khiêng nước cho ngươi tắm rửa. Mỗi ngày đều có thể uống Hoàng Tửu, ăn thịt heo, nếu ngươi thích đậu phộng, ta còn có thể phân phó lấy nhiều đậu phộng một chút cho ngươi ăn.”

“A? Nhưng ta còn công tác bộ khoái phải làm. “An Quốc nói: “Tự tiện rời cương vị thì…”

“Công tác ta sẽ giúp ngươi làm, ngươi yên tâm.” Lan Khánh vỗ vỗ bộ ngực rắn chắc của An Quốc.

An Quốc phi thường hoang mang, hắn hỏi: “Tiểu Đầu Nhi rốt cuộc muốn ta đến nơi nào?”

Môi Tiểu Thất cong lên, nhẹ nhàng mở, thốt ra bốn chữ: “Tây viện lao phòng.”

“Cái gì?” Kim Trung Báo Quốc đều kinh ngạc.

An Quốc không thể phản kháng bị Tiểu Thất dịch dung thành diện mạo Lan Khánh, sau đó nhét vào lao phòng.

Hơn nữa Tiểu Thất còn đặc biệt dặn dò lao đầu, Thi đại nhân hạ lệnh, không được cho người ở bên trong tiếp tục chạy lung tung.

Về sau bất luận Tiểu Đầu Nhi trong lao phòng nói cái gì, cũng không được thả hắn ra, nếu phá hủy quy củ, làm trái luật lệ, vậy đổi thành lao đầu tự mình chịu đánh bản tử.

Lao đầu nghe thấy mệnh lệnh là Thi Vấn hạ đương nhiên tuân thủ nghiêm ngặt. Mặc cho An Quốc đã dịch dung vẫn gào: “Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài.” cũng không dám đáp ứng hắn.

An Quốc rất hợp tác làm Trần Báo ở bên hàng rào hàm lệ chăm chú nhìn hỏa bạn *(đồng bọn)*.

Hắn nói: “An Quốc ngươi vì Tiểu Đầu Nhi mà nhẫn nhịn, các huynh đệ rảnh rỗi nhàn sự sẽ tới thăm ngươi, nơi này ăn được ở được, chính mình hảo hảo bảo trọng.”

“Báo Tử a—” An Quốc kêu.

Lan Khánh đầu này thì rất tiêu dao.

Nghênh ngang ra khỏi lao phòng, Tiểu Thất thay hắn dịch dung thành diện mạo khác.

Lan Khánh hiện nay có một gương mặt tầm thường gặp qua tức quên, bộ dạng có chút nhã nhặn, mặc vào quan phục bộ khoái tầm thường, hắn làm bộ như bộ khoái mới tới gần đây nha môn chiêu lãm, đi theo bên người Tiểu Thất.

Tiểu Thất ân cần dạy bảo nói: "Ngươi a, hiện nay tên là Tiểu Lan, đừng quên."

"Tiểu Lan?" Lan Khánh nhíu mày. "Thật khó nghe. Vì sao phải gọi Tiểu Lan?"

"Ách," Tiểu Thất nói: "Bởi vì người là làm bộ khoái, bắt chính là người xấu, chuyện xấu người xấu làm chất đống như núi viết cũng không xong, chúng ta phải cảnh giác, cho nên ta liền lấy hài âm *(từ đồng âm)*'khánh trúc lan thư' của từ 'khánh trúc nan thư', gọi ngươi Tiểu Lan." Tiểu Thất bịa chuyện.

"Nguyên lai là 'khánh trúc lan thư' a." Lan Khánh còn thật tiếp thu, gật đầu nhận tên này.

Lúc này, một gã nha dịch chạy tới tiểu viện Tiểu Thất và Lan Khánh, tham đầu nói: "Tiểu Kê ca, Thi đại nhân mời ngươi đến thư phòng, có việc tìm ngươi."

"Là Tiểu Thất ca, không phải Tiểu Kê ca." Tiểu Thất rống nha dịch kia.

"Ngươi vốn là Tiểu Kê a." Lan Khánh cười nói.

"..." Tiểu Thất ai oán nhìn Lan Khánh. Đợi nha dịch đi rồi, Tiểu Thất nói: "Thi đại nhân tìm ta, ta đây đi trước, tự ngươi ở lại tiểu viện lưu tâm một chút, đừng để bị người phát hiện."

"Hảo." Lan Khánh đáp như vậy.

Tiểu Thất đến thư phòng Thi Vấn ở hậu đường, Đinh Kim Lý Trung Trần Báo cũng vừa tới, sau đó đột nhiên một trận gió nhẹ nổi lên, Tiểu Thất ngẩng đầu trông, lại thấy Lan Khánh vừa rồi còn đáp "hảo" hiện đang nằm trên xà ngang, ung dung thích ý ăn hạt thông đường.

Tiểu Thất bất đắc dĩ.

Thi Vấn cùng Nam Hương rất nhanh đã tới, vừa ngồi trên chủ vị, Thi Vấn lập tức nói: "Tra được manh mối gì không?"

Đinh Kim Trần Báo đều lắc đầu, Lý Trung thì nói: "Tin tức về Tiểu Đầu Nhi còn chưa có. Nhưng mới vừa có người đến báo án, nói là hai dặm ngoài thành có một nữ thi, không có Tiểu Đầu Nhi, nên gọi ai tới khám nghiệm tử thi mới tốt."

"Không phải hôm qua đã nói trước hết thỉnh lão ngỗ tác trở về tiếp nhận công tác của Tiểu Hắc?" Thi Vấn hỏi.

Nam Hương nói: "Lão ngỗ tác tuổi quá lớn, gần đây trời lại lạnh, con của hắn lo lắng không cho hắn quay về nha môn." Tiểu Thất nghĩ nghĩ, nói: "Ta đi. Người chết thế nào, thi cách phải ghi ra sao, ta đi theo sư huynh nhìn vài lần, mấy thứ đơn giản cũng có thể viết được."

"Vậy làm phiền tiên sinh." Nam Hương hướng Tiểu Thất vái lạy.

"Không dám." Tiểu Thất vội vàng vái trở về. Trong nha môn ngoại trừ Lan Khánh, hắn sợ nhất sư gia này.

Sáu người đàm luận vụ án của Lan Khánh chốc lát, nhưng tình huống giằng co, nhân chứng vật chứng đều có, thật sự rất khó lật lại án.

Thi Vấn nói tới cuối cùng, thở dài, tay bóp bóp trán, mệt mỏi nói:

"Bản quan mới vừa nhận được công văn, tri phủ thu được tin tức một nhà tuần án ngự sử tới Quy Nghĩa huyện gặp chuyện không may đã thượng tấu triều đình, vả lại cũng đã vội vàng đến Quy Nghĩa huyện. Tri phủ là đầu thượng ti của bản quan, nếu hắn đến, án kiện này tất phải giao toàn quyền cho hắn thẩm tra xử lý, bản quan chỉ có thể phụ tá ở bên, đến lúc đó, Tiểu Hắc, hài tử kia phải làm thế nào mới tốt?"

Tiểu Thất nghe được trong lòng cả kinh, trộm giương mắt phiêu lên trên. Nhưng người trên xà lại bắt chéo chân ăn hạt thông đường của hắn, hoàn toàn mặc kệ sự việc của mình, vẻ mặt ung dung.

Những người khác cũng lo lắng không thôi.

Nam Hương trầm ngâm một lúc, sau nói: "Đại nhân có muốn học trò viết mấy phong thư, thỉnh mấy vị đại nhân trong kinh thành tới giúp, cho dù việc này không thể áp chế ngay, nhưng cũng để bọn họ biết trước căn nguyên, ngày sau vô luận chuyện gì cũng có dễ xử lý."

Thi Vấn nhẹ nhàng gật đầu. Đó cũng là biện pháp trong lúc không có biện pháp.

Nghe Nam Hương nói, Tiểu Thất đột nhiên nhớ tới Tần Vãn từng nhắc đến tình thế vùng này, Phù Hoa cung tựa hồ cũng có người làm quan cấp trên Thi Vấn, người nọ tựa hồ cũng khoảng tứ ngũ phẩm, nếu vừa vặn nhận chức ngũ phẩm tri phủ thì dễ xử lý rồi.

Tiểu Thất nói: "Việc tri phủ ta sẽ tìm người giúp đỡ, chắc cũng có thể trì hoãn vài ngày."

Tiểu Thất nói xong, mắt Kim Trung Báo lập tức sáng lên.

Đinh Kim nói: "Vậy chúng ta sẽ nhân mấy ngày này gia tăng cước bộ phá án, cần phải nhanh chóng rửa sạch oan khuất cho Tiểu Đầu Nhi."

Mấy người lại tiếp tục thương lượng, sau Thi Vấn nói một câu: "Làm phiền mọi người hao tâm tổn trí vì Tiểu Hắc, thì cùng rời khỏi thư phòng lo liệu sự việc.

"Con bà nó, rốt cuộc là tên nào không sợ chết, dám đấu với Quy Nghĩa huyện nha môn." Tiểu Thất càng nghĩ càng giận, vừa đi vừa nói: "Không biết Quy Nghĩa huyện nha môn chính là lớp tráo *(che đậy)*của Tiểu Thất ta sao? Hơn nữa Tiểu Thất đại gia ta chính là lớp tráo Phù Hoa cung, dám động đến một cọng tóc gáy của người Phù Hoa cung, bộ không muốn sống sao ?"

Chửi bới vài câu, Tiểu Thất hướng tả hậu hô:

"Kêu Tần Văn bám trụ tri phủ, mặc kệ nàng dùng biện pháp gì, dù sao trong vòng mười ngày, ta không muốn nghe thấy có đại quan gì đó đến Quy Nghĩa huyện, cũng không muốn thấy Thi đại nhân gặp bất cứ phiền phức gì."

"Thuộc hạ đã biết." Phía sau không có ai, nhưng lại truyền tới thanh âm như vậy, tiếp đó bình tĩnh khôi phục, Tiểu Thất cũng giống như chưa từ phát sinh ra chuyện này đi ra ngoài.

Đi chưa được vài bước, Lan Khánh vô thanh vô tức đã hiện ra bên cạnh Tiểu Thất, bồi hắn cùng đi đến nha môn đại môn.

"Xem thi thể a?" Lan Khánh ăn sạch hạt thông đường, ngón tay dính dính, hắn vươn tay tới Tiểu Thất, Tiểu Thất liền rút ra một cái khăn, nhẹ nhàng chà lau cho Lan Khánh.

"Ân, người đi cùng ta." Tiểu Thất nói.

"Hảo." Lan Khánh đáp rất nhanh.

Hai người đi đến nha môn vừa lúc tháy Cổ Tam Dũng mới tới không bao lâu lưng vác bọc hành lý, vẻ mặt nuối tiếc nói chuyện với Oa Tử Cái Tử.

Cổ Tam Dũng nói: "Thật xấu hổ, hiện nay nha môn bận bịu như vậy, ta lại phải đi…"

"Cũng không còn cách nào a." Oa Tử nói. "Ngươi vốn đến Quy Nghĩa huyện tìm ca ca ngươi, hiện nay có tung tích ca ca, ngươi hẳn là muốn đi tìm ca ca rồi."

Cái Tử gật đầu.

Tiểu Thất đi tới hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Cổ Tam Dũng quay đầu liếc nhìn Tiểu Thất, ngượng ngùng gãi gãi đầu đáp:

"Tiểu Thất ca, ngày hôm qua ta có hỏi được, nguyên lai ca của ta đã dọn đến Ninh Viễn huyện, cho nên ta từ chức bộ khoái, muốn đi Ninh Viễn huyện tìm hắn. Thân thể mẹ ta không tốt, anh của ta rời quê mấy năm nay nhưng nàng vẫn nhớ nhung mong mỏi gặp hắn, làm con phải tận hiếu đạo, cho nên ta muốn mau chóng tìm được ca ta, mang hắn về gặp mẹ một lần mới được."

"Ninh Viễn huyện đường xá xa xôi, trên người ngươi lại không có nhiều bạc." Oa Tử lấy một bao bạc vụn từ trong ngực ra đặt vào trong tay Cổ Tam Dũng: "Vài huynh đệ khoái ban chúng ta xoay sở được chút ít lộ phí, cho ngươi dùng trên đường. Bạc không nhiều lắm, ngươi hãy nhận đi, đây chỉ là chút tâm ý của các huynh đệ thôi."

Cổ Tam Dũng đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng xua tay nói: "Không được không được, điều này sao được. Ở trong nha môn ta đã được mọi người chiếu cố rất nhiều, lúc muốn đi sao có thể nhận bạc các ngươi."

Tiểu Thất mở túi tiền trinh đựng bạc vụn của Oa Tử, cũng ném một thỏi bạc vào trong.

Tiểu Thất nói: "Không phải mẹ ngươi bị bệnh sao? Bị bệnh phải đi tìm đại phu, tìm đại phu nhất định phải hao phí bạc, bạc này ngươi lưu lại đi, không sao đâu."

Tiểu Thất nhét túi tiền vào trong ngực Cổ Tam Dũng, cười cười nói: "Nha môn ta là như vậy, lần trước ta mới nói chưa từng đến thanh lâu mở mang kiến thức, bọn họ liền thu gom tiền dẫn ta tới thanh lâu. Ngươi đây còn chưa tính là gì."

Cái Tử nói: "Đúng vậy a đúng vậy a, nhưng sau đó chuyện mấy người chúng ta tới kỹ viện tìm cô nương bị Tiểu Đầu Nhi biết được, tất cả đều bị Tiểu Đầu Nhi bắt về đánh bản tử, mông sưng lên rất nhiều ngày mới tan."

Ba người dự phần đi thanh lâu bật cười, thần sắc Cổ Tam Dũng có chút quái dị, cúi đầu, ôm lồng ngực.

"..." Lan Khánh lẳng lặng nhìn Cổ Tam Dũng, ánh mắt thỉnh thoảng phiêu đi, không biết đang nghĩ cái gì.

Sau khi tiễn Cổ Tam Dũng, Tiểu Thất cùng Lan Khánh đi ra ngoài thành.

Quy Nghĩa huyện địa xử hẻo lánh, ra khỏi thành lập tức thập phần hoang vắng, Tiểu Thất cùng Lan Khánh tìm kiếm trong chốc lát mới thấy chỗ nữ thi lâu ngày.

Trong bụi cỏ hoang, hai gã bộ khoái phụ trách trông chừng đang đứng cách đó không xa tán gẫu, thấy Tiểu Thất cùng Lan Khánh đến, hai gã lập tức đi tới, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Lan Khánh đi qua nhìn một chút, hai người kia chưa từng thấy Lan Khánh, vẻ mặt có chút nghi hoặc, Tiểu Thất liền nói: "Hắn tên Tiểu Lan, mới tới, nha môn không còn nhân thủ cho nên ta gọi hắn tới giúp ta."

Hai gã bộ khoái gật gật đầu, vốn định chào hỏi Lan Khánh, ai ngờ Lan Khánh ngay cả nhìn cũng không nhìn bọn họ mà bẻ nhánh cậy, chọc chọc thi thể.

"…" Hai gã bộ khoái lại nhìn nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất vô khả nại hà nói: "Cha của hắn trước kia từng làm ngỗ tác, hắn rất biết cách xem tử thi, ta đây mới để hắn theo ta."

Lan Khánh nhíu nhíu mày, quay đầu trừng Tiểu Thất, vốn định nói: "Cha ngươi trước kia mới từng làm ngỗ tác." nhưng hắn mới há mồm, miệng Tiểu Thất liền mở mở đóng đóng, không tiếng động nói: "Ngươi nghe lời một chút cho ta."

Lan Khánh hừ một tiếng, quay đầu tiếp tục xem thi thể của hắn.

Bởi vì nha môn còn có bề bộn rất nhiều việc, hai gã bộ khoái thấy Tiểu Thất nên tính toán bàn giao công tác, vội vội vàng càng chạy về trong thành.

Tiểu Thất đi tới bên người Lan Khánh, khom lưng hỏi: "Sao rồi, có phát hiện gì không? Chết như thế nào?"

Lan Khánh âm hiểu nói: "Ngươi nghĩ ta khi không bẻ nhanh cây làm gì?"

Tiểu Thất cả kinh: "Trúng độc chết?"

Lan Khánh không để ý tới Tiểu Thất, chỉ lật tới lật lui thi thể chốc lát rồi nói: "Độc này có chút kỳ quái."

"Như thế nào?"

Lan Khánh khiêu khai miệng người chết, đè gốc lưỡi nói: "Sau lưỡi có điểm đen."

Tiểu Thất nghĩ một chút, cả kinh nói: "Những người tại dịch trạm đó không phải gốc sau lưỡi cũng đều là biến đen sao, trước ngươi nói độc đó gọi là gì? Khiên cái gì?"

"'Thiên Cơ Khiên'." Lan Khánh thản nhiên nói: "Giống, nhưng cũng không giống. Bên trong độc này có

một vị dược tên Mặc Liên. Mặc Liên làm cho người ta hôn mê đến chết, nhưng hai chủng độc dược này chỉ có Mặc Liên là tương đồng, còn lại đều bất đồng." Hắn nói tiếp: "Độc này tên là 'Thập Nhật Tán', theo ta được biết cùng xuất phát từ một nhà với 'Thiên Cơ Khiên', cho nên dược tính tương tự, nhưng không hoàn toàn giống nhau."

"Một nhà nào?" Tiểu Thất truy vấn.

"Tuyền Châu Cổ gia."

Khi Lan Khánh trả lời như vậy, phía sau rừng cây lại truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Tiểu Thất thính tai, lập tức quát: "Ai ở đó?"

Cây cối chấn động, bóng đen chui ra khỏi rừng cây, nhảy tới phương xa, Tiểu Thất lập tức đuổi đến hướng đó, Lan Khánh ném nhành cây, theo sát phía sau Tiểu Thất.

Hắc y nhân kia ban ngày lại che mặt, vừa thấy đã biết không phải thứ gì tốt, Tiểu Thất hướng phía sau hô: "Sư huynh, người này khẳng định có liên quan tới vụ án, ngàn vạn lần không thể để hắn chạy thoát."

Thân hình ba người đều nhanh nhẹn, nhảy không ngừng trong rừng cây. Tiểu Thất nghĩ thầm, người này tuyệt đối có liên quan cực lớn tới án tử của Lan Khánh, trong lòng cuống cuồng, cứng rắn thúc giục nội lực, vận khinh công nhảy, vút ra như kiếm, đánh tới người nọ.

Người nọ ngoái đầu nhìn lại, thấy Tiểu Thất sắp bắt được hắn, bột phấn trong tay thuận gió vẩy ra, toàn bộ bám hết lên mặt Tiểu Thất.

"Ách a—" Tiểu Thất hét to một tiếng.

"Tiểu Kê." Lan Khánh cả kinh, từ phía sau vượt qua, thuận thế tiếp được Tiểu Thất, sau đó xoay thân một cái, ôm chặt lấy Tiểu Thất.

"Sư… sư huynh… Mau đuổi theo…" Tiểu Thất kêu Lan Khánh, sau đó trợn ngược mắt, ngất đi.

"…" Lan Khánh càng ghì chặt lấy Tiểu Thất. Đến khi phát hiện thứ đối phương vẩy không phải độc dược, chỉ là mê hồn tán lợi hại đôi chút, lúc này hắn mới hộc ra một hơi, cả giận nói:

"Truy cái gì mà truy, chỉ nghĩ đến phá án, nếu chết mất thì phải làm sao bây giờ?"

Lan Khánh giận vô cùng, vươn tay nhéo mạnh trên khuôn mặt tuấn tú của Tiểu Thất.

"…" Tiểu Thất đang hôn mê cũng đau đớn run rẩy một chút.

"Ngươi đồ hỗn trướng!" Lan Khánh nói.

88. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 10

Khi Tiểu Thất tỉnh lại, miệng hơi khô, hắn mới sờ sờ yết hầu, bên cạnh đã truyền đến một chén nước.

"Tạ tạ…" Tiểu Thất một hơi uống sạch, nhưng khi chuyển đầu muốn trả chén cho đối phương, con bà nó đầu hùng thiệt lớn, Lan Khánh cư nhiên âm trầm nhìn hắn.

Mà hắn, đã thật lâu không thấy dáng điệu này của Lan Khánh.

"Sư, sư huynh… làm sao vậy?" Tiểu Thất cẩn trọng hỏi.

"Còn dám hỏi ta làm sao vậy." Lan Khánh duỗi hai tay, gang bàn tay chế trụ cổ Tiểu Thất, làm bộ muốn bóp chết Tiểu Thất, lắc mạnh thân hắn: "Ngươi hỗn đản, làm gì mà người ta chạy ngươi cũng chạy theo, nếu không phải ta cho ngươi ăn đảm huyết của kim hoàn xà vương, nếu không phải đối phương chỉ vẩy mê dược chứ không phải độc dược, nếu không phải ta ở phía sau đỡ được ngươi, con gà ngươi chết thế nào cũng chẳng biết."

Lan Khánh thật sự giận lắm. "Để ngươi chết trong tay người khác, không bằng Tiểu Hắc đại nhân ta hôm nay giải quyết ngươi tại chỗ luôn."

Tiểu Thất bị lắc lắc đến đầu hôn não trướng, lại càng bị bóp đến vô pháp hô hấp.

Đầu lưỡi hắn cũng lè ra, vội vàng nói:

"…A… Ách… Sư huynh ta biết sai rồi, ngươi đừng nóng giận a… Ách, ách… Sẽ chết… Ta đây chẳng phải vì nghi người nọ có liên quan tới án tử của ngươi… vội vàng bắt ngươi mới phạm sai lầm sao… Ngươi, ngươi tạm tha sư đệ ta lần này được không… Về sau ta sẽ cẩn thận…"

"Thật sự sẽ cẩn thận, không tùy tiện chết?" Thanh âm Lan Khánh hung ác.

"Khụ khụ… ách, thật thật thật." Tiểu Thất vội vàng nói: "Sẽ không tùy tiện chết."

Lan Khánh nói: "Vậy ngươi thề đi."

Tiểu Thất lập tức giơ ba ngón tay phải hướng trời nói: "Trần Tiểu Kê ta xin thề, sư huynh không bảo Tiểu Kê chết, Tiểu Kê vô luận thế nào cũng không dám chết."

“Nếu lại gạt ta?”

“Nếu lừa ngươi… Vậy… vậy phạt cha ta chết không tử tế.” Tiểu Thất nói còn thật nghiêm túc.

Cặp phượng nhãn liếc Tiểu Thất một lúc lâu, nghĩ thầm, cha Tiểu Kê với hắn, đại khái cũng giống Thi Vấn với chính mình, lại thấy Tiểu Thất thật sự thành tâm thành ý, lúc này mới lỏng tay, hừ một tiếng nói:

“Tin ngươi một lần.” Nhưng lập tức thêm câu thứ hai. “Nhưng chỉ một lần, không có lần thứ hai.”

“Vâng vâng vâng vâng.” Tiểu Thất thở dài nhẹ nhõ, vuốt cổ thở dốc.

“Hừ.” Lan Khánh lại dùng mũi xuất khí.

Tiểu Thất vội vàng bồi cười hỏi: “Có quơ được người kia không?”

“Chạy.” Lan Khánh nói: “Ta lo lắng xem ngươi trúng độc gì đó, vì sao ngất đi, còn phải dùng hai tay ôm ngươi về, làm sao còn thời gian bắt người? Đều là ngươi hại.”

“Vâng vâng vâng, tất cả đều là lỗi sư đệ.” Tiểu Thất thực thẳng thắn cúi đầu nhận sai.

Tiếp theo Lan Khánh nói: “Ta đã sớm cảm thấy Cổ Tam Dũng tên kia cổ quái, lúc này hắn còn dám hại ngươi. Tên đáng giận, chờ đến lúc Tiểu Hắc đại nhân quơ được hắn, xem hắn ứng phó thế nào.” Lan Khánh mị mắt nói: “Tiểu Hắc đại nhân ta tuyệt đối lấy một trăm linh tám loại độc được chăm sóc hắn, bù lại toàn bộ nợ hắn thiếu ta.”

“Cổ Tam Dũng?” Tiểu Thất chớp chớp mắt, vô cùng sửng sốt. “Việc này liên quan gì tới Cổ Tam Dũng?”

“Hắn chính là hung thủ dịch trạm huyết án.” Lan Khánh bày ra một bộ “Sao ngươi lại dốt nát như vậy” nhìn Tiểu Thất.

“A.” Tiểu Thất vẫn chưa minh bạch.

Lan Khánh thở dài một hơi, lắc lắc đầu, cảm thấy gà này của hắn thật là đần a.

Lan Khánh nói: “Ta vẫn cảm thấy người kia rất kỳ quái, luôn luôn không nhìn thẳng người. Giống mấy tên tiểu tặc ta bắt, mắt tiểu tặc đều nhìn đất, không dám nhìn ta.”

“Là như vậy?” Tiểu Thất hỏi.

Lan Khánh nghĩ nghĩ còn nói: "Mùi hương trên người hắn cũng rất kỳ quái, lúc ta ôm ngươi về có suy nghĩ thật lâu, mới nhớ đến đó là mùi khư độc thảo. Người dụng độc đụng đến kịch độc trường kỳ đều cần khư độc thảo giải độc, nếu không chính mình cũng sẽ bị độc chết."

Tiểu Thất ngẩn người: "Nhưng ta thấy gia hỏa kia rất thành thật… Sư huynh có phải ngươi đoán sai rồi…"

"Ngươi dám hoài nghi Tiểu Hắc đại nhân ta?" Lan Khánh khé nhíu mi.

Tiểu Thất lập tức nói: "Không dám không dám."

Lan Khánh nói: "Lúc ngươi ngủ ta đã đi lục bộ tra, nguyên lai căn bản không có địa phương danh 'Tuyền Thủy thôn', nhưng có địa phương danh 'Tuyền Châu'. Tuyền Châu Cổ gia dùng độc nổi danh giang hồ, 'Thiên Cơ Khiên' cùng "Thập Nhật Tán' đều là độc môn độc dược của Tuyền Châu Cổ gia."

"Di?" Tiểu Thất chấn kinh ra tiếng.

Hắn "di" không phải bởi vì hôm nay đầu Lan Khánh thanh tỉnh, biết cân nhắc kết luận, mà là người này sau khi đánh mất trí nhớ xa nhất cũng chỉ từng tới Thanh Châu thôi, làm sao lại biết chuyện nơi khác, còn biết "Thiên Cơ Khiên" cùng "Thập Nhật Tán" là độc môn độc dược Tuyền Châu Cổ gia?

Chắc không phải… chắc không phải là… dược của Tiểu Xuân đã phát huy hiệu quả… Đầu sư huynh cũng khang phục không ít… bắt đầu nhớ lại sự tình trước kia…"

Ánh mắt Tiểu Thất lóe ra, trong lòng có chút lo sợ không yên.

Lan Khánh thấy Tiểu Thất vẫn không đáp lời, tuy có buồn bực nhưng vẫn nói tiếp:

"Cho nên nói ta bị giá họa, hung thủ dùng 'Thiên Cơ Khiên'; nữ thi mới phát hiện thân hình tương tự ta, chẳng qua thắt lưng mảnh một ít, ngực lại thừa ra hai khối thịt mà thôi, vả lại trên thân nàng có 'Thập Nhật Tán', 'Thập Nhật Tán' cùng 'Thiên Cơ Khiên' đều xuất xứ từ Tuyền Châu Cổ gia."

Tiểu Thất nhanh chóng phục hồi tinh thần tiếp thu lời Lan Khánh.

Hắn nghiêm nghị nói: "Kỳ thật phía trước ta cũng có hoài nghi vì sao tin tức trong nha môn nhanh như vậy đã rò rỉ ra ngoài, rõ ràng khi Thi đại nhân thẩm vấn, người trong thư phòng đều là người một nhà. Lúc này ngẫm lại, lúc trước nha môn nhận người, Cổ Tam Dũng được chiêu đến là do Trần Báo An Quốc tùy tiện nhặt trên đường, hoàn toàn có thể là bọn họ nhặt được mật thám, nhưng chính mình lại không biết."

Lan Khánh gật gật đầu, vô cùng đồng ý với cách nhìn Tiểu Thất.

Lan Khánh bất quá ngẩng đầu, suy nghĩ Tiểu Thất cũng xoay chuyển, nhanh chóng lên hệ manh mối, nói:

"Cổ Tam Dũng vì lý do nào đó trà trộn nha môn, đầu tiên là ngày đó ngươi cùng Thi đại nhân ầm ĩ một trận thì theo đuôi ngươi, thấy ngươi đánh Giang Duyệt Thư tàn nhẫn, lại biết được cha hai người các ngươi từng có khúc mắc, cho nên thừa dịp ngươi nhảy xuống hồ bắt cá, hắn trộm bội kiếm và bình an phù của ngươi. Ngươi đôi lúc hồ đồ, đồ đạc thường vứt bừa bãi… Ách…"

Lan Khánh liếc Tiểu Thất, Tiểu Thất lập tức sửa miệng: "Không, ta là nói rất nhiều đồ đạc tự mình dài chân chạy mất, nhưng sư huynh không biết…"

Tiếp theo Tiểu Thất lại nói: "Tối hôm sau, trước tiên hắn hạ độc tại dịch trạm, tìm một nữ tử thân hình tương tự ngươi mặc quan phục tương đương ngươi, cố ý làm cho phó tòng nha môn thấy bóng dáng nàng giết người, sau đó lưu lại bội kiếm và bình an phù của ngươi, hết thảy giá họa trên người ngươi."

Lan Khánh gật đầu. "Cuối cùng độc sát nữ tử kia, nàng liền biến thành nữ thi chúng ta thấy."

"Ai…" Tiểu Thất nói: "Nhưng Cổ Tam Dũng này rốt cuộc đến đây làm gì, là ngươi từng đắc tội giết cả nhà hắn hay là sao? Xuống tay giết nhiều người như vậy, sau đó hết thảy giá họa cho ngươi?"

"Ta không phải Cổ Tam Dũng ta sao biết." Lan Khánh thản nhiên nói.

Tiểu Thất linh cảm thấy không ổn. Hắn nói: "Trước mắt việc trọng yếu nhất: đó là tìm được Cổ Tam Dũng, áp giải hắn đến trước mặt Thi đại nhân chứng minh ngươi trong sạch, sau đó tái thỉnh Thi đại nhân thẩm án, tra xét hết thảy thanh sở minh bạch." Nếu không sự tình càng kéo dài, e rằng càng phức tạp.

"Nhưng bởi vì vừa rồi có người ngủ thật lâu, cho nên Cổ Tam Dũng đã chạy rất xa." Lan Khánh hừ một tiếng. "Hiện nay tìm làm sao, tìm thế nào, ngươi thử tìm cho ta xem."

Tiểu Thất liếc nhìn Lan Khánh, đột nhiên mặt vặn vẹo, lộ ra tươi cười nịnh nọt ton hót nói:

"Không phải còn có heo yêu heo thần, trong phạm vi trăm dặm cũng chỉ cần ngửi góc áo thi thể mà ngay cả mẹ người ta cũng tìm ra, Triệu Tiểu Trư thiên hạ vô địch của sư huynh ngài đó sao? Cả gan thỉnh sư huynh, tiểu sơn trư… ngài phóng xuất dùng có được không…"

"Hanh hanh." Lan Khánh dùng mũi xuất khí như trước.

Tiểu Thất mơ hồ cảm thấy Lan Khánh có dấu hiệu hồi phục, nhưng lại không dám chắc chắn người nọ đã hoàn toàn khôi phục trí nhớ hay chưa.

Bởi vì sự tình ngay cả thần y Triệu Tiểu Xuân cũng không dám khẳng định, Bách Lý Thất hắn sao có thể hiểu rõ.

Nhưng suy nghĩ nhiều mấy hồi, Tiểu Thất liền nhận ra dù Lan Khánh có khôi phục trí nhớ hay không, có thể nhớ hắn không, nhớ được sẽ đối với hắn thế nào, thật cũng chẳng quan trọng đến vậy.

Bởi vì Bách Lý Thất hắn quá mức may mắn, trong cuộc đời này có thể được Lan đại giáo chủ ưu ái, chỉ điểm ấy thôi đã làm hắn cảm thấy vậy là đủ rồi.

Việc không nên chậm trễ, án tử của Lan Khánh không thể chờ.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh đến giường chung nha dịch thường ngủ, lấy toàn bộ chăn bông Cổ Tam Dũng đã đắp nhưng còn chưa kịp thu giặt gì đó cho heo thần của Lan Khánh ngửi một lần.

Tiểu sơn trư giương mũi cao cao, "hầu hầu" hai tiếng.

Lan Khánh hỏi: "Được chưa? Được rồi thì đi thôi."

Sau đó dưới con mắt kinh ngạc của Tiểu Thất, một người một heo lại trình diễn hí mã "Nghe hiểu được đối phương nói, cho dù một là người một là heo" không người có thể địch, sau đó Tiểu Trư chạy vòng vòng tại chỗ mấy lượt, rồi đi ra ngoài cửa vào.

Lan Khánh dắt Tiểu Trư, trên mặt có chút đắc ý, lúc này tiểu hắc điểu bay từ trong viện bọn họ ra, đậu trên vai Lan Khánh.

Lan Khánh cho chim ăn chút quả khô, rồi mang theo tiểu hắc điểu đi cùng.

Tiểu Trư hướng Bắc chạy một đường, dù sao phải đi đi ngửi ngửi, cho nên chạy cũng không nhanh.

Nhưng đi lần này, lại làm cho người ta kinh ngạc, đi tới tận hai ngày. Tận đến tối thứ ba, Tiểu Trư mới ngừng lại, dùng đôi mắt nhỏ vô tội của nó hoang mang nhìn Lan Khánh.

"Không ngửi thấy nữa sao?" Lan Khánh hỏi heo.

"Hầu hầu—" Tiểu Trư kêu trả lời.

Tiểu Thất nhìn sắc trời đã thẫm, hơn nữa bọn họ cách Quy Nghĩa huyện rất xa, thuận nói: "Vẫn nên tìm chỗ nghỉ ngơi trước. Đã đi hai ngày hai đêm, tiếp tục nữa Tiểu Trư sẽ chịu không nổi."

"Hảo." Lan Khánh gật đầu nói.

Tiểu Thất không dự đoán được theo gót Tiểu Trư cũng đã tận hai ngày, không ai trong nha môn biết bọn

họ đi, không chừng lúc này Thi Vấn đang tìm người.

Trong lao phòng có An Quốc dịch dung thành Lan Khánh, Tiểu Thất không lo lắng lắm, nhưng khổ thân An Quốc bị nhốt trong lao, đợi phá án xong mới có thể lại thấy ánh mặt trời.

Tìm một sơn động nghỉ chân, Tiểu Thất nhặt cành khô, bắt mấy con thỏ, nhóm lửa, cùng Lan Khánh ở trong động.

Một đường hướng Bắc, thời tiết càng ngày càng lạnh.

Đống lửa ấm áp chiếu rọi hào quang màu cam trong sơn động, ánh lửa nhu hòa, ngay cả vẻ mặt Lan Khánh cũng ôn nhu hơn rất nhiều.

Tiểu Thất nướng chín thỏ, dùng chủy thủ cắt thành từng miếng đặt lên phiến lá cây lớn bẻ được, đưa tới trước người Lan Khánh.

Lan Khánh nằm nghiêng, một tay chống trán, biểu tình thích ý, một chút dáng điệu khẩn trương truy bắt hung thủ huyết án cũng không có.

Hắn xé một ít thịt thỏ cho heo ăn, sau đó chính mình ăn. Tiểu Thất thì tiếp Lan Khánh ăn đến lửng dạ, lúc này mới bắt đầu động thủ ăn dã thực.

Tiểu Thất vừa ăn vừa nói: "Chúng ta đã đi hai ngày, cũng không nói một tiếng phía nha môn, ta muốn báo tin về, tránh cho Kim Trung Báo Quốc lo lắng."

"Ngươi cũng nói đã đi hai ngày? Nếu trở về, rồi lại đi đến, không phải thành bốn ngày, vậy sao tìm được Cổ Tam Dũng?" Lan Khánh nói.

"Việc này dễ." Tiểu Thất buông thịt thỏ, chùi miệng.

Hắn hướng ngoại đầu đánh tay, sau đó có một hôi y nhân vô thanh vô tức hiện ra tại cửa sơn động, quỳ một gối cúi đầu nghe lệnh.

Tiểu Thất nói: "Trở về báo cho Kim Trung Báo Quốc, ta mang theo Tiểu Đầu Nhi đi lên phía bắc lùng bắt ngại phạm dịch trạm huyết án Cổ Tam Dũng, bảo bọn họ không cần lo lắng."

"Vâng." Hôi y thị vệ ứng thanh, thân ảnh "sưu–' một tiếng đã không thấy, động tác kiền tịnh lưu loát.

Lan Khánh mở to mắt nhìn lại động khẩu, sau đó cũng học điệu bộ Tiểu Thất đánh tay.

Hắn tràn trề hy vọng muốn một lần nữa nhìn thấy hôi y nhân đằng không hiện ra tại cửa động, nhưng vô luận hắn đánh tay vài cái, thị vệ mặc hôi y cũng không xuất hiện.

Lan Khánh nhíu mày, nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất lập tức nói: "Những người đó là thủ hạ của ta, theo ta đã lâu rồi, bình thường cũng chỉ nghe hiệu lệnh của một mình ta thôi. Sư huynh ngươi không quen bọn họ, ngươi muốn gọi bọn họ, bọn họ đương nhiên không có khả năng đáp ứng ngươi."

"Ta không quen bọn họ, nhưng ta quen thuộc với ngươi." Lan Khánh bất mãn nói: "Ngươi nói, ta với ngươi quan hệ thế nào, dựa vào cái gì ngươi gọi bọn họ đến, Tiểu Hắc đại nhân ta gọi bọn họ lại không đến?"

Mặc dù Lan Khánh không có dấu hiệu tức giận, nhưng sắc mặt thoạt nhìn rất không hài lòng.

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, cũng không nguyện khiến Lan Khánh thương tâm, vì thế kêu một tiếng nói: "Một người đến."

Bình thường Tiểu Thất chỉ mang một thị vệ bên người làm liên lạc, bất quá chuyện xảy ra đột ngột nên hắn mang thêm một người nữa.

Tiểu Thất mới vừa nói, ngoài động khẩu lại lập tức thấy một nam tử cũng mặc hôi y quỳ gối.

Tiểu Thất cơ hồ không suy xét lâu lắm, lời đã xuất ra. Hắn nói: "Truyền xuống, ngày sau thấy sư huynh của ta cũng giống như thấy ta. Lời ta các ngươi phải nghe, lời của hắn các ngươi cũng phải nghe."

"Vâng." Hôi y thị vệ đáp ứng.

Thị vệ lui ra, Tiểu Thất mặt nịnh nọt tươi cười chuyển hướng Lan Khánh, Lan Khánh cười tựa như đóa xuân hoa nhi, vô cùng vui vẻ. "Coi như ngươi ngoan, sư huynh thương ngươi không uổng."

"Đúng a đúng a." Tiểu Thất đáp.

"Lại nói," Lan Khánh bắt lấy thịt thỏ bỏ dở tiếp tục ăn. "Những người này người tìm tới từ đâu vậy, ai cũng buồn chán vô cùng, hơn nữa đều ẩn thân, không cho người thấy."

Tiểu Thất nói: "… Mẹ ta lưu cho ta."

"Mẹ ngươi?"

"Ân…" Tiểu Thất cắn miếng thịt thỏ, nhai nhai, nói: "Bọn họ vốn là tử sĩ bà của ta lưu lại cho mẹ ta, tổng cộng có mười tám người, nhiều năm sau khi mẹ ta mất, bọn họ mới tìm được ta, rồi từ đó vẫn lưu lại bên cạnh ta."

"Vậy tuổi bọn họ không phải rất lớn sao?" Lan Khánh hỏi.

Tiểu Thất nói: "Ta đây chưa từng hỏi."

"Để lại trong nha môn mấy người?" Lan Khánh lại hỏi.

"Bình thường trong nha môn đều có mười hai người canh chừng, hôm nay dẫn theo hai người đi, cho nên còn dư mười."

"Ân ân." Lan Khánh gật gật đầu, hỏi tiếp: "Vậy còn sáu người?"

"Một vài ở nhà, một vài cắt đặt chỗ đại ca cùng nhị ca của ta." Tiểu Thất nói thực.

"Ở nhà?" Lan Khánh chớp chớp mắt. "Đại ca nhị ca?"

"Ách…" Không nghĩ tới hôm nay Lan Khánh cảm thấy hứng thú với chuyện của hắn như vậy. Nếu Lan Khánh hỏi, hắn không nên không đáp. "Trước kia ta cùng cha nuôi ta ở tại Nam Thành, sau cha nuôi ta mất, ta để lại mấy người ở nơi đó thủ nhà thủ mộ. Đại ca và nhị ca của ta là khi trước quen biết ở ổ khất cái, đại ca danh Diên Lăng Nhất Kiếm, nhị ca danh Diên Lăng Nhất Diệp, mặc dù không có quan hệ huyết thống, nhưng hai người bọn họ xem như người rất thân của ta trên đời này."

Lan Khánh nghe được một nửa, tựa hồ đối với việc Tiểu Thất giải thích không thấy hứng thú, liền ngáp một cái, biểu tình nhàm chán.

Tiểu Thất dừng lại, suy tính một chút, đột nhiên thấp giọng nói: "…Hay là… chờ án tử của ngươi kết thúc…. Ta dẫn ngươi đi thăm bọn họ… Ta cũng mang ngươi về nhà bái tế cha nuôi ta… Ngươi nói… được không…"

Thanh âm Tiểu Thất càng ngày càng thấp, thêm nữa gương mặt càng lúc càng hồng.

Lan Khánh có chút thích thú nhìn Tiểu Thất biến thành mặt đỏ, sau đó bật cười.

"Hảo." Lan Khánh đáp như vậy.

Về nhà, thăm đại ca nhị ca, bái tế cha nuôi, những việc nghe ra dường như không có gì, nhưng kỳ thực dường như lại có một loại ý nghĩa nào đó.

Lan Khánh cũng hiểu vì sao nghe Tiểu Thất nói ra mấy câu này, tâm tình tức khắc hảo lên.

Hắn chỉ biết, tâm tình hắn hảo, hoàn toàn là bởi người trước mắt này.

Trần Tiểu Kê, gà yêu của hắn.

Ngoại trừ cha hắn, tựa hồ không còn ai trọng yếu như người này.

Người này, khi hắn tức giận sẽ chọc hắn vui vẻ, khi hắn nhàm chán sẽ cho hắn niềm vui, Lan Khánh cảm thấy người gọi Trần Tiểu Kê này tựa hồ đã cắm rễ trong lòng hắn, hơn nữa cắm rất sâu rất sâu.

Sâu đến mức hắn muốn vĩnh viễn vĩnh viễn đều lưu con gà này bên cạnh hắn, mở mắt là hắn, nhắm mắt cũng là hắn.

***

Hôm sau, một đêm không ngủ suy ngẫm chuyện Cổ Tam Dũng, Tiểu Thất đen viền mắt ra khỏi sơn động.

Lúc hắn đứng ngoài sơn động, nhìn phương xa vắt óc suy nghĩ kế tiếp nên làm gì, Lan Khánh còn buồn ngủ dụi mắt chạy từ trong động ra.

"Tiểu Kê…" Lan Khánh thì thào kêu.

"Sư huynh!" Tiểu Thất quay đầu liếc Lan Khánh, sau đó nói: "Ngươi xem, Tiểu Trư vẫn không ngửi được mùi Cổ Tam Dũng, ta sợ chúng ta mất dấu hắn rồi."

Lan Khánh đi vào sơn động dắt Tiểu Trư ra, lại dụi dụi mắt, đánh cái ngáp, nói: "Tiểu Trư, đuổi theo Cổ Tam Dũng."

Giống như còn buồn ngủ, Tiểu Trư vòng vài vòng tại chỗ, sau đó hoang mang nhìn Lan Khánh, Lan Khánh hiểu ý nói: "Tiểu Trư tìm không thấy, cước trình người nọ nhanh hơn chúng ta rất nhiều, hơn nữa vùng này lại có thủy lộ, nếu qua sông, mùi sẽ tản mất."

"Vậy phải làm thế nào đây…." Tiểu Thất lo lắng nhìn rừng rậm phương xa.

"Đã đói bụng, ta muốn ăn gà rừng." Lan Khánh nói.

Tiểu Thất đang suy nghĩ chính sự đành phải ai oán liếc đại sư huynh hắn, sau đó nhận mệnh bắt mấy con gà rừng trở về.

Lan Khánh ăn uống no đủ, cười mèo từ trong ngực xuất ra một ống trúc, thả Tầm Hương điểu Hắc Hắc bị hắn thu bên trong.

Lan Khánh vỗ hai tay, tung Hắc Hắc lên không trung, kêu một tiếng: "Đi thôi."

Tiểu Thất mạc danh kỳ diệu nhìn Lan Khánh.

Lúc này Lan Khánh mới nói: "Kỳ thật ngày đó ta đã sớm đạn một ít Bách Lý Tầm Hương trên người hắc y nhân, tuy rằng ngươi té xỉu, sau đó hắn chuồn mất, nhưng hắn có trốn thế nào, cũng trốn không thoát lòng bàn tay Tiểu Hắc đại nhân ta."

Năm ngón tay Lan Khánh nắm chặt, trên mặt đầy vẻ đắc ý a…

Bách Lý Tầm Hương là gì?

Là một trong một trăm linh tám độc dược Độc Thủ Trích Tiên Lan đại giáo chủ yêu thích nhất, chỉ cần vẩy một xíu, rồi thả Tầm Hương điểu, cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển vẫn sẽ bị tìm thấy.

Sau đó, Tiểu Hắc đại nhân rất khoái nhạc dắt heo yêu của hắn, chỉ phương hướng Tầm Hương điểu bay đi nói: "Tiểu Trư, mau đuổi theo Hắc Hắc. Lần này không thể mất dấu nữa biết không?"

"Hầu hầu—" Tiểu Trư kêu.

Tiếp đó, Tiểu Trư chạy trước, Lan Khánh cũng chạy phía sau, một người một heo truy đuổi rất khoái nhạc, trên mặt Lan Khánh cũng tràn đầy tươi cười.

"…" Nãi nãi cá hùng.

Phóng Bách Lý Tầm Hương cũng không thèm nói.

Vậy hắn tối qua suy nghĩ cả đêm phải làm sao mới tìm được người, chẳng phải tự làm khổ mình sao ?

Ngươi, đồ Thi Tiểu Hắc đáng giận!

"Tiểu Kê, còn không nhanh lên?. Ngơ ngẩn phía sau cái gì?" Lan Khánh quay đầu lại hô.

"Đến đây." Tiểu Thất nhổ một miếng, cất bước truy theo, đuổi tới trước.

Thẳng hướng bắc, đó là kinh thành.

=====

Nhân bài post này, bọn mình cũng muốn cám ơn Thùy An, tuy bạn không lên tiếng nhưng vẫn âm thầm ủng hộ bọn mình, và vẽ tranh tặng khánh trúc.

Vốn muốn post lên nhưng mà sau khi nghĩ kỹ, mình và cáo quyết định giữ làm của riêng ngắm riêng cất riêng với nhau:"D.

Cảm ơn bạn Thùy An vì bức tranh rất tâm huyết của bạn ^^.

(cáo: ủa làm sao bạn biết mail của Tiểu Vũ vậy O.O)

89. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 11: Phiên Ngoại : Nha Môn Ký Sự

Quy Nghĩa huyện nha môn có một nhân vật, danh Đinh Kim, là người đứng đầu Tứ đại kim cương Quy Nghĩa huyện, tính cách trầm ổn già dặn, đầu óc thanh sở. Đám người Lý Trung, Trần Báo, An Quốc nghe theo lệnh của hắn, tất cả cấp dưới gọi hắn là Đầu Nhi, bình thường cũng được lòng người trong Quy Nghĩa huyện nha môn.

Nhưng một người như vậy, danh khí vang đương đương, lại đã hơn ba mươi còn chưa cưới lão bà. Giống Trần Báo, An Quốc, cũng là một gã độc thân.

Từ lúc Tiểu Thất tháo bỏ dịch dung, lộ ra gương mặt nghe nói là nguyên bản, Quy Nghĩa huyện liền nổi lên một phong trào kỳ quái: gọi là ngắm mỹ nhân.

Cái gọi là mỹ nhân, cũng không phải chỉ chỉ nữ nhân. Diện mạo xinh đẹp, làn da trắng nõn, ngũ quan tú lệ, tướng mạo thoát tục thậm chí khí vũ hiên ngang, anh tuấn bất phàm, trong thời gian này đều bị xưng thành mỹ nhân.

Buổi sáng, sau khi ở trong thư phòng Thi Vấn đàm luận vụ án, Tiểu Đầu Nhi cùng Tiểu Thất như hình với bóng của hắn lập tức ra ngoài tra án.

Đinh Kim có việc cùng hướng, cho nên đi theo phía sau hai người.

Ai ngờ Tiểu Thất mới bước một bước ra khỏi nha môn đã dẫn tới các cô nương hai bên thét chói tai.

Tiểu Thất hiển nhiên bị dọa, Tiểu Đầu Nhi cũng kinh hách. Đương lúc Tiểu Đầu Nhi muốn phát giận, Tiểu Thất liền phất tay với mấy cô nương kia, sau đó mang theo Tiểu Đầu Nhi gia tăng cước bộ chạy đi.

Đinh Kim ở phía sau nghe các cô nương nói:

"Ngươi xem ngươi xem, tướng mạo Tiểu Hắc đại nhân cùng Tiểu Thất đại nhân đăng đối *(là đăng đối trong môn đăng hộ đối ấy, ý là tương xứng đẹp đôi:">)*cỡ nào a! Quả thực đẹp vô cùng!"

"Lần trước Phúc thẩm bán đồ ăn nghe Cái Tử đại nhân trong nha môn nói: Tiểu Thất đại nhân rất lợi hại, dịch dung thuật rất cao minh, mỗi lần đều khiến người vô cùng tán thưởng. Bất quá, lúc này mới là diện mạo chân chính của hắn đấy, đi cùng một chỗ với Tiểu Hắc đại nhân thật là cực kỳ tương xứng a!"

"Thuật dịch dung là cái gì?"

"Ân… Hình như là có thể làm cho người ta thay đổi hình dạng… Dù sao Phúc thẩm nói vậy, hơn nữa Tiểu Thất đại nhân cũng trổ mã đến… càng thêm anh tuấn mê người…"

"Ai ai… Các ngươi nói, nếu Tiểu Thất đại nhân có thể vĩnh viễn đều mang gương mặt dễ nhìn này, hơn nữa cả đời cùng một chỗ với Tiểu Hắc đại nhân, vậy tốt cỡ nào…"

"Đúng vậy a…" Các cô nương khác đồng thanh phụ họa.

"Còn có còn có, ta cảm thấy bộ khoái Trần Báo cùng An Quốc đi cùng cũng được mắt nha…"

"Thi đại nhân cùng Nam sư gia tuy rằng ít trông thấy, nhưng hai người bọn họ sóng vai đứng chung quả thực khiến người như mộc xuân phong nhỉ!"

"Như vậy, còn Đinh bộ đầu? Đinh bộ* đầu phối được với ai đây?" Một cô nương trong đó đột nhiên hỏi như vậy.

"Ách…" Không ai trả lời.

Đinh Kim nghe một chốc, nhớ tới mình còn việc quan trọng nên lập tức ly khai, cũng không nghĩ tới điểm khác.

* * *

Buổi tối trở về nha môn, Đinh Kim mới bước một bước tiến tiền viện đã thấy Tiểu Thất cùng Tiểu Đầu Nhi ngồi ở trên bậc thang đại đường không biết đang nói gì đó.

Hai người nói nói, Tiểu Đầu Nhi đột nhiên yên lặng nhìn Tiểu Thất, sau đó đầu nghiêng tới trước, ấn cả người Tiểu Thất trên bậc thang, mặc cho Tiểu Thất không ngừng giãy giụa hô: "Nơi này là bên ngoài a!" cũng vô dụng.

Tiểu Đầu Nhi muốn hôn ai, người đó trốn không thoát.

Mắt Đinh Kim thẳng tắp.

Nhưng hắn nhìn hồi lâu, liền che trán chậm rãi rời đi.

Hắn không nói lời nào, ngay cả thanh âm cũng không phát ra, coi như chính mình cho tới bây giờ chưa thấy cảnh tượng như vậy, không phát hiện nam nhân cưỡng hôn nam nhân.

Đi đến hậu đường, thấy Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh đứng dưới trăng không biết đang nói gì.

Đinh Kim vốn muốn tới thỉnh an, nhưng thấy Thi đại nhân giơ tay vuốt mắt, sau đó Nam tiên sinh ôn nhu cầm tay Thi Vấn hạ xuống, mặt tiến sát tới trước thổi thổi mắt Thi Vấn.

Tuy rằng có thể thấy được hẳn là hạt cát rơi vào trong mắt Thi đại nhân, Nam tiên sinh chỉ hỗ trợ thổi hạt cát ra mà thôi, nhưng Đinh Kim nhìn thế nào cũng thấy không thích hợp, vì thế hắn quay đầu, thanh âm vẫn không phát ra, tăng nhanh nện bước rời đi.

Đi vào viện lạc ban phòng, bên trong đều là bộ khoái cao lớn thô kệch, vài người tụ tập một chỗ, liền tràn ra một mùi hôi thối.

Đinh Kim nghĩ, trở lại ban phòng vẫn tốt hơn, như vậy hẳn sẽ không tái thấy cảnh tượng không nên gặp.

Nào biết mới vừa tháo xuống bội kiếm bên hông, nhìn hướng giường chung đã thấy—

"…"

Buổi tối không cần làm nhiệm vụ, vả lại cảm tình luôn luôn rất tốt, cặp ca nhi *(anh em)*Trần Báo An Quốc uống rượu say khướt, hai người cơ hồ dính cùng một chỗ, tứ chi quấn lấy nhau ngủ mê mệt.

Trần Báo cùng An Quốc đều đỏ mặt, một thì miệng thì thào niệm không biết niệm cái gì, một thì tay thì sờ a sờ loạn trên lưng đối phương.

Bởi vì không phải đầu thượng ti của mình, lúc này Đinh Kim không khách khí.

Hắn lập tức trèo lên giường dùng sức tách Trần Báo An Quốc, một để ngủ phía đông, một đá đến phía tây, kết quả quá mức kích động, bọn bộ khoái còn đang uống rượu bên cạnh đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn.

"…Không có gì… Các ngươi cứ tiếp tục uống …" Đinh Kim thở ra một hơi thật dài nói.

* * *

"Như vậy, còn Đinh bộ đầu? Đinh bộ đầu phối được với ai đây?"

Sáng sớm, tiếng mõ còn chưa vang lên, Đinh Kim bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, cả người thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sắc mặt có chút trắng bệch.

Hắn nhìn sắc trời, nhìn Trần Báo An Quốc một ngủ đông một ngủ tây như nhau, nhẹ nhàng thở ra, mặc ngoại y rồi đi ra bên ngoài.

Trời còn chưa sáng, đêm đen đặc, Đinh Kim mạn vô mục đích dạo trên đường mòn không người, hắn không dám hồi tưởng lại nội dung cơn mộng khủng bố khiến hắn bừng tỉnh kia rốt cuộc là gì.

Bất tri bất giác đi đến ngoài phòng bếp.

Lúc này, phòng bếp đã sáng đèn, tiếng dao làm bếp đóa đóa truyền ra.

Đinh Kim tò mò đi vào, muốn xem là đầu bếp nào sớm như vậy đã làm việc, ai ngờ mới bước vào cửa, hắn trông thấy gương mặt đang cười phấn nộn cùng cánh tay ngó sen vì xắn tay áo quơ dao mà lộ ra.

Tiểu Lan Hoa đang băm nhân sủi cảo nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, thấy là Đinh Kim liền tươi cười nói: "Sớm a Đinh bộ đầu, sớm như vậy đã tới phòng bếp, là vì đói bụng nên muốn tìm đồ ăn sao?"

"Nàng cũng dậy thật sớm a." Đinh Kim nói.

Tiểu Lan Hoa cười một chút, đáp: "Tối qua mẹ nuôi ta nói muốn ăn sủi cảo cho nên hôm nay ta dậy sớm một chút, làm sủi cảo cho mẹ!"

Bụng Đinh Kim không hợp thời kêu một tiếng.

Tiểu Lan Hoa nháy mắt, khóe miệng khẽ giương lên, nhẹ giọng nói: "Hay là Đinh bộ đầu ngồi đây chờ một xíu, ta làm hơi nhiều sủi cảo, mà mẹ nuôi ăn không nhiều lắm, ngươi thuận tiện ăn giúp ta chút đi!"

Nhúng sủi cảo đun trong nước, múc ra một chén nóng hôi hổi, chén canh sủi cảo mặt trên bập bềnh một lớp hành cùng lá cải xanh biếc được bưng đến trước mặt Đinh Kim, Đinh Kim ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt Tiểu Lan Hoa ôn nhu uyển ước, trước mặt hắn bỗng dưng nhoáng lên, bên tai vang vọng những lời mới vừa nghe thấy trong mộng.

“Như vậy, còn Đinh bộ đầu? Đinh bộ đầu phối được với ai đây?”

Trong sát na điện quang hỏa thạch này, tựa hồ có thứ gì đó bùng nổ trong đầu.

Sau đó Đinh Kim biết, bản thân đã tìm được người kia.

Người về sau sẽ ở bên cạnh hắn, vì hắn rửa tay nấu canh thang, để khi hắn về đến nhà có thể thấy ngọn đèn dầu chào đón, có một bát canh nóng ấm dạ, cùng nhau nắm tay đi đến cuối đời.

***

*bộ: : bắt, đánh, vồ, theo thiều chửu đọc là bộ, có khi đọc là bổ, cả hai cách đều đúng, để phù hợp với cách dùng “bộ khoái”, cho nên sẽ để là “bộ đầu” – người đứng đầu nhóm sai nha chuyên bắt người, thay vì “bổ đầu” như nhiều người để:”D)

90. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 12: Khánh Trúc Nan Thư Chi Bích Hải Thanh Thiên (hạ)

Văn án

Lan Khánh trốn ngục cùng Tiểu Thất điều tra án tử,

Tình tiết khó bề phân tỏ dần dần tra ra chân tướng,

Nhưng thế sự thường thường không thể hoàn toàn như nhân ý,

Lan Khánh nhớ Bách Lý Thất là ai,

Lại đã quên đi một người từng cùng hắn xuất sinh nhập tử, xử án tróc tặc ở Quy Nghĩa huyện,

Người tên Trần Tiểu Kê.

Có lẽ là, hắn đem hết thảy mọi sự ở Quy Nghĩa huyện coi như một giấc mộng.

Hắn từng sống trong một cơn mộng đẹp, nhưng mỹ mộng kia hiện giờ đã tàn.

Người nọ đi rồi, hắn bị bỏ lại.

Rốt cuộc… không thể quay về…

—Ít nhất hắn vốn tưởng là như vậy.

“Trần Tiểu Kê! Ngươi dám lén lút bỏ đi— ngươi không muốn sống nữa có phải không—”

Được rồi, có lẽ Bách Lý Thất hắn cả đời cũng thoát không được danh xưng Trần Tiểu Kê.

***

Chương một

Trước khi đi làm công, Thi Vấn có vài lần tới lao phòng thăm Lan Khánh. Những lần ấy, Lan Khánh đều mê man nằm ngủ trên giường. Một hồi hai hồi Thi Vấn không thấy kỳ quái, nhưng qua mấy ngày sau, hắn cũng thấy được Lan Khánh khác thường.

“…” Ngày hôm đó, Thi Vấn như lệ thường, để lao đầu mở khóa đi vào lao phòng, Lan Khánh cũng vẫn chùm kín chăn như trước, cả người rúc vào trong ổ chăn chỉ để lộ mặt.

“Tiểu Hắc, ngươi có phải còn giận cha giam ngươi, cho nên mỗi ngày cha đến đây ngươi đều giả bộ ngủ không?” Thi Vấn thấp giọng hỏi ái tử.

“Lan Khánh” nằm trên giường hơi run rẩy, nhưng vẫn không hé răng. Dù vậy mặt của hắn vẫn hơi hơi trướng hồng lên, giống như có một cỗ khí nghẹn không ói ra được.

“Ngươi ngồi dậy đáp lời, cha biết ngươi không thực sự ngủ.” Hiện nay còn là ban ngày ban mặt, người bình thường đều không có khả năng ngủ lúc này.

Lan Khánh vẫn không động đậy.

“Tiểu Hắc!” Thi Vấn quát một tiếng.

Người trên giường lại run rẩy một chút.

Thi Vấn túm một đầu chăn dùng sức lôi kéo, lật tung chăn mền trên người Lan Khánh, người nằm trên giường đột nhiên “a” một tiếng, cả người thối lui, sau đó mở to đôi mắt sợ hãi nhìn Thi Vấn.

“…” Thi Vấn há to miệng.

Người trên giường mặc dù có khuôn mặt như đúc với Lan Khánh, nhưng thân hình khung xương rõ ràng to hơn Lan Khánh một vòng, so với Lan Khánh thân hình gầy mảnh thon dài cũng cường tráng hơn, Thi Vấn cùng Lan Khánh ngày đêm đối diện, có lẽ người khác không thấy, nhưng kẻ làm cha như hắn sao lại không nhận được con mình?

Rất rõ ràng người này không phải ái tử của hắn.

"Ngươi là ai?" Thi Vấn hỏi.

"Đại… đại nhân…" Biết sự tình đã bị vạch trần, An Quốc không chỗ để trốn nuốt nước miếng, biểu tình thống khổ nói: "Thuộc, thuộc hạ An Quốc…"

"An Quốc?" Thi Vấn kinh hoảng. "Ngươi là An Quốc? Vì sao lại ở trong này? Tiểu Hắc đâu?"

"Tiểu Đầu Nhi hắn, hắn bởi vì cùng Tiểu Thất đi tra án… Cho nên bảo ta dịch dung thế thân hắn… Nghe đầu nhi nói Tiểu Đầu Nhi hiện nay… dường như là cùng Tiểu Thất đuổi theo manh mối huyết án dịch trạm… một đường hướng bắc… Giờ đã rời nha môn hơn mười ngày…" An Quốc cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Cái gì?" Thi Vấn giận dữ quát: "Nghiệt tử này— cư nhiên tìm người dịch dung thế thân, tự tiện rời khỏi lao phòng—"

***

Kinh thành cuối năm phồn hoa náo nhiệt, mỗi nhà đều vội vàng chọn mua hoa quả khô làm đồ tết qua năm.

Lan Khánh ở trên đường mua một bao hạt thông đường nghe nói ăn rất ngon, mới mở giấy dầu bao bên ngoài ra, cái mũi đã ngứa ngáy hắt hơi một cái, nước miếng toàn bộ phun lên hạt thông đường.

Tiểu Thất nguyên bản ở phía sau hắn vội vàng tới trước, vươn tay sờ trán hắn, miệng thì thầm: "Làm sao đang hảo hảo lại hắt xì, không phải lại cảm mạo chứ?"

Lan Khánh không để ý tới hắn, chính mình lấy một viên đường ăn, nhai nhai, nhãn tình sáng lên, lại bỏ tọt hai viên vào miệng, sau đó cũng cầm một viên đưa tới trước mặt Tiểu Thất.

Tiểu Thất liếc đường, nói: "Ngươi ăn là được rồi, ta không ăn."

Lông mày Lan Khánh nhướn lên, mơ hồ có dấu hiệu tức giận: "Ngươi ghét bỏ nước miếng Tiểu Hắc đại nhân?"

"Không không không, tiểu nhân nào dám." Tiểu Thất không chút khí phách lập tức hé miệng, ăn hạt thông

đường trong tay Lan Khánh, sau đó nịnh nọt nói: "Ai da, không biết có phải nhờ đường này dính nước miếng Tiểu Hắc đại nhân, cư nhiên so với đường ta mua trước kia còn ngon hơn ngọt hơn nhiều lắm, thật sự ngon miệng như quỳnh đan ngọc lộ a—"

Khả năng vỗ mông ngựa của Tiểu Thất được tâm Lan Khánh nhất, Lan Khánh cười, so với hoa trong xuân còn sáng lạn hơn, nói: "Nói ngọt lắm, vẫn là miệng ngươi ngọt nhất." Dứt lời một tay ôm lấy gáy Tiểu Thất, kéo cả người Tiểu Thất vào trong ngực, cong miệng áp xuống, hôn Tiểu Thất đến thiên đại hôn ám nhật nguyệt vô quang.

Tiểu Thất sống chết giãy giụa nhưng vẫn không trốn thoát ma chưởng của Tiểu Hắc đại nhân.

"…" Lão bản bán hạt thông đường trợn trừng hai mắt.

Đại thẩm đi qua trên đường liếc hai người, tức giận mắng: "Thật sự là thói đời ngày sau."

Hôn đủ, Lan Khánh mới buông Tiểu Thất. Hắn chép chép miệng nói: "Ngọt."

Tiểu Thất bị hôn thiếu chút nữa không thở nổi, hai đầu gối mềm nhũn, khuôn mặt tuấn tú đỏ lựng tràn đầy ai oán. "Nơi này là bên ngoài, toàn người là người a.."

"Dù sao cha không ở đây. Cha không ở đây, cũng không nhìn thấy ta hôn ngươi, Tiểu Hắc đại nhân ta cao hứng thì ở đâu chả hôn được, ngay cả chỗ này cũng hôn." Lan Khánh lại ăn hai viên hạt thông đường, sau đó hanh hanh hai tiếng, nhảy tung tăng.

Tiểu Thất đi sau hắn dùng tay mãnh liệt lau nước miếng, hoàn toàn hết cách với người này.

***

Trời mờ tối, bông tuyết nhỏ bay bay. Trước đại trạch xa hoa nằm ngoài hoàng thành có một thanh niên đang cúi đầu chờ, thanh niên đứng hồi lâu, đại môn màu đỏ kia mới mở ra, một gã quản gia mở miệng nói:

"Vương gia đáp ứng gặp ngươi, vào đi."

Thanh niên gật đầu, yên lặng đi theo quản gia kia vào trong đại trạch.

Xuyên qua trung đình, sau tiến vào trong một gian phòng ấm áp trang trí địa long, giá lạnh đều bị chắn bên ngoài, bông tuyết trên người thanh niên cũng dần dần tan chảy.

Một nam tử cao đại uy mãnh nhưng hai mái sinh sương tọa trên ghế, tên nam tử kia vận quan phục, thoạt nhìn chừng năm, sáu mươi tuổi, trên người tỏa ra một cỗ khí thế nhiếp nhân, một đôi hỏa nhãn kim tinh

bắn tới thanh niên, giống như muốn nhìn xuyên ra vài cái động trên người thanh niên kia.

"… Túc vương gia." Thanh niên vẫn cúi đầu rốt cuộc ngẩng lên. thanh niên ngày thường phương diện đại nhĩ *(tai to mặt vuông chính trực)*, diện mạo hàm hậu, chính là Cổ Tam Dũng.

Còn người hắn gọi "Túc vương gia" chính là trường huynh của đương kim thiên tử, Túc vương Đông Phương Chiên.

Đông Phương Chiên cầm một khối bảo ngọc linh lung trong tay, bảo ngọc kia màu sắc ôn nhuận, khi lay động lại phát ra tiếng vang thanh thúy, là bảo bối con hắn lúc còn sống đeo tùy thân, yêu thích không buông.

Đông Phương Chiên liếc Cổ Tam Dũng một cái rồi lại dời ánh mắt về linh lung bảo ngọc. Khi tầm mắt của hắn chạm đếm khối mỹ ngọc kia, tưởng niệm con yêu, đôi mắt lãnh liệt cũng nhu hòa hẳn.

"Ngươi tới làm gì?" Đông Phương Chiên hỏi.

"Ta đã chiếu theo phân phó của vương gia, hết thảy giá họa trên người Thi Tiểu Hắc." Cổ Tam Dũng nói.

"Ân." Đông Phương Chiến thuyết: "Ngươi không phải nên chờ Thi Vấn chính tay chém con hắn mới trở lại sao?"

"…" Cổ Tam Dũng chần chờ, sau nói: "Thi Vấn đã giải Thi Tiểu Hắc vào lao nội… Nhưng bộ khoái Quy Nghĩa huyện tựa hồ không tin người là Thi Tiểu Hắc giết…"

Đông Phương Chiên hừ lạnh: "Thi Vấn người nọ tự cho là thanh cao, vô luận chuyện gì đều phân rõ phải trái. Lúc này bổn vương sắp đặt lâu như vậy, nhân chứng vật chứng cũng thanh sở minh bạch bày trước mắt hắn, bổn vương không tin hắn còn có thể lật lại bản án cứu con hắn ra."

Đông Phương Chiên nắm chặt bảo bối trong tay, khuôn mặt bị hận ý vặn vẹo, hắn đau thương mà thống khổ nói: "Thi Vấn hại bổn vương mất nhi tử, bổn vương sẽ bắt hắn dùng sinh mạng đám người Quy Nghĩa huyện cao thấp hoàn lại nợ máu này. Thi Tiểu Hắc chính là kẻ thứ nhất– kế tiếp còn có kẻ thứ hai, thứ ba— bổn vương nhất định bắt hắn phải trơ mắt nhìn tất cả mọi người chết đi, tươi sống tra tấn chết hắn."

Cổ Tam Dũng cúi đầu nói: "Vương gia, ta đã thực hiện theo phân phó của ngươi, mỗi một sự kiện đều làm thỏa đáng, ngươi có thể cứu đại ca cùng mẫu thân đệ đệ của ta ra trước không… Mẫu thân của ta tuổi tác đã cao… Hiện giờ lại là tiết đông giá rét, ta chỉ sợ nàng còn ở trong lao thể cốt sẽ chịu đựng không nổi…"

Đông Phương Chiên hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi yên tâm, bổn vương đáp ứng việc của ngươi đương nhiên sẽ không nuốt lời. Nhưng Thi Tiểu Hắc còn chưa chết, bổn vương muốn ngươi quay về Quy Nghĩa huyện tiếp tục giám sát những kẻ đó, đợi Thi Vấn tự mình chém Thi Tiểu Hắc, ta tự nhiên sẽ cứu lớn nhỏ Cổ gia

từ chỗ Kính vương."

"…" Cổ Tam Dũng lộ vẻ khó khăn. "Nhưng bọn hắn đã phát hiện trong nha môn có gian tế, ta không thể cứ tiếp tục ở lại trong nha môn. Vương gia… Van cầu ngài giơ cao đánh khẽ, cứu mẹ ta ra trước… Lão nhân gia nàng thật sự không chịu nổi qua mùa đông…"

"Không cần nhiều lời." Túc Vương gạt phắt. "Làm việc của ngươi cho tốt. Chỉ cần Thi Tiểu Hắc chết, ta tự nhiên sẽ cứu mẫu thân cùng huynh đệ ngươi ra."

"Vương gia." Cổ Tam Dũng bước trước một bước, vẻ mặt lo lắng lại khẩn thiết.

Thị vệ ngoài cửa lập tức đi tới kéo Cổ Tam Dũng ra ngoài.

Cổ Tam Dũng đi rồi, Đông Phương Chiên nhìn linh lung bảo ngọc mất đi chủ nhân trong tay, không khỏi bi thương từ trong tràn ra.

Đông Phương Chiên lão lệ ngang dọc, thì thào với bảo ngọc: "Con ơi…. Ngươi đang ở dưới cửu tuyền chờ xem, cha chắc chắn sẽ báo thù cho ngươi… Con ơi…"

Mấy tháng trước, con độc nhất của hắn, Đông Phương Lôi Dẫn, bị lão thất phu Thi Vấn phán quyết, bị người chặt đầu tại pháp trường, mất đi tánh mạng ở Quy Nghĩa Huyện.

Từ khi đó, Đông Phương Chiên đã thề phải khiến tất cả Quy Nghĩa Huyện nha môn nhân tham dự vào chuyện này phải nợ máu trả bằng máu.

Nhất là kẻ ngồi trên công đường thân hạ phán quyết, Thi Vấn.

Hắn tuyệt đối phải khiến Thi Vấn hối hận, hối hận đã chém nhi tử của Đông Phương Chiên hắn—

***

Lan Khánh mở bao phục của Tiểu Thất ra xem, gạt mấy thứ loạn thất bát tao gì đó bên trong sang một bên, lục tìm nhân bì diện cụ Tiểu Thất xuất môn nhất định sẽ mang.

Nhìn thấy được nhân bì diện sụ, nhãn tình Lan Khánh sáng lên, lập tức cầm lấy ngồi bên cạnh bàn, từng mảnh từng mảnh dán thử lên mặt mình.

Tiểu Thất chạy bên ngoài tìm người, hiện nay không ở trong phòng khách điếm. Lan Khánh không sợ Tiểu Thất trở về nhìn thấy mình lục đồ của hắn, dù sao con gà kia từ đầu đến chân sớm đã là của mình, đồ của con gà này cũng là đồ của hắn, cho nên hắn lục bao phục của mình đương nhiên chẳng sai chỗ nào.

Mỗi lần dán nhân bì diện cụ lên mặt, Lan Khánh lại chạy tới trước gương nhìn nhìn, sau đó tán tưởng một tiếng, tái chạy về thay mảnh khác.

Khi Tiểu Thất trở về từ bên ngoài, cảnh hắn thấy chính là bộ dạng chạy tới chạy lui của Lan Khánh.

"Ngươi đang làm gì?" Tiểu Thất buồn cười hỏi.

"Ân ân ân." Lan Khánh xoay đầu lại, trên mặt là một bộ già nua, còn có nếp nhăn hằn thật sâu. "Vì sao ngươi có loại nhân bì diện cụ này, trước kia ta chưa thấy qua."

"Ngươi đương nhiên chưa thấy qua." Tiểu Thất khát nước, hắn ngồi lên ghế rót cho mình một chén, uống một ngụm rồi nói: "Đó là mới làm."

Lan Khánh hiển nhiên rất hài lòng lão nhân diện cụ trên mặt, hắn đội mặt nạ ngồi đối diện Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng rót cho hắn một chén, Lan Khánh uống một hớp sau nói: "Cái này đẹp, ta muốn."

Tiểu Thất gật đầu. "Vậy lấy đi."

Lan Khánh rất cao hứng sờ sờ mặt, rồi lại đi tới lục lục lọi lọi bao phục của Tiểu Thất, tìm được phẩm màu gì đó, đem tóc nhuộm thành trắng, sau đó xoay đầu, mắt chớp chớp nhìn Tiểu Thất.

Dáng điệu Lan Khánh tựa như tiểu hài tử chiếm được thứ yêu thích, khờ dại mà thỏa mãn.

Tiểu Thất không khỏi cười một chút. Lan Khánh đội mặt nạ kia lên mặt, biến mình thành lão dạng tử bảy, tám mươi tuổi, rõ ràng mặt nhăn nheo da nhăn nheo không quá dễ nhìn, nhưng hắn lại có một loại cảm giác, vô luận bề ngoài người này biến thành bộ dạng gì, hắng cũn sẽ thích người này.

"Lát nữa muốn ra ngoài thế này sao?" Tiểu Thất hỏi.

"Hắc Hắc đã tìm được Cổ Tam Dũng?" Lan Khánh hỏi.

"Tìm được rồi." Tiểu Thất nói: "Ta trở về chính là để gọi ngươi cùng đi."

Lan Khánh gật đầu.

Tiểu Thất vẫy Lan Khánh lại, nhìn mặt hắn, thay hắn sửa lại một phần nho nhỏ làm cho mặt nạ càng dính chặt hơn, tái bảo Lan Khánh vươn tay, cũng hạ một phen công phu trên tay hắn, rồi thay một bộ y phục khác cho Lan Khánh.

Tiếp đó, Lan Khánh cực kỳ hứng thú chạy tới trước gương soi xem, phát hiện mình từ đầu tới chân đều biến thành lão nhân gia tuổi già sức yếu, mắt kia a, cười đến mức càng thêm cong.

Gà của hắn quả nhiên có bản lĩnh. Lan Khánh cảm thấy như thế.

***

Nguyên bản tuyết hoa rất nhỏ, nhưng sau khi Cổ Tam Dũng rời khỏi chỗ Túc vương thì chậm rãi lớn thêm.

Sắc trời dần tối, hắn sờ sờ lộ phí trong ngực, trong ngực có một túi tiền trinh, nhưng hắn không định dùng chúng, nghĩ nghĩ, hắn đi đến một ngôi miếu đổ nát ngoài thành ngủ, cũng nhóm lên một đống lửa.

Trên khuôn mặt giản dị của Cổ Tam Dũng giăng một chút u sầu, hắn nghĩ đến thân nhân của mình ở chỗ Kính vương không biết trải qua những gì, hơn nữa mẫu thân lớn tuổi như vậy, mùa đông này phải chịu đựng thế nào?

Cổ Tam Dũng gảy đống lửa, rõ ràng cả ngày đều không ăn uống, thế nhưng hắn lại không cảm thấy muốn ăn chút nào.

Trời dần dần tối tăm, hắn nằm trên đống cỏ khô im lặng suy nghĩ, lúc này xa xa truyền lại tiếng bước chân.

Cổ Tam Dũng vốn không muốn để ý, nhưng tiếng bước chân lại càng ngày càng dồn dập, lại hình như có chút tập tễnh chạy tới chỗ hắn.

Cổ Tam Dũng ngồi dậy, đôi mắt nhìn thẳng ra ngoài miếu đổ.

Bên ngoài truyền đến thanh âm già nua: "Không được, không được, ngươi không biết xấu hổ, đừng tới đây."

Ngay sau đó là giọng nói của kẻ xấp xỉ tuổi hắn nhưng tương đối khàn khàn vang lên: "Hanh hanh hanh. ta xem ngươi có thể chạy đến chỗ nào? Cho dù ngươi có thể phi thiên độn địa, cũng bay không khỏi lòng bàn tay ta."

"A a a—đừng tới đây—"

Theo tiếng hét thảm, một lão nhân gia tuổi tầm bát tuần, tóc trắng toàn bộ chống gậy, tập tễnh tập tễnh chạy vào từ ngoài miếu, miệng thở hồng hộc.

Cổ Tam Dũng lặng đi một chút.

Lão nhân gia kia đi vào thấy Cổ Tam Dũng cũng sửng sốt, sau đố lập tức chạy đến bên cạnh Cổ Tam Dũng, mặt mày sầu khổ cầu xin: "Anh hùng, anh hùng, cầu ngươi cứu lão phu."

"Cầu ai cũng vô dụng, cho dù đại la thần tiên hạ thế cũng không cứu nổi ngươi. Tao lão đầu ngươi hôm nay trốn không thoát đâu, lão phu tuyệt đối sẽ trói ngươi về nhà, cùng ngươi làm 'Chu công chi lễ'*, khiến ngươi từ trong ra ngoài đều thành người của lão phu." Theo thanh âm, một lão nhân gia thứ hai bước vào trong miếu. Lão giả kia mái tóc hoa râm, nện bước cũng có chút tập tễnh, cũng đồng dạng tám mươi mấy tuổi như lão giả thứ nhất.

Sau khi nghe thấy mấy lời thốt ra từ miệng lão giả, Cổ Tam Dũng không khỏi rùng mình. Làm "Chu công chi lễ?" Hai người này đều là nam, hơn nữa cũng đã bảy tám mươi tuổi.

Lão nhân gia thứ nhất run rẩy thân mình, vội vàng trốn sau Cổ Tam Dũng.

Lão nhân gia thứ hai quét đôi mắt lợi hại tới Cổ Tam Dũng, cả giận nói: "Tao lão đầu ngươi trốn phía sau tiểu tử làm gì, còn không mau ra đây. Ta nói rồi, chỉ cần ngươi theo ta, cả đời này ta đều hảo hảo 'thương' ngươi."

"Ta phi." Lão nhân gia tránh sau Cổ Tam Dũng run rẩy nói: "Ngươi tử lão đầu, lão phu nói gì thì cũng là nam nhân, nam nhân theo nam nhân, vậy không phải để người trong thiên hạ chế giễu sao? Huống chi lão phu đã sinh cả nhi tử, tôn tử cũng có ba đứa, ngươi muốn lão phu theo ngươi, vậy lão phu phải đối mặt với nhi tử tôn nhi trong nhà thế nào đây?"

Lão nhân bị gọi tử lão đầu mị mị mắt nói: "Năm đó lão phu trẻ tuổi không hiểu chuyện, mới để ngươi cưới vợ sinh con, hiện nay một chân sắp bước vào trong quan tài, nếu không thừa dịp còn có thể làm ngươi, vậy sau tuyệt đối sẽ mang theo tiếc nuối xuống mồ, hơn nữa tiếc nuối đến tận kiếp sau. Tao lão đầu, ngươi liền theo ta đi."

Tao lão đầu đỏ mặt cả giận nói: "Ngươi cũng đã hơn tám mươi, còn làm được sao?" Tiếp đó vội vàng bắt lấy ống tay áo Cổ Tam Dũng nói: "Anh hùng cứu mạng, thỉnh cứu lão phu thoát khỏi ma chưởng dâm ma này a."

Cổ Tam Dũng nghe hai người đối thoại, nghe đến cả mặt đều đen. Nguyên lai hắn gặp phải nam nhân yêu nam nhân…

Tử lão đầu liếc Cổ Tam Dũng, hanh hanh hai tiếng nói: "Đừng tưởng dựa gần tiểu tử trẻ tuổi có thể bình an vô sự. Lão phu thứ gì cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ thiếu mỗi trói tao lão đầu ngươi trở về bái đường thành thân mà thôi. Hay là… ngươi nhìn trúng tiểu tử thân thể cường tráng này?"

Nói xong lời cuối, khuôn mặt tử lão đầu cũng âm trầm hẳn lên, hắn nói: "Nếu ngươi dám cả gan coi trọng người khác cho ta xem…" Hắn nắm tay, đốt ngón tay rắc rắc vang lên. "Ta tuyệt đối khiến ngươi sống không bằng chết…"

Ánh mắt tử lão đầu như điện lườm Cổ Tam Dũng. Hắn quát: "Còn ngươi, mao đầu tiểu tử chui từ chỗ nào ra, dám cả gan cướp người của lão phu, hừ, hôm nay lão phu sẽ tiễn ngươi xuống âm tào địa phủ, xem ngươi còn cướp thế nào được."

"A—" Thấy tình huống hiểm nghèo, tao lão đầu kêu to.

Tiếp đó, lão giả kia ra quyền đánh tới Cổ Tam Dũng, nhưng Cổ Tam Dũng tránh cũng không tránh, chỉ đến khi đối phương tới cực kỳ gần, hắn liền xuất kỳ bất ý vẩy bột phấn hướng đối phương.

"A a—-" Tử lão đầu quát to, che mặt mềm ngã xuống, hăn lăn lộn mấy vòng trên mặt đất, tiếp theo duy trì tư thế hai tay bưng mặt không còn nhúc nhích.

"A a a a a—" Tao lão đầu thấy tử lão đầu tựa hồ khí tuyệt, cũng kêu lớn lên.

Cổ Tam Dũng rút tay áo khỏi tay tao lão đầu, đi đến trước người lão giả ngã xuống, dùng mũi chân đá đá hắn, muốn xem hắn đã chết hẳn chưa.

Lão giả bị bỏ lại chỗ kia, thấy Cổ Tam Dũng đá "bang bang" mấy cái không khỏi hít một hơi. "Nãi nãi cá hùng, có thể đừng đá nặng như vậy không a." Hắn ở trong lòng hô.

Nghe thấy tiếng hấp khí, Cổ Tam Dũng quay đầu liếc lão giả, trên mặt lão giả miễn cưỡng bày ra tiếu dung, "hắc hắc" cười hai tiếng.

"… Ngươi không sao chứ?" Cổ Tam Dũng đi tới trước đống lửa, ngồi xuống đống cỏ khô.

"Không sao không sao, cảm tạ anh hùng cứu mạng." Lão giả lập tức nói.

"Không sao vậy lập tức rời khỏi nơi này." Cổ Tam Dũng vẻ đạm mạc nói.

Lão giả kia cả kinh, vội vàng ngồi xuống bên người Cổ Tam Dũng. "Không được không được, anh hùng ngươi là ân nhân cứu mạng ta, nói cái gì ta cũng phải biết được tên anh hùng, biết nhà ngươi ở đâu, còn có, ngươi vì sao cứu ta, ngày sau ta sẽ dâng đại lễ, tạ ân cứu giúp của anh hùng."

Cổ Tam Dũng cúi đầu nhìn chăm chú ánh lửa. "Tuyền Châu Cổ gia Cổ Tam Dũng, không cần tạ lễ, chỉ là ta cảm thấy lão nhân kia đáng ghét, thuận tay tiễn hắn đi gặp Diêm vương, không phải muốn cứu ngươi."

"Tuyền Châu Cổ gia?" Nhãn tình lão giả sáng lên. "Ngươi là người Cổ gia?"

"Đúng vậy." Cổ Tam Dũng ngẩng đầu, khuôn mặt có chút nghi hoặc. "Ngươi biết Cổ gia?"

"Biết." Lão giả lập tức nói: "Sao lại không biết. Ta có một đường muội được gả đến Cổ gia, ngươi có quen Trần A Hoa không? Nàng chính là được gả cho Cổ… Cổ… Cổ Tuấn gì đó… Ai… Ngươi xem đầu ta, đã là sự tình sáu mươi năm trước, nếu không gặp gỡ ngươi, nói không chừng ta cũng quên mất ta từng có một đường muội…"

Lão giả cười chân thành.

Cổ Tam Dũng trước có chút hoài nghi nhìn lão giả, nhưng thấy người nọ là bình thủy tương phùng ý ngoại ngộ kiến, không giống người có tà tâm, tái suy nghĩ, phân chi Cổ gia đông đảo, tựa hồ một chi trong gia phả thật sự có chữ thứ hai là "tuấn", hơn nữa lão giả này là chính mình vừa cứu, lại thấy hắn tươi cười thân thiết, dần dần, hắn cũng buông tâm phòng bị.

Trong đêm, lão giả kéo lê vị lão nhân đã chết lúc trước qua một bên, dùng cỏ khô bao phủ, rồi trở lại bên cạnh Cổ Tam Dũng, cùng hắn tán gẫu lung tung.

Lão giả lấy ra một hồ Hoàng Tửu lâu năm, cùng Cổ Tam Dũng hai người vừa uống vừa nói, nhưng đại đa số thời điểm đều là lão giả nói nhiều lắm, Cổ Tam Dũng thì chỉ lặng lặng nghe.

Lúc lão giả nói chuyện, thỉnh thoảng mặt mang bi thương nhìn vị lão nhân bị cỏ khô che phủ.

Cổ Tam Dũng nói: "Ngươi không phải không thích hắn, cho nên cầu ta cứu ngươi sao? Hiện nay hắn đã chết, ngươi lại thương cảm hắn?"

Lão giả thở dài một hơi: "Anh hùng ngươi không biết, lão phu cùng hắn dù sao cũng đã dây dưa sáu mươi mấy năm, tuy rằng nhi tử tôn tử đều sinh, tằng tôn tử *(chắt)*cũng sắp có, nhưng hắn đến chết cũng vẫn cô độc, vì lão phu cả đời không lấy vợ, ngẫm lại, cũng hiểu được hắn ngốc, thật sự không đáng. Dù sao lão phu thật sự không thích hắn."

Cổ Tam Dũng ngẩn người, ngưng mắt nhìn ánh lửa nói: "Đó là hắn ngốc. Cho dù người khác không thích hắn, nhưng hắn vẫn chỉ làm theo ý mình."

Lão giả xua tay nói: "Quên đi quên đi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta nói cái khác đi."

"Nói gì?" Cổ Tam Dũng uống một ngụm Hoàng Tửu.

"Nhà ngươi có mấy người?" Lão giả nói: "Lão phu nói trước, lão phu có con trai, một con dâu, ba tôn tử, sáu tôn tức phụ, tằng tôn tử đại khái tháng sau xuất thế, thật sự làm người ta cao hứng."

Không biết có phải do uống quá nhiều rượu, Cổ Tam Dũng bình thường cũng không trả lời loại vấn đề này cũng mở miệng. Hắn thản nhiên nói: "Mẹ ta, một ca ca một đệ đệ, một tẩu tẩu, tẩu tẩu đang mang bầu, đứa nhỏ đại khái được năm tháng."

“Ai da, ca ca đã cưới, vậy ngươi cũng đã cưới vợ?” Lão gia hỏi.

“Còn chưa.”

“Còn chưa?” Lão giả kinh ngạc nói: “Là ngươi không muốn lấy, hay là mẹ ngươi không giúp ngươi quyết định?”

“…” Cổ Tam Dũng không trả lời.

“Ai ai, vậy không nói nữa, nói chuyện khác tốt lắm.” Lão giả nói: “Mấy người nhà lão phu… a, bình thường thoạt nhìn hiếu thuận, ai biết vừa gặp tử lão đầu kia liền thay đổi toàn bộ. Tử nhân kia bất quá uy hiếp bọn họ vài câu, chặt đứt sinh ý trong nhà, bọn họ đã trói lão phu đưa tới nhà người nọ, may mắn lão phu nhân cơ hội chạy trốn, lúc này mới tránh được tuổi già khó giữ.” Lão giả dứt lời còn thở dài thật sâu.

“Còn người nhà ngươi thì sao?” Lão giả hỏi: “Tuyền Châu chẳng phải cách kinh thành rất xa, sao ngươi lại tới kinh thành?”

“…” Qua một hồi, Cổ Tam Dũng mới chậm rãi mở miệng: “Cha ta chết sớm, thuở nhỏ mẹ thiên vị đại ca cùng tam đệ, sau ta rời nhà xuất ngoại. Lúc trước ta nhận được thư nhà, biết đệ đệ đắc tội đại nhân vật trong kinh thành, mọi người trong nhà đều liên lụy, muốn ta đến cứu giúp…”

“Đại nhân vật? Nhận vật đại cỡ nào?” Lão giả nói: “Ngươi kể một chút, ở kinh thành lão phu cũng coi như hữu đầu hữu kiểm *(có máu mặt)*, chỉ bằng phần tình ngươi cứu lão phu, dù thế nào lão phu cũng sẽ hỗ trợ.”

Cổ Tam Dũng lắc đầu. “Rất hiếm người có thể đắc tội người nọ.”

“Ngươi kể một chút đi.” Lão giả truy vấn.

“…” Cổ Tam Dũng nhìn ánh lửa mới chậm rãi nói: “Thời gian trước đại ca ta mang theo người trong nhà đến kinh đô du ngoạn giải sầu, ai ngờ đệ đệ lại coi trong cơ thiếp của Kính vương, dụ dỗ nàng bỏ trốn… Sự việc bại lộ, Kính vương bắt giữ hắn, cũng phiền lụy lão mẫu cùng đại ca đại tẩu bị tù…”

“Tê—” Lão giả hít sâu một hơi. “Kính vương? Nhiếp chính vương? Là kẻ trong kinh thành ai cũng không dám nhạ?”

“Đúng vậy.” Cổ Tam Dũng nói: “Ngươi cũng không tất lo lắng, ta đã bái thác một vị đại nhân khác dàn xếp cho ta, chỉ cần phí một chút công phu, đáp ứng yêu người người nọ là có thể cứu bọn họ ra.”

“Là vị đại nhân nào?” Lão giả hỏi.

Cổ Tam Dũng đờ ra, đang muốn mở miệng lại đột nhiên ý thức được, tại sao mình lại nói nhiều điều không nên giảng như vậy, thần trí ngưng trọng, một tia tinh quang hiện lên trong mắt, hắn lập tức đứng lên, ngửi tửu bình nắm trong tay, cả giận nói: "Trong rượu có gì? Ngươi cho ta uống cái gì?"

Lão giả tĩnh một lúc, mặt tràn đầy nếp nhăn đột nhiên cười lên, sau đó bước một bước, lui về phía sau.

Ngay tại lúc này, người bị tha đến góc hẳn đã chết cũng bật dậy khỏi đống cỏ khô, phủi phủi rơm rạ trên mình, đi đến bên lão giả nói: "Ngứa, rơm rạ đâm."

Lão giả thay hắn phủi y phục mặc trên người. "Đương nhiên ổ chăn của ngươi thư thái hơn, ai kêu ngươi muốn làm tên đùa bỡn người." Lão giả thu hồi lão thái *(thái độ người già)*, đôi mắt mang ý cười, thanh âm cũng thay đổi, nghe ra đó là người trẻ tuổi.

Cổ Tam Dũng kinh ngạc: "Các ngươi là ai?"

"Còn có thể là ai?" Lan Khánh bóc mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt diễm lệ giảo hảo vô song, hắn lạnh lùng cười nói: "Quy Nghĩa Huyện ngỗ tác Thi Tiểu Hắc."

Tiểu Thất cũng xé diện cụ cuống, tế mi lộng nhãn nói: "Quy Nghĩa Huyện bộ khoái Trần Thất."

Lan Khánh quay đầu nhìn Tiểu Thất. "Không phải Trần Tiểu Kê sao?"

"Trần Tiểu Kê là ngươi gọi, trước mặt người ngoài ta đương nhiên tên Trần Thất." Tiểu Thất giải thích.

"A." Lan Khánh gật đầu.

"Cư nhiên là các ngươi." Cổ Tam Dũng không thể tin được. Trong lòng hắn run sợ, không rõ vì sao hai người này lại truy đuổi mình tới tận kinh thành. Rõ ràng khi còn ở Quy Nghĩa Huyện, tất cả sự tình cơ hồ đều làm đến thiên y vô phùng, mà Thi Tiểu Hắc kia cũng đã bị Thi Vấn cha hắn nhốt trong địa lao, làm sao còn có thể đi ra?

Cổ Tam Dũng biết võ công hai người này đều cao cường, bản thân không thể sánh được, hắn lập tức vẩy bột phấn trong tay lần nữa, tiếp đó muốn bỏ chạy ra ngoài, nào ngờ Lan Khánh bắn ra một viên hạt thông đường, đánh trúng huyệt đạo Cổ Tam Dũng, định trụ hắn tại chỗ, làm hắn không thể trốn đi được.

"Khụ, khụ, khụ—" Tiểu Thất ở trong bột phấn đầy trời phẩy phẩy gió ho khan, sau đó chậm rãi ung dung bước tới sau lưng Cổ Tam Dũng. Hắn xoay Cổ Tam Dũng lại, mặt đối mặt với mình cùng Lan Khánh, kéo theo nụ cười vô lại nói:

"Muốn đấu với đại gia? Đạo hạnh của ngươi còn nông lắm. Có ngỗ tác đại nhân Thi Tiểu Hắc Quy Nghĩa Huyện ta cái gì đều làm được, khám nghiệm tử thi được, phá án được, cãi vã với cha hắn được, hạ độc giải

độc càng được, Tiểu Hắc đại nhân ở đây, chút tiểu bạch phấn của ngươi sao có thể mê đảo chúng ta? Cổ Tam Dũng, ngươi a, luyện thêm mấy năm đi."

"Tiểu Kê!" Lan Khánh thản nhiên gọi Tiểu Thất một tiếng.

"Vâng." Tiểu Thất lập tức nịnh nọt trở lại bên cạnh Lan Khánh. "Sư huynh có gì phân phó?"

"Rất ầm ĩ, im lặng một chút!" Lan Khánh nói.

"Hảo." Tiểu Thất lập tức đáp ứng.

Lan Khánh tay bắt sau lưng, lững thững đi đến trước mặt Cổ Tam Dũng, hắn miết trên dưới Cổ Tam Dũng, khóe miệng kéo ra một vẻ cười lạnh, thanh âm âm lệ nói:

"Ngươi được a! Biến Quy Nghĩa Huyện nha môn từ trên xuống dưới thành gà bay chó sủa, còn làm cha ta giam ta trong đại lao. Nếu không phải Tiểu Thất có bản lĩnh áp xuống, kêu tri phủ gì đó không đến Quy Nghĩa Huyện thì không hiểu việc này còn thành thế nào nữa. Nói, rốt cuộc là ai phái ngươi tới? Ai lớn mật như vậy, dám đối nghịch với Thi Tiểu Hắc đại nhân ta?"

"Di? Sư huynh ngươi sao biết ta áp chế việc đó?" Tiểu Thất hoang mang hỏi.

Lan Khánh quay đầu lại liếc Tiểu Thất. "Sư huynh ta sự tình gì cũng biết. Ngươi không cần ầm ĩ."

"A." Tiểu Thất sờ sờ mũi, ngậm miệng.

Một đầu khác, Cổ Tam Dũng mím môi, không mở miệng.

"Không nói?" Lan Khánh thấy dáng điệu hắn, trên mặt hiện lên vẻ âm tàn, hắn giơ tay, đầu ngón tay vân vê giữa không trung, một tia quang mang màu xanh lam xuất hiện.

Ngữ điệu Lan Khánh chậm mà hòa hoãn, hoàn toàn không hiện sát khí, nhưng lời nói lại là: "Ngươi cho là trên đời này chỉ có một nhà Cổ gia ngươi dụng độc thôi sao? Tiểu Hắc đại nhân ta cũng là rất biết dụng độc, bất quá độc này từ trước đến nay thiếu người tới thử, hôm nay vừa vặn đụng phải ngươi, nếu không cứ vậy đi, ta sẽ lấy ngươi thử xem, ngươi thấy thế nào?"

Tiểu Thất bắt lấy tay Lan Khánh, dùng mảnh khăn phủ phủ trên ngón tay Lan Khánh.

"Tiểu Kê." Lan Khánh cả giận nói: "Ngươi làm gì vậy?"

"Dụng độc không tốt, dụng độc không tốt!" Tiểu Thất vội vàng nói. Hơn nữa thân phận Lan Khánh đặc biệt, nếu thêm một người biết hắn biết dụng độc, thân phận sẽ có thêm nguy hiểm bị đưa ra ánh sáng.

Tiểu Thất cười nói với Lan Khánh: "Huống chi chúng ta là bộ khoái cùng ngỗ tác nha môn, theo lý mà nói thì hẳn là nên dùng hình cầu bức cung *(đòi hình bức cung)*chính thống hơn. Điều này dường như cũng phù hợp thân phận chúng ta hơn, ngài nói có phải không?"

"…" Lan Khánh mị mắt nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất bị nhìn run rẩy mấy hồi, đang lúc hắn nghĩ Lan Khánh không đáp ứng, Lan Khánh đột nhiên hừ một tiếng, lúc này mới thu tay về.

Tiểu Thất nghe Lan Khánh nói: "Hiện cha không ở đây, ngươi đại hay là ta đại?"

"Đương nhiên là sư huynh ngài đại." Tiểu Thất cung kính đáp.

"Hảo." Lan Khánh uy hiếp nói: "Từ lúc này, vô luận ta làm gì, ngươi cũng không được xen mồm vào. Tiểu Hắc đại nhân ta muốn thẩm án, ngươi ngoan ngoãn nghe là tốt rồi. Nếu ta không mở miệng hỏi ngươi, ngươi dám tự xuất ngôn, ngươi sẽ biết."

"Vâng vâng vâng vâng vâng vâng." Tiểu Thất cũng không nghi ngờ lời Lan Khánh thốt khỏi miệng đến tột cùng có thể thành sự thật không.

Lan Khánh đi qua đi lại trong miếu đổ, nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Tiểu Thất: "Chỉ cần hình cầu bức cung đã có thể khiến hắn nói ra chủ mưu phía sau màn sao?"

"Ách, tóm lại phải thử đã." Tiểu Thất nói: "Thi đại nhân không phải đều đánh bản tử người ta sẽ nói thật sao?"

"Nhưng ở đây không có trúc bản tử…" Lan Khánh cúi đầu rầm rì, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, nói: "Có. Không có trúc bản tử, nhưng có Hắc Hắc."

Tiểu Thất mới suy nghĩ, liên quan gì đến Hắc Hắc, Lan Khánh đã thình lình đi qua đặt Cổ Tam Dũng cả người nằm thẳng, mặt hướng lên trên, sau đó lấy một ít quả khô thường dùng cho chim ăn trên người Tiểu Thất, bộ mặt dữ tợn đi tới trước mặt Cổ Tam Dũng.

Cổ Tam Dũng nhắm nghiền hai mắt, tựa hồ thực sự không có ý định khai gì.

Lan Khánh nói: "Nếu ngươi không nói, ta thật sự phải dùng hình."

"Thỉnh tự nhiên." Cổ Tam Dũng đáp.

Lan Khánh hừ lạnh, rắc vụn quả khô trên mặt Cổ Tam Dũng, Cổ Tam Dũng run lên, vốn đang nghĩ là loại độc vật gì, ai ngờ lại phát giác chỉ là một ít mảnh quả khô, liền không để ý tới nữa.

Lan Khánh xuất ra ống trúc nhốt Tầm Hương điểu từ trong ngực, nút ống trúc được rút ra, Hắc Hắc bên trong lập tức bay ra ngoài.

Hắc Hắc vừa thấy quả khô trước mặt lập tức bay nhào tới mặt Cổ Tam Dũng, móng vuốt cào lên mặt Cổ Tam Dũng, cái mỏ bén nhọn mổ mạnh lên mũi miệng hắn, mổ lấy quả khô, ăn đến hoan khoái vô cùng.

"…" Miệng Tiểu Thất mở mở đóng đóng một lúc mới nói: "Sư huynh ngươi đây là muốn?"

"Hình cầu bức cung." Lan Khánh nghiêm túc nói: "Cổ Tam Dũng ngươi có khai không, nếu ngươi không khai, ta sẽ sai Hắc Hắc càng dùng sức mổ."

"…" Tiểu Thất vỗ trán lắc lắc. Không hổ là đại sư huynh nhà hắn, lựa chọn phương pháp hình cầu thật đúng là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, hắn cũng không ngờ tới Tầm Hương điểu còn có thể dùng như vậy.

Mỏ Tầm Hương điểu thập phần bén nhọn, người bình thường bị mổ nhẹ mấy cái đã phá da chảy máu, trên mặt Cổ Tam Dũng bị mổ ra vài cái động, thậm chí có vụn quả khô rớt trong mũi, lỗ mũi yếu ớt cũng bị mổ vài nhát, nhưng dù mí mắt khẽ run, hắn vẫn không rên một tiếng, cái gì cũng không chịu khai.

"Hắc Hắc trở về!" Lan Khánh thấy chiêu này vô dụng, vì thế triệu hồi Tầm Hương điểu.

Cổ Tam Dũng nằm trên đất tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, ói ra một hơi thật dài.

Lan Khánh nhìn Cổ Tam Dũng, nghĩ nghĩ, nhãn tình sáng lên, ngón tay gập lại thổi ra mấy tiếng huýt gió.

Tiếp đó, tiếng heo kêu "hầu hầu hầu—" từ bên ngoài truyền đến, Triệu Tiểu Trư phích lịch vô địch *(phích lịch nghĩa là thần tốc cũng có nghĩa uy danh to lớn trong trường hợp này)* ở ngoài miếu bới giun nhấc bốn cái chân ngắn ngủn, chạy như bay vào trong miếu đổ, lao đến bên chân Lan Khánh.

Tiểu Trư ngẩng đầu, giật giật cái mũi bẩn bám đầy bùn đất. "Hầu hầu—"

Lan Khánh cười nịnh ôm lấy Tiểu Trư, hắn tới trước mặt Cổ Tam Dũng nói: "Bởi vì phải chạy truy ngươi, cho nên đã thật lâu ta không tắm rửa cho Tiểu Trư, hiện nay toàn thân nó bẩn như vậy, vừa rồi còn nghịch bùn lầy, thối muốn chết. Ngươi a ngươi, mau khai thật. Bằng không ta sẽ để Tiểu Trư làm nhục ngươi."

Nghe thấy Lan Khánh nói ra hai chữ "làm nhục" Tiểu Thất trong lòng cả kinh, hắn nghĩ đến chẳng lẽ Lan

Khánh muốn Tiểu Trư làm ra sự tình nhân thú ấy ấy gì đó.

Tiểu Thất vội vàng nói: "Đừng a sư huynh, Tiểu Trư có mấy tuổi, nó còn nhỏ lắm."

Lan Khánh cười nịnh đi đến bên Cổ Tam Dũng, thấy Cổ Tam Dũng mở to mắt nhìn hắn, vẫn là một bộ thà chết không chịu khuất phục, hắn trực tiếp đem Tiểu Trư áp sát đến, miệng heo đối miệng người.

Lan Khánh nói: "Tiểu Trư, hôn hắn."

Trên mặt Cổ Tam Dũng còn sót lại một tí quả khô, Tiểu Trư ngửi ngửi, rất vui vẻ há mõm vươn lưỡi,liếm qua mặt Cổ Tam Dũng một lượt. Nước miếng heo dính dính ướt ướt, còn mang theo mùi heo khai, Cổ Tam Dũng bị liếm đến cả mặt toàn là nước miếng thối của heo, trong bụng buồn ói, thiếu chút nữa nôn mửa.

Tiểu Thất ở bên cạnh nhìn xem mà trợn mắt há mồm. Đây thật sự là làm nhục cực kỳ tàn ác a… Cho dù là ai cũng không muốn bị một con heo hôn đến hôn đi.

Huống chi Lan Khánh còn vươn tay nắm cằm Cổ Tam Dũng, vặn hàm dưới bắt hắn hé miệng, thảy một ít quả khô vào trong. Kết quả đầu lưỡi Tiểu Trư liền… Ác…

Tiểu Thất nhìn không được… Nãi nãi cá hùng… Quá đủ khủng bố…

Muốn hắn cùng heo miệng đối miệng, đầu lưỡi cuốn đầu lưỡi hôn một hồi, hắn nghĩ đời này hắn tuyệt đối vừa nhìn thấy lưỡi đã sợ hãi.

Nhưng Cổ Tam Dũng quả nhiên là kẻ kiên cường, mặc Lan Khánh dùng Tiểu Trư làm nhục hắn thế nào, cho dù tức giận đến phát run hắn cũng không mở miệng khai ra kẻ xúi giục sau màn.

Lan Khánh hanh hanh hai tiếng thả Tiểu Trư trên đất, cho nó tự mình chạy chơi, hỏi tiếp: "Vẫn không chịu nói? Đến tột cùng vì nguyên nhân gì, cho dù chịu hình ngươi cũng không chịu phun ra danh tính người kia? Hay là ngươi đang bao che người nọ?"

Tiểu Thất đi tới nói: "Hắn không phải đang bao che, mà là có việc cầu người nọ."

"Là sao?" Lan Khánh hỏi.

Tiểu Thất đi tới ngồi xổm bên cạnh Cổ Tam Dũng, hắn cúi đầu nhìn Cổ Tam Dũng nói: "Vừa nãy ngươi nói đệ đệ ngươi vì đắc tội Kính vương, đại đại tiểu tiểu trong nhà toàn bộ bị Kính vương giam giữ, nhưng có người có thể dàn xếp giúp ngươi, cho nên ngươi bái thác người kia. Như vậy, có lẽ chính người nọ đã thiết lập điều kiện, muốn ngươi làm một việc trao đổi, hắn mới bằng lòng cứu người nhà ngươi từ trong tay Kính vương, đúng không?"

“Làm sao ngươi biết ?” Lan Khánh hỏi.

“Ta đoán.” Tiểu Thất nháy mắt mấy cái với Lan Khánh.

Nhưng thật sự trùng hợp, Tiểu Thất hoàn toàn đoán đúng. Ánh mắt Cổ Tam Dũng dao động trái phải, điều này làm cho Tiểu Thất càng thêm khẳng định ý kiến của mình.

“Ta đoán ra người kia là ai được rồi.” Tiểu Thất nói: “Trong thiên hạ hiện nay, kẻ có năng lực đấu với Kính vương, một trong nhiếp chính song vương, thật sự không có mấy người. Một là vị nhiếp chính vương còn lại- Đoan Vương Đông Phương Vân Khuynh, bất quá tiểu tử kia gần đây đã không còn quản sự, đương nhiên không phải hắn; thủ phụ tam công cùng lục bộ thượng thư cũng có thể, nhưng vài vị này theo lý mà nói chưa từng có liên hệ gì với Quy Nghĩa Huyện; chỉ duy một người gần đây bởi vì Thi đại nhân chúng ta trảm rụng con trai bảo bối duy nhất của hắn, cho nên căm hận nha môn chúng ta, đó là Thanh Châu Túc vương—-Đông Phương Chiên. Cổ Tam Dũng, ngươi nói có đúng không?”

“A, Đông Phương Chiên?” Lan Khánh gật đầu. “Ta nhớ rõ tên này. Con của hắn chẳng phải là Thanh Châu dâm tặc tiểu vương gia, cái tên hạ xuân dược.”

Cổ Tam Dũng cắn răng, vẫn không chịu nói.

Chỉ là người này không nói lời nào, không thể lấy làm cung. Tuy rằng Tiểu Thất suy tư, thật vất vả cân nhắc ra chủ mưu phía sau là ai, nhưng Cổ Tam Dũng không thừa nhận, hắn cũng đành chịu.

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất buồn rầu, nhìn nhìn Cổ Tam Dũng thà chết chứ không chịu khuất phục, trong lòng nổi lên một kế, hắn cũng học Tiểu Thất đi tới trước mặt Cổ Tam Dũng, ngồi xổm ở bên kia, nói với Cổ Tam Dũng:

“Họ Cổ, đừng nói Tiểu Hắc đại nhân chưa cho ngươi cơ hội, hiện nay hỏi ngươi lần cuối, có phải Đông Phương Chiên mệnh ngươi làm tất cả chuyện này, giết mọi người dịch trạm, cũng giá họa hết thảy cho ta?”

Cổ Tam Dũng nhắm mắt. “Muốn sát muốn quả cứ tự nhiên, Cổ Tam Dũng ta tuyệt đối không lộ nửa chữ.”

Tiểu Thất vuốt cằm nói: “Ngươi cũng là hiếu tử a. Nghe nói mẹ ngươi đối đãi với ngươi không ra sao, thương cũng chỉ thương đại ca cùng tam đệ ngươi, nhưng ngươi lại vì chuyện của bọn họ mà cam nguyện chịu Đông Phương Chiên lợi dụng… Chậc chậc… Nói ngươi hiếu thuận, chi bằng mắng ngươi nốt nát…”

Lan Khánh giương mắt hướng Tiểu Thất, nói: “Lột khố hắn xuống cho ta.”

“Ai?” Tiểu Thất nghi hoặc.

“Lột khố hắn, treo bài tử ‘Tuyền Châu Cổ Tam Dũng’ trên người hắn, tái dẫn hắn dạo phố kinh thành thị

chúng, cho mọi người nhìn hắn cởi truồng, ta xem hắn có bao nhiêu năng lực, còn có thể cái gì cũng không khai không." Lan Khánh âm hiểm nói.

"Ngươi dám?" Cổ Tam Dũng khiếp sợ mở mắt, rống lớn một tiếng.

Lan Khánh học Tiểu Thất sờ sở cằm, vẻ mặt âm trầm cười nói: "Tiểu Hắc đại nhân không có gì không dám."

Lan Khánh nói thật. Tiểu Thất có thể lấy đầu mình cam đoan.

Tiểu Hắc đại nhân cho tới bây giờ nói khiến ngươi khóc, liền sẽ không cho ngươi cười; nếu hắn muốn ngươi cởi khố, ngươi sẽ không có cơ hội mặc lại.

Thật sự!

Hắn từng tự mình máu chảy đầm đìa mà lĩnh hội.

***

*Chu công chi lễ: tương truyền Tây Chu năm thứ nhất, nam nữ lạm tình, Chu công thấy như vậy là không được, vì thế đã quy định: nam nữ trước khi kết hôn không thể tùy tiện phát sinh quan hệ "tình dục", trừ phi tới ngày kết hôn. Sau mọi người gọi đó là "Chu công chi lễ – lễ nghi của Chu công". "Chu công chi lễ" hiện tại thông tục chỉ vợ chồng cùng phòng, làm tình, phát sinh quan hệ. "Chu công chi lễ" là một loại ngôn dụ dùng trong Hán ngữ chỉ quan hệ nam nữ, có ý tứ trêu cợt. Còn Chu công là ai thì xem Trụ vương Đắc Kỷ là biết, Cơ Đán đó, sau lật đổ Trụ Vương lập nhà Chu:D.

91. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 13

Một hình cuối cùng của Lan Khánh rất có lực đe dọa, Cổ Tam Dũng chưa tới hai lời đã thấp đầu, thú nhận toàn bộ.

Cổ Tam Dũng nói: "Đúng là Túc vương gia muốn ta làm như vậy… Cổ gia cùng Túc vương từng có giao tình, sau khi trong nhà gặp chuyện không may, ta lập tức đi cầu Túc vương hỗ trợ, nhưng Túc vương đặt ra điều kiện, đó là muốn ta làm theo kế hoạch của hắn… Sau ta chiếu theo thiết cục của hắn hãm hại Thi Tiểu Hắc ngươi, cũng giết mọi người dịch trạm cùng một nhà Giang Li, đem hết thảy đổ trên người ngươi… Mọi thứ đến tột cùng… cốt yếu là muốn người cha phụng công thủ pháp của ngươi bắt ngươi lại, sau đó khiến hắn tự tay chém con trai là ngươi…"

Cổ Tam Dũng nói ra toàn bộ tiền căn hậu quả, Tiểu Thất trầm ngâm một lúc lâu, Lan Khánh thì mị mị mắt nói: "Thiết cục muốn cha ta tự tay chém ta? Túc vương này thật sự đáng giận tới cực điểm."

Tiểu Thất nói: "Sư huynh, nếu Đông Phương Chiên thật sự muốn đối phó với cha ngươi và ngươi, vậy kế

tiếp không dễ xử lý…"

"Làm sao không dễ?" Lan Khánh nói: "Trước bắt Cổ Tam Dũng trở về cho cha xử, sau đó tái lấy bài phiếu đi bắt lão thất phu kia mang về cho cha thẩm thì thẩm xử thì xử, không phải được sao?"

"Không đơn giản như vậy." Tiểu Thất nói: "Chưa nói đến việc trong tay ta chỉ có một nhân chứng, Đông Phương Chiên kia dù gì vẫn là vương gia tôn sư, trong tay nắm trọng binh. Ta muốn nắm được chứng cứ phạm tội của hắn khiến hắn phải chịu thẩm, thật không dễ dàng như vậy."

"Vậy phải làm sao?" Lan Khánh hỏi.

"…" Tiểu Thất nghĩ nghĩ nói: "Trước giải quyết án tử của Cổ Tam Dũng, tái cùng Thi đại nhân và Nam tiên sinh hảo hảo thương lượng, từng bước từng bước tiến tới."

Lan Khánh gật đầu, thực hiếm thấy không có xuất hiện một chút xúc động muốn xông đến bắt Túc vương về Quy Nghĩa Huyện chịu thẩm.

Tròng mắt Tiểu Thất chuyển vòng, trên mặt nổi lên nụ cười hòa ái dễ gần, hắn nâng Cổ Tam Dũng ngồi tựa vào tường rồi nói: "Cổ huynh, Trần Thất ta kính ngươi là một hiếu tử, là một hán tử, hôm nay ta cũng nói thẳng. Ngươi liên tiếp giết mười tám người dịch trạm, lại ở rừng rậm ngoại thành diệt nữ tử giả làm bóng dáng sư huynh ta. Án mười chín mạng người này, vô luận ai phán, đều sẽ là trảm lập quyết, không thể thương lượng."

"Nhưng nếu ngươi có thể hợp tác một chút, làm cho ta hảo hảo tiến hành án tử, đường trở về Quy Nghĩa Huyện, chúng ta sẽ chiếu cố ngươi thỏa thỏa đáng đáng, đến trước khi ngươi chết, cũng sẽ không để ngươi chịu thống khổ không cần thiết, ngươi thấy thế nào? Điều kiện đủ hảo đấy."

Cổ Tam Dũng hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Tiểu Thất nghĩ thầm, người này tỳ khí cường ngạnh, vừa rồi chính là bị Lan Khánh bức ép mới nói ra nguyên do trước sau, nhưng kế tiếp trở lại Quy Nghĩa Huyện đợi Thi Vấn thăng đường, hắn có thể nhận tội hay không, có thể khai ra Túc vương không, lại không ai có thể cam đoan.

Tiểu Thất nói: "Ta cũng không cầu cái gì, chỉ cầu ngươi nói rõ sự tình, làm cho án tử chúng ta có thể tiếp tục, cuối cùng cũng có thể đưa Túc vương ra trước công lý."

Cổ Tam Dũng vẫn không nói.

Lan Khánh mị mị mắt, vốn định dùng tuyệt chiêu khổ hình khác, nhưng Tiểu Thất lại bắt lấy tay hắn, hướng hắc lắc lắc đầu.

Tiểu Thất nhìn lại phía Cổ Tam Dũng, tĩnh một lúc, sau nói: "Nói đi, ngươi muốn điều kiện gì? Chỉ cần chúng ta có thể làm, ít nhiều cũng giúp được ngươi một chút."

Tầm mắt Cổ Tam Dũng lãnh đạm liếc Tiểu Thất. "Ta làm hết thảy bất quá là vì người nhà ta, ta đã nói ra tất cả, còn nếu muốn ta ở trên công đường chỉ điểm Túc vương, thứ cho ta không thể."

Tiểu Thất gãi gãi cằm, gật đầu. "Ta hiểu, điều kiện ngươi đàm cùng Túc vương là ngươi giúp hắn giá họa Tiểu Hắc của chúng ta, hắn sẽ giúp ngươi cứu người nhà ngươi từ chỗ Kính vương. Nếu ngươi chỉ chứng hắn, dưới cơn nóng giận, hắn không giúp ngươi cứu người, vậy mẹ cùng ca ca đệ đệ ngươi nhất định sẽ không có sinh cơ… Ta hiểu, ta hiểu, ta tất thảy đều hiểu. Ngươi là hiếu tử, điểu ấy không có gì đáng trách… Nhưng nếu… nhưng nếu ta nói, Trần Thất đại nhân ta cũng có năng lực kia, có thể giúp ngươi mang người nhà ngươi từ trong tay Kính vương ra thì sao?"

Cổ Tam Dũng chấn động, ánh mắt không tin miết Tiểu Thất.

Tiểu Thất cười cười nói: "Ngượng ngùng, đại nhân ta tốt xấu gì cũng vừa khéo có chút giao tình với Kính vương. Việc đòi người này, nếu ta muốn, hắn cũng không thể không cho."

Lan Khánh kinh ngạc nhìn Tiểu Thất. "Ngươi có giao tình với Kính vương từ lúc nào, sao ta lại không biết?"

Tiểu Thất đắc ý nói: "Những chuyện ngươi không biết còn rất nhiều." Hắn dùng mũi xuất khí, hanh hanh hai tiếng.

"…" Ánh mắt Lan Khánh thoáng trầm xuống. "Trần Tiểu Kê ngươi muốn chết sao? Cư nhiên dám dùng loại thái độ này nói chuyện với ta."

"Ai…" Cái cổ dũng cảm vươn cao của Tiểu Thất lập tức rụt lại, hắn bồi cười nói: "Không dám không dám, Tiểu Kê không dám."

"Hừ." Lan Khánh hừ lạnh, trong lòng có chút tư vị không đúng là lạ. Vì sao Tiểu Thất lại quen biết người khác, hơn nữa người kia hắn không biết? Người kia cùng Tiểu Thất có phải rất thân thiết giống như Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh không? Nghĩ tới đây, trong lòng Lan Khánh liền ê ẩm.

Sau đó tâm chua xót nhéo một cái, Lan Khánh vươn tay túm lấy thịt hai bên má Tiểu Thất, hung hăng kéo.

"…Dư huynh… Đau…" Tiểu Thất mặt như khóc tang, lại chẳng biết làm sao, đành tùy ý Lan Khánh dùng sức kéo.

Cổ Tam Dũng cùng Tiểu Thất thỏa thuận, chỉ cần Tiểu Thất có thể giúp hắn cứu người của Cổ gia, vậy hắn sẽ ở trên công đường nói ra hết thảy sự tình, hơn nữa còn thẳng thắn thừa nhận mình bị Đông Phương Chiên sai sử mới giết người, Tiểu Thất nghe xong có chút yên tâm liền trói người lại, mang người về khách

điếm.

Ngoài ra, Tiểu Thất thuê một gian sương phòng sát vách an trí Cổ Tam Dũng, đang lúc hắn nghĩ để người này ở một mình một gian, nhìn không thấy, không biết có thể gặp nguy hiểm hay không, Lan Khánh lại hạ một chút gì đó trên người Cổ Tam Dũng.

Tiểu Thất hỏi: "Gì thế?"

Bột phấn màu đỏ sậm, chạm tới mi tâm Cổ Tam Dũng lập tức kích khởi đau đớn kịch liệt, Cổ Tam Dũng hai tay bị trói đau đến mức ngã vật xuống đất, trán cùng chóp mũi đều toát mồ hôi lạnh.

"Thứ này gọi 'Nguyệt Hạ Hương', là ta tinh luyện từ thi độc trung, hôm nay để người này thử trước. Trung độc này nếu không có giải dược của ta, một khi mặt trăng hiện ra, kẻ trúng sẽ đau đến cả người run loạn việc gì cũng không làm được. Cổ Tam Dũng, hiện nay trên người ngươi có hai loại độc dược của ta, cho nên đừng chạy lung tung, nếu ngươi chạy trốn quá xa ta theo không kịp, vậy cuối cùng sẽ phát sinh chuyện gì ta cũng không dám cam đoan." Lan đại giáo chủ cười lãnh đạm, hạ độc xong liền giống như không có việc gì chạy ra sương phòng, trở lại phòng mình ở cách vách.

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, dìu Cổ Tam Dũng đang ngã trên mặt đất lên giường, cởi bỏ dây thừng trói tay hắn, sau vỗ vỗ lưng hắn nói: "Ngươi ngoan một chút, ngoan một chút, Tiểu Hắc đại nhân sẽ đối tốt một xíu với ngươi."

Lúc sau lại kèm thêm một câu: "Độc dược của hắn hẳn là không độc chết người… Nếu thật sự đau đến không thể nhẫn nhịn, vậy nói với ta một tiếng, ta đi cầu tình cho ngươi. Cứ vậy đi, khuya rồi, ngươi ngủ trước. Ngày mai ta đến Kính vương phủ thay ngươi xem xem, thuận tiện tìm ca ca đã lâu không gặp của ta ôn chuyện."

Tiểu Thất nói xong liền khép cửa phòng ly khai.

Cổ Tam Dũng đau đến cả người toát mồ hôi, sau đó theo thời gian từ từ trôi qua, đau đớn chuy tâm thứ cốt mới dần tán đi. Đang lúc mông lung, hắn nghe loáng thoáng thấy thanh âm từ gian bên truyền đến.

"Ai… Ngươi làm gì lại hạ độc kia với hắn…"

"… Chạy trốn mất thì sao…"

"…Vậy cũng đừng khiến người ta đau đến vậy…"

"…"

"…Nếu không… tìm loại độc dược không đau như vậy…"

"…Con gà ngươi thực phiền…"

"…Phải phải phải, ta phiền ta phiền… Sư huynh giơ cao đánh khẽ….Ai… Đau, đau, đừng nhéo mặt ta nữa…"

"…Không cho phép ngươi nói giúp hắn có biết hay không…"

"…Biết biết biết…"

Cổ Tam Dũng nghe Tiểu Thất cùng Lan Khánh nói chuyện, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Mọi người Quy Nghĩa Huyện nha đều là người tốt, khi còn ở Quy Nghĩa Huyện hắn cũng từng được những người này chiếu cố, bao bạc lúc cuối được dúi vào ngực, đến nay còn lưu lại bên cạnh hắn.

Thậm chí hắn đã liên tiếp sát hại mười chín người, là sát nhân tội ác tày trời, Trần Thất kia còn liên tục thay hắn cầu tình.

Nhưng mà, trong lòng hắn vẫn còn thương nhớ mẹ hắn cùng thân nhân trong nhà… Bọn họ ở trong lao ngục Kính vương phủ nhất định không có gì tốt… Không biết Kính vương có dùng biện pháp gì giày vò bọn họ không…

Cổ Tam Dũng nhắm mắt lại, thủy chung vẫn không yên tâm mà trù tính.

Nếu Trần Thất có thể cứu người nhà hắn tất nhiên là tốt nhất.

Nhưng nếu không thể…

Nếu không thể…

***

Sáng sớm Tiểu Thất liền lên phố, Lan Khánh ở lại khách điếm trông chừng Cổ Tam Dũng và cùng heo chơi, không đi cùng hắn.

Hắn sải bước trên đường kinh thành, tuyết không ngừng bay, bông tuyết trắng rơi xuống đỉnh đầu hắn, tựa như đội một chiếc mũ màu trắng.

Đi ở trên đường cái phía đông, dạo qua một cây cầu, bởi vì đã bắt được Cổ Tam Dũng, cũng đã có thể chứng minh Lan Khánh trong sạch, hôm nay tâm tình Tiểu Thất khá tốt, cho đến khi ngẩng đầu nhìn bài biển trước Kính vương phủ, trên mặt vẫn là tươi cười thoải mái.

Để gác cổng thông báo "Bách Lý Thất" đến thăm viếng, không bao lâu sau đã có một lão nhân gia râu tóc bạc phơ vội vội vàng vàng chạy ra.

Hắn vừa thấy Tiểu Thất, đầu tiên là lặng đi, giống như những lần trước, không nhận ra Tiểu Thất là ai.

Tiểu Thất hé môi, lộ ra nụ cười cùng hai cái tiểu hổ nha tuyết trắng lóng lánh, kêu một tiếng: "Phúc bá."

Lão quản gia Kính vương phủ Phúc bá cẩn thận nhìn một chút mới "a" một tiếng, tươi cười đáp lại. Hắn vội vàng đi đến trước mặt Tiểu Thất, nắm tay hắn nói: "Thật là ngươi a Ngũ gia. Vương gia đang ở trong phòng, hắn thấy ngươi khẳng định rất cao hứng."

Lão quản gia dắt Tiểu Thất đi thẳng vào trong, nện bước cũng rất nhanh, nhìn không ra rằng đã có cả bó tuổi.

Lão quản gia đưa Tiểu Thất đến đại thính, Tiểu Thất tiến vào liền thấy một nam tử khuôn mặt tuấn lãng, một thân quý khí ngồi trên chủ vị.

Nam tử tựa hồ vừa thượng triều trở về, mãng bào màu đỏ mặc trên người còn chưa thay. Hắn một thân phục trang quý khí, trên yêu đái kim tuyến thêu thành đeo một mảnh ngọc bội vô giá, tóc đen dùng kim tuệ đồng màu buộc lên, đầu đội tứ trảo mãnh long quan, nhìn ngang nhìn dọc đều dễ dàng nhận ra là nhân vật không đơn giản.

Người nọ nguyên bản đang thưởng thức trà, nghe thấy tiếng bước chân ồn ã trước phòng, mày hơi hơi nhăn lại, tuy nhiên khi hắn nâng đôi minh mục nhìn hướng Tiểu Thất cùng Phúc bá, lại nhìn Tiểu Thất nhiều một chút, Tiểu Thất cũng tươi cười vẻ bĩ bĩ lộ ra hai tiểu hổ nha long lánh với hắn, nam tử lặng đi một chút.

"… Ngũ đệ?" Hắn hỏi.

Tiểu Thất gật đầu. "Hồi lâu không gặp, tứ ca gần đây có khỏe không?"

Nam tử được Tiểu Thất gọi tứ ca, chính là Kính vương Đông Phương Tề Vũ một trong đương kim nhiếp chính song vương.

Đông Phương Tề Vũ cả kinh, đánh đổ cái chén trên bàn, nhưng hắn cũng không để ý liền vội vàng đi xuống bậc thềm, cầm tay Tiểu Thất.

"Tiểu tử ngươi lại chịu về thăm tứ ca." Đông Phương Tề Vũ vừa mừng vừa sợ nói: "Nói, thời gian này chạy đi đâu, sao chẳng thấy người? Ta liên tiếp viết vài phong thư cho ngươi, nhưng ngươi này, ngay cả một phong cũng không gửi lại ta."

Tiểu Thất có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu. “Ta bận quá.”

“Bận cái gì? Đều là lấy cớ.” Đông Phương Tề Vũ sẵng giọng.

Tiểu Thất cười. Đích thật là lấy cớ.

Người nọ là nhi tử thứ tư của hoàng đế cha hắn, trước kia khi còn ở trong cung, mấy lần thấy người này bị cha hắn tát hộc máu, sau một lần nhịn không được, hắn vẫn tránh sau bình phòng ngự thư phòng nhảy ra ngăn lão cha hoàng đế đánh người, lúc này mới cùng người này gặp mặt.

Kỳ thực sau khi xuất cung hắn vốn không có ý định liên lạc với những người trước kia, ai ngờ thời gian trước lại gặp người này cùng bọn Tiểu Xuân dẫn binh vây công ma giáo trên Yến Đãng sơn, sau bị chúng nhân kịp thời ngăn cản, người này bị bắt giữ.

Khi đó Tiểu Xuân tẩu hỏa nhập ma cho người này ăn một viên thuốc, còn lừa hắn đó là thực tâm hủ cốt đoạn tràng hoàn độc vô cùng, hắn thấy người này mỗi ngày đến giờ Tí đều bị dược kia dày vò đến chết đi mấy bận, cho nên an ủi người này vài câu, không ngờ tới cuối cùng lại vì nhất thời mềm lòng nói hớ thân phận của mình, vì thế mới nhận người huynh đệ này.

Đông Phương Tề Vũ, Kính vương nổi danh cùng thất đệ Vân Khuynh kia của hắn, hai người đều có ác danh rành rành ở bên ngoài.

Nhưng không biết có phải khi còn bé hắn từng cứu người này, trên Yến Đãng Sơn cũng từng hộ người này, đưa hắn an toàn trở lại kinh thành, người này đối đãi với hắn thật có điểm bất đồng các huynh đệ khác.

Ít nhất Tiểu Thất cảm thấy người này gọi tiếng “ngũ đệ” kia là thật tâm.

Tề Vũ dắt tay Tiểu Thất ngồi xuống bên cạnh, hắn phất tay, Phúc bá lập tức bưng xuống ấm trà hắn để trên thượng đầu.

Tề Vũ cười nói: “Ngươi tới vừa đúng lúc, hôm nay tứ ca vào triều, hoàng thượng ban thưởng cống trà phía nam cho tứ ca, nghe nói trà này gọi là Thanh Minh Vũ gì đó, là sản vật Thanh Minh mới khoảng hai ngày mùa vụ, hảo trà khó gặp đấy, ngươi cũng tới phẩm thử xem.”

Tề Vũ tự mình rót một chén trà cho Tiểu Thất, Tiểu Thất đầu tiên là ngửi ngửi, nhãn tình sáng lên, cảm giác hương thơm xông vào mũi, nhẹ hớp vài hớp, phát giác xỉ giáp lưu hương. “Quả đúng trà ngon.”

Tề Vũ cười cũng uống một ly, hắn nói: “Không gặp ngươi lâu như vậy, lúc này nhất định phải nán lại chỗ ta lâu vài ngày mới được. Viện tử lần trước ngươi ở ta đã sớm sai người để trống cho ngươi, hơn nữa mỗi ngày đều có nô bộc sửa sang lại, gian ngươi ở lần trước, ta còn cho trồng chút hoa, phong cảnh thanh u rất nhiều.”

Tiểu Thất cười cười nói: "Kỳ thật, lần này ta đây tới là vì có việc. Sự tình khẩn cấp, xong phải đi ngay, thật sự không thể ở lâu."

Tề Vũ vừa nghe, sắc mặt tức khắc biến đen. "Một ngày cũng không được?"

"…" Tiểu Thất gãi gãi đầu. "Hôm khác đi, hôm khác ta đến kinh thành chắc chắn sẽ ở lâu."

"Lần trước tiểu tử ngươi cũng nói vậy, kết quả mới chớp mắt người đã chạy mất đến bóng dáng cũng không thấy." Tề Vũ hừ một tiếng.

Kính vương hắn cũng không phải đối với mỗi huynh đệ đều như vậy, tiểu tử này bởi vì hợp tính khí hắn, lại cứu hắn hai lần, hắn mới có vài phần kính trọng. "Ngươi đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt." Tề Vũ ngữ hiện uy hiếp nói.

"Vâng vâng vâng." Tiểu Thất gật đầu.

"…" Tề Vũ liếc đệ đệ này, hừ một tiếng. "Nói đi, lần này đến là vì ai, muốn làm gì?"

Tiểu Thất cười cười nói: "Nghe nói trong phủ có giam giữ một nhà, họ Cổ."

"Nga—" Tề Vũ uống một ngụm trà. "Người Cổ gia a." Hắn gật đầu. "Có việc như vậy. Một tên tên Cổ Tam Tráng, câu dẫn cơ thiếp bổn vương, còn bảo cơ thiếp kia trộm vài món đồ cổ cùng nhau xuôi nam bỏ trốn, kết quả đại gia Cổ gia bị người mật cáo khi xuất thành, bổn vương liền bắt toàn bộ trở lại."

Tiểu Thất nói: "Lần này ta đây muốn thương lượng cùng ngươi, chỗ ta có việc muốn dùng một người Cổ gia, ngươi xem, có thể làm chút nhân tình vì ta, thả những người đó, như vậy có được không?"

Tề Vũ liếc Tiểu Thất, tiếp theo dù bận vẫn ung dung uống cốc trà, không nói chuyện.

"Ai," Tiểu Thất nói: "Xem phân thượng ta từng cứu ngươi, ngươi coi như hoàn cho ta một phân tình, được không?"

Tề Vũ tĩnh một lúc lâu mới nói: "Không phải ta không muốn đền đáp ngươi, mà là ngươi chậm một bước."

"Chậm một bước?"

"Chiều qua, Túc vương đã mang người Cổ gia đi." Tề Vũ nói: "Ngươi biết hắn xem như bá phụ ta, hắn mở miệng muốn người, ta cũng không thể không đưa, hơn nữa người Cổ gia ta lưu cũng vô dụng, dùng bọn họ đổi lấy một ít ưu đãi, ta cảm thấy huề, nên cho hắn. Nếu ngươi tới sớm một chút, nói không chừng ta còn có thể lưu người cho ngươi, chỉ tiếc ngươi chậm."

Tiểu Thất sách thanh. Hắn không nghĩ tới chỉ chậm chốc lát, người đã bị Túc vương mang đi. Vậy giờ nên làm thế nào mới tốt? Người Cổ gia rơi vào tay Túc vương, vậy phải bàn giao thế nào với Cổ Tam Dũng.

Tề Vũ nhìn vẻ mặt Tiểu Thất, đột nhiên nói: "Ngũ đệ, ngươi cũng đừng đấu với Túc vương."

"A?" Tiểu Thất phục hồi tinh thần.

"Ta không biết hiện nay đến tột cùng ngươi đang làm gì, nhưng dính líu tới Túc vương, vẫn là đừng đụng tốt hơn." Trong mắt Tề Vũ lộ ra lo lắng rõ ràng. "Lão gia hỏa kia không dễ chọc, vô luận hiện nay ngươi đang làm gì, gặp hắn, tốt nhất tránh né, biết không?"

"…Ân." Tiểu Thất dù ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng nghĩ, vẫn chỉ là án tử Lan Khánh.

Túc vương không phải người chịu để yên, cho dù hắn với Lan Khánh có thể không truy cứu, nhưng Túc vương sao có thể bỏ qua bọn hắn?

Tề Vũ nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất nhún vai,

Khi Tiểu Thất rời Kính vương phủ, trời đã khuya, hắn trở lại khách điếm, trước qua nhìn Cổ Tam Dũng một chút, sau đó mới quay về phòng mình.

Trong sương phòng, một con heo đang nằm ngủ chổng vó dưới cửa sổ, còn tiểu hắc điểu thì cuộn mình chợp mắt tại cái khăn phía trên.

Sau khi đóng cửa phòng, Tiểu Thất khinh thủ khinh cước đi đến bên giường, hắn cởi ngoại y rồi chậm rãi tiến vào trong chăn bông ấm áp, sau đó thở hắt ra thật dài.

"Đã về rồi?" Lan Khánh mở mắt, trong âm điệu rõ ràng không có ngái ngủ.

"Ngươi không ngủ?" Tiểu Thất nhích thân, gối đầu lên gối.

"Đang đợi ngươi." Lan Khánh nói.

Tiểu Thất cười. Lan Khánh đối mặt với Tiểu Thất, cặp phượng mâu mở to, đôi mắt xinh đẹp phi thường thâm thúy, nhìn đến mức tâm Tiểu Thất khẽ động.

Tiểu Thất thấp giọng nói: "Phía Kính vương không trông cậy được, người đã bị Túc vương mang đi."

"A?" Lan Khánh hiển nhiên không ngờ tới điểm ấy, hắn nghĩ Tiểu Thất sẽ mang người về.

"Ta nghĩ, ngày mai chúng ta tái đến biệt để *(dinh thự tách biệt)*của Túc vương nhìn xem, trực tiếp kêu hắn giao người thì không được, cho nên ta nghĩ trộm cứu người ra." Tiểu Thất nói.

Lan Khánh nghe, mày nhíu lại. "Không phải một hai tên, nhiều người như vậy, ngươi muốn cứu thế nào?"

Tiểu Thất nghĩ một chút. "Hoặc là ta mượn người từ Kính vương, dưới trướng hắn cũng có vài cao thủ, ta mang bốn năm người đi, một người cứu vài tên, vậy là đủ rồi."

Lan Khánh lẳng lặng nhìn Tiểu Thất, rồi nói: "Ngươi không sợ gặp nguy hiểm sao? Đã quên Túc vương phủ tại Thanh Châu lúc trước sao? Lần đó trăm ngàn cung tiễn vây quanh chúng ta, ngươi thiếu chút nữa không về được."

Tiểu Thất không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nói: "Cơ hội duy nhất, người Cổ gia là mấu chốt khiến Cổ Tam Dũng nhận tội, nếu không thể cứu bọn họ ra, Cổ Tam Dũng đầu thử kị khí *(muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại)*sợ Túc vương ba phần, ở trên công đường sẽ không chỉ chứng Túc vương, trả lại trong sạch cho ngươi."

"Còn ta đây?" Lan Khánh đột nhiên nói.

"Cái gì?" Tiểu Thất không rõ.

Lan Khánh nhìn chằm chằm Tiểu Thất một lúc lâu, Tiểu Thất bị hắn nhìn hoảng sợ, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"…Ngươi a…" Lan Khánh chậm rãi thở dài một hơi.

"A?" Tiểu Thất vẫn không rõ ràng.

Lan Khánh xoay mặt ra ngoài giường, không nói gì với Tiểu Thất nữa. Hắn nhắm mắt lại, tính toán ngủ.

Tiểu Thất sững sờ một chút, thấp giọng gọi: "Sư huynh?"

Lan Khánh không để ý tới hắn.

"… Sư huynh, ngươi đang sinh khí cái gì?" Tiểu Thất thật cẩn thận tiến tới trước một ít, hắn nhìn lưng Lan Khánh, có chút muốn lại gần, rồi lại không dám quá mức tiếp cận.

"Việc này rõ ràng là chuyện của ta, vì sao ngươi phải mạo hiểm?" Lan Khánh nói: "Hơn nữa cho dù phải lẻn vào biệt để Túc vương, vậy cũng nên là ta đi, ngươi chủ kiến làm gì?"

Tiểu Thất không trì hoãn lâu lắm, liền nhẹ giọng nói: "Bởi vì Trần Tiểu Kê ta sự tình suy tính thấu đáo, thân thủ cũng không tệ, đây là điều Nam tiên sinh và Thi đại nhân cũng thừa nhận… Còn có, không phải ta đã nói rồi, hôm nay ta không cho ngươi đi Kính vương phủ là bởi vì trước kia ngươi cùng Kính vương có chút gút mắc, ta sợ hắn nhận ra ngươi."

Lan Khánh không để ý tới lời Tiểu Thất, trực tiếp nói: "Ngươi không cần tìm Kính vương điều người, ngày mai ta cùng ngươi đến biệt để Túc vương là được. Cao thủ cái gì, mười cao thủ cũng không lợi hại bằng Tiểu Hắc đại nhân ta."

"Ai ai…" Chính là Tiểu Thất cảm thấy lần này không tầm thường, hai ngày trước mí mắt hắn giật liên tục, lúc này mới không muốn Lan Khánh đi cùng mình.

"Ai cái gì mà ai." Lan Khánh tức giận nói: "Còn «ai » nữa, ngày mai chúng ta lập tức trở về Quy Nghĩa Huyện, bất kể sống chết mấy người Cổ gia của hắn, dù sao có Cổ Tam Dũng làm nhân chứng, đánh mấy trăm bản tử, tái hạ giáp *côn (hình cụ kẹp ngón)*, bằng không dùng trạm lung *(lồng tra tấn)*, ta xem hắn nhận hay không nhận."

"Đối đãi với mấy người lăn lộn giang hồ mỗi ngày lưỡi đao liếm máu, mấy hình phạt đó không đánh động được hắn." Tiểu Thất nói.

"Mặc kệ." Lan Khánh có chút ngang ngạnh. "Ta là sư huynh ngươi, ta lớn hơn ngươi, cho nên ta nói thế nào chính là thế ấy. Hơn nữa hôm nay ngươi không cho ta theo đến chỗ Kính vương, cũng không biết ta nhàm chán bao nhiêu. Phải trông chừng Cổ Tam Dũng, chỗ nào cũng không thể đi, ta cũng chỉ có thể tắm rửa cho Tiểu Trư, tắm rửa cho Hắc Hắc, sau đó tái tắm cho mình. Nước đổi đến đổi đi, nhàm chán muốn chết."

"…Vậy…Ngươi chưa tắm cho Cổ Tam Dũng?"

"Đương nhiên không." Lan Khánh giận dữ xoay người, đánh đầu Tiểu Thất.

"Ai ô." Tiểu Thất kêu một tiếng đau đớn. Hắn bị đánh đến đầu váng mắt hoa, nhãn mạo kim tinh *(sao càng bay trước mắt)*.

Đúng lúc này, Lan Khánh đột nhiên hết giận, chậm rãi nhích lại gần Tiểu Thất, mở ra song chưởng ôm hắn.

"Sư huynh?"

"Hừ." Lan Khánh vùi đầu vào hõm vai Tiểu Thất.

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, cũng ôm lấy người này.

Khi ngươi thanh sở minh bạch chính mình thích một người, ngươi sẽ không tùy tiện khiến người kia gặp

hung hiểm.

Tiểu Thất không muốn Kính vương nhìn thấy Lan Khánh hiện giờ, bởi vì Kính vương tuy là ca ca của mình, nhưng dù sao vẫn không phải người sẽ bênh vực Lan Khánh; Tiểu Thất không muốn Lan Khánh cùng mình đi đến biệt để Túc vương, là vì việc lần này xuất sinh nhập tử, tự mình một người đến là được, yêu thương một người, là muốn hảo hảo dưỡng người ấy trong phòng, ngay cả một chút rách da cũng không cho có.

Tình ái, làm cho người ta trở nên ích kỷ.

Vì đối phương, có thể quăng đầu lâu vẩy nhiệt huyết, sau lại coi đó chỉ như một chút tiểu sự tựa hạt vừng hạt mè.

Tiểu Thất nghĩ thầm, hắn tuyệt đối sẽ không để Lan Khánh xảy ra chuyện.

Cho dù trả giá bằng chính mình, hắn cũng muốn Lan Khánh bình an vô sự trong cục diện này.

Ở gian bên, Cổ Tam Dũng vẫn nín thở áp tường chậm rãi ngồi xuống.

Hắn nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ cùng bông tuyết dồn dập rơi xuống, tay nắm chặt nhẹ run, thở ra một hơi.

Trong tâm, vì cuộc đối thoại vừa nghe mà có chút suy tính.

Tánh mạng một nhà Cổ gia, tuyệt đối không thể mất trên tay mình…

***

Nguyệt hắc phong cao, tuyết trắng trên đỉnh đầu từng bông từng bông bay bay.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh nằm trên ngói lưu ly, nhìn thị vệ tuần tra qua lại phía dưới.

Mấy đêm này Tiểu Thất cùng Lan Khánh tìm hiểu bố cục tòa trạch để này, sâu nhất là viện lạc Túc vương ngụ, phía đông của phó nhân, phía tây là thị vệ, mà mỗi tối, phó nhân sẽ bưng một ít đồ ăn sơ sài đến viện tử phía tây, đồ ăn này chỉ mấy suất, Tiểu Thất cùng Lan Khánh tính toán phân lượng, cảm thấy hẳn là dành cho người Cổ gia. Cho nên người Cổ gia đại để bị nhốt trong tây viện, để bọn thị vệ trông coi.

Tiểu Thất nháy mắt với Lan Khánh, Lan Khánh gật đầu, hai người “sưu” một tiếng nhảy xuống từ nóc nhà lưu ly, hình ảnh mơ hồ linh hoạt, đạp khinh công trác tuyệt, hoàn toàn không có người phát hiện bọn họ nhảy vào góc tối trong viện.

Đợi một đội thị vệ đi qua, Tiểu Thất dẫn đầu, Lan Khánh đi theo phía sau hắn, hai người ẩn ẩn tránh tránh, chiêu theo quan sát phía trước, thuận lợi nhân khoảng trống giữa hai lần tuần tra chạy vào trong phòng.

Bọn họ tìm kiếm một lúc, phát hiện phòng không có dị cũng không có mật đạo, lại đi ra, tìm kiếm một hồi trong viện.

Khi Lan Khánh tiến vào giả sơn, hắn phát hiện một thiết sách môn *(cửa lưới sắt)*, nhãn tình sáng lên, thấp giọng gọi: "Tiểu Thất, nơi này."

Tiểu Thất lập tức nhảy lại, liếc khóa trên hàng rào, huy kiếm chém mở.

"Động tác kế tiếp phải nhanh." Tiểu Thất liếc nhìn Lan Khánh, nhẹ giọng nói: "Ngươi mỗi tay một người, hai người còn lại để ta."

Lan Khánh không phản bác, chỉ gật gật đầu, tiến vào trong hàng rào, đi đằng trước Tiểu Thất.

Hai người bọn họ xuyên qua địa đạo uốn lượn, chậm rãi đi xuống dưới, sau đó chuyển hướng, phía trước rộng mở sáng sủa, là một hang đá ngầm, sườn hang đá có một thiết lao, trong lao giam giữ bốn người, hai nữ hai nam, một nữ trong đó là lão thái bà tóc hoa râm.

Mấy người kia đều gục trên đất không biết làm sao, ngón tay Lan Khánh vặn khóa ngoài thiết lao, "thương" một tiếng, xiềnh xích thuận theo gãy ra.

Lan Khánh lập tức đi tới lão thái bà gần nhất, nói: "Tất cả đều tỉnh lại cho ta, quan sai Quy Nghĩa Huyện tới cứu các ngươi, mau theo chúng ta."

Lan Khánh nói xong, vươn tay lật lão thái bà kia lại, nhưng tại lúc điện quang hỏa thạch, hắn tựa hồ ngửi được một mùi hương không tầm thường, Lan Khánh sửng sốt, lập tức muốn tránh, nhưng đã không kịp, lão thái bà bị hắn lật mình há miệng, phun một ngụm sương khói hướng hắn, Lan Khánh nhảy ra sau, bịt mũi khụ một tiếng, cũng đã hít vào một ít sương khói.

"Sư huynh." Biến cố thình lình khiến Tiểu Thất cả kinh, lúc này một gã trong hai nam tử kéo một sợi thừng đỏ bên góc, tiếp theo trong hang đá đột nhiên vang lên tiếng chuông, tiếng chuông kia truyền ra, khiến cho thị vệ tuần bên ngoài tra xôn xao.

"Các ngươi không phải người Cổ gia." Tiểu Thất tiếp được Lan Khánh đang lảo đảo, trên mặt nổi lên tức giận, hắn hô: "Sư huynh chúng ta trúng kế, chạy mau!"

Bốn gã nam nữ trong lao đứng lên, lão thái bà cầm đầu mở miệng cười nịnh: "Hôm nay các ngươi chạy đâu cũng không được. Đắc tội Túc vương gia, chỉ có một con đường chết."

Lan Khánh tái khụ một tiếng, kéo vạt áo Tiểu Thất nói: "Chạy mau, gia hỏa ghê tởm kia phun nước miếng cùng Hóa Công tán lên mặt ta, hiện nay ta không còn khí lực.

Tiểu Thất biết nguy rồi, lập tức ôm ngang Lan Khánh, vội vã chạy ra ngoại đầu.

"Không cho trốn." Phía sau có truy binh kêu.

"Nãi nãi cá hùng, ngươi bảo ta không trốn liền không trốn, đại gia cũng không phải đầu óc hỏng hóc." Tiểu Thất nhổ một miếng, chính là thúc ép nội lực thêm một tầng, chân cơ hồ không chấm đất, tựa như phi tiễn bắn ra ngoài.

92. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 14

Một đường chạy ra ngoài địa lao, Tiểu Thất ngẩng đầu trông, tâm can mạnh co rút.

Nãi nãi cá hùng, bên ngoài địa lao mãn sơn biến cốc đều là người, những người đó giương cung cài tiễn, mỗi mũi tên đều định định nhằm hắn và Lan Khánh, đằng trước còn xếp một hang cung nỗ thủ *(người bắn nỏ)*cung ngắn nhưng lực mạnh, Tiểu Thất mới nhìn thôi đã lạnh cả người. Chỉ cần bị bắn hai tiễn, mạng nhỏ bọn hắn chỉ sợ cũng tiêu luôn, càng không cần nói phải nhiều người vây công hai người bọn hắn như vậy, cứ một người một tiễn không biết có thể bắn thủng ra bao nhiêu lỗ.

Lúc này một người đi ra từ giữa cung tiễn thủ cùng cung nỗ thủ, người nọ chính là Túc vương.

Túc vương ngày thường lưng hùm vai gấu, mặc dù đã năm, sáu mươi tuổi nhưng vẫn không thấy quá hiện lão thái, hắn mở miệng, giọng nói như chuông đồng, ngữ điệu âm tàn cùng không cam lòng.

Túc vương nói: "Thi Tiểu Hắc, Trần Thất, thiên đường có đường các ngươi không đi, địa ngục không cửa lại cố tình xông vào. Hài tử đáng thương của ta ngày đó táng mạng trong tay Thi Vấn cùng hai người các ngươi, hôm nay bổn vương muốn các ngươi huyết tiên tại chỗ, lấy đầu các ngươi tế lễ con ta, ai ủi con ta trên trời linh thiêng."

"Ta phi!" Tiểu Thất cả giận nói: "Đông Phương Lôi Dẫn gian lỗ dâm sát dân nam dân nữ, Thi đại nhân phán hắn trảm hình đó là trừng phạt đúng tội, chúng ta xử lý theo lẽ công không thẹn với lương tâm, ngươi chừng này tuổi cư nhiên thị phi bất phân, còn không biết xấu hổ lấy mạng chúng ta đến tế con ngươi? Việc này nói ra chẳng phải cười rụng răng người ta?"

Túc vương quát: "Trần Thất, chết đến nơi còn dám cùng bản vương khua môi múa mép. Bản vương muốn ngươi quỳ xuống nhận sai, nếu ngươi quỳ, nói không chừng bản vương còn có thể tha người toàn thây."

Tiểu Thất vừa muốn phi tiếng thứ hai, Lan Khánh vỗ vỗ tay hắn nói: "Thả ta xuống!"

"A." Tiểu Thất buông tay, làm cho Lan Khánh đứng vững.

Đôi mắt thanh minh của Lan Khánh hướng Túc vương, cũng không nhiều lời, chỉ thản nhiên nói: "Đông Phương Chiên, con của ngươi chết chưa hết tội. Còn ngươi dùng tánh mạng Cổ gia tứ khẩu uy hiếp Cổ Tam Dũng giết người, Cổ Tam Dũng đã thẳng thắn thừa nhận Quy Nghĩa huyện dịch trạm huyết án chính là do ngươi xúi giục, hiện nay nhân chứng đã có, ngươi còn không mau thúc thủ chịu trói để hai người chúng ta trói về Quy Nghĩa huyện, cho Thi đại nhân cha ta thẩm vấn."

"Ngươi nói Cổ Tam Dũng?" Túc vương ngửa đầu cười to ba tiếng. "Cổ Tam Dũng ngươi đi ra cho bọn họ nhìn xem, hơn nữa nói rõ những người dịch trạm là ai giết chết?"

Âm ảnh phía sau Túc vương có một người đứng, người nọ mới rồi không nói một câu cúi thấp đầu, thẳng đến lúc Túc vương gọi hắn, hắn mới mở miệng: "Dịch trạm mười chín người là Thi Tiểu Hắc giết chết, việc này Quy Nghĩa huyện đã có nhân chứng vật chứng, sao có thể là Túc vương xúi giục tiểu dân giết? Hai người này rõ ràng chính là muốn vu oan vương gia."

"Cổ Tam Dũng tại sao ngươi lại ở đây?" Tiểu Thất cả kinh, nhưng ý niệm trong đầu lập tức chuyển, một phen lửa bốc lên. "Hóa ra là ngươi mật báo. Ta cùng sư huynh của ta không tiếc mạo hiểm tới cứu người Cổ gia ngươi, Cổ Tam Dũng, ngươi cư nhiên lấy oán trả ơn, hãm hại chúng ta rơi vào hiểm cảnh, ngươi làm người như vậy sao?."

Mí mắt Cổ Tam Dũng run rẩy một chút, nhưng vẫn trả lời: "Cổ Tam Dũng chút hiểm cũng không thể mạo… Thực xin lỗi…"

"Ngươi!" Tiểu Thất giận dữ.

"Hừ!" Lan Khánh kinh thường dùng mũi xuất khí. "Đừng nói nữa, chạy mau!"

Lan Khánh kéo Tiểu Thất, Tiểu Thất hiểu ý lập tức bắt lấy tay Lan Khánh nắm chặt. "Sư huynh thân thể ngươi còn được không?"

"Có chút mềm, võ công còn có thể sử xuất ba thành." Lan Khánh nói.

"Hảo!" Tiểu Thất ứng thanh. "Rời đi trước rồi nói sau."

"Còn muốn chạy, không dễ vậy đâu." Túc vương không cho Tiểu Thất cùng Lan Khánh có cơ hội nghỉ tạm. "Người đâu, xạ tiễn! Hôm nay bản vương nhất định khiến bọn hắn chết ở chỗ này."

Túc vương ra lệnh một tiếng, vạn mũi tên đồng thời phóng tới Tiểu Thất cùng Lan Khánh.

Lan Khánh cùng Tiểu Thất lập tức rút ra bội kiếm bên hông huy vũ đến tích thủy bất lâu, bọn họ đưa lưng đối lưng dán lấy nhau, vận khởi thiên cương chính khí tương đồng trong cơ thể, khí hóa tại ngoại hình tạo thành tường đồng vách sắt không thể phá, mặc cho trường tiễn bén chọn phóng tới thế nào vẫn không thể đánh trúng bọn họ mà đều rơi xuống hai bên.

“Làm sao có thể?.” Túc vương hoảng hốt.

“Cung nỗ thủ, phóng tiễn!” Túc vương ra lệnh lần hai.

Thiết nỗ không giống trúc tiễn tầm thường, mà được chế tạo từ hàn thiết nặng vài cân, cơ hồ vô kiên bất tồi. Thiết nỗ vừa bắn ra, Tiểu Thất đã biết Lan Khánh mất đi bảy thành công lực sẽ không chống đỡ được, hắn không kịp nghĩ ngợi gì đã lập tức dang mạnh hai tay ôm lấy Lan Khánh.

Thanh âm “phốc xuy, phốc xuy” vang lên, tựa hồ có thứ gì ngập vào thịt.

Tiểu Thất rên lên, Lan Khánh trong ngực hắn mở to mắt, một khắc Tiểu Thất cũng không dám dừng lại, lập tức giá khinh công nhảy lên tiểu sơn trong đình viện tránh né, chờ trận thiết nỗ thứ nhất ngừng bắn, tái nhân thoáng chốc bọn họ cài thiết tiễn lần nữa, một hơi mang theo Lan Khánh nhảy ra tiểu viện, vội vàng chạy thoát thân.

Hai người ở ngoài kinh thành, phía sau là vô số truy binh.

Tuyết lớn che phủ con đường phía trước, từng bước một đều khó đi vô cùng.

Nửa canh giờ sau, chân Tiểu Thất mềm xuống, Lan Khánh quay đầu nhìn, trên mặt tuyết trắng xóa là vết máu đỏ tươi, hắn run rẩy tay sờ lưng Tiểu Thất, khiến Tiểu Thất rên một tiếng, rồi sau đó khí ngưng được tản mất, “hộc” ra một bụm máu.

Tiểu Thất cũng mệt mỏi quay đầu lại, mặt hắn tái nhợt không có quá nhiều biểu cảm. “Nguy rồi… Chảy nhiều máu như vậy, đây không phải là lưu lại manh mối cho người ta theo kịp sao?”

“Không được…” Tiểu Thất đẩy Lan Khánh. “Ngươi đi trước, khách điếm không an toàn, ta ngoài thành trước đã, ta đi bên kia… khụ… hiện nay chạy được ai thì chạy…”

Tiểu Thất khục khặc ho khan vài tiếng, vài tiếng kia đều kèm máu, người nhìn thấy cũng phải truật mục kinh tâm.

“Còn muốn chạy, các ngươi còn có thể chạy đâu?” Đột nhiên một thanh âm từ trên trời giáng xuống, tiếp theo bốn người vừa nãy nằm trên mặt đất địa lao dừng trước mặt Tiểu Thất cùng Lan Khánh.

“Sư huynh… chạy mau… Ta ngăn cản bọn họ…” Tiểu Thất giãy giụa muốn cầm kiếm, nhưng tay hắn mới nâng lên một chút, kiếm từ trong bàn tay nắm không chặt rơi xuống.

Lan Khánh nhìn thấy hốc mắt đỏ rần, tim hắn nghẹn lại, không biết phải hình dung cảm giác này thế nào. Cơ hồ không thể thở nổi.

Lan Khánh ôm lấy Tiểu Thất, hắn thấp giọng nói: "Sống cùng sống, chết cùng chết… Ta sẽ đưa ngươi rời khỏi nơi này… Ngươi cố chịu… chảy nhiều máu như vậy cũng không lo… ta săn nhiều gà rừng vịt hoang cho ngươi bổ huyết là được…"

"Ai… khó uống lắm…" Tiểu Thất mới mở miệng, lại thình lình ói ra một búng máu.

"Các ngươi ai cũng trốn không thoát đâu, chưa nói trên tên nỏ kia đều thoa kịch độc, chỉ bằng vào tiểu gia hỏa kia bị thiết nỗ bắn tam tiễn xuyên tâm phế đã là tuyệt không thể sống sót." Lão phụ cầm đầu cười đến mức làm người ta căm ghét.

Lan Khánh không muốn thương tổn Tiểu Thất, trước tiên hắn đặt Tiểu Thất ở một bên để Tiểu Thất ngồi xuống, sau đó bốn người kia không thèm phân trần đã nhân cơ hội tấn công Lan Khánh, Lan Khánh lập tức giương kiếm nghênh địch.

"Trúng Hóa Công tán của Hoàng sơn tứ quái chúng ta cư nhiên còn có thể ngưng tụ công lực, tiểu tử ngươi đến tột cùng là ai?" Một tên trong đó kinh ngạc nói.

Lan Khánh ngay cả nói cũng không muốn nói với bọn họ, chỉ xuất kiếm, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, thức sau ác liệt hơn thức trước.

Chiêu thức của hắn mạnh như du long, nhanh tựa kinh hồng *(chim nhạn)*, trong huyễn thải hoa lệ lại chợt hư chợt thực, chợt thực chợt hư, khiến bốn tên hoàn toàn không chiếm được chút lợi thế nào. Nhưng theo thời gian càng ngày càng dài, dược hiệu Hóa Công tán xâm nhập cốt tủy, cước bộ Lan Khánh bắt đầu chuệnh choạng, cơ hồ ngay cả đứng cũng không vững.

"Cơ hội tốt!" Một gã nam tử trong đó thừa cơ huy kiếm, muốn chém rơi đầu Lan Khánh, nhưng Lan Khánh lại dùng tay trái tay không đón kiếm, nam tử kia sửng sốt, hắn thấy Lan Khánh nhếch miệng cười, nụ cười kia khuynh thành diễm tuyệt, trong quyến rũ lại mang sát ý lãnh liệt, sau đó trước mắt nam tử mơ hồ, hắn hét to một tiếng.

"A a–"

Nam tử ngã xuống mặt đất, hai tay bưng mắt không ngừng lăn qua lăn lại. Máu trộn lẫn bọt trắng không ngừng chảy ra từ kẽ hở ngón tay, tên còn lại kinh hãi chạy tới nâng nam tử, khi mạnh mẽ vặn hai tay nam tử kia ra, phát hiện hai mắt nam tử chỉ còn sót lại một lỗ thủng, tròng mắt bị bột phấn không biết tên hòa tan thành máu loãng chảy ra.

Lan Khánh ra tay cực nhanh, làm cho mọi người tâm sinh kinh hãi, thậm chí không ai kịp nhìn ra động tác của hắn, nam tử kia đã ngã xuống đất kêu rên.

"Đến tột cùng ngươi là yêu nghiệt gì?" Lão phụ cầm đầu hô lớn một tiếng.

Lan Khánh chỉ cười càng sâu, khóe miệng câu lên rất cao.

"Dám cả gan chọc ta thì chuẩn bị thượng hoàng tuyền đi…" Thanh âm Lan Khánh phiêu đãng tại ngã tư đường, lúc xa lúc gần, phi thường quỷ mị.

Mất võ công thì sao?

Giết người, đâu phải chỉ mỗi kiếm là có thể.

Dùng một chút thời gian liền khiến bốn tên kia đều ngã xuống.

Khi Lan Khánh trở lại bên Tiểu Thất, khuôn mặt Tiểu Thất đã trắng đến mức chút huyết sắc đều không có.

Máu uốn lượn từ trên lưng hắn chảy xuống, nhuốm đỏ tuyết nơi hắn ngồi.

Máu đỏ tươi như vậy, chảy đầy đất, khiến người kinh hãi.

"Tiểu Thất…" Lan Khánh tới gần Tiểu Thất, đưa tay sờ sờ mặt Tiểu Thất. Hắn phát hiện tay của mình phát run, Lan Khánh không biết vì sao, vì sao lại run rẩy như vậy.

Khi lòng bàn tay mang theo chút hơi ấm chạm vào gương mặt lạnh như băng của Tiểu Thất, Tiểu Thất chậm rãi ngẩng đầu lên, cười với Lan Khánh.

Nụ cười kia tựa hồ hao phí tất cả khí lực Tiểu Thất, làm cho miệng hắn khai khai hợp hợp, lại không phát ra được thanh âm gì.

Lan Khánh đưa tai lại gần mới nghe được Tiểu Thất thở mỏng manh nói:

"Ta đoán là ta… không được… Sau này nếu ta không ở cạnh ngươi… ngàn… vạn lần nhớ rõ… phải hảo hảo bảo trọng chính mình… Phải… nghe lời Thi đại nhân… Đừng làm cho… ta lo lắng…"

"Ngươi không ở cạnh ta, là muốn đi đâu?" Lan Khánh hỏi.

Tiểu Thất lại cười, nụ cười mệt mỏi có phần bất đắc dĩ. Hắn không trả lời Lan Khánh, chỉ nhẹ nhàng nói: "Ta đời này… không yên lòng nhất… chính là… ngươi… Đáp ứng ta… đừng làm cho ta… đừng làm ta lo lắng…"

Lan Khánh sững lại không biết phải nói gì, một lúc lâu, hắn nâng hai gò má Tiểu Thất, chậm rãi hạ xuống một nụ hôn trên đôi môi khô lạnh của Tiểu Thất. Lan Khánh nói: "Ngươi không thể đi bất cứ đâu, Thi

Tiểu Hắc cả đời muốn ở bên Trần Tiểu Kê, Trần Tiểu Kê cũng thế, cả đời đều không thể rời Thi Tiểu Hắc!"

Đôi mắt hoa đào yêu cười bình tĩnh nhìn Lan Khánh, Tiểu Thất cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Ta… Mang ngươi đi khám đại phu…" Lan Khánh nghẹn ngào nói, thanh âm run rẩy.

Hắn cõng Tiểu Thất, lướt qua bốn gã bất động trên mặt đất, chậm rãi rời đi.

Đêm, càng ngày càng sâu. Tuyết, càng rơi càng lớn. Hô hấp của Tiểu Thất càng ngày càng nhỏ, cuối cùng bị tiếng tuyết vùi lấp.

Rốt cuộc, nghe không được.

"Tiểu Kê…"

"Tiểu Kê…"

"Ngươi đã đáp ứng ta… sẽ không chết…"

"Nếu ngươi chết… Ta một mình phải tra án thế nào… Còn có Tiểu Hồng… Hắc Hắc… Tiểu Trư của chúng ta… phải làm sao bây giờ… Không ai cho ăn… Làm sao bây giờ…"

Người trên lưng lặng tĩnh, không trả lời.

"Tiểu Kê… Ngươi đáp một tiếng với ta… đáp… một tiếng…"

Đôi mắt Lan Khánh, ở trong lệ quang, chậm rãi hóa đỏ tươi.

"Nơi này." Truy binh Túc vương đuổi kịp, không bao lâu đã gắt gao vây quanh Lan Khánh cùng Tiểu Thất.

Đôi mâu tử màu đỏ nhìn những người đó, vẻ mặt lãnh liệt âm tàn, đã không còn dáng dấp sớm trước.

Nhưng nhóm binh lính Túc vương phủ không thấy, trong mắt bọn họ chỉ có mệnh lệnh của Túc vương. Đao kiếm vô tình chém hướng Tiểu Thất cùng Lan Khánh, nơi nơi sát chiêu, Túc vương mở miệng, bất luận sống chết, nhất định phải mang hai người về. Ai có thể bắt được hai người sẽ trọng thưởng.

Lan Khánh đạn độc dược trong tay, nhưng một sóng người ngã xuống, lại tiếp một sóng nữa, vô cùng vô tận, không kẻ nào sợ hãi tử vong, chỉ muốn hai cái mạng của hắn cùng Tiểu Thất cùng với vinh hoa phú

quý vô cùng hưởng dụng lúc sau.

Nụ cười lạnh lùng bất tại khóe miệng Lan Khánh, vẻ mặt âm lệ, mâu tử đỏ tươi phảng phất muốn nhỏ máu, hắn cả giận quát: "Không cút ngay ta lập tức cho toàn bộ các ngươi được gặp Diêm vương."

Hỗn chiến giằng co hồi lâu, trong trận đao kiếm, quang mang đuốc hỏa chói mắt, ánh lửa dường như muốn liếm tận trời cao, cháy sáng toàn bộ đêm tối.

Người kinh thành nhân tâm bàng hoàng, nhà nhà đóng cửa, Lan Khánh đạp trên thi thể, tóc đen theo gió khiêu loạn, diện mạo cuồng diễm mà đường hoàng, xuống tay ngoan tuyệt. Nếu những kẻ này không chịu cho Tiểu Thất của hắn một con đường sống, vậy hắn cũng sẽ không chừa cho chúng đường sống.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương hỗn tạp tiếng đao kiếm, từng tiếng từng tiếng tựa như rên siết từ dưới lòng đất truyền đến, khủng bố như vậy, khiến người hãi hùng như vậy.

Ngay giữa cảnh hỗn loạn này, một nhóm hắc y nhân bịt mặt đột nhiên xuất hiện, đạp đám binh sĩ mà đến, mấy người nghênh hướng Lan Khánh, mục tiêu là Tiểu Thất sau lưng Lan Khánh.

Lan Khánh không chút ý một chút, đột nhiên trên lưng trống trơn, bọn người kia hô một tiếng: "Tản." lại lập tức đạp không mà đi, biến mất trong sắc đêm tuyết trắng.

Lan Khánh phát giác mất Tiểu Thất, đầu tiên là sửng sốt, hai tay vươn trước mặt, chỉ còn khoảng không, không còn người nọ, hắn bi phẫn đến cực điểm, cũng vô pháp thừa nhận tất cả, hắn thình lình ngửa mặt lên trời thét dài, thanh âm nhiếp nhân tâm thần.

"Giết hắn, giết hắn!"

"Người đã chết, không cần truy!"

"Giết hắn, trở về lĩnh thưởng!"

Bên tai có người hô hào, lời lẽ ồn ã, đâm thật sâu trong tai Lan Khánh.

Ai đã chết?

Không, sẽ không chết. Rõ ràng đã từng đáp ứng, không phải sao?

Chỉ là, tay hắn vì sao trống không?

Mới rồi còn ôm ấp còn nắm tay còn giữ chặt còn hôn, vì sao giờ không thấy nữa?

Là mất thứ gì?

Rốt cuộc là rơi ở đâu?

Vì sao không thấy nữa?

Là ai cướp đi?

Ngoại giới ồn ào, ánh lửa chói mắt, quang ảnh hỗn độn, làm cho đầu óc Lan Khánh một mảnh hỗn loạn, lý trí tựa như mảnh vỡ vụn vặt, trí nhớ hỗn độn không rõ. Hắn không biết vì sao mình đứng ở chỗ này, không biết ai vây công hắn, cuối cùng ánh mắt định trụ, tầm mắt ngừng lại trên người tiểu binh đang chĩa đao vào hắn…

Tiểu binh kia bị lệ khí trong mắt khi Lan Khánh nâng mâu nhìn hắn dọa sợ, đao giơ lên rốt cuộc đình giữa không trung, run rẩy không huy xuống nổi.

"Đồ của ta đâu?" Không giống biểu tình trên mặt, ngữ điệu Lan Khánh ôn nhu hỏi han.

"Đồ, đồ gì?" Tiểu binh kia sỡ hãi run lẩy bẩy.

Hai mắt Lan Khánh đỏ đậm, hắn đột nhiên phất tay, lớn tiếng nói: "Không giao ra, ta sẽ khiến các ngươi một tên cũng không thể rời khỏi nơi này—"

Một trận kình phong mãnh liệt phát ra từ trong tay áo, nội lực kinh người quất toàn bộ binh lính xếp đằng trước bay ra ngoài.

Hóa Công tán khắc chế Lan Khánh không được bao lâu, sau một khoảng thời gian, kịch độc tiềm tàng trong cơ thể hắn đã hóa giải dược tính Hóa Công tán.

Sau đó công lực tăng vọt, Lan Khánh khôi phục võ công nhưng đánh mất tâm trí, hai mắt đỏ ngầu, gặp người tức giết, giống như ác quỷ tu la dưới lòng đất.

Từ giờ, không còn người ngăn hắn lại.

Đã từng có một người có thể ngăn hắn đại khai sát giới, nhưng người nọ sớm không còn ở đây. Rốt cuộc… vô pháp trông chừng hắn…

"…Của ta… của ta…" Lan Khánh nhìn hai bàn tay nhuốm đầy máu tươi, có chút mê võng, có chút thống khổ.

"…Đồ… của ta đâu?" Hắn vỗ đầu, nhưng đầu vẫn đau như muốn nứt ra. "Sao lại quên.."

Hắn bước từng bước, điên điên đảo đảo đi.

Tuyết lớn không ngừng hạ, bông tuyết lạnh như băng bao phủ trên đường, cũng che phủ thân thể vặn vẹo, chồng chất bốn phía của nhóm binh sĩ đằng sau hắn.

Trong trắng xóa, một mảnh đỏ tươi.

Lan Khánh quay đầu lại, nhìn vị trí phía sau lẽ ra phải có gì đó đứng, nhưng lại chẳng gặp thứ vốn nên thấy.

"Sao lại quên… Sao lại quên…" Hắn vỗ đầu, thì thào niệm, sau đó mở to đôi mắt màu đỏ mờ mịt, tìm kiếm chung quanh, nhìn không ngừng…

***

Tiểu Thất tỉnh tỉnh mê mê, có vài lần giãy giụa muốn mở to mắt, nhưng mí mắt lại như nặng ngàn cân, không làm sao mở ra được.

Trong lòng hắn còn treo một chuyện rất trọng yếu, ngủ thế nào cũng không an ổn, nhưng tiếc là thật sự quá mệt mỏi, cuối cùng lại mất đi tri giác, không thể tỉnh lại.

Không biết qua bao lâu, trước mắt hắn xuất hiện một tia sáng, trong tia sáng có một nam một nữ đứng, tựa hồ vẫy tay với hắn.

Tiểu Thất vốn định đi đến chỗ hai người, ai ngờ chân mới bước mấy bước, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm tuôn ra như sấm động, thanh âm kia gào thét:

"Trần Tiểu Kê ngươi dám đi tới ta xem—"

Tiểu Thất run lên, quay đầu lại lo sợ không yên nhìn, chỉ thấy một thân ảnh hắc sắc đứng ở xa xa, hai mắt đỏ tươi yên lặng nhìn hắn.

"Trần Tiểu Kê, trở lại—"

"Trần Tiểu Kê, trở lại cho ta—"

Hắc ảnh kia hô như vậy, thanh âm làm người ta không rét mà run.

Tiểu Thất biết đó là ai, đối với lời người kia, hắn cho tới bây giờ chỉ có nghe theo, không có phân vi phạm. Vì thế hắn rút chân về, hướng người nọ nện bước.

Một bước… Hai bước…

Hắn há miệng, rồi sau đó nghe thanh âm của mình mông mông lung lung, không có khí lực tựa như bông vải. Hắn nói: "Sư huynh ta sẽ tới, ngươi chờ ta một lát… ta lập tức tới… sư huynh…"

"Sư huynh…" Tiểu Thất mở mắt ra, ánh sáng chói lòa đâm vào mắt hắn, làm hắn híp mi.

Hắn khụ hai tiếng, cảm thấy cả người đau đớn vô cùng, hơn nữa trên lưng, quả thực giống như bị roi quất tới quất lui hơn mười bận, đau đến mức hắn phải nhíu mày.

"Ngũ gia tỉnh." Bên giường đột nhiên vang lên thanh âm, sau đó bắt đầu không ngừng lặp lại "Ngũ gia tỉnh, ngũ gia tỉnh."

Cuối cùng có người hô lớn: "Ta đi gọi vương gia."

Tiếp đó lại là tiếng ồn ào bùm bụp lạch tạch, không bao lâu sau, ngươi kia vội vội vàng chạy đến.

"Ngũ đệ, may mắn ngươi đã tỉnh, tứ ca lo cho ngươi chết được." Tề Vũ đang mơ màng ngủ bị đánh thức y sam bất chỉnh chạy vào trong phòng Tiểu Thất, hắn vội vàng ngồi trước giường, cúi đầu nhìn đệ đệ mình.

Tiểu Thất chớp chớp mắt, đầu óc hỗn loạn, hắn chuyển mắt nhìn cảnh tượng bên trong, giường mềm mại, nha hoàn tùy thị, bên cạnh đốt một tiểu nê lô, trên nê lô âm ỉ đun một nồi thảo dược, dược vị đắng ngắt tràn ngập toàn bộ phòng.

Tiểu Thất hữu khí vô lực hỏi: "Đây là làm sao, ta sao lại ở chỗ ngươi?"

Tề Vũ vừa nghe lập tức phát hỏa. "Tiểu tử ngươi, không phải đã dặn ngươi đừng chọc Túc vương, ngươi cư nhiên còn dạ tham Túc vương biệt để. Nếu không phải ta có đặt vài người ở chỗ Túc vương, bọn họ kịp thời mật báo ta, ta tái phái người cứu ngươi, ngươi a, ngươi a, ngươi có biết mạng nhỏ của ngươi thiếu chút nữa chôn vùi trong tay Túc vương không."

"A… Vậy người cùng một chỗ với ta…" Tiểu Thất mờ mịt hỏi.

"Hừ." Tề Vũ tức giận đến sùi bọt mép. "Ta chỉ cứu mình ngươi thôi, còn người nào khác ta không biết. Ngươi có biết khi ta mang ngươi về ngươi chỉ còn một hơi thôi không, nếu không nhờ ta đưa toàn bộ ngự

y tới, còn bắt bọn họ lấy đầu bảo đảm chữa khỏi cho ngươi, ngươi đã sớm xuống địa phủ, qua cầu Nại Hà uống Mạnh bà thang rồi."

Tiểu Thất chầm chậm chớp chớp mắt. Hắn nói: "Mới rồi hình như ta có thấy cha cùng mẹ ta… Bọn họ vẫy tay với ta… Sau vẫn là sư huynh của ta gọi một câu mới gọi được ta trở về…"

"Ngươi nói loạn thất bát tao cái gì, đừng dọa tứ ca." Tề Vũ trắng mặt.

Tiểu Thất loạng choạng muốn đứng dậy, Tề Vũ vội vàng dìu, lúc này Tiểu Thất mời ngồi dậy được.

"Ta ngủ bao lâu?" Chỉ động tác đơn giản như vậy đã đau đến mức khiến Tiểu Thất đổ một thân mồ hôi lạnh, hắn đứng dậy định tiếp tục đi giầy, nhưng Tề Vũ nhanh hơn một bước, đoạt lại giầy trong tay hắn.

"Ngươi còn muốn sống không đây ?" Tề Vũ cả giận nói: "Ngươi hôn mê tròn mười ngày, mới từ Quỷ môn quan về, hiện giờ đã lại muốn đi sao?"

"…Tứ ca…" Tiểu Thất nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Không thấy ta, hắn sẽ rất sốt ruột… Huống chi khi đó hai chúng ta thâm hãm hiểm cảnh, hiện nay cũng không biết hắn ra sao, không gặp được hắn, ta lo lắng…"

Tiểu Thất vươn tay. "Giầy, trả ta!"

"Ngươi!" Tề Vũ trừng mắt nhìn đệ đệ này của hắn.

"Ta không thể để hắn một mình. "Thái độ Tiểu Thất mặc dù mềm, nhưng vẻ mặt lại cứng rắn.

"Ngũ đệ." Tề Vũ tức giận phát run. "Người kia nháo loạn kinh thành nhân tâm bàng hoàng, hiện nay giống như kẻ điên ở trong thành gặp người liền giết, không ai dám tới gần hắn, ta sao có thể cho ngươi đi gặp hắn."

"Gặp người liền giết?" Mí mắt Tiểu Thất nhảy lên.

"Túc vương biệt để cơ hồ bị hắn san bằng, Túc vương cũng trốn trong hoàng thành, ngươi cho là người nọ như vậy, ta còn mặc kệ ngươi lâm vào hiểm cảnh lần nữa sao?"

Tiểu Thất nghe xong, liền không còn tâm tư cùng Tề Vũ hảo hảo thương lượng. Hắn kéo lấy giày Tề Vũ nắm trong tay đi vào, sau đó hít sâu một hơi cố gắng đứng lên, lắc lư hai cái rồi đi thẳng ra ngoài cửa.

"Ngũ đệ." Tề Vũ gọi.

“Hiện nay hắn ở nơi nào?” Tiểu Thất hỏi.

“…” Tề Vũ không mở miệng.

Tiểu Thất vừa đi vừa nói chuyện: “Ngươi không nói cũng không quan trọng, ta có thể tự tìm, chỉ là tự tìm sẽ chậm một chút thôi.”

Kính vương Đông Phương Tề Vũ hiếm kẻ dám uy hiếp, duy nhất chỉ có đệ đệ mấy lần ở ngự thư phòng cứu hắn một mạng, sau khi lớn lên thì thất lạc này.

Tề Vũ nghiến răng, oán hận nói: “Lúc này thu được tin tức, đi hướng Hoàng thành.”

Bách Lý Thất này luôn có thể bắt được nhược điểm của hắn, khiến hắn không kiên định tâm được, cũng khiến hắn không thể trói buộc người này.

“Cám ơn ngươi, tứ ca…” Trên mặt Tiểu Thất nổi lên tiếu dung, cất bước xuất môn.

Tề Vũ cau mày suy nghĩ, cảm thấy như vậy không được, liền gấp gáp gọi tới vài thị vệ bên người dặn dò: “Lập tức vượt trước bảo vệ Ngũ gia, nếu hắn rớt mất một cọng tóc gáy, ta sẽ hỏi tội các ngươi.”

Mấy tên thị vệ cung kính đáp: “Tuân lệnh.”

Tiểu Thất ra cửa được vài bước đã lảo đảo suýt té ngã.

Vài tên hôi y nhân “sưu” xông ra ở hai bên, hai người trong đó nhanh chóng đỡ lấy Tiểu Thất.

Tiểu Thất sửng sốt, quan sát ba người xung quanh, khụ một tiếng, sau mở miệng hỏi: “Sao các ngươi lại đến đây?”

Một gã hôi y thi vệ trong đó đáp: “Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh bắc thượng, mười huynh đệ hộ tống bọn họ đến, mấy người chúng ta cước trình nhanh hơn, tới trước bẩm báo chủ tử.”

“Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh cũng tới sao?” Tiểu Thất vừa nghe đã hiểu tình hình không thể coi thường.

“Thi đại nhân phát hiện Tiểu Hắc công tử rời Quy Nghĩa Huyện, nên lập tức xin nghỉ đuổi tới.” Hôi y thị vệ trả lời: “Hiện đã hắn đã vào thành.”

Tiểu Thất trầm ngâm một lúc lâu, sau nói: “Sư huynh bị kích thích, trước mắt chỉ bằng sức một mình ta

có lẽ không khống chế được hắn, như vậy đi, kêu vài huynh đệ bảo hộ Thi đại nhân, dẫn tới chỗ ta."

"Vâng." Thị vệ trả lời.

Tiểu Xuân từng nói, bệnh của Lan Khánh nếu tái chịu kích thích, vậy đại la thiên tiên hạ phàm cũng không chế phục được hắn.

Người nọ hiện nay nổi cơn điên, ai cũng không ngăn trở được, Tiểu Thất nghĩ thầm, lúc này dù làm thế nào cũng sẽ không ngăn được người nọ, vậy cũng chỉ có một đường ngọc thạch câu phần *(bằng với lưỡng bại câu thương)*, cùng hắn cộng phó hoàng tuyền.

"Sư huynh, ngươi chờ ta." Tiểu Thất khẽ cắn môi, một thân thương tích, nhấc chân đi tới địa phương bất kham hồi thủ *(không thể quay đầu, không dám nhớ lại)*.

Ngàn vạn lần, đừng để hắn tái giết người.

93. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 15

Y sam đen thẫm, cho dù nhiễm nhiều máu tươi hơn nữa, vẫn đen như cũ, sẽ không nhiễm màu sắc khác.

Song huyết sắc này vẫn tồn tại trên hắc sắc như cũ, chỉ là mắt thường không nhìn ra mà thôi.

Lan Khánh đi vào hoàng thành, cái gọi là hoàng cung cấm quân căn bản không ngăn trở được hắn.

Hắn cảm thấy con đường đá xanh dưới chân phi thường quen thuộc, giương mắt, thấy cung khuyết lộng lẫy vàng son trước mắt cũng dị thường quen mắt, hắn cảm giác chính mình trước kia tựa hồ đã tới nơi này, cùng với từng đợt ghê tởm, trong lòng cũng dấy lên cơn phẫn nộ hắn khó có thể khống chế.

Trong điện Kim Loan đèn đuốc sáng trưng, hai hàng cấm quân xếp đằng trước.

Lan Khánh đứng tại đất trống trước điện, một tay bưng trán, đầu đau vô cùng, hắn tựa hồ nhớ ra thứ gì đó, nhưng chút kí ức thoáng cái lại bị thủy triều đập tan vô xử khả tầm, cảnh tượng tựa như quỷ ảnh mơ hồ bất tán từng màn xuất hiện, lại từng màn biến mất, hắn không nắm được, chỉ mơ hồ nhớ vài cái tên.

"Túc vương… ở nơi nào?" Lan Khánh mở miệng, thanh âm âm trầm tràn ngập sát ý.

Đó là người không thể không giết, hắn biết.

Chỉ là nói ra hai chữ này tức khắc làm cho lòng hắn trào ra hận ý vô cùng vô tận…

Hận… Điều gì…

Hận gã làm hắn mất đi một thứ trọng yếu…

Thứ trọng yếu là gì…

Lan Khánh bưng đầu, đau đớn nhíu mày.

Hắn nghĩ không ra, nghĩ không ra…

"Điêu dân lớn mật, dám xông vào hoàng cung." Thống lĩnh cấm quân lãnh binh lớn tiếng quát. "Còn không mau mau lui ra."

"Túc vương ở nơi nào?" Lan Khánh giương mắt, đôi mắt màu đỏ thẫm, hiện lên sát khí.

"Người đâu, bắt tên điêu dân này, không được để hắn quấy nhiễu hoàng thượng." Thống lĩnh cấm vệ quân lập tức hạ lệnh.

Hơn mười vạn cấm quân vây quanh Lan Khánh, chầm chậm tới gần hắn, tuy rằng vừa rồi Lan Khánh không coi ai ra gì từ bên ngoài đi tới, mấy vạn huynh đệ thử ngăn cản người này rốt cuộc nhất nhất ngã xuống, bọn họ đã biết người này không tầm thường, nhưng thân gách vác trách nhiệm bảo vệ hoàng thành, bọn họ vẫn không thể lùi bước.

Dưới ánh trăng, bông tuyết trắng bay bay phía chân trời, tuyết trong gió xoay tròn, sau đó chậm rãi rơi trên mặt đất.

Lan Khánh vươn tay, đạn một tia vô sắc vô vị vào trong gió, nương theo khinh phong trong hoàng thành dẫn đi, ngay sau đó, cấm quân kêu rên ngã xuống đất, không chỉ người tới gần Lan Khánh phía trước, mà ngay cả những binh sĩ phía sau cũng khó tránh một kiếp.

Lan Khánh đột nhiên bật cười, cười đến run rẩy cả người. Hắn nói: "Mấy năm rồi, các ngươi vẫn không chịu nổi một kích như vậy…"

Mấy năm rồi, vậy mấy năm trước rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Lan Khánh nhớ không được.

Hắn chỉ nhớ rõ tựa hồ có người bị hắn cột vào mái hiên dưới Kim Loan điện, thi thể bị chặt đầu bị hắn đùa nghịch mà nhẹ nhàng chao đảo.

Người kia…người kia…

"Cẩu hoàng đế, ta biết ngươi ở bên trong." Lệ khí quanh thân Lan Khánh tăng vọt, hắn vươn tay chỉ Kim Loan điện nội, hướng trong điện quát lớn: "Ta giết được ngươi một lần, cũng sẽ giết được lần thứ hai. Lần này, ta muốn băm hai người các ngươi thành thịt vụn vứt cho cẩu ăn. Đông Phương Khách, Đông Phương Chiên, hôm nay ta tuyệt đối không bỏ qua cho hai huynh đệ các ngươi. Mỗi kẻ Đông Phương gia đều đáng chết, đều đáng chết—."

Thanh âm Lan Khánh tê tâm liệt phế, thống khổ không thôi. Mọi thứ của hắn đều bị hai tên kia cường ngạnh cướp đi, tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ… bao hàm người nguyện cả đời đều đi theo sau hắn, người hắn không dễ gì có được…

"Tiểu…"

Tên là gì nhỉ…

"Tiểu…"

Tên là gì…

Tại sao hắn lại không nhớ được.

Lan Khánh phẫn nộ ngửa mặt lên trời thét dài, nội lực cao thâm chấn động cả hoàng thành, kịch liệt tới mức tường thành khẽ lung lay, ngay cả tuyết đọng trên mái hiên cũng bị rung rơi.

Kim Loan điện nội, đương kim hoàng đế Đông Phương La Khỉ co rúm thân mình cả người tránh trên long ỷ, bên cạnh hắn là bào huynh Đông Phương Chiên cũng co rụt y hệt, vẻ mặt sợ hãi, trên mặt thanh thanh thũng thũng.

La Khỉ run rẩy nói: "Hoàng, hoàng huynh… Ngươi là ở chỗ nào chọc phải đại ma đầu như vậy… Cư nhiên coi mười hai vạn cấm quân kinh thành như không có… Hiện nay hắn đã muốn giết tới nơi… Làm sao bây giờ làm sao bây giờ… Trẫm mới ngồi trên hoàng vị mấy năm… Ngay cả một xíu chiến tích cũng chưa có… Lần này phải chết… xuống hoàng tuyền phải đối mặt với liệt tổ liệt tông thế nào a…"

Đông Phương Chiên run rẩy một chút, miệng há ra không cách nào hợp lại, hắn từ kinh hoàng lấy lại tinh thần, một lúc lâu mới tìm được thanh âm nói: "Thần cũng không biết người này kinh khủng như thế… Hắn nhiều lắm, nhiều lắm chỉ là một ngỗ tác nho nhỏ của Quy Nghĩa huyện mà thôi… Làm sao ngay cả biệt để của thần cũng có thể hủy diệt, thậm chí còn giết tới hoàng thành, cái gì cũng không sợ… Không thể nào, không thể nào…"

Đông Phương Chiên nhớ tới mười ngày vừa trải qua, lập tức run như cầy sấy.

Phía trước thuộc hạ báo lại những người truy Thi Tiểu Hắc cùng Trần Thất cơ hồ không một người trở về, sau đó hai ngày, đại ma đầu này liền tới cửa.

Thuộc hạ báo Trần Thất tựa hồ đã chết, thi thể không biết bị người từ nơi nào cướp đi, Thi Tiểu Hắc phát điên đuổi giết bọn họ không chừa một mống.

Sau dưới sự bảo hộ của thuộc hạ, hắn trốn khỏi biệt để, nhưng ở xa xa nhìn thấy đôi mắt đỏ au của Thi Tiểu Hắc kia, hắn kinh hãi run lẩy bẩy.

Kẻ kia đã không còn giống người, là ma.

Tựa như ác quỷ trong địa ngục đi ra, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật…

Không ai ngăn cản được hắn…

Hoàng thành mười hai vạn cấm quân trong nháy mắt ngã xuống quá nửa.

Lan Khánh chậm rãi tới gần Kim Loan điện, cấm quân bảo hộ Kim Loan điện cùng thống lĩnh cấm quân hoàn toàn vô kế khả thi, chỉ có thể chờ người tựa Tu La kia lấy đi tính mạng bọn họ, giống như lấy đi tính mạng những người khác.

Lan Khánh nhẹ nhàng cười hai tiếng, khiến người không rét mà run. Hắn nói: "Vì sao sợ hãi thành thế nhưng vẫn không trốn? Vậy đi, ta đếm tới ba, chỉ cần các ngươi có thể chạy xa xa khỏi tầm mắt của ta, không ngáng trở mắt ta, vậy, nói không chừng ta khả dĩ tha cho các ngươi một con đường sống."

Thống lĩnh cấm quân phẫn nộ cao giọng hô một tiếng: "Bảo hộ hoàng thượng!"

Binh lính thủ vệ Kim Loan điện nhất tề cầm đao kiếm chĩa về Lan Khánh, vẻ mặt thấy chết không sờn, cũng không có ý thối lui. "Bảo hộ hoàng thượng !"

"Thật sự không sợ chết?" Tiếng nói Lan Khánh tô nhu, lại khiến người nghe nổi da gà.

Ngay lúc Lan Khánh nhấc chân, chuẩn bị đi đến gần đám cấm quân, thiên ngoại đột nhiên truyền đến thanh âm hô: "Ai nói không sợ chết, bọn họ sợ chết vô cùng, chỉ là không dám tự tiện rời cương vị công tác thôi."

Lan Khánh bị thanh âm thu hút lực chú ý, hắn ngoảnh đầu, mắt thoáng nhìn, liền thấy một thanh niên mặc hắc sam viền đỏ từ trên trời giáng xuống, theo sau thanh niên kia là mười hai tùy thân thị vệ phân biệt mặc hôi y cùng giả y *(áo đỏ thẫm).*

Thanh niên mặt như quan ngọc, mắt tựa hoa đào, phong thải phiên phiên, tại tình cảnh làm người ta sợ hãi lại vẫn là thần sắc tự nhiên trên mặt mang ý cười, cử chỉ bình tĩnh, mặc dù sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng xem ra đó là nhân vật không thể khinh thường.

"…" Lan Khánh mị mị mắt, mắt lần đầu thấy người này, trong lòng nổi lên một cỗ chán ghét, hắn cảm giác tựa hồ đã gặp người này ở nơi nào đó, nhưng lại nghĩ không ra.

Mà cùng sinh ra với chán ghét, còn có một loại cảm xúc Lan Khánh không rõ ràng. Những cảm xúc này toàn bộ bốc lên trong lòng hắn, làm hắn không quá du khoái.

"Ngươi… là ai?" Lan Khánh mở miệng, thản nhiên hỏi.

Thanh niên trương miệng, trong mắt bỗng nhiên hiện lên lo lắng, Lan Khánh nhìn thấy có chút hoảng hốt, nhưng thanh niên lập tức khôi phục điệu bộ bình thường, lộ ra hai tiểu hổ nha, cười vô lại nói:

"Không phải chứ, sư huynh, làm sao mới mấy ngày không thấy, ngay cả sư đệ ta ngươi cũng quên?"

"Sư đệ?" Lan Khánh nhìn đối phương.

"Không phải sư đệ ngươi thì là ai?" Tiểu Thất cười nói: "Ngươi tên Thi Tiểu Hắc, ta là Trần Thất, ngươi là sư huynh của ta, ta đương nhiên là sư đệ ngươi."

Lan Khánh đột nhiên cười, hắn nói: "Vậy ngươi cũng đến ngăn cản ta ?"

Tiểu Thất nhún vai nói: "Không thể để sư huynh ngươi phạm sai lầm lớn, còn không tới ngăn cản được sao?" Hắn miết phía sau, nói: "Nơi này là chỗ nào? Nơi này là hoàng thành a. Ngươi là ai? Ngươi là con trai bảo bối của Quy Nghĩa huyện huyện lệnh Thi Vấn a. Bên trong chính là quân, còn ngươi là thần, nếu ngươi xông vào, thương tổn hoàng đế, đây chính là tử tội giết cửu tộc, sư đệ sao có thể để ngươi đi vào?"

Lan Khánh cất tiếng cười to, sau đó thanh âm chợt ngừng. "Ta phi."

"Ai?" Tiểu Thất nói: "Ngươi trộm dùng từ của ta, 'ta phi' trước kia là ta nói."

Mắt Lan Khánh lộ ra hung quang, nói: "Cẩu hoàng đế đoạt mọi thứ của ta, ta không giết hắn không được."

Tiểu Thất vội vàng nói: "Ta biết, ta biết. Nhưng người đoạt mọi thứ của ngươi tên Đông Phương Khách, mấy năm trước hắn đã bị ngươi giết, đầu của hắn cũng là người cầm giấu, hiện nay ném ở nơi nào cũng chưa ai tìm được, ngươi quên sao? Hiện giờ hoàng đế bên trong không phải cẩu hoàng đế phía trước, là một người tên Đông Phương La Khỉ, tính rất tốt, hơn nữa quan trọng nhất là, hắn chưa từng làm chuyện có lỗi với ngươi."

Lan Khánh ngẩn người, ngây ngốc một chút. Sau đó hắn đột nhiên nhớ tới điều gì, lần thứ hai cả giận nói: "Còn có lão thất phu Đông Phương Chiên. Hắn đoạt đồ của ta, hại ta đến giờ cũng tìm không ra."

"…Hắn đoạt cái gì của ngươi?" Thanh âm Tiểu Thất đột nhiên phóng nhu, nhẹ giọng hỏi.

"Của ta… của ta…" Lan Khánh nghĩ không ra, hắn nhăn mi, đầu đau vô cùng, biểu tình mê võng.

"Có phải… gà của ngươi không?" Tiểu Thất tâm đau xót. Kỳ thật hắn sớm đoán được lần này Lan Khánh phát bệnh rất nguy kịch, chính là hắn không ngờ tới, người này điều gì cũng quên, lại chỉ nhớ rõ lão cha chẳng biết chết ở nơi nào từ tám trăm năm trước cùng Túc vương Đông Phương Chiên hại hắn thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

Kỳ thật bản tính người này vốn không xấu, nếu không phải bị buộc đến tuyệt cảnh sao có thể biến thành bộ dạng hôm nay.

Lan Khánh mạnh ngẩng đầu, tựa hồ bị thứ gì kích thích, bước tới một bước, nhảy đến chỗ Tiểu Thất.

"Bảo hộ chủ tử—"

Mười hai thị vệ xung quanh đồng thời nhảy ra nghênh chiến, bọn họ bao vây Lan Khánh, thiết khí trong tay đồng thời "đăng" một tiếng triển khai, đao phong sắc bén chĩa ra từ hai bên, hình thành một nửa vòng cung.

Tiểu Thất loạng choạng một chút, đau đớn sau lưng làm hắn cơ hồ muốn đứng cũng không được, nhưng hắn vẫn kiên cường thẳng lưng, vào lúc này, hắn tuyệt đối không cho phép mình ngã xuống.

Thống lĩnh cấm quân không rõ người đột nhiên đằng không xuất hiện là địch hay bạn, hắn định dẫn binh tiến tới trước, Tiểu Thất liếc thấy, nhãn thần sắc sảo, nói: "Không muốn chết thì tránh xa một chút, đừng tới đây thêm phiền."

Vẻn vẹn một câu kia đã làm đối phương kinh sợ.

Tiểu Thất vỗ ngực, khụ một tiếng, phun ra một chút máu. Hắn nghĩ mình không còn nhiều thời gian, lúc này cần phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Hắn ngẩng đầu, hướng thị vệ hô: "Bày trận— vây khốn hắn, đừng cho hắn thoát ra."

Trong mười hai thị vệ, mấy tên hôi y nhân dẫn đầu huyễn di cước bộ, phương vị lập biến, tức khắc bày ra trận pháp, vài tên giả y nhân theo sau hiểu ý, cũng bày ra mê tung trận, vây lấy Lan Khánh bên trong trận pháp, phi thiên độn địa đều không có cửa.

Những người này mặc dù phân thuộc hai vị chủ tử khác biệt, nhưng đều là thị vệ bên người hoàng tộc, lúc ở trong cung đều là từ cùng một sư phụ dạy dỗ, cho nên lúc này Tiểu Thất ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể tựa như một thể, không chút sai sót vũ trận pháp kiếm thế.

Tiểu Thất lục tìm trên người, vô cùng sốt ruột.

Mê dược Tiểu Xuân lưu cho hắn lúc trước hẳn là có mang đến mới đúng, là để chỗ nào, sao tìm mãi không được?

"A, tìm được rồi." Nhãn tình Tiểu Thất sáng lên, lập tức móc ra giải dược nuốt vào trước, tái ngậm mê dược, tiếp theo cũng vọt vào trong trận thức, định chế phục Lan Khánh.

Võ công Lan Khánh lợi hại, người thế tục sớm không phải đối thủ của hắn, cho dù Tiểu Thất có mười hai thị vệ võ nghệ siêu quần giúp hắn, nhưng vừa cùng Lan Khánh giao thủ đã lập tức bị hắn chấn bay mấy trượng, hoàn toàn không thể tới gần Lan Khánh mảy may.

Chiêu thức Lan Khánh ngoan tuyệt, lệ khí cũng càng ngày càng nặng, Tiểu Thất kiên trì nghiêng người nóng vội tiến vào khe hở giữa hắn cùng hai gã thị vệ, tay vốn nắm lấy vai Lan Khánh muốn kéo người về phía mình, không ngờ Lan Khánh lại đột nhiên tựa như không xương trượt khỏi tay Tiểu Thất, sau đó quay đầu đánh một kích, hiểm độc bắn trúng ngực Tiểu Thất.

Tiểu Thất vội vàng nhảy ra, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Mồ hôi lạnh từ trán hắn trượt xuống, miệng vết thương sau lưng cũng bị nứt ra, nhưng dù vậy cũng không thể ngừng tay, nếu hắn ngừng ngăn người này, chỉ sợ, chỉ sợ qua hôm nay, cả hoàng thành cũng bị san thành bình địa, không một người có cơ may sống sót.

Trải qua giao thủ kịch liệt, Tiểu Thất cùng Lan Khánh đánh đến nan phân nan xá, ngay lúc trong lòng Lan Khánh nổi lên nghi hoặc, vì sao thanh niên trước mắt hắn cùng mười hai người dưới trướng hắn mỗi người đều thủ chiêu mà phi sát chiêu, ngoài mê tung viên trận truyền lại thanh âm.

"Chủ tử— Thi đại nhân đến—"

Tiểu Thất vừa nghe vội vàng hô: "Lập tức đưa Thi đại nhân lại đây."

Lan Khánh thoáng phân thần, nghi hoặc nhìn ra ngoài viên trận. Lúc này hẳn là tất cả mọi người vội vàng chạy thoát thân mới đúng, tại sao lại có người được đưa tiến vào?

Bên ngoài trận thức mười hai người lập, thủ quân hoàng thành kích động tránh ra, sau đó một trung niên nam tử mặc trường sam màu xanh, khuôn mặt ngăm đen, nhãn thần thanh triệt vội vàng đi đến,

"Tiểu Hắc—" Nam tử kia còn không đứng vững đã cấp bách hô.

"Tiểu Hắc—" thấy Lan Khánh, người nọ lại gọi một tiếng.

Lan Khánh thấy hẳn chẳng qua chỉ là một người bình thường, từ cước bộ mà xem tất không hiểu võ công,

nhưng lại liều lĩnh muốn xâm nhập mê tung trận, sau đó bị thị vệ dẫn hắn tiến đến vội vàng hộ ở bên ngoài.

Trung niên nam tử kia nhìn hắn, trên mặt có sốt ruột, có lo âu, đau lòng, cùng không đành lòng. Hắn yên lặng nhìn nam tử, động tác tay hoãn hạ, sau đó nam tử cũng hàm lệ nhìn hắn, gọi hắn:

"Con ta a—"

Lan Khánh sửng sốt, trong đầu hỗn loạn tựa hồ hiện lên một ít bóng dáng mơ hồ không rõ, sau đó mọi điều cùng người này bỗng chốc cuồn cuộn tuôn ra trong não, khiến đầu hắn lập tức đau đến không thể khống chế, khiến thân mình hắn lảo đảo, loạng choạng một hồi.

Dường như trong nháy mắt lại tựa đã qua ngàn vạn năm, những ngày ở Quy Nghĩa huyện được che chở, thời gian bình tĩnh an ổn này từng chút từng chút trở về trong đầu Lan Khánh.

Hắn nhớ rõ có một người bình thường khuôn mặt luôn cứng nhắc, đại đạo gì đó a, chính nghĩa gì đó a, suốt ngày bắt bên miệng, nhưng khi hắn từ bên ngoài trở về, lại nở nụ cười nhìn hắn.

Hắn biết người nọ đang chờ hắn trở về, nụ cười ấm áp của người cho tới bây giờ chỉ dành cho hắn. Bởi vì hắn là nhi tử duy nhất của người nọ, người nọ gọi hắn là Tiểu Hắc…

Tên của hắn, là Thi Tiểu Hắc…

Lan Khánh ôm đầu, cho dù đau đến mức không mở được mắt, hắn vẫn nỗ lực muốn thấy rõ người trước mắt, thấy rõ ràng vẻ lo âu trong mắt người.

"…" Lan Khánh há miệng thở dốc, một lúc lâu cũng không phát ra được thanh âm, thử đến vài lần, mới khó khăn gọi một tiếng: "…Cha…"

Dao động lúc này của Lan Khánh toàn bộ lọt vào trong mắt Tiểu Thất, Tiểu Thất tận dụng thời cơ, lập tức giữ chặt Lan Khánh, vặn người hắn hướng về phía mình.

Ngay khi Lan Khánh hốt hốt hoảng hoảng, hắn nhìn thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt, sau đó ngươi kia tiến sát, đặt môi ngoài miệng mình.

Lan Khánh giơ tay, nguyên muốn một chưởng đánh người này ra, nhưng xúc cảm trên môi quen thuộc như vậy, quen thuộc làm hắn hoảng tâm. Hắn tựa hồ vẫn quên thứ gì đó, nhưng vì sao luôn nghĩ không ra…

Môi ôn nhuận, nụ hôn mềm nhẹ, hàm răng Lan Khánh bị lưỡi Tiểu Thất khiêu khai.

Tiểu Thất lập tức đem mê dược ngậm trong miệng chuyển qua miệng Lan Khánh, sau đó tay giữ nơi cổ

họng hắn lỏng ra, làm cho Lan Khánh nuốt dược xuống.

Lan Khánh mê võng nhìn Tiểu Thất. Bất quá chỉ một lát, hắn phát giác thiên toàn địa chuyển, ý thức dần dần rời xa mình. Nhưng hắn vẫn cứng rắn không muốn nhắm mắt, một bàn tay nắm chặt vạt áo Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhẹ nhàng thở ra, rồi lại cười thương tiếc. Hắn nói với Lan Khánh: "Không có việc gì, không có việc gì, ngươi nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, chờ ngươi tỉnh lại, sẽ thấy hảo."

Lan Khánh còn chưa nghe hết đã nhắm nghiền hai mắt. Hắn ngã vào lòng Tiểu Thất, cảm thấy ngực người này có chút ấm áp, có chút làm người ta quyến luyến, tựa hồ ngăn trở được tuyết đông rét lạnh không ngừng rơi tại kinh thành.

Ở kinh thành lang thang mấy ngày, hắn cũng cảm thấy có chút lạnh, trong lòng như bị tách ra một cái động, chịu hàn phong xâm nhập.

Hiện nay, rốt cuộc tốt hơn một chút.

Lan Khánh cảm thấy như vậy. Sau đó, ngủ thật say.

Tiểu Thất thấy Lan Khánh ngủ say, thật dài thở ra một hơi. Hắn muốn ôm Lan Khánh đứng vững, bất đắc dĩ hai chân như nhũn ra, hắn ôm theo Lan Khánh quỳ xuống đất, nhưng trước khi chạm đất, hắn ôm lấy Lan Khánh thật chặt, không để cho người ta ngã bị thương.

Mười hai thị vệ thu hồi loan đao đi đến thủ bên cạnh Tiểu Thất, Thi Vấn cũng vội vàng chạy lại.

"Tiểu Thất, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao Tiểu Hắc lại phát bệnh lần nữa?" Thi Vấn ngồi xuống trước mặt Tiểu Thất cùng nhi tử, hắn khẩn thiết cùng lo lắng hỏi.

"Túc vương…" Tiểu Thất hé miệng, mới định giải thích, lại đúng lúc này phun ra một búng máu.

Máu đỏ tươi toàn bộ bắn lên mặt Thi Vấn, Thi Vấn cả kinh, hô lớn một tiếng: "Tiểu Thất."

"Không có việc gì, không có việc gì…" Tiểu Thất khụ một tiếng, vốn còn muốn nói, nhưng không vận khí được, trước mắt tối sầm, liền ngã xuống.

Thi Vấn vội vàng bắt lấy Tiểu Thất, cũng giữ chặt ngưởi đang hôn mê, diện dung khờ dại như đồng trĩ nhi nằm trong ngực Tiểu Thất, nhi tử của hắn.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh ngã xuống, cấm quân hoàng thành thấy thời cơ chuẩn xác liền muốn chạy lại bắt người. Lúc này mười hai thị vệ nâng loan đao, hộ Tiểu Thất Lan Khánh cùng Thi Vấn ở trong, không

cho bất luận kẻ nào tới gần bọn họ.

Túc vương Đông Phương Chiên nhận được báo đã không còn uy hiếp vội vàng đi ra khỏi Kim Loan điện, khi hắn thấy Tiểu Thất cùng Lan Khánh ngã xuống đất liền phẫn nộ hô lớn: "Các ngươi còn không nhanh chóng bắt mấy tên loạn thần tặc tử này, tự tiện xông vào hoàng thành chính là tội lớn, mau chặt thủ cấp bọn hắn, bản vương muốn hôm nay tất cả bọn hắn phải chết."

Lúc này, cấm quân động lần hai, xa xa lại đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng, có người quát: "Dừng tay, tất cả đều lui ra cho ta. Các ngươi coi hoàng thành cấm địa là gì hả? Hoàng thượng chưa nói, ai dám giết người trong hoàng thành."

"Là ai nói ẩu nói tả." Túc vương cả giận quát.

Cấm quân phân tán trái phải, trong tuyết địa, xuất hiện một loạt thân ảnh giả hồng, nam tử dẫn đầu tướng mạo vĩ ngạn, thân hình anh tuấn, mặc áo lông hỏa hồ ly, cả người như một ngọn lửa, cháy sáng cả ánh mắt mọi người. Mà phía sau hắn còn có hơn mười thị vệ mặc hồng y, một đường theo hắn tiến đến.

Người nọ đi tới trước mặt Túc vương, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Nguyên lai là hoàng bá phụ a. Hoàng chất còn đang suy nghĩ đến tột cùng là ai, cư nhiên hoàng thượng chưa mở miệng đã cướp lời ra lệnh."

Người tới chính là Kính vương Đông Phương Tề Vũ.

Túc vương mặt lạnh nói: "Hoàng chất ngươi tới đúng lúc, những người này tự tiện xông vào hoàng thành quấy nhiễu thánh giá, theo luật tất cả đều phải xử trảm, cấm quân là người của ngươi, liền tự ngươi tới hạ lệnh đi."

Phát giác hẳn đã không còn nguy hiểm, đương kim đế vương Đông Phương La Khỉ chậm rãi trượt xuống từ long ỷ trong Kim Loan điện, hắn đến cửa thăm dò tình thế bên ngoài, Tề Vũ thấy hắn, lập tức thỉnh an La Khỉ, nói: "Hoàng bá phụ nói không đúng rồi, người trên đời này đều biết cấm quân chính là binh sĩ của hoàng thượng, sao có thể quy thành Tề Vũ quản. Hoàng thượng, ngài nói có phải không?"

"A?" Đế vương bị hỏi đến há hốc mồm, cũng không biết nên nói cái gì.

"Ngươi." Đông Phương Chiên cuối cùng cũng biết chất tử này là tới đối nghịch hắn, hắn hít sâu một hơi, sửa thành nói với La Khỉ: "Vậy thỉnh hoàng thượng hạ lệnh, bắt toàn bộ loạn thần tặc tử đi."

"Không được." Tề Vũ lập tức ra tiếng ngăn cản.

Đông Phương Chiên căm tức nhìn Tề Vũ. "Thi Tiểu Hắc cùng Trần Thất đại loạn hoàng thành, Thi Vấn dung túng con hành hung, mấy tên kia tội không thể tha, tất cả đều đáng chết."

Tề Vũ đi đến bên người Tiểu Thất, nói: "Ngươi muốn giết ai cũng có thể, nhưng Trần Thất không thể giết."

"Vì sao không thể giết." Đông Phương Chiên cả giận nói.

"Bởi vì hắn là thân đệ của bản vương, chất nhi của hoàng thượng cùng hoàng bá phụ, Bảo thân vương hơn mười năm trước rời kinh không về, Đông Phương Khiếu Nguyệt—" Tề Vũ lạnh lùng nói, khuôn mặt ngạo mạn.

"Cái gì ?" Hoàng đế cùng Túc vương sửng sốt.

Thi Vấn nghe được cũng sững sờ một chút.

Tề Vũ hanh hanh hai tiếng, vốn nghĩ, ngoài đệ đệ mình ra, hai người kia mặc cho Túc vương xử lý, nhưng mới cúi đầu trông, ngây ngốc một chút, tiếp theo cả người giật lùi từng bước, sợ tới mức tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra.

Trong lòng ngũ đệ hắn kia là người mười ngày nay nháo kinh thành thành phong thanh hạc lệ *(=thần hồn nát thần tính)*, chính mình cũng không thật sự gặp qua mặt, thế nhưng có một gương mặt tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành.

Càng kinh hoàng hơn chính là: diện mạo yêu dị tuyệt mĩ này cư nhiên là khuôn mặt cố nhân.

Tề Vũ chỉ người trong lòng Tiểu Thất, không dám tin hô:

"Lan, Lan, Lan…"

Lan Khánh a a a a a—-

Tề Vũ kinh hách đến cả thanh âm cũng phát không được, chỉ có thể há mồm vô thanh cuồng hô.

Đại ma đầu này không phải đã chết lâu rồi, sao có thể lại xuất hiện trong này a a a a a a.?

Hơn nữa, vì sao còn có thể nằm trong lòng đệ đệ hắn a a a a a.?

Tề Vũ đã nhiều lần nếm qua thua thiệt bởi ma đầu kia chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa không chịu nổi ngất đi.

"Chủ tử cẩn thận." Thị vệ phía sau vội vàng đỡ lấy Tề Vũ.

Tề Vũ che trán, cảm giác trước mắt biến thành màu đen.

"Lão thiên gia a…" Khó trách người này có thể lật tung hoàng thành, nguyên lai… nguyên lai chính là ma giáo giáo chủ lúc trước cũng từng lật hoàng thành một lần, đại ma đầu Lan Khánh…

94. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 16

Tiểu Thất vừa mở mắt, còn không thấy rõ chính mình đang ở chỗ nào đã vội vàng nhảy xuống khỏi giường, phóng ra bên ngoài.

"Ngũ gia."

Hạ nhân hầu hạ phía sau vội vàng gọi, điều này làm Tiểu Thất biết hắn đại để đang ở trong vương phủ Đông Phương Tề Vũ, sau vì đi quá nhanh khiến lưng đau vô cùng, hắn mới bất đắc dĩ phóng hoãn tốc độ, chậm rãi đi tới trước.

Đánh tay một cái, tùy thân thị vệ lập tức xuất hiện bên cạnh Tiểu Thất, Tiểu Thất hỏi: "Tiểu Hắc hiện nay ở đâu?"

"Giam trong địa lao Kính vương phủ." Hôi y thị vệ đáp.

"Địa lao Kính vương phủ?" Tiểu Thất sửng sốt, nghĩ nghĩ, liền gật đầu vẫy lui người, sau đó hắn túm lấy một phó tòng dẫn đường, bảo đối phương dẫn hắn đi tìm chủ tử Kính vương phủ, Đông Phương Tề Vũ.

Tề Vũ đang ở thư phòng uống trà chơi chim, chim chưa đùa được vài cái, cửa thư phòng đã "phanh" một tiếng bị đá văng, sau đó đệ đệ hắn vội vã đi đến, nhìn thấy hắn liền lộ ra vẻ tươi cười lấy lòng, gọi:

"Tứ ca."

Tề Vũ nhấp ngụm trà, xem thường nhìn hắn.

"Nghe nói ngươi đem Thi Tiểu Hắc đại náo hoàng thành kia nhốt trong địa lao Kính vương phủ, ngươi cũng quá lợi hại a, bình thường người phạm hành trọng đại như vậy đều phải tù trong thiên lao mà?" Tiểu Thất đi đến trước mặt Tề Vũ, cảm thấy miệng cũng có chút khô liền rót một chén trà, ừng ực uống vài hớp như trâu.

"Ngươi cho rằng Nhiếp chính vương ta làm là giả sao?" Tề Vũ co kéo da mặt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Túc vương muốn cùng ta cướp người, cũng phải xem ta buông tay hay không mới được."

"Ân ân." Tiểu Thất gật đầu, buông chén trà nói: "Thi đại nhân cũng ở trong Kính vương phủ sao?"

"Ta đã tìm một tiểu viện an trí hắn." Tề Vũ liếc Tiểu Thất nói: "Còn ngươi, ngươi cũng không thèm nghĩ xem chính mình có thân phận gì, chỉ là một thất phẩm quan cũng gọi hắn là đại nhân; thêm nữa, ngươi đường đường một Bảo thân vương chạy đi lăn lộn giang hồ coi như xong, nhưng cư nhiên còn lưu lạc tới địa phương nho nhỏ nói tên cũng không ai biết ở nơi nào như Quy Nghĩa Huyện làm bộ khoái, ngươi muốn chọc giận chết ta, tức chết liệt tổ liệt tông hả?"

Tiểu Thất sửng sốt. "Ngươi cũng biết sao?"

Tề Vũ thở ra một hơi, uống một ngụm trà. "Mấy ngày này ngươi hôn mê ta đã sai người đi thăm dò."

Tiểu Thất gật đầu, nhưng vậy cũng không cần giải thích nhiều.

Dù sao năm đó lúc hấp hối được sư phụ Bách Lý Huyền Hồ cứu ra khỏi cung, hắn đã không coi mình như người trong cung nữa.

Còn ca ca này, là vì nhớ tình cũ lại không cẩn thận lộ tẩy, mới quen biết nhau.

"…Ngươi…" Tề Vũ dừng một lát, lâu sau mới nói: "… Thi Tiểu Hắc đó là Lan Khánh hả… Ngươi làm sao lại phát hiện Lan Khánh?"

Tiểu Thất lặng đi, không nghĩ tới Tề Vũ sẽ phát hiện Thi Tiểu Hắc là Lan Khánh, nhưng nghĩ nghĩ, người này trước kia hẳn đã gặp mặt Lan Khánh, lúc này nhập kinh, Lan Khánh đã bóc lớp dịch dung không còn che giấu, cho nên mới bị hắn nhận ra.

Tiểu Thất nói: "Ta cũng không tìm hắn, là tự hắn tới khiến ta gặp phải." Dừng một chút lại hỏi: "Ngươi không nói việc phát hiện chuyện của hắn ra ngoài chứ?"

Tề Vũ cười giễu. "Nói ra ngoài đối với ta chẳng có lợi gì, ngược lại còn rước lấy phiền toái không cần thiết, loại chuyện này bản vương khinh làm."

"Cám ơn ngươi, tứ ca." Tiểu Thất mới thở ra nhẹ nhõm. "Ta đây đi địa lao gặp hắn, cũng không biết hắn tỉnh chưa."

Nói xong, Tiểu Thất lại nhìn nhìn Tề Vũ.

Lúc này Tề Vũ mới hừ một tiếng nói: "Muốn đi thì đi đi, ta cũng không ngăn cản ngươi."

Tiểu Thất tái thuyết: "Còn có, kỳ thật, hắn nháo ra việc này bất quá là luyện công tẩu hỏa nhập ma, nhất thời điên lên mới phạm phải, sau khi tỉnh lại hắn đã khôi phục bình thường. Này… Hắn đã sớm không nhớ rõ mình tên là Lan Khánh, vẫn cho rằng mình là nhi tử Thi Tiểu Hắc của Thi Vấn, bình thường hắn cũng chỉ là một ngỗ tác thông thường tuân theo pháp luật, thỉnh thoảng khám nghiệm tử thi, săn thú, uống chút

rượu đã là toàn bộ hứng thú… Cho nên… có thể thỉnh tứ ca giơ cao đánh khẽ, phóng xuất hắn khỏi lao phòng hay không?"

Tề Vũ nghe Tiểu Thất nói như vậy, đầu tiên là ngơ ngẩn, "Hắn đã quên mình là ai?"

"Ân." Tiểu Thất gật đầu. "Tứ ca thả hắn ra đi."

"Không được." Tề Vũ thẳng thừng từ chối. "Tuy rằng ta mang hắn về Kính vương phủ, nhưng bên ngoài vẫn còn rất nhiều ánh mắt soi mói. Hoàng thượng bị Túc vương hiếp bức, nhất định mấy ngày nữa sẽ muốn Thi Vấn thân thẩm *(tự mình thẩm án)* án này, tại thời điểm mấu chốt, ta cũng không thể để lạc mất người, bằng không nếu thật sự bị truy cứu, ta cũng không thể ăn nói được."

"…" Tiểu Thất nghĩ, nếu Lan Khánh thực muốn ra, cho dù là thiên lao hẳn cũng không giam được hắn.

Sau Tiểu Thất nói đến khô cả miệng, Tề Vũ vẫn không chịu đáp ứng, Tiểu Thất bất đắc dĩ, đành xoay người rời đi, muốn thăm hỏi Tiểu Hắc đại nhân bị giam trong địa lao trước.

Lúc này, Tề Vũ dừng một chút, ở sau lưng Tiểu Thất mở miệng nói: "Hắn thật sự đã quên hết sự tình trước kia?" Tề Vũ vẫn cảm thấy không thể tin được, trước kia người nọ rõ ràng dấy lên hằng hà sóng gió trên giang hồ cùng hoàng thành, hiện giờ cư nhiên cái gì đều không nhớ?.

Tiểu Thất nói: "Ta lừa ngươi làm gì. Nếu ngươi không tin, có thể cùng ta vào địa lao nhìn xem."

"Hừ, bản vương thân phận thế nào, ta không vào loại địa phương như địa lao." Tề Vũ lại rót một chén trà cho mình, sau đó ăn một miếng điểm tâm, tiếp tục chơi chim.

Trừ lần Lan Khánh thiếu chút nữa xốc tung nóc hoàng cung này, Kính vương Đông Phương Tề Vũ hắn ở trong kinh thành chính là hưởng thụ cuộc sống vô tư vô lự. Hoàng đế ở trong lòng bàn tay hắn, Túc vương cũng phải nể hắn vài phần mặt mũi, trong lúc rỗi rãi hắn cùng cơ thiếp luyến đồng trong phủ suồng sã một phen, thỉnh thỉnh chơi chơi chim, nhân sinh quả thật đắc ý vô cùng.

Lan Khánh mất trí nhớ, hiện giờ bị gọi là Tiểu Hắc kia cũng không liên quan gì với hắn.

Hắn chẳng qua là vì đệ đệ lo lắng cho người nọ, không muốn đệ đệ không vui, lúc này mới ra tay giúp đỡ mà thôi.

Sóng to gió lớn gian khổ nhiều năm trước kia a, hắn không có ý định lại dấn vào.

Nhiếp chính vương hắn hiện giờ chỉ muốn sống nhàn nhã, thỉnh thoảng vào triều cùng hoàng đế kia nghị luận chính sự một chút thôi.

Chuyện còn lại, hắn không nhọc công để ý.

***

Thủ vệ Kính vương phủ nghiệm ngặt, cơ hồ ba bước một tốp, năm bước một trạm gác, nhưng vì Tề Vũ phân phó không được ngăn cản, lại có thị tòng thiếp thân của hắn dẫn đường phía trước, Tiểu Thất không bị ai cản trở, đi tới bên ngoài địa lao.

Ngoài địa lao, Tiểu Thất thấy Thi Vấn cau mày, Thi Vấn tựa hồ cũng muốn tiến vào thăm Lan Khánh, tiếc rằng lại bị thị vệ trông coi lao phòng ngăn lại, không thể đi vào.

"Thi đại nhân." Tiểu Thất ở xa xa gọi.

"Tiểu Thất." Thi Vấn thấy Tiểu Thất, vẻ mặt lo lắng. "Thương thế của ngươi ổn chưa? Sao không nghỉ ngơi lại chạy tới đây?"

"Ta đến thăm Tiểu Hắc." Tiểu Thất gật đầu với Thi Vấn. "Đại nhân chắc cũng lo cho Tiểu Hắc."

Thi Vấn khó xử liếc nhìn thị vệ thủ lao, gật đầu. "Nhưng không có sự cho phép của Kính vương, ai cũng không thể gặp Tiểu Hắc."

Tiểu Thất vỗ vỗ vai Thi Vấn nói: "Ngươi đi xuống cùng ta. Cũng không biết Tiểu Hắc đã tỉnh chưa."

Tiểu Thất nói vậy, Thi Vấn quả thực vô cùng mừng rỡ.

Tiểu Thất cười cười, phó tòng đằng trước lấy ra lệnh bài của Tề Vũ, giúp Tiểu Thất cùng Thi Vấn đi vào địa lao.

Địa lao Kính vương phủ nắm dưới tây viện, sâu vài thước dưới nền đất, bởi vì dùng để nhốt phạm nhân, môi trường đương nhiên sẽ không có chỗ nào tốt, vừa vào trong, Tiểu Thất liền nhíu mày.

Lao phòng bằng sắt chật hẹp được xây thành từng ô từng ô, vì mật độ rất dày nên không thông gió, hơn nữa nền lại ẩm thấp, cho nên nơi này tràn ngập mùi mốc nồng đậm.

Đuốc hai bên cháy sáng, cứ mười bước lại có một thị vệ canh gác, hơn nữa nghe hô hấp thổ nạp liền biết những người này đều là cao thủ ngàn chọn vạn tuyển, phía trên tẩu đạo có rào sắt vây tỏa, cho nên không thể đào xuất sinh thiên, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu tù.

Tiểu Thất cùng Thi Vấn đi sâu trong nơi có lao phòng giam giữ Lan Khánh, Thi Vấn vừa thấy Lan Khánh bị ném xuống đất vẫn hôn mê bất tỉnh, lo âu chạy tới trước, hắn cách rào sắt liên tục gọi: "Tiểu Hắc—"

Tiểu Thất liếc nhìn bên tùy tùng cúi đầu bên cạnh. “Mở cửa ra, chúng ta muốn vào trong.

Tùy tùng kia cung kính nói: “Xin lỗi, ngũ gia, vương gia nói vì an toàn của ngài, song sắt này ngàn vạn lần không thể mở ra.”

Tiểu Thất « sách » một tiếng, không để ý người nọ, tới gần Thi Vấn.

“Đại nhân, sau khi bất tỉnh ta cũng không rõ đã trải qua bao lâu, mê dược hạ trên người sư huynh hai ngày mới có thể tán, nếu đã trọn hai ngày, sư huynh sẽ tỉnh lại thôi.” Ngụ ý là muốn Thi Vấn đừng lãng phí tinh lực, gọi nhiều Lan Khánh cũng sẽ không nghe thấy.

“Đã trọn hai ngày rồi.” Thi Vấn lo lắng nói.

Tiểu Thất chớp chớp mắt, tim khiêu loạn, nói: “Vậy chắc cũng sắp tỉnh.”

Ngày ấy, song mâu huyết sắc cùng thần tình âm lệ của Lan Khánh tại trước mắt, Tiểu Thất không hiểu tại sao khi nhớ tới chuyện đó, mí mắt lại giật liên hồi. Lan Khánh ngày đó tựa hồ cùng trước kia phát tác ở Quy Nghĩa huyện nội có chút bất đồng, nhưng bất đồng thế nào, Tiểu Thất lại nói không ra manh mối.

Trong lúc hai người chờ đợi, mí mắt Lan Khánh giật giật.

Thi Vấn vừa thấy vội vàng gọi: “Tiểu Hắc.”

Tiểu Thất nín thở, nhìn người từ từ mở mắt trong lao. Nếu người này vừa tỉnh phát giác bản thân bị nhốt trong đại lao, không biết có tức giận lần nữa không?

Thêm nữa, nơi này đã không phải Quy Nghĩa huyện, không phải địa phương Thi Vấn hoặc hắn có thể tác chủ, hắn nên nghĩ ra lý do thật tốt để trấn an Lan Khánh mới được.

Đang lúc đầu Tiểu Thất quay vòng, Lan Khánh nằm trên mặt đất hoàn toàn mở mắt.

Đôi phượng nhãn có chút mơ hồ như còn không rõ tại sao mình ở đây, đến tận lúc Thi Vấn gọi vài tiếng, hắn mới chậm rãi ngồi dậy, vỗ vỗ đầu, sau đó nhìn Thi Vấn vẫn luôn gọi hắn.

“Tiểu Hắc, ngươi sao vậy, sao không nói lời nào? Có phải bị thương ở đâu không?” Thi Vấn lo lắng hỏi.

Miệng Lan Khánh giương giương, trong phút chốc đôi mắt mê võng hóa thanh minh, lúc lâu sau hắn cúi đầu ra tiếng gọi Thi Vấn:

"… Cha."

Cuối cùng mở miệng gọi người, Thi Vấn cũng nhẹ nhõm thở ra.

"Vì sao… Ta lại ở chỗ này?" Đôi mắt trong veo của Lan Khánh chuyển vòng, khi thoáng thấy Tiểu Thất đứng phía sau Thi Vấn, hắn rõ ràng sửng sốt, sau đó nhíu mày.

Còn phía Tiểu Thất, khi tiếp được ánh mắt Lan Khánh, nhìn thấy thanh lãnh trong mắt Lan Khánh hắn có chút ngơ ngẩn.

Tiếp đó Lan Khánh đạm nhạt mở miệng nói một câu mà cho tới bây giờ Tiểu Thất cũng không nghĩ tới sẽ thốt ra từ miệng Thi Tiểu Hắc.

Hắn nói: "Bách Lý Thất, vì sao ngươi lại ở chỗ này?"

Thanh âm kia không mang theo tình cảm gì, không có thanh lượng cùng sự vui mừng khi Lan Khánh quen gọi hắn "Trần Tiểu Kê" lúc trước, biểu tình Lan Khánh cũng hờ hững, dường như hắn gọi chỉ là gọi một người xa lạ không quen biết lắm.

Hơi thở Tiểu Thất khẽ nghẹn lại, trong khoảnh khắc không nói nên lời.

"Tiểu Hắc?" Thi Vấn cũng thấy Lan Khánh không ổn.

Lan Khánh khác, chỉ một câu vừa rồi, Tiểu Thất đã hiểu rõ ràng.

Lan Khánh lúc trước mặt dù có khi lạnh lùng, có khi cao ngạo, nhưng không biết dùng loại ánh mắt lạnh như băng nhìn người, nhưng người hiện giờ, khí tức cự nhân vu thiên lý ngoại* từ trong xương cốt tản ra, người này giống như kẻ trước kia, đối với tất cả những thứ thừa thãi sẽ không phân cho một chút quan tâm.

Lan Khánh ôm đầu, mị mị mắt. Hắn thấp giọng nói: "Cha, ta đau đầu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hay là có người thừa dịp ta không chú ý đánh đầu ta, bằng không sao ta lại váng đầu kịch liệt vậy?"

Thi Vấn mới hé miệng, còn chưa kịp nói, Tiểu Thất đã lên tiếng: "Sư huynh ngươi luyện công tẩu hỏa nhập ma phát cuồng không nhận ra người, suýt nữa gây ra sai lầm lớn, cho nên sư đệ ta dùng mê dược mê đảo ngươi, hiện nay không rõ là thân thể ngươi chưa khỏe hay là mê dược chưa lui cho nên mới cảm thấy đau đầu."

"Tẩu hỏa nhập ma?" Lan Khánh nghiêng mắt nhìn phía Tiểu Thất, tầm mắt ngừng một chút, sau đó gật đầu nói: "Ta nhớ rõ… Tiểu Xuân nói kỳ thực kỳ kinh bát mạch của ta bị hao tổn… Nếu không uống dược, sống không quá ba năm…"

Nghe Lan Khánh ngay cả việc này cũng nói được, Tiểu Thất trong tâm nhảy dựng, vội vàng hỏi: "Sư huynh, vậy ngươi có nhớ rõ ngươi tên là gì?"

Nghe Tiểu Thất hỏi, Lan Khánh thoáng phiêu mắt, đột nhiên lộ ra nụ cười tà mị: "Sao ta lại không nhớ rõ bản thân tên là gì?" Lan Khánh nói.

"Vậy ngươi tên gì?" Thanh âm Tiểu Thất có chút run lên.

"Ngươi cứ nói xem." Lan Khánh cười.

Kiểu cười kia mang theo yêu dị, có năng lực mê hoặc lòng người.

Thi Tiểu Hắc rất hiếm khi cười như vậy, cũng rất hiếm khi dùng giọng điệu quỷ mỵ này nói với người khác.

Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, có lẽ là do thấy buồn cười sao đó cho nên cười một tiếng. Hắn nói: "Ta có chút việc không nhớ được, như là… tại sao ngươi lại ở cùng một chỗ với ta? Chẳng phải sau khi… xuất cốc, ta đã không tái kiến ngươi nữa sao?"

Lòng Tiểu Thất phát lạnh, giống như bị người đổ chậu nước từ đầu xuống, toàn thân hoàn toàn lạnh ngắt.

Lan Khánh nhớ thương tích của bản thân, nhớ mình gọi Bách Lý Thất, cũng nhớ rõ Thi Vấn là cha hắn, nhưng đã quên những ngày hắn cùng mình ở Quy Nghĩa huyện…

Như vậy, như vậy nhu tình mật ý dĩ vãng hắn trao, chẳng phải cũng từ lần thức tỉnh này… đồng thời bị quên đi?

"…" Miệng Tiểu Thất trương trương, nhất thì bán khắc ngơ ngẩn không nói nên lời.

Thi Tiểu Hắc không biết dùng ánh mắt như vậy nhìn Trần Tiểu Kê… Người này thật sự đã quên Trần Tiểu Kê… chỉ nhớ hắn—Bách Lý Thất—

Đột nhiên, mũi Tiểu Thất có chút cay cay.

Nhưng kỳ thực, tình cảnh thế này, lúc trước Tiểu Xuân chữa bệnh cho Lan Khánh hắn cũng đã nghĩ tới.

Hắn từng nghĩ nếu Lan Khánh khôi phục trí nhớ, chán ghét hắn thì phải làm sao? Dù gì quá khứ giữa hai người bọn hắn không đơn giản, cha hắn nợ Lan gia rất nhiều, đợi đến khi Lan Khánh khang phục, liệu hắn có thể dùng vẻ mặt vui tươi nhìn người kia không?

Chỉ là nghĩ thì nghĩ vậy, thật sự gặp phải thực tế lại làm hắn không biết hành xử ra sao.

Quên… Thật sự quên… Trần Tiểu Kê bị Lan Khánh hoàn toàn quên mất, chỉ còn Bách Lý Thất là thực, khiến cho cả người hắn hoảng hốt…

Nhưng sau rối loạn, dưới ánh mắt Lan Khánh, Tiểu Thất vẫn cố gắng hít sâu một hơi, ép mình trấn định.

Bách Lý Thất, lỗ mũi ngươi cay cái gì mà cay. Tiểu Thất thầm mắng mình vài câu, hiện nay chính sự quan trọng hơn, sự tình gì đó, tại then chốt liên quan tính mạng con người, trước hết cứ ném ra sau đầu đi.

Tiểu Thất dụi dụi mắt, lại cố gắng thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới quay đầu hỏi Thi Vấn: "Đại nhân, Kính vương nói Túc vương muốn hoàng thượng hạ lệnh, mệnh ngươi thân thẩm án sư huynh có phải không?"

Mày Thi Vấn chau chặt. "Đúng vậy. Án định mười hai ngày sau khai thẩm."

"Nhưng dù sao Tiểu Hắc cũng là con ngươi, sao hoàng thượng không cho ngươi tránh án này? Nếu đến lúc đó còn nói ngươi bao che Tiểu Hắc, đây chẳng phải là bạch thẩm *(thẩm uổng công, phản thẩm)* sao?" Tiểu Thất nói.

"Tiểu Hắc?" Lan Khánh nghe thấy tên này có chút ngây ngẩn.

"Tiểu Hắc là tên ngươi, sao vậy, tên mình cũng không nhớ ra sao?" Mặt Thi Vấn trước tới giờ ác liệt, nhưng sau khi nhi tử trải qua đại kiếp nạn cũng không khỏi lộ ra nét ôn nhu xoa dịu.

Lan Khánh ôm trán nghiêng vọng Thi Vấn: "… Chân khí trong cơ thể ta hỗn loạn, có một số việc không thể nhớ được thật rõ ràng."

Thi Vấn cách rào xoa đầu ái tử, nói: "Là cha khiến ngươi chịu khổ, nếu cha có thể trông nom ngươi kỹ càng, ngươi cũng sẽ không xảy ra chuyện thế này. Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, ngươi nghỉ ngơi một lát, ta cùng Tiểu Thất đàm sự."

Thi Vấn tái nói với Tiểu Thất: "Túc vương nói với hoàng thượng bản quan trước nay phán án công bằng, tuyệt không trái pháp, cho nên cho dù là án tử của thân sinh nhi tử, để bản quan thân thẩm, bản quan nhất định cũng sẽ không làm việc thiên tư."

"Hừ." Mũi Tiểu Thất phun khí. "Người nọ thật sự là âm hiểm đến cực điểm, rõ ràng chẳng qua muốn ngươi tự tay chặt đứt sinh lộ sư huynh. Cho dù dịch trạm huyết án kia chúng ta có thể tìm được nhân chứng sửa lại án sai cho sư huynh, nhưng việc tự tiện xông vào hoàng thành kinh hách hoàng đế này nhiều người tận mắt trông thấy, sao có thể giải vây cho sư huynh đây?"

Thi Vấn nghiêm mặt nói: "Hiện giờ cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước."

Lan Khánh lẳng lặng nghe hai người thương thảo, rất lâu sau cũng chưa lên tiếng.

Tiểu Thất thấy Lan Khánh đang nghe liền biết dịch trạm huyết án hắn nhất định cũng đã quên, vì thế trong lúc đàm luận có kể lại toàn bộ sự tình một lần, cuối cùng hạ quyết định:

"Kế duy nhất hiện giờ, chỉ có bắt được Cổ Tam Dũng khiến hắn ở trước công đường nhận tội mới có thể chứng minh sư huynh trong sạch. Lát nữa ta lập tức ra ngoài tìm người, chỉ hy vọng hắn còn chưa rời kinh thành quá xa."

Thi Vấn gật đầu. "Vất vả cho ngươi, Tiểu Thất."

"Nên làm thôi." Tiểu Thất nói.

Thi Vấn lại nhìn Lan Khánh, nói với hắn: "Còn hơn mười ngày đã phải khai đường, khi đó hoàng thượng cũng sẽ ở bên nghe án, việc này không giống bình thường. Tiểu Hắc, mấy ngày nay ngươi phải nghe lời đừng làm loạn, ngoan ngoãn ở trong lao đợi, có biết hay không?"

Lan Khánh không gật đầu, chỉ nhìn Thi Vấn thật sâu.

Lúc sau Tiểu Thất cũng không nói thêm gì liền cùng Thi Vấn hai người ra khỏi địa lao, để Lan Khánh lưu lại bên trong lao phòng.

Nhưng khi hai người hắn ra ngoài viện tử thương lượng chi tiết án, Tiểu Thất đột nhiên phát giác phía sau dường như có điểm là lạ.

Hắn quay đầu trông, hoảng sợ kêu. "Nãi nãi cá hùng, sư huynh ngươi sao lại đi ra cùng chúng ta?."

Lan Khánh vẻ mặt bình thản theo sát phía sau bọn hắn, vô thanh vô thức giống như ma quỷ.

Thi Vấn cũng bị dọa. "Không phải bị giam giữ sao? Thủ vệ đâu?"

Lan Khánh thản nhiên nói: "Lao phòng tầm thường sao nhốt được ta? Ta muốn đi đâu, muốn ở đâu, ai có thể ngăn cản."

"..." Tiểu Thất ôm đầu, đầu cũng nổi đau.

Thi Vấn không nói gì. Bởi vì con hắn từ trước tới nay chính là tính tình này, bản thân đã dặn không dưới trăm lần, nhưng điểm tùy hứng làm bậy ấy, nhi tử làm thế nào cũng sửa không nổi.

"Vậy phải làm sao đây?" Tiểu Thất che miệng, trộm hỏi Thi Vấn.

Thi Vấn lắc lắc đầu, tay bắt đằng sau đi về phía viện lạc tân khách, lưu lại Tiểu Thất cùng Lan Khánh hai mặt nhìn nhau.

"Bách Lý Thất…" Lan Khánh đột nhiên mở miệng.

"Có." Tiểu Thất khẩn trương đến mức cả người đều thẳng tưng.

Lan Khánh liếc hắn, nói: "Nếu cha cũng không ngăn ta, ta đây liền cùng ngươi đi tìm Cổ Tam Dũng. Dù sao đây là án tử của ta, ta muốn đích thân theo mới yên tâm."

"Hảo." Tiểu Thất không cần đến câu thứ hai lập tức đáp ứng.

Hơn nữa, Thi Vấn không phải không ngăn Lan Khánh, mà là biết ngăn cản cũng vô dụng. Việc Lan đại giáo chủ muốn làm, có khi nào dư chỗ cho người thương lượng chưa?

"Đi thôi." Lan Khánh bước tới trước, nện bước vững vàng, thân hình du nhiên.

Tiểu Thất theo sau sít sao, mồ hôi tuôn trên trán, chân tay luống cuống, có chút thấp thỏm bất an.

Hẳn là không thể tiếp cận gần quá. Tiểu Thất vừa đi vừa nghĩ.

Đại khái phải cách ngoài ba bước. Tiểu Thất tính như vậy.

Sau đó chẳng biết tại sao cảm thấy… có điểm bi ai…

Lúc trước sau án Tiểu Lan Hoa, đáng lẽ nên đi mới đúng.

Lúc này đã hãm sâu như vậy, Lan đại mỹ nhân mới quên sạch bách. Đối với hắn a, thực sự thực sự đau thương.

Ô… Tiểu Thất ôm ngực… Tâm can… đau…

Có lẽ là bởi Tiểu Thất đi quá chậm, Lan Khánh nghiêng đầu nói câu: "Không nhanh lên, ở nơi đó lờ vờ lề mề cái gì?"

Tiểu Thất vừa nghe lập tức hạ tay ưỡn ngực, ba bước cũng chỉ hai bước chạy vội lên, vừa chạy vừa hô: "Đến

đây đến đây."

Trần Tiểu Kê thủy chung đều không thể cãi lời Thi Tiểu Hắc.

Cho dù là tình cảnh hiện nay như thế.

***

Tách khỏi hai hài tử, Thi Vấn mặt mày nghiêm túc trở lại biệt viện.

Nam Hương đợi ở trong viện thấy bộ dạng Thi Vấn đã biết không hảo, lập tức tiến tới trước, quan tâm hỏi: "Đại nhân, có phải công tử xảy ra chuyện gì không?"

Thi Vấn ngồi xuống bên bàn, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi thật sâu. "Tiểu Hắc nói hắn chân khí hỗn loạn gì đó, đã quên hết hơn phân nửa sự tình… Ngay cả tên mình là gì cũng nhớ không rõ…"

"Cái gì, đều quên hết." Nam Hương kinh hãi. "Công tử cũng quên ngài sao?"

"Không, nó còn nhớ ta, một vài việc hẳn là còn chút ấn tượng… Nhưng…" Thi Vấn lắc đầu. "Đứa nhỏ kia tựa hồ không nhớ sự tình giữa mình và Tiểu Thất, nó thế nhưng gọi Tiểu Thất là Bách Lý Thất, đối xử với Tiểu Thất cũng thập phần lạnh nhạt…"

Nam Hương kinh ngạc hồi lâu mới mở miệng: "Tiểu Thất… Không sao chứ…"

Thi Vấn trả lời: "Nó không nói gì, bất quá mặt trắng bệch. Đứa nhỏ kia… Đứa nhỏ kia là thật tâm với Tiểu Hắc, nhìn nó mang theo vỏn vẹn vài người đã lập tức xông vào hoàng thành để cứu Tiểu Hắc, thậm chí cả mạng cũng có thể chẳng thèm để tâm… Nhưng Tiểu Hắc…"

Nam Hương ngừng một chút, trấn an Thi Vấn: "Công tử cũng nói chân khí hắn có chút hỗn loạn mới thế, có lẽ qua mấy ngày thân thể công tử được điều trị tốt lên, liền có thể nhớ ra hết thảy không chừng. Đáng tiếc công tử đã quên Tiểu Thất, nếu không, hắn biết Tiểu Thất vì hắn làm nhiều việc như vậy, khẳng định sẽ vui vẻ đến mức ba ngày ba đêm đều cười toe toét."

Thi Vấn day day mi tâm. "Chỉ hy vọng nó có thể sớm nhớ ra mọi việc."

"Đại nhân…" Nam Hương thử thăm dò hỏi: "Ngài không còn ý định ngăn cản công tử cùng Tiểu Thất sao?"

Thi Vấn lặng đi rồi chậm rãi nói: "Nếu hai hài tử kia không thể thiếu nhau, thậm chí vì đối phương ngay cả tính mạng đều không để ý, ta còn chia rẽ bọn họ chẳng phải là không phân rõ phải trái sao."

Nam Hương cười nhẹ vui mừng. "Đại nhân anh minh."

"Nhưng…" Thi Vấn ưu sầu nói: "Cho dù ta không ngăn trở nữa… Tiểu Hắc cũng khó tránh được kiếp số lần này… Hai hài từ… thủy chung vẫn không thể…"

Thi Vấn đau lòng, rốt cuộc không nói tiếp được.

"Trời không tuyệt đường người," Nam Hương nhẹ giọng nói: "Đại nhân và công tử một lòng vì dân, phá nhiều án oan như vậy, trả lại trong sạch công đạo cho nhiều người như vậy, lão thiên gia nhất định sẽ để công tử bình an hóa hiểm, an toàn trở về, đại nhân không nên lo lắng."

Thi Vấn nhìn ra ngoài cửa sổ, lắc đầu.

Lần này, là một tử cục. Trong lòng hắn hiểu rõ.

***

Sau khi Lan Khánh hỏi một câu "nên đến đâu tìm Cổ Tam Dũng", Tiểu Thất liền dẫn hắn về khách điếm.

Vào khách điếm, thấy trên mặt Lan Khánh tựa hồ có chút nghi hoặc, Tiểu Thất lập tức giải thích: "Phía trước chúng ta một đường truy Cổ Tam Dũng từ Quy Nghĩa huyện nhập kinh, cho nên tam thời nghỉ lại chỗ này."

Lan Khánh gật đầu. Trong lòng tuy có hơi nghi hoặc vì sao hắn còn chưa hỏi ra miệng Tiểu Thất đã biết hắn đang nghĩ gì, nhưng ý niệm chuyển vòng trong đầu, vẫn thành không mở miệng.

Cửa phòng khách điếm mở ra, một thứ kỳ quái lập tức chạy từ bên trong ra, lúc này Tiểu Thất vội vàng vươn tay ngăn vật kia lại, mà đợi tập trung nhìn, cảnh tượng trông thấy lại làm cho Lan Khánh sửng sốt.

Hóa ra lại là— một con sơn trư mới hơi dài răng.

Tiếp theo vang lên tiếng đập cánh, sau đó một con chim bay hướng mặt Tiểu Thất, Tiểu Thất vươn tay bắt, liền túm chim xuống.

Tay còn trống của Tiểu Thất xoa xoa Tiểu Trư, đau lòng nói: "Để ngươi ở lại khánh điếm một mình hơn mười ngày, khẳng định đói bụng lắm. Nhìn ngươi xem, gầy mất một vòng lớn, da heo cũng bùng nhùng." Dứt lời lập tức lấy chân gà sốt gói kỹ trong giấy dầu từ trong ngực ra, thả trên mặt đất, heo nhỏ kia "hầu hầu" hai tiếng đã hoàn toàn điên cuồng ăn chân gà.

Tiếp đó Tiểu Thất lại xoa xoa tiểu hắc điểu đáng thương y hệt, sau đó lấy ra một ít quả khô rải trên bàn,

đặt tiểu hắc điểu phía trên cho nó ăn.

Tiểu Thất chiếu cố một heo một chim rồi liếc nhìn Lan Khánh, cười, lộ ra hai cái tiểu hổ nha nói: "Hai tiểu tử này tám phần ngươi cũng đã quên."

Lan Khánh không nói chuyện, chỉ dời mắt đến trên người Tiểu Thất.

Tiểu Thất chỉ heo nói: "Heo này là heo yêu của ngươi, ngươi đặt cho nó cái tên là 'Triệu Tiểu Trư"". Sau đó lại chỉa chỉa chim. "Tầm hương điểu đại khái ngươi nhận ra, lúc trước Tiểu Xuân dưỡng giúp ngươi, sau trả cho ngươi, Tiểu Xuân đặt tên cho nó, gọi Hắc Hắc." Sau Tiểu Thất lại bổ sung: "Ngoại trừ Triệu Tiểu Trư, ngươi cũng rất thương nó."

Lan Khánh đi đến trước bàn, sờ sờ tiểu hắc điểu chỉ lớn bằng ngón cái. Hắn thản nhiên nói: "Trên người Cổ Tam Dũng hạ Bách Lý Tầm Hương?"

Tiểu Thất đáp: "Đúng vậy."

Kế tiếp liên quan đến cách dùng tầm hương điểu, Tiểu Thất không nói, Lan Khánh cũng biết phải sử thế nào.

Dù sao chim cùng độc kia đều là hắn tự tay chế. Đối với Bách Lý Tầm Hương, hắn cực kỳ quen thuộc.

Song, điều duy nhất khiến Lan Khánh thấy khó hiểu chính là: vì sao hắn lại dưỡng một con heo, còn đặt tên cho con heo này, đặt là… Lan Khánh nghĩ không ra.

***

*cự nhân vu thiên lý ngoại: hơi thở cự tuyệt người không cho họ lại gần trong trăm dặm:"Đ, word by word, tóm lại là "không cho thằng nào xớ rớ lại gần mình"

95. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 17

Ngày ấy Cổ Tam Dũng, thừa dịp Lan Khánh phát cuồng san bằng biệt để Túc vương lẻn vào địa lao cứu người nhà ra.

Hắn cùng gia nhân trốn trong kinh thành mấy ngày, sau phát hiện chính Túc vương cũng khó bảo toàn bản thân, không rảnh bận tâm bọn họ, hắn liền mang theo một nhà lớn nhỏ chạy ra khỏi kinh thành.

Phương bắc tuyết lớn bay tán loạn, chạy hai ngày đường cũng chỉ ly kinh một chút, Cổ Tam Dũng điều khiển xe ngựa quất roi bắt ngựa tiến tới trước, một lòng thầm nghĩ lập tức đưa người nhà rời khỏi nơi hiểm nguy.

"Bảo hắn đi chậm một chút, trước tìm chỗ nghỉ ngơi đã. Vội ngày vội đêm như vậy cũng không biết vội cái gì, không biết đại tẩu hắn sắp lâm bồn không được để xóc nảy sao?" Sau rèm truyền đến thanh âm phụ nhân già nua, ngôn lời phụ nhân lãnh đạm, mang theo trách cứ, một chút cũng không biết lo lắng nội tâm của Cổ Tam Dũng.

"Nhị ca..." Cổ Tam Tráng xốc màn che, có chút khó xử nói: "Sắc mặt đại tẩu trắng bệch, chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân trước đi."

Cổ Tam Dũng gật đầu: "Thỉnh đại tẩu chịu đựng, phụ cận không có nơi che chắn, ta tái đi tới trước tìm xem."

Cổ Tam Dũng vừa nói lời này, bên trong xe ngựa lại truyền đến thanh âm cay nghiệt: "Ngươi là cố ý muốn xóc chết kim tôn của ta sao?"

"Mẹ." Cổ Tam Tráng quay đầu lại. "Nhị ca không có ý đó."

"Ai biết hắn có phải ý tứ này không." Cổ đại nương thì thào: "Chúng ta gặp nạn, rõ ràng mấy tháng trước đã gửi thư bảo hắn tới cứu chúng ta, nhưng ngươi nhìn hắn xem, lâu như vậy mới tới. Địa lao kia vừa ẩm thấp vừa lạnh lẽo, mùa đông lạnh đến mức cái đầu già của vi nương cũng sắp chịu không nổi, mà mẹ còn đỡ, dù sao cũng đã từng này tuổi, nhưng tẩu tẩu ngươi không giống, trong bụng nàng chính là tôn tử đầu tiên của Cổ gia ta, nếu có gì sai sót vậy phải làm thế nào đây?"

"Mẹ đừng ầm ĩ nữa, nhị đệ không phải đã tới cứu chúng ta rồi sao?" Đại ca Cổ Tam Mãnh mở miệng, lại trấn an vài câu, mẫu thân bọn họ mới im lặng nghỉ ngơi.

Cổ Tam Dũng yên lặng đánh xe đi tới trước, dọc đường im lìm không nói.

Tìm một sườn núi phía trên có bình thai *(mái che, tức là ý chỉ cái phần đá nhô ra ngoài thành cái mái che phía trên)* che chắn, Cổ Tam Dũng dàn xếp ổn thỏa người nhà, sau đó cùng đệ đệ đi bắt thỏ đem về nướng trên lửa.

Bởi vì tuyết lớn phủ kín đường, phi cầm tẩu thú *(muôn thú)* đa phần tránh ở trong ổ không hoạt động, sáu người bọn họ chỉ có thể dựa vào một con thỏ cùng ít lương khô cầm hơi.

Cổ đại nương cùng con cả, dâu cả ngồi ở nơi có phần sâu trong hơn, con út cùng nàng cơ thiếp Kính vương khi trước ngồi một bên, Cổ Tam Dũng thì chắn ở đầu gió, sợ gió lạnh kéo theo tuyết giá thổi vào sẽ làm mẫu thân tuổi già cảm lạnh.

Cổ đại nương vừa ăn con thú thứ hai còn nóng hầm hập, vừa chê bai trong lòng. Trong ba con trai của bà chỉ có đứa thứ hai không được lòng bà nhất, từ nhỏ bất luận đánh hắn mắng hắn, hắn luôn luôn không biết cãi lại cũng không lên tiếng, suốt ngày kỳ dị, không biết trong lòng hắn suy tính cái gì.

Đại tẩu Cổ gia đột nhiên ôm bụng, hừ khan một tiếng, sắc mặt trắng nhợt.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" Dù sao cũng là tôn tử đầu tiên, Cổ đại nương khẩn trương hỏi han: "Chắc không phải là muốn sinh chứ?"

Đại tẩu Cổ gia cúi đầu thở hổn thể, kéo ra tươi cười nhợt nhạt nói: "Không có việc gì, là đứa nhỏ nghịch ngợm đá con một cước."

Nghe nàng nói như vậy, Cổ đại nương mới thở dài nhẹ nhõm. Cổ đại nương nói: "Nơi này là hoang sơn dã lĩnh, không có đại phu, đợi chúng ta đến thành trấn tiếp theo, mẹ phải tìm một bà đỡ tùy tòng mới được. Nếu không, mẹ sẽ lo lắng."

Cổ Tam Dũng lẳng lặng nướng con thỏ, chia chân thỏ cùng thịt thỏ cho hai huynh đệ, bản thân thì chỉ nhai lương khô khô khốc khó ăn, hòa nước nuốt xuống.

Lúc này, đột nhiên có một con chim nhỏ màu đen từ bên ngoài bay vào đậu trên tảng đá nhô ra. Nó rung rung một thân gió tuyết, dùng mỏ chim sửa sang lại lông, sau đó ngó nghiêng ngó nghiêng rồi ngẩng đầu kêu vài tiếng, tiếng chim lanh lảnh dễ nghe.

"Chim từ đâu bay tới nhỉ, một con nhỏ như vậy, thật thú vị." Cổ Tam Tráng trẻ tuổi nhất tò mò nhìn tiểu hắc điểu kia, vươn tay muốn bắt nhưng chim lại mổ hắn.

"Ai da." Cổ Tam Tráng kêu một tiếng, vội vàng rụt tay về xoa xoa. "Biết mổ người."

"Ngươi cùng nó không quen biết lại vươn tay muốn sờ nó, nó nghĩ ngươi muốn bắt nó, đương nhiên sẽ mổ ngươi."

Từ bên ngoài truyền đến tiếng xe, nghe thấy thanh âm này, Cổ Tam Dũng lập tức đứng lên nắm lấy kếm bên hông.

"Là ai?." Cổ Tam Mãnh cùng Cổ Tam Tráng cũng đề phòng đứng lên.

Giữa màn tuyết bay tán loạn, hai nam tử mặc hắc y từ từ xuất hiện, bọn họ đi tới dưới sườn núi, phủi phủi tuyết trên người, một người trong đó cười lộ răng nanh, hướng Cổ đại nương lớn tuổi nhất nói:

"Ngượng ngùng, đã quấy rầy, chúng ta là quan sai Quy Nghĩa huyện, đến để bắt người." Tiếp theo tầm mắt chuyển sang Cổ Tam Dũng, nghiêm nghị nói:

"Đào phạm Cổ Tam Dũng, ngươi cùng Túc vương Đông Phương Chiên thông đồng, đầu tiên là tại Quy Nghĩa huyện phạm vào án mười chín mạng, giá họa Tiểu Hắc đại nhân nhà ta, tiếp đó lại ở trong kinh thành cùng Túc vương sắp đặt, suýt nữa hại chết quan sai. Ngươi ác làm trọng đại, tội lớn ngập trời, còn không mau

mau thúc thủ chịu trói, theo bọn ta hồi kinh chịu thẩm đi."

Người Cổ gia nghe xong, đều là sửng sốt.

"Thi Tiểu Hắc, Trần Thất, các ngươi cư nhiên có thể truy tới tận đây." Cổ Tam Dũng hừ lạnh một tiếng.

"Sao không thể truy tới tận đây?" Tiểu Thất tễ mi lộng nhãn nói: "Trên người ngươi sớm bị Tiểu Hắc đại nhân nhà ta hạ Bách Lý Tầm Hương, sau này vô luận ngươi đi tới đâu chỉ cần Tiểu Hắc đại nhân nhà ta muốn tìm, ngươi có làm thế nào cũng không chỗ có thể trốn."

Cổ Tam Dũng nhíu mày.

"Tam Dũng." Cổ đại nương thình lình đứng lên, kinh ngạc nói: "Bọn họ nói ngươi phạm án mạng, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Ngươi giết người sao?"

Cổ Tam Dũng quay đầu liếc nhìn Cổ đại nương, cúi đầu đáp: "… Vâng."

"Ngươi, đồ bất hiếu!" Cổ đại nương một cước đạp tới trước, tiếp đó vươn tay tát Cổ Tam Dũng, một tiếng "ba" phi thường giòn vang.

Bàn tay kia tuy không phải đánh lên mặt mình, bất quá Tiểu Thất nghe thấy thanh âm, cảm giác mặt cũng đau rát. "Đừng đánh tàn nhẫn đến vậy chứ!" Tiểu Thất nói.

"Ngươi đứa nhỏ này, từ nhỏ không học tốt, mới mười mấy tuổi đã không phục quản giáo của cha ngươi, rời nhà đi mấy năm cũng không trở lại, khi cha ngươi còn tại thế không hảo hảo giáo ngươi, mẹ ngươi là ta cũng không giáo hảo ngươi. Giờ thì giỏi lắm, giết người! Ngươi nói, ngươi vì sao giết người? Là ân oán giang hồ hay vì tiền bạc?" Cổ đại nương phách lý ba lạp vừa niệm vừa đánh người, mặt Cổ Tam Dũng đều bị đánh sưng lên nhưng hắn vẫn không hồi đáp lại một câu.

Tiểu Thất nhớ tới lúc trước có cùng Cổ Tam Dũng nói chuyện, biết được người này cùng thân nhân tựa hồ có chút hiềm khích, nhìn như vậy, hẳn là mẹ hắn tới giờ đều không thích hắn, cho nên lúc này mới chịu bị đánh bị mắng.

Lan Khánh nhìn trò khôi hài lý thú này cũng không có ý định ngăn cản.

Tiểu Thất liếc Lan Khánh, thở dài, vốn muốn ngăn cản lão nương Cổ gia tiếp tục đánh nhi tử, nhưng ngay lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng rên rỉ thê thảm khiến tất cả bọn họ giật nảy người.

"Mẹ ơi—"

"Vận Vận." Cổ đại nương lập tức quay đầu lại, thấy trưởng tức *(con dâu trưởng)* mặt mày thống khổ ghì lấy bụng kêu rên, bà cả kinh kêu to: "Đứa nhỏ sắp ra sao?"

"Bụng của ta đau quá—" Nữ tử tên Vận Vận mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đau đến mức nghe không rõ câu hỏi của Cổ đại nương.

Mọi người lập tức loạn thành một đoàn, Cổ đại nương vội vàng hô: "Lão đại, nhanh nhanh lấy tuyết đun thành nước ấm chờ; lão tam, ngươi nắm lấy tay đại tẩu đừng để nàng cào cấu tự thương tổn mình; Kim Nhi ngươi vào trong xe ngựa lấy y phục sạch sẽ trải ra cho đại tẩu nằm— Còn hai người các ngươi—"

Cổ đại nương quay đầu nhìn Tiểu Thất cùng Lan Khánh, nói: "Hiện nay nguy cấp, có chuyện gì chờ đứa nhỏ sinh hạ rồi nói sau. Sanh con sẽ có huyết vị, dễ dẫn dã thú đến. Các ngươi hỗ trợ ngăn dã thú tiếp cận, hiểu không?"

Tiểu Thất ngơ ngốc gật đầu.

Tiếp đó, bố liêu sạch sẽ được lấy đến lót dưới thân dựng phụ, nàng vì đau đớn mà kêu rên không ngừng, thanh âm thê lương quả thực có thể sánh bằng phạm nhân chịu khổ hình mười ngày trong hình phòng.

Sinh con nơi hoang sơn dã lĩnh vốn là chuyện thập phần nguy hiểm, hơn nữa tựa hồ lại là thai đầu, lại thêm ngoại trừ Cổ đại nương, mỗi người đều không có kinh nghiệm, hiện trường ngoại trừ hỗn loạn cũng chỉ có hỗn loạn.

Đại tẩu Cổ gia đau đến mức cắn rách môi, toàn thân mồ hôi đầm đìa giống như vừa vớt từ trong nước lên, nhưng mà sinh sản cũng không thuận lợi, nàng rên rỉ đến ba canh giờ vẫn không thấy đứa nhỏ ra.

Do phía trước bôn ba mệt nhọc hao hết thể lực, nghe tiếng kêu thống khổ của nàng càng ngày càng yếu, Tiểu Thất cũng hiểu được rất không ổn.

Lan Khánh bình thường không chút kiên nhẫn vẫn đứng tại chỗ, thẳng đến cuối cùng hắn nói một tiếng: "Giữ không được." Tiểu Thất liền run rẩy một chút.

Lúc này Tiểu Thất lôi ra vài thứ từ trong ngực, tìm kiếm một hồi, nhãn tình sáng lên, cầm lấy dược bình tìm được lập tức tiến đến.

"Ngươi muốn làm gì?" Lão đại Cổ gia mặt mày dữ tợn vươn tay ngăn cản Tiểu Thất, thê tử của hắn đang sinh nở, trong lúc nguy cấp này, hắn sẽ không để cho bất luận kẻ nào tới gần.

Tiểu Thất đổ dược trong bình ra tay. "Đây là Duyên niên ích thọ hoàn *(thuốc kéo dài tuổi thọ)* chế từ huyến sâm ngàn năm, ăn vào có thể bảo nguyên khí. Tình hình phu nhân ngươi nguy kịch, dược này để nàng ăn, lập tức có thể bảo trụ khí lực. Bảo vệ được khí lực, nhất định cũng có thể thuận lợi sinh đứa nhỏ."

Cổ Tam Mãnh muốn nói gì đó, Cổ đại nương đầu kia nghe được lập tức nói: "Lão đại, mau mang dược tới ta xem xem."

"Vâng, mẫu thân." Cổ Tam Mãnh tiếp nhận huyết sâm hoàn trong tay Tiểu Thất đưa tới trước mặt mẫu thân.

Cổ đại nương ngửi ngửi, ngay cả nói cũng không kịp đã lập tức mở miệng tức phụ *(con dâu)* đút dược vào.

Huyết sâm hoàn kia gặp nước liền tan, dược khí tức khắc rót vào trong cơ thể dựng phụ, di chuyển theo huyết mạch, làm cho sắc mặt trắng bệch của dựng phụ tới rìa chết chóc tốt lên chút, tiếng rên la cũng dần dần lớn lên.

"Vận Vận, dùng sức, lại dùng sức một chút. Đứa nhỏ sắp ra rồi." Cổ đại nương lo lắng nói.

"Ân—a—" Đại tẩu Cổ gia nắm chặt tay người bên cạnh, liều mình dùng sức, dùng sức xong liều mình thở, sau đó tái dồn lực dùng sức.

Dựng phụ khi sinh tử hai chân mở rộng, ở giữa không hề che chắn, tất cả bộ vị ẩn mật đều bại lộ trước mắt mọi người.

Nhưng bởi vì đây là việc sống còn, mọi người cũng không kiêng dè, chỉ mong có thể mau chóng sinh đứa nhỏ, làm cho cả lớn lẫn nhỏ đều vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Lại nửa canh giờ trôi qua, Lan Khánh vẫn đứng tại chỗ đột nhiên mở thật to mắt, nhìn nữ tử đang sinh nở phía trước. Sau đó hắn nói: "… Đầu đi ra."

"A—" Đại tẩu Cổ gia thét dài một tiếng chói tai.

"Sinh sinh." Cổ đại nương kinh hỉ hô.

"…Đứa nhỏ ra rồi." Lan Khánh ngây ngẩn nói.

"…" Tiểu Thất nhìn sư huynh nhà hắn. Làm gì phải tập trung tinh thần nhìn người ta sinh con như vậy… Có cần hiếu kỳ vậy không? Cư nhiên nhìn chằm chằm không buông…

Oa nhi nho nhỏ được tẩy sạch bằng nước ấm, sau đó được bọc trong áo bông thật dày, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhíu, nhắm mắt há mồm khóc không ngừng.

Kim tôn đầu tiên xuất thế, mẹ con đều bình an, người Cổ gia vui mừng vô cùng. Hơn nữa đại nương Cổ gia mới rồi mặt mày hung tợn nhìn thấy tôn tử cũng nhu hòa hẳn lên, mặt nhăn cũng lộ tươi cười.

Lan Khánh nhìn tiểu hài tử được Cổ đại nương ôm trong ngực thương yêu ngắm nghía, đột nhiên mở miệng nói: "Có thể cho ta ôm một cái không?"

Tiểu Thất nghe xong, vốn định ngăn lại, ai ngờ Cổ đại nương cũng chỉ liếc Lan Khánh một cái đã đi tới, trao tiểu oa nhi vào trong ngực Lan Khánh.

Lan Khánh dùng tư thế thuần thục ôm tiểu hài tử, khuôn mặt vốn dĩ lãnh đạm sau khi nghe tiếng khóc của tiểu hài tử, ngắm khuôn mặt đầy nếp nhăn của tiểu hài tử, cũng nhu nhuyễn hẳn đi giống như Cổ đại nương.

"Thật nhỏ." Khóe miệng Lan Khánh hé cười.

Tiểu Thất nguyên vốn sợ tiểu oa nhi chỉ nhỏ như đinh điểm *(nhỏ xíu xiu)* bị đại ma đầu bế không cẩn thận chết mất vậy phải làm sao, nhưng khi nhìn thấy dáng điệu Lan Khánh, nhớ tới đứa nhỏ mà vị hôn thê trước kia của Lan Khánh – Liêu Tiễu – sinh ra Lan Khánh cũng rất thích, cho dù đứa nhỏ không phải của mình, hắn mỗi ngày ôm ấp mỗi ngày bế ẵm còn dùng họ của mình cho đứa nhỏ lấy điệt danh *(tên phụ)* là "Lan Lan", quả thực thương đứa nhỏ kia tựa như bảo vật, cho nên Tiểu Thất cũng dịu xuống, không còn khẩn trương như trước.

Người này thích tiểu hài tử. Tiểu Thất cảm thấy như vậy. Cho nên hắn sẽ không tổn hại bọn nhỏ.

Nhưng Lan Khánh ngắm tiểu oa nhi, nhìn nhìn, đột nhiên cảm thấy răng ngứa ngáy liền mở miệng muốn cắn tiểu oa nhi.

Tiểu Thất thấy nguy cơ vội vàng vươn tay cản lại. Kết quả răng Lan Khánh liền cắn trên cổ tay Tiểu Thất, Lan Khánh nhìn phía Tiểu Thất, Tiểu Thất "hắc hắc" cười khổ, Lan Khánh liền "phi" một tiếng nhả tay Tiểu Thất ra.

Sau khi đứa nhỏ sinh, địch ý của người Cổ gia đối với hai quan sai không mời mà tới dường như giảm nhiều.

Cổ đại nương ôm đứa nhỏ trở về, gật đầu nói: "May nhờ hai vị, tức phụ nhi cùng tôn tử của ta mới có thể bình an."

Lan Khánh gật đầu.

Tiểu Thất ở một bên chỉ trích: dược là ta cho, lão ngài điểm đầu điểm cái quái gì?"

Lúc này Cổ Tam Tráng cũng đi tới trước, hắn nói: "Về phần chuyện nhị ca ta, có lẽ là hiểu lầm chăng? Nhị ca ta hắn bình thường tính tình rất tốt, sao có thể giết người? Hai vị quan sai đại có có phải truy nhầm người không?"

Tiểu Thất khoanh tay nói: "Chúng ta từ Quy Nghĩa huyện truy theo manh mối mà đến, tới kinh thành bắt được hắn, hắn cũng chính mồm nhận, đương nhiên không có truy sai người."

Cổ đại nương nghe được, nhìn phía con thứ, Cổ Tam Dũng cúi thấp đầu, tỏ vẻ thừa nhận. Cổ đại nương vừa thấy lập tức tức giận đến cả người run rẩy, bà trao tôn nhi cho con cả, sau đó đi đến trước mặt con thứ hai, một cái tát lại vả xuống.

Cổ đại nương cả giận nói: "Cổ gia chúng ta dạy dỗ ra một hảo tử như ngươi, cư nhiên ở bên ngoài giết người. Ngươi a, ngươi a, phạm lỗi như vậy, cư nhiên còn dám trở về gặp ta. Ngươi vì sao không tính toán dứt khoát chết ở bên ngoài luôn đi?"

Kế tiếp Cổ đại nương phách lý ba lạp mắng một trận, mắng đến mặt Cổ Tam Dũng nguyên ngăm đen cũng dần dần trắng bệch.

Tiểu Thất thấy dáng điệu Cổ Tam Dũng, nhớ tới người này kỳ thật cũng không tính là hư hỏng đến tận xương cốt, hắn cũng chỉ vì muốn bảo toàn người nhà mới thông đồng làm bậy cùng Túc vương, vì thế nghĩ nghĩ, mở miệng nói:

"Cổ Tam Dũng, ngươi không nói rõ từ đầu đến cuối sự tình cho mẹ ngươi sao? Nói ngươi vì sao phạm án, ngươi vì ai mới giết người?"

Cổ đại nương nhìn Tiểu Thất, sau đó lại nhìn nhi tử chất phác của mình. "Lão nhị."

"…" Cổ Tam Dũng há miệng thở dốc, vẫn không nói.

Tiểu Thất thở dài, nói: "Đại nương, các ngươi bị Kính vương bắt, sau con thứ hai của bà tìm Túc vương cứu mạng, Túc vương muốn hắn dùng mạng người khác đổi mạng các ngươi, kết quả: hắn đáp ứng."

Cổ đại nương nghe Tiểu Thất nói, kinh ngạc không kiềm chế được. Hai tay bà bắt lấy vạt áo con thứ, khẩn thiết nói: "Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Đứa nhỏ ngươi, làm gì giống như mộc đầu nhân, mau nói đi!"

Lúc này Cổ Tam Dũng mới chậm rãi mở miệng, đem tiền căn hậu quả của sự tình nói ra.

Cổ đại nương nghe xong, cả người ngỡ ngàng, chân bà mềm nhũn cơ hồ đứng không vững, con thứ ba Cổ Tam Tráng thấy thế vội vàng đỡ lấy mẫu thân.

"Đứa nhỏ ngươi, đứa nhỏ này…" Cổ đại nương vốn hung vô cùng nói ra mấy lời này, bi ai đột nhiên từ trong mà ra, bà khóc lên. "Đứa ngốc ngươi, sao lại vì chúng ta mà giết người. Giết người rồi ngươi phải làm sao đây? Giết người là phải đền mạng đấy, phải làm sao đây, phải làm sao đây? Đứa ngốc, đứa ngốc—"

Nắm tay Cổ đại nương từng quyền từng quyền đánh lên ngực Cổ Tam Dũng, Cổ Tam Dũng thấp giọng nói:

"Kính vương tung lời đồn nói muốn treo cổ các ngươi, ta không thể trơ mắt nhìn các ngươi chết… Mẹ… là con có lỗi với người… vẫn luôn khiến người nhọc lòng… Ngay cả đến thời điểm này, cũng không có bản lĩnh làm người được hưởng thanh phúc…"

"Đứa ngốc, đứa ngốc—" Cổ đại nương nghe con thứ hai nói như vậy, không khỏi khóc càng lớn hơn.

Tuy rằng đều là chính mình sinh ra, nhưng tới bây giờ bà vẫn luôn thiên vị con cả cùng con thứ ba khéo nói, đối với con thứ hai chưa bao giờ biết lấy lòng mình, bà luôn luôn mắt lạnh đối đãi.

Nhưng không nghĩ tới sống chết trước mắt, cũng là đứa con thứ hai này cứu mình, trong lòng người làm mẹ như bà đột nhiên dâng lên áy náy, áy náy vô cùng, lão lệ giàn giụa không thể ngừng lại.

Tiểu Thất nói: "Tốt lắm, muốn nói cái gì mau nói, nói xong thì theo chúng ta đi. Cổ Tam Dũng, ngươi cũng đừng phản kháng, lúc này theo chúng ta hồi kinh chịu thẩm, hảo hảo chấm dứt mọi chuyện đi."

"… Điều duy nhất ta không yên tâm chỉ có người nhà ta." Cổ Tam Dũng nói.

"Việc này dễ!" Tiểu Thất đánh tay.

Đột nhiên, trên mặt tuyết bên ngoài bay tới vài thân ảnh màu xám, là thị vệ bên người hắn mang tới.

Tiểu Thất nói: "Bọn họ sẽ hộ tống người nhà ngươi trở lại Cổ gia Tuyền Châu, cam đoan không có tổn thương."

Cổ Tam Dũng ngẩng đầu, nhìn Tiểu Thất thật sâu. "Ta đây đối với các ngươi như thế, vì sao ngươi còn…?"

"Một việc đổi một việc." Tiểu Thất nói: "Lúc trước đại gia đáp ứng ngươi phải bảo hộ cả nhà ngươi bình an thoát hiểm, đổi lại ngươi thượng đường làm chứng, đương nhiên sẽ làm bằng được việc đã đáp ứng."

Cổ Tam Dũng trầm mặc.

Cổ đại nương vẫn đánh vào ngực nhi tử, kích động khóc: "Đứa ngốc ngươi— Ngươi bảo ta xuống hoàng tuyền phải ăn nói thế nào với cha ngươi a—"

"Mẹ…" Cổ Tam Dũng nhẹ giọng nói: "Con chẳng ra gì, con chỉ nghĩ tới bình an của mọi người…"

***

Án Thi Tiểu Hắc được định khai đường ở Hình bộ, vào ngày trước đêm giao thừa khai thẩm.

Tiếng trống ầm vang rung động, trong đại đường Hình bộ, nha dịch đập sát uy bổng, cao giọng hô: "Uy vũ—"

Trên cao đường noãn các, quan thất phẩm Thi Vấn nghênh tiếp hoàng đế, Túc vương cùng tam ti nhập tọa, sau đó ngồi trên công án.

Trên đỉnh đại đường treo bài biển "Minh kính cao huyền", thanh chuyên có chút loang lổ, không biết đã từng nhiễm bao nhiêu máu tươi người bị tra tấn, nha dịch hai bên khuôn mặt nghiêm túc, nội đường không khí ngưng trọng. Nơi này không phải Quy Nghĩa huyện nha môn nho nhỏ của Thi Vấn, ngồi bên phải hắn là vua một nước, dưới là Túc vương Đông Phương Chiên cùng Hình bộ thượng thư, Đại lý tự khanh Đô sát viện cùng tả hữu Đô ngự sử. Mặc dù biết hôm nay phần thắng không cao, mà bản thân lại là chủ thẩm, mặt Thi Vấn vẫn túc mục, đôi mắt hắc bạch phân minh đảo qua, thanh âm chấn động nói: "Người đâu, dẫn Thi Tiểu Hắc thượng đường chịu thẩm—"

Nha dịch lại đập sát uy bổng, trong tiếng đe dọa ồn ã, Lan Khánh mặc hắc sam bị dẫn lên.

Hắn chăm chú nhìn Thi Vấn trong chốc lát, lúc lâu sau cũng không có động tĩnh.

Lúc này Túc vương mở miệng nói: "Tại sao không bảo hắn quỳ xuống? Phạm nhân tới Hình bộ nào có đạo lý không quỳ."

Lan Khánh liếc Túc vương, thản nhiên nói: "Đời này ai ta cũng không quỳ, chỉ quỳ trước trời, trước đất, quỳ lạy cha mẹ." Tiếp đó, Lan Khánh lại nhìn Thi Vấn.

Đang lúc Thi Vấn suy tính nhi tử tính tình bướng bỉnh ép buộc cũng không thành thì phải làm thế nào mới tốt, hắn đã thấy Lan Khánh vén vạt y, hai đầu gối "phanh" chạm đất, quỳ hướng chính mình.

Câu "chỉ quỳ trước trời, trước đất, quỳ lạy cha mẹ" kia là suy nghĩ trong lòng Lan Khánh, Thi Vấn có chút động dung. Mặc dù không phải do mình sinh ra, nhưng đứa nhỏ này cho dù đã quên mọi người cũng chưa từng quên hắn, lần này quỳ, quỳ khiến hốc mắt Thi Vấn đỏ rần.

Túc vương còn muốn nói, đôi mắt Thi Vấn thoáng nhìn, thuận miệng nói: "Hôm nay, bản quan phụng mệnh Hoàng thượng thân thẩm án này, người nào không liên quan đến vụ án thỉnh chớ nhiều lời."

"Thi Vấn, ngươi dám cả gan nói như thế với bản vương?" Túc vương vỗ tay vịn trên tọa ỷ, cả giận quát.

Hoàng đế ở một bên lặng đi, phía sau hắn có một tiểu thái giám lẩm nhẩm nói mấy câu, hoàng đế liền nói: "Ai… hoàng huynh, hiện nay để án tình rõ ràng chân tướng quan trọng nhất, trẫm cũng muốn biết rốt cuộc là ai to gan đến mức dám giết một nhà Giang ái khanh cùng người dịch trạm như vậy, ngươi để cho Thi ái khanh hảo hảo thẩm án đi!"

Hoàng thượng đã tỏ thái độ, lúc này Túc vương mới cưỡng chế tức giận, tựa sát vào lưng ghế.

Thi Vấn hành lễ với hoàng thượng, sau đó hỏi Lan Khánh: "Người quỳ dưới công đường kia là ai?"

"Ngỗ tác Quy Nghĩa huyện, Thi Tiểu Hắc." Lan Khánh nói.

"Thi Tiểu Hắc, có người chỉ điểm đêm mười lăm tháng mười ngươi lẻn vào dịch trạm Quy Nghĩa huyện, dùng kiếm sát hại một nhà ngũ khẩu tuần án ngự sử Giang Li cùng mười ba danh dịch thừa dịch tốt bên trong, tổng cộng mười tám nhân mạng, ngươi có nhận tội không?" Thi Vấn nói.

"Không nhận." Lan Khánh nhẹ nhàng thốt ra hai chữ này.

Túc vương ở một bên "hanh hanh" hai tiếng, bởi vì nghĩ đến nắm chắc phần thắng, cho nên mở miệng nói: "Nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi sao có thể không nhận?"

Cặp mắt hắc bạch phân minh của Thi Vấn hướng Túc vương, Túc vương không cam lòng yếu thế trừng trở lại, sau đó Thi Vấn không để ý tới hắn, tái nói với Lan Khánh: "Án này nhân chứng vật chứng đều đủ, người đâu, truyền phó tòng Tân Lực, tái trình lên vật chứng bội kiếm nha môn cùng bình an phù."

Tân Lực, phó nhân của Thi Vấn, nhanh chóng được dẫn lên, Thi Vấn hỏi Tân Lực có phải tận mắt thấy Lan Khánh giết người, Tân Lực lập tức đáp: "Phải phải, ngày ấy ta nhìn được chính là bóng dáng của Tiểu Hắc đại nhân, chất liệu y phục hắn không giống các bộ khoái nha môn khác, gặp gió thổi tới sẽ bay lên, cho nên ta tuyệt đối không nhận sai."

Thi Vấn lại mệnh nha dịch trành vật chứng đến trước mặt Lan Khánh hỏi: "Hai thứ này có phải của ngươi không?"

"Phải." Lan Khánh đáp.

Thi Vấn vỗ kinh đường mộc, nói: "Một khi đã như vậy, ngươi còn điều gì để biện giải?"

Lan Khánh chậm rãi nói: "Cái gọi là nhân chứng, cũng chỉ nói được là nhìn thấy bóng dáng ta. Bóng dáng tương tự thế gian đếm không hết, chỉ bằng bóng dáng mà không có diện mạo, sao có thể kết luận ngày ấy người giết người là ta? Huống chi ngày đó phía trước ta tới Thanh Tư hồ trên Tiểu Thương sơn bơi, khi lên bờ thì bội kiếm cùng bình an phù trên người đều bị trộm, vậy rõ ràng là có người muốn giá họa cho ta, thỉnh đại nhân minh xét."

Lan Khánh nói xong, Túc vương ở bên nhịn không nổi xem mồm vào: "Nhưng trước ngày đó, cũng có rất nhiều người thấy ngươi cùng nhi tử Giang Li, Giang Duyệt Thư, cãi vã bên đường, ngươi còn suýt nữa giết hắn. Cha ngươi cùng hắn trước kia lại kết thù kết oán trong triều, cho nên nói, nhất định là ngươi vì cha báo thù, lúc này mới lẻn vào dịch trạm giết người."

Hoàng đế Đông Phương La Khỉ ở một bên thấp giọng hỏi tiểu thái giám phía sau: "Hai người bọn họ kết oán gì, sao trẫm không biết?"

Tiểu thái giám nhẹ giọng đáp: "Nghe nói hình như là năm đó hôn thê Giang Li khi còn là con gái chưa xuất giá thích Thi Vấn, bất quá Thi Vấn vì thê tử đột nhiên qua đời trong lòng bi thương không thể chấp nhận nữ tử khác, cho nên vị hôn thê của Giang Li cư nhiên vì mấy lần cầu được gặp Thi Vấn không thành, liền từ hôn với Giang Li, sau đó chạy đi xuất gia làm ni cô."

"Chuyện này sau làm cho Giang Li bị đồng lứa châm biếm rất lâu, Giang Li cũng coi Thi Vấn trở thành cái đinh trong mắt. Khi đó tiên hoàng lại nắm được một lần Thi Vấn xử án thiếu sót, tính thêm vài tên quan viên thượng tấu chương muốn tiên hoàng xử trí Thi Vấn, Thi Vấn cứ như vậy bị biếm biếm biếm, từ kinh thành biếm tới thâm sơn cùng cốc."

"Thì ra là thế." La Khỉ gật đầu.

Thi Vấn nói: "Chính vì thế, ngày sau ngươi rõ ràng lòng không cam nguyện, cho nên tại đêm mười lăm tháng mười xúc động hành hung, Thi Tiểu Hắc, bản quan nói có đúng hay không ?"

Khóe miệng Lan Khánh nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra tươi cười tuyệt mỹ. "Không đúng." Hắn nói.

Mọi người tại đây, bao gồm cả La Khỉ cùng Thi Vấn đều bị lúm đồng tiền xinh đẹp của Lan Khánh chấn động đến tâm thần nhộn nhạo, đường thượng lặng ngắt như tờ, mỗi người đều chỉ nhìn thấy duy nhất gương mặt diễm tuyệt quần luân của Lan Khánh, ngơ ngẩn đến vô pháp thốt ra lời.

Lan Khánh chậm rãi nói: "Còn có một người, có thể chứng minh ta trong sạch. Đại nhân, thỉnh truyền hung thủ dịch trạm huyết án, Cổ Tam Dũng."

"Hung thủ dịch trạm huyết án?" Tam ti chúng quan ở một bên thính thẩm nghe thấy án này cư nhiên đã tìm được hung thủ, hơn nữa xem chừng đã ở ngoài điện chờ thẩm, bất giác cả đường xôn xao hẳn lên.

"Làm sao có thể." Túc vương vừa nghe, khiếp sợ đến tột đỉnh. "Ngươi làm sao có thể tìm được Cổ Tam Dũng làm chứng cho ngươi? Hắn làm sao có thể làm chứng cho ngươi?"

"Không có gì là không thể." Lan Khánh thản nhiên nói. "Sự tại nhân vi."

Là nhờ Tiểu Thất tại lúc trưởng tức Cổ gia lâm bồn sắp chết cho một viên huyết sâm hoàn cứu trưởng tức Cổ gia cùng đứa nhỏ trong bụng nàng một mạng, lại phái người hộ tống một nhà Cổ gia quay về Tuyền Châu, tâm nguyện Cổ Tam Dũng đã thành, hắn cũng biết trốn không thoát, cho nên vứt bỏ ý niệm đào tẩu trong đầu, cam tâm tình nguyện cùng bọn họ trở lại.

Thi Vấn vỗ kinh đường mộc. "Truyền Cổ Tam Dũng–"

"Truyền Cổ Tam Dũng—" Nha dịch hô theo.

Cổ Tam Dũng bị Tiểu Thất áp giải lên, Tiểu Thất thối lui đến bên cạnh đứng cùng nha dịch khác, Thi Vấn hỏi: "Cổ Tam Dũng, Quy Nghĩa huyện dịch trạm án mười lăm tháng mười, ngươi có ở đó không?"

Cổ Tam Dũng quỳ gối trước đường phủ phục, nói: "Hồi đại nhân, Quy Nghĩa huyện dịch trạm án là tiểu nhâm gây ra. Tiểu nhân bị người sai sử, trước trộm bội kiếm cùng bình an phù tùy thân của Thi Tiểu Hắc, rồi tìm một nữ tử có bóng dáng tương tự Thi Tiểu Hắc mặc tạo y quan sai, giả thành Thi Tiểu Hắc giết người. Khi tiểu nhân phạm án, trước dùng độc dược độc hữu của Cổ gia là "Thiên Cơ Khiên" làm hôn mê mọi người dịch trạm, tái sát hại, sau đó nữ tử kia cũng bị tiểu nhân dùng độc giết chết, tổng cộng mười chín nhân mạng đều là tiểu nhân phạm."

Mọi người trong đường nghe được đều kinh ngạc ra tiếng, tả hữu Đô ngự sử chậc chậc lấy làm kỳ, trong lòng bội phục Thi Vấn cư nhiên có thể dễ dàng tìm ra hung thủ như vậy, bọn họ vốn tưởng án này có thẩm, nhi tử Thi Vấn nhất định phải đền mạng cho một nhà Giang Li cùng những người dịch trạm.

Thi Vấn chắp tay thi lễ với La Khi nói:

"Bẩm hoàng thượng, hạ quan từng hai lần tìm ngỗ tác Quy Nghĩa huyện khám nghiệm tử thi, hai người kia cũng nói thi thể đều là trúng độc trước rồi bị giết, một người trong đó còn chỉ ra trong độc có một vị dược Tuyền Châu thừa thãi, Mặc Liên, mà Cổ Tam Dũng là người Cổ gia Tuyền Châu, lời khai của hắn cùng tình hình hiện trường bản quan phái người khám nghiệm ăn khớp hoàn toàn."

La Khỉ gật đầu. "Thi ái khanh tiếp tục."

Túc vương lập tức thần sắc cứng ngắc.

Thi Vấn tái nói: "Cổ Tam Dũng, ngươi nói ngươi là bị người sai sử giá họa Thi Tiểu Hắc, như vậy người sai sử ngươi, rốt cuộc là ai?"

Ánh mắt Cổ Tam Dũng không nghiêng không lệch dừng trên người Túc vương, đáp: "Đó là Túc vương Đông Phương Chiên."

"Ngươi nói bậy!" Túc vương vỗ một chưởng vào tay vịn tọa ỷ, giận dữ đứng lên.

"Túc vương bình tâm, đừng nóng!" Thi Vấn nói: "Cổ Tam Dũng, Túc vương thân là phiên vương một quốc, hắn cần gì phải sai sử ngươi giá họa Thi Tiểu Hắc?"

Cổ Tam Dũng trả lời: "Túc vương túng tử hành hung, nhi tử Đông Phương Lôi Dẫn này tục tĩu tại Thanh Châu, cường bắt dân nam dân nữ làm việc gian dâm, sau có một thiếu niên chết, thi thể theo nước sông trôi tới Quy Nghĩa huyện, lúc nửa đêm, thiếu niên oan hồn bất tán tới huyện nha cáo quan. Quy Nghĩa huyện huyện lệnh yêu dân như con, nguyện ý thụ lý án này, sau đó chứng cứ phạm tội của Đông Phương Lôi Dẫn vô cùng xác định, hắn bị huyện lệnh Quy Nghĩa huyện trảm, việc này khiến vua dân trong ngoài kinh ngạc, người trên đời đều biết."

La Khỉ nói khẽ với tiểu thái giám kia: "Việc này ta cũng biết, rất huyên náo a."

Tiểu thái giám gật gật đầu.

Cổ Tam Dũng tiếp tục nói: "Đệ của Cổ Tam Dũng bởi vì đắc tội Kính vương, một nhà bị bắt, ta vì cứu người nhà nên thỉnh Túc vương từng có giao tình với Cổ gia nghĩ cách giải cứu, ai ngờ Túc vương thế nhưng đưa ra điều kiện muốn ta theo cục diện hắn sắp đặt, giết hơn mười người cùng giá họa Thi Tiểu Hắc mới bằng lòng trợ người nhà ta thoát hiểm, Cổ Tam Dũng ngu muội, vì cứu người nhà nên y lệnh hành sự. Túc vương từng nói: muốn Thi Vấn cũng phải nếm thử đau thương tang tử, hắn còn muốn Thi Vấn tự tay chém con mình, sau đó lại dùng máu tươi trên dưới Quy Nghĩa huyện tế con hắn trên trời có linh."

"Cổ Tam Dũng, ngươi cũng biết vấy bẩn hoàng thân quốc thích chính là tử tội, lời này của ngươi toàn bộ là thật sao?" Mặt Thi Vấn tối sầm, giận dữ vỗ kinh đường mộc.

"Hồi đại nhân, tất cả những gì tiểu nhân nói đều là sự thật." Cổ Tam Dũng úp sấp xuống đất, bình tĩnh nói: "Tiểu nhân vì bảo người nhà, liên tiếp giết mười chín người, tự biết tội không thể tha, cam nguyện đền tội. Mà Túc vương tâm ác, tiểu nhân lại từng chịu ân của hai vị bộ khoái Quy Nghĩa huyện Thi Tiểu Hắc cùng Trần Thất, hôm nay tiểu nhân nói ra toàn bộ cũng chỉ vì hoàn ân tình cho nhị vị. Thỉnh đại nhân minh xét, hoàn lại sự trong sạch cho Thi Tiểu Hắc."

"Đông Phương Chiên." Đôi mắt hắc bạch phân minh sắc bén như ưng, lạnh lùng như điện của Thi Vấn hướng Túc vương. "Chuyện đến giờ, ngươi còn có gì để nói không?"

96. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 18

Túc vương hít sâu một hơi, tức giận cười nói: "Cho dù bản vương có liên quan tới vụ án, nhưng công đường hôm nay vốn để thẩm Thi Tiểu Hắc kia, muốn thẩm bản vương, bản vương cũng phải thấy Thi Tiểu Hắc chết trước mới được."

Thi Vấn sửng sốt, tam ti nghị luận sôi nổi, cuối cùng Hình bộ thượng thư đứng dậy nói: "Hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng hàng chỉ, thỉnh Thi đại nhân trước tiên phán quyết án Thi Tiểu Hắc minh bạch."

"…" La Khỉ nghe xong, quay đầu khe khẽ nói nhỏ vài tiếng với tiểu thái giám phía sau, sau đó tiểu thái giám gật đầu, lúc này La Khỉ mới nói: "Thi ái khanh, vì trẫm chỉ nghiêm túc nghe thẩm, cũng để chúng ái khanh biết trẫm không thiên vị ngươi, không thiên vị người nào, ngươi thẩm rõ án Thi Tiểu Hắc trước đi."

Thi Vấn chậm rãi vái lạy nói: "Thần, tuân chỉ…"

Thi Vấn nhắm nghiền hai mắt, sau đó chậm rãi mở ra, nói với Lan Khánh cùng Cổ Tam Dũng quỳ dưới đường: "Nếu Cổ Tam Dũng thừa nhận hắn là hung thủ trong vụ án dịch trạm mười tám nhân mạng, vậy vấn đề dịch trạm huyết án, bản quan hoàn lại sự trong sạch cho Thi Tiểu Hắc ngươi, ngươi vô tội bị vu khống, đúng là oan uổng. Nhưng…"

Thi Vấn ngừng một chút, trong mắt lộ tinh quang, vỗ kinh đường mộc, trách mắng: "Nhưng ngươi tự tiện xông vào hoàng thành, lại lấy độc độc sát mấy vạn cấm quân hoàng thành…"

"Chậm đã." Tiểu thái giám ở một bên nghe thẩm đột nhiên lên tiếng ngăn Thi Vấn, sau đó nói với hoàng đế mấy câu, hoàng đế La Khỉ liền nâng tay nói: "Thi ái khanh, ai nói mấy vạn cấm quân hoàng thành bị giết bằng độc dược? Bọn họ chỉ bị hôn mê, thái y đã chẩn trị qua, không có việc gì, tất cả đều không có việc gì."

Thi Vấn nghe hoàng đế nói ra lời này hoàn toàn sửng sốt, Túc vương cũng sửng sốt, tam ti phía dưới toàn bộ ngẩn ra.

Lúc này tiểu thái giám nói: "Cấm quân sau khi bị hạ độc đều hôn mê, nhưng cách hai ngày đã khôi phục hơi thở, nhóm thái y chưa từng xem loại bệnh trạng này, hơn nữa lại vội vàng giúp cấm quân trừ độc, cho nên nhất thời chưa bẩm báo, lúc này mới khiến các vị đại nhân hiểu lầm."

Túc vương giận càng thêm giận, nhưng vẫn ẩn nhẫn không phát tác.

Thi Vấn thở ra một hơi thật sâu, sau đó tiếp tục xử án. Hắn nói: "Thi Tiểu Hắc, dù ngươi chưa giết cấm quân hoàng thành bằng độc dược nhưng tự tiện xông vào hoàng thành, quấy nhiễu thánh giá, thực không thể tha thứ. Theo luật pháp đương triều, người tự tiện xông vào hoàng thành…"

Thi Vấn dừng một chút, không thể nói ra phán quyết tiếp theo.

Túc vương hừ lạnh một tiếng nói: "Làm sao vậy, Thi đại nhân? Không phải ngươi luôn luôn tự nhận thanh như nước, sáng như gương, không xử oan người tốt, cũng không dung túng tội phạm sao? Hiện giờ vì sao phải phán con mình lại phán không được? Việc này truyền ra, đối với thanh danh của ngươi sẽ có nhiều ảnh hưởng a."

Lan Khánh từ đầu đến giờ ánh mắt đều lạnh nhạt nhìn Thi Vấn phía trên noãn các, không mở miệng nói một chữ.

Thấy tay Thi Vấn cầm kinh đường mộc run rẩy, hốc mắt cũng đỏ đậm, Lan Khánh vì thế nói: "Phụ thân ngươi từng dạy ta, thiên hạ đại đạo, lấy công lý theo đuổi, lấy chính nghĩa làm đầu, bất cứ chuyện gì đều không được làm trái hai điều này, nếu có chút bất tuân liền phải gánh vác tội này, chịu phạt này, trên từ thiên tử dưới đến bách tính, đối xử bình đẳng, tuyệt không làm việc thiên tư trái pháp. Hài nhi biết mình phạm vào sai lầm lớn, cha muốn phán ta thế nào cứ phán, chỉ cần cha cảm thấy đúng, hài nhi liền chịu phục, sẽ không nhiều nửa lời."

"Tiểu Hắc—" Thi Vấn nghe được lời Lan Khánh, hốc mắt nóng lên, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

"Sư huynh—" Tiểu Thất ở bên cạnh gấp lên. Nhưng hắn cũng sớm tưởng tượng ra kết cục tệ nhất, nếu Thi Vấn phán hình phạt, nhiều nhất, nhiều nhất, hắn liền mang Lan Khánh xông khỏi hoàng thành, rời khỏi nơi này, bắt đầu lại lần nữa mà thôi, nói thế nào hắn cũng sẽ không để Lan Khánh thân hãm hiểm cảnh.

Lan Khánh nhìn Thi Vấn, hai mắt nhắm lại. Thi Vấn là cha hắn, cha đối với hắn thật tốt, hắn biết hết thảy. Hắn sẽ không để Thi Vấn khó xử.

Ngón tay Thi Vấn cào trên kinh đường mộc đều trắng bệch, một tiếng động rất nhỏ vang lên trên công đường nhưng Thi Vấn tự mình không có nhận thấy. Bởi vì dùng lực quá mức, toàn bộ móng tay hắn bị bật lên, máu uốn lượn chảy xuống. Tiểu thái giám một bên thấy, cảm thấy không đành lòng, rồi lại không thể tiến lên cầm máu, chỉ có thể cau mày cảm nhận đau xót.

Thi Vấn vỗ kinh đường mộc, chấn thanh phán:

"Phạm nhân Thi Tiểu Hắc, tự tiện xông vào hoàng thành, quấy nhiễu thánh giá, theo luật pháp đương triều, xử trảm lập quyết. Ba ngày sau hành hình, tuyệt không trì hoãn."

Phán này hạ, tam ti hai mặt nhìn nhau, không biết phản ứng thế nào. Túc vương kia thì cất tiếng cười to, ở trên đại đường hình bộ cao giọng hô: "Con a— vi phu rốt cuộc giúp ngươi báo thù— ngươi ở trên trời có linh nhìn xem— xem Thi Vấn giám trảm con ruột hắn thế nào— cha nhất định bắt hắn nợ máu trả bằng máu, một tên đều sẽ không bỏ qua—-"

Lan Khánh phục thân, dập đầu trước Thi Vấn. Hắn nói: "Hài nhi khấu tạ công ơn nuôi dưỡng của cha."

Thi Vấn một tay che mặt, bi thương vô pháp kiềm nén.

Tiểu Thất xắn tay áo, suy nghĩ, cũng gần tới thời điểm có thể cướp người, mang Lan Khánh chạy ra bên ngoài. Dựa vào cước trình cùng khinh công của hắn, ở đây tuyệt đối không ai có thể truy được; hơn nữa kinh thành lại khá gần Thần Tiên cốc thứ hai sau khi sư phụ dời đi, hắn chỉ cần dẫn sư huynh về Thần Tiên cốc, không ai có thể bắt được hai người họ.

Hoàng đế bên phải Thi Vấn lại cùng tiểu thái giám líu ríu, không biết đang thương thảo gì.

Cuối cùng tiểu thái giám kia ngẩng đầu, đôi mắt hoa đào tỏa ra quang mang ranh ma, hắn bịch bịch bịch chạy tới trước mặt Lan Khánh, tễ mi lộng nhãn nói: "Vị ca ca này, trước khi thẩm án ngươi có đồ vật này đánh rơi chỗ ta còn chưa lấy về, lúc này Tiểu Xuân Tử ta trả lại cho ngươi."

Lan Khánh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn tiểu thái giám kia.

Tiểu Thất xắn xong tay áo đang định cứu người, trông tiểu thái giám kia đột nhiên thấy quen mắt, sau đó cẩn thận nhìn nhìn, ách… Tiểu thái giám tên gọi Tiểu Xuân Tử này cũng là hành gia *(tay tổ, người lành nghề, người trong nghề)*, tầng nhân bì diện cụ đội trên mặt chính do "Quỷ tượng bất tri danh" hắn chế, được xưng là "Bình phàm nhân diện cụ" một khi đội, bộ mặt liền bình thường đến mức người trên đường thấy mười lần cũng không nhớ mặt nổi một lần.

Tiểu thái giám lấy một phiến vàng óng gì đó từ trong ngực đưa cho Lan Khánh, sau đó lui từng bước, nhìn

Tiểu Thất đang đánh giá hắn cũng hướng Tiểu Thất cười cười, miệng đóng đóng mở mở, không phát tiếng nói: "Thất sư huynh biệt lai vô dạng *(từ lúc chia tay hy vọng vẫn khỏe)*."

"A—" Tiểu Thất quát to một tiếng, kết quả kinh động những người còn lại nhìn về phía hắn, hắn vội vàng bịt miệng, nhìn Tiểu Xuân Tử song nhãn linh động nhảy nhót nhảy nhót nhảy về bên người hoàng thượng.

Người này thái giám quái gì, không phải chính là tiểu sư đệ ưa gây chuyện nhà bọn hắn, lão bát Triệu Tiểu Xuân sao.

Tiểu Thất nói thầm. Tiểu tử này tại sao lại biến lớn? Lần trước bất quá chỉ là nhục đoàn năm tuổi, lúc này đã mười ba, mười bốn. Khó trách hắn nhất thì bán khắc không thể nhận ra.

Lan Khánh cầm vật Tiểu Xuân đưa cho hắn, thấy rõ mấy chữ khắc phía trên có chút ngạc nhiên.

"Thi đại nhân," Tiểu Xuân quay đầu cười hì hì nói với Thi Vấn: "Ta trả lại vật Thi Tiểu Hắc gửi ở chỗ ta cho hắn, lúc này ngươi nên nhìn rõ ràng vật kia hẵng phán, ngàn vạn lần nhìn cho rõ a. Nhi tử chỉ có một, trảm rụng sẽ hết đấy."

Thi Vấn đỏ mắt, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng thấy hoàng đế bên cạnh Tiểu Thất gật đầu, tức thì hỏi đường hạ: "Thi Tiểu Hắc, ngươi cầm trong tay thứ gì?"

Thứ Lan Khánh cầm trong tay sáng ngời, hỏa quang chiếu rọi, rõ ràng là tấm lệnh bài có khắc cửu trảo kim long, mà trung tâm kim long khắc nổi bốn chữ lớn "Kim bài miễn tử".

"Kim bài miễn tử." Thi Vấn vừa thấy, kinh ngạc đứng lên.

Lan Khánh cũng thấy phi thường quỷ dị, từ khi nào thì hắn có tấm kim bài này, còn để rơi lại chỗ tiểu thái giám bên người hoàng đế?

Tiểu Xuân ở bên cạnh hô: "Thi đại nhân, người có kim bài miễn tử, theo lệ nghĩa là thế nào?"

Thi Vấn ấp úng vài tiếng, sau đó mạnh phục hồi tinh thần, vỗ kinh đường mộc, chấn thanh nói: "Thái tổ khai quốc, chế hai đạo kim bài miễn tử, truyền cho nhị vương, dụng ý truyền cho hậu thế, nói rằng người có kim bài miễn tử, vô luận đã phạm tội gì, cho dù tội trạng ngập trời cũng được miễn chết lần đầu, bất luận tội nào."

"Ân ân, đúng vậy đúng vậy." Tiểu Thất gãi cằm, ra sức gật đầu.

"Thi Tiểu Hắc!" Thi Vấn hô lớn một tiếng.

"Có Tiểu Hắc!" Lan Khánh nói.

"Ngươi có kim bài miễn tử trong tay, trọng tội phạm phải được miễn, hiện nay bản quan phán ngươi vô tội, từ nay về sau cũng không người nào có thể tái truy cứu tội ngươi tự tiện xông vào hoàng thành quấy nhiễu thánh giá."

Lan Khánh cầm tấm kim bài, chậm rãi đứng lên. Ánh mắt hắn miết đến tiểu thái giám bên cạnh La Khỉ, nhìn sâu, tựa hồ cũng đoán được người có năng lực như vậy là ai.

Tiểu Xuân cười, nhìn đại sư huynh nhà hắn.

Không dự đoán được sự tình lại phong hồi lộ chuyển phát sinh đột biến này, Túc vương Đông Phương Chiên bị bỏ mặc một bên trong tiếng chúng nhân kinh hô phục hồi tinh thần, hổn hển quát: "Hoàng thượng, đây là xảy ra chuyện gì?"

La Khỉ vội vàng lắc đầu: "Trẫm nào biết gì đâu."

Đông Phương Chiên đến trước mặt La Khỉ, bộ mặt kia vì hận ý mà vặn vẹo thành đáng sợ, La Khỉ vừa thấy hắn, cả người lập tức co rúm, Đông Phương Chiên nói: "Thần rõ ràng thấy hoàng thượng gợi ý cho tiểu thái giám phía sau ngươi, đem kim bài miễn tử đưa cho Thi Tiểu Hắc. Hoàng thượng, Thi Tiểu Hắc đáng chết, vì sao ngươi lại không để ý đến tình nghĩa hoàng gia, sao lại thiên vị ngoại nhân. Thi Tiểu Hắc tuyệt đối không thể khinh tha, hoàng thượng, thần thỉnh hoàng thượng thu hồi kim bài miễn tử, phán trảm Thi Tiểu Hắc. Hoàng thượng."

La Khỉ vội vàng nói: "Kim bài kia là Thi Tiểu Hắc đánh rơi ở chỗ Tiểu Xuân Tử, sau đó Tiểu Xuân Tử trả lại. Huống chi, hoàng huynh à, làm người phải khoan dung độ lượng, lần này trẫm thấy, người đuối lý rõ ràng là ngươi, vì sao ngươi còn muốn hung hăng bức người, dù thế nào cũng phải bắt người làm cha như Thi Vấn tự tay chém con hắn mới được."

"Đúng vậy." Tiểu Xuân nói: "Con của ngươi đáng tội phán chém, ngươi lại muốn kéo người vô tội xuống bồi con ngươi cùng chết. Con của ngươi là người, con người khác không phải người sao? Huống chi đại… nhà ta, không đúng, huống chi Thi Tiểu Hắc có bệnh trong người, bị kích thích sẽ khó có thể khống chế bản thân, lúc này hắn tự tiện xong vào hoàng thành phạm tử tội cũng là do ngươi, hiện giờ tất cả ác hành của ngươi đều bị vạch tràn, ngươi còn muốn thế nào đây? Cho dù thân là vương gia, cũng không thể lật ngược phải trái trắng đen, vì lợi ích cá nhân mà làm việc."

"Tiểu thái giám ngươi có tư cách gì nhận xét bản vương?" Đông Phương Chiên bị Tiểu Xuân đả kích, cả người giận không kiềm chế được.

Đông Phương Chiên phẫn hận rút chủy thủ giấu trong ngực muốn đánh tới Tiểu Xuân, La Khỉ ngồi ở bên cả kinh, vội vàng ra tay ngăn cản Đông Phương Chiên tránh làm tổn thương con trai bảo bối của hắn, Đông Phương Chiên bị ngăn cản, trong lòng thêm ngang ngược, tay trái liền cong lại ghì lấy cổ La Khỉ, kẹp lấy người hắn, xoay người đối mặt với mọi người giận dữ hét:

“Thi Vấn, ta muốn ngươi hạ lệnh xử trảm Thi Tiểu Hắc ngay lập tức. Nếu ngươi không theo, ta sẽ giết cẩu hoàng đế hết lòng bảo vệ ngươi, tái giết tất cả mọi người, chôn cùng con ta.”

Đông Phương Chiên vừa nói ra lời, ngoài đại đường hình bộ đột nhiên có vô số tinh binh dũng mãnh xông vào, chặt chẽ vây quanh đại đường.

Đông Phương Chiên hô to: “Bản vương đã sai người trùng điệp bao vây nơi này, các ngươi không ai có thể thoát được. Thi Vấn, còn không hạ lệnh?”

“Cha—” Tiểu Xuân hô to.

“Tiểu Xuân a—” La Khỉ sợ tới mức kêu la.

Hình bộ thượng thư cùng Đại lý tự khanh Đô sát viện Tả hữu Đô ngự sử đều khiếp sợ đứng lên.

Hình bộ thượng thư quát : “Đông Phương Chiên, ngươi dám cả gan vô lễ với hoàng thượng ?”

Đại lý tự khanh cấp bách hô: “Túc vương gia, mau mau thả hoàng thượng!”

Tả hữu đô ngự sử gào thét: “Đây là tử tội a!»

Lập tức một mảnh hỗn loạn, lại thêm những người Đông Phương Chiên bố trí, mỗi người đương trường đều cảm thấy bất an, ai cũng không lo lắng được cho ai.

“Thi Vấn, bản vương muốn ngươi chém Thi Tiểu Hắc. Ngươi dám cả gan không theo?”

Ngay tại lúc Đông Phương Chiên muốn đe dọa tiếng thứ hai, chủy thủ trong tay đã ép vào cổ La Khỉ, máu đỏ tươi uốn lượn chảy xuống, tức thì Tiểu Xuân hoảng sợ hô: “Đừng đả thương cha ta, ngươi sẽ chặt đứt cổ hắn mất.”

Tiếng Tiểu Xuân quát to khiến đầu Lan Khánh đau đớn. Chủy thủ của Đông Phương Chiên từng chút từng chút ngập vào cổ họng La Khỉ, La Khỉ trợn trắng mắt, cơ hồ bỏ mạng đương trường.

Trong nháy mắt đó, Lan Khánh giơ tay, rút xuống mộc trâm trên đầu mình, sau đó vung tay, một trâm tựa như mũi tên nhọn hoắt bắn ra, găm vào mi gian Đông Phương Chiên.

Trực tiếp cắm vào, chỉ còn lại phần chạm khắc bên ngoài.

“…” Mọi người sững sờ tại chỗ, xảy ra chuyện gì trong lúc điện quang thạch hỏa này, không ai thấy rõ.

“A…” Tiểu Thất khe khẽ kêu một tiếng.

Tay cầm chủy thủ của Đông Phương Chiên chậm rãi hạ xuống, sau đó thân hình mềm nhũn, trợn mắt ngã xuống đất, khí tuyệt tại chỗ.

“Cha a—” Tiểu Xuân vội vàng tiếp được La Khỉ cũng sắp tuyệt khí, tay chân luống cuống lấy kim sang dược từ trong ngực vẩy lên, ngăn máu không ngừng chảy trên miệng vết thương của La Khỉ.

Ánh mắt Lan Khánh lạnh như băng sau khi Đông Phương Chiên ngã xuống cũng có dần dần có chút độ ấm. Hắn nhìn tay mình, nhìn nhìn Tiểu Xuân ôm La Khỉ hốc mắc đều đỏ.

Một lúc lâu sau, Lan Khánh mới thấp giọng nói: “Ngươi là cha Tiểu Xuân… Cho nên ta cứu ngươi…”

Mất đi trâm cài tóc, sợi tóc Lan Khánh rơi xuống. Nhưng lúc này gương mặt của hắn ở giữa mê võng hiện ra một chút ôn nhu.

Tiểu Thất thấy, hắn có chút hoảng hốt, cũng có chút thoải mái. Lan Khánh cũng nhớ Tiểu Xuân, nhớ lại tiểu sư đệ hắn từng thương yêu tận xương.

Cũng chỉ đối với người mình thật sự để ý, Lan Khánh mới có vẻ mặt như vậy.

Nhu nhuyễn khiến người kinh tâm.

***

Quy Nghĩa Huyện dịch trạm huyết án, rồi việc Túc vương khống chế thánh thượng đương triều ý đồ dao động tam ti hội thẩm không có kết quả, ngoài ý muốn đả thương thánh thượng, còn con Thi Vấn, Thi Tiểu Hắc nghĩa dũng quả cảm cứu được thánh thượng cùng đánh gục Túc vương, dấy lên kinh đào hãi lãng trong triều, chấn động triều đình.

Thánh thượng chấn kinh lại bị thương, Kinh vương Đông Phương Tề Vũ lấy quyền nhiếp chính vương thay mặt xử lý chính sự, quét sạch tàn đảng của Túc vương trong triều, đem đại quan trong triều bỏ cũ đổi mới, cũng phát sinh tình hình mới.

Trên triều đình phong vân biến hóa, nhưng dưới triều đình, mấy đương sự lại đối với việc quyền lực thay đổi không hề có cảm giác.

Chơi chim như trước chơi chim, ngẩn người như trước ngẩn người, chỉ là ngày đầu năm mới, Thi Vấn ở tạm Kính vương phủ bị đủ loại quan lại nối liền không dứt bái phỏng bái đến choáng váng, biển ngạch gì mà “Xử án như thần, “Thanh thiên tái hiện” chất đống đầy viện tử, ngay cả môn khảm thiếu chút nữa cũng bị san bằng.

Sau Tiểu Thất nhận được tin tức, mới biết nguyên lai bình an phù "một tấm ba lượng, đặt thuận bảo bình an, đặt ngược gặp quỷ thần" soi không ra thứ gì ở trong dịch trạm là bởi vì Túc vương thỉnh đạo sĩ tác pháp, đem tất cả mấy thứ phiêu a phiêu trong dịch trạm bắt sạch, lúc sau Tiểu Thất cũng sai người tìm một đạo sĩ thả tất cả mấy thứ phiêu phiêu này, mặt khác còn thêm bạc làm pháp hội, xem như đưa tiễn bọn họ.

Mà Cổ Tam Dũng, vì người này đã là thật tâm ăn năn, hơn nữa hắn làm ra những việc này đều xuất phát từ sự hiếp bức của Túc vương, vì thế Tiểu Thất liền ăn nói một chút cho Cổ Tam Dũng một con đường sống, dùng một tử tù thay hắn bị trảm hình, cho hắn quay về Tuyền Châu hảo hảo làm người.

Tiếp theo xử lý mấy việc vặt vãnh còn lại. Sau khi không còn việc gì có thể làm, Tiểu Thất liền thanh nhàn.

Chỉ là trước đây bận bịu luôn muốn được ngủ nghỉ, nhưng lần này vừa ngừng lại, trong đầu lại có chút hoảng.

Tiểu tâm can của hắn trống trơn, trong đầu cũng không có chủ ý.

Ngày hôm đó, Tiểu Thất ở trên nóc nhà sưởi thái dương khó có được, Tiểu Xuân từ trong cung chạy ra nhìn thấy thất sư huynh này cả cười. Tiểu Thất mặt ngốc giương miệng hai mắt vô thần, nhìn phương xa ngẩn người.

"Thất sư huynh." Tiểu Xuân trèo thang lên nóc nhà gọi một tiếng.

Tiểu Thất giương mắt thấy là Tiểu Xuân, chỉ đơn giản đáp một tiếng: "Ngươi tới à…"

"Hôm nay thời tiết tốt như vậy, sao sư huynh không ra ngoài dạo dạo?" Tiểu Xuân đi tới bên người Tiểu Thất ngồi xuống.

Tiểu Thất nằm vểnh chân bắt chéo, trước rung rung hai chân, sau đó nói: "Đại gia ta chỗ nào cũng không muốn đi, tái phơi thái dương mấy cái rồi trở về phòng ngủ."

"Ai," Tiểu Xuân nhìn trái lại nhìn phải. "Đại sư huynh đâu, không cùng ngươi một chỗ sao? Hai người các ngươi không phải từ trước đến nay công không rời bà, xứng không rời đà sao? *(xứng=cân, đà= quả cân)*

Tiểu Thất phun một câu: "Câu này ta trả lại cho ngươi cùng Vân Khuynh tâm can nhi."

Tiểu Xuân ha ha cười một tiếng. "Ta vội tới bắt mạch cho đại sư huynh, thất sư huynh ngươi không mang ta đi tìm đại sư huynh sao?"

Tiểu Thất dừng một chút rồi nói: "… Hắn không phải ở trong viện chơi chim, chính là ở đại thính bồi cha hắn xã giao với đám đại quan, tự ngươi đi tìm đi, ta không phụng bồi."

Tiểu Xuân liếc Tiểu Thất, cảm thấy Tiểu Thất có chút kỳ quái, người này không phải trước giờ lo lắng nhất đại sư huynh sao? Hôm nay làm sao không giống thế?

Tiểu Xuân nghĩ nghĩ, cũng không nói thêm gì, liền gật đầu trèo thang đi xuống. Bởi vì nội thương còn chưa tốt, khẩu tử trong nhà không cho phép hắn dùng nội lực, cho nên lúc này mới phải bò lên bò xuống rất phiền toái.

Tiểu Xuân chạy đi tìm Lan Khánh, Tiểu Thất lại nằm sưởi nắng chốc lát, nhưng sau lại nghĩ Tiểu Xuân chẩn bệnh không biết chẩn thế nào, nghĩ đến thể cốt Lan Khánh không biết có gì đáng ngại không, vì thế đấu tranh một phen, cuối cùng lại nhảy xuống nóc nhà, chạy đi tìm hai người kia.

Đi tới bên ngoài viện tử Tề Vũ cấp cho Thi Vấn cùng Lan Khánh, Tiểu Thất trộm thăm dò bên trong.

"Ngươi đang làm gì đó?" Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm.

Tiểu Thất hoảng sợ, vội vàng quay đầy mới phát hiện là tứ ca nhà hắn. "Ngươi mới làm gì đó?" Tiểu Thất vỗ vỗ ngực. "Đi đến phía sau ta cũng không có tiếng bước chân, ngươi muốn hù chết ta sao?"

Tề Vũ liếc trong viện, hừ lạnh một tiếng: "Là ngươi quá chuyên tâm nhìn lén người mới không nghe được tiếng bước chân của ta." Lúc sau còn nói: "Lại đây, ta có lời nói với ngươi."

"Nói cái gì cứ nói tại đây là được rồi." Tiểu Thất nói như vậy.

Tề Vũ kéo Tiểu Thất đến bên cạnh, nghiêm nghị nói: "Lúc này ngươi trở về, đừng đi nữa. Mấy ngày nữa Thi Vấn bọn hắn muốn về Quy Nghĩa huyện, ta đã nói, muốn lưu ngươi lại."

"Di? Muốn về?" Tiểu Thất sửng sốt, sau đó vội hỏi: "Ngươi nói muốn ta lưu lại, vậy sư huynh của ta nghe xong có nói gì không?"

Tề Vũ lạnh lùng liếc Tiểu Thất. "Ngươi là Bảo thân vương, phụ hoàng tại thế còn cố ý xây một tòa trạch để cho ngươi, nhưng ngươi ngay cả ở cũng chưa từng ở qua. Lúc này tất cả mọi người đều biết thân phận của ngươi, chẳng lẽ ngươi còn muốn trở về Quy Nghĩa huyện làm một tiểu bộ khoái?"

Tiểu Thất sờ sờ mặt, cười nói: "Tứ ca, trước tiên ngươi trả lời ta, đại sư huynh hắn có nói gì không?"

"..." Tề Vũ thối một tiếng trong tâm, nghĩ thầm đệ đệ này sao lại lo nghĩ đến đại ma đầu Lan Khánh kia như vậy, sau đó lãnh đạm nói: "Không có, hắn một câu cũng chưa nói, lúc ta cùng cha hắn nói chuyện, từ đầu tới cuối hắn ngày cả liếc ta một cái cũng không."

"Là vậy a..." Vẻ mặt Tiểu Thất hiển nhiên có chút thất vọng.

Tề Vũ kinh nghi trong tâm, biểu tình ngũ đệ hắn, chắc không phải là cùng tiền ma giáo giáo chủ kia có chút gút mắc gì đó chứ… Vậy không được. Vì thế hắn lập tức nói: "Tiểu Nguyệt…"

"Ai… Ngươi phải gọi thì gọi ta Tiểu Thất… Phải gọi thì gọi ngũ đệ, đừng gọi ta Tiểu Nguyệt… Tên này nghe rất quái, không tự nhiên." Tiểu Thất cúi đầu nhìn mũi giầy của mình, sau đó học dáng điệu Lan Khánh lúc trước, bực bội đạp lên chân mình.

"Được rồi, Tiểu Thất," Tề Vũ vỗ vỗ bả vai đệ đệ, thốt lời thấm thía:

"Vô luận là Lan Khánh hay Thi Tiểu Hắc, người kia đen từ tâm can ra ngoài, hiện nay tuy rằng thoạt nhìn hảo hảo, nhưng ai ngờ được ngày nào đó hắn lại lộ ra bản tính hạ sát thủ với người? Ca ca khuyên ngươi cách người này xa một chút, ngàn vạn lần đừng cùng hắn quá mức thâm giao, lúc này ngươi vì hắn thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng chẳng còn, mà khi hắn được phán vô tội được hoàn trong sạch, ngươi có thấy hắn đến nói một câu, nói một chữ tạ ơn với ngươi chưa?"

Tề Vũ buông tiếng thở dài nói: "Lan Khánh là một kẻ vô tâm, ngươi có đối tốt, hắn cũng sẽ không cảm kích."

"…" Tiểu Thất cào cào tóc, đầu vẫn cúi thấp.

"Ngũ đệ, tứ cả chỉ vì muốn tốt cho ngươi." Tề Vũ nói: "Người kia, ta cùng hắn giao thủ vài lần, hắn thật sự quá mức khủng bố, ngươi cách hắn xa một chút vẫn là tốt hơn."

"…Tứ ca."

Tề Vũ lại nói: "Hơn nữa người nọ, ta cảm thấy không thể lưu, lưu lại đối với ta một chút lợi lộc cũng không có, cho nên ngươi đừng đặt quá nhiều tâm tư trên hắn, sớm hay muộn tứ ca cũng sẽ nghĩ cách diệt trừ hắn, cũng đem Ô Y ma giáo thuộc hạ của hắn trừ tận gốc. Ngươi cũng biết hiện nay tứ ca là nhiếp chính vương, trên vai gánh vác toàn bộ triều đình cùng tất cả bách tính, một đám một đám theo dõi tứ ca, tứ ca đâu thể nào mặc kệ người từng khiến sinh linh đồ thán tiếp tục diễu tới diễu lui dưới mí mắt tứ ca được. Nếu hắn không chết, không chỉ đối với triều đình, đối với dân chúng cũng là ẩn ưu thật lớn."

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, nói: "Tứ ca, hắn đã không còn là Lan Khánh trước kia, hiện nay bên cạnh hắn đã có người trông nom, lại có Tiểu Xuân thay hắn trị bệnh, hắn sẽ không gây chuyện nữa."

"Ngươi làm sao cam đoan được?" Tề Vũ trừng mắt nhìn Tiểu Thất. "Huống chi lúc này việc Thi Tiểu Hắc chính là Lan Khánh ta không nói ra, bằng không, ngươi cho là quá khứ hắn giết nhiều người đến thế, có thể dễ dàng hướng thiện như vậy sao?"

Tiểu Thất nói: "Tứ ca, ngươi có từng nghe câu này chưa? Phật gia dạy rằng: 'bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật', nếu hắn đã bỏ đao kia xuống, không còn là ma giáo giáo chủ giết người như ngóe trước đây, ân oán ngày trước vì sao không thể để nó qua đi như vậy, hảo hảo hướng thiện chứ?"

Tiểu Thất nói tiếp: "Thi Tiểu Hắc của Quy Nghĩa huyện hành hiệp trượng nghĩa, trợ Thi Vấn phá bao nhiêu án oan, nếu hắn thân tại gia quốc, tâm vì dân chúng, ngươi lại một lòng nghĩ cách diệt trừ hắn, đây chẳng phải là cường ngạnh hủy đi một người có thể an định gia bang sao?"

"Ngươi…" Tề Vũ trừng lớn mắt, không nghĩ tới đệ đệ lại dùng những lời này phản bác hắn.

Tiếp theo Tiểu Thất chậm rãi nói: "Hơn nữa, hắn không phải Lan Khánh. Hắn gọi Thi Vấn là cha, hắn làm sao lại là Lan Khánh." Tiểu Thất nói: "Hắn tên Thi Tiểu Hắc, là Quy Nghĩa huyện ngỗ tác, tứ ca ngươi đừng nhận sai."

Nói hồi lâu, nước miếng đều khô, nhưng vẫn không cách nào thay đổi chủ kiến của Tiểu Thất, Tề Vũ xưa nay tâm cao khí ngạo hừ một tiếng, phất ống tay áo, sinh khó chịu bỏ đi.

Tiểu Thất nhìn thân ảnh Tề Vũ rời đi, lộ ra nụ cười khổ đạm đạm.

"Xin lỗi tứ ca, một lòng của ta đều đặt trên người hắn, tất nhiên sẽ không để ngươi làm tổn thương hắn…"

Chỉ là, một lòng của mình đặt trên người Lan Khánh, nhưng còn Lan Khánh…

***

Tiểu Xuân xem bệnh cho Lan Khánh xong từ trong viện đi ra, Tiểu Thất vừa thấy hắn, lập tức kéo người lại, lo lắng hỏi han: "Thế nào thế nào, xem thế nào rồi? Bệnh của đại sư huynh còn nghiêm trọng không?"

Thần sắc Tiểu Xuân bất định, ánh mắt dao động hồi lâu mới lên tiếng: "Thất sư huynh ngươi biết, đúng không?"

"Cái gì đúng không?" Tiểu Thất hoang mang.

"Biết đại sư huynh khôi phục một nửa trí nhớ, nhưng cũng để rơi rớt mất rất nhiều sự tình." Tiểu Xuân nói.

Tiểu Thất trầm mặc, không trả lời ngay.

Tiểu Xuân nói: "Mới rồi khi ta hỏi hắn, đã thấy nhãn thần hắn nhìn ta rất kỳ quái, sau phát hiện mạch tượng hắn bình ổn, chân khí cũng thông suốt không trở ngại, khi nói bóng nói gió phát hiện hắn nhớ ra ta, cũng nhớ Vân Khuynh, nhưng nếu hỏi nhiều hơn hắn lại không nói, cho nên ta đoán hắn khẳng định nhớ ra rất nhiều chuyện."

"Chỉ.. Chỉ là khi ta hỏi hắn chuyện của ngươi, hắn thế nhưng hỏi ta Trần Tiểu Kê là ai? Dù thế nào ta cũng không dự đoán được, thân mình hắn tốt, tánh mạng cũng vô ưu, lại quên mất ngươi."

Ánh mắt Tiểu Thất u tối. "Chính xác mà nói hắn hẳn là nhớ Bách Lý Thất là ai, nhưng đã quên một người từng cùng hắn xuất sinh nhập tử, phá án bắt trộm tại Quy Nghĩa huyện, người gọi là Trần Tiểu Kê."

"Ta thật sự không rõ tại sao lại có thể như vậy." Tiểu Xuân cau mày. "Theo lý nói, nếu khỏe lên, tất cả đều nhớ được. Nếu không khỏe, sẽ vẫn là bộ dáng phong phong điên điên trước đây. Dựa vào y thuật của thần y Triệu Tiểu Xuân ta, làm sao có thể biến thành như vậy, khỏe được một nửa, nửa kia lại quên."

Tiểu Thất vỗ vỗ vai Tiểu Xuân. Hắn an ủi Tiểu Xuân: "Ngươi cũng biết đại sư huynh chúng ta không phải thường nhân, chẳng những võ công cao, đầu hảo, thậm chí sư phụ cũng từng nói hắn cốt cách thanh kỳ, là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp. Một người không giống phàm nhân như vậy, làm sao có thể đối đãi như lẽ thường, nói không chừng ngũ tạng lục phủ hắn cũng không giống thường nhân, cho nên sau khi bình phục mới biến thành vậy. Ngươi cũng đừng phiền muộn, dù sao hắn khỏe lên là tốt rồi, sẽ không còn lo ngại về tính mạng, ta cũng yên lòng."

"… Nhưng hắn đã quên ngươi a." Tiểu Xuân thì thào: "Thất sư huynh ngươi đối với đại sư huynh tốt như vậy, những người trong Quy Nghĩa huyện cũng nói hắn có chuyện gì, cho tới bây giờ đều là ngươi chiếu cố hắn, hiện nay hắn thế nhưng lại quên ngươi…Việc này…"

Tiểu Thất nói: "Ngươi cũng đừng tự trách, từ lúc ta viết thư cho sư phụ, muốn hắn bảo ngươi đi ra trị liệu cho đại sư huynh, ta đã nghĩ hết các loại giả thiết. Ngươi cũng biết cha ta là ai, hắn từng làm ra loại chuyện gì với đại sư huynh. Cho nên khi đó ta đã suy nghĩ đến trường hợp tệ nhất, nếu đại sư huynh tới tìm ta đòi nợ, ta nhiều lắm chỉ là chạy lấy người thôi. Nhưng ngươi xem hắn hiện nay còn hảo hảo, cũng không làm gì ta, nhiều lắm chỉ là lãnh đạm chút, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng."

"Thất sư huynh…"

Tiểu Thất kéo kéo khóe miệng, tạo ra nụ cười giống như đang khóc, có lẽ biết mặt mình cười rất khó nhìn, hắn quay đầu nhìn nơi khác, nói: "Ngươi yên tâm, ta không sao. Bất qúa là bị quên một nửa thôi, thất sư huynh ngươi sao có thể xảy ra chuyện gì chứ. Thất sư huynh không phải loại người tâm địa hẹp hòi, sẽ vì loại chuyện này so đo."

Tiểu Xuân còn muốn nói gì đó nhưng Tiểu Thất ngăn hắn.

"Không sao." Tiểu Thất nói. "Ta không sao, thật sự không sao."

Hết thảy đều trong dự liệu, huống hồ bọn hắn không có trở mặt thành thù đã tốt lắm rồi.

Tiểu Thất an ủi Tiểu Xuân, cũng tự an ủi mình.

***

Hội Nguyên tiêu, đường kinh thành nơi nơi giăng đèn kết hoa, lồng hoa đăng ngũ thải tân phân treo cao

cao, ngày hội mỗi năm một lần này chẳng những văn võ bá quan trong triều mà ngay cả bách tính dân gian cũng vui mừng vô cùng.

Giữa trưa, Tiểu Thất mới từ bên ngoài trở về, khi tiến vào Kính vương phủ liền thấy Thi Vấn đang đứng ở đại thính.

"Tiểu Thất." Thi Vấn cười với Tiểu Thất. "Gần đây không thấy ngươi, đang bận chuyện gì sao?"

"Thi đại nhân…" Tiểu Thất gãi gãi đầu đi đến trước mặt Thi Vấn, hắn nói: "Cũng không phải bận… Chỉ là…" Lời Tiểu Thất ngừng lại, kế tiếp cũng không biết nên nói thế nào.

"Vừa vặn ta muốn trở lại cùng Tiểu Hắc dùng cơm, cùng đi đi." Sau khi nói như vậy, Thi Vấn liền xoay người đi.

"A, Thi đại nhân… " Tiểu Thất vội vàng gọi, nhưng Thi Vấn không để ý đến hắn, Tiểu Thất đành phải sờ sờ mũi, cùng Thi Vấn trở lại tiểu viện của hắn.

Viện lạc Tề Vũ cấp cho Thi Vấn không tệ, bên trong có vài phó nhân, tiểu thính mênh mông, bàn lại lớn, mười người cùng nhau ăn cơm cũng không thành vấn đề.

Trân tu mỹ vị đầy bàn mới được đưa lên, Lan Khánh nhập tọa không bao lâu, Thi Vấn mang theo Tiểu Thất cùng trở lại.

Lan Khánh liếc Tiểu Thất, sau đó quay đầu gọi Thi Vấn: "Cha."

Thi Vấn gật gật đầu nói: "Ta ở ngoại đầu gặp được Tiểu Thất cho nên gọi hắn cùng dùng bữa."

"Đại sư huynh." Tiểu Thất cũng gọi một tiếng.

"Ân." Lan Khánh đạm nhạt đáp.

Ngực Tiểu Thất nhói một chút, nhưng mặt ngoài vẫn làm bộ như không thèm để ý, theo Thi Vấn nhập tọa.

Phòng to như vậy, thức ăn phong phú như vậy, phía trên còn bày Hoàng Tửu Lan Khánh yêu thích nhất. Tiểu Thất trước tiên thay Lan Khánh cùng Thi Vấn rót rượu, cũng rót cho mình một chén, sau đó mới cùng bọn hắn dùng cơm.

Một bữa cơm, ngoại trừ tiếng nhai nuốt, không ai mở miệng nói chuyện. Tiểu Thất cảm thấy không khí có chút nặng nề, hắn nghĩ, có lẽ do mình quấy rầy hai phụ tử người ta dùng cơm.

Cho nên hắn nuốt cơm qua loa liền mở miệng nói: "Ta ăn no, đi trước."

"Tiểu Thất." Thi Vấn gọi hắn lại. "Đêm nay chúng ta muốn khởi hành trở về Quy Nghĩa huyện, Kính vương nói ngươi không cùng chúng ta trở về, có thật không?"

"…" Tiểu Thất há miệng thở dốc, không biết nên nói gì. Hắn dời tầm mắt hướng trên người Lan Khánh, Lan Khánh lại vẫn là biểu tình lãnh đạm dùng thiện, ánh mắt Tiểu Thất buồn bã, cũng không nói gì, tự mình rời đi.

"Tiểu Thất?"

Ở phía sau gọi, là Thi Vấn.

Lan Khánh thủy chung không mở miệng. Ngay cả mắt cũng không nhìn Tiểu Thất một cái.

Tiểu Thất buồn trong lòng, vết thương trên lưng lại ẩn ẩn đau.

Hắn chạy tới hoa viên nhìn bông hoa không biết là giống gì, gảy cánh bướm bay trên người hắn buổi trưa, trời vốn dĩ nên phong thanh khí lãng dễ ngủ, thế nhưng hắn làm thế nào cũng không thấy buồn ngủ… Đúng rồi, mấy tối này hắn cũng ngủ không ngon… Có khi còn nhìn chằm chằm chỗ trống bên giường đến bình minh… Không biết có phải do có liên quan đến lúc trước đều bị Lan Khánh ôm ngủ không? Gần đây không ai ôm, thời tiết lại lạnh, làm thế nào cũng ngủ không được…

Vào đông, thái dương xuống núi cũng nhanh, thấy trời sắp tối, Tiểu Thất do dự một lúc, trong lòng nghĩ đến Lan Khánh cùng Thi Vấn muốn ly kinh, nghĩ nghĩ, lại bước chậm trở lại tiểu viện Lan Khánh ở.

Trong lòng Tiểu Thất kỳ thực còn có một mong mỏi nho nhỏ.

Chỉ cần Lan Khánh mở miệng gọi hắn một tiếng, cho dù gọi hắn Tiểu Kê hay gọi hắn Tiểu Thất cũng được, hắn sẽ bỏ xuống hết thảy cố kỵ cùng Lan Khánh trở về Quy Nghĩa huyện, cho dù Tề Vũ ngăn cản thế nào, hắn cũng sẽ không rời Lan Khánh.

Tiểu Thất đi đến cửa phòng Lan Khánh, trong lòng không yên. Khi hắn giơ tay muốn gõ cửa, sau lưng lại truyền đến thanh âm.

"Ngươi ở trong này làm gì?" Thanh âm Lan Khánh tô từ lạnh như băng chậm rãi truyền tới.

Tiểu Thất vội vàng quay đầu, nhìn thấy là Lan Khánh, liền gọi một tiếng: "Đại sư huynh…"

Lan Khánh liếc Tiểu Thất, đẩy cửa phòng đi thẳng vào.

"A, ân… cái kia…" Tiểu Thất nhăn nhó một chút, mới lôi kéo khuôn mặt tươi cười, nói: "Hôm nay là tiết Nguyên tiêu, sư huynh cùng Thi đại nhân sao lại chọn thời gian này mà đi, sao không lưu lại vài ngày ngắm hoa đăng?"

Lan Khánh nói: "Cha lo lắng Quy Nghĩa Huyện huyện vụ, vốn mấy ngày trước đã muốn đi, ai ngờ bị mấy cựu hữu cuốn lấy, hiện nay đã tính là muộn."

"A…" Tiểu Thất gãi gãi mặt, ngừng lại trong chốc lát, mới vội vàng nói: "Sư huynh, buổi tối xem hoa đăng không? Nghe, nghe nói lần này trong hoàng cung có thỉnh tới mấy hoa nhi tượng nổi danh, buổi tối còn có bắn pháo hoa, nếu sư huynh thích, có muốn xem xong mới…"

Lan Khánh nghe thấy pháo hoa, trong lòng không biết tại sao căng thẳng, nhướn mày, thanh âm lạnh hơn. Hắn nói: "Bách Lý Thất, trước kia ngươi chưa bao giờ là kẻ nhiều lời vô nghĩa như vậy, hôm nay tới tìm ta là vì sao? Sau khi nói xong thì đi đi, vừa nghe tiếng ngươi, ta liền thấy đau đầu."

Thanh âm lãnh đạm không chút tình cảm khiến Tiểu Thất sững sờ.

Một lúc lâu, Tiểu Thất mới tìm được thanh âm. Hắn thấp giọng nói: "Kỳ thật, cũng không phải đại sự gì… Sư đệ chỉ muốn đến nói lời từ biệt với sư huynh thôi… Hôm nay ngươi cùng Thi đại nhân ly kinh… sư đệ ta… không đến tiễn…"

"Ân." Lan Khánh lên tiếng. Mi tâm hắn nhăn lại, thoạt nhìn tâm tình không quá tốt.

"Sư huynh ngươi tự mình bảo trọng… Sư đệ ta về sau… sẽ… không quấy rầy ngươi…" Tiểu Thất nói như thế.

***

Ban đêm, kinh thành bắn pháo hoa, quang mang sáng chói tựa hỏa diễm tựa lưu tinh, nở rộ phía chân trời hắc ám, sau đó sáng lạn rơi xuống đất.

Lan Khánh cùng Thi Vấn cưỡi ngựa thong thả ly kinh, còn mang theo một xe hạ lễ, hai phụ tử vai kề vai, thỉnh thoảng nói một đôi lời, tỉnh cảm hòa hợp.

Tiểu Thất đạp trên nóc nhà dân, ở xa xa chầm chậm tùy theo phía sau hai người. Hắn rõ ràng nói không đến tiễn, nhưng cũng không thể lay chuyển lòng mình, nghĩ đến về sau có lẽ không thể thấy nữa, đoạn thời gian cuối cùng này, chỉ nhìn được bóng dáng Lan Khánh cũng tốt.

Sao băng rơi, tựa như mưa.

Tiểu Thất nhớ lại, thật lâu thật lâu trước kia, hắn từng cùng Lan Khánh sóng vai xem pháo hoa, khi đó, hai người lẳng lặng ở bên cạnh nhau, hắn cơ hồ còn có thể hồi tưởng lại tâm tình khi đó, lòng rạo rực, tim

đập như trống.

Có lẽ từ khi đó, nói không chừng hắn đã thích Lan Khánh.

Chỉ là ân oán giữa bọn hắn quá nặng, gút mắc quá sâu, Tiểu Thất vẫn cảm thấy hổ thẹn rất nhiều với Lan Khánh, vì thế tới tận giờ chưa từng phát hiện tâm ý của mình; đến lúc tới Quy Nghĩa Huyện, Lan Khánh không còn là Lan Khánh, Thi Tiểu Hắc chiếm giữ tâm hồn hắn, Tiểu Thất mới hiểu được, tâm của mình đã hãm sâu từ lâu.

Song, nguyên tưởng rằng có thể cả đời vô tư vô lự, cùng người tên Thi Tiểu Hắc ở tại Quy Nghĩa huyện trọn đời đến chết, hắn cũng đã lo liệu thật tốt, nhưng Thi Tiểu Hắc lại nhớ ra những ngày là Lan Khánh.

Cừu diệt môn, hận bị nhục, Lan tam công tử vẫn không thể quên.

Cho dù Bách Lý Thất hắn đã không còn để mình bị gọi là Đông Phương Khiếu Nguyệt, cho dù hắn không cảm thấy bản thân là Bảo thân vương gì đó, cho dù Lan Khánh có xóa bỏ vết sẹo cha hắn lưu lại trên mặt hắn… cũng vô dụng.

Hắn đối với chuyện xưa đã buông tay, Lan Khánh lại vẫn nhớ.

Vì thế, hắn cũng rõ ràng, hắn không thể tái tiếp cận người kia, giữa người kia và hắn còn một hồng câu *(khoảng cách)*, một khúc mắc, không thể vượt qua, cũng không thể cởi bỏ.

Có lẽ, cả đời sẽ thế.

Hắn không bao giờ có thể quay về Quy Nghĩa huyện làm Trần Tiểu Kê của Thi Tiểu Hắc.

Có lẽ, hắn chỉ có thể coi tất cả mọi chuyện ở Quy Nghĩa huyện như một giấc mộng.

Hắn từng mơ một giấc mộng đẹp, nhưng mỹ mộng kia hiện giờ đã tỉnh.

Người nọ đi rồi, hắn bị bỏ lại…

Rốt cuộc… không thể quay về…

Tiễn đến tận nơi xa nhất xa nhất, phía trước đã không còn đường.

Tiểu Thất đứng trên nóc Trào Phong Thú nhìn hai người cách thành ngày càng xa.

Hắn ngồi xổm xuống, ôm mặt. Vốn tưởng rằng có thể bình tĩnh nhìn bọn họ rời đi, nhưng không nghĩ tới, đoạn đường này, lại làm cho lòng mình như bị đao cắt, thống khổ vô pháp kiềm nén.

Trần Tiểu Kê thật sự thật sự thích Thi Tiểu Hắc, song Lan Khánh, lại không cách nào yêu Bách Lý Thất…

Tiểu Xuân vẫn theo phía sau Tiểu Thất đi tới trước, hắn ngồi xổm bên người Tiểu Thất, thấp giọng gọi một tiếng: "Thất sư huynh…"

Tiểu Thất vẫn ôm mặt.

Tiểu Xuân mở song chưởng ôm lấy Tiểu Thất. Cái gì hắn cũng chưa nói, chỉ lẳng lặng ở bên Tiểu Thất.

Vai Tiểu Thất nhẹ nhàng rung, thanh âm nức nở: "Tiểu Xuân, ta vốn cho rằng ta có thể… Rõ ràng chỉ là chuyện đơn giản như vậy… Tiễn hắn, sau đó rời khỏi hắn, thu hồi tâm… Chỉ thế thôi… Nhưng tại sao sự tình đơn giản như vậy… lúc làm… lại quá khó khăn… Vì sao…"

Tiểu Xuân thấp giọng khuyên: "Khóc đi, khóc lên sẽ thư sướng hơn. Nơi này không có ai, chỉ có mình ta, ngươi khóc đi, ta sẽ không cười ngươi."

Tiểu Xuân nói như vậy.

Bả vai Tiểu Thất run lên hai cái, sau đó thanh âm càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành gào khóc.

"Tiểu Xuân… Ta là… thật sự thích hắn…"

Trên nóc nhà, Tiểu Thất bi thương không kiềm chế được.

Nguyên lai nếu tâm đã trao ra sẽ không đơn giản có thể thu lại. Nhất cử nhất động của đối phương đều liên đới tới nhất khốc nhất đỗng *(khóc lóc đau thương)* của ngươi. Cho dù ra vẻ tiêu sái nhiều hơn nữa, nghĩ như vậy có thể lừa dối chính mình, đến cuối cùng cũng đều vô ích, toàn bộ vô dụng.

97. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 19

Lan Châu, Diên Lăng phủ.

Diên Lăng Nhất Diệp mới từ Thiên Hương lâu trở về liền nghe quản gia A Phúc báo lại.

"Thất gia đến đây, đang ở trong sương phòng nghỉ ngơi."

Nhất Diệp nghe thấy liền gia tăng cước bộ đi đến cửa phòng Tiểu Thất, một cước đá văng cửa, mắng tới tấp: "Ngươi, tử tiểu tử, rốt cuộc đã nhớ trở về rồi hả. Hơn nửa năm chạy đi đâu, tìm cũng tìm không được người, người không biết còn tưởng rằng ngươi đã chết dọc đường."

Nhất Diệp khẩu vô già lan, nghĩ đến huynh đệ hắn biến mất lâu như vậy không có tin tức, trong lòng tức giận vô cùng. Nhưng đợi đến lúc hắn đi đến trước giường xem xét trong giường liền lặng đi.

Tiểu Thất nằm lỳ trên giường, mặt hướng dưới không nhúc nhích, chỉ chừa lại bóng lưng cho Nhất Diệp.

Trước kia nếu mình mắng hắn, hắn sẽ đáp trả, nhưng lần này lại hoàn toàn không có thanh âm, Nhất Diệp có chút lo lắng trong lòng, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"…" Tiểu Thất vẫn duy trì tư thế nằm lỳ trên giường, nửa câu cũng không muốn nói.

Nhất Diệp ngồi xuống bên giường, quạt cầm trên tay thu hồi dắt bên hông. Hắn vỗ vỗ lưng Tiểu Thất, xác định thân thể người này vẫn ấm, không chết vẫn còn sống, nghĩ nghĩ, thuận miệng nói:

"Có phải Yến cung chủ lại gây sức ép cho ngươi không? Cả ngày ở bên ngoài chạy đông chạy tây, mệt nhọc có phải không? Nếu khó chịu phải nhanh nhanh nói cho tiểu ca ca, ta sẽ bảo ca ta đi nói với Yến cung chủ, ca ta hiện nay là sư phụ của nhi tử nàng, Yến cung chủ nói thế nào cũng phải nể mặt chúng ta. Vị trí phó cung chủ này ngươi không muốn làm cũng không sao, trở về nhà, Thiên Hương lâu của tiểu ca ca cái gì cũng không có nhưng vàng bạc rất nhiều, chỉ cần ngươi bằng lòng, dưỡng ngươi mấy đời cũng không vấn đề."

Nhất Diệp nghĩ đến Tiểu Thất là bị tứ sư tỷ hắn chọc tức, vì thế mới mau mắn nói như vậy.

"… Không phải." Tiểu Thất rầu rĩ ứng thanh.

"Vậy ngươi làm sao?" Nhất Diệp hỏi.

"… Không có việc gì. Ngươi mặc ta nằm sấp một lúc, ngủ một lúc thì tốt rồi…" Thanh âm Tiểu Thất khàn khàn, còn mang theo đôi chút giọng mũi.

Nhất Diệp nghe thanh âm Tiểu Thất liền kinh ngạc. Đệ đệ dốt nát của hắn không phải đã khóc chứ? Cổ họng làm sao lại nghẹn ách thành vậy.

Nhưng Tiểu Thất không nói, Nhất Diệp hỏi thế nào cũng hỏi không ra, tiểu tử này từ trước kia đã thế, miệng chặt vô cùng, chỉ cần là việc không muốn bàn, dù mình có nói toạc yết hầu hắn cũng sẽ không đáp lại.

Nhất Diệp xoa xoa Tiểu Thất, lại dùng tay tham tham thịt gò má hắn, kết quả trong lòng lại đau một trận.

Cách lão tử *(câu chửi ~ bố mày)*, rốt cuộc là ai khi dễ đệ đệ hắn, cư nhiên khiến người ta gầy như vậy.

Tiểu tử kia tốt nhất đừng để hắn gặp được, đệ đệ Ngọc Diệp công tử hắn không phải dễ khi dễ. Ai muốn chọc đệ đệ hắn, hắn tuyệt đối sẽ đòi lại công đạo bằng được.

Kết quả ngày hôm đó Nhất Diệp cứ bồi Tiểu Thất một đêm như vậy, hắn không hỏi nhiều, chỉ yên lặng ở bên Tiểu Thất.

Cách nhật, Tiểu Thất ngủ dậy, phát hiện Nhất Diệp đang nhìn mặt hắn.

Hắn sờ sờ mặt mình, cười xấu hổ.

"Mắt sưng húp kìa, đều là tơ máu." Nhất Diệp đau lòng nói.

"…Ha ha." Tiểu Thất quệt mặt, quay trái quay phải, không biết nên hướng mặt vào đâu.

Nhất Diệp lại xoa xoa mặt Tiểu Thất. "Mặt cũng móp méo."

"Ta không sao." Tiểu Thất nói: "Hôm nay ngươi không cần đến Thiên Hương lâu sao? Trời cũng tối, ngủ cùng ta trễ như vậy không tốt."

"Lão tử là lão bản, khi nào cao hứng thì khi đó đến Thiên Hương viện, hơn nữa khó có được một lần ngươi trở về, đương nhiên phải bồi ngươi, không đi." Nhất Diệp bĩu môi, nói như vậy.

Tiểu Thất cười nói: "Ta đây hôm nay cũng không dậy, ngươi tiếp tục bồi ta nằm đi."

"Được." Nhất Diệp hào khí nói, thật sự bồi Tiểu Thất nằm xuống.

"Hơn nửa năm không thấy, ngươi cùng Nhất Kiếm vẫn khỏe chứ?" Tiểu Thất hỏi.

"Còn chưa già, hai chúng ta đều ổn định, danh khí Thiết Kiếm môn, Xích Tiêu phường, Thiên Hương lâu cũng lớn, không ai tìm đến gây chuyện, những ngày này cũng rất yên ắng." Nhất Diệp đáp.

"Ân…" Tiểu Thất ứng thanh.

Sau khi ly kinh, Tiểu Thất một đường đến Lan Châu, giữa đường không nghỉ tạm, đương nhiên cũng không thể nào ngủ. Sáng hôm nay hắn mới nhắm mắt, khi tỉnh lại thì qua trưa, ánh nắng ngoài cửa sổ len qua chấn song tràn vào sương phòng, hơn nữa Nhất Diệp ngữ điệu nhu hòa nói đủ chuyện sau ly biệt, không bao lâu, Tiểu Thất lại cảm thấy có chút mê man.

“Ngươi thấy mệt thì ngủ thêm đi.” Nhất Diệp nói.

“Ân…” Đáp một tiếng, lúc này Tiểu Thất mới chậm rãi thiếp đi.

Diên Lăng Nhất Diệp, Diên Lăng Nhất Kiếm là hai trong số người ít ỏi Tiểu Thất thân cận.

Lúc còn nhỏ, có một thời gian ngắn hắn ở trong ổ khất cái, khi đó đều là hai người bảo hắn gọi là tiểu ca ca cùng đại ca ca này chiếu cố hắn, nhờ thế năm ba tuổi ấy, hắn mới có thể bình an suôn sẻ sống sót.

Tâm tình ỷ lại nảy sinh với hai người này lúc nhỏ ngây thơ vô tri sau khi lớn lên rốt cuộc bỏ không được. Thỉnh thoảng gặp phải vấn đề không thể giải quyết, hoặc là nhớ bọn họ, hắn luôn trở về. Sau đó chỉ đơn giản là nhìn hai người, cùng bọn họ trò chuyện. Sau đó, sẽ giống như lại có khí lực, có thể tiếp tục hoàn thành việc hắn chưa xong.

Tiểu Thất từ từ nhắm hai mắt nghĩ, qua hôm nay, có lẽ tất cả sẽ tốt đẹp không chừng.

Lan Khánh đã quay về nơi thuộc về mình, mà hắn cũng đã đem toàn bộ quá khứ quăng sau đầu, sống một lần nữa, không thèm nghĩ đến người kia nữa.

Quy Nghĩa huyện có rất nhiều người yêu thương người kia, nhất định sẽ chiếu cố người kia hảo hảo, không cần mình phải lo lắng.

Tinh thần hắn đã sa sút nhiều nhiều ngày, cũng nên hảo hảo tỉnh lại, không thể tái thất ý.

Hắn ta, chính là Dịch dung thánh thủ Quỷ tượng bất tri danh không người không biết không người không hiểu trong chốn võ lâm, còn có thân phận Phù Hoa cung phó cung chủ Lâm Ương oai phong một cõi. Hắn như vậy mà lại vì một người quên mất mình mà khóc nhè, để truyền ra ngoài người khác tuyệt đối sẽ cười đến rụng răng.

Được rồi, trước ngủ một giấc thật đã, tỉnh lại rồi nói sau.

Ngủ no ba ngày ba đêm, sau đó mở mắt ra, lại là một khởi đầu mới.

Bách Lý Thất hắn một mình cũng có thể sống hảo hảo, ngày sau càng thoải mái tự tại, không có gì không tốt cả.

Lan Khánh, cái tên này, cũng đừng nghĩ nữa.

Thi Tiểu Hắc, cũng thế.

***

Thi Vấn, Nam Hương cùng Lan Khánh vừa về tới Quy Nghĩa huyện, trong nha môn lập tức sôi động.

Phó tòng chạy trước về báo tin nói bọn hắn đã tao ngộ nhiều ngày ở kinh thành.

Đầu tiên là Tiểu Hắc đại nhân phát bệnh đại náo kinh thành, toàn bộ kinh thành thiếu chút nữa bị lật ngược, sau đó Thi đại nhân hàm lệ thẩm thân nhi, y pháp xử lý công bằng không chút thiên tư, nhưng tại lúc phán hình xử trảm lại xảy ra một đại nghịch chuyển, Tiểu Hắc đại nhân được tấm kim bài miễn tử khỏi phải chết.

Trong cơn giận dữ, Túc vương khống chế thiên tử uy hiếp Thi đại nhân, muốn Thi đại nhân thân trảm Tiểu Hắc đại nhân, kết quả giữa lúc điện quang thạch hỏa Tiểu Hắc đại nhân ra tay, gỡ xuống trâm cài tóc đâm xuyên mi tâm Túc vương, sau đó đại ác nhân Túc vương kia chết ngắc, Tiểu Hắc đại nhân vì cứu giá có công, được hoàng thượng ca ngợi một phen.

Chính là đến khi Lan Khánh cùng Thi Vấn Nam Hương trở về nha môn, mọi người tuy mừng rỡ như điên, nhưng cũng phát hiện dường như có người không thấy mặt.

"Di?" Trần Báo dò xét chung quanh, hỏi: "Tiểu Thất đâu, tiểu tử đi chạy đi đâu, sao không cùng các đại nhân trở về?"

Thi Vấn vuốt chòm râu không nói, Nam Hương thở dài một tiếng, Lan Khánh thì liếc Trần Báo một lúc lâu, nhớ ra hắn là ai, sau đó cười một cái rồi không để ý tới, trực tiếp đi về sương phòng của mình.

Trần Báo bị Lan Khánh khẽ cười, cười đến cả người nổi da gà lên. Tiểu Đầu Nhi trở về hôm nay dường như không quá giống trước đây, nói thế nào nhỉ, kiểu như người lạ chớ lại gần vậy. Trần Báo hoang mang nhìn Thi Vấn, Thi Vấn mới lên tiếng: "Tiểu Hắc ở kinh thành phát bệnh, sau khi khỏi lại quên mất một vài chuyện. Tiểu Hắc đã không còn nhớ Tiểu Thất, cũng không thích người khác ở trước mặt hắn nhắc tới chuyện về Tiểu Thất, cho nên… về sau các ngươi chú ý… cũng đừng nhắc tới nữa…"

"Cái gì?" Kim Trung Báo Quốc kinh hãi.

"Tiểu Đầu Nhi quên mất Thất ca?" Oa Tử Cái Tử cả kinh đến cằm cũng rơi xuống.

"Lần này xảy ra rất nhiều chuyện, nhất thì bán khắc cũng nói không rõ ràng, hôm nào đó bản quan tái bảo Nam tiên sinh thuật lại cho các ngươi. Rời nha môn đã lâu, khẳng định chất đống rất nhiều công vụ, bản quan phải về thư phòng làm công, Nam tiên sinh!" Thi Vấn gọi một tiếng.

"Có đệ tử." Nam Hương đáp.

"Ngươi đi sơ tẩy trước, sau đó đến thư phòng tìm ta!" Thi Vấn nói.

"Vâng, đại nhân."

Đại gia nhị gia trong nha môn tỏ rõ không muốn nhắc đến việc này, cho dù nhóm quan sai nha dịch phía sau ân ân, a a muốn lưu người, chờ mong bọn họ nói rõ ràng, nhưng việc công lớn nhất, cũng không ngăn cản được hai người này một trước một sau rời đi làm công.

"Đầu Nhi, ngươi nói việc này có thật không?" Trần Báo cau mày hỏi Đinh Kim. "Tiểu Đầu Nhi thật sự quên Tiểu Thất?"

Đinh Kim nói: "Ta xem tám phần là thật."

An Quốc vẻ mặt bất khả tư nghị nói: "Tiểu Đầu Nhi trước kia rõ ràng cả ngày đều muốn cùng một chỗ với Tiểu Thất, bất luận làm công hay ngủ, rõ là đến chỗ nào cũng đều không rời nhau, lúc này lại thành thế này, vậy Tiểu Thất phải làm sao bây giờ?"

Lý Trung khổ sở nói: "Tiểu Thất khẳng định bị Tiểu Đầu Nhi làm thương tâm, lúc này mới không cùng đại nhân trở về."

"Nguy rồi, không có Tiểu Thất ca, nếu đêm trăng tròn Tiểu Đầu Nhi lại như thế, lấy ai đến ngăn hắn đây...?" Oa Tử Cái Tử cực kỳ lo lắng.

Cuộc sống của Quy Nghĩa huyện, nói dễ nghe đó là bình thản, nói khó nghe một chút gọi là nhàm chán.

Sáng sớm Lan Khánh rửa mặt chải đầu xong, ở trong phòng ngồi chốc lát, rời kinh thành đã hơn mười ngày nhưng trong đầu hắn vẫn là một mảnh hỗn loạn, một vài chuyện khuyết thiếu vẫn nghĩ không ra, còn có một vài chuyện chỉ cần chạm vào, đầu sẽ đau như muốn nứt.

Tự mình châm trà cho mình, lẳng lặng uống.

Ngoài viện tử, tam bang vang lên, là tín hiệu thúc giục mọi người bắt đầu làm việc.

Lan Khánh đứng dậy, giắt bội kiếm, nhưng ngay lúc muốn đi ra cửa, hắn thoáng thấy một nhĩ phòng nho nhỏ không đóng chặt bên cạnh phòng.

Lan Khánh ngừng một chút, chậm rãi đi qua đẩy cửa phòng ra.

Trong nhĩ phòng không có bài trí dư thừa, chỉ có một giường một tủ thấp, hết thảy vô cùng đơn giản.

Lan Khánh đi vào, lần sờ ngăn tủ, hắn mở ngăn tủ ra, thấy mấy tấm nhân bì diện cụ nằm rải rác trong đó.

Lan Khánh cầm một tấm lên, suy nghĩ có chút hỗn loạn.

Hắn biết mấy thứ này là ai lưu lại, mà người kia nghe nói từng ở chỗ này chiếu cố hắn hồi lâu, là người cho tới nay hắn đều mang theo bên mình.

"Bách Lý Thất…" Lan Khánh cười xùy một tiếng.

Hắn không biết lúc trước mình làm sao, cư nhiên mang người kia theo bên người. Giữa bọn hắn rõ ràng còn có cừu hận bất cộng đái thiên, theo lý thuyết hắn hẳn là hận người kia sao không chết mới đúng, làm sao còn có thể cùng người kia bình yên ở chung.

Tay vặn ngược, bóp nát tấm nhân bì diện cụ kia. Lan Khánh đi ra khỏi nhĩ phòng.

Nhưng đi cứ đi, hắn thế nhưng lại không tự chủ được quay đầu lại, nhìn vị trí cách một bước phía sau mình.

Nơi kia trống trải, cái gì cũng nhìn không thấy.

Lan Khánh cảm thấy ngực dường như sinh ra một loại cảm giác cô tịch, nhưng hắn không biết, đó là vì sao mà sinh.

Qua trưa, Lan Khánh uống trà ở trà lâu, cảm thấy được người bàn bên đang ăn mỳ có chút quen mặt, sau đó vươn tay bắt, người nọ lập tức phản kháng, đánh tới cuối cùng mới nhớ ra nguyên lai là giang dương đại đạo đứng đầu trong danh sách hải bộ văn thư, Vô ảnh thần viên *(vượn thần không ảnh)* Tôn Lão Lục cướp bóc quan ngân hoành hành mấy huyện tây nam.

Lan Khánh dễ dàng bắt được Tôn Lão Lục, sau đó áp tải hắn về nha môn.

Trong thời gian Lan Khánh không ở Quy Nghĩa huyện, nghe nói tiểu tặc nhiều hơn, lao phòng cơ hồ muốn đầy ụ. Hắn đem khóa trong lao phòng sâu nhất, sau đó thấy hàng rào ngăn gian phòng cuối cùng bị đánh phá ra một cái động lớn, hai lao phòng biến thành một gian, trong đầu đột nhiên như bị châm đâm, hung hăng đâm hắn một chút.

Lan Khánh nhíu mày.

Lúc này Lý Trung trùng hợp cũng tới lao phòng trói phạm nhân ra ngoài cho Thi Vấn thẩm vấn, hắn nhìn lên thấy Lan Khánh, liền mở miệng gọi một tiếng: "Tiểu Đầu Nhi?"

Lan Khánh đạm nhạt ứng thanh, cũng không có ý định để ý tới Lý Trung. Hắn chỉ cảm thấy đầu đau vô

cùng, tựa hồ có thứ gì hiện lên trước mắt, nhưng lại quá nhanh làm hắn bắt không được, thoáng cái đã biến mất.

Lý Trung giam phạm nhân vào lao phòng xong xuôi, sau đó khi đi ngang qua bên người Lan Khánh, bởi vì nhớ tới Tiểu Thất, cho nên Lý Trung có nhìn Lan Khánh nhiều hơn.

Trong mắt Lý Trung có nén giận, bởi vì biết Tiểu Thất cùng Lan Khánh ở Thanh châu từng phát sinh chuyện gì, cũng biết Tiểu Thất cho tới nay vì Lan Khánh trả giá bao nhiêu tâm tư, nam tử cùng nam tử tương luyến vốn là tối kỵ, nhưng Tiểu Thất vì Lan Khánh cái gì cũng không lo ngại, rõ ràng cái gì cũng cho Lan Khánh, lại toàn tâm toàn ý nghĩ hộ hắn, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, Lý Trung thật sự thấy chua xót cho hắn.

Lan Khánh thoáng thấy ánh mắt Lý Trung nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: "Ngươi còn nhìn ta như vậy, ta sẽ móc tròng mắt ngươi ra."

Thanh âm Lan Khánh mềm nhẹ, trên mặt còn mang cười, nhưng Lý Trung cảm thấy được người này là nói thật, nếu hắn cả nhìn nhiều hơn, ngay sau đó tròng mắt hắn tuyệt đối sẽ rời khỏi hốc mắt mình, rơi vào trong tay Lan Khánh.

Lý Trung vội vàng thu hồi tầm mắt, cúi đầu rầu rĩ đi, vừa đi vừa nói: "Ta thật sự thấy không đáng giá thay Tiểu Thất."

Lan Khánh nhướn mày, năm ngón tay thành trảo vốn định túm lấy lưng Lý Trung, chiếu lực đạo hắn, tuyệt đối có khả năng xuyên qua lưng người này, móc tim hắn ra.

Nhưng động tác của vài tên ngục tốt bên cạnh rời đi lực chú ý của Lan Khánh, hắn lặng đi một chút, nhìn hai ngục tốt đi qua bên cạnh hắn hô: "Tiểu Đầu Nhi tránh tránh." Rồi sau đó một cái bồn tắm cao cỡ nửa người được nâng từ lao phòng có hàng rào phá cái động ra.

Ngục tốt lẩm nhẩm nói: "Lao phòng chật ních, hai gian cuối cùng này vẫn là dọn dẹp ổn thỏa để nhốt người tới thôi…" Tiếp đó nói với Lan Khánh: "A, Tiểu Đầu Nhi, chăn của ngươi còn ở bên trong chưa lấy về, vừa vặn ngươi cũng tới, ngươi mang về luôn đi. Chúng ta còn bận rộn chuyện khác, không giúp ngươi mang về nội nha được."

Lan Khánh lại sửng sốt. "Vì sao chăn của ta lại ở trong lao?" Hắn hỏi.

Ngục tốt biểu tình kỳ quái nói: "Chính là án tử dịch trạm huyết án mấy ngày trước a, ngươi bị vu oan, Thi đại nhân nghĩ ngươi giết người cho nên giam ngươi."

"…" Lan Khánh thật sự không nhớ.

Hắn đi vào trong lao, cầm lấy một góc đệm chăn, ngơ ngẩn nhìn.

Trong đầu đột nhiên có thứ gì đó đâm chích, đau đến cơ hồ khiến hắn không mở được mắt, sau đó bên tai hắn vang lên thanh âm ai đó, thanh âm kia nói:

"Ta chưa từng thích Thi đại nhân… Người ta thích… vẫn luôn là ngươi…"

Hắn thuận theo thanh âm quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng cùng thần tình lúng túng trên gương mặt tuấn lãng của người nọ.

"Cái gì?" Hắn nghe thấy mình nói.

Sau đó ngươi nọ lặp lại: "…Người ta thích… luôn luôn là ngươi…"

Lan Khánh ngây người nắm lấy góc đệm chăn, tình cảnh trước mắt hiện ra rõ ràng, hắn nghĩ… A… nguyên lai sự tình ta nguyên mất là việc này…

"Trần Tiểu Kê… ngươi thích Thi Tiểu Hắc?" Hắn nghe thấy mình hỏi. Thanh âm mình, còn khoái trá như vậy.

"…Phải." Hắn nghe thấy người nọ trả lời. Câu trả lời của người nọ, trong e lệ mang theo chắc chắn.

"Thật sự thật sự thích Thi Tiểu Hắc?"

"… Phải."

"Thịt đến miệng ta tuyệt đối không nhả ra, Trần Tiểu Kê, ngươi dám mở miệng nói một tiếng 'không' thử xem…"

"Của ta… của ta… Tiểu Thất… ngươi là của ta…"

Tình cảnh trước mắt biến hóa, từng câu từng câu hứa hẹn trong lao ngày đó, tình sâu tận xương, từ từ theo cốt nhục tràn ra, cảm xúc mãnh liệt, cảm tình sâu đậm, khiến Lan Khánh vô pháp lập tức thừa nhận, cả trái tim giống như bị ngươi dùng tay bóp chặt, làm hắn ngã ngồi ở đầu giường, vô pháp tự kiềm chế.

Sau đó… Sau đó hắn nghe thấy thanh âm phẫn nộ của mình nói: "Vậy còn ngươi? Vì sao ta không phải bảo bối tiểu tâm can của ngươi? Cha thấy ta mất cũng ứa lệ, nhưng ngươi cư nhiên không có."

Thanh âm kia tuy là phẫn hận, nghe lại như đứa nhỏ đang làm nũng.

Lan Khánh không thể tin chính mình từng nói như vậy, hơn nữa còn là nói với Tiểu Thất.

Cuối cùng hắn nhéo mặt Tiểu Thất, kéo mặt người nọ sang hai bên, Tiểu Thất bị hắn làm cho mắt ứa ra lệ, hắn mới vừa lòng nói: "Tốt lắm, hiện tại ta cũng là bảo bối tiểu tâm can của ngươi…"

Ta cũng là bảo bối tiểu tâm can của ngươi…

Hắn thấy nụ cười trên mặt Tiểu Thất, là dung túng, là bất đắc dĩ…

"Bách Lý Thất—" Rất nhiều thống khổ cùng ngọt ngào cuồn cuộn đánh úp lại, một kích tiếp một kích, đánh cho Lan Khánh không kịp trở tay.

Đầu đau như muốn nứt, đau đớn cực đại này khiến cho Lan Khánh khàn tiếng mãnh liệt gầm lên.

Nhớ ra, tất cả hắn đều nhớ ra rồi.

Hơn nửa năm trước, gặp lại trong ngôi miếu đổ nát, mấy tháng sau dốc lòng chăm sóc, trăng tròn mỗi tháng người kia sốt sắng, bị gọi Trần Tiểu Kê người kia chỉ chẳng biết làm sao, tầm mắt chưa từng rời khỏi hắn, toàn tâm toàn ý lo nghĩ cho hắn…

Rõ ràng từng cùng nhau trải qua những ngày như vậy, rõ ràng đã đáp ứng vô luận thế nào cũng không được rời khỏi hắn, vì sao lúc ở kinh thành hắn nói muốn ly khai, hơn nữa ngay cả con mắt cũng không liếc người kia một cái, người kia thế nhưng cái gì cũng không nói, chỉ buông tay mặc hắn đi xa?

Người kia biết rõ hắn chẳng qua là quên không nhớ được, vì sao lại dễ dàng rời hắn mà đi như thế.

Thời gian chuyển hoàn, cảnh tượng tràng dị biến nhiều năm trước kia lại tái hiện trong đầu Lan Khánh.

Năm ấy hắn lợi dụng người kia, đêm pháo hoa rở rộ nhảy xuống tường, thoát đi hoàng thành lệnh người làm ác, lưu lại người kia phía sau tường cao ngói sâu.

Sau sư phụ tới đón hắn, lòng hắn bất an, vì thế xin sư phụ vào hoàng thành thăm dò, xem người kia có chết không.

Cuối cùng, sư phụ mang hai người trở lại. Một là Triệu Tiểu Xuân dưới thắt lưng máu chảy đầm đìa, một là người kia mặt bị chém hoàn toàn biến đổi…

Tình cảnh như vậy, khiến hắn kinh hãi.

Hắn khiếp sợ đến kêu không ra tiếng, không rõ tại sao người kia lại bị đối xử như vậy.

Sau hắn mới hiểu, hắn hại người kia, khiến người kia thay hắn chịu…

Nhưng người nọ thật sự ngốc… phải chịu thiệt thòi như vậy, còn cho là bản thân nợ hắn, những năm này khi đối mặt với hắn luôn cúi đầu… Mà vết thương phải chịu năm đó… ngay cả đề cập cũng chưa từng đề cập qua…

Khi còn ở kinh thành, Lan Khánh chỉ nhớ rõ người nọ gọi là Bách Lý Thất, cùng hắn có thù không đội trời chung, lại quên năm ấy chính mình đã quyết định, người được sư phụ hắn thu dưỡng, cải danh, không còn là nhi tử của kẻ trong hoàng thành kia.

Người nọ vì hắn đã chết một lần, từ lần đó, liền là sư đệ hắn, một người hắn thừa nhận.

Tâm người nọ đãi hắn, hắn nhớ ra.

Hảo người nọ đối hắn, hắn cũng nhớ rồi.

"A a a a—" Đau đầu kịch liệt khiến Lan Khánh gào thành tiếng.

Thanh âm của hắn đưa tới sự chú ý của ngục tốt, ngục tốt lao nội đều chạy tới, khẩn trương hỏi han: "Tiểu Đầu Nhi ngươi không sao chứ?"

"Có phải lại phát bệnh không a?" Có người kích động nói.

"Vậy nguy rồi, hiện nay Tiểu Thất ca không ở đây, làm sao bây giờ làm sao bây giờ."

"Đi tìm Kim Trung Báo Quốc ca, lấy mê dược, lấy mê dược."

"Tìm Thi đại nhân và Nam tiên sinh. Tìm bọn họ mới đúng."

Đám ngục tốt loạn thành một đoàn, hoảng loạn đến run tay run chân, ngay cả trước tiên phải ra khỏi lao phòng mới có thể tìm người tới cũng quên mất, chỉ biết chạy tới chạy lui loanh quanh tại chỗ bên ngoài hàng rào.

Lan Khánh phẫn nộ đến mức một quyền đánh lên vách tường lao phòng, đáng sợ chính là chỉ một quyền thôi, tường đất kia sau khi truyền lại tiếng nổ liên thanh "phanh phanh phanh phanh", liền ở trước con mắt khiếp sợ kinh hoàng của ngục tốt, nứt ra, vỡ nát, đổ, sụp…

Gió lạnh vù vù từ bên ngoài thổi vào, đôi phượng mâu của Lan Khánh hóa thành đỏ máu.

Tình cảm khó có thể phát tiết tích trong ngực, cơ hồ muốn trướng vỡ. Hắn ngửa đầu hướng trời điên cuồng gào thét, phẫn nộ quát: "Trần Tiểu Kê, ngươi cư nhiên dám cả gan không nói một tiếng rời khỏi ta—Nếu để ta tìm được ngươi— ngươi nhất định phải chết—"

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng khủng bố như vậy, đều sợ tới mức suýt nữa hóa đần.

98. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 20

Nhất Diệp đang ở Thiên Hương lâu tính toán sổ sách, gảy bàn tính cạch cạch vang dồn, con số trên trướng sách cũng càng lớn thêm.

Thiên Hương lâu nổi danh xa gần suốt mười tám tỉnh, đồ bán đều thơm ngon đệ nhất thiên hạ, hương vị cũng là tuyệt phẩm đệ nhất thiên hạ, từ vương cung quý tộc cho đến bình dân lao động, chỉ cần đã tới Thiên Hương lâu, không ai là không bị trân tu mỹ vị trong lâu hấp dẫn.

Nhất Diệp gảy bàn tính được một nửa, trong lòng nhớ tới Tiểu Thất. Sau khi trở lại, tiểu tử kia luôn là bộ dạng cá chết, khiến người lo lắng vô cùng. Trong lòng hắn tính toán có nên trực tiếp đòi người cùng Yến Phù Hoa không, Tiểu Thất ở bên ngoài luôn bị người khi dễ, nghĩ nghĩ, lòng lại đau.

Lúc này, bên ngoài truyền lại tiếng xôn xao.

Nhất Diệp tính sổ sách cũng mệt mỏi, liền mở cửa dự định xuống dưới lầu nhìn xem, thuận tiện hỏi một chút chuyện gì xảy ra.

Lúc này chưởng quầy Thiên Hương lâu vội vàng chạy lên, Nhất Diệp lập tức hỏi: "Sao dưới lầu ầm ĩ vậy?"

Chưởng quầy thấy Nhất Diệp, thở phì phò nói: "Nhị đương gia, dưới lầu có một khách nhân, khách nhân kia không tầm thường, mới vừa tiến đến, ngay cả ngồi cũng chưa ngồi, cả tòa lâu chúng ta đã rối loạn. Ngươi có muốn đi xuống xem xét chút không?"

"Nga?" Nhất Diệp nhíu mày: "Không tầm thường như thế nào?"

Chưởng quầy mới định đáp, dưới lầu đã truyền đến tiếng đánh nhau "Binh binh bàng bàng", Nhất Diệp thăm dò phía dưới, chỉ thấy dưới lâu có một thanh niên mặc ô y, chỉ tùy tay đã nhấc bổng hai gã tráng hán nặng hơn hắn gấp hai lần, tiếp theo lại có một nam tử đánh về phía hắn, sau đó người nọ cũng bị ném lên tường, vô cùng thê thảm.

Nhất Diệp vừa thấy lập tức nhận định là ô y thanh niên tới nháo sự, hắn hừ lạnh một tiếng, quạt thúy ngọc mạ vàng trong tay mở ra, bước đi trầm ổn, cử chỉ phong độ phiên phiên đi xuống, vừa đi vừa nói:

"Là anh hùng hảo hán phương nào, dám đến Thiên Hương lâu nháo sự? Ngươi không biết Thiên Hương lâu của ta phía trước có quan phủ che chở, phía sau có chỗ dựa Thiết Kiếm Môn, hơn nữa ngoại trừ hai điều

này, chủ tử Thiên Hương lâu, Ngọc Diệp công tử ta–cũng không phải dễ chọc sao?"

Nhất Diệp vừa dứt lời, ô y thanh niên dưới kia ngẩng đầu nhìn hắn, Nhất Diệp tức khắc cả người sửng sốt.

Thanh niên một thân ô y, kim quan buộc tóc trước mắt có một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, con ngươi như điểm sơn, mi tựa viễn sơn, hơn nữa trên mặt mang nụ cười tự tiếu phi tiếu, trong tà khi lộ vẻ thiên chân hàm nhiên, làm cho người nhìn tâm viên ý mã *(đứng núi này trông núi nọ),* quả muốn bổ nhào tới trước.

Nhất Diệp ngắm nhìn nước miếng trực tiếp chảy xa ba ngàn dặm. "Mỹ, mỹ nhân a—"

Lan Khánh nhíu mày, nói: "Ngươi gọi ai mỹ nhân?"

"Đương nhiên là ngươi!" Nhất Diệp đáp nhanh chóng.

"Muốn chết?" Khóe miệng Lan Khánh nhếch cười nhẹ, bột phấn tản ra hàn quang sâm lãnh lóe sáng trong tay, muốn vảy lên người Nhất Diệp.

Cũng ngay lúc đó, bên ngoài truyền lại tiếng bước chân, sau đó có thanh âm hô: "Đây là làm sao, làm sao bên ngoài nằm cả đống người?"

Người nọ đi vào thấy đại thính lộn xộn cùng mảnh vỡ của bàn ghế bay tứ phía, kinh ngạc lại kêu: "Rốt cuộc sao lại thế này, bị đánh cướp sao?"

Chưởng quầy vừa thấy Tiểu Thất lập tức hô: "Thất gia đã trở lại!"

Tiểu Thất điểm đầu, nghêng ngang đi vào đại đường, đi theo phía sau hắn có một nam tử trầm mặc, bên trái nam tử kia trống rỗng do thiếu một tay, im lặng đi phía sau Tiểu Thất, hơi thở đạm mạc đến mức chỉ cần không mở miệng, sẽ không ai phát hiện ra sự hiện hữu của hắn.

Tiểu Thất thờ ơ chuyển nhãn châu, nói: "Người nào không dài mắt dám đến Thiên Hương lâu nháo sự, nhất định không muốn sống nữa!"

"Ngươi nói ai không muốn sống nữa?" Lan Khánh chậm rãi xoay người, mặt đối mặt với Tiểu Thất từ bên ngoài vào. Hắn cười với Tiểu Thất, nhưng trong mắt hoàn toàn không có ý cười.

Tiểu Thất hoàn toàn không ngờ được sẽ thấy Lan Khánh ở chỗ này, đầu hắn hắn lặng đi, sau đó thanh âm hỗn loạn cất cao, cả người cũng run lên. Hắn la to: "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Vì sao ta không thể ở chỗ này?" Lan Khánh cười nịnh một tiếng. "Trần Tiểu Kê ngươi hảo a, trộm chạy đến chỗ này. Được mọi người trong nha môn gọi Tiểu Thất đại nhân không hài lòng phải không, hiện nay

cư nhiên muốn người gọi ngươi Thất gia, a?"

Tiểu Thất ấp úng không biết nên nói gì, mắt hắn dao động không ngừng, sau đó cúi đầu gọi một tiếng:

"Sư huynh…"

"Còn biết ta là sư huynh ngươi sao, hả?" Lan Khánh kéo âm cuối rất dài, đó là điềm báo hắn tức giận.

"Cái kia… ân… tại sao ngươi lại tới nơi này…?" Tiểu Thất luống cuống tay chân, lúc thì nắm cây quạt trong tay, lúc thì kéo kéo vạt áo, không biết nên đối mặt với Lan Khánh thế nào.

Nhất Diệp thấy Tiểu Thất cùng khách nhân xa lạ này cứ lời đến lời đi, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Thất, hai người các ngươi quen biết?"

Tiểu Thất khó khăn gật đầu, hắn nói với Nhất Diệp: "Vị này chính là con của Quy Nghĩa huyện huyện lệnh, Thi Tiểu Hắc đại nhân." Sau đó tái nói với Lan Khánh: "Đây là tiểu ca ta, Diên Lăng Nhất Diệp, cũng là chủ nhân gian Thiên Hương lâu này."

Đôi nhãn châu của Nhất Diệp nhìn chăm chăm mặt Lan Khánh, cười một cái, quệt quệt nước miếng nói: "Nguyên lai là quan sai đại nhân, thất kính thất kính!"

"Ta không phải quan sai đại nhân!" Lan Khánh bĩu môi.

"A?" Nhất Diệp ngẩn người.

"Ta là ngỗ tác đại nhân!" Lan Khánh nói.

"A a, nguyên lai là ngỗ tác đại nhân, vẫn là thất kính, vẫn là thất kính!" Nhất Diệp vội vàng nói.

"Hừ!" Lan Khánh hừ lạnh một tiếng.

Nhất Diệp nói với Tiểu Thất: "Tiểu Thất a, bằng hữu ngươi tướng mạo thật sự là… ai… thiên tiên cũng chưa đẹp như vậy, tiểu tử ngươi thật có phúc khí, được quen biết một tiểu mỹ nhân trên trời dưới đất tuyệt vô cận hữu như vậy a…"

Nhất Diệp người này từ trước đến nay luôn thích mỹ nhân, nhìn dung nhan tinh xảo của Lan Khánh, lúc nói chuyện liền không tự chủ được sán lại gần hắn, hơn nữa sán gần rồi, tay cũng vươn ra, trong lòng nghĩ không biết da thịt thoạt nhìn vô cùng mịn màng của Lan Khánh sờ sờ sẽ có cảm giác thế nào.

Lúc này Lan Khánh nhẹ nhàng gạt phắt mu bàn tay đang mò tới của Nhất Diệp, sau đó cười đạm nhạt với hắn.

Mỹ nhân cười tươi như hoa, Nhất Diệp bị Lan Khánh cười như vậy, quả thực hồn đều bay mất. Hắn càng không ngừng cười với Lan Khánh, cho đến khi tay bị chạm vào tựa hồ là lạ, còn có chút tê tê, sau đó hắn đưa tay lên nhìn…

"Má ơi, tay yêm sao lại hóa đen?" Nhất Diệp quỷ kêu một tiếng, cả người run rẩy.

Lan Khánh cười nịnh nói: "Không chỉ biến đen thôi đâu, qua một canh giờ, bắt đầu từ móng, từng mảnh từng mảnh tay ngươi sẽ tróc ra, sau đó thối nát từ đầu ngón tay đến cổ tay, tiếp đó lan ra toàn thân…"

Lan Khánh còn chưa nói hết, Nhất Diệp đã thét chói tai. "Tiểu Thất ngươi kết giao bằng hữu quỷ gì a—?"

Từ lúc Nhất Diệp tính sờ Lan Khánh, Tiểu Thất đã bắt đầu lục tìm giải độc đan dược trên người, sau hắn vừa vặn tìm được một viên tuyết liên hoàn, lập tức ba bước cũng chỉ còn hai bước nhanh chóng chạy về phía trước kéo Nhất Diệp lại, sau đó nhét giải độc hoàn vào miệng hắn lo âu nói: "Nhai nhai, rồi nuốt!"

Nhất Diệp cố gắng nhai, sau đó cũng nước miếng nuốt xuống, "Đắng chết!" Hắn gào to lần nữa.

Không đến một lát, hắc khí trên tay Nhất Diệp nhanh chóng lui, Tiểu Thất thấy Nhất Diệp không còn lo ngại, lúc này mới thở ra nhẹ nhõm.

Chỉ là Tiểu Thất mới thả lỏng chưa được bao lâu, lỗ tai hắn đã truyền đến một trận đau nhức.

"Đau đau đau đau đau!" Tiểu Thất ai ai kêu.

Lan Khánh kéo lỗ tai Tiểu Thất, phẫn nộ nói: "Trần Tiểu Kê ngươi hảo a— cư nhiên dám giúp ngoại nhân—ngươi không muốn sống nữa có phải không—?"

Tiểu Thất một bên la một bên kêu: "Hắn không phải ngoại nhân a, hắn là ca ta!"

Lan Khánh căn bản không thèm nghe Tiểu Thất giải thích, hắn càng phẫn nộ hô: "Còn có, ngươi cư nhiên dám thừa lúc ta không chú ý rời khỏi ta, không phải ta đã nói nếu ngươi thực dám đào tẩu khiến ta phải tìm, ngươi nhất định phải chết sao? Con gà ngươi cư nhiên coi lời của ta như gió thoảng bên tai, thật sự không muốn sống nữa có phải không?"

Lực đạo Lan Khánh gia tăng, Tiểu Thất đau đến nước mắt đều sắp chảy ra. Tiểu Thất hô: "Rụng rụng, sư huynh, lỗ tai của ta a— sắp bị ngươi nhéo rụng rồi—"

"Nhéo rụng là tốt nhất!" Lan Khánh cả giận nói: "Loại lỗ tai đem lời của ta vào tai này ra tai kia thế này, lưu lại căn bản vô dụng."

"A a a a a a— rất nhiều người đang nhìn a—" Tiểu Thất trực tiếp kêu rên, chính là vừa đau lại vừa mất mặt.

"Tiểu Thất!" Nhất Diệp thấy Tiểu Thất bị người khi dễ, vội vàng muốn đi tới cứu người.

Tiểu Thất khóe mắt dư quang thấy Nhất Diệp muốn lại gần, vội vàng quát: "Trục Nhật, trông chừng chủ tử ngươi cho hảo, đừng để hắn lại đây!"

Trục Nhật vẫn ẩn phía sau Tiểu Thất thân ảnh nháy mắt lóe lên, chắn trước mặt Nhất Diệp, kéo hắn rời xa Tiểu Thất cùng Lan Khánh.

"Á!" Nhất Diệp bị sự xuất hiện đột ngột của Trục Nhật hù dọa. "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Vừa rồi Trục Nhật bị Tiểu Thất che khuất, cho nên hắn không thấy người.

Nghe Trục Nhật nhẹ nhàng hừ một tiếng, Nhất Diệp hối hận lắm a, nếu biết tâm can nhi của hắn ở đây, hắn tuyệt đối không đi đùa giỡn Lan Khánh.

Đầu này, Tiểu Thất hai mắt đẫm lệ nhìn Lan Khánh, nhưng khi hắn nhìn rõ ràng diện mạo Lan Khánh, trong lòng lập tức đại đại kinh hãi. "Tại sao lại điên rồi?" Hắn lên tiếng.

Phía trước không phải Tiểu Xuân mới trị khỏi cho người này sao? Chẳng lẽ lại phải kích thích nào đó, cho nên lại tẩu hỏa nhập ma!?

Lan Khánh giống như không muốn Tiểu Thất có cơ hội chạy trốn, tức giận hung ác nhéo lỗ tai Tiểu Thất. Tiểu Thất chịu đựng đau đớn kịch liệt, thống khổ nói: "Lỗ tai sắp rụng, thật sự sắp rụng mất! Sư huynh ta biết ta sai rồi, ta không nên tự tiện rời khỏi ngài, khiến lão ngài phải tìm. Sư đệ thật sự biết sai rồi, ngài có thể nể phân thượng ta thành tâm thành ý nhận sai, trước phóng một con ngựa cho lỗ tai yếu ớt ta đây được không? Có gì chúng ta hảo hảo nói, có gì hảo hảo nói! A a a a—đau chết—- Ngoài thành Lan Châu nhiều núi, trên núi thú hoang cũng nhiều, hay là cứ để sư đệ làm chủ, thỉnh sư huynh ngài lên núi đi săn gấu a, săn báo a, sau đó tái lấy một hồ tửu vừa ăn vừa nói, ngài thấy thế nào, a a a a a—"

Nghe thấy Lan Châu nhiều núi, còn có gấu có báo, ánh mắt Lan Khánh sáng ngời, nhưng thấy tươi cười vừa thống khổ vừa lấy lòng của Tiểu Thất, nhớ tới chính mình không biết đã bao lâu chưa gặp người này, dọc đường đi mang theo Hắc Hắc trèo đèo lội suối tìm người, buổi tối ngay cả ngủ cũng chưa ngủ, trong lòng ức cơn tức. Vì thế tay mới hơi buông lỏng, lại siết chặt, còn kéo tận lực hơn, cả giận nói:

"Đừng dùng hoa ngôn xảo ngữ gạt ta! Ta tuyệt đối sẽ không mắc mưu ngươi! Trần Tiểu Kê ngươi là tên miệng lưỡi trơn tru, làm ta phải tìm a, cư nhiên lẩn xa tận Lan Châu này! Nếu không phải ta nhớ ra mình đã hạ Bách Lý Tầm Hương trên người ngươi, lúc này sao còn tìm được ngươi chứ."

Lan Khánh càng nói càng giận, Tiểu Thất cũng càng ngày càng tâm kinh đảm chiến. Khi Lan Khánh vươn tay, vốn định bóp chết thứ này đỡ phải làm mình khó chịu lần nữa, trong lòng hắn cũng thắt lại, đau đến cơ hồ không thể thở nổi.

"Ô a a a a a—" Tiểu Thất kêu thảm thiết.

Đang lúc Tiểu Thất cảm thấy lúc này khó thoát cái chết, không chỉ lỗ tai, ngay cả đầu cũng sẽ bị nhéo xuống, hắn lại cảm thấy lực tay Lan Khánh đột nhiên giảm, sau đó hắn được buông ra.

Lan Khánh quay mặt đi, tự buồn bã, đỏ hốc mắt, chạy đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống.

"Di?" Tiểu Thất kinh hồn chưa định.

Chờ đợi, Lan Khánh không động.

"Ai?" Tiểu Thất chẳng biết tại sao kiếm về được một mạng, cả người ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì xảy ra.

Hắn xoa xoa lỗ tai bị sưng đỏ, thần tình kinh nghi bất định.

Nhất Diệp nhẹ nhàng phất tay, vốn định kêu toàn bộ hộ vệ Thiên Hương lâu xông ra giải quyết Lan Khánh.

Tiểu Thất vội vàng trừng mắt, muốn hắn nhanh chóng thu hồi người.

Nhất Diệp tâm không cam tình không muốn bảo toàn bộ thuộc hạ trở lại nguyên vị chờ đợi.

Trục Nhật đạm đạm liếc Nhất Diệp, đầu sỏ chính là người này.

Nhất Diệp thì lấy lòng cười cười với Trục Nhật.

Chưởng quầy lập tức tranh thủ thỉnh khách nhân trong đại thính ra ngoài, tình huống hôm nay, tuyệt đối không thích hợp tiếp tục việc buôn bán.

Đại môn Thiên Hương lâu đóng lại, ngăn cách tiếng rầm rĩ ngoại giới, thoáng cái im lặng không ít.

Tiểu Thất chà xát tay, chậm rãi đi đến bên người Lan Khánh: "Ngàn sai vạn sai đều là sư đệ ta sai. Sư huynh người đại nhân có đại lượng, tạm tha cho sư đệ lần này, đừng nóng giận."

Lan Khánh không để ý tới Tiểu Thất.

Tiểu Thất lại hỏi: "Cái kia… Ngươi… Thân thể khỏe nhiều không? Đường từ Quy Nghĩa huyện đến Lan Châu xa như vậy, hiện nay trên người có chỗ nào không ổn không đúng không?"

Lan Khánh một chưởng chụp trên bàn, chưởng kia rất nặng, trực tiếp đem bàn vương chế tạo từ gỗ chắc vỡ mất một nửa, một nửa còn lại thì hai chân đung đưa ngã sang bên, Tiểu Thất nhìn thấy chính là truật mục kinh tâm.

Lan Khánh nói: "Nếu ngươi còn nhớ đến ta, vì sao ngay cả một câu cũng không nói đã bỏ đi? Ngươi có biết ta tìm ngươi bao lâu không? Còn tưởng rằng ngươi lại đang cùng ta chơi 'Trần Tiểu Kê tại na lý', nhưng làm thế nào ta cũng không tìm ra ngươi… Ngay cả Tiểu Trư cũng tìm không thấy…"

Ngữ khí Lan Khánh vừa tức vừa hận, trong nén giận còn mang theo ủy khuất.

Vừa nghe Lan Khánh dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện, trong lòng Tiểu Thất dâng lên một trận chua xót. Hắn nói: "Ta cũng không muốn a… Nếu không phải ngươi không muốn nhìn thấy ta, ta sao có thể đi…"

"Sao ta lại không muốn nhìn thấy ngươi?" Lan Khánh quay đầu, khó hiểu hỏi.

Tiểu Thất há miệng thở dốc, không biết nên mở miệng thế nào, nhưng Lan Khánh nhìn chằm chằm hắn, đang đợi hắn nói chuyện, một lúc lâu sau Tiểu Thất thử hỏi: "Ngươi không nhớ rõ việc phát sinh trong kinh thành sao?"

Lan Khánh nghĩ một chút, nghi hoặc nhìn Tiểu Thất.

Biểu tình kia, tám chín phần mười là không nhớ rõ. Tiểu Thất cảm thấy như vậy.

"Vậy… Ngươi có nhớ Đông Phương Khách không?" Tiểu Thất lại hỏi.

Nhãn châu Lan Khánh chuyển vòng, chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất. "Hả?"

Tiểu Thất ngẩn người, trong lòng nghĩ "Chẳng lẽ thật sự quên toàn bộ?", cuối cùng hắn hỏi: "Vậy… ngươi tên là gì?"

Lan Khánh đứng phắt dậy, chỉ cái mũi Tiểu Thất cả giận nói: "Tên ta là gì vì sao ngươi không biết, còn hỏi ta? Hay là ngươi chạy không bao lâu đã quên sạch trơn mọi chuyện, ngay cả Tiểu Hắc đại nhân ta tên gọi là gì cũng quên?"

Tiểu Thất nhảy tránh một bước, vốn định tại lúc Lan Khánh phát giận cách xa hắn một chút tránh cho mình bị đánh đến, nhưng, hắn mới động cước bộ, vẻ mặt Lan Khánh càng thêm làm người ta sợ hãi, tròng mắt trừng lớn cơ hồ sắp rơi ra đến nơi, Tiểu Thất mới cố ép chính mình quay về chỗ cũ, tâm kinh đảm chiến đứng run rẩy.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ! Muốn chạy lại không thể chạy!

Kỳ thật Tiểu Thất vẫn lo lắng thân thể Lan Khánh hơn. Nguyên bản còn ở kinh thành, Lan Khánh đã nhớ lại chuyện cũ trước kia, cũng đã nhận ra Bách Lý Thất hắn từng là Đông Phương Khiếu Nguyệt, nếu cứ như vậy tiếp diễn, có lẽ có thể nhớ lại tất cả; nhưng lần này trở về không biết lại bị cái gì kích thích, rốt cuộc trở lại thành dáng điệu Thi Tiểu Hắc…

Tiểu Thất thật sự lo lắng, vì thế rất cẩn thận mở miệng hỏi: "Mấy ngày này thân mình ngươi có cái gì… khác thường không? Tỷ như đau đầu a, cả ngày tức giận a, khí huyết không thuận gì đó?"

Lan Khánh trừng mắt nhìn Tiểu Thất. Hắn thực tức giận, không muốn nói chuyện.

Tiểu Thất run như cầy sấy cầm tay Lan Khánh, hắn vốn tưởng rằng đụng tới Lan Khánh, Lan Khánh sẽ thưởng hắn một chưởng, nhưng tận đến lúc bắt mạch xong, Lan Khánh cũng chỉ chấn định nhìn hắn.

Tiểu Thất thở ra nhẹ nhõm nói: "Hoàn hảo, chân khí thông thuận, chỉ có chút ngưng trệ mà thôi, hẳn là không có vấn đề gì."

Ngày ấy trước khi phải ly kinh hắn từng hỏi Tiểu Xuân bệnh Lan Khánh thế nào, Tiểu Xuân nói cỗ úc khí trong tim Lan Khánh sau khi lật ngược kinh thành đã trút ra kha khá, hơn nữa thời gian trước hắn mỗi ngày điều trị mỗi ngày dùng dược, đã không còn đáng ngại. Tiểu Thất cẩn thận bắt mạch Lan Khánh, phát hiện chỉ có chút hỗn loạn, không đả thương đến thân mình được, lúc này mới buông tâm lo lắng.

Tiếp theo Tiểu Thất nhìn nhìn Lan Khánh, còn nói: "Sư huynh… Lần này ngươi ra ngoài, có bảo với Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh không?"

"Không có." Lan Khánh cả giận nói: "Ta vội vã tìm ngươi, làm sao có thời giờ nói với bọn họ. Huống hồ chẳng phải ngươi cũng biết nếu ta muốn ra ngoài không ai theo, cha sẽ cho là ta lại đi gây họa, sẽ không cho ta ra sao."

"Thi đại nhân cũng chỉ lo lắng cho ngươi." Tiểu Thất trấn an.

"Nhưng ta càng lo lắng ngươi hơn." Lan Khánh trừng mắt nhìn Tiểu Thất, nhưng thấy trên mặt Tiểu Thất không biết từ lúc nào hiện lên vẻ ưu tâm, biết tất cả tâm tư người này đều ở trên thân mình, nghĩ nghĩ, cũng chẳng còn phẫn nộ.

"Vì sao lại lo lắng ta?" Tiểu Thất khó hiểu.

Lan Khánh nghiêm túc nhìn Tiểu Thất, nói: "Bởi vì lúc trước ta nằm mơ thấy chúng ta đi kinh thành, sau đó Túc vương phái người truy giết chúng ta, kết quả ngươi không cẩn thận chết. Sau ngươi sống lại, nhưng không hiểu vì sao ta cư nhiên quên mất ngươi, kết quả ngươi để mặc ta đi."

"Sau ta lại mộng, ta trở về Quy Nghĩa huyện, rất lâu rất lâu mới nhớ ra ngươi, nhưng ta nghĩ đến ngươi cư nhiên không nói cho ta là ta đã quên ngươi, còn một mình một người chạy trốn không thấy bóng dáng, ta tức giận đánh ra một cái động lớn trên tường lao phòng, sau đó ta tỉnh. Nhưng sau khi ta tỉnh cư nhiên cũng không thấy ngươi, ta nghĩ ngươi thực sự bỏ đi. Sau phát hiện nguyên lai ngươi đúng thực bỏ đi, ta lập tức chạy đi tìm, tìm hoài, tìm hoài!"

"Ách…" Tiểu Thất nghe được há to miệng.

Người này chắc không phải coi việc phát sinh lúc trước đều thành nằm mộng chứ?

Chính là nghe đến đây, Tiểu Thất cũng tiếp cận sự việc đến thất thất bát bát. Nhất định là người này trở về Quy Nghĩa huyện không rõ tại sao lại chịu kích thích, kinh mạch lần thứ hai nghịch chuyển, có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, cho nên Thi Tiểu Hắn vốn phải biến mất mới trở lạ, thành bộ dáng hiện giờ.

Tiểu Thất không biết nên khóc hay nên cười. Uổng hắn còn tưởng cho dù người này tái nhớ ra hắn, nhưng bởi vì sự tình phát sinh thời niên thiếu không thể xóa nhòa, hai người bọn họ đời này sẽ cư xử với nhau như người lạ, không nghĩ tới người này cư nhiên quên tiệt việc này, còn ngàn dặm xa xôi chạy tới Lan Châu tìm hắn.

"Tiểu Kê!" Lan Khánh gọi.

"Ách, có!" Tiểu Thất ngừng một chút mới đáp lại.

"Nếu ta đã tìm được ngươi, vậy ngươi cùng ta trở về, không được tái chạy mất có biết hay không?" Đôi mắt Lan Khánh đơn thuần vô cấu, chăm chăm trừng Tiểu Thất. Hắn không biết trong lòng Tiểu Thất nghĩ gì, chỉ là nói thẳng ý tứ mình ra.

Tiểu Thất gãi gãi đầu, có chút phiền não.

Nhớ lại lúc trước khi Trần Tiểu Kê hắn nghĩ mình bị người quên, còn bị ném lại kinh thành, khóc đến thiên hôn địa ám, rất rất thương tâm a! Nhưng lúc này người ta lại đột nhiên nhớ ra còn đi tìm hắn, nhưng, nhưng cứ nói mấy câu như vậy, ngay cả mấy lời an ủi dễ nghe đều không có đã hòa hảo, sao có thể như vậy a?

"Trần Tiểu Kê!" Lan Khánh nhíu mi. Hắn nhìn thấy Tiểu Thất chần chờ.

"Ai…" Tiểu Thất khoát tay, nói: "Không được, đại gia ta muốn hảo hảo ngẫm đã."

"Cái gì?" Lan Khánh vừa sợ vừa giận. Tiểu Hắc đại nhân hắn đã mở miệng, con gà này cư nhiên không lập tức đáp ứng trở về cùng hắn, còn nói muốn ngẫm.

"Buồn cười!" Lan Khánh giận đến mức muốn đập bàn, nhưng bàn tay đánh xuống lại đánh vào không khí, lặng đi một chút mới phát hiện bàn từ vừa rồi bị hắn đánh nát một nửa, mà một nửa khác cũng đổ ụp trên đất đứng không nổi.

Tiểu Thất chưa trả lời Lan Khánh. Hắn biết Lan Khánh thực sự nghiêm túc, nhưng cũng bởi vì Lan Khánh nghiêm túc, cho nên hắn cũng phải nghiêm túc như Lan Khánh mới được. Hắn nói: "Trước hết ngươi để ta suy nghĩ kỹ đã. Nếu ta nghĩ thông, tự nhiên sẽ cùng ngươi trở về."

Lan Khánh cau mày nói: "Vậy chừng nào ngươi mới có thể nghĩ thông suốt?"

"Không biết." Tiểu Thất nói.

Nhất Diệp một bên vẫn nhìn Tiểu Thất cùng Lan Khánh, hắn tâm tế như phát thấy Tiểu Thất khi nói chuyện với Lan Khánh mang theo vẻ mặt chính mình cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy, thêm vào đối thoại ái muội bất minh giữa hai người, hắn mạnh mẽ quát ra tiếng:

"Bách Lý Thất, người này chính là kẻ hại ngươi khóc đến mức mắt sưng to như hạch đào không mở ra được đúng không?"

"Ai, loại chuyện mất mặt này ngươi thương xót ta đừng gào lớn tiếng như vậy được không?" Tiểu Thất cào cào đầu, mặt bỗng chốc đỏ lên.

Lan Khánh nghe thấy Nhất Diệp rống giận, mặt nhăn nhó, hỏi Tiểu Thất: "Ngươi khóc? Là ai khi dễ ngươi khiến ngươi khóc? Dám khi dễ gà yêu của Tiểu Hắc đại nhân ta, tên nào không muốn sống chăng?"

Lan Khánh căm giận bất bình nói xong lại đổi lấy xem thường của Tiểu Thất.

Tiểu Thất chẳng biết làm sao thở dài, một thanh quạt tú kim ô cốt *(cốt đen thêu vàng)* mở ra, đung đưa a đung đưa, thuận đường ngăn trước mặt, đạp bộ phạt từ từ nặng nề chậm rãi đi ra ngoài.

Trên đời này người có năng lực làm Bách Lý Thất hắn bi thảm như vậy, cũng làm cho hắn cam tâm tình nguyện như vậy, ngoại trừ Lan Khánh còn có thể có ai?

Nhưng cố tình đại sư huynh này, chính mình lại không biết…

Tiểu Thất đưa Lan Khánh về Diên Lăng tổ trạch, đại đương gia Diên Lăng gia Diên Lăng Nhất Kiếm hiện nay đang ở Thiết Kiếm môn Phụng Thành cùng tiểu ngoại sanh yêu dấu của hắn không có cách nào trở về, tác chủ trong nhà chỉ còn nhị đương gia Diên Lăng Nhất Diệp.

Mà Tiểu Thất mặc dù họ Bách Lý, bất quá Nhất Kiếm và Nhất Diệp sớm đối đãi hắn như thân huynh đệ, cho nên người hắn mang về, hạ nhân trong nhà cũng sẽ coi là khách quý của chủ tử trong nhà, sẽ không

chậm trễ.

Tiểu Thất để lại Lan Khánh, sau đó bắt đầu bận bịu.

Phân đà phụ cận của Phù Hoa cung hắn đều đi qua một vòng, còn thuận tiện hòa giải ân oán nhiều năm của nhân mã hai nơi này, kết quả đợi đến lúc hắn có thời gian rảnh rỗi ngồi xuống cũng đã qua hai ngày.

Mà hai ngày này rất kỳ quái, Lan Khánh cũng không có tới nháo hắn. Có lẽ Lan Khánh cũng biết lúc này khác với trước kia, không phải uy hiếp đe dọa liền có thể dễ dàng xong việc.

Trời tối, Tiểu Thất bôn ba bên ngoài một ngày mới trở về, quản gia A Phúc đến thỉnh an. "Thất gia đã trở lại a!"

"Ân." Tiểu Thất hỏi: "Hai ngày này có chuyện gì không?"

A Phúc trả lời: "Không có."

"Sư huynh ta đâu?" Tiểu Thất chuyển nhãn châu, nhìn cung quanh một chút nhưng không thấy Lan Khánh.

"Buổi sáng Thi công tử đã xuất môn, không biết đi nơi nào, còn chưa trở lại."

Tiểu Thất gật gật đầu, lúc này mới vào phòng.

Sơ tẩy một phen sau đó bóc nhân bì diện cụ trên mặt xuống. Mấy ngày ở Lan Châu, hắn đều phẫn dung mạo Lâm Ương, tuy rằng thấy kỳ quái là hôm đó trong Thiên Hương lâu sao Lan Khánh thoáng cái đã nhận ra hắn, nhưng nghĩ kỹ lại, hẳn là do trên người hắn bị hạ Bách Lý Tầm Hương.

Vốn tưởng rằng hẳn là cầu quy cầu, đường quy đường, dù sao hắn cũng không hy vọng xa vời có thể cùng người kia trả qua nửa đời sau, nhưng rõ ràng đã quên Trần Tiểu Kê, vì sao lại nhớ ra? Tâm tình kích động thật sự giống như ngày nóng bị dội một chậu nước lạnh, lúc nóng lúc lạnh, quả thực giày vò chết người.

Hai ngày nay Tiểu Thất đều suy nghĩ, kỳ thật có thể trở về Quy Nghĩa huyện hay không đều tốt, trọng yếu nhất là người bên cạnh là ai.

Tim của hắn đã sớm đặt trên người Lan Khánh, vô luận người nọ có nhớ mọi điều về bọn hắn hay không, vô luận người nọ đãi hắn thế nào, hắn đã hãm sâu, phân tình cảm kia rốt cuộc không thu về được, sau này, cũng sẽ không thể có tình cảm tương tự, để dành cho người khác.

Hắn tự mình hiểu mình. Bách Lý Thất chính là kẻ tâm địa cứng rắn không nổi, lại thiếu tâm nhãn.

Chỉ là bệnh tình Lan Khánh thất thường, chốc lát điên, chốc lát hảo, lần trước chính mình bất quá bị lưu lại kinh thành không mang về Quy Nghĩa huyện cũng đã cảm thấy trời long đất lở, cả người quả thực như chết qua một lần, ngày sau nếu thật muốn cùng Lan Khánh bên nhau trọn đời, loại sự tình này xảy ra thêm vài lần, hắn chịu được sao?

Tiểu Thất cởi ngoại bào, mặc một tiết y đơn bạc ngồi ngơ ngẩn ở mép giường, lẳng lặng nghĩ.

Muốn có thể được một phần, tất phải trả giá ba phần trước.

Nhưng ba phần kia, lại có thể nhìn thấy mười phần gương mặt tươi cười của Lan Khánh.

Tiếu dung thiên chân sáng lạn, vô ưu vô lự của người nọ là điều cho tới nay hắn chân thành chờ đợi, cũng là điều tốt đẹp nhất trên đời này.

Cho tới giờ hắn vẫn hy vọng, nụ cười kia có thể vĩnh viễn chói sáng, vĩnh viễn hiện hữu trên gương mặt người nọ. Nếu hắn đi rồi, vĩnh viễn không thấy được, không có cách nào chiếu cố người kia, ngày sau, chính mình liệu có năng lực không chút lo lắng sống tiếp không?

Đang lúc Tiểu Thất mải suy tư, ngoài viện truyền đến tiếng ồn ào.

"Đã nói với ngươi chỉ là nhìn nhiều hai mắt, mặt khác cái gì cũng không có, rốt cuộc ngươi sinh khí cái gì? Đừng cho là ta vẫn luôn dung túng ngươi, ngươi liền một tấc lại muốn tiến một thước!"

Thanh âm kia là Nhất Diệp, mà có thể khiến Nhất Diệp hổn hển nói chuyện như vậy nhất định cũng chỉ có tâm can nhi Trục Nhật của hắn.

Tái đội nhân bì diện cụ, Tiểu Thất xuống giường, mở cửa đi ra.

"Đã trễ thế này, Diên Lăng Nhất Diệp ngươi không đi ngủ, quỷ rống quỷ kêu cái gì?" Tiểu Thất nhíu mày.

Nhất Diệp cùng Trục Nhật đứng trong viện, hai người đối lập.

Trục Nhật vừa thấy Tiểu Thất đi ra liền cúi đầu hô thanh: "Công tử."

Nhất Diệp đang cùng Trục Nhất giải thích chuyện Lan Khánh ngày đó, thấy Trục Nhật không để ý tới hắn lại vẻ mặt ôn hòa đối với Tiểu Thất, tức giận nghẹn thật lâu trong lòng thoáng cái bộc phát toàn bộ. Hắn quát Tiểu Thất: "Bách Lý Thất ngươi ra làm gì, trời tối ngươi muốn ngủ cứ ngủ, đừng quấy rầy ta cùng Trục Nhật nói chuyện!"

"Diên Lăng Nhất Diệp ngươi nổi điên cái gì, đại gia ta không đắc tội ngươi, ngươi rống ta làm chi?" Tiểu

Thất mất hứng nói.

"Sao ta không thể rống ngươi?" Nhất Diệp chỉ vào Trục Nhật, nói với Tiểu Thất: "Ngươi nhìn người ngươi cho ta bộ dạng gì này, cùng hắn một chỗ đã lâu, nói với hắn mười câu cũng chỉ đáp ta hai câu. Nhưng đối với chủ tử trước kia là ngươi, tả một tiếng "công tử", hữu một tiếng "công tử", thấy ngươi liền vứt bỏ ta, ngay cả nói cũng khỏi hồi. Ngươi nói nói đi, ngươi nói vậy tính thế nào? Lại nói lần này, lão tử ta cũng hắn một chỗ đã lâu, lúc này không phải chỉ nhìn sư huynh ngươi nhiều hai mắt sao? Chỉ hai mắt thôi, người này cư nhiên làm bộ mặt đó cho ta xem, buổi tối cũng không theo ta ngủ, việc này nói sao đây?"

Mấy ngày nay trong lòng Tiểu Thất vốn không thoải mái, nghe được Nhất Diệp cố tình gây sự, trong lòng cũng phát giận. Tiểu Thất rống lại: "Ai kêu mắt ngươi không có việc gì lại cứ thích liếc lung tung? Người nhiều như vậy ngươi không nhìn, nhìn sư huynh ta làm gì?"

"Thì nhìn hắn bộ dạng hảo, không được sao?" Nhất Diệp cả giận nói: "Nhìn một xíu bộ sẽ ít một tiếng thịt chắc?"

Tiểu Thất cả giận phản lại: "Sớm biết ngươi là như vậy, lúc trước ta cũng không đem Trục Nhật cho ngươi. Ngươi đã quên khi đó ngươi nói với ta thế nào sao? Ngươi nói ngươi chỉ thích mình hắn, chỉ muốn mình hắn, hơn nữa có hắn, đời này mới tính là đáng giá. Nếu không phải thấy ngươi nước mắt cũng sắp rơi xuống, ta sao có thể trao người cho ngươi. Nhưng nhìn ngươi hiện giờ thế nào? Người ngươi giành được sau đó sẽ không quý trọng sao? Mắt kia lại bắt đầu liếc lung tung, ai hảo liền nhìn người đó. Diên Lăng Nhất Diệp ngươi như vậy chẳng phải làm ta thất vọng, phụ hắn trong tâm có ngươi sao?"

"Trong tâm hắn không có ta!" Nhất Diệp rống.

"Hảo!" Tiểu Thất hít sâu một hơi, cũng không cùng người này ầm ĩ nữa. Hắn trực tiếp quay sang thuộc hạ cũ của mình nói: "Một khi đã như vậy, ngươi trở lại đi! Dù sao ngươi cũng vì người ta nhìn nam nhân khác nhiều mấy mắt mà tức giận không chịu đồng giường, hắn ngay cả ngươi đang ghen cũng không phát hiện, còn cảm thấy trong tâm ngươi không có hắn, ta đây để ngươi tiếp tục lưu lại bên cạnh hắn, ngươi cũng chỉ thương tâm mà thôi."

Tiểu Thất nói với Trục Nhật: "Trước kia không phải ngươi nói thích ta sao? Nếu thích ta, vậy ngươi trở lại, đại gia ta cho ngươi thích. Đoàn loạn trướng này không để ý ngươi cũng được, ngươi cùng ta quay về Phù Hoa cung đi, từ nay về sau không tái kiến người này nữa, đỡ phải xúi quẩy."

"Tiểu Thất!" Nhất Diệp không nghĩ tới Tiểu Thất sẽ nói như vậy.

"Công tử!" Trục Nhật cũng có chút kinh hãi.

"Có trở về hay không, một câu thôi." Tiểu Thất quát.

"…" Trục Nhật nghiêng đầu, rũ con ngươi không nói.

Năm đó Trục Nhật bị cừu gia đuổi giết trọng thương thật tử nhất sinh, sinh mạng một sớm một chiều, lúc ấy là Tiểu Thất xuất hiện, cứu tính mạng hắn, cũng giúp hắn báo thù cha, sau Trục Nhật liền một lòng đặt trên người Tiểu Thất.

Nhưng sau đó Diên Lăng Nhất Diệp đến, coi trọng hắn, hơn nữa ngàn cầu vạn cầu, cầu Tiểu Thất đem mình cho hắn. Hắn vốn cũng cho mình sẽ không động tình với Nhất Diệp, nhưng sớm chiều ở chung, Nhất Diệp mọi cách ôn nhu với hắn, cho dù tâm làm bằng sắt đá cũng sẽ bị nhu thành bùn nê, không biết từ khi nào trong mắt hắn lại chỉ còn một mình Nhất Diệp, mà Tiểu Thất, là chủ tử duy nhất cả đời hắn thừa nhận mà thôi.

Chỉ cần Tiểu Thất nói một câu, cho dù là muốn mình dâng tính mạng, Trục Nhật cũng tuyệt không do dự.

Nhưng hiện giờ chủ tử lại muốn hắn rời Nhất Diệp, quay về Phù Hoa cung…

Cả trái tim Trục Nhật rối rắm.

Nhất Diệp thấy mày Trục Nhật nhíu chặt, tựa hồ thực đang cân nhắc chuyện trở về cùng Tiểu Thất, hắn biết người này cho tới nay chưa từng phản kháng mệnh lệnh Tiểu Thất, trong lòng quýnh lên liền vội vã nói:

"Nếu Bách Lý Thất ngươi thật sự dám lôi tâm can ta về, ta tuyệt đối liều mình với ngươi."

Tiểu Thất hừ lạnh một tiếng, cố ý nói: "Dù thế nào đi nữa bộ dạng hắn cũng chỉ tạm được, không đẹp bằng sư huynh ta, cũng không hấp dẫn ngươi bằng tuấn nam ngươi thấy trên đường sẽ liên tục quay đầu ngắm, đặt hắn bên cạnh ngươi chỉ ngáng trở mắt ngươi, không bằng ta lôi về, coi như thành toàn cho ngươi."

Trục Nhật vẫn cúi đầu đạm đạm nói: "… Công tử nói rất đúng."

Thấy Trục Nhật phản ứng như, cả người Nhất Diệp đều luống cuống. Hắn vội vàng bắt lấy tay Trục Nhật, khẩn trương nói: "Ta sai rồi, ta sai rồi, ta biết ta sai vẫn không được sao? Từ bây giờ, trừ ngươi ra, ta sẽ không nhìn người lung tung nữa, ngươi không biết ta rất yêu ngươi, một ngày không có ngươi đều không được. Nếu ngươi thực sự rời ta, ta sẽ chết, nhất định sẽ chết."

"…" Trục Nhật im lìm không lên tiếng.

"Nhật Nhật a, Nhật Nhật a! Ta nói đều là sự thật, bằng không ngươi lấy đao rạch ngực ta ra, ta sẽ móc tim ra cho ngươi xem, như vậy ngươi sẽ minh bạch ta là thật tâm…" Nhất Diệp kích động nói.

Tiểu Thất rùng mình.

Trục Nhật liếc Tiểu Thất, Nhất Diệp lập tức nói: "Không cho ngươi nhìn hắn! Ngươi chỉ có thể nhìn ta! Nhìn ta, nhìn ta, đừng nhìn người chết kia, nhìn hắn hắn tuyệt đối sẽ ly gián hai người chúng ta, bảo ngươi

rời khỏi ta."

"Chủ tử…"

"Đừng gọi ta chủ tử, đã nói người gọi ta Diệp Diệp!"

Kế tiếp chính là lời đối thoại giữa tình nhân buồn nôn đến mức da gà muốn rụng đầy đất, rốt cuộc Trục Nhật ngẩng đầu nhìn chăm chú Nhất Diệp, sau đó một người khẩn trương nói về sau sẽ thế nào thế nào, tuyệt không tái thế nào thế nào, người kia thì nói nếu ngươi đối với ta thế nào, ta sẽ không thế nào, sau đó người nhận sai liền vui mừng hớn hở, lôi kéo người trở về phòng.

Tiểu Thất lắc lắc đầu, nhìn bóng dáng hai người rời đi, cười thở dài.

Hắn biết ngày đó Trục Nhật tuy rằng im lặng không lên tiếng, nhưng trong lòng luôn có vướng mắc, lúc này chỉ cần kêu Diên Lăng Nhất Diệp nhận sai cùng cam đoan trước, vợ chồng son hẳn là chốc lát thôi đã lại như keo như sơn.

99. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 21

Giải quyết xong chuyện Nhất Diệp cùng Trục Nhật, Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm một hơi. Gió đông thổi đến lạnh buốt, hắn chỉ mặc tiết y hơi run rẩy, kéo kéo vạt áo, xoay người muốn về phòng nghỉ ngơi.

Nào biết mới vừa quay đầu lại, Tiểu Thất nhìn thấy, phải nói là cảnh tượng khiến người kinh hãi đến da đầu đều run lên.

"Sư, sư huynh… Ngươi về từ lúc nào?" Thanh âm Tiểu Thất cũng run run.

Lan Khánh cả người là máu, đứng ở lối vào tiểu viện. Trong tay hắn túm dây thừng buộc chặt gà rừng, đầu vài con gà trong đó đã bị cắn rụng, thân mình co rút co rút rung lên.

Lan Khánh miệng đầy máu tươi, đôi mắt cũng màu đỏ. Hắn chậm rãi mở miệng, thanh âm lạnh hơn cả gió đông, trực tiếp khiến Tiểu Thất run lẩy bẩy.

Lan Khánh nói: "Từ lúc ngươi nói để tên kia thích ngươi, không để ý đến đoàn loạn trướng nữa, dẫn hắn quay về Phù Hoa cung tiêu dao."

"…" Tiểu Thất run run hỏi: "Ta có nói hai chữ 'tiêu dao' sao?"

"Trong lòng ngươi không phải nghĩ thế sao?" Lan Khánh cười nịnh một cái, tay cầm gà giơ lên, sau đó vận nội lực, đột nhiên vang lên một tiếng "phanh" thật lớn, chuỗi gà trong tay toàn bộ nổ bung, biến thành một đống vụn thịt. Máu gà, thịt miếng, gan, ruột toàn bọ phụt ra đương trường, văng đến trên tường ở một

bên, cũng bám lại trên gương mặt trắng nõn cùng một thân ô y của Lan Khánh.

Lan Khánh nói: "Hôm nay ta ở trên núi chạy cả ngày mới chọn được mấy con gà rừng phì ú, vốn muốn mang về cho ngươi ăn, nhưng nếu ngươi muốn về Phù Hoa cung, cũng muốn để tên kia thích ngươi, vậy gà này khỏi đưa ngươi cũng được."

Nói xong xoay người, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Lúc thấy sắc mặt Lan Khánh, trong lòng Tiểu Thất chính là chấn động, hơn nữa khi Lan Khánh nói lời kia, vẻ mặt thống khổ không cam lòng còn mang theo thương tâm khiến lồng ngực hắn tức khắc nhói đau, hắn vội vàng chạy tới trước.

"Sư huynh ngươi hiểu lầm rồi." Tiểu Thất bắt lấy cổ tay Lan Khánh, muốn kéo người lại.

"Buông ra!" Lan Khánh gầm nhẹ. Hắn vùng khỏi tay Tiểu Thất, cũng không quản phía trước có gì liền đấm đá bừa bãi đi thẳng.

"Sư huynh!" Tiểu Thất quát to một tiếng.

Lan Khánh không thấy đằng trước, chỉ nghĩ phải ly xa nơi này, kết quả đi được hai bước, đầu liền đập phải một đạo tường thấp bê ngoài viện tử, bởi vì lực đạo quá mạnh, lập tức "không" một tiếng một lớn.

Lan Khánh đau đến cả người ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm trán choáng váng.

"Đụng rồi phải không? Bị đụng có nặng không, ta xem xem, mau để ta xem xem!" Tiểu Thất khẩn trương vặn tay Lan Khánh xuống.

Ngay tại lúc này, đạo tường phía trước phát ra thanh âm quỷ dị, đầu tiên là phách lý ba lạp rất nhỏ, tiếp đó bỗng dưng ầm ầm ầm, cả bức tường đổ sụp.

Tiểu Thất nghẹn họng nhìn trân trối.

"Ô ô…" Lan Khánh hút hút mũi, đau đến nước mũi cũng chảy xuống.

"Nãi nãi cá hùng, bị đụng mạnh như vậy, đầu óc chắc không bị đập phá hư chứ?" Tiểu Thất vừa sốt ruột vừa khẩn trương nhìn trán Lan Khánh, nhưng đầu đập đổ tường không hiểu làm bằng gì, vậy mà chỉ sung đỏ một chút, ngay cả rách da đổ máu cũng không có.

Lo âu cẩn thận nhìn một phen, cuối cùng lấy ra thương dược rịt một tầng, lại nhè nhẹ thổi thổi phía trên, Tiểu Thất lo lắng hỏi: "Sao rồi, còn đau không? Nếu đau quá, ta gọi đại phu tới xem một chút được không?"

Choáng váng trong óc bởi vì đụng tường mà nổi lên qua đi, Lan Khánh ngẩng đầu, hướng lên trên phiêu mắt liếc Tiểu Thất một cái, hắn hừ một tiếng, không thèm nói chuyện với Tiểu Thất.

Lan Khánh hàm lệ không tiếng động lên án, Tiểu Thất thật sự chịu không nổi Lan Khánh như vậy, tâm hắn thoáng cái hoàn toàn mềm nhũn, âm giọng cũng không cứng rắn được nữa, hắn nhẹ nhàng nói: "Có phải rất đau hay không? Ai, ngươi trộm nghe ta nói làm gì, tường cũng sụp, nhất định rất đau. Ta giúp ngươi xoa bóp được không? Đã thoa dược, nắn nắn dược sẽ phát huy nhanh hơn, cũng sẽ không đau như vậy, ta xoa bóp được không?"

Lan Khánh không để ý tới Tiểu Thất, chỉ ngồi chồm hỗm trên mặt đất hai tay khoanh trước ngực, sau đó đem mặt xoay đi.

Tiểu Thất đau lòng xoa nắn một chút chỗ vừa thoa dược cho Lan Khánh, xoa đều toàn bộ dược.

Lan Khánh hừ một tiếng, nói: "Giúp ta xoa làm gì, ta đau chết cũng là chuyện mình ta, ngươi không phải yêu thương cái tên Nhật Nhật gì đó kia hơn sao, muốn cùng hắn về Phù Hoa cung, không cùng ta trở về Quy Nghĩa huyện sao? Ngươi xoa ta làm gì, muốn xoa bóp đi tìm hắn kìa!" Tiếp theo tỏ vẻ đứa nhỏ nổi cáu, gạt phắt tay Tiểu Thất.

Tiểu Thất cũng không tức giận, chỉ nhẫn nại tái vươn tay ra, lại giúp Lan Khánh xoa xoa.

Lan Khánh tái gạt tay, Tiểu Thất tái giương tay.

"Trần Tiểu Kê!" Lan Khánh cả giận nói.

"…" Tiểu Thất ấp úng vài tiếng, sau nói: "Mới rồi ngươi đụng đầu, quả thực như muốn đụng nát tâm ta, trong tâm ta ngoại trừ ngươi không có khả năng chứa người khác, sao ngươi đã cho rằng ta thích Trục Nhật? Lúc nãy nói toàn bộ chỉ để kích Nhất Diệp thôi, ta vì phiền trong lòng mới nói vậy…"

Tiểu Thất giải thích, Lan Khánh liền sững cả người.

"Cho nên ngươi vẫn thích ta?" Lan Khánh hỏi.

"… Ân." Tiểu Thất gật đầu.

"Ta biết mà!" Nhãn tình Lan Khánh sáng lên, nổi cáu tới nhanh đi cũng nhanh, vừa nghe Tiểu Thất vẫn là của mình không biến thành của người khác, lập tức cười tươi.

"Ai…" Tiểu Thất cảm thấy người này cười quả thực tựa như phóng pháo hoa trên mặt, cực kỳ sáng lạn.

Lan Khánh còn nói: "Vì sao ngươi phiền lòng? Là ai khi dễ ngươi sao? Không cần sợ, có Tiểu Hắc đại nhân ta ở đây, ai dám khi dễ gà yêu của Tiểu Hắc đại nhân, ngươi nói đi, ta lập tức đánh vỡ đầu hắn giống vừa rồi đánh nổ đầu gà." Hắn thề son sắt.

"…" Tiểu Thất cũng không thể nói người làm cho hắn phiền lòng chính là vị Tiểu Hắc đại nhân trước mắt này đây.

Tiểu Thất bất đắc dĩ kéo người dậy, nói: "Toàn thân đều là máu cùng vụn thịt gà, về phòng rửa sạch trước đã! Nếu không, để người khác trông thấy, người ta còn tưởng rằng phát sinh thảm án gì."

"A." Sau đó, Lan Khánh ngoan ngoãn để Tiểu Thất kéo đi.

Bởi vì lần này Tiểu Thất trở lại, cho nên, đại nhân hắn cũng không tức giận nữa. Tiểu Thất muốn hắn làm gì, hắn cũng sẽ phối hợp.

Dường như cũng đụng phải mũi, cho nên trên đường về phòng, hai dòng máu mũi liền chảy xuống, Tiểu Thất cả kinh chanh chóng thay Lan Khánh bịt mũi cầm máu.

Sai hạ nhân đưa tới một bồn nước ấm, Lan Khánh chưa trở về khách phòng mà ở lại trong phòng Tiểu Thất.

Cả phòng nhiệt khí mờ mịt, Lan Khánh an phận ngồi trong bồn tắm tùy ý Tiểu Thất dùng gáo múc nước thay hắn tắm rửa, đổi hai lần nước cuối cùng cũng tắm sạch cho Lan Khánh đầy người máu gà.

Lan Khánh lấy tay vỗ mặt nước, miệng nhẹ nhàng ngân nga, Tiểu Thất không nghe cũng biết Lan Khánh đang hát cái gì.

"Của ta, của ta, toàn bộ là của ta…" Lan Khánh ngâm như vậy.

Vừa nãy sau khi nhìn thấy gương mặt tái mét cùng thần sắc bi thương của Lan Khánh, Tiểu Thất đã hiểu bản thân đời này không thể buông xuống người này.

Hắn quan tâm Lan Khánh, mà Lan Khánh cũng quan tâm hắn.

Cho dù sau này bệnh tình Lan Khánh có tiếp tục lặp lại, sẽ lại quên mất hắn, nhưng Tiểu Thất tin tưởng chỉ cần mình lưu lại bên cạnh người này, người này nhất định còn có thể nhớ ra hắn lần nữa.

Lời Lan Khánh từng nói Tiểu Thất đều nhớ rõ, người này từng nói sẽ đối tối với hắn, mà hứa hẹn kia cũng luôn luôn được thực hiện, so với sự tàn nhẫn lúc mới tương kiến, tính tình Lan Khánh cũng vì hắn đã sửa không biết bao lần.

Lan Khánh có khả năng làm được như thế, Bách Lý Thất hắn sao không thể thông cảm một chút cho bệnh tình của người kia.

Nhân sinh mà, có ai tránh được không ngừng dậy sóng, hắn cũng đã quen Lan Khánh bỗng dưng điên điên dại dại, bỗng dưng cuồng tính, huống chi nếu hắn thực sự ly khai người này, ngày sau người này liệu có ai tới chăm sóc, có ai tới đề phòng hắn xằng bậy, ai tới hộ hắn nửa đời sau bình yên.

Một viên Bích Ly Châu này đó, hắn bị buộc đến bên người này.

Nhưng trải qua mỗi ngày ở chung, từ hết thảy mọi thứ người này cho hắn, Tiểu Thất cảm thấy lời thề ngày ấy đã trở thành mong muốn trong lòng hắn. Hắn thật sự thật sự muốn cứ tiếp tục ở bên Lan Khánh như vậy, bảo hộ hắn một đời bình an, hai người cùng nhau đến bạch đầu giai lão.

Đã thích, vậy thích đi.

Bách Lý Thất hắn đã hiểu rõ.

"Tốt lắm, tắm sạch rồi, đứng lên mặc y phục đi!" Tiểu Thất lấy khăn tới.

Lan Khánh không chút che chắn từ trong nước đứng lên, một thân da thịt trơn nhẵn, thân tuyến rắn chắc, đôi mắt hiện thủy quang, hai gò má mang theo hồng nhuận do hơi nước ấm bốc lên.

Lan Khánh như vậy, trong nét ngây thơ lại mang theo một tia quyến rũ, đôi phượng mâu nhẹ nhàng liếc Tiểu Thất, khóe miệng cười nhàn nhạt, Tiểu Thất liền đỏ mặt, ánh mắt không biết nên nhìn vào chỗ nào, chân tay có chút luống cuống.

"Sao ta lại cảm thấy gnươi rất quen hầu hạ người? Ngay cả thay người tắm rửa đều làm thuận tay như vậy? Hả? Trước kia ngươi thay ai tắm rồi?" Trong thanh âm tô từ của Lan Khánh mang theo sự hung tợn.

Tiểu Thất vội vàng dùng khăn cuốn người, sau đó đưa Lan Khánh ra khỏi bồn tắm nói: "Đại nhân oan uổng a, tiểu nhân đời này là lần đầu tiên hầu hạ người ta tắm rửa."

Lan Khánh đi đến trước giường ngồi xuống: "Nếu để ta biết ngươi thay ai khác làm việc này, nhất định phải chết."

"Người nào chết, người tắm hay được tắm?" Tiểu Thất hỏi.

Lan Khánh liếc Tiểu Thất: "Cả hai đều chết."

"Ai…" Tiểu Thất nói: "Ta thật sự chưa từng giúp người khác tắm."

"Hừ." Lan Khánh ứng thanh như vậy.

Tiểu Thất gọi người mang bồn tắm ra ngoài, sau khi hơi nước trong phòng tán đi, hắn cầm tiết y lại gần, nói: "Đây là y phục sạch sẽ, ngươi thay đi!"

Lan Khánh chậm rãi đứng lên, khăn trùm trên người liền rơi xuống. Hắn phiêu mắt liếc Tiểu Thất, nói: "Ngươi tới thay."

Tiểu Thất lại nhìn thấy thân thể mỹ nhân xích lõa, cả người lại run lên.

"Ách…" Mắt hắn không biết nên nhìn vào đâu.

Lan Khánh nhìn thoáng người này, cảm giác không thoải mái nhiều ngày tất cả đều tan thành mây khói. Chỉ cần Tiểu Thất cùng hắn nói chuyện, tâm tình hắn sẽ tốt lên, vì thế hắn mang theo ý cười tiến sát lại, cắn miệng Tiểu Thất một chút.

Mặt Tiểu Thất có chút hồng, nói xong: "Không mặc y phục sẽ lạnh."

Nhưng khi tay Tiểu Thất chuyển đến muốn thay hắn mặc tiết y vào, Lan Khánh cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên người Tiểu Thất truyền đến, trong lòng rung động, khàn giọng nói: "Ta đột nhiên không muốn mặc."

Lan Khánh ôm lấy Tiểu Thất, trước tiên nhẹ nhàng hôn Tiểu Thất một chút, làm hại tay Tiểu Thất ở phía sau hắn không biết nên ôm lại hay là tiếp tục giúp hắn mặc y phục.

Lan Khánh mặc kệ Tiểu Thất, tiếp theo lần thứ hai hung hăng hôn môi Tiểu Thất, đầu lưỡi dùng sức khiêu khai miệng Tiểu Thất, liếm hàm răng hắn, đầu lưỡi ấm áp ma xát, sau đó đẩy ngã xuống giường cả người nhào tới, lập tức bắt đầu giở trò cởi y phục Tiểu Thất.

"Sư, sư huynh…" Tiểu Thất lúng túng không biết nên làm thế nào cho phải, liên tục nói lắp.

Lan Khánh ngừng, cặp mâu tử mang theo hào quang bình tĩnh nhìn vào mắt Tiểu Thất. "Sao?" Hắn hỏi.

"Ai… Ngươi là muốn… ấy ấy sao?" Tiểu Thất xấu hổ hỏi.

"Ngươi cứ nói đi?" Lan Khánh dùng hạ thân mình húc Tiểu Thất một chút.

Tiểu Thất run lên. Hạ thân Lan Khánh không biết từ khi nào đã cứng rắn, vừa nãy tắm rửa vẫn còn hảo hảo, không ngờ tới sau lại như vậy, với Tiểu Thất mà nói, thật sự là khiếp sợ không thôi.

"…" Tiểu Thất đỏ mặt, lát sau mới nói: "Không tốt đâu… Phòng Nhất Diệp ngay cạnh phòng ta, huống chi tường nơi này mỏng, có động tĩnh gì đều bị nghe nhất thanh nhị sở, hay là ngươi nhẫn một chút, chúng ta quay về nha môn rồi tái ấy… được không?"

Lan Khánh cầm lấy một tay không biết nên đặt ở đâu của Tiểu Thất khoát lên vai mình, một tay thì chế trụ, trực tiếp kéo xuống phía dưới đặt phía trên nơi sưng đến phát đau của hắn.

"Ngươi cho là đã như vậy, ta còn có thể chờ sao?" Lan Khánh nhìn Tiểu Thất, sau đó chậm rãi lộ ra nụ cười mê hoặc lòng người. Hắn dùng tiếng nói ôn nhu tô từ tận xương của hắn: "Bằng không, trước tiên ngươi giúp ta xoa nắn tốt lắm, ngươi trước tiên nắn nắn, xem nó có đáp ứng không rồi nói sau."

"Xoa… xoa nắn?" Tiểu Thất cả khuôn mặt đỏ lựng.

Lan Khánh kéo tay Tiểu Thất, thăm dò vào dưới tiết khố của mình. Lòng bàn tay ấm áp đụng tới phân thân nóng bỏng, Tiểu Thất run rẩy một chút, Lan Khánh thì cúi đầu rền rĩ một tiếng.

Lan Khánh mị nhãn như tơ, thản nhiên liếc Tiểu Thất, tiếp đó, Tiểu Thất cũng không biết mình trúng tà gì, Lan Khánh không bắt buộc hắn, hắn lại thật sự cầm lấy vật kia của Lan Khánh, từ từ vuốt ve lên xuống.

Thở dốc từ khinh thiển hóa nồng trọng, động tác tay cùng tứ chi quấn lấy cũng từ thong thả trở nên kịch liệt.

Ngay khi phân thân Lan Khánh khiêu động vài cái, Tiểu Thất cho đã đến lúc hắn phát tiết, Lan Khánh đột nhiên cười với Tiểu Thất, tà khí nói: "Thực không có biện pháp, nó cùng ta nói nó không đáp ứng, cho nên ta sẽ không đợi."

"A?" Tiểu Thất cũng bị Lan Khánh sờ đến động tình một mảnh mơ hồ, không rõ Lan Khánh đang nói gì.

Lan Khánh hôn Tiểu Thất, đầu lưỡi quét qua hai răng nanh nhỏ trong miệng Tiểu Thất, sau đó lại quấn lấy đầu lưỡi hút mút, tay phía dưới nhanh chóng kéo tiết khố Tiểu Thất xuống, lại nâng đầu gối Tiểu Thất lên, sau đó cả người sát nhập giữa hai chân hắn, tiếp theo cũng không nói một tiếng, thắt lưng ưỡn thẳng, đem phân thân sưng tựa như thiết trụ vùi vào trong cơ thể Tiểu Thất.

"Ân…" Đau đớn thình lình xảy ra làm cho Tiểu Thất rên một tiếng, nội bích chặt chẽ cũng vì bỗng nhiên bị xâm nhập mà gắt gao siết lấy Lan Khánh.

Lan Khánh nguyên bản tên đã ở trên dây bị Tiểu Thất kẹp như vậy, giật mình một cái, lập tức bắn trong cơ thể Tiểu Thất.

Lan Khánh sảng khoái thở ra một hơi, sau đó dùng gương mặt cọ cọ Tiểu Thất. "Có phải rất đau hay không?"

Tiểu Thất thở hổn hển, thanh âm nghẹn nơi cổ họng, không có cách nào đáp lời.

Lan Khánh thở ra nói: "Nhưng mà ta thật thoải mái…"

"Ô…" Đáng giận. Tiểu Thất khóc không ra nước mắt. Sao hắn lại mềm lòng gặp trúng người này, thật sự là tự mình chịu tội.

Lan Khánh ngừng không bao lâu, không mất một hồi, phân thân trong cơ thể đã có dấu hiệu sống lại, hắn chậm rãi rút ra, tái chậm rãi tiến vào, lần này có trọc dịch lúc trước lưu lại, ra vào cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Lan Khánh hôn miệng Tiểu Thất thỏa thích, liền chuyển trận địa đến lỗ tai Tiểu Thất. Đôi tai Tiểu Thất mềm mềm lại có chút dẻo, cắn vào hương vị phi thường hảo.

Lan Khánh cắn, hôn, ngậm, động tác dưới thân cũng càng lúc càng hung mãnh hơn, thắt lưng Lan Khánh dao động dao động, tốc độ kia cực nhanh quả thực khiến Tiểu Thất khó có thể chống đỡ.

Rên rỉ từng chút từng chút tràn ra nơi cổ họng, mang theo một chút khàn khàn, một chút ngọt lịm. Khóe mắt Tiểu Thất bị buộc trào nước mắt, hai tay siết chặt lưng Lan Khánh, Lan Khánh mang trên mặt nụ người làm người ta mê say, càng không ngừng hôn hắn, cắn hắn.

Trên người Tiểu Thất bị in lại rất nhiều ngân tích sâu đậm, đại biểu hắn đời này đều thuộc về một người.

Mà người kia, cũng vĩnh viễn đều thuộc về hắn.

"Tiểu Thất…" Lan Khánh thấp giọng gọi tên hắn.

Âm giọng như nước, như nước ôn nhu.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh hai ngày liên tục không ra khỏi cửa phòng, ba bữa cơm đều là hạ nhân đưa tới cửa, tái do Lan Khánh lấy vào.

Đến ngày thứ ba Tiểu Thất vác theo tay nải cùng Lan Khánh hiện ra ở đại thính, Nhất Diệp vừa thấy hắn, sắc mặt biến hóa khó lường thật sự làm… Tiểu Thất ngay cả tâm muốn chết cũng có…

Đã nói vách tường mỏng… quả thực bị nghe hết…

Sau khi cáo biệt Nhất Diệp, Lan Khánh mang theo Tiểu Thất hướng về Quy Nghĩa Huyện.

Trên đường, Tiểu Thất cùng Tiểu Xuân thư từ qua lại vài lần, kể tình huống trước mắt của Lan Khánh. Tiểu Xuân gửi lại dược phương, nói là cho Lan Khánh dùng dưỡng thân mình, quẻ khảm lúc trước nói Lan Khánh chịu đựng không quá ba năm đã qua, kế tiếp hảo hảo chăm sóc là được. Mà phong thơ cuối cùng, còn báo lại Tiểu Xuân đã về tới Thần Tiên cốc, nói trong cốc mọi người đều khỏe mạnh, bảo Tiểu Thất không cần lo lắng.

Hồi trình lần này, Lan Khánh không vội vã gấp rút chạy về, dọc đường đi cùng Tiểu Thất đi một tí ngừng một tí, nơi này nhìn nhìn nơi kia ngó ngó, trong lòng Tiểu Thất bởi vì không có sự tình lo lắng nên cũng thoải mái rất nhiều, liền cùng đại sư huynh nhà hắn tùy ý đi loạn. Vì thế đến lúc trở lại Quy Nghĩa huyện, đã qua gần ba tháng.

Trở lại nha môn vừa vặn là ngày hưu mộc, nha môn không làm công.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh một bước vào nha môn, Oa Tử cùng Cái Tử đang vẩy nước quét sân ngẩng đầu nhìn thấy hai người bọn họ lập tức kinh ngạc kêu to chạy vào bên trong, một bên chạy một bên la: "Thất ca đã trở lại— Đại nhân, Nam tiên sinh, Kim ca Trung ca Báo ca Quốc ca, thất ca đã trở lại—"

Toàn bộ nha môn lập tức nổ tung, hơn nữa quả thực là hoan thiên hỉ địa, vài tiểu bộ khoái cao hứng hô: "Thất ca Thất ca!" Thiếu chút nữa muốn treo pháo hoa ngoài cửa, đốt chúc mừng Tiểu Thất trở về.

Thi Vấn cùng Nam Hương đang dùng cơm cũng chạy ra. Thi Vấn thấy Tiểu Thất, trong mắt tràn đầy vui mừng, gật đầu nói: "Hảo, trở về là tốt rồi!"

Nam Hương thì ngậm cười nói: "Công tử vất vả."

"Hanh hanh." Lan Khánh nói: "Cũng không quá vất vả."

Kim Trung Báo Quốc trong ban phòng đánh mã điếu nghe thấy tin tức cũng chạy ra, bọn họ thấy Tiểu Thất, vui mừng nghênh đón, mỗi người một quyền đánh vào ngực Tiểu Thất.

An Quốc giận cười nói: "Tử tiểu tử, chịu trở lại a?"

Trần Báo nói: "Ta đã nói mà, Tiểu Đầu Nhi không thấy xác định chắc chắn là do đi tìm Tiểu Thất, đã bảo các ngươi đừng nóng vội."

Đinh Kim cười nói: "Hai người các ngươi nhất định cũng đói bụng, ta đi phân phó phòng bếp làm vài món."

Lý Trung thì cảm động không nói ra lời, hắn nhìn Lan Khánh, lại nhìn nhìn Tiểu Thất, vỗ vỗ vai Tiểu Thất, một lúc lâu mới tìm được thanh âm: "Tốt lắm tốt lắm, chung quy là đến được vân khai kiến nguyệt minh." Sau đó hàm lệ nói với Lan Khánh: "Về sau cần phải hảo hảo đối hắn a!"

Lan Khánh lại hanh hanh hai tiếng nói: "Ta vốn đã hảo hảo đối hắn!"

Tiếp đó Tiểu Trư không biết có phải ngửi thấy mùi Tiểu Thất mà vọt ra từ trong nha, ở bên chân Tiểu Thất mạnh cọ mạnh sát, "hầu hầu" kêu không ngừng.

Tổ điểu Lan Khánh cùng Tiểu Thất dưỡng thì chim to mang theo chim nhỏ đứng ở đằng trước mái hiên, chiêm chiếp kêu, ngắm bọn họ.

Tiểu Thất một tay ôm Tiểu Trư, nhếch môi cười nói với mọi người đối diện: "Không đi thì không biết đại gia được người kính yêu như vậy, nhìn xem, không chỉ toàn bộ trên dưới nha môn, ngay cả Thi đại nhân cùng Nam tiên sinh đều tự mình ra nghênh đón ta, đại gia ta cũng thật có mặt mũi a!"

Tiếp theo một đám người thất chủy bát thiệt kể lể nha môn mấy ngày nay không có hai tôn đại thần bọn hắn, trộm xem, Quy Nghĩa huyện không biết đã biến thành bộ dáng gì nữa. Hơn nữa gần đầy lại xảy ra vài án tử chưa giải quyết, Thi đại nhân cũng đang lo lắng không biết giải quyết thế nào, hiện nay hai người bọn họ trở về thật tốt.

Chỉ cần mọi người trong nha môn liên thủ, trên dưới một lòng, vô luận trọng án chưa giải quyết gì đó, đại tặc tiểu tặc gì đó, nhất định đều có thể đánh đâu thắng đó, đem đại án từng cái trinh phá, sau đó hoàn cho oan giả công bằng, cho dân chúng an bình.

Năm sau, Thi vấn vì liên tiếp phá kỳ án, được đề bạt thăng ba cấp quan, cũng phụng mệnh triều hồi kinh. Nhưng vì nhớ nhung dân chúng trong hạt, khéo léo cự tuyệt điều lệnh. vẫn ở lại Quy Nghĩa huyện như trước.

Mùa đông, triều đình cho người tới tuyên chỉ, mang theo một thanh Thượng Phương bảo kiếm có thể trên trảm hôn quân dưới trảm nịnh thần, mà người tiếp chỉ là Thi Tiểu Hắc.

Thánh chỉ viết: "Thi Tiểu Hắc có công cứu giá, hơn nữa kỳ phụ Thi Vấn một lòng vì dân không mang tới quyền cao chức trọng, đặc biệt phong Thi Tiểu Hắc là nhị phẩm tuần án ngự sử, ban thưởng một thanh Thượng Phương bảo kiếm, có thể thay mặt thiên tử tuần thú thiên hạ, trợ cha bình oan xử án, tất cả quan lại không được gây trở ngại. Khâm thử—"

Từ đó về sau, Quy Nghĩa huyện ngoại trừ có một huyện lệnh đại nhân, lại thêm một tuần án ngự sử đại nhân.

Hai người thanh như nước, minh như gương, mắt như đuốc sáng, công chính nghiêm minh. Một cha một con, được dân chúng xưng tụng "Thi thanh thiên", chỉ cần có hắn tồn tại, nhân gian tất thấy thanh thiên; con được xưng là "Tiểu thanh thiên", mặc có có điểm điên điên, bất quá cho tới nay đều vì dân.

Lại thêm sư gia Nam Hương đa mưu túc trí thông minh tuyệt đỉnh, cùng Tứ đại kim cương Kim Trung Báo Quốc võ công trác tuyệt, còn có Trần Thất dịch dung thuật không ai bằng ngày trước quang vinh thăng bộ đầu, cùng Tiểu Trư và tiểu điểu truy tung thuật đứng đầu. Nha môn thanh thủy này, bắt sạch gian tà, trừ

sạch ác bá, vì một tiểu huyện lụi bại nơi tây nam xa xôi vốn giặc cỏ đạo phỉ mọc thành bụi, mang đến an hòa thái bình trước nay chưa từng có.

(hoàn chính văn)

100. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 22: Phiên Ngoại: Tiểu Kê Thành Thân Ký

Hôm nay, Tiểu Thất cùng Lan Khánh tuần thành mới được một nửa, khi đi ngang qua trà lâu phố đông thì bị người bên trong gọi lại.

"Tiểu Đầu Nhi, Tiểu Thất, đây này!" Lý Trung cách cửa sổ nhô đầu ra ngoài gọi hai người.

Giữa tháng bảy, lại đúng độ nắng gắt chính ngọ, Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn trời nói: "Thật sự quá nóng, vào trà lâu uống chén nước lạnh rồi mới tiếp tục tuần thành đi!"

Lan Khánh gật gật đầu, liền cùng Tiểu Thất đi vào trà lâu.

Trong lâu, ngoại trừ Lý Trung đang ngồi còn có Đinh Kim, Đinh Kim gọi cho bọn hắn mỗi người một chén canh hạt sen đá, Tiểu Thất ừng ực ừng ực uống cạn.

Lan Khánh thổi còi miệng, Hắc Hắc từ ngoài phòng bay vào ngoan ngoãn đậu trong tay Lan Khánh. Lan Khánh chọn một hạt sen cho nó ăn, tiểu điểu nhi ăn rất vui, lúc này Lan Khánh mới uống vài hớp canh ngọt.

"Hôm nay sao không mang heo theo?" Lý Trung hỏi.

"Hôm qua không biết Tiểu Trư ăn phải thứ gì, hôm nay vẫn tiêu chảy, cho nên ta xin sư huynh cho nó nghỉ ngơi, không mang nó ra." Tiểu Thất đáp.

Lan Khánh lạnh lùng hừ một tiếng. "Không hiểu phòng bếp đang làm cái gì, hôm qua Tiểu Trư chỉ ăn có hai chân gà thôi mà bụng đã hỏng, đợi lát nữa quay về ta tuyệt đối sẽ đánh bọn họ mấy bản, nhất là Tiểu Lan Hoa làm chân gà, tuyệt không tha nàng."

Tiểu Thất nói: "Sư huynh ngươi nghĩ oan cho Tiểu Lan Hoa, mẹ nàng đã xin nghỉ cho nàng mấy ngày này, nàng cũng toàn ở nhà, không có tới nha môn nấu nướng. Tám phần là các trù tử khác gây ra chuyện, lát nữa về ta nói với họ là được."

"Cho dù là vậy, đó cùng là nàng sai." Lan Khánh cả giận nói: "Nàng làm gì lại xin nghỉ về nhà, phòng bếp hiện nay không phải đều là nàng trông nom sao? Nàng không ở đó, những kẻ khác liền tạo phản, còn hại đến heo của ta."

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, nói: "Nghe nói là mẹ Tiểu Lan Hoa cảm thấy tuổi nàng không còn nhỏ, cho nên tìm nhà chồng cho nàng, mấy ngày nay nàng đều học thêu thùa nữ công, mẹ nàng còn tìm họa sư tới họa đan thanh

, cả ngày đều bận bịu liên miên."

Tiểu Thất thốt ra lời này, cái chén trong tay Đinh Kim lập tức "khách" một tiếng đập phải nắp chén, thiếu chút nữa đổ nghiêng.

Đôi hoa đào mắt của Tiểu Thất nhíu lại, tà tà nói với Đinh Kim: "Hơn nữa ta còn nghe nói a, trong Quy Nghĩa huyện có rất nhiều tiểu hỏa tử ái mộ nàng đã lâu, đan thanh còn chưa có họa hảo, họa sư chỉ tiết lộ chút ẩn ý, một đống người đã hăm he xắn tay áo muốn bà mối tới cửa làm mai."

"Muội tử của ta a, phương hoa chính mậu, thật sự là khiến một đống người đạp nát môn khảm muốn cướp a! Không giống ai kia, thích người ta lâu như vậy lại không có động tĩnh gì, cứ khiến người ta si ngốc chờ đợi, là muốn người phải chờ tới địa lão thiên hoang, sông cạn đá mòn, hoa tàn ít bướm có phải không?"

"…" Đinh Kim rầu rĩ nói: "Nếu như ta đi cầu hôn, mẹ nàng cũng chưa chắc đáp ứng. Mẹ nàng từng nhờ người nói cho ta biết, làm bộ khoái phải trải qua những ngày lưỡi đao liếm máu, bà không muốn sau này nữ nhân phải ngày ngày lo lắng sợ hãi."

"Cho nên người liền rút lui?" Tiểu Thất xùy một tiếng. "Mẹ nàng yêu con gái đến nóng lòng, sợ con gái chịu khổ mới nói như vậy. Nhưng Tiểu Lan Hoa là kiểu người gì ngươi không biết sao? Muốn nói lưỡi đao liếm máu, nữ oa nhi kia từ nhỏ lưng đeo huyết hải thâm cừu, đã sớm đi lại trong tinh phong huyết vũ, nếu nàng vừa ý ngươi, cho dù theo ngươi vất vả mấy nàng cũng sẽ không kêu một tiếng, nhưng nếu ngươi không có tâm cùng người ta một chỗ, nàng cũng không nhất định không phải ngươi không lấy."

Tiểu Thất nói như vậy, Đinh Kim liền nóng nảy: "Ta có muốn cùng nàng một chỗ, cũng đang xoay sở sính kim. Nhưng mẹ nàng nhanh chóng tìm chồng cho nàng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn này, ta nào có biện pháp?"

Tiểu Thất ha ha cười, nhãn châu xoay một vòng nhìn Đinh Kim, đôi mày hướng hắn nhíu nhíu. "Nếu là người khác, tuyệt đối không có biện pháp, nhưng nếu bổn đại gia chịu xuất mã, vậy tuyệt đối dễ như trở bàn tay. Đừng nói là lan hoa, nếu ngươi muốn thược dược, mẫu đơn hay là sơn trà, đại gia ta đều có thể mang đến cho ngươi."

"Tiểu Thất, ta biết đầu óc ngươi linh hoạt, có biện pháp nào mau giúp ta nghĩ đi!" Đinh Kim nói.

"Hanh hanh, gọi một tiếng Thất ca nghe coi!" Tiểu Thất ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ mặt lưu manh.

"Thất ca!" Đinh Kim đúng là gọi thật.

Lan Khánh ở một bên nhìn quả muốn đánh lên cái mặt Tiểu Thất, người này chẳng bao giờ chịu đứng đắn một chút. Hắn nhìn nhìn sắc trời, sau đó liếc Tiểu Thất một cái. "Đừng đùa nữa, không còn sớm, phải tuần thành!"

"Vâng vâng, sư đệ không đùa nữa. Ta cứ tiếp tục tuần thành thôi." Chỉ cần đối với Lan Khánh, Tiểu Thất lập tức biến nhược.

Lan Khánh gật đầu rời chỗ ngồi, lấy một ít bạc vụn trong túi tiền để trên bàn, bắt chim rồi đi.

Tiểu Thất cùng đi theo Lan Khánh, sau đó quay đầu nói với Đinh Kim: "Ngươi không cần khẩn trương, Đàm đại mụ bên kia để ta cùng Tiểu Hắc đi nói một tiếng là được, hai chúng ta cũng coi như từng giúp Đàm Hoa, nếu không thành, ngay cả Thi đại nhân ta cũng thỉnh tới giúp ngươi nói tốt, vậy không phải được rồi sao."

"Về phần sính kim," Tiểu Thất nhíu mày. "Đại gia ta gần đây bán được tấm nhân bì diện cụ, một đống vàng đang lo không có chỗ ném, ngươi xem khi nào rảnh, đến phòng ta tự mình lấy là được."

Tiểu Thất nói rất đơn giản, nhưng kỳ thực đúng là chỉ đơn giản như vậy.

Sau khi Tiểu Thất cùng Lan Khánh đi tới nói chuyện với Đàm đại mụ, hôn nhân liền đính hạ. Việc Đinh Kim muốn thành thân truyền ra, tất cả các huynh đệ cao thấp nha môn cũng đều là có tiền xuất tiền, có sức giúp sức, kéo hồng thiệp mời chữ hỉ, mua lễ phẩm lo liệu hỉ sự tất cả sự tình đều nhận làm hộ, thậm chí ngay Lan Khánh cũng thỉnh lão tài phùng chuyên may y phục cho hắn đến giúp Đinh Kim cùng Tiểu Lan Hoa đo người, muốn may một bộ hỉ phục cho bọn họ.

Khi đo chiều cao, Tiểu Lan Hoa xấu hổ lại nhút nhát nhìn Đinh Kim, Đinh Kim cũng tràn đầy ý cười say lòng người ngắm Tiểu Lan Hoa.

Lan Khánh có chút không hiểu ở bên cạnh gặm trái cây, gặm đến "khách lạp khách lạp" vang vọng, gọi Tiểu Thất: "Chẳng phải chỉ cần người này thích người kia, người kia cũng thích người này là được rồi? Vì sao còn muốn thành thân làm hỉ sự?"

Tiểu Thất đáp: "Đương nhiên là sau khi thành thân, ai cũng sẽ không cướp được, có thể cùng đối phương nương tựa lẫn nhau đến địa lão thiên hoang."

Tiểu Thất vừa nói vừa gặm trái cây, cũng không nhìn thấy sau khi mình nói lời này, Lan Khánh thần tình bừng tỉnh đại ngộ.

Tiểu Lan Hoa cùng Đinh Kim đo xong, Lan Khánh cũng gọi lão tài phùng đến đo cho mình cùng Tiểu Thất.

Tiểu Thất bị lão tài phùng xoay đến xoay đi, chẳng biết tại sao hỏi: "Đây là để làm chi?"

“Để may y phục cho ngươi.” Lan Khánh đáp.

“Y phục của ta vẫn còn, không cần may đâu.” Tiểu Thất nói.

“Đương nhiên không được.” Lan Khánh phản lại như vậy.

Ngày Đinh Kim cưới Tiểu Lan Hoa, Lan Khánh thức dậy từ rất sớm, bận trong bận ngoài không biết đang làm gì. Tiểu Thất thì tiếp tục ngủ giấc ngủ của hắn, đến tận lúc trong phòng đột nhiên có vài đại thẩm phúc thái xông vào lôi hắn từ giường dậy, hắn mới giật mình cảm giác có chuyện không ổn.

“Các bà là ai? Muốn làm gì?” Tiểu Thất la to. “Đừng tới đây a!”

Nhưng đại thẩm chẳng những hoàn toàn không nghe Tiểu Thất, mà còn ba chân bốn cẳng lột sạch trơn hắn.

“A a—” Tiểu Thất hai tay ôm ngực, cả kinh kêu to. “Phi lễ a—”

“Ầm ĩ muốn chết, Trần Tiểu Kê ngươi câm miệng cho ta!” Thanh âm Lan Khánh từ bên ngoài truyền vào.

Tiểu Thất vừa nghe lập tức kêu la: “Sư huynh cứu mạng, có ba nữ nhân béo ú xông vào phòng cởi y phục ta a—”

Lan Khánh đi đến cửa nhĩ phòng, nói: “Nhanh nhanh cởi hết, cởi hết rồi nhanh mặc, tóc tùy tiện chải là được rồi, bằng không sẽ không kịp giờ lành!”

Lan Khánh vừa mở miệng, Tiểu Thất mới phát giác Lan Khánh nói là nói với mấy đại thẩm, hơn nữa thực quỷ dị chính là, trên người Lan Khánh cư nhiên vận tân lang phục đỏ toàn bộ.

Tiểu Thất cứng họng, cả người sững sờ tại chỗ. Đây là muốn làm gì? Tiểu Thất run như cầy sấy mắt miết vài vị đại thẩm kia, tiếp theo cẩn thận nhìn mấy thứ đại thẩm cầm trong tay…

“Không thể nào…” Tiểu Thất mặt khóc tang, nhìn lại đại sư huynh nhà hắn.

“Hanh hanh hanh! Nhân sinh bốn việc đắc ý chính là : khi hạn lâu gặp mưa lành, tha hương ngộ cố tri, đêm động phòng hoa chúc, và tên đề bảng vàng. Hôm nay Tiểu Hắc đại nhân ta liền muốn đắc ý.” Lan Khánh tay bắt phía sau, nhảy nhót nhảy nhót rời đi.

Đại hỉ của Đinh Kim cử hành trong nha môn, Tiểu Lan Hoa mặc hỉ phục được dẫn vào, trên người phục sức phượng quan hà bí *(mũ phượng và khăn quàng trên vai)*, trên đầu đội một chiếc khăn đỏ, dáng vẻ tân nương xuất giá khiến Đinh Kim rất kích động, lập tức đi tới trước dắt người, đưa đến phía trước chủ vị.

Cha mẹ Tiểu Lan Hoa mất sớm, lúc sau nhận Đàm đại nương làm mẹ nuôi, vì thế, Đàm đại nương đương nhiên ngồi ở vị trí nữ chủ nhân, mà Tiểu Lan Hoa coi Thi Vấn như phụ mẫu tái sinh, Thi Vấn đương nhiên được thỉnh ngồi ở ví trí nam chủ nhân.

Người trong này đều là quan sai nha dịch nha môn, nhưng trên mặt mọi người đều là vui cười, toàn bộ đại thính tràn ngập không khí vui mừng.

Sau khi chiếu theo lễ nghi, có một thanh âm bắt đầu xướng: "Nhất bái thiên địa—"

Lúc này ngoài thính đột nhiên truyền đến một tiếng: "Chậm đã!" Sau đó Lan Khánh cũng mặc hỉ phục kéo một tân nương tử cũng hồng khăn, phượng quan hà bí kích động chạy từ bên ngoài vào.

"Tốt lắm, có thể tiếp tục!" Lan Khánh dồn Đinh Kim cùng Tiểu Lan Hoa sang một bên, hướng cha hắn cười không ngừng.

Mọi người sững sờ tại chỗ, ai cũng không nghĩ tới lúc này Lan Khánh cư nhiên mặc hỉ phục kéo theo người chạy vào.

Người xướng lễ hồi lâu không thốt ra tiếng, Lan Khánh cao hứng phấn khích chờ đợi, lại đợi chờ, rốt cuộc hung tợn nói với người nọ: "Nếu ngươi còn không mau hô 'nhất bái thiên địa!', để lỡ mất giờ lành, Tiểu Hắc đại nhân ta sẽ vặn đầu ngươi xuống, làm cầu cho heo ta chơi."

"Vâng vâng vâng!" Vì thế người nọ lập tức hô: "Nhất bái thiên địa—"

"Từ từ, Tiểu Hắc người làm gì vậy?" Thi Vấn kinh hãi.

"Chờ bái xong nói sau, cha ngươi ngồi xuống trước đã." Lan Khánh chạy tới ấn cha hắn về vị trí, sau đó hoan hoan hỉ hỉ chạy trở lại chỗ cũ xoay người ra ngoài, nhưng khi khóe mắt dư quang nhìn thấy người bên cạnh giống như đầu gỗ không nhúc nhích, mặt Lan Khánh biến dữ tợn, bồi thêm câu:

"Trần Tiểu Kê, nếu ngươi dám không bái, buổi tối chúng ta liền ấy ấy."

Một tiếng uy hiếp này của Lan Khánh đầy đủ lực đạo, Tiểu Thất dưới hồng khăn nhớ tới buổi tối mấy lần trước, hôm sau hắn đều chân mềm không cách nào xuống giường được, liền hàm lệ xoay người cúi đầu trước trời.

Con bà ngươi…

Lan Khánh lập tức vô cùng cao hứng cúi đầu.

“Là Tiểu Thất!” Bên cạnh có người kinh hô.

“Ai da, thật sự là Thất ca đáng thương… Lại bị Tiểu Đầu Nhi chộp tới bái đường…”

“Nhị bái cao đường—”

Hai đôi tân nhân đồng thời quay người lại, cúi đầu trước hai người ngồi trên chủ vị.

“Sao không ai nói với ta hôm nay cũng là ngày vui của Tiểu Đầu Nhi và Thất ca a? Ta không chuẩn bị tiền lì xì cho bọn hắn, phải làm sao bây giờ ?” Một bên có người than thầm.

“Phu thê đối bái—”

Lan Khánh vội vàng xoay Tiểu Thất lại, tiếp đó dùng sức cúi xuống. Nhưng bởi vì đứng quá gần, cả đầu Lan Khánh hung hăng đập lên ót Tiểu Thất, Tiểu Thất bị đập choáng váng, thiên toàn địa chuyển.

“Đưa vào động phòng—”

Thanh âm cuối cùng kia vang lên, Lan Khánh lập tức vô cùng cao hứng kéo gà yêu của hắn hô: “Cha, ta cùng Tiểu Thất đi động phòng, buổi tối không cần chờ cơm ta a!” Sau đó không quay đầu lại thẳng hướng tiểu viện bọn hắn trở về.

Tân khách bị lưu lại mỗi người kinh ngạc sững sờ tại chỗ, bọn họ chưa từng thấy tân lang gấp gấp gáp gáp muốn nhập tân phòng như vậy.

Thi Vấn liếc nhìn Nam Hương bên cạnh, trên mặt Nam Hương cũng là ngũ thải tân phân. Nam Hương quay lại nhìn Thi Vấn hồi lâu, mới thong dong chắp tay, nói tiếng: “Chúc mừng đại nhân có được một hảo tức phụ hiền lương thục đức, ôn nhu cung kiệm…”

“Ai…” Thi Vấn vỗ vỗ trán, thờ dài một hơi thật sâu.

Đứa con này của hắn a…

<Hoàn>

***

Lời cuối sách (của Tự Từ)

Mọi người hảo, cám ơn mọi người đã xem thiên kết thúc của <<Đản đản nan thư>>. (bị đánh XD)

Kỳ thật bộ sách này hẳn phải gọi là "lãng đãng giang hồ chi khánh trúc nan thư", thuộc "lãng đãng giang hồ" hệ liệt, nhưng bởi vì bên trong lại có mấy án kiện, không thể kết thúc trong một bản, cho nên A Hùng nghe theo đề nghị của biên tập, sửa tên sách thành "Khánh trúc nan thư chi XXX"!

Nhân vật bộ sách này theo thứ tự là đại sư huynh cùng Tiểu Thất. Từ lúc mới bắt đầu ý tưởng, tính cách đại sư huynh thật sự phải đắn đo rất nhiều (bởi vì hắn là Boss cuối cùng), cho nên nghĩ tới nghĩ lui nghĩ thật kỹ thật lâu, cuối cùng A Hùng vẫn chạy tới hỏi mẫu thân đại nhân, hay là viết Tiểu Hắc tẩu hỏa nhập ma?

Vì mẫu thân đại nhân nói bà thích Tiểu Hắc tẩu hỏa nhập ma, cho nên trong "Khánh trúc nan thư" tính cách chủ yếu của đại sư huynh chính là đập bản định án như vậy.

Kỳ thật tôi cũng thích Tiểu Hắc như thế, viết thật sự rất vui vẻ.

Bất quá viết viết, không khỏi lại lo lắng.

Tôi ôm tâm bất an nói với mẫu thân đại nhân: "Dường như Lan Khánh được con viết quá đáng yêu, làm sao bây giờ?"

Mẫu thân nói: "Lúc trước hắn ở "lãng đãng giang hồ" tẩu hỏa nhập ma vốn cũng đáng yêu như vậy a!"

Tôi nói: "Nhưng mà con cảm thấy Lan Khánh trong 'Khánh trúc nan thư' còn đáng yêu hơn rất nhiều trong "Lãng đãng giang hồ", không xong, không xong!"

Mẫu thân đại nhân nghiêm nghị nói: "Đó là bơi vì lần này hắn tẩu hỏa nhập ma 'có phần nghiêm trọng hơn'!"

Nguyên lai, trình độ tẩu hỏa nhập ma cùng đáng yêu có quan hệ trực tiếp XD, con hiểu, cảm tạ đã khai đạo.

Sau khi được trấn an, A Hùng lại tiếp tục cố gắng viết bản thảo.

Lại nói đến Tiểu Thất.

Khi viết bộ này, tôi thực sự có cảm giác mình cười có hơi thấp kém, mỗi lần thấy Tiểu Thất bị ngược, tôi lại cười cười. Có một lần ngồi viết bản thảo trong phòng khách cười đến chính mình bị sặc nước miếng, bảy tám giờ sáng kinh động khiến mẫu thân đại nhân đang ngủ phải rời giường.

Tiểu Thất thực xin lỗi, mẹ kế ta đây thực xin lỗi nee~~ chính là tại ngươi lúc chịu đựng bẹp dẹp thật sự hảo hảo buồn cười ~~ ai yêu, mẹ mìn ta a~~ thật đáng thương, hảo buồn cười hảo buồn cười XD.

Nói thực ra Tiểu Thất nhà tui a, thật sự là "nại kháo các ngũ động đào » *(ko hiểu, nhưng hình như ý là giỏi chịu khổ chịu f*ck)* Toàn bộ « lãng đãng giang hồ » lật tới lật lui cũng chỉ có hắn xứng với Lan Khánh nhất.

Kỳ thật đôi này, từ rất sớm tôi đã quyết định, sớm nhất là hồi ở tập hạ "lãng đãng giang hồ chi ô y ma giáo", có dẫn dắt một chút. Nhưng giống như "ám tương tư", hai người luôn hiện ra trong cố sự của người khác, lại luôn nghĩ không ra phải viết thế nào. (P/s: Lan Khánh làm đại nhân vật phối hợp biến giang hồ thành thiên toàn địa chuyển trong "lãng đãng giang hồ chi dược sư, ô y ma giáo, ma giáo giáo chủ, Tiểu Thất thì xuất hiện trong "lãng đãng giang hồ chi thiết kiếm xuân thu" nhiều siêu cấp, mỗi lần đều là xuất hiện đoạt màn ảnh.)

Hơn nữa khi đó đã xác định phải hướng cố sự thành phong cách phá án, sau đó lại nghe nói loại hình này rất ít người thích xem, cho nên tôi rất buồn a, khổ não thật lâu a.

Sau, trong một lần bỏ phiếu ở câu lạc bộ Gerry, phát hiện phiếu cho đại sư huynh thật sự là siêu cao.

Cho nên, vì thế, quyết định một tiếng trống làm hăng hái thêm tinh thần, cái gì cũng không quan tâm, viết hảo bản thảo quan trọng nhất, hừng hực khí thế! Sau đó liền viết ra bộ "Bách Lý Tiểu Kê thụ nan…" không đúng, là "Bách Lý Tiểu Kê lịch hiểm ký" mới đúng XD.

"Lãng đãng giang hồ" này là hệ liệt cổ trang viết tròn bốn năm, bản truyện cuối cùng kết thúc, phải tạm thời cáo biệt mọi người. Từ Tiểu Xuân, Tiểu Thu, Tiểu Hàn đến Tiểu Kê, thật sự đã trải qua phi thường nhiều chuyện a! Hiện tại đã xong, thật sự có có phần không chịu nổi! (lau lệ)

Cũng cảm ơn mọi người trong những năm nay đã giúp đỡ A Hùng cùng "lãng đãng giang hồ", nhờ có tình yêu của các bạn, A Hùng mới có thể cố gắng viết đến tận bây giờ.

Cuối cùng thực cảm ơn mọi người đã xem hết "Khánh trúc nan thư", hy vọng mọi người thích.

101. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 23: Phiên Ngoại Tiểu Kê Sinh Đản Ký (1)

Văn án

Diên Lăng Nhất Diệp đồ yêu tinh hại người! Vô duyên vô cớ ở trước mặt đại sư huynh nói cái gì…

Cái gì mà nam nhân chỉ cần cứ làm, cứ làm, cứ làm, cứ làm…

Bụng sẽ căng ra, bên trong chòi ra đứa nh.

Hiện tại tốt lắm! Trần Tiểu Kê hắn mỗi ngày đều bị áp ở trên giường,

cứ làm, cứ làm, làm hoài mà cái bụng vẫn im lìm.

Song có một ngày không biết vì sao, một thứ trắng trắng tròn tròn,

xuất hiện ở trong ngực Lan Khánh? Thứ này rốt cuộc là…

Trần Tiểu Kê phán: "Ngươi không phải vẫn muốn có đứa nhỏ sao? Trứng này chính là ta sinh!"

* * *

Năm ấy, Lan Khánh đại náo hoàng thành, nhưng nhờ kim bài miễn tử mà bình an thoát hiểm, Tiểu Thất theo Lan Khánh trở về Quy Nghĩa huyện, sau ở lại nơi này tiếp tục hầu hạ Lan Khánh.

Tuy rằng thỉnh thoảng có phân tâm vài ngày do quay về Phù Hoa Cung cùng Tô Tuyết Lâu xử lý sự vụ, nhưng tạp sự Yến Phù Hoa giao cho hắn đã giảm đi rất nhiều, ý tứ của tứ sư tỷ cũng là muốn hắn chuyên tâm chiếu cố Lan Khánh.

Mùa thu năm ấy, hết thảy đều ổn định, bệnh của Lan Khánh cũng không phát tác, Tiểu Thất cảm thấy đã lâu không liên lạc với sư phụ trong Thần Tiên cốc, vì thế liền cầm bút viết gia thư báo bình an.

Tỷ mỉ viết ra trên giấy từng li từng tí về cuộc sống của Lan Khánh thời gian này, Tiểu Thất gọi chim yêu Tiểu Hồng, buộc thư trên chân nó, sau đó phóng chim về hướng Thần Tiên cốc, qua không lâu sau, sư phụ cùng các sư huynh đệ có thể biết hắn cùng đại sư huynh ở bên ngoài đều mạnh khỏe, sẽ không tái lo lắng cho bọn hắn.

Sau khi phóng Tiểu Hồng bay đi, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gọi to. "Tiểu Thất ca!"

Tiểu Thất đi ra mở cửa, thấy là phó tòng nội nha liền hỏi: "Chuyện gì?"

"Ngoại đầu có khách nhân tìm ngươi." Phó tòng trả lời.

"Có khách nhân tìm ta?" Tiểu Thất ngẩn ra.

Tiểu Thất đi đến Dần Tân quán, vừa vào sảnh đã thấy bên trong có hai thanh niên đang đứng, một người trong đó anh tuấn xinh đẹp tuyệt trần, trên người bọc một kiện da cừu, tay cầm quạt khung ngọc xanh biếc, người kia thì mặt mũi bình phàm lại mất cánh tay trái, song người anh tuấn xinh đẹp tuyệt trần lại cười với mặt mũi bình thường rất ngọt ngào, mà mặt mũi bình thường thì ôm lấy anh tuấn xinh đẹp tuyệt trần, còn thấp giọng nói câu: "Trời lạnh, cẩn thận đừng để bị nhiễm lạnh."

Tiểu Thất rùng mình, không rõ cảm tình giữa hai người này từ khi nào trở nên tốt như vậy.

Hắn đi vào trong sảnh, vừa đi vừa nói: "Là cơn gió nào thổi hai vị tới đây a? Thiên Hương lâu ở Lan Châu không phải rất bận bịu sao? Cho dù Thiên Hương lâu không bận, Nhất Diệp ngươi cũng phải bận rộn bồi dưỡng tình cảm cùng Trục Nhật chứ. Cư nhiên lại đến tiểu huyện Quy Nghĩa huyện xa xôi này, là Thiên Hương lâu sụp rồi sao?"

Nhất Diệp quay đầu thấy Tiểu Thất, trước tiên hắn nhìn nhìn mặt Tiểu Thất, sau đó Tiểu Thất cười lộ ra hai tiểu hổ nha trước hắn, lúc này Nhất Diệp mới phun tiếng: "Cách lão tử, tiểu tử ngươi lại đổi mặt. Lần này biến mặt thành anh tuấn vậy làm chi? Định bụng câu dẫn gái nhà lành hả?"

Tiểu Thất cười sang sảng, hắn nói: "Thôi đi, đây chính là mặt thật của ta."

Nhất Diệp có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ nghĩ, tái nhìn kỹ rồi gật đầu nói: "Khó trách có điểm quen mặt. Vết thương trên mặt người đều xóa sạch a, thật không dễ dàng."

Trục Nhật thấy Tiểu Thất, mở miệng gọi tiếng: "Công tử."

Tiểu Thất gật gật đầu, trước ngắm Nhất Diệp, tái nhìn nhìn Trục Nhật, nói: "Nhất Diệp không khi dễ ngươi chứ? Hắn tâm địa hư hỏng, lại dựa vào chút khôn vặt chỉ thích khi dễ người thành thật, nếu hắn khi dễ ngươi, lập tức nói cho công tử, công tử lập tức cho ngươi trở về, có biết không?"

Nhất Diệp nghe Tiểu Thất nói như vậy, hừ một tiếng: "Bách Lý Thất, châm ngòi ly gián vô dụng thôi, hiện nay trong trong ngoài ngoài ngay cả tâm của hắn đều là của ta, sẽ không dễ dàng bị ngươi kích động đâu."

"Nga?" Tiểu Thất vẻ mặt không tin.

"Hanh!" Nhất Diệp mở quạt, ra vẻ tiêu sái phẩy phẩy.

Nhưng mà ngay lúc này, Trục Nhật lập tức xuất thủ bắt lấy quạt của Nhất Diệp, nói: "Ngươi vừa mới khỏi phong hàn, không được quạt." Tiếp đó thu quạt vào trong ngực.

Tiểu Thất thấy mơ hồ. Hắn há hốc miệng, ngơ ngác nhìn hai người kia.

Nhất Diệp đắc ý cười cười: "Ta nói rồi, ngươi còn không tin."

Tiểu Thất nhìn Trục Nhật, Trục Nhật bị hắn nhìn có chút ngượng ngùng, rốt cuộc cúi đầu.

Tiểu Thất thu hồi ánh mắt mình, khụ một tiếng sau nói: "Đúng rồi, sao các ngươi biết ta ở đây?"

Nhất Diệp vươn tay đánh Tiểu Thất thật mạnh, cả giận nói: "Ngươi không nhắc ta đã quên, đều tại tiểu tử ngươi, lúc trước ở Lan Châu cũng không ở lâu một chút, làm hại ca ta quay về Lan Châu nghe ta kể ngươi đi rồi, hắn không gặp được ngươi, niệm ta vài câu, còn nói không biết hiện giờ ngươi thế nào. Ngươi a, mấy năm nay thần thần bí bí, làm gì cũng không nói, nếu không phải lần trước gặp được Yến cung chủ, dò hỏi từ nàng mới biết hiện nay ngươi ở Quy Nghĩa huyện làm sai dịch, ta cũng không biết ngươi ở nơi nào."

"Ai da!" Tiểu Thất giả đau kêu một tiếng, sau đó cười cười.

Nhất Diệp thấy Tiểu Thất lộ dáng vẻ không định giải thích, hắn thở hắt ra: "Yến cung chủ nói về sau ngươi sẽ ở hẳn tại Quy Nghĩa huyện, phải không?"

"Phải." Tiểu Thất cười gật đầu.

"Đại sư huynh khùng điên của ngươi cũng ở đây?" Nhất Diệp nhớ tới lúc trước Tiểu Thất cực kỳ bi thương chạy về Lan Châu, sau đó người kia cũng theo hắn điên điên cuồng cuồng chạy tới.

Yến Phù Hoa nói người nọ tên là Thi Tiểu Hắc, là nhi tử Quy Nghĩa huyện huyện lệnh, do tẩu hỏa nhập ma nên cứ chỉ điên điên, Tiểu Thất cũng vì phải chiếu cố hắn mới ở lại Quy Nghĩa huyện.

"Đúng vậy." Tiểu Thất đáp: "Ngươi muốn gặp hắn sao? Hắn đang cùng cha hắn ăn cơm, hiện nay ở bên trong nội nha."

Nhất Diệp hừ một tiếng. "Quỷ mới muốn gặp hắn. Ta đây đến thuần túy là gặp ngươi thôi."

Tiểu Thất lại cười cười. "Ta vốn dự định đến cuối năm sự vụ không bận bịu sẽ cùng hắn trở về Lan Châu một chuyến, thuận đường dẫn hắn gặp mặt các ca ca, ai ngờ ngươi lại tự mình tới."

Nhất Diệp khoát tay áo, nói: "Khỏi khỏi, đợi đến lúc ngươi không bận, chẳng biết là phải đợi tới tận năm nào tháng nào? Kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là ca lo lắng cho ngươi, Xích Tiêu Phường cùng Thiết Kiếm Môn lại bỏ không được, cho nên muốn ta qua thăm."

Tiểu Thất nghe được trong lòng ấm áp. Nhất Diệp và ca ca hắn Nhất Kiếm đối với Tiểu Thất mà nói, không phải chỉ là tồn tại bình thường. Hai người này trước đây chiếu cố hắn rất nhiều, trong lòng hắn sớm cũng đối đãi hai người như ca ca của mình.

Nhìn sắc mặt Nhất Diệp có chút tái nhợt, Tiểu Thất nói: "Đi dường dài như vậy nhất định mệt mỏi, ngồi xuống trước rồi nói sau! Các ngươi dự định khi nào thì rời đi? Quy Nghĩa Huyện nha môn nhỏ, cũng không tiện cho khách lạ ngủ lại, ta đến Phúc Lai khách điếm lớn nhất trấn trên đặt một gian phòng hảo hạng cho các ngươi."

Nhất Diệp nghe Tiểu Thất nói vậy, cả cười. "Phúc Lai khách điếm vừa rồi ta đã mua đứt."

"A?" Tiểu Thất sững sờ.

"Lúc trước có cũng có tính chọn một địa phương ở Tây Nam mở một gian phân lâu Thiên Hương lâu, mới rồi ta có dạo dạo trấn trên, phát hiện nơi này tuy nhỏ, nhưng lại liền kề vài đại địa phương Thanh Châu Ly Châu, thương lữ qua lại cũng nhiều, địa điểm không tồi, thêm nữa thêm nữa, còn có người quen làm việc tại quan phủ, về sau làm gì cũng thuận tiện rất nhiều, cho nên ta định ra chủ ý sau, sẽ mua đứt khách điếm lớn nhất nơi này." Nhất Diệp nói.

Tiểu Thất hai tay khoanh trước ngực, nhìn lại. Hắn giận cười nói: "Diên Lăng Nhất Diệp, ngươi nói thẳng là đến thăm lão tử chẳng qua thuận tiện thôi đi! Chính yếu vẫn là vội tới vì Thiên Hương lâu của ngươi xem địa phương."

Nhất Diệp giả cười nói: "Ai, Tiểu Thất a, tại sao ngươi nói thế! Tiểu ca ca cũng là vạn phần nhớ thương ngươi, hơn nữa đại ca chúng ta thiên đinh vạn chúc muốn ta tới thăm ngươi một chút, ta đây mới đến a! Bằng không ngươi cho là đường từ Lan Châu đến Quy Nghĩa Huyện xa xôi như vậy, ta sao cam chịu chạy một chuyến này a!"

"Đúng đấy, ngươi cam chịu đi!" Tiểu Thất xuất chưởng muốn đẩy vai Nhất Diệp, nhưng đúng lúc này, Trục Nhật nhanh hơn một bước bắt được tay Tiểu Thất.

Trục Nhật cúi đầu nói: "Công tử, hiện giờ chủ tử hắn thân thể yếu nhược, sẽ chịu không nổi một chưởng của ngài."

"A?" Tiểu Thất lại sững sờ, sau đó cười xấu xa với Nhất Diệp: "Được a, dạy tốt như vậy, quả thực tâm đều ở trên người ngươi, còn có thể suy nghĩ vì ngươi đau lòng vì ngươi a!"

"Đâu có đâu có!" Nhất Diệp chắp tay hướng Tiểu Thất, cười đến mức phải gọi là đắc ý.

Song sau khi Tiểu Thất cười với Nhất Diệp xong rồi quay sang cười với Trục Nhật, đôi mắt Trục Nhật thoáng nhìn Tiểu Thất, thấy cặp mắt hoa đào minh mị trên khuôn mặt tươi cười xấu xa của Tiểu Thất, cả khuôn mặt hắn thoáng cái đỏ lên. Tay cầm lấy cổ tay Tiểu Thất khẽ siết lại, sau đó lập tức buông ra.

Trục Nhật cúi đầu nói: "Tiểu nhân đã vượt khuôn phép!"

Tiểu Thất cũng không để ý, hắn biết khuôn mặt mình hiện nay có chút hỏng bét, thực có thể chọc người, vì thế khoát tay nói: "Không có việc gì."

Nhất Diệp hỏi: "Đúng rồi, thế này, nếu ngươi không có chuyện gì để nói, vậy theo ta đi tới Phúc Lai khách điếm một chuyến đi. Ta dẫn theo vài đầu bếp đến, dự định làm vài món ăn mang phong vị địa phương để bán, ngươi giúp ta thử xem, hai huynh đệ ta cũng thuận đường tâm sự việc nhà, chuyện trò đôi chút."

Tiểu Thất gật đầu. "Hôm nay trùng hợp là ngày hưu mộc của nha môn, không cần làm việc. Cũng tốt,

chúng ta đã lâu rồi không ngồi xuống uống rượu hàn huyên." Tiếp theo liền muốn đi ra ngoại đầu.

Nhất Diệp thấy Tiểu Thất như thế không khỏi mở miệng hỏi: "Ngươi muốn xuất môn không cần báo cáo một tiếng với bên trong sao?"

Tiểu Thất bỉ bỉ nói: "Trong nha môn, đại gia ta lớn nhất, từ trước đến này chỉ có người khác báo cáo với đại gia ta, đại gia cho tới giờ không cần phải báo cáo với người."

Lần này Tiểu Thất nói rất oai phong, nhưng đương nhiên, ở trước mặt huynh đệ cho dù có không ra gì cũng phải ra vẻ hình thức chút.

Nhưng ngay lúc Tiểu Thất vừa nói xong, phía sau liền truyền lại thanh âm tô từ, người nọ ngân nga ngữ điệu nói: "Là vậy sao? Nguyên lai trong nha môn Trần Tiểu Kê ngươi lớn nhất a, sao ta đây lại không biết?"

Vừa nghe thấy âm thanh này, lưng Tiểu Thất dâng lên một cơn sợ hãi, cả người da gà thi nhau nổi lên.

Hắn chậm chạp xoay người, sau khi thấy thân ảnh thon dài khoanh tay đứng đầu kia, trên mặt lập tức bày ra bộ dạng tươi cười, xoa xoa tay nghiêng tới trước, xoay người nói: "Trần Tiểu Kê dẫu có lớn, đương nhiên cũng không thể lớn bằng Tiểu Hắc đại nhân ngài. Người khác đều phải đến báo cáo với ta, còn ta đương nhiên phải báo cáo với Tiểu Hắc đại nhân ngài."

Lan Khánh liếc Tiểu Thất một cái, tự tiếu phi tiếu nhìn hắn. Tiểu Thất vội vàng cười bồi, "hắc hắc hắc" không ngừng.

Lan Khánh hừ một tiếng, cũng không để ý tới Tiểu Thất, hắn đi đến đại sảnh liếc Nhất Diệp cùng Trục Nhật, nói: "Hai người các ngươi đến Quy Nghĩa Huyện làm gì?" Khẩu khí kia chẳng mấy khách khí.

Nhất Diệp cũng hừ một tiếng: "Tìm Tiểu Thất, không được sao? Chẳng lẽ ngay cả việc này cũng phải được ngươi phê chuẩn chúng ta mới được gặp hắn?"

Lan Khánh mị mị mắt, trả lời: "Đó là đương nhiên! Gà là của ta, không phải của các ngươi. Chưa hỏi ta, sao có thể lén gặp hắn? Ta biết các ngươi rắp tâm gì, bởi vì Tiểu Kê chạy mất, về cùng với ta, cho nên các ngươi không cam lòng đúng không? Muốn lừa Tiểu Kê trở lại đúng không?"

Nhất Diệp ngửi thấy địch ý phát ra trên người Lan Khánh, hắn không cam lòng yếu thế nói: "Cái gì của ngươi? Tiểu Thất hắn tính tình tốt mới trở về cùng ngươi mặc ngươi khi dễ, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám tái khi dễ đệ đệ ta, ta lập tức mang hắn đi, khiến ngươi ngay cả lông gà cũng tìm không thấy, ngươi tin không?"

"Đáng giận!" Lan Khánh hét lớn một tiếng. "Dám nói năng với Tiểu Hắc đại nhân như vậy!"

“Sao không dám?” Nhất Diệp không cam lòng yếu thế quát trở lại: “Ta hỏi ngươi, ngươi cùng hắn có quan hệ thế nào, ta cùng hắn lại có quan hệ thế nào? Ta chính là ca ca hắn, ngươi cùng hắn một chỗ, luận bối phận, ngươi thế nào cũng phải gọi ta một tiếng ca ca!”

“A?” Lan Khánh nghi hoặc quay đầu nhìn Tiểu Thất. “Thật vậy? Ta cũng phải gọi hắn là ca ca?”

“Ngừng,” Tiểu Thất nói: “Ngươi đừng để ý đến hắn.”

“Bách Lý Thất, cánh tay khuỷu tay ngươi cong ra ngoài* a!” Nhất Diệp không hài lòng.

“Nếu nói thay ngươi, đó mới là cánh tay khuỷu tay cong ra ngoài.” Lan Khánh hanh hanh hai tiếng: “Mấy ngày trước chúng ta đã bái đường thành thân, toàn bộ nha môn làm chứng, hắn hiện nay chỉ được nghe lời Thi Tiểu Hắc ta, cũng chỉ có thể đối tối với ta thôi. Hai người các ngươi tốt nhất cách xa hắn một chút, không được lại đây, không cho phép tới gần hắn!”

Nhất Diệp nghe thấy, thực sự chấn kinh. Hắn vội vàng hỏi Tiểu Thất: “Hai người các ngươi thành thân sao? Nam nhân cùng nam nhân sao có thể thành thân?”

Tiểu Thất không biết phải giải thích thế nào, chỉ đành lấy tay che mặt. “Đừng hỏi…” Thật sự là một hồi oan nghiệt a… Lễ cưới kia làm cho hắn đến tận giờ cũng chưa dám gặp người, xuất ngoại tuần thành đều phải che mặt, nếu không sẽ bị người cười châm biếm.

Lan Khánh nói: “Nam nhân cùng nam nhân vì sao không thể thành thân? Chúng ta ngay cả đêm động phòng hoa chúc cũng có rồi.” Dáng điệu Lan Khánh nói chuyện thật sự rất đắc ý.

Tiếp theo Lan Khánh lấy Tiểu Thất làm trung tâm vẽ một vòng tròn rộng một bộ, muốn Nhất Diệp, Trục Nhật không được tới gần, nhưng sau khi phục hồi tinh thần, Nhất Diệp cũng không thèm để ý Lan Khánh, trực tiếp kéo tay Tiểu Thất rời đi.

Nhất Diệp nói: “Ta mặc kệ các người thành thân thật hay thành thân giả, dù sao đệ đệ cùng ca ca tương thân tương ái vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ai cũng không thể ngăn cản chúng ta. Đi, ta đến Phúc Lai khách điếm xem xem đầu bếp chuẩn bị ra sao, ca ca cho ngươi nếm thử mấy món ăn mới, bảo đảm ngươi ăn xỉ giáp lưu hương*, đừng để ý tới người này!”

“Ngừng…” Tiểu Thất bị Nhất Diệp kéo đi, nhìn lại phía sau thấy cả khuôn mặt Lan Khánh đều đen xì.

Tiểu Thất vội vàng vẫy vẫy Lan Khánh, Lan Khánh lập tức chạy tới trước, sau đó ôm lấy cánh tay còn lại của Tiểu Thất, đi theo bọn họ.

***

Sau khi vào Phúc Lai khách điếm đã đóng cửa, đi lên một nhã gian, đầu bếp bưng tới mấy món ăn tiên hương mỹ vị, có mấy món dùng nồi đất đựng để trên một cái nê lô *(lò bùn)*, lửa đỏ cháy lớn, nước canh trong nồi sôi bập bùng, mỗi một món đều sắc hương vị đủ cả, Lan Khánh nhìn thấy, con mắt đều trợn to lên.

Đầu tiên là một nồi hoẵng, thịt hoẵng tươi ngon nhất được tuyển lựa từ phía sau núi, làm sạch rồi ướp hương liệu, sau đó hầm cùng vài vị dược liệu đông y, uống vào có hiệu quả dưỡng sinh. Nồi thứ hai là nồi cá trắm đen, cá trắm đen béo ngậy nhất lớn nhất bắt từ Thanh Tư hồ, trước rán sau luộc, nước canh thơm ngon ngọt mát, vô luận là mùa nào đều có thể đắt hàng. Thứ ba là nồi gà om rượu, gà rừng chạy khắp hậu sơn mới săn được, thịt chất tươi non cắn vào lại thấy săn chắc, vẩy lên một ít muối ăn, trộn với mỹ tửu Thiệu Hưng, trở thành một món ngon hương rượu sực nức.

Lan Khánh nhìn ba nồi trên bàn, ngay cả ngồi cũng không kịp ngồi xuống, nước miếng đã rầm rầm chảy xuống.

Tiểu Thất nhìn thấy buồn cười, người này đối với mấy thứ hiện liệp hiện tố *(mấy thứ săn rồi chế)*làm thức ăn trước mắt hoàn toàn không có năng lực kháng cự, nhìn đến mức tinh quang trong mắt cũng phóng ra hết, bụng thì ùng ục ùng ục vang lên.

Tiểu Thất kéo Lan Khánh ngồi xuống, cầm bát đơm đầy thịt hoẵng đặt đến trước mặt hắn, Lan Khánh cao hứng cầm lấy đũa đang muốn gắp, Nhất Diệp ngồi bên kia Tiểu Thất liền ho khan một tiếng.

Lan Khánh liếc Nhất Diệp.

Nhất Diệp nói: "Tiểu Thất a, tiểu ca ca cũng đói bụng, yết hầu còn có chút khô, ngươi rót bát canh cá cho ta đi."

Tiểu Thất nghe theo rót bát canh đặt trước mặt Nhất Diệp. "Uống đi!"

Nhất Diệp nhìn nhìn, lại nói: "Ta mới khỏi phong hàn, cởi kiện da cừu trên người sẽ lại thụ hàn, nhưng mặc tấm da này lại không thể ăn canh, ngươi đút cho ta đi!"

Tiểu Thất không nghĩ nhiều, trực tiếp bưng canh lên, lấy thìa khuấy khuấy, còn thổi thổi, sau đó đưa thìa đến trước miệng Nhất Diệp, trách: "Ngươi thật sự là lười hết mức, ngay cả ăn canh cũng muốn đại gia hầu hạ."

Nhất Diệp uống miếng canh sau đó phiêu mắt liếc Lan Khánh, dùng ngữ khí khiêu khích nói: "Cảm giác được người ta đút cho không có giống a, thật ngọt, quả thực là thật tươi lại thật ngọt!"

Quan hệ của Nhất Diệp và Tiểu Thất không thể so với thường nhân, tình nghị giữa bọn hắn đạt tới độ có thể ngủ cùng giường, lời nói cử chỉ thường xuyên lơ đãng để lộ ra thân thiết vô cùng, hơn nữa hôm nay Nhất Diệp là cố ý làm như vậy, giữa hai người lại càng có vẻ vô cùng thân mật, ai cũng đều không thể xen vào.

Trục Nhật ở bên cạnh khóe mắt co giật, nhưng khó mà nói gì, chỉ có thể tiếp tục đứng ở một bên.

Lan Khánh đột nhiên dùng sức, vỗ mạnh đũa lên bàn.

Tiểu Thất cả kinh, vội vàng quay đầu lại hỏi: "Làm sao vậy?"

Lan Khánh chế trụ gáy Tiểu Thất, kéo cả người Tiểu Thất lại, sau đó miệng dùng lực cắn đôi môi Tiểu Thất, hơn nữa còn cắn đến mức sách sách vang dội, đầu lưỡi nhào đến nhào đi, ngay cả nước miếng cũng vì quá mức kích động mà trơn theo khóe miệng chảy xuống.

Tiểu Thất buông chén canh cầm trong tay, sau đó liều mạng giãy giụa, nhưng hắn nào phải đối thủ của Tiểu Hắc đại nhân. Kết quả vẫn đành mặc kệ như vậy, cho đến khi Tiểu Hắc đại nhân cảm thấy đủ, lúc này mới buông người ra.

Tiểu Thất được buông ra, một bên thở gấp một bên vội vàng dùng tay áo quệt nước miếng, hắn đỏ mặt sưng môi, thấp giọng nói: "Sư huynh ngươi làm gì vậy? Nơi này còn có ngoại nhân mà."

Lan Khánh vừa nghe Tiểu Thất đem hai người kia nói thành "ngoại nhân", "nội nhân" hắn đây liền sảng khoái, sau cũng không để ý Tiểu Thất phóng tới ánh mắt muốn giết người, hanh hanh hai tiếng, cảm thấy mỹ mãn liền tiếp tục ăn canh thịt hoẵng của hắn.

Tiểu Thất xấu hổ nhìn về phía Nhất Diệp, Nhất Diệp bất mãn liếc Tiểu Thất, nói: "Ngươi với hắn thật sự có chuyện kia sao?"

Tiểu Thất ngượng ngùng gãi gãi đầu, không trả lời ngay mặt mà nói: "Ngươi đừng so đo với hắn, hắn chỉ là có tính cách tiểu hài tử, kỳ thật không có ác ý."

Nhất Diệp nhăn nhó. "Bị chiếm tiện nghi còn nói giúp đối phương, ngươi thật sự hết thuốc chữa!"

Tiểu Thất cười gượng hai tiếng, thấp giọng nói: "Ta không có thấy là bị chiếm tiện nghi…"

Nhất Diệp thở dài một tiếng, oán này huynh đệ rơi quá sâu, rốt cuộc kéo lại không được.

Ngồi trong phòng một lát cảm thấy hơi nóng, Nhất Diệp dùng tay quạt quạt.

Trục Nhật lập tức tiến lại gần hỏi: "Có phải rất nóng bức không?"

Nhất Diệp gật đầu. Trục Nhật cẩn thận nâng Nhất Diệp đứng dậy, sau đó thay hắn cởi lớp da cừu thật dày bên ngoài.

Kết quả da cừu vừa cởi, Tiểu Thất đang nhìn hắn liền kinh ngạc. Mà lúc này Lan Khánh đang vô cùng cao hứng ăn canh thịt thấy Tiểu Thất lâu không phát thanh âm, cũng nhìn thoáng qua Tiểu Thất, sau đó theo tầm mắt Tiểu Thất nhìn về phía Nhất Diệp, tiếp theo, Lan Khánh cũng kinh ngạc đôi chút.

Nhất Diệp cởi tấm da cừu ra không còn quần áo nặng nề che chắn, dưới lớp quần áo thế nhưng lại lộ ra cái bụng tròn vo.

Nhất Diệp cảm thấy hơi lạnh, thở hắt ra, rồi ngồi lại chỗ cũ.

Tiểu Thất kinh ngạc chỉ vào cái bụng lớn của Nhất Diệp nói: "Ngươi gần đây ăn quá nhiều hay thế nào, sao lại dưỡng ra bụng thịt to thế này?"

Nhất Diệp gạt tay Tiểu Thất, cả giận nói: "Cách lão tử, ngươi mới dưỡng bụng thịt ấy. Lão tử ta một chút cũng không béo, chỉ có bụng lớn thôi."

"A?" Tiểu Thất ngẩn người nói: "Chỉ có bụng lớn? Chẳng lẽ ngươi ăn phải thứ gì không nên ăn, trong bụng sinh đám trùng, cho nên lớn?! Vậy đi khám đại phu chưa?"

Nhất Diệp phun phì phì nói: "Mụ nội ngươi mới đi khám đại phu."

Tiểu Thất bị biến thành hồ lý hồ đồ. Không phải béo cũng không phải bệnh, vậy rốt cuộc là làm sao?

Lan Khánh cũng vươn tay tới, định sờ bụng Nhất Diệp. Nhất Diệp không chút khách khí đánh hạ tay Lan Khánh, Lan Khánh giận dữ, ngẩng đầu trừng hắn. Tiếp theo trừng thì trừng, tầm mắt càng lúc càng rời xuống, trừng bụng lớn của hắn.

Thấy Tiểu Thất cùng Lan Khánh đều kinh ngạc hồ nghi, Nhất Diệp nhịn không được nói: "Nhìn cái gì, chưa thấy nam nhân mang thai bao giờ sao?"

Tiểu Thất vừa nghe thấy, đầu tiên là sững sờ, sau đó phục hồi tình thần lại tiếp thu ý tứ trong lời Nhất Diệp, dồn sức tăng một tiếng bật dậy, khiếp hãi cất cao thanh âm nói: "Nãi nãi cá hùng, Diên Lăng Nhất Diệp ngươi có hài tử sao?"

Nhất Diệp thấy dáng điệu Tiểu Thất liền buồn cười, hắn khì khì bật tiếng, tức giận thoáng cái toàn bộ tiêu tán, nói: "Đúng vậy a, hôm nay chính là mang hài tử tới thăm thúc thúc. Tiếp đó cách lớp quần áo xoa xoa bụng nói: "Đầu năm các ngươi đi Lan Châu gặp ta lúc ấy đã có rồi, chỉ là chính ta cũng không phát hiện thôi. Hiện nay đã bảy tháng, thêm mấy tháng nữa hài tử sẽ ra đời. »

Ánh mắt Lan Khánh nhìn chằm chằm vào bụng Nhất Diệp, hắn mở miệng hỏi: "Ngươi có hài tử sao? Nam nhân cũng nam nhân có thể sinh con?" Ngữ khí là nghi hoặc.

"Nam nhân có thể cùng nam nhân thành thân, vì sao lại không thể sinh con?" Nhất Diệp giễu cợt, nhíu mày nhìn về phía Lan Khánh.

Lan Khánh có chút hoang mang nhìn Nhất Diệp, sau đó gật đầu, tựa hồ tiếp nhận thuyết pháp của Nhất Diệp.

"Ngừng ngừng," Tiểu Thất nói: "Ngươi đừng dạy loạn, hắn sẽ tưởng thật đấy!"

Nhất Diệp hừ một tiếng, không để ý tới Tiểu Thất.

Lát sau Tiểu Thất lại hỏi: "Cha đứa bé kia không phải là..." Hắn mang vẻ trêu chọc nhìn phía Trục Nhật.

Trục Nhật ngày thường nguyên vốn không có biểu tình gì, lúc này mặt cũng có chút đỏ.

Nhất Diệp quay đầu kéo tay Trục Nhật từ lúc vào cửa vẫn đứng phía sau hắn, ôn nhu ngọt ngấy nói: "Cha hài tử không phải người này thì ai, bằng không ngươi cho là Ngọc Diệp công tử ta hào hoa phong nhã thế này, dáng vẻ lại đẹp thế này, khi không ăn no rửng mỡ sinh con cho người ta sao?"

Tiểu Thất nở nụ cười. "Không tồi a Trục Nhật, có tiền đồ! Sẽ làm cha a!"

"Công tử..." Trục Nhật cúi đầu.

"Về sau phải đối đãi hảo hảo với Nhất Diệp có biết không, ca ca ta đây giao cho ngươi!" Tiểu Thất mỉm cười nói.

"Ta biết." Trục Nhật gật đầu nói, trong đôi mắt chăm chú nhìn Nhất Diệp tràn đầy ôn nhu.

Nhất Diệp mừng rỡ cười toe, hắn vuốt vuốt tay Trục Nhật, ôm ôm thắt lưng Trục Nhật, nhân cơ hội ăn đậu hủ người này vài lần, song Trục Nhật trước kia luôn kháng cự hắn quấy rầy thì chỉ yên lặng mặc Nhất Diệp giày vò, nửa điểm kháng cự cũng không có.

Lan Khánh bị bỏ lơ một bên vẫn đang nhìn Nhất Diệp, tay hắn đã nhiều lần đưa qua toan sờ bụng Nhất Diệp xem xem đó là thật hay giả, bất quá luôn bị Nhất Diệp đánh ra.

Bị đánh vài lần như vậy, mu bàn tay đã sắp sưng, Lan Khánh nhíu mày tức giận. Nhưng hắn thật sự rất hiếu kỳ, vì thế đè cơn tức hỏi: "Này, nam nhân cùng nam nhân phải làm thế nào mới sinh được con?"

"Này cái gì mà này, lão tử không gọi là 'Này'!" Nhất Diệp hừ một tiếng, nói: "Huống chi vì sao lão tử phải nói bí mật này cho ngươi?"

Nhất Diệp lại khiêu khích mầy lần, nếu tái nhịn được, vậy hắn sẽ không phải Lan Khánh. Lửa giận của Lan Khánh nhoáng cái vụt lên, đứng phắt dậy vươn tay đánh tới Nhất Diệp. Nhất Diệp hoảng sợ, còn Trục Nhật bên cạnh hắn lập tức xuất chiêu đỡ cho nhất Diệp, nhưng võ công Lan Khánh rất cao, nội lực lại thâm sâu, cho dù Lan Khánh chỉ dùng năm thành công lực, Trục Nhật đã bị đánh trúng thối lui hai bước.

Lan Khánh lạnh lùng nói: "Không biết lượng sức!" Lại xuất chiêu thứ hai, năm ngón tay thành trảo, thẳng mặt Nhất Diệp chộp tới, Nhất Diệp hô lớn một tiếng: "Hảo, hôm nay tranh cao thấp luôn." Lập tức ra tay đánh trả, tay nắm thành quyền, huy hướng Lan Khánh.

Tiểu Thất kẹp ở giữa hai người bọn họ tại lúc này rống giận một tiếng: "Hai người các ngươi bao tuổi rồi, tranh cái gì mà tranh?" Hắn nhanh chóng vươn tay thành chưởng ngăn cách, chặn một quyền của Nhất Diệp ở bên phải, cũng chặn đứng trảo tử của Lan Khánh tập kích lại, liên đới đánh tan nội lực dâng trào giữa chiêu thức hai người.

Tiểu Thất đập bàn, trước quát Lan Khánh: "Thi Tiểu Hắc, Nhất Diệp là người đang mang bầu, ngươi đánh hắn, vạn nhất chết hai mạng người vậy phải làm sao? Đến lúc đó muốn Thi đại nhân nhịn đau đánh ngươi bản tử, hàm lệ thẩm án ngươi sao?"

Tiếp theo quay đầy, hướng Nhất Diệp cả giận nói: "Diên Lăng Nhất Diệp, ngươi không để ý chính mình cũng phải biết nghĩ cho đứa nhỏ, ngươi cho là võ công ngươi tốt lắm sao? Sư huynh ta chỉ cần một chiêu cũng có thể đánh chết một con gấu, ngươi cho là ngươi chịu đòn bằng gấu được sao?"

Nhận thấy Tiểu Thất thật sự sinh khí, hai người kia trừng mắt liếc nhau, căm giận nhưng vẫn thu chiêu ngồi xuống, còn Trục Nhật thì khụ một tiếng, vỗ vỗ lồng ngực phát đau, lần thứ hai quay về đứng phía sau Nhất Diệp.

Sau một lúc lâu yên tĩnh, Tiểu Thất mới rầu rĩ nói: "Đừng tranh cãi nữa, ăn cơm đi! Hai người các ngươi một là thân nhân của ta, một là người bên cạnh ta, ta không muốn thấy các ngươi gây thương tích cho đối phương. Trục Nhật ngươi cũng ngồi xuống, cùng ăn cơm."

Bình thường Tiểu Thất thoạt nhìn có vẻ là người rất dễ nói chuyện, tâm địa lại mềm, cả ngày hi ha tươi cười, nhưng làm hắn phát cáu, đó cũng việc không thể khinh thường.

Nhất Diệp cùng Lan Khánh thấy sắc mặt Tiểu Thất thay đổi, cũng không dám tiếp tục nháo, im lặng ngồi hảo hảo ở chỗ mình.

Trục Nhật cùng Nhất Diệp yên lặng ăn cơm, Nhất Diệp chu môi, trong lòng bất mãn thật ra là bởi vì cảm giác đệ đệ mình bị người đoạt đi mất rồi, cho nên đối với Lan Khánh vô luận thế nào cũng nhìn không vừa mắt.

Còn Lan Khánh thì sự tình qua coi như xong. Mặt Tiểu Thất thật khủng bố, hắn chưa từng thấy Tiểu Thất như vậy, huống chi hắn cũng hiểu nếu đánh phải tiểu hài tử trong bụng kia thì thật sự không tốt, về phần Diên Lăng Nhất Diệp, hắn thật ra không quan tâm.

Tiểu Thất ăn mấy miếng gà om rượu, múc một chén canh cá, nhưng khi cơm hắn mới dùng được nửa đã thấy Lan Khánh nhìn hắn, nhìn nhìn cái bắt trước mặt mình, hai tay chắp sau lưng, không nhúc nhích.

"Làm sao vậy, không đói bụng sao?" Tiểu Thất hỏi.

"…" Lan Khánh nhìn hắn, sau đó nói: "Ta không có tay."

"…" Tiểu Thất lẳng lặng xem Lan Khánh một chút, sau đó thở dài, buông bát của mình, bưng chén canh thịt trước mặt Lan Khánh lên, dùng thìa múc, đưa đến trước mặt Lan Khánh.

"Ngươi không có thổi!" Đôi mắt trong suốt vô cấu của Lan Khánh nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất cúi đầu thổi thổi canh thịt đã sớm lạnh tanh trong thìa, sau đó tái đưa đến bên miệng Lan Khánh.

Lúc này Lan Khánh mới hé miệng, uống canh thịt. Sau đó hắn híp mắt, bên môi nổi lên ý cười, lần thứ hai há miệng, đồng thời nuốt sạch canh thịt cùng miếng thịt ở trên Tiểu Thất đưa miệng lần hai.

"Rất tươi, rất non, ăn rất ngon!" Lan Khánh cảm thấy mỹ mãn nói.

Tiểu Thất vừa thấy Lan Khánh cười, điểm hờn giận mới rồi trong đầu cũng tan thành mây khói.

Hắn chính là không có biện pháp với Lan Khánh, chỉ cần người lộ ra nụ cười ngây thơ đơn thuần như vậy, hắn liền cảm thấy chuyện gì cũng có thể xóa tan.

"Ngươi đúng là không tiền đồ… Cứ theo đà này, tương lai chắc chắn bị ức hiếp đến không trở mình được…" Nhất Diệp ở phía sau thăm dò, khi thấy trên mặt Tiểu Thất nổi lên biểu tình cưng chiều chìm đắm, hắn nhịn không được lẩm bẩm.

Tiểu Thất nghe thấy, nhưng không cãi lại.

Bách Lý Thất hắn đã sớm trở mình không được, cho nên hà tất phải đợi tới tương lai.

***

Lan Khánh tựa hồ đột nhiên nổi lên hứng thú với Nhất Diệp, ba ngày hai đầu bận xong công sự liền chạy đến Phúc Lai khách điếm đóng cửa đang xây dựng lại bốn bề.

Tiểu Thất đi theo hai lần, sau thấy hai người kia không tái cãi cọ liền gọi hai thị vệ trông chừng Lan Khánh không để hắn nháo sự, chính mình thì vui sướng thanh nhàn, hết việc liền mê đầu ngủ vùi.

Lan Khánh đi tìm Nhất Diệp rất nhiều lần, mỗi lần đều nhìn chằm chằm cái bụng lớn của Nhất Diệp, mỗi lần đều hỏi: "Nam nhân cùng nam nhân phải làm thế nào mới sinh được con?"

Nhất Diệp chưa từng thấy người nào khó chơi như vậy, buổi sáng thấy trên đường hỏi, giữa trưa ăn cơm ở khách điếm cũng tới hỏi, buổi tối người này cũng vẫn chạy đến, ôm gối đầu cùng chăn bông giống như dự định ngủ lại, không có được đáp án liền không có ý định trở về.

"Ngươi nói đi, nam nhân cùng nam nhân phải làm thế nào mới sinh được con?" Lan Khánh bám riết không tha đuổi theo Nhất diệp.

Bị gây sức ép vài ngày, hôm đó, khi Lan Khánh lại nhắm mắt theo đuôi bám sát phía sau hắn, còn một đường theo tới bên ngoài nhà xí, vừa bám gót vừa hỏi, Nhất Diệp rốt cuộc chịu không nổi. Hắn quay đầu giận dữ thét Lan Khánh: "Ầm ĩ chết người! Ngươi đã muốn biết nam nhân cùng nam nhân làm thế nào để sinh con, ta đây nói cho ngươi biết. Phương pháp rất đơn giản, chỉ cần cứ làm là được!"

Nhất Diệp bị chọc tức đến sôi máu, vì thế nói năng qua quýt.

"A?" Lan Khánh ngây ngốc một chút, hắn nghĩ nghĩ lại hỏi: "Cứ làm? Làm cái gì?"

"Đem lồi lồi *(: ĐỘT nghĩa là lồi, gồ, và nó giống…:D)* bỏ vào bên trong lõm lõm *(: AO nghĩ là lõm; chìm, và nó giống…:"D)*, sau đó cứ làm cứ làm, như vậy ngươi có hiểu không?" Nhất Diệp còn dùng tay miêu tả, ngón trỏ tay phải vòng thành vòng với ngón cái, ngón trỏ tay trái sáp nhập vào trong vòng, sau đó thực sỗ sàng động hai cái.

Lan Khánh cũng học động tác Nhất Diệp khoa tay múa chân một chút, hắn ban đầu vẫn rất không rõ ràng, nhưng không lâu sau, đột nhiên phúc chí tâm linh *(khi vận may đến thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn)*, trước mắt sáng tỏ thông suốt, sau đó lông mày nhếch lên, lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

***

* cánh tay khuỷu tay cong ra ngoài: nguyên văn là , nghĩa tốt là "vô tư", nghĩa xấu đại để là không đứng về phía người trong nhà mà lại theo phe người ngoài.

*xỉ giáp lưu hương : đại ýăn xong vẫn còn lưu giữ nguyên hương vị trong miệng ^^

102. Khánh Trúc Nan Thư - Quyển 3 - Chương 24: Phiên Ngoại Tiểu Kê Sinh Đản Ký (2)

Khi Lan Khánh trở lại tiểu viện, trong phòng sáng đèn, hắn mở cửa đi vào phòng, thấy Tiểu Thất đang ở bên bàn lật sách.

Lan Khánh đi qua liếc một cái, hỏi: "Đang xem gì đấy?"

Tiểu Thất không ngẩng đầu lên, đáp: "Trướng bản *(sổ ghi chép chi tiêu nợ nần)* bọn nha đầu trình lên."

"A." Lan Khánh ứng thanh, thấy trời đã tối muộn, liền đi vào nhĩ phòng Tiểu Thất, ngồi ở mép giường chờ Tiểu Thất vào ngủ.

Nhưng là chờ mãi, đèn tiểu tính bên ngoài vẫn sáng trưng như trước, Lan Khánh lại chờ thêm chút nữa, sau đó đi tới cửa nhĩ phòng ló đầu trông Tiểu Thất.

Lan Khánh không mở miệng, Tiểu Thất nghe được động tĩnh liền nói: "Ngươi đi ngủ trước đi, ta xem xong quyển thư này sẽ đi ngủ."

Lan Khánh nghe xong, mày tức khắc cau lại.

Hắn lại nhìn Tiểu Thất một lúc, tròng mắt chuyển vòng, nghĩ nghĩ, sau đó đi tới bên cạnh Tiểu Thất.

Những lúc làm việc bình thường Tiểu Thất đều rất chuyên tâm, cho nên không để ý tới Lan Khánh.

Lan Khánh ở bên người Tiểu Thất lượn một vòng, sau đó rút y đái *(dây áo)*, cởi ngoại y ra, rồi quăng lên trên đầu Tiểu Thất.

Tiểu Thất đột nhiên bị y phục che mất tầm mắt liền hoảng sợ, vội vàng túm xuống, nhìn về phía Lan Khánh, nhưng không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy tức khắc kinh ngạc tột độ.

Lan đại mỹ nhân y sam không chỉnh, tiết y trước ngực còn bị kéo rộng ra, phơi bày cảnh xuân phơi phới. Hắn thấy Tiểu Thất nhìn hắn, liền khoe ra dáng cười tuyệt mỹ với Tiểu Thất, nụ cười kia thật sự là khiến trời đất ảm nhiên thất sắc, chỉ còn lại nhan sắc mỹ nhân mà thôi.

Lan Khánh chậm rãi đi tới bên Tiểu Thất, hắn vươn tay vòng qua cổ Tiểu Thất, cúi đầu sát gần Tiểu Thất„ dùng thanh âm ôn nhu mê chết người không đền mạng nói: "Trướng sách thì có chỗ nào đẹp chứ, nếu muốn xem, chỉ bằng xem Tiểu Hắc đại nhân ta đây!"

Âm giọng mềm mại mang theo một chút tô từ, phối với đôi phượng mâu khẽ liếc cùng tuyệt mỹ dung nhan tự tiếu phi tiếu, vẻ mỵ hoặc đến tận xương tủy của Lan Khánh khiến cho Tiểu Thất chỉ mới nhìn, đã nổi lên một trận run bắn.

"Đại, đại sư huynh…" Tiểu Thất nuốt nước miếng.

Lan Khánh lấy trướng sách trong tay Tiểu Thất ném qua một bên, sau đó túm lấy người mang vào trong phòng. Hôm nay hắn vất vả vô cùng mới hỏi được từ chỗ Nhất Diệp nam nhân cùng nam nhân phải làm thế nào mới có thể sinh hài tử, đương nhiên sẽ không để bản trướng sách vớ vẩn kia gây cản trở.

Lan Khánh ôn nhu giống như muốn nhỏ ra nước. Lúc thường hắn chỉ dựa vào khuôn mặt cũng đã đủ khiến Tiểu Thất thần hồn điên đảo, lúc này còn nhẹ giọng nói hai ba câu, ánh mắt êm ái liếc tới lui, cả người Tiểu Thất lập tức run lên, căn bản hoàn toàn không còn khả năng duy trì được dự định ban đầu mà ngoan ngoãn theo Lan Khánh đi vào trong phòng của mình.

Sau khi vào phòng, Lan Khánh chậm rãi thong dong cởi tiết khố của mình, khố tử quăng lên cao, cứ theo đà mà quăng tới tận xà ngang phía trên, sau đó nới rộng tiết y, cười với Tiểu Thất.

Lan Khánh nói: "Ngươi còn không mau cởi y sam, lại thất thần ở đó làm chi?"

Tiểu Thất vừa nghe, mặt đỏ lên, hắn gãi gãi đầu nhưng vẫn bất động như núi.

Tiểu Thất cùng Lan Khánh cũng không thường làm việc này. Có lẽ bởi vì trước kia Lan Khánh từng trải qua việc kia, cho nên dục vọng đối với tình yêu cũng không mãnh liệt, thường phải mấy tháng mới cùng hắn ấy ấy một lần. Nhưng dù sao cũng là thân thể người trẻ tuổi, kết quả tích lũy một tháng dồn vào một lần là, bình thường đều phải từ tối đến sáng sớm ngày kế, làm đến mức đùi người mềm nhũn mới để cho người ta xuống giường. Bởi vậy, mặc dù là thích Lan Khánh, nhưng Tiểu Thất đối với việc phòng the càng không tích cực bằng Lan Khánh.

Tiểu Thất ấp úng nói: "Ngày mai còn phải dậy sớm. Trâu nhà Vương đại thẩm mất, Thi đại nhân lệnh hai chúng ta ngày mai đi tìm trâu, cho nên… ta thấy hay là thôi đi…"

Lan Khánh khẽ nhíu mi, mắt thoáng nhìn, nhưng không tức giận. Hắn nghiêng người nằm trên giường, một tay chống cằm, mỉm cười nhìn Tiểu Thất. Lan Khánh thấp giọng nói: "Khó được một hôm đại nhân ta tâm tình hảo, còn nghĩ nếu ngươi đồng ý lên giường, ngươi muốn làm thế nào, liền làm thế ấy, nhưng ngươi đã không cần thì quên đi."

Tiểu Thất vừa nghe, một khoang nhiệt huyết quả thực trong nháy mắt bắn mãnh liệt bốc lên đầu, cả mặt hắn đỏ rần, trong lòng chỉ nghĩ được Lan Khánh bảo hắn "muốn làm thế nào liền làm thế ấy"!

Lão thiên gia a, đây có phải là nói sư huynh hắn hôm nay phá lệ khai ân, trước kia đều là Trần Tiểu Kê hắn bị đặt phía dưới, hôm nay thời đến vận chuyển hàm ngư phiên thân *(tất cả cá lật mình)*, hắn có thể ở phía trên người kia hay không?

Tiểu Thất hưng phấn đến phát run, hắn run rẩy hỏi: "Ta đây muốn ở phía trên, ngươi ở dưới, việc này cũng có thể sao?"

Khóe mắt đuôi mày Lan Khánh nhuốm phong tình, môi đỏ khẽ mở nói: "Đương nhiên có thể."

Tiểu Thất nghe được, sói tru một tiếng, y phục trên người lập tức lột sạch bách, mạnh bạo nhảy lên giường, ôm lấy Lan Khánh mãnh liệt gặm cắn.

Tiểu Thất giữ phân thân của mình và Lan Khánh ở cùng một chỗ thật chặt, ra sức xoa nắn trên dưới. Lan Khánh được hắn làm cực kỳ thoải mái, nhịn không được nói: "Ra sức chút nữa, ân, chính là chỗ đó, ra sức một chút…"

Tiểu Thất đem toàn bộ khí lực bú sữa mẹ hầu hạ Lan đại mỹ nhân, miệng thì không ngừng hôn hôn chỗ này mi mi chỗ kia. Tay thì cố gắng vuốt ve, lúc mau lúc chậm, đem tất cả các chiêu thức trước kia Lan Khánh thi triển trên người hắn ra dùng, làm cho Lan Khánh đến thở cũng khó khăn.

Song mặc dù rất muốn nhịn xuống, nhưng khi Lan Khánh khẽ cắn lỗ tai Tiểu Thất, hơi thở nóng rực phun vào trong tai Tiểu Thất, Tiểu Thất rùng mình một cái, lập tức tiết ra. Hắn thờ hồng hộc tim đập như gióng trống, mà Lan Khánh chưa được thỏa mãn cầm lấy tay hắn đặt lên phân thân mình nắn vuốt mấy cái, lúc này mới bắn ở trong tay Tiểu Thất.

Lan Khánh dùng gương mặt cọ cọ Tiểu Thất, Tiểu Thất thoáng thở dốc một chút, sau đó quay người đem Lan Khánh đặt ở dưới thân.

Tiểu Thất có chút gấp gáp, tay hắn tách hai chân Lan Khánh ra, trước tiên háo sắc sờ sờ đùi ngọc da dẻ nõn nà không chút tỳ vết của Lan đại mỹ nhân, sau đó lần tìm ra đằng sau, tiến vào chỗ bí mật giữa đôi mông.

Nhưng khi hắn đang đẩy hai tiểu kiều đồn của Lan đại mỹ nhân ra, định lấy ngón tay dò đường, muốn trực tiếp phá Hoàng Long*, phía dưới thình lình truyền lại thanh âm lạnh như băng.

"Trần Tiểu Kê, ngươi muốn chết sao?"

"…" Tiểu Thất há miệng thở dốc, ngẩng đầu, tầm mắt đối Lan Khánh.

Chỉ thấy Lan Khánh cười nịnh lạnh như băng, trong mắt lóe ra hung quang, nhìn thẳng hắn:

"Tay ngươi sờ đâu vậy?" Lan Khánh nói.

"…" Tiểu Thất ấp úng há miệng: "Sư huynh, không phải ngươi nói ta muốn làm thế nào thì làm thế đó sao… Ta cũng có hỏi trước ta ở trên ngươi ở dưới cũng được sao, ngươi chẳng phải đã nói là có thể…"

Lan Khánh vẻ mặt tà nịnh nói: "Ta là nói ngươi muốn làm thế nào cũng được, chính là cũng đáp ứng ngươi có thể ở trên. Nhưng người được đi vào chỉ có thể là ta, ngươi chỉ được để ta đi vào, như vậy hiểu chưa?"

"Cái gì, sao có thể như vậy?" Cả khuôn mặt Tiểu Thất suy sụp, vậy lúc nãy chẳng phải tự hắn cởi sạch tinh quang để thỉnh người tới ăn sao?

"Là do ngươi không hỏi rõ ràng!" Tiểu Thất ngậm ngùi cay đắng làm cho Lan Khánh nhìn thấy rất vui vẻ

trong lòng, hắn cười hai tiếng nói: "Ngươi đã nói phải ở trên, vậy ngươi cứ tự mình ngồi xuống đi! Hôm nay ta không động, tự ngươi đến, có biết không!?"

Tiểu Thất giống như tiểu tức phụ mặt mày khổ sở, hắn da mặt mỏng như vậy, kế tiếp lại còn muốn hắn tự mình tới sao? Không tới nổi đâu a….

Lan Khánh nắm lấy thắt lưng Tiểu Thất nhẹ nhàng xoa xoa, Tiểu Thất khe khẽ trầm hừ một tiếng, âm giọng mang theo một chút khàn khàn.

"Nhanh lên…" Dục hỏa trong lòng Lan Khánh bị Tiểu Thất tác động.

Tiểu Thất tiến cũng không được, thoái cũng không xong, cứ dở dở ương ương một lúc, sau dưới ánh nhìn chăm chú mang theo dục vọng của Lan Khánh, cắn môi, lấy một chút cao dược từ trong tủ nhỏ bên giường thoa lên phía sau mình, rồi nhận mệnh nắm lấy phân thân bừng bừng phấn chấn của Lan Khánh từ từ ngồi xuống…

Nãi nãi cá hùng, ngượng chết được…

Tiểu Thất vừa nuốt hết dục vọng của Lan Khánh, vừa đỏ mặt nghĩ.

Đợi cho toàn bộ đi vào, Lan Khánh vỗ vỗ mông Tiểu Thất thúc giục, thanh âm thanh thúy vang dội làm cho Tiểu Thất khẩn trương, nội bích bỗng dưng co rút lại, ép chặt lấy Lan Khánh.

Lan Khánh nặng nề thở dốc, ngón tay đặt ở trên mông Tiểu Thất bóp lấy cánh mông rắn chắc của hắn. Tiểu Thất cắn chặt răng, chậm rãi động eo, nhả ra nuốt vào kiên đĩnh của Lan Khánh.

Tình dục mới đầu chỉ như tia nước nhỏ giọt, nhưng tích lũy dần dần, chuyển thành sóng to gió lớn. Lan Khánh vốn nói không động cuối cũng cũng không thể nhịn được, nhắm thẳng phía trên thúc sâu vào Tiểu Thất, thúc đến mức Tiểu Thất buột tiếng rên rỉ.

Lúc sau Lan Khánh xoay người Tiểu Thất lại, biến thành Tiểu Thất ở dưới hắn ở trên, Lan Khánh kịch liệt ra vào Tiểu Thất.

Mười ngón tay Tiểu Thất túm lấy đệm chăn trên giường, hắn cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cơ hồ sắp không thở nổi. Sau Lan Khánh lại nâng chân hắn thật cao, dùng sức trừu sáp. Khi Lan Khánh chạm đến một nơi, Tiểu Thất run lên, nội bích co rút, cả người mềm nhũn, tiếng rên rỉ ngăn không được trở nên thầm thấp mà tiết ra.

"A a a a…"

Lan Khánh cười, liền toàn lực va chạm nơi kia.

“Ngô…”

Tiểu Thất nhắm chặt mắt, nhíu mày, thừa nhận sự sung sướng mãnh liệt Lan Khánh mang lại, khó lòng kìm hãm.

Lan Khánh không phải người yêu cầu vô độ, nhưng khi hắn muốn thứ gì ở ngươi, cho dù ngươi cho không được, vẫn cứ phải cho.

*

Tiểu Thất từ trên giường đi xuống, hai chân mềm nhũn.

Hắn vốn tưởng hẳn là đủ rồi, ngày cũng sắp sáng, hai người ở trên giường mây mưa dai dẳng cả đêm, cũng đã có thể nghỉ ngơi.

Nhưng ngay lúc hắn muốn nhặt quần áo vứt trên mặt đất lên, một đôi tay từ phía sau đột nhiên ôm lấy hắn, một thanh âm khàn khàn hỏi: “Ngươi định đi đâu?”

“… Ta không có định đi đâu… Ta tính mặc quần áo… Sau đó ngủ…” Thanh âm Tiểu Thất còn khàn đục hơn Lan Khánh. Rên rỉ cả đêm, cổ họng hắn khản đặc.

“Ngủ nghỉ cái gì… còn sớm…” Lan Khánh nhẹ nhàng đẩy Tiểu Thất về phía trước, cả người Tiểu Thất dựa vào tủ thấp.

Tiếp đó Lan Khánh áp sát lại, đỡ lấy thắt lưng Tiểu Thất, nâng một chân hắn lên, phân thân không biết từ khi nào tro tàn lại cháy đâm về trước, lập tức tiền vào bí huyệt hẹp nhỏ giữa song mông.

“Ô…” Tiểu Thất bị tiến vào cả người đều nghiêng tới trước.

Lan Khánh chế trụ hắn, nhẹ nhàng chuyển động. Cả người Lan Khánh dán trên người Tiểu Thất, thỉnh thoảng nhẹ cắn lưng Tiểu Thất, hơi thở thô trọng đại biểu cho dục vọng của Lan Khánh với Tiểu Thất.

Lan Khánh cảm thấy chỉ cần dính vào người này sẽ cảm thấy không muốn ly khai, dung túng lẫn bất đắc dĩ của người này đối với hắn đều là mê hồn dược cực mãnh liệt.

Lan Khánh đem tiết tử cực nóng tiến sâu vào trong thân thể Tiểu Thất, nghe Tiểu Thất thở dốc, nghe âm mũi cơ hồ muốn khóc của Tiểu Thất, trong lòng Lan Khánh chấn động, thứ gì đó từ trong lòng dâng trào, tràn đầy toàn thân hắn.

Đó là một loại tình cảm mang tên thỏa mãn, ôn ôn ấm ấm, lấp đầy trái tim vốn hoang vu vụn nát của hắn.

Là người này cho hắn tất cả, mặc hắn ta cần ta cứ lấy, sự cô tịch đời hắn mới có nơi cập bến, tìm đến một nơi gọi là nhà.

Thỉnh thoảng, hắn cũng sẽ nhớ tới một việc. Nhưng việc này hoàn toàn không còn trọng yếu.

Đông Phương Khiếu Nguyệt, Bách Lý Thất, Trần Thất, Trần Tiểu Kê, vô luận người này tên gọi là gì, vô luận ngày sau sẽ lại phát sinh chuyện không thể đoán trước nào, hắn cũng đã quyết định, đây là người hắn muốn cùng chung sống sau này, người này vĩnh viễn bầu bạn bên cạnh hắn, nhất sinh nhất thế, bạch thủ bất ly.

*

Gần đây không biết Lan Khánh ăn nhầm phải dược gì, từ sau đêm thoát y câu dẫn Tiểu Thất, đêm nào cũng quấn quít lấy Tiểu Thất, mỗi tối đều thượng mấy lần, ép tới mức Tiểu Thất cơ hồ sắp khô kiệt.

Liên tiếp mười đêm. Sau, Tiểu Thất thật sự chịu không nổi, tối đó hắn run rẩy hỏi Lan Khánh đã cởi sạch y phục từng bước từng bước tới gần hắn, rốt cuộc tại sao lại nhiệt tình như vậy, Lan đại mỹ nhân cong khóe môi cười nói: "Đương nhiên là muốn ngươi sinh con cho ta!"

Tiểu Thất cả người mù mờ: "Nam nhân cùng nam nhân sao có thể sinh con?" Hắn hét to.

Lan Khánh nói: "Tiểu ca ca ngươi chẳng phải sinh được sao ? Phương pháp này là hắn nói cho ta biết."

Tiểu Thất nghe được, tức khắc nổ tung: "Diên Lăng Nhất Diệp, tử gia hỏa ngươi—!"

Lan Khánh còn muốn lại gần, Tiểu Thất nóng nảy quát: "Từ từ, ta nghỉ ngơi một chút có được không? Ta, ta, ta, mông ta đau a—"

Không ngờ được Lan Khánh lại dướn mày liếc Tiểu Thất một cái, sau đó nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi tà nịnh của hắn liếm bên môi, yêu nghiệt nói: "Yên tâm, chờ lát nữa ta giúp ngươi liếm liếm là tốt ngày…"

Ô ác—

Tiểu Thất khóc….

Lão thiên gia a…. còn muốn để người … sống nữa hay không a…

*

Hôm nay trời còn chưa sáng, Tiểu Thất đã bị chiết đằng đến cả người nhũn ra. Lan Khánh đã ngủ rất sâu, nhìn khóe miệng Lan Khánh tràn ra nét tươi cười thản nhiên, Tiểu Thất thực sự muốn chết.

Khoái hoạt của người này, toàn bộ được dựng nên từ nỗi thống khổ của chính mình…

Đáng giận… Mông của đại gia ta a…

Run rẩy chân tay tùy tiện xoa bóp thân mình, sau khi run lẩy bẩy mặc được y phục xong, Tiểu Thất ôm lấy cặp mông phát đau, chống đỡ thân thể bủn rủn, khập khiễng từng bước đi ra ngoài.

Hắn chậm chạp đi trên con đường sáng sớm còn chưa có người, rồi dừng lại bên ngoài Phúc Lai khách điếm.

Đập đập cửa, cửa được mở ra, người mở cửa chính là thị vệ hắn an bài ở bên Nhất Diệp để chăm sóc. Người nọ thấy hắn liền cung kính gọi: "Chủ tử."

Tiểu Thất gật gật đầu, đi thẳng lên lầu hai, tìm phòng Nhất Diệp, sau đó giơ chân đạp một cái, đá văng cửa rồi đi vào.

Nhất Diệp đang ngủ ngon bị tiếng cửa bị đá văng dọa sợ mà từ trong mộng bừng tỉnh, bò dậy, ngái ngủ nhìn xung quanh, kích động hô: "Chuyện gì, chuyện gì, chuyện gì xảy ra?"

Trục Nhật ngủ ở bên ngoài cũng đồng thời tỉnh lại, khi ánh mắt sắc bén của hắn đảo đến trên người Tiểu Thất đang từ ngoài cửa đi vào, vẻ mặt lập tức thu liễm, hắn cung kính xuống giường, đứng ở một bên.

Tiểu Thất thở phì phò đi đến, túm vạt áo Nhất Diệp quát: "Diên Lăng Nhất Diệp, đại gia ta thật sự là bị ngươi hại thảm!"

Nhất diệp phục hồi tinh thần phát hiện là Tiểu Thất, lúc này mới thở ra nhẹ nhõm nói: "Hóa ra là ngươi a…"

Tiểu Thất quát thẳng mặt: "Ngươi là đồ yêu tinh hại người. Khi không ở trước mặt sư huynh ta nói cái gì mà nam nhân cùng nam nhân có thể sinh con. Ngươi rõ ràng là nữ, tự mình biến mình thành nam, huynh đệ cũng coi ngươi là nam, bây giờ có hài tử, còn nghĩ thật là nam nhân cùng nam nhân có thể sinh sao?"

Nhất Diệp sững sờ, nghiêm túc nói: "Ta là nam!"

"Lão tử thấy ngươi thúi lắm! Nếu ngươi là nam, hai cái tảng trước ngực này là gì!?" Tiểu Thất bóp ngực Nhất Diệp, hắn biết người này bình thường đều băng chặt ngực lại, nhưng buổi tối sẽ cởi ra, bóp như vậy, vừa vặn bóp trúng hai tảng lớn lớn mềm mại, Nhất Diệp quỷ kêu một tiếng, vội vàng đẩy tay Tiểu Thất ra.

"Đáng chết!" Nhất Diệp hét lên: "Thứ này là lương thực mấy tháng sau này của con ta, bóp hư thì phải làm sao đây? Lấy sữa của ngươi cho con ta bú sao?"

Tiểu Thất quắc mắt nhìn Nhất Diệp: "Ngươi nói nên làm gì bây giờ? Sư huynh ta tưởng ngươi nói thật, hắn thực sự nghĩ cứ làm thật nhiều là có thể mang thai, bây giờ cả đêm không chịu để ta ngủ. Mười ngày, đã mười ngày đấy, huynh đệ có cừu oán với ngươi sao? Phải chỉnh ta vậy sao?"

Nhất Diệp ôm ngực ha hả cười nói: "Là ngươi không biết trước đó hắn lẽo đẽo theo hỏi ta cả ngày phải sinh hài tử thế nào, chẳng phải là ta bị hắn bức phiền sao? Cho nên ta mới thuận miệng nói vài câu, ai ngờ hắn lại tưởng thật…"

Ánh mắt Tiểu Thất càng ngày càng sắc bén, thanh âm Nhất Diệp cũng càng ngày càng nhỏ.

Bọn hắn đều xuất thân từ ổ khất cái, trước kia Nhất Diệp bị lão khất cái dưỡng như nam hài tử, sau trưởng thành tuy rằng phát hiện mình là nữ hài, nhưng đã quen thói ăn mặc của nam hài, thành ra hắn cũng tự cho mình là nam, rốt cuộc sửa không nổi.

Tiểu Thất chiếu ý tứ Nhất Diệp đối đãi với hắn giống như với ca ca, chỉ là thân thể dù sao vẫn là nữ, hơn nữa người thích lại là nam nhân, cho nên có thể mang bầu cũng là tự nhiên.

Nhưng Tiểu Thất với Lan Khánh không giống. Hai người bọn hắn đều là nam tử hàng thật giá thật, nam tử cùng nam tử ngủ chung, có thể sinh ra cái khỉ gì mới lạ!

"Vậy… Hiện giờ phải làm sao đây…" Nhất Diệp liếc Tiểu Thất, cẩn trọng hỏi han.

"Ngươi cứ nói xem…" Tiểu Thất ngoài cười nhưng trong không cười đáp.

*

Lần này Nhất Diệp không ở lại bao lâu đã hàm lệ rời khỏi Quy Nghĩa huyện. Bởi vì Trục Nhật tâm can của hắn nói nếu hắn không đi, Tiểu Thất chắc chắn sẽ cầm đao tới chém hắn. Vì an toàn nhi tử và chính mình, Nhất Diệp đành phải ra đi.

Nhất Diệp đi rồi, Tiểu Thất lại bị chiết đằng mấy ngày nữa.

Tiểu Thất đến giờ không hề biết tinh lực Lan Khánh cư nhiên tràn trề như vậy, nửa tháng này hắn xuống đường đi lại cũng không nổi, dưới mắt cũng đen một vòng, mỗi ngày Lan Khánh đều tuần thành nhưng tinh thần vẫn cứ dồi dào, thậm chí khuôn mặt càng thêm sáng rọi động lòng người, sáng lóa đến mức Tiểu Thất cơ hồ không thể nhìn thẳng.

"Nãi nãi cá hùng… Cứ tiếp tục như vậy… tuyệt đối sẽ chết…" Tuần thành mới được một nửa chân đã mềm

nhũn, Tiểu Thất tựa vào tường thành thở hổn hển, hai chân phát run.

"Trần Tiểu Kê—" Người kia đi phía trước quay đầu lại hô: "Ngươi đang làm gì đó, còn không nhanh lên! Ngày sắp tối, trời tối chúng ta còn phải về tiếp tục sinh—"

Hai chữ "hài tử" cuối cùng Lan Khánh còn chưa kịp thốt ra, Tiểu Thất giá khinh công, ba bước chi còn hai bước xông lên phía trước, lập tức lấy tay khẩn cấp bịt miệng Lan Khánh.

"Nơi này đông người, đông người…" Tiểu Thất cười bồi nói.

Lan Khánh nheo mắt, cũng cười. Hắn nắm lấy tay Tiểu Thất hạ xuống, thấp giọng nói: "Ta hiểu, ngươi e lệ!"

"Phải phải phải, ta e lệ!" Tiểu Thất vội vàng gật đầu nói.

Tối hôm đó, Tiểu Thất lấy lý do có chút việc chạy ra ngoài, cả đêm cũng không trở về.

Lan Khánh ngủ một mình trên giường Tiểu Thất. Khi trời sáng, hắn đột nhiên nghe thấy có chút động tĩnh. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy là Tiểu Thất cầm một thứ gì đó trắng trắng tròn tròn còn ấm nóng nhét vào lòng hắn.

"Đây là cái gì?" Lan Khánh cầm thứ trắng trắng tròn tròn, chỉ lớn hơn nắm tay một chút lên tỉ mỉ xem xét.

"…Trứng." Nhãn thần Tiểu Thất lay động.

"Trứng?" Lan Khánh thấy kỳ quái. Hắn cầm quả trứng lắc lắc trái phải, hỏi: "Sao lại có trứng? Đây là trứng gì? Sao lại lớn như vậy?" Hắn ngắm nghía quả trứng, trứng chim nho nhỏ, nhỏ có đinh điểm mà thôi, gà con nở ra cũng nho nhỏ, còn biết chích chích kêu.

"…Trứng người." Tiểu Thất ấp úng nói.

"A?" Lan Khánh ngẩn người.

"Cái kia…" Tiểu Thất bất chấp mọi giá, hắn trợn mắt nói dối: "Ngươi không phải muốn có hài tử sao? Trứng này chính là ta sinh. Chờ một thời gian trứng chín, sẽ nở ra tiểu hài tử."

Lan Khánh nghe Tiểu Thất nói như thế, lẳng lặng nhìn Tiểu Thất lúc lâu không lên tiếng.

Tiểu Thất bị Lan Khánh nhìn chăm chú mà phát hãi, vốn cho là đối với mấy lời nói dối khoa trương, Lan

Khánh sẽ không tin tưởng, nào ngờ Lan Khánh lại suy nghĩ hoàn toàn lệch lạc, hắn nghiêm túc hỏi: "Ca ca ngươi sinh con là bụng biến lớn, vì sao ngươi sinh bụng không đổi, lại đào ra một quả trứng?"

Tiểu Thất hít sâu một hơi, cũng rất nghiêm túc đáp: "Bởi vì ta và hắn không cùng loại. Tiểu hài tử của hắn lớn lên trong bụng sau đó sinh hạ, tiểu hài tử của ta sinh ra trong trứng, sau đó vừa ấp vừa lớn lên, chờ lớn đủ, tiểu hài tử sẽ phá vỏ chạy ra."

Nhãn tình Lan Khánh sáng lên, điểm đầu. "Vậy phải bao lâu mới có thể phá vỏ chạy ra?"

"Ách…"

Thực ra là Tiểu Thất chạy đến Thanh Tư hồ hít thở, nhìn thấy thiên nga xây tổ bên hồ cho nên đột phát dị tưởng, trộm trứng thiên nga trở về tính giúp mình giải vây. Hắn nghĩ chỉ cần huyên thuyên bậy bạ một lúc, Lan Khánh sẽ không hàng đêm cùng hắn cố gắng sinh con. Ai biết trứng này có thể tạm thời giải quyết vấn đề cấp bách cho hắn, nhưng Lan Khánh lại đưa ra vấn đề kế tiếp.

Thảm… Lần này phải làm sao bây giờ…

Tiểu Thất trong lòng một phen rét lạnh. Nếu đến lúc đó trứng nở không nổi, hoặc là nở ra một con chim, Lan Khánh phát hiện hắn lừa Lan Khánh, vậy chỉ sợ lại điên thêm lần nữa, hủy cả nha môn này.

Chết chắc rồi…

*

Lan Khánh rất cưng chiều quả trứng Tiểu Thất giao cho hắn. Hắn bảo Tiểu Lan Hoa may cái dây đeo, ôm khư khư bảo bối trước ngực, khi tuần thành, lúc ngủ, ngay cả đi nhà xí đều mang bên người, lúc nào cũng tận tâm chiếu cố.

Tiểu Thất nhìn Lan Khánh như vậy, đột nhiên nhớ tới trước kia khi còn ở Ô Y ma giáo, người này cũng rất cưng chiều đứa nhỏ được hắn gọi là Lan Lan kia.

Lan Khánh thực sự thực sự thích hài tử, có lẽ nếu thời niên thiếu không phát sinh biến cố như thế, hiện giờ người này cũng đã cưới thê sinh tử, trải qua cuộc sống luôn mong mỏi.

Nhìn Lan Khánh mỗi ngày vuốt ve trứng, ôn nhu nói chuyện cùng quả trứng kia, Tiểu Thất đột nhiên nghĩ, đến lúc mộng đẹp tan vỡ, vậy Lan Khánh sẽ thất vọng cỡ nào, sẽ khổ sở nhiều cỡ nào đây.

Trần Tiểu Kê cho tới tận giờ vẫn không cách nào mặc cho Thi Tiểu Hắc khổ sở thương tâm.

Tiểu Thất lẳng lặng ở bên Lan Khánh, ngắm Lan Khánh hôn quả trứng kia, trong đầu, có chút tính toán.

Tiểu Thất thả Tiểu Hồng mang phong thư về kinh thành. Tốc độ hồng ly điểu của hắn không đơn giản, chẳng bao lâu đã thu được hồi âm phía kinh thành.

Tiếp đó, chờ Lan Khánh ấp trứng kia được một tháng, Tiểu Thất liền chìa tay nói với Lan Khánh: "Đưa trứng cho ta đi, trứng này đến sau cùng còn cần người sinh nó ra ấp thì mới nở được."

Lan Khánh không nghi ngờ gì, ngoan ngoãn đưa trứng cho Tiểu Thất, sau đó Tiểu Thất còn nói: "Trứng phải được ấp ở nơi ẩn mật mới được, hai ngày này ta sẽ tìm một nơi yên tĩnh không người ở, chờ trứng nở, ta sẽ trở về."

Sau đó Tiểu Thất cáo biệt Lan Khánh, mang theo trứng tiêu sái rời đi, chỉ lưu lại một bóng hình cho Lan Khánh.

Tiểu Thất nói hai ngày, thì đó là hai ngày.

Hai ngày này, Lan Khánh ngày đêm nghểnh cổ ngóng trông, mỗi ngày đều đứng trước cửa nha môn đợi Tiểu Thất trở về.

Chạng vạng ngày thứ ba, mặt trời chiều đã ngả về tây, ráng chiều vàng rực thấp thoáng phía chân trời, rồi sau đó ánh sáng giấu mình, thân ảnh Tiểu Thất từ từ hiện ra ở phương xa. Hắn rốt cuộc đã trở lại.

Lan Khánh đi tới trước, sau đó, hắn nhìn thấy Tiểu Thất ôm một tiểu oa nhi mặt mũi hồng hồng phấn nộn, tròn tròn như hạt gạo nếp trên tay.

Tiểu oa nhi có một đôi hoa đào mắt giống như Tiểu Thất, ánh mắt hắc bạch phân minh rất xinh xắn, nó còn có một cái miệng nhỏ nhắn hồng đô đô, vừa thấy người liền "Y a y a— kêu lên.

Lan Khánh ngắm nhìn tiểu oa nhi, lại nhìn nhìn Tiểu Thất.

"Nhi tử của chúng ta." Tiểu Thất cười nói.

"Ai…" Lan Khánh kinh ngạc thở ra, xoa xoa khuôn mặt oa oa nói: "Thật nhỏ thật nhỏ!"

Oa oa được vuốt ve, khanh khách bật cười. Tâm Lan Khánh khẽ động, hắn lập tức nói với Tiểu Thất: "Ta muốn ôm!"

Tiểu Thất thuận lời giao oa oa vào trong tay Lan Khánh. Lan Khánh dùng tư thế nhuần nhuyễn ôm oa oa, khóe miệng kìm lòng không đậu cong lên. Hắn nhìn Tiểu Thất, nhìn nhìn oa oa, đôi mắt nheo nheo chỉ còn

lại một kẽ hở nhỏ.

Hai người bọn họ chậm rãi đi vào trong nha môn dưới ánh trời chiều, Lan Khánh nhìn oa oa một lúc lâu, mặt mày hớn hở nói: "Đúng rồi, trước tiên phải ôm tới cho cha xem, biết mình có tôn tử, khẳng định cha sẽ rất vui mừng!"

Kết quả đến nha môn, đi đến thư phòng Thi Vấn, Thi Vấn cùng Nam Hương đang duyệt hồ sơ thấy tiểu oa nhi trong lòng Lan Khánh, lại nghe nói oa nhi nở ra từ quả trứng Lan Khánh cả ngày đeo trên lưng lúc trước, là hài tử của Lan Khánh cùng Tiểu Thất, hai người đều kinh ngạc nói không nên lời.

Lan Khánh ôm tiểu oa nhi không khóc không nháo vui vẻ nói: "Phụ thân, cha có muốn đặt tên cho nó không? Cha đặt cho hắn tên gì? Đặt tên gì thì hay nhỉ?"

"…A?" Thi Vấn còn chưa kịp hồi thần.

Lan Khánh nghĩ nghĩ, lại tự mình cao hứng nói: "Ta nghĩ ra rồi, gọi nó là Hắc Bảo! Hắn là bảo bối của Thi Tiểu Hắc ta, cho nên gọi Hắc Bảo là hay nhất. Hắc Bảo Hắc Bảo, vang dội uy vũ lại dễ nghe. Vậy quyết định gọi Hắc Bảo đi!"

Sau đó không để ý tới Thi Vấn và Nam Hương, tựa như cơn gió xoáy chạy đi.

Tiểu Thất đi theo sau Lan Khánh, nhìn hắn ôm nhi tử chạy tới chạy lui trong nha môn, một hồi mang tới cho Kim Trung Báo Quốc xem, phúc chốc đã mang tới cho Tiểu Lan Hoa xem, Oa Tử Cái Tử cùng Văn Phong chạy tới, reo la nói Hắc Bảo hảo nộn hảo khả ái, thật khiến người ta muốn cắn một cái.

Kết quả Lan Khánh nói một câu: "Nhi tử là của ta, chỉ ta có thể cắn!" Sau đó lập tức hướng gương mặt phấn nộn của Hắc Bảo cắn một cái. Hắc Bảo tuổi còn nhỏ, bị cắn nên sợ, lập tức khóc rống lên.

Một đám đại nam nhân vây quanh tiểu oa nhi luống cuống tay chân không biết làm thế nào cho phải, cuối cùng Lan Khánh đem Hắc Bảo ném trả lại cho Tiểu Thất. Tiểu Thất cũng chưa từng chăm tiểu hài tử, chỉ biết dỗ dành vỗ về oa oa, đợi đến lúc oa oa khóc mệt ngủ thiếp đi, tiếng khóc ngưng lại, mọi người mới thả lỏng người.

Sau Lan Khánh chọc khóc đứa nhỏ trách tội những người khác làm bảo bối của hắn mất hứng, vì đế đuổi toàn bộ mọi người đi.

Lan Khánh rón ra rón rén đi về cùng Tiểu Thất, nhìn nhìn tiểu oa nhi trên mặt còn dính nước miếng và dấu răng, động tác dè dặt.

"Muốn ôm không?" Tiểu Thất hỏi.

“Không được, ngươi ôm tốt hơn, bằng không sẽ lại đánh thức hắn!” Lan Khánh chăm chú nhìn oa nhi, thanh âm nói chuyện cũng giảm đi thật nhỏ, trên mặt hiện lên một loại ôn nhu khó có thể miêu tả: “Đi thôi, quay về tiểu viện đi…”

Bọn họ cùng đi vào tiểu viện của mình, đốt đèn. Sau khi đặt oa nhi lên giường, Lan Khánh liền nằm bên mép giường ngắm nhìn oa nhi không chuyển mắt. Khóe miệng còn hàm chứa ý cười.

Tiểu Thất nhìn chăm chú Lan Khánh như vậy, trong lòng có chút ấm áp.

Ma giáo giáo chủ trước kia hô phong hoán vũ coi mạng người như cỏ rác đã biến mất rồi, hiện nay chỉ có một phụ thân đã sẵn sàng giao phó tất cả mọi thứ của bản thân để học cách yêu thương một hài tử.

Oa nhi này, là hắn nhận làm con thừa tự từ chỗ Tứ ca Đông Phương Tề Vũ, là chất tử có quan hệ huyết thống với hắn. Đôi mắt oa nhi giống đôi mắt hắn, hắn hy vọng Lan Khánh có thể yêu hài tử này giống như yêu hắn

Thứ đẹp nhất trong cuộc sống này chính là tình cảm chân thành tha thiết.

Tình cảm đang nắm giữ, thổi tung hết thảy đau khổ tan thành mây khói, người từng chịu rất nhiều đau khổ kia nhất định cũng có thể bước ra khỏi chuyện xưa, cùng hắn đồng thời rũ bỏ chuyện cũ, cởi bỏ khúc mắc, trở thành người quan tâm hết mực tới hắn, sẽ vì hắn nở nụ cười, rồi sau đó bình an trải qua từng ngày từng ngày tới tương lai.

Hắn cũng chắc chắn lưu lại bên người này, cùng nhau đến đầu bạc răng long.

Trọn đời không rời.

*

*phủ Hoàng Long: đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch.

(toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/bach-ly-tieu-ke-lich-hiem-ky-khanh-truc-nan-thu